

P. 30.

PLATONIS OPERA

GRAECE

RECENSUIT ET ADNOTATIONE CRITICA

INSTRUXIT

CAR. ERN. CHRISTOPH. SCHNEIDER

LITT. ANT. PROF. VRATISL.

VOLUMEN SECUNDUM

CIVITATIS LIB. V. VI. VII. CONTINENS

LIPSIÆ

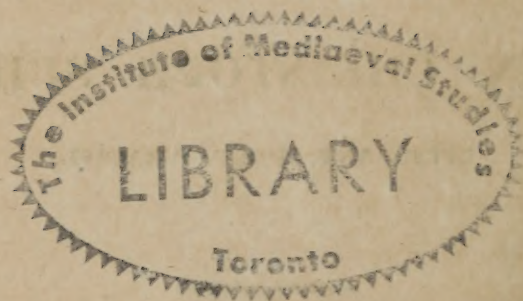
SVMP TIBVS B. G. TEVBNERI ET F. CLAVDII

MDCCCXXXI.

PLATONIS OPERA
GRATIA
THE INSTITUTE OF MEDIAEVAL STUDIES
10 ELMSELEY PLACE
TORONTO 6, CANADA

APR - 2 1932

4874

DEC 6 1966

PRAEFATIO EDITORIS.

Ad critica subsidia, quibus in primo volumine concinnando usus sum, in hoc secundo novi nec dum a quoquam occupati nihil accessit, sed virorum excellentium, qui rei litterariae Borussicae et Bavaricae publice praesunt, beneficio contigit, ut codices Monacenses duos a Bekkero et ab Astio primum adhibitos mihi ipsi denuo conferre liceret. Unus est idem ille *Monacensis B.* cuius descriptionem in praefatione voluminis primi p. XXXIII. dedi, lectiones per ipsum volumen secundum Bekkerum exhibui. Cui quum tantum tribuisset Bekkerus, ut haud raro unum omnibus praeferret, existimandus scilicet erat quam accuratissime eum contulisse, certe nihil de genere eorum, quae ex aliis afferenda putasset, in hoc inventum silentio praeterisse. Verum res aliter habet. Haud maiore vir doctissimus in Monacensi B. quam in Vindobonensi diligentia versatus non solum orthographica pro instituti ratione in prooemio ad *commentaria critica* p. X. demonstrata omisit, sed etiam alia paullo graviora neglexit, alia vel falsa attulit vel manca. Quorum omnium ego, non quo totidem praetermissionum reum agerem Bekkerum, sed quod notitia codicis haud dubie valde memorabilis quo plenior eo gratior lectoribus futura videbatur, indicem ad quatuor libros priores pertinentem hic apposui. Ex huius autem voluminis libris tribus ea excerpsti, quae in Monacensi et in Vindobonensi B. per-

scripta atque ita comparata, ut a Bekkero haud minus, quam alia, quae non omisit, commemorari debuerint, tamen ab eo vel omissa sunt vel non satis accurate significata.

L. I.

Πλάτωνος πολιτειῶν, πρώτη

- p. 327. C (4, 9. Bekk.) ὡς] *om.*
(Ven. C. Par. DK.)
E (4, 17) διανοεῖσθε] *δια-*
νοεῖσθαι a m. pr. (δια-
νοεῖσθαι Ang. B.)
- p. 328. B (5, 6) ἦν δ'] ἦν δὲ
C (5, 14) προσκεφαλαίου]
προσκεφαλέου
E (6, 12) εἰ] *int. vers.*
(6, 14) ἔξαγγέλλεις] *ἔξαγ-*
γέλεις
- p. 329. A (6, 18) ξυνιόντες] *συν.*
B (7, 5) τοῦτο αἴτιον]
τοῦτ' αἴ.
C (7, 14) τότε ἔδοξεν] *τότ'*
ἔδ.
(7, 16) γίνετα] *γίνεται*
(Item 335. A. 19, 4
γίνονται, II. 358. A.
58, 15 *γινόμενα*, 360.
C. 63, 4 *συγγίνεσθαι*,
III. 403. B. 139, 13
ξυγγίνεσθαι, 407. C.
146, 18 *ἐγγίνεσθαι*,
414. B. 159, 8 *γινο-*
μένων et III. 421. D.
168, 22 *γίνεσθαι.*) Ad
hunc locum in m. ad-
scriptum est: ταῦτα
καὶ ἀντὸς διαμαρτίρο-
με περὶ τὸ γῆρας καὶ
μάλιστα περὶ τῶν ἡδο-
νῶν τῆς συνουσίας ἄ-
νευ τῆς ἀναγκῆς χρί-
ας: δημήτριος, et in
ima pagina: ἀρμόδιος
ὁ χρόνος ὁ ἡμέτερος
- p. 330. B (9, 6) δὲ ἀγαπῶ] δ' ἀγ.
C (9, 9) τὸ πολὺ] *τοπολὺ*
(Item 345. C. 39, 6.
352. D. 53, 5. III. 390.
C. 115, 4 *τοπρῶτον*,
II. 373. D. 87, 10 *το-*
πρότερον, E. 18 *το-*
μετατοῦτο, 378. B. 96,
7 *τοπαράπαν*, III. 403.
C. 139, 17 *ταμουσικά.*)
- p. 331. A (10, 17) ἀτάλλοισα] ἀτ-
τάλοισα (Par. DK. sec.
Bekk.)
C (11, 16) εἶη] εἶ, addito
int. vers. a m. s. η
D (12, 1) παραδίδωμι] *Al-*
terum α int. vers.
(12, 2) ἔφη] *ἔφη (Vat.*
BM. Ven. C. Vind. B.
Par. DK. Amb. C.
Ang. B.)
E (12, 11) γινώσκεις] *γι-*
νώσκεις (Item 347. D.
43, 14 *γινώσκων*, III.
402. B. 137, 12 *δια-*
γινώσκειν, III. 426.
C. 178, 1 *προγινώσκων*,
D. 10 *συγγινώσκεις.*)
- p. 332. E (14, 9) ξυμμαχεῖν] *Alte-*
rum μ int. vers. a m. s.
(14, 10) ἄχρηστος.] *ἄ-*
χρηστος;
(14, 11) κυβερνήτης.]
κυβερνήτης;
(14, 12) ἄρα] *ἄρα*
- p. 333. C (15, 16) ἦ] *int. vers.*
D (16, 2) τᾶλλα] *τᾶλλα*

πρὸς ταῦτα τὰ ῥήματα,
ὁ καὶ ε, ἐτῶν, τρέ-
χοντα νῦν

- (item 348. E. 45, 21 cum Vindob. BDEF. Steph. 353. C. 55, 1 cum Vind. BDF. Steph. II. 360. C. 63, 6. 370. D. 81, 11 cum Vind. BDF. Steph. (τ' ἄλλα Vind. E.) 373. A. 86, 8 cum Vind. BDF. Steph. III. 415. B. 160, 20. III. 420. D. 167, 7. 424. A. 173, 16. 425. B. 175, 16. 434. A. 192, 9. 443. C. 210, 2.)
- p. 333. D (16, 4) *χρησίμιος;*] *χρησίμιος.*
 E (16, 11) *μῆν*] a m. pr. *μῆ*
- p. 334. B (16, 22) *κενάσθαι*] *κεκάσθαι*
 (17, 1) *σὲ καὶ*] *καὶ* int. vers.
 (17, 2) *ὠφελεία*] *ὠφελία*
- p. 335. A (18, 18) *δὲ ἐχθρόν*] *δ' ἐχ.* (Amb. C. Ang. B. Vat. M.)
 B (19, 4) *Βλαπτόμενοι*] *—μενοι* int. vers.
 (19, 5) *ἀρετῆν* post *ἵππων* int. vers. additum et sequens (6) *εἰς τῆν τῶν ἵππων* in m. a m. s. adscriptum est.
 C (19, 12) *τοῦτ'*] *τοῦτό*
 (19, 16) *ἀφίππους*] *σῆ ἀφίππους τοὺς μὴ εἰδότας ἵππικῆν*: in m.
 (19, 17) *ξυλλήβδην*] *συλλ.*
 D (19, 18) *Ἀλλὰ ἀδύνατον*] *ἀλλ' ἀδ.* (Ang. B.)
 E (20, 8) *τοῖς δὲ φίλοις*] *—δὲ —* int. vers.
- p. 335. E (20, 11) *ἄρα, ἦν*] *ἄρ' ἦν*
 (20, 15) *οἴσθα, ἦν*] *οἶ,* addito a m. s. *σθ', ἦν*
- p. 336. A (20, 21) *δὲ οὐδὲ*] *δ' οὐ*
 B (21, 6) *ταῦτ' εἶπον*] *ταῦτα εἶ.*
 (21, 7) *οὐκέτι*] *οὐκ ἔτι* (item 348. E. 45, 17.)
 (21, 10) *ὁ δ'*] *ὄδ' φθρευξάμενος*] *φθρευξ.*
- p. 337. A (22, 22) *ἡ ἀποκρινοιο*] *ἡ ἀποκρινοῖτο*, in m. *ἡ ἀποκρινοῖ*
 B (23, 4) *ἕξ, μῆδ'*] *ἕξ μῆδὲ*
τέτταρα] *τέσσαρα* (Amb. C. — Cf. huius Vol. p. 245, b.)
 (23, 7) *ἀποκρινοῖτο*] *ἀποκρινοῖτο*
 C (23, 12) *τοῦτο ἐκείνῳ*] *τοῦτ' ἐκ.*
 (23, 16) *Ἄλλο τι οὖν, ἔφη, καὶ*] *ἀλλ' ὅτι οὖν ἔφη· καὶ*, vulgata a m. s. in m. posita.
 D (24, 5) *Οὐκοῦν*] *οὐκ οὖν*
 (24, 6) *μοι*] int. vers.
- p. 338. A (24, 17) *φθορήσης*] *φθονήσεις*, a m. s. — *σεις*
 (25, 3) *τελευτῶν*] *τελευτῶν* (item 342. D. 33, 20. II. 361. E. 66, 2. III. 425. C. 176, 2.)
 B (25, 3) *ἔφη, ἦ*] *ἔφη*, interposito int. vers. a m. s. *ἦ*
 C (25, 15) *ἐθελήσεις.*] *ἐθελήσεις;*
 (25, 17) *δίκαιον εἶναι.*] *δ. εἶναι;*
 E (26, 7) *αὐτῇ ξυμφέρον*] *αὐ. συμ.*

- p. 338. E. (26, 9) οὕτω] οὕτως
(26, 12) τοῦτ' οὖν] του-
τοῦν
- p. 339. A. (26, 16) ξυμφέρον.] Ita,
non συμ.
B (27, 5) προστίθης] —
τί — int. vers.
C (27, 12) τιθέασι] τιθέα-
σιν
D (28, 1) ἄττα] ἄττα
(28, 2) βελτίστον,] βελ-
τίστον;
E (28, 8) καὶ αὐτοῖς] Ita,
non κ. αὐ.
φῆς] φῆς
- p. 340. B (29, 2) κρείττους] Alte-
rum τ int. vers. a m.
s. additum est.
D (30, 2) ὁ ἐξαμαρτάνει,]
cum signo interrogandi.
(30, 6) τοῦτ' ἔστιν] τοῦτ'
ἔστιν
E (30, 14) δὴ σοι] δὴ σε,
in m. a m. s. σοι
νῦν δὴ] νῦν δὴ
- p. 341. A (30, 18) ἐξ ἀρχῆς] ἐξαρχ-
ῆς (item 344. C. 37,
14. 348. B. 44, 17.
III. 411. B. 153, 15.
III. 424. E. 175, 2.
Similiter διαβραχέων
III. 424. B. 173, 17.
διαπαντός III. 407. D.
147, 7. III. 429. B.
183, 9. C. 16. 430. B.
185, 2. 433. A. 190, 8.
διαταῦτα 341. E. 32,
11. 347. B. 42, 16.
III. 425. C. 176, 5.
καταρχῆς III. 398. B.
129, 15. μεταταῦτα
353. D. 55, 2. III. 406.
E. 145, 15. μετατοῦτο
III. 392. C. 119, 1.
408. A. 147, 20. 412.
B. 155, 13. III. 427.
D. 179, 21.)
- p. 341. A (30, 19) ξυμφέρον] in m.
a m. pr. additum.
(30, 21) μ' ἐξ] με ἐξ
(30, 22) ἐρῶσθαι] Ita,
non ἔρ.
B (31, 5) ποτέρος] ποτέ-
ρος a m. pr. (item II.
368. A. 77, 20. Simi-
liter 343. E. 36, 8
μοχθηροτέρος, 348. B.
44, 15 ὀποτέρος, III.
390. C. 115, 3 ὡς οὔ-
τος, 393. D. 121, 3
ᾧδέπος, 396. E. 127,
2 ἀμφοτέρον, 412. A.
155, 4 et III. 425. C.
176, 6 εἰκότος, 430.
B. 185, 7 ἀνδραποδό-
δη, 439. B. 202, 4
ἀποθοῦνται et 443. C.
209, 19 εἰδολον a m.
pr. scripta et a m. s.
correcta sunt.)
(31, 7) ἀκριβεῖ] τῷ ἀ-
κριβεῖ, sed — ᾧ in ar-
ticulo e corr.
ἔλεγες] Ita, sed initio
et fine correcto.
(31, 10) συγκοφάντει, εἶ
τι δύνασαι] συγκοφάν-
τι δύνασαι a m. pr.
C (31, 14) οὐδὲν ᾧν] a
m. s. comma additum.
Ἄδην] ἄδην cum al-
tero δ int. vers. prae-
posito, adscripto in m.
ἄδδην
(31, 17) καμνόντων θεο.]
καμώντων θεο. cum ν
int. vers. post μ ad-
dito.
D (32, 7) αὐτῇ αὐτῇ corr.
in accentu utroque.

p. 341. E (32, 10) σώματι εἶναι
σώματι] σώμῃτι εἶναι
σώμῃτι, sup. ᾱ inter
μ et τ in priori.

(32, 12) σώμά ἐστι] σω-
μᾱ ἔστι

(32, 15) ἔφη] —ν int.
vers. a m. s.

p. 342. A (32, 19) ταῦτα ἐπ'] ταῦτ'
ἐπ'

(33, 2) αὐτῇ τὸ ξυμφέ-
ρον] αὐ̄. τὸ συμ.

B (33, 3) ἢ οὐ̄τε] ἢ in m.
a m. s. habet.

(33, 10) ἔχει;] ἔχει.

C (33, 17) Οὐ̄κ ἄρα] οὐ̄-
κάρα

(33, 19) οὐ̄δ' ἐπιτάττει]
οὐ̄δὲπιτάττει

D (34, 2) κἀμνοντι;] κἀ-
μνοντι.

(34, 4) ἢ οὐ̄χ] ἢ̄ οὐ̄χ

E (34, 6) ναύτης;] ὁμολό-
γηται.] ναύτης ὁμ.

(34, 11) οὐ̄δ' ἐπιτάττει]
οὐ̄θ' ἐπ.

p. 343. A (34, 16) περιειστήκει]
περιεστῆκει (Par. K.
sec. Bekk.)

(35, 1) δὴ τί] δὴ, τί

C (35, 18) ὑπηρετοῦντες]
ὑπηρετοῦνται, sup. εδ
a m. s. super ai

(35, 19) δὲ οὐ̄δ'] δ' οὐ̄
δ'

D (36, 5) ὁ δ'] ὁδ'

p. 344. A (36, 16) μαθήσει] μα-
θήση (Sic 347. E. 44,
1 et III. 397. D. 128,
15 αἰρη, 349. A. 46,
3. 5 μαντεύη. et δια-
νοῆ, 351. C. 50, 21
ἀποκρίνη, III. 386. A.
107, 7 et 413. A. 156,
20 ἡγή, 392. D. 119,

5 εἶση, 399. D. 132, 9
παραδέξη, III. 419.
165, 2 ἀπολογία, 423.
A. 171, 16 et 432. C.
189, 9 χρήση, 426. B.
177, 17 ἐπαινέση, 430.
C. 185, 10 ἀποδέξη,
431. C. 187, 13 ἐπι-
τεύξη et 440. D. 204,
19 ἐνθουμῆ.)

p. 344. C (37, 13) δικαιοσύνης
ἐστιν] δ. ἔστιν

D (37, 20) ἀλλ' ἤν.] ἀλλ,
sup. a m. s. λ, ἤν.

(38, 1) ἐδεόμην] δεό-
μην

E (38, 9) ἀγαθὲ] ἀγαθὲ
(item 345. A. 38, 14
et III. 423. D. 173, 1.)

p. 345. A (38, 13) οὐ̄δ' ἐάν] οὐ̄δὲ
ἐάν

B (39, 3) μετατιθῆ] μετα-
τίθη

D (39, 15) ὥστε εἶναι] ὥστ'
εἶ. (Ang. B. Vat. M.)

p. 346. A (40, 8) περαίνωμεν] πε-
ραίνωμεν a m. pr.

(40, 12) γὰρ αὐτῆς] γὰρ
αὐτοῦ, in m. a m. s.
ἦσ

B (40, 14) βούλη] βούλει

C (41, 3) δῆλον, ὅτι] δη-
λονότι (item II. 372.

C. 85, 7. III. 389. B.

112, 17. 410. A. 151,
12. III. 428. B. 181,
7. 436. B. 196, 9. 444.

A. 211, 6.)

(41, 8) αὐτοῦ] αὐ̄.

D (41, 10) ὑγίειαν] —ει—
int. vers.

μισθαρηνητικῆ prius]
—αρ—ι (pro η) — a
m. s.

(41, 16) ὠφελεῖ] —ται

- int. vers. a m. s. additum. Idem nunc video a Bekkero significatum, non antecedens ὠφελεῖται manui recenti tributum.
- p. 347. B (42, 15) ἔστιν;] ἔστιν;
C (43, 3) αἰσχρὸν νενομίσθαι] αἰσχρὸν νενομίσθαι
D (43, 9) ὁμοίοις] ὁμοίως, in m. a m. s. οἰοῖς (43, 13) ξυμφέρον] Ita, non συμ. (Vat. BM. Ven. BC. Vind. B. Par. K. sec. Bekk. Amb. C. Ang. B.)
E (44, 3) *Ἡκουσας] σῆ τὴν σύνταξιν. in m.
- p. 348. C (44, 20) αὐτοῖν] cum litura in α
D (45, 9) βαλλάντια] βαλλάντια (Ven. B. Par. K. sec. Bekk.)
E (45, 12) ἔφην] —ν int. vers. a m. s. (ἔφη Par. K. Vat. M.)
(45, 13) ὅτι βούλει] ὁ β. (Ven. C. Par. DK.)
- p. 349. B (46, 15) ἠγοῖτο prius] ἠγοῖ, τὸ a m. pr.
C (46, 20) ἄρα ἀξιοῖ] ἄρα ἀξ.
(46, 21) οὐκ, ἔφη] οὐκ ἔφη
D (47, 12) Εἶεν] εἶων, in m. a m. s. εἶεν
E (47, 16) ἄπερ] ὄνπερ, e corr. ὄνπερ
(47, 17) οὕτως; Οὕτως.] οὕτος (a m. s. —τως); οὕτως.
(47, 20) ἢ ἀξιοῦν πλέον ἔχειν] punctis notata.
- p. 350. D (49, 11) ἢ οὐ] ἢ οὐ
- p. 350. D (49, 12) οὐδὲ ἂ νῦν λέγεις ἀρέσκει] οὐδ' ἂν, in m. a m. s. ἂ, νῦν λέγεις, ante corr. —ης, ἀρέσκει cum litura post ει.
- E (49, 15) δέ σοι] δέ σοι a m. pr.
- p. 351. A (50, 7) ἐπειδήπερ ἔστιν] ἔ. ἔστιν ἀδικία.] ἀδικία:
B (50, 11) πολλὰς δὲ] π. δὲ
(50, 12) οὐκ; ἔφη] οὐκ ἔφη
(50, 18) ἔχει] Huic a m. s. superscriptum est ἔστι
C (50, 20) ἐπινεύεις] ἐπινεύσεις ἀνανεύεις] —ει— e corr.
(51, 2) λέγει] λέγει
D (51, 10) ἄρα, εἰ] ἄρα εἰ
E (51, 14) διοίσονται] σῆ διοίσονται in m.
- p. 352. C (52, 17) πράξαι] πράξαι
(52, 18) ἀληθὲς] ἀλλήθης
(52, 20) ἢ αὐτοῦς] η, a m. s. ἦ, αὐ. μή τοι] μή τι cum litura inter τ et ι.
D (53, 9) δ' ἔτι] Ita, non δέ τι (Ven. B. Amb. C. Ang. B.)
(53, 12) εἶναι ἵππου] εἶππου, sup. a m. s. ναι ῖ
E (53, 17) ταῦτα τούτων φαμέν] φαῖμεν ταῦτα τούτων
- p. 353. A (54, 1) τούτῳ] τούτῳ, in m. a m. s. τοῦτο

p. 353. B (54, 12) οὕτως; Οὕτως.]
οὕτω; οὕτω.
(54, 14) αὐτῶν οὐκ.]
αὐ. οὐκ.

C (54, 20) τῆς αὐτῶν ἀρ.]
τ. αὐ. ἀρ.

D (55, 3) ἔστι τι] ἔστι τι
(55, 6) ἐκείνου] ἐκείνης,
sup. a m. s. s

(55, 7) Τί δ' αὖ τὸ]
τόδ' ἦν τὸ

(55, 8) γ', ἔφη] γε ἔ.

E (55, 10) αὐτῆς] αὐτὰ
αὐτῆς

(55, 14) συνεχωρήσαμεν]
Ita, non ἔ.

p. 354. A (55, 21) λυσιτελεῖ] λυ-
σιτελεῖ, e corr. —εῖ

(56, 3) τοῖς Βενδιδαίοις]
παρμμία in m.

B (56, 7) ἀεὶ] αἰεὶ
(56, 9) ἐγὼ μοι] ἐγὼ
οἶμαι (Ang. B.)

(56, 10) ὀρμηῆσαι] ὀρ-
μηῆσθαι

τέλος πολιτείας πρώτου: ~

L. II.

Πλάτωνος πολιτειῶν,
δευτέρα: ~

p. 357. B (57, 9) βούλει] βούλου-
λει

C (58, 3) τε αὐτοῦ] τε
αὐ.

(58, 7) τὸ κάμνοντα] τὸ,
addito int. vers. v, n.
et in m. καὶ τὸν κάμν.

(58, 8) ὁ ἄλλος] ὁ ἄλ-
λως (non ἄλλως, quod
ne Bekkerus quidem
ostenderat.)

D (58, 12) τρίτον. ἀλλὰ τί

δῆ; Ἐν] τρίτον: ἀλ-
λὰ τί δῆ ἐν

p. 358. A (58, 15) δι' αὐτὸ] δι'
αὐ. item 58, 19.

B (59, 1) δοκῆ] δοκοῖ ante
corr.

(59, 2) κληθῆναι] κο-
ληθῆναι ante corr.

(59, 4) τί τ' ἔστιν] τί
τ' ἔστιν

(59, 7) εἰᾶσαι] εἰᾶσαι

C (59, 13) λέγουσιν] λέ-
γουσιν, sup. a m. s.
ιν

D (59, 19) ἄν σου] Ita,
non ἄν σου

E (60, 9) ἐπειδὴ] ἐπειδ'
ἄν (item 377. B. 94,
10. III. 396. C. 126, 7.
411. C. 154, 3. 414.
C. 159, 16.)

p. 359. A (60, 14) αὐτῶν] αὐτοῖς,
non αὐ.

D (61, 19) ῥαγῆναι τι] τι
int. vers. habet.

p. 360. B (62, 19) ἐπιθήμενον] ἐπι-
θέμενος

(62, 21) δύο] δύο (Vind.
B. Par. DK. sec. Bekk.)

(62, 22) ὡς δόξειεν, οὐ-
τως ἀδαμάντινος, ὅς]
ὡς, a m. s. ὅς, δ. οὐ-
τος, a m. s. —τως,
ἀδ. ὅς

C (63, 5) ἀποκτινύναι]
ἀποκτινύναι ante cor-
rect.

(63, 8) διάφορον] δια-
φέρον (Ven. C. Par.
DK. sec. Bekk. Ang.
B.)

E (64, 3) διάστασις; ἦδε.]
διάστασις ἦδε.

p. 361. A (64, 9) δὲ, ἐὰν] δὲ ἄν,

- e corr. δ' ἐάν (δ' ἄν Ang. B.)
- p. 361. A (64, 16) δόξαν αὐτῶ] δ. αὐ.
- B (64, 20) ἀνδρείαν] ἀνδρίαν
- C (65, 7) ποιητέος] ποιητέον a m. pr.
- D (65, 14) αὐτοῖν] αὐτῶν (Par. DK.)
- p. 362. A (66, 3) ἀνασχινδυλευθήσεται] ἀνασχινδυλευθήσεται, in m. ἀνασκολοπισθῆ
- B (66, 13) ξυμβάλλειν] ξυμβάλλειν, sup. a m. s. altero λ
- (66, 16) περιγίγνεσθαι] περιγίγνεσθαι, sup. γ
- D (67, 6) τι λέγειν] τίλεγειν
- E (67, 16) ἐπαινοῦσιν] ἐπαινοῦσι
ἔν' ἧ] ἔνα ἧ
- p. 363. A (68, 1) ἐπὶ πλέον δὲ οὐτοι] ἐπιπλέον δ' οὐτοι
- (68, 3) ἄφθονα] ἄμφθονα
- (68, 4) γενναῖος] γενναῖος, sup. a m. s. altero ν
- B (68, 7) φέρειν] φέρει a m. pr.
μέσσας] μέσας, sup. a m. s. altero σ
- (68, 11) ἀμύμονος] ἀμύνος
θεουδῆς] θεουδεῖς
- D (68, 20) οἱ δ' ἔτι] οἷδ' ἔτι
- E (69, 7) ταῦτα] int. vers. et in m. a m. s. ἐιδῶν. Ita enim illud ταῦτα legi poterat.
- p. 364. C (70, 7) ἀκεῖσθαι] Inter ἄ et κ a m. s. q super-scriptum et in m. ἀκεῖσθαι positum est.
ἐάν τέ] Ita, non καὶ ἐάν (Par. A. Vat. BH. Ven. BC. Amb. C. Ang. B.)
- (70, 9) βλάψειν] βλάψω, sup. ε inter ψ et ι.
- (70, 10) ὡς φρασι, πείθοντές σφισιν] ὡς σφρασι πείθοντ, sup. αἰς eoque a m. s. in ες mutato, σφίσιν.
- (70, 13) ἱλαδὸν ἔστιν] ἱλαδόν ἔστιν
- E (71, 1) παρατρωπῶσ'] παρατρωπῶσιν
- (71, 3) ὄμαδον] ὄμαδόν (Par. D. Vat. M.)
- p. 365. A (71, 16) ποῖός τις] ποῖο τις, sup. a m. s. σ
- B (71, 17) πρὸς αὐτὸν] π. ἐαυτὸν (π. ἑαυτὸν Vat. M.)
- (71, 18) δίκαι] δίκαι
- C (72, 8) αἰεὶ] αἰεὶ
- D (72, 16) οὐτε βιάσασθαι — λαυθάνειν E.] bis deinceps, sed alterum exemplum linea deletum. Et in hac altera descriptione μὴ omissum erat.
- E (72, 20) αὐτοὶ οὗτοι] αὐτὸν οὐ. ante corr.
- p. 366. A (73, 4) δίκαιοι μὲν γὰρ ὄντες] δίκαιοι μ. γ. ὄνταις a m. pr. (Similiter 371. E. 84, 1 παλοῦνταις, 372. D. 85, 13 τελευτῶνταις, 375. C. 90, 20 δρᾶ-

- σανταις, III. 398. E. 131, 1 τίναις, 410. C. 152, 2 τιναις, 416. D. 163, 13 σώφροναίς, III. 421. A. 163, 1 ὄνταις (prius) et 426. E. 178, 18 ἀγνοούν-ταις a m. pr. erat.)
- p. 366. A (73, 5) ἑσόμεθα] εὐσό-
μεθα a m. pr.
B (73, 14) μηνύουσι.] μη-
νύουσιν.
(73, 15) εὐσχημοσύνης]
εὐσχησύνης, sup. a m.
s. μο
(73, 16) κτησόμεθα]
κτ.. ὠμαθα, in m.
κτώμεθα
- E (74, 15) λελειμμένοι] λε-
λειμένοι
(74, 18) ἀπ' αὐτῶν] ἀπ'
αὐτῆς (Par. DK.)
αὐτὸ δ' ἐκάτερον] in
m. a m. s. habet.
- p. 367. C (75, 21) τὸ δὲ ἄδικον]
τὸ δ' ἄδ.
(76, 4) αὐτὰ αὐτῶν.]
αὐ. αὐ.
E (76, 15) δι' αὐτήν] δι'
αὐ.
(76, 18) αἰεὶ] αἰεὶ
- p. 368. A (77, 1) Γλαύκωνος] γλαύ-
κωνος
(77, 5) δικαιοσύνης] δι-
καισύνης, sup. a m.
s. ο.
C (77, 19) τί τ' ἔστιν] τί
τ' ἔστιν
D (78, 2) ἡμεῖς οὐ] ὑμεῖς
οὐ
- p. 369. B (79, 2) περαινεν;] Ita,
non περαινεν.
C (79, 13) αὐτῷ ἄμεινον]
αὐ. ἄμ.
D (79, 20) ἄλλο τι] ἀλλ' ὅτι
- p. 369. D (80, 3) πέντε ἀνδρῶν.]
π. ἀνδρῶν;
p. 370. A (80, 16) εἰπόντος σοῦ]
εἰ. σου
B (81, 1) καιρὸν] κερὸν
a m. pr.
C (81, 7) πράττη] πράτ-
τοι ante corr.
- p. 371. A (82, 9) ἄπεισιν] ἄπασιν
sine corr.
C (83, 5) ἢ τις ἄλλος] ἢ
τίς ἄλ.
(83, 7) τῆς αὐτοῦ] τ.
αὐ.
(83, 11) τι ἄλλο] τί ἄλ.
D (83, 18) πλανήτας] πλά-
νητας (Vat. BM. Ven.
B. Par. K. sec. Bekk.)
- p. 372. A (84, 9) ἐνοῶ] ἐνοῶ a
m. pr.
(84, 15) τὰ πολλὰ] τα
πολλὰ (Similiter τα
πρότερον III. 430. E.
186, 5. δια ταῦτα III.
397. E. 128, 19. ἐπι
πλεῖστον II. 383. C.
106, 3. μετα ταῦτα
III. 393. A. 120, 2.
μετα τοῦτο III. 393.
D. 120, 22 et 398. C.
129, 22.)
B (84, 19) μάξαντες· μά-
ζας] μάξαντες μάζας
C (85, 4) πόλεμον;] πόλε-
μον:
(85, 6) ἐστιαμένους] ἔστ.
(85, 7) ἄλας τε] ἄλλας
τε
(85, 10) σύκων] σύκων
acuto a m. s. addito.
D (85, 14) παραδώσουσιν]
παραδώσουσι
(85, 15) ἔφη, ἕατεσθι.]
ἔφη om.
E (86, 5) φλεγμαίνουσαν

- πόλιν] ὡςπερ τῶν νῦν ἀρχόντων καὶ πόλαι-
ων καὶ μάλιστα τῶν
ταύτη οἰκούντων: in
m.
- p. 373. A (86, 7) κλῖναι] κλῖναι
(86, 11) τὰ ἀναγκαῖα]
Ita, non τὰν.
C (87, 7) τούτου προσδεή-
σει] τοῦτο πρ. (Ven.
C. Par. DK. secundum
Bekk.)
D (87, 15) τῆς ἡμετέρας]
τῆς ἡμέρας a m. pr.
E (88, 1) ἐξ ὧν] Ita a m.
pr. ἐξ οὗ a m. s.
- p. 374. B (88, 12) Ἡ οὖν] ἡ οὖν
C (88, 21) ἐστὶν εὖ] ἐστὶ
καλῶς
(89, 4) παρέργω] παρ-
ρέργω
E (89, 20) Δία, ἦν] δι'
ἦν
(89, 22) γ' ἄν] γε ἄν
- p. 375. A (90, 1) διαφέρειν] — ν
a m. s. sup.
B (90, 16) Δία, ἦ] δι' ἦ
C (91, 2) φύσις. Φαίνεται.]
φύσις φαίνεται.
D (91, 5) Κινδυνεύει] κιν-
δυνεύοι
(91, 10) ταῦτα.] ταῦτα;
E (91, 15) ἄρα, ἦν] ἄρ'
ἦν
(91, 17) οὖν σοι] οὖν
οὗ σοι
- p. 376. B (92, 6) ὡς ἀληθῶς] ὡς
ἀληθῶς
(92, 8) διακρίνει] δια-
κρίνειν (διακρίνειν
Vind. B.)
(92, 9) συνέσει] συνέσοι
a m. pr.
(92, 12) ταυτόν;] ταυ-
τόν:
- p. 376. C (92, 15) φύσει,] Ita a
m. pr. , φύσει a m. s.
εἶναι;] εἶναι:
D (93, 7) Οὐ γὰρ] οὐ
γὰρ
ἐν μύθῳ μυθολογοῦν-
τές] ἐν μύθῳ μυθω-
λογοῦντές a m. pr. εἰ
μυθολογοῦντές a m. s.
(punctis sub μύθῳ po-
sitis.)
(93, 8) παιδεύομεν] Ita
a m. s. παιδεύομεν a
m. pr.
E (93, 14) εἰπῶν] Ita a
m. pr. εἶπεν a m. s.
(93, 15) διττὸν] διττῶν
a m. pr.
- p. 377. A (93, 17) ψευδέσιν] ψεύ-
δεσιν (Ven. C. Par.
DK. sec. Bekk. Amb.
C.)
(94, 3) Οὐκοῦν] οὐκοῦν
B (94, 10) τελειωθῶσιν]
τελειωθῶσιν (Ven. C.
Par. DK. sec. Bekk.
Ang. B.)
(94, 11) αὐτούς] αὐ-
τάς a m. pr.
E (95, 8) ὡςπερ γραφεύς]
His int. vers. a m. s.
interpositum est εἰ
(95, 13) ὁ εἰπῶν] ὁ εἰ.
(Vat. M.)
(95, 14) ἄ φησι] Ita, ut
vulgo, non ὁ φ.
δράσαι] δράσαι
- p. 378. B (96, 5) Οὐ μὰ] οὐ μὰ
(96, 6) οὐδ' αὐτῶ] οὐδ'
αὐτῶ
C (96, 12) αὐτοῖς] αὐ-
τοῦ, in m. a m. sec.
τῶν
E (97, 8) εἴ τις] ἢ τις a
m. pr.

p. 379. A. (97, 12) εἰδέναι] εἰδέ-
νη, in m. a m. s. ναί
(97, 16) Τοιοῖδε] τοι-
οῖδε

B (98, 3. 4) αἴτιον; — εὐ-
πραγίας;] αἴτιον: —
εὐπραγίας:

C (98, 9) ὀλίγων] ὀλίγον
cum ω super o
(98, 12) ἀλλ' ἄττα] ἄλ-
λα ἄττα

D (98, 18) ἀντὰρ ὃ] ἀτὰρ
ὃ (ἀτὰρ Amb. C. Vat.
H.)

E (99, 2) κικῶν τε] κα-
κῶν, praeposito int.
vers. a m. s. καὶ (κα-
κῶν Ven. B. Vind. B.
Vat. H.)

p. 380. D (100, 11) ἄρα γόητα]
ἄρα γ. a m. pr.
(100, 12) τοτὲ μὲν] τὸ
τὲ μὲν a m. pr.
(100, 15) περὶ αὐτοῦ]
π. αὐ.

E (101, 1) εἰλήσεων] εἰλ.
(Vat. B. Par. K. sec.
Bekk.)

p. 381. B (101, 12) τὰ τοῦ θεοῦ]
τὰ — int. vers. a m. s.
(101, 13) Ταῦτη] ταῦ-
τα ante corr.

D (102, 12) ἡλλοιωμένην,]
sine commate.

E (102, 21) μεταβάλλειν]
μεταβάλειν

p. 382. A (103, 4) μισοῦσι] Ita,
non — σιν

B (103, 9) σεμνὸν λέγειν]
σ. λέγειν;

(103, 11) ἦμιστ' ἄν] Ita,
non ἦμιστα ἄν (Amb. C.
Ang. B. Vat. HM.)

E (104, 14) Οὐκ ἄρ' ἔστιν]
οὐκ ἄρα ἔ.

p. 382. E (104, 20) οὐδ' ὄναρ]
Ita a m. pr. οὐτ' ὄ.
a m. s.

p. 383. A (105, 5) ἐαυτοῦς] αὐ-
τοῦς cum litura in spi-
ritu.

(105, 9) αὐτῆς] αὐ.

B (105, 13) Παιῶν'] παιῶν
(105, 18) τὸν παῖδα]
παῖδα (Par. K.)

C (105, 20) ἐπὶ παιδείᾳ]
ἐπὶ παιδία (ἐπιπαιδία
Amb. C.)

(106, 2) καθόσον] καθ'
όσον (item III. 437.
C. 198, 12.)

τέλος πολιτειῶν, δευτέρως:

L. III.

Πλάτωνος πολιτιῶν,
τρίτη:

p. 386. A (107, 1) τοιαῦτ' ἄττα]
τοιαῦτα ἄττα

B (107, 9) Δία, ἦ] δι' ἦ
(δι' Amb. C.)

(108, 2) οὕτω τὰ] οὐ-
τως τὰ

(108, 3) οὐτ' ἀληθῆ] οὐ-
τε ἀλ.

(108, 4) οὐτ' ὠφέλιμα]
οὐτε ὠφ.

C (108, 5) Ἐξαλείψομεν]
Ita, non ἐξαλείψομεν

D (108, 14) Ὡ πόποι] Ita,
non ὦ π. (Vind. B.)

(108, 15) Ψυχή καὶ] ψυ-
χή; καὶ

πάμπαν] πάνμπαν

(108, 17) πεπνύσθαι]
Ita, non πεπνύσθαι,

in codice scriptum es-
se Bekkerus recte si-

- gnificavit, de Par. K. nihil dixit. Ego erravi.
- p. 386. D (108, 20) γούωσα, λιποῦσ'] γεόωσα λιποῦσα
- p. 387. A (109, 1) [Τρίζουσαι] τρίζουσαι
 (109, 2) ἔχονται] ἔχοντας a m. pr.
 (109, 3) Ὡς αἰ] Ita.
- B (109, 4) παραιτησόμεθα] σῆ ἀντι τοῦ ἀτήσομεν. καὶ ἡ ἀριστείδου, Ἰλεών σε παραιτοῦμαι φανῆναι in m.
 (109, 11) Στύγας] τύγας
- C (109, 18) ποιητέον; Δῆλα δῆ.] ποιητέον: δηλαδῆ: (Item δηλαδῆ 392. A. 118, 5. 398. C. 130, 1. 412. B. 155, 11. III. 428. A. 181, 2.)
- D (110, 2) ἐταῖρός ἐστι] Ita, non — ἐστιν
 (110, 3) γ' ἐκείνου] γε ἐκ.
 (110, 5) αὐτὸς αὐτῶ] αὐ. αὐ.
- E (110, 9) Ἦμιστ' ἄρα καὶ] ἦμιστα ἄρα καὶ a m. pr. Pro καὶ m. sec. χρῆ posuit.
 (110, 10) ὅταν] ὅτε αὐ ut Vind. D.
- p. 388. A (110, 18) πλευρᾶς] πλευρᾶ, non πλευρᾶ
- B (110, 20) μηδὲ ἀμφοτέρησι] μῆδ' ἀμ.
 (111, 5) ὀνομάζοντ'] ὀνομάζοντα
- p. 388. C (111, 10) Ὡ πόποι] ὦ π. sed corr. in accentu.
 D (111, 20) αὐτῶ] τί, non τι
- p. 389. A (112, 11) δ' ἄρ'] δ' ἄρα μακάρεσσι] μακάρισσι (112, 12) ποιπνύοντα] ποιπνύοντα:·
- B (112, 18) δὲ οὐχ] δ' οὐχ (Ang. B.)
- D (113, 10) δημιουργοὶ] Ita a m. pr.
 (113, 14) δέ; σωφροσύνης ἄρα] δέ σ. ἄρα
- p. 390. A (114, 6) ἄρα καλῶς] ἄρα κ.
 (114, 12) ὅταν] ὅτ' αὐ
 (114, 13) παραπλείαι] Ita, non παραπλεῖαι (Par. DK. sec. Bekk. Vat. H.)
- B (114, 16) ἐπιτήδειον] ἐπιτήδιον
- C (115, 4) οὐδὲ ὅτε] Ita, non οὐδ' ὅτε
 (115, 6) οὐδ' Ἄρεώς] οὐδὲ ἄρεώς
 (115, 7) Οὐ μὰ] οὐ μὰ
- D (115, 8) καρτερίαι] καρτερία
- E (115, 16) ἄστέον] ἀστέον, in m. σῆ αἰστέον
- p. 391. B (116, 11) Πατρόκλω] παντρόκλω
- C (116, 19) ἐν αὐτῶ] ἐν ἐαυτῶ (Ang. B. Vat. M.)
 νοσήματε] Ita, non νοσήματά τε (Par. ADK. Ven. C. Vind. B. Vat. BHM. Ang. B.)
- (117, 2) Θεσεύς] θησεὺς a m. pr.

- p. 391. D (117, 7) λέγειν, μηδὲ] λ.
μη δ' (μηδ' Vat. M.)
E (117, 17) κατ' Ἰδαῖον]
κτ' ἰδ.
(117, 18) βωμὸς ἔστ']
βωμὸς ἔστ'
- p. 392. D (119, 7) Ἄρα οὖν] ἄρα
οὖν
(119, 8) γιγνομένη] γινο-
μένη
E (119, 15) ἀπολύσαι]
ἀπολύσαι
- p. 393. A (119, 20) μάλιστα δύο,]
sine commate.
B (120, 7) παθημάτων.]
παθημάτων ;,
(120, 9) ῥήσεων;] ῥή-
σεων :
D (121, 3) δὲ ἄνευ] δ' ἄνευ
(Vat. M.)
E (121, 6) οἱ λύσαι] οἱ
λύσαι, omisso αὐτῶ
ut Par. ADK. Vind. B.
Vat. BM. Ven. C. Ang.
B.
- p. 394. A (121, 18) οἰκοδομήσεις]
οἰκοδομήσεσιν
(121, 19) τῖσαι] Ita.
B (122, 4) ὅτι ἔστι] Ita.
C (122, 10) ἡ δ' αὖ] ἡδ'
αὖ
(122, 13) ὅτι ἔφαμεν]
Ita a m. pr.
D (122, 17) ἡμῖν] ἡμῖν
E (123, 7) ἐπιχειροῖ] ἐπι-
χειροῖ (Vind. B. Par.
K. Vat. M.)
- p. 395. A (123, 15) μιμήματα] μι-
μημά τι, e corr. μι-
μήματε
C (124, 13) ἵνα μὴ ἐκ] ἵν'
ἐκ; a m. s. addito α
et in m. posito μὴ
- p. 396. D (126, 14) γίννηται] γί-
νηται cum litura in i.
- p. 396. D (126, 16) μὴ ἄρα] μὴ
ἄρα μὴ (μὴ ἄρα μὴ
Ven. C. Par. DK.)
- p. 397. B (128, 1) ῥυθμῶ] ῥυθ-
μῶ
C (128, 3) ἐναντίων] ἐναν-
τίον a m. pr.
(128, 4) ῥυθμῶν] ῥυθ-
μῶν
D (128, 9) πρότερον εἰς]
πρότερον εἰς
(128, 11) ἀκράτων] ἀ-
κρατῶν a m. pr. (Ang.
B.)
(128, 13) κεκραμένος,]
κεκραμένος :
E (129, 3) Ἄνδρα δὴ] ταῦ-
τά περὶ ὁμήρου φησὶ :
in m. a m. s.
- p. 398. A (129, 10) τε εἰς] τ' ἄν
εἰς (Ang. B. Vat. M.)
μύρον] μῦρον a m.
pr.
C (130, 2) περὶ αὐτῶν] τὶς
αὐτῶν
(130, 3) μέλλομεν] μέλ-
λημεν, a m. s. μέλλοι-
μεν
(130, 7) ἄττα] ἄττα
D (130, 13) ὡσαύτως;] ὡ-
σαύτως :
E (130, 17) ἀρμονίαι;] si-
ne interpunctione.
- p. 399. A (131, 4) χρήσει] Ita.
(Par. DK. sec. Bekk.
Vat. M.)
B (131, 12) καρτεροῦντος]
καρτεροῦντος a m. pr.
E (132, 15) καινὸν] και-
νὸν
(132, 17) Μαρσίου] μαρ-
σίου
- p. 400. B (133, 15) δέ γε] δέ με,
ut Bekkerus ostendit.
C (134, 1) τισὶν] τίσιν

- p. 400. C (134, 3) ῥυθμούςσ ἀν-
 τούς] ῥ. αὐτοῦ (Vat.
 BM. Ven. C. Par. DK.)
 (134, 6) ἢ σὺ] ἢ σὺ
 (134, 7) τὸ τῆς] τῶ
 τῆς
- p. 401. A (135, 10) κακοθηρίας]
 κακονοίας (Vat. BM.
 Par. DK. Ven. C. Vind.
 B. Ang. B.)
 B (135, 17. 18) μήτε ἐν
 ter] μήτ' ἐν (Ang. B.
 Vat. M.)
 C (136, 10) ὑγίειαν] ὑγύ-
 ειαν
 E (136, 18) δημιουργη-
 θέντων] δημιουργηθῆ
 (137, 2) κάγαθός] καὶ
 ἀγαθός
- p. 402. A (137, 4. 6) λαβεῖν, —
 τραφεῖς;] λαβεῖν; —
 τραφεῖς:
 B (137, 17) θεῶν] θεῶν
 C (137, 20) ἀνδρείας] ἀν-
 δρίας
 ἐλευθεριότητος] ἐλευ-
 θεριότητος a m. pr.
 D (138, 10) ἐρασμιώτα-
 του.] ἐρασμιώτατον·,
 (138, 13) εἰ μέντοι τι
 κατὰ τὸ σῶμα] εἰ
 μέντοι τι ἔφη κατὰ
 τὴν ψυχὴν ἐλλείπει
 κατὰ τὸ σῶμα, quin-
 que mediis linea no-
 tatis.
- p. 403. A (139, 1) ἀφορδίσια] ἀ-
 φορδίσια
 οὐδέ γε] : οὐδέ γε
 (139, 3) ἐρᾶν;] ἐρᾶν:
 B (139, 8) μὰ Δί'] μαδί
 C (139, 19) νεανίαι.] νεα-
 νίας;
 D (140, 2. 3) αὐτοῦ — αὐ-
 τῆς] αὐ. — αὐ.
- p. 403. E (140, 12) φύλακος] in
 m.
 (140, 14) προσήκουσ']
 προσήκουσα
- p. 404. B! (141, 3) εἰλήσεων] εἰλ.
 (Ven. C. Par. DK.)
 (141, 8) παρ' Ὀμήρου]
 ᾧ ἄριστε, ἐάνπερ ἐκ
 τῆς πολιτίας ἦν ὁ ἀνὴρ
 φηγᾶς, ταῦτα οὐκ ἂν
 εἶδημεν, ἢ πῶς μα-
 θοισόμεθα λιπροντος
 τάνδρὸς. οὐκ ἔστιν
 ἄρα τοῦτο βέλτιον,
 κἀκεῖνα μὲν ἔπεσθαι,
 ταῦτα δὲ μῆ: in ima-
 pagina a m. s.
 C (141, 18) ὀρθῶς γ'] ὀ.
 γε
 D (141, 19) Συρρακοσίαν]
 συρρακουσίαν (Vind.
 B. Vat. M.)
 (142, 6) ῥυθμοῖς] ῥυμ-
 θοῖς
 E (142, 10) ὑγίειαν;] ὑγι-
 ειαν:
- p. 405. B (142, 21) ἐπαιτῶ] ἐπά-
 κτω
 (143, 2) Ἥ] ἦ
 C (143, 10) ἔνεκα, ἀγνοῶν]
 ἔνεκα, καὶ ταῦτα σμι-
 κρῶν τε καὶ οὐδὲν
 ἀγνοῶν, sex mediis
 linea notatis.
 (143, 14) ἦ τινων] Ita.
 D (143, 19) μάλ', ἔφη]
 μάλ' ἔφη
- p. 406. A (144, 9) πρὸ τοῦ] οἱ
 προτοῦ
 (144, 10) Ἡρόδικον] τὸν
 τοῦ ἱπποκράτου διδά-
 σκαλον: in m.
 B (144, 17) εἰωθυίας] εἰ-
 ωθείας

- p. 406. E (145, 16) εἰωθυῖαν] εἰωθεῖαν
 (145, 19) οὕτω ἰατροικῇ] Ita.
- p. 407. B (146, 9) μὲν καὶ] Ita, non μὲν γὰρ καὶ (Par. ADK. Vat. BHM. Vind. B. Amb. C. Ang. B.)
 (146, 11) ὅς, σχεδόν] ὅς σχ. sine interpunctione.
 C (146, 17) ἀεὶ διαστάσεις] Ita.
 (147, 2) ἔχοντας τὰ σώματα] ἔχοντας σώματος
 D (147, 6) εἰωθυῖαν] εἰωθεῖαν a m. pr.
 (147, 10) ἔκγονα αὐτῶν] ἔ. αὐτῶν
 E (147, 12) οὔτε πόλει] οὔτε τῇ πόλει
- p. 408. A (147, 17) Μενέλεω] μενελεύω (Par. DK.)
 (147, 19) Αἰμ'] αἴμα
 D (148, 19) μετεχειρίσαντο] μεταχειρίσθησαν, a m. s. —σαντο
- p. 409. C (150, 13) τὰ ἐν αὐτῷ] τὰ ἐν ἑαυτῷ
 D (150, 17) ἢ χρηστοῖς] bis deinceps, sed alterum exemplum linea notatum.
- p. 410. A (151, 9) ἀποκτενοῦσι;] ἀποκτενοῦσι:
 (151, 14) μῆν; ἔφη.] μὴ ἔφη:
 B (151, 19) οὐχ ὥσπερ] καὶ οὐχ ὥσπερ
 D (152, 17) ἔφη. Τί δέ;] ἔφη: τίς ἐπιταθὲν τοῦ δέοντος, τί δέ, quatuor mediis linea notatis.
- p. 411. A (153, 2. 3) ψυχῇ; — ἄγροικος;] Ita, cum signis interrogandi.
 C (153, 18) ἀντὶ θυμοειδοῦς] Super οὗ a m. s. εἰ positum.
 (154, 1) ἰσχωρ] ἰσχωρ,
 (154, 2) αὐτὸς αὐτοῦ] αὐτὸς αὐτοῦ
 D (154, 4) εἴ τι καὶ ἐνῆν] οἴτι καὶ ἐνῆν a m. pr.
 (154, 5) αὐτοῦ] αὐτῷ (Par. K. Amb. C.)
 (154, 10) ὁ τοιοῦτος] ὁτιοῦτος a m. pr.
 E (154, 12) πάντα] ἅπαντα, non ἅπ.
 (154, 15) δύο ὄντε] δὴ ὄντε (Vat. BHM. Ven. C. Par. DK. Vind. B. Ang. B.)
 (154, 18) ἐκείνω] Ita a m. s. ἐκείνω a m. pr.
 (154, 19) ξυναρμολογητον] συν.
- p. 412. A (155, 1) μετριότατα] μετριότατα a m. pr.
 (155, 7) σώζεσθαι;] σώζεσθαι:
 B (155, 10) κνηγέσια] κνηνηγέσια
 C (155, 18) γίνονται;] Alterum γ int. vers.
 (155, 20) φυλακιστάτους] φυλ.
 D (156, 2) φιλῶν.] φιλῶν.;
 (156, 6) τούναντιον.] τούναντιον.;
- p. 413. A (156, 21) τοὺς ἀνθρώπους] τοὺς om.
 (157, 5) δόξης στερ.] δόξη στερ. a m. pr.
 C (157, 14) κηληθέντες] κοληθένταις a m. pr.

- p. 413. E (158, 10) φύλαξ αὐτοῦ] φ. αὐ.
 p. 414. B (159, 5) οὓς νῦν δῆ] οὓς δῆ νῦν (Ang. B.)
 (159, 6) δόγμασιν] δόγμασι
 C (159, 12) Φοινικιόν] φοινικόν a m. pr.
 D (160, 4) δημιουργοι μένη] Ita a m. s. δημιουργοι μένοι a m. pr.
 p. 415. B (160, 21) παραγγέλλει] παραγγέλει a m. pr.
 C (161, 5) ὡσουσιν] ὡσουσιν
 (161, 8) εἰς ἐπικουρίαν] εἰς ἐξ ἐπ.
 D (161, 12) μέντ' ἄν] μέν τ' ἄν
 νιεῖς] νιοῖς, a m. s. νιοῖ
 (161, 15) κήδεσθαι.] κήδεσθαι:
 p. 416. B (162, 14) εἰσίν, ἀντὶ] εἰσίν. καὶ ἀντὶ
 (162, 18) εἰσίν;] εἰσίν:
 C (162, 21) ποτέ ἐστιν] Ita.
 E (163, 16) περιεῖναι] περιεῖναι
 (163, 19) αἰεὶ ἐν] Ita.
 (163, 22) τὸ τῶν πολλῶν νόμισμα γέγονε] τὰ τ. π. νομίσματα γέγονε
 p. 417. A (164, 3) τὸν αὐτὸν] τὸν αὐτὸν, in m. a m. s. τῶν (ad αὐτὸν pertinens)
 B (164, 14) τοὺς φύλακας] Ita, non τοὺς τε φ.

L. III.

- πλάτωνος πολιτειῶν, τετάρτη:
 p. 419. (165, 3) δι' ἑαυτοὺς] δι' int. vers. habet.
 (165, 6) καὶ μεγάλας] om.
 p. 420. A (166, 4) οὐδὲ ἑταίραις] οὐδ' ἑτέροις; quorum posterius etiam Bekkerus ex hoc pariter atque ex Ang. B. meo errore praetermissis retulit.
 (166, 5) ἄν ποι] Ita, non ἄν που
 B (166, 12) οὕτως εὐδ.] οὕτω εὐδ.
 E (167, 18) ἄν σοι] ἄν σοὶ
 (167, 19) γεωργὸς alterum in m. a m. s. habet.
 p. 421. A (168, 4) καὶ αὐ] καὶ αὐτοὶ interposito a m. s. γὰρ et littera v et accentu pronominis correctis.
 (168, 5) εἰ μὲν οὖν ἡμεῖς μὲν] εἰ οὖν ἡμεῖς μὲν, priore, non, ut Bekkerus refert, altero μὲν omisso.
 C (168, 17) ἔθνεσιν ἢ] ἔθνεσι ἢ
 D (169, 5) γίννεται;] γίννεται:
 E (169, 9) διδάσκη] διδάξην, e corr. διδάξην
 (169, 12) ἄπαντι] ἄπαντι cum litura super i
 p. 422. A (169, 17) πρὸς τῷ νεωτερισμῷ] ποιοῦντος

- ut Par. DK. Flor. U. quibus perperam ποι-
 οῦντος πρὸς τῷ νεω-
 τερισμῷ tribui. Bek-
 kerus vero perperam
 nostro καὶ νεωτερισμὸν
 ποιοῦντος tribuit.
- p. 422. B (170, 3) ἀρ' οὐ] ἀρα οὐ
 C (170, 16) τριπλασίους
 αὐτῶν] τρ. αὐ.
 (170, 17) δοκεῖς] δοκεῖ
 a m. pr.
- p. 423. A (171, 12) ἐν ἑκατέρῳ] Ita a m. pr. ἐν ἑκ. a
 m. s.
 (171, 16) αἰεὶ] αἰεὶ
 ἕως] οὕτω, addito a
 m. s. commate
 (171, 20) οὐτ' ἐν] οὐτε
 ἐν
 B (172, 7) αὐξεν] αὐξη
 D (172, 21) μὴ πολλαί.]
 μὴ πολλάς: a m. pr.
 E (173, 6. 7) γίνονται—
 διόφονται] γίνονται
 — διόφονται a m. pr.
- p. 424. A (173, 11) γίνουτ'] γί-
 γνουτ' a m. pr.
 (173, 12) ὀρμήσῃ εὐ,]
 A m. pr. etiam ante
 εὐ comma erat.
 (173, 14) φύσεις χρη-
 σταὶ] φύσει, addito a
 m. s. σ, χρ.
 παιδείας] παιδίας a
 m. pr.
 D (174, 15) αὐτῇ] Ita.
 E (175, 1) ἔχει;] ἔχει:
- p. 425. A (175, 8) ἢ ἐκείνοις] ἢ
 κείνοις (Vat. BM. Par.
 DK. sec. Bekk.)
 (175, 12) σιγάς] σιγῆς,
 a m. s. σιγήν
 B (175, 18) μείνειε λόγῳ τε
 καὶ] μείνειεν ἐν λόγῳ
 καὶ
 p. 425. C (176, 1) ὁμοιον ὄν]. om.
 (176, 4) οὐκ; ἢ δ'] οὐ
 — κοῖ δ' (οὐ in fine
 versus est.)
 D (176, 10) καταστάσεως]
 eo compendio scriptum
 est, ut καταστάσως
 legi debeat.
 (176, 12) τὸ παράπαν]
 τοπάμπαν
- p. 426. A (177, 3) οὔτοι γε χα-
 ριέντως] οὔτοι γε χα-
 ριέντος, a m. s. οὐ
 τοι γε χαριέντως
 (177, 4) ποικιλότερα]
 ποικιλώτερον a m. pr.
 (177, 5) καὶ αἰεὶ] καὶ
 αἰεὶ
 (177, 8) χαριεν] χάριεν
 et in m. a m. s. haec:
 ὥσπερ τινα νῦν ἔλλη-
 να, τάχα καὶ οὐκ ἀ-
 γενῆ:
 B (177, 13) χαριεν] χά-
 ριεν et in m. a m. s.
 haec: οὕτως ἔχη ὦ
 βέλτισθε, κανόνιοι δὲ
 καὶ μάλα νοσοῦνταις:
 (177, 15) μὰ Δία] μα-
 δία
 D (178, 7) ἀνδρείας] ἀν-
 δρίας
 (178, 8) ἔφη, πλήν] ἔφη:
 πλήν
- p. 427. C (179, 15) πατρίῳ] τὸν
 ἀπόλωνα φησι, του-
 τέστι τὸν ἥληρον. in m.
 a m. s.
 (179, 17) ὀμφαλοῦ] ὀμ-
 φαλὸν τῆς γῆς τὰ
 πύθια φησι. in m. a
 m. s.
 (179, 19) οὕτως.] οὕτω:
 ** 2

- p. 427. E (180, 8) Ἀληθῆ] ἀληθί
(180, 9) οὕτως, χρῆ] Ita.
ύμᾶς] ἡμᾶς, in m. a
m. s. υ̅
(180, 10) οὕτως. Ἐπι-
ζω] οὕτω: ἐλ.
(180, 11) ὡδε.] ὡδε:
(180, 13) τ' ἐστὶ] τ' ἔστι
(180, 15) εὐρημένον;]
εὐρημένον:
- p. 428. A (181, 3) ἐν αὐτῷ] ἐν αὐ-
τῷ, in m. a m. s. τῆ
B (181, 9) Δῆλον.] δηλο-
νότι:
C (181, 12) ταύτην, ἀλλὰ
τεκτονική.] ταύτην:
ἀλλὰ τεκτονική.. (li-
tura post ἦ)
(181, 15) ἢ τινὰ ἄλλην]
ἢ τιν' ἄ. (Ang. B.)
(181, 16) ἡντινοῦν] ἡν-
τιναοῦν
(181, 17) γεωργική.]
γεωργικῆ, a m. sec.
—κή;
E (182, 9) Οὐκοῦν, ἔφη] ο.
ἔφη a m. pr.
- p. 429. A (182, 16) ἦν] καὶ, non
ἦν καὶ
(182, 20) Ἐμοὶ γοῦν] ἔ-
μοιγ' οὔν
(182, 21) ἀνδρεία] Ita.
(183, 1) τοιαύτη] τιαύ-
τη a m. pr.
B (183, 6) οὔ γε ἄλλοι] οὔ
γε ἄλλη a m. pr.
(183, 7) τοίαν] Ita utro-
bique.
C (183, 12) ἀνδρείαν κα-
λεῖς] Ita; et paullo
post (14) τὴν ἀνδρείαν
D (184, 1) ἀλουργὰ] ἀλ-
λουργὰ, a m. s. ἀ-
λουργὰ
- p. 429. E (184, 9) προδιεραπεύ-
σας.] προδιεραπεύσας;
(184, 10) ἔφη] om. (Par.
K.)
- p. 430. B (185, 3) ἀνδρείαν] Ita,
sed corr. in ἰ
(185, 5) λέγω.] λέγω:
(185, 8) ἀνδρείαν] ἀν-
δρείαν
C (185, 9) ἀνδρείαν εἶναι]
ἀνδρείαν εἶ.
D (185, 21) ἔμοιγε] ἔμοι
γε
E (186, 4) ξυμφωνίᾳ] Ita,
non σ. (Par. AK. sec.
Bekk. Vat. BM. Vind.
B. Ven. C. Ang. B.)
(186, 6) ἐγράφα] ἐγ-
γράψα a m. pr.
(186, 7) οὐκ οἶδα] οὐκ
οἶδ' (Vat. H.)
(186, 10) αὐτοῦ γελοῖον]
αὐ. γ. a m. pr.
(186, 11) καὶ ἦττων] καὶ
ἦττον a m. pr.
- p. 431. D (187, 18) Ἐγωγ'] ἔγωγε
(187, 20) ἐπιθυμιῶν]
ἐπιθυμηῶν
(187, 21) Παντάπασιν]
παντάπασιν
E (188, 9) ἡ ἀνδρεία] ἡ
ἀνδρεία
- p. 432. A (188, 14) χρήμασιν ἢ]
χρήμασι ἢ
C (189, 6) πῆ ἔστιν] πῆ
ἔστιν
D (189, 20) ὥσπερ οἱ] οὐ
μόνον περὶ δικαιοσί-
νης τοῦτο ὧ βέλτι-
σθαι, ἀλλὰ καὶ περὶ
τοῦ θείου ἀπλὸς ταυ-
τῷ πάσχομεν, τὸ ἐν
ταῖς χερσὶν ἔχοντες
ζητοῦμεν, ὁποῖον τί
ἔστι. ἀμφιβάλοντες

- τὸ .. (γ' an η') ἔστι. in ima pagina a m. s.
- p. 433. A (190, 7) ὁ γὰρ] ὁ γὰρ ὁ γὰρ cum linea sub priori.
- (190, 12) εἰς ὃ] εἰ ὦ a m. pr.
- B (190, 19) λέγ'] λέγε
- (190, 21) ἀνδρείας] ἀνδρείας
- C (191, 7) ἄττα] ἄττα
- (191, 8) ἐννόμου] ἐνόμου a m. pr.
- D (191, 15) τῆ ἀνδρείᾳ] τῆ ἀνδρεία
- (191, 17) μάλα, ἔφη] μάλ' ἔφη (Vat. M.)
- E (191, 21) Ἡ] Ita, non ἦ
- p. 434. A (192, 5) ὁμολογοῦτο.] ὁμολογοῦτο;
- (192, 8) τὰ ἀλλήλων] τὰ ἀλλήλων
- B (192, 16) μεταλαμβάνωσι] λαμβάνουσι, a m. s. —ωσι
- C (193, 1) πόλει καὶ] πόλι καὶ
- (193, 4) λέγωμεν] λέγομεν a m. pr. (Ven. BC. Par. K. Amb. C. Ang. B. Vat. H.)
- (193, 6) τὸ ἑαυτοῦ] τὸ αὐτοῦ
- D (193, 9) ἐγώ, πω] Ita, non πω (Par. AK. Vat. BM. Ven. C. Vind. B.)
- (193, 11) εἶδος τοῦτο] Ita, non εἶ. τούτων (Par. A. Vat. BM. Ven. C. Vind. B. Ang. B.)
- δικαιοσύνη] cum liture post η
- (193, 15) ἐκεῖνο] om.
- p. 435. A (194, 1) τάχα ἂν παρ' ἀλλήλα] τάχ' ἂν παρ' ἀλλήλα
- (194, 8) Ὅμοιον] om. a m. pr.
- B (194, 14) ἀλλ' ἄττα] Ita, non καὶ οὐ κατ' ἀλλ' ἄττα, quemadmodum Bekkerus quoque ostendit.
- C (194, 18) ἀξιουῖσθαι] ὀρθῶς ἀξ. (Vat. BHM. Ven. C. Vind. B. Par. K. sec. Bekk. Ang. B.)
- D (195, 10) Ἄρ' οὖν] ἄρ' οὖν a m. pr.
- E (195, 14) πόλεσι γεγ.] Ita.
- (195, 15) οἶον οἶ] οἶον om.
- p. 436. A (195, 18) ὃ περὶ] τὸ περὶ, in m. a m. s. ὃ (τὸ Vat. BHM. Ven. C. Vind. B. Amb. C.)
- (195, 21) Οὐ δῆτα] οὐ, a m. s. εὔ, δ'.
- C (196, 14) εἶπον] Ita, sed corr.
- D (197, 1) οὕτω; Οὕτω.] Ita. (Par. A. Vat. BHM. Ven. C. Vind. B. Amb. C. Ang. B.)
- E (197, 12) ἐγκλίνη] λ int. vers. sup.
- (197, 13) οὐδαμῆ ἔστιν] ἔστιν om. γε, ἔφη] γ' ἔφη (Ang. B.)
- p. 437. A (197, 17) ἐμέ γε] Ita a m. pr. ἔμεγς a m. s.
- B (198, 9) ἂν θείης] ἂν om. (Par. K.)
- D (198, 18) εἶναι] in m. a m. pr. habet.

- p. 437. D (198, 22) πλείονος ἄντι-
τος] πλείονος
(199, 1) δίψα ἐστὶ δίψα
ἄρά] δίψα ἔστι, δίψα.
ἄρά
- p. 438. A (199, 17) οὕτως. Ἰσως]
οὕτω: ἴ.
B (200, 3) Ἄρ' οὖν] ἄρ'
οὖν
D (200, 16) Ἄρ' οὐ] ἄρ',
a m. s. ἄρ', οὐ
οἴα] οἴοι a m. .pr.
(200, 19) φάθι] φᾶθι
- p. 439. A (200, 11) ἐστίν; ἔστι]
ἐστὶ, καὶ ἐστὶ etc. ut
Bekkerus ea significa-
vit, cum interroga-
tionis mutataeque perso-
nae signo post του
(201, 15) οὐδ' ἐν] Ita.
B (201, 21) θηρίου] θηρίου
(Par. A. Vat. BM.
Ven. C. Vind. B.)
C (202, 11. 12) κωλύον]
κωλύον
E (202, 21) οὕτως.] Ita.
(203, 5) πιστεύω τούτῳ]
cum signo interrogandi
a m. s. addito.
(203, 6) τεῖχος ἐκτός,]
Sic distinguit.
- p. 440. A (203, 15) ἄλλο ὄν] ἄλλο
τὸν, in m. a m. sec.
τὶ ὄν
B (203, 18) τε αὐτὸν] Ita.
(203, 20) τοῦ τοιούτου;]
τ. τοιούτου.
(203, 22) μὴ δεῖν] μῆ
δ.
(204, 1) σεαυτῷ] σεαυτῶ
(204, 2) Οὐ μὰ] οὐ, e
corr. οὐ, μὰ
D (204, 13) παρ' αὐτῷ]
παρ' αὐτῶ
(204, 14) ἔφη, ἔοικε τού-
τῳ] ἔφη: ἔοικε τού,
sup. a m. s. τῳ
- p. 440. D (204, 15) καίτοι γε]
καὶ τοι γ'
(204, 16) ἐπικούρους]
ἐπὶ κούρους
(204, 19) τόδε] τοῦτο
- p. 441. A (205, 11) τοῦτ' ἄν γε ἄν]
τ. γ' ἄν (Ang. B.)
(205, 13) δ' ἐνιοι] δὲ ἔ.
B (205, 14) Δί'] δία
(205, 15) δὲ ἐν] δ' ἐν
(Vat. M.)
(205, 17) Ὀμήρου] ὀμή-
ρου,
C (206, 4) ὁμολογεῖται]
ὁμολόγεται, a m. s.
—ηται
(206, 5) αὐτὰ δ' ἐν] α.
δὲ ἐν
(206, 6) ἴσα] ἴσα
(206, 8) εἶναι;] εἶναι:
(206, 9) καὶ ὡς] Ita.
D (206, 10) οὕτω, καὶ
τᾶλλα] οὕτως. καὶ τ'
ἄλλα
(206, 17) ὅτι καὶ ἡμῶν]
καὶ om. (Vat. BM.
Par. K. sec. Bekk.
Vind. B.)
(206, 18) ἐν αὐτῷ] ἐν
αὐτῶ
E (206, 18) δίκαιός τε] δι-
καιός τ', e corr. γ'
(206, 22) προμηθεῖαν]
προμηθίαν (Vat. BM.
Ven. C. Vind. B. Par.
K.)
(207, 1) τούτου;] τού-
του:
(207, 2) σύμφωνα] ἔ.
(Vind. B. Par. K. sec.
Bekk. Ang. B. Vat. M.)
- p. 442. A (207, 9) πίμπλασθαι]
πίπλ. a m. pr.

p. 442. B (207, 13) καὶ ξύμπαντα]
καὶ om. (Par. K.)

(207, 16) ψυχῆς τε καὶ]
τε om. (Par. K. Vind.
B. Vat. M.)

(207, 18) ἀνδρεία] ἀν-
δρία

C (207, 21) τοῦ λόγου]
Ita e corr. τῶν λόγων
fortasse ante corr.

(208, 1) δέ γε ἐκείνῳ]
δέ γ' ἐκεῖνο, in m. a
m. s. κείνῳ

(208, 2) ἐν αὐτῶ] ἐαύ-
τῶ, addito a m. s. v
post ε̄

(208, 4) ξυμφέροντος]
συμ.

E (208, 17) ἀνομολογεῖ-
σθαι] ἀνομολογεῖσθαι,
in m. a m. s. ἀν ὁμο-
λογεῖσθαι

(208, 18) καὶ τοῦ] καὶ
τοῖς, in m. a m. sec.
τοῦ

p. 443. A (209, 1) δεῖσσαι] δεῖ-
σαι

(209, 5) κατὰ ὄρκους]
κατὰ τοὺς ὄρ.

(209, 6) ἀμέλειαι] ἀμέ-
λειαν

B (209, 10) ἄρχεσθαι;]
ἄρχεσθαι:

(209, 11) ἄλλο. Ἔτι τι]
ἄλλο ἔτι: τί

E (210, 18) ἢ ἄν] καὶ ἄν,
in m. a m. s. ἢ

p. 444. A (210, 21) ταύτη αὖ] τ.
ἄν

(211, 4) Φῶμεν ἄρα] φ.
ἄρα, e corr. ἄρα
Φῶμεν] om.

B (211, 10) δουλεύειν τῷ
τοῦ] δουλεύειν. (e
corr. :,) τὸ δ' αὖ

δουλεύειν cum linea
sub altero δουλεύειν
ante corr.

p. 444. B (211, 14) Ταῦτά μὲν
οὔν ταῦτα] ταῦτα
μὲν αὖ, e corr. οὔν,
ταύτη

C (211, 21) νόσον.] νόσον;

D (212, 3) τὰ ἐν τῷ] τὰ
ἐν om.

(212, 5. 9) ὑπ' ἄλλου. —
ὑπ' ἄλλου;] ὑπ' ἄλ-
λου: utrobique, e corr.
ὑπ' ἄλλου;

E (212, 12) οὕτως.] οὕτω:

p. 445. D (214, 1) διεληλύθαμεν]
διελύθαμεν a m. pr.

(214, 2) εἴη ἄν] εἴη ἄν
ante corr.

(214, 6) οὔτε εἶς] οὔθ'
εἶς

L. V.

p. 449. B (216, 3) Σῆ] σὺ, in m.
a m. pr. σέ, M.

C (216, 3) Ἔτι] habet
etiam M.

D (216, 18) τό σε] πη σέ
M. („πη σε Mon. B.“
Bekkerus.)

p. 450. A (216, 19) τᾶλλα] τᾶλλα
V. M. („ταλλα“)

(217, 2) τίθετε] τίθε-
ται V. (Vat. M.)

ταῦτα] ταυτὰ V. ut
Par. A. Vat. M. („ταῦ-
τα“)

(217, 4) ὅσον] ὅς V.
(Vat. M. et a m. pr.
B.)

(217, 7) ὑμεῖς] ἡμεῖς
V.

C (218, 1) εὐδαιμον] εὐ-

- δαίμων M. (Ven. C. p. 455. C (227, 1) ἄλλα ἄττα] ἄλλ-
Par. DK. sec. Bekk.)
λάττα V. (ἄλλ' ἄττα
p. 450. D (218, 8) ἀκουσόμενοι] Ang. B.)
Ita M. a m. pr. („ἀκού-
(227, 3) ὑπό] ὑπ' V.
σομέν σου Mon. B.“)
(Vat. M.)
(218, 10) πιστεύουτος
D (227, 12) ὄλον] ὄλον
μὲν] μὲν om. M. (Ven.
ἔλον M. quod signifi-
B. a m. pr. Par. DK.)
cans Bekkerus de cor-
p. 451. A (218, 17) οὐ μόνον αὐ-
rectione tacet.
τός, ἀλλὰ] om. V.
quod Bekkerus osten-
dens de litura tacet.
(218, 18) ξυνεπισπασά-
μενος] συν. V.
(219, 2) τοῦτο] τοῦτ'
V. (Vat. M.)
C (219, 11) ἔχοι] ἔχει M.
D (220, 2) φυλάττωσι] φυ-
λάττουσι M. (Par. D.)
(220, 6) Κοινῇ] κοινή
M.
p. 452. A (220, 15) γελοῖα] γέλοια
M. (Vat. B. Ven. C.
Par. D.)
B (221, 3) γελοῖον] γέλοιον
M.
(221, 5) καὶ οἷα] om.
M.
(221, 6) εἰς] ἐς M. corr.
D (221, 15) Λακεδαιμόνιοι]
λακεδαιμονίοις V. (Vat.
M.)
(221, 16) πάντα ταῦτα]
τ. π. M. („π. τ.“)
p. 453. D (223, 15) Δία] δι' V.
(Ang. B. Vat. M.)
(223, 20) τιν'] τινα V.
quem margini eadem,
quae Vat. M. adscri-
pta habere Bekkerus
non ostendit.
(224, 1) ἄπορον] ἄπει-
ρον V.
p. 455. B (226, 16) ὁ μὲν] om. M.
a m. pr. (Par. DK.)
- p. 456. A (228, 8) ἀσθενεστέρα ἢ
ἰσχυροτέρα] ἀσθενέ-
στερά ἢ ἰσχυρότερα
V. (Vat. BM. Ven. C.)
B (228, 12) Τὰ δ'] τὰ δὲ
M.
C (228, 17) οὐδὲ] οὐδ' V.
(Ang. B.)
(228, 20) ἦν] om. V.
(Vat. BM. Par. K.)
(229, 5) παιδεία] παι-
δία V.
D (229, 7) τοιοῦδε] τοιού-
του V. (Vat. M.)
(229, 9) ὁμοίους] ὁμοί-
ως V. (Vat. M.)
E (229, 16) βέλτισται] βέλ-
τιστοι V.
p. 457. B (230, 9) γελᾷ] γελῶ ut
videtur, a m. pr. V.
(Ven. C. Vat. M. et
a m. pr. B.)
(230, 14) πέρι] Ita M.
(Par. A. Vat. B. Ven.
BC.)
C (230, 18) μίλα] μάλ'
V. (Vat. M.)

- p. 457. C (230, 21) ἦν] ὦ, in m.
a m. s. ἦν, M.
E (231, 13) σύστασιν] Ita
V. M. non ξ. quod Bek-
kerus tacito reliquit.
- p. 458. A (232, 2) καὶ μὴ] μὴ in
V. a m. s. deletum.
ὑπάρχον] ὑπαρχον V.
a m. pr.
C (232, 16) τοὺς δὲ] τοὺς
δ' V. (Ang. B. Vat.
M.)
(232, 17) μιμουμένους]
Ita M. a m. pr. μὴ πει-
θομένους a m. s. (, μὴ
πειθομένους Mon. B. ")
D (233, 6) δριμύτεραι] δρι-
μύτερα V. (Vat. M.)
- p. 459. A (233, 16) οὐκία] In V.
litora est inter κ et ι
(233, 18) τε] om. V.
(Vat. B.)
παιδοποιίαις] παιδο-
ποιία M. (, παιδο-
ποιία Ven. C. Par.
DK. Mon. B. Ang. B.
Vat. H. ")
B (234, 4) χεῖρον] χείρων
V. (Vat. M.)
(234, 7) ἦ] ἦ V.
C (234, 12) ἰατρῶν] ἰα-
τρῶν V. a m. pr. (Vat.
M.)
(234, 18) κινδονεύει]
κινδονεύειν V. (Vat.
M.)
D (235, 3) συγγίνεσθαι]
γίνεσθαι V. (, γίνε-
σθαι Vat. BM. Vind.
B. ") συγγίν. M.
- p. 460. A (235, 14) πολέμου] πο-
λεμίους V. (, πολέ-
μου ")
B (236, 1) ἀφθονεστέρα]
ἀφθονέστερα V.
- p. 460. B (236, 7) καὶ ἀρχαί]
γυναικῶν idque pun-
ctis circumscriptum V.
(, γυναικῶν ")
C (236, 9) τιμ] τισι M.
ante corr.
D (237, 1) προθύμουμε-
θα] προμηθοῦμεθα
M. (Vat. BM. Ven. C.
Par. DK.)
E (237, 2) ξυνδοκεῖ] ξυν-
δοκῆ M. a m. pr.
(237, 8) πεντεκαιπεντη-
κονταέτους] πέντε καὶ
πεντηκροστοῦ ἔτους M.
(, πέντεκαιπεντηκο-
στοῦ ἔτους ") πέντε
καὶ πεντηκονταέτους
V.
- p. 461. C (238, 8) γ'] γε V.
(238, 9) κήμα] Ita M.
corr. γε κήμα in m.
D (238, 17) υἱεῖς] υἱοὺς
V. (Vat. M.)
E (239, 3) κληρος] κληρῶν
V. (Vat. M.)
- p. 462. A (239, 16) αὐτήν] αὐτή
V. a m. pr. (Vat. M.)
B (239, 18) ποιῆ] Ita M.
(Vat. BM. Ven. B.
Ang. B. Par. K. et a
m. s. A.)
C (240, 9) ταῦτά] ταῦτα
V.
D (240, 14) πᾶσα] post
ἄμα M.
(240, 16) ἀλγεῖ] ἀλγῆ
M. a m. pr.
E (241, 2) ξυνησθήσεται]
συν. V.
(241, 5) μάλιστ'] μά-
λιστα V.
- p. 463. A (241, 13) τοῦτο] τοῦτ'
V. (Vat. M.)
B (241, 18) ἔφη] post Ξυ-

- νάρχοντας* V. (, *om.* p. 466. E (248, 12) ἀδροι] ἀδροι
 Vat. B. Vind. B.“) V.
 p. 463. C (242, 2) ὅστις] ὅ τις, p. 467. A (248, 16) τὰς τέχνας]
 sup. σ a m. s. super τῆς τέχνης V. (Vat.
 τ, M. (ὅ τις Vat. H.) M.)
 D (242, 14) πράττοντος] B (249, 6) μὲν] μὲ M. a
 πράττοντας M. ante m. pr.
 corr. (249, 8) εἶ] ἦ, sub. a
 E (243, 1) ὁ] ἦ, in m. a m. s. εἶ, M.
 m. s. ὁ, M.
 p. 464. A (243, 7) τούτου] τούτω C (249, 14) δ'] δὲ M.
 M. ante corr. και] ... και V. (η και
 (243, 8) ἄρ'] ἄρ' M. Vat. M.)
 B (243, 13) μέρος] τὸ μ. D (249, 18) ἄξουσιν] ἔξου-
 V. (Vat. M.) σιν V. (Vat. M.)
 λύπησ] λύπας M. ante E (250, 11) δέη] δέοι, sup.
 corr. η, V. (, δέοι“)
 (243, 14) πέρι] περὶ V. p. 468. A (250, 14) αὐτοῦσ] Ita
 (243, 17) μάλ'] μάλα V. et V. (Mon. B.)
 (243, 18) ὁμολογοῦμεν] (250, 17) ἄρα] ἄρ' V.
 ὁμολογοῦμεν, quod (Vat. M.)
 Bekkerus ex Ven. B. (250, 19) εἰς] ἐς M.
 Ang. B. Vat. H. rece- corr.
 pit, etiam M. corr. ex- B (251, 9) στρατείας] στρα-
 hibet. τίας M.
 C (244, 6) ἐτέραν] Ita V. E (252, 5) πλείοις] πλει-
 sed sup. ante corr. αἰ ους V. (Par. K. Vat.
 (ἐταίραν Vat. M.) M.)
 E (244, 19) ἐπιμελεία] ἐπι- p. 469. A (252, 18) δαιμόνων] εὐ-
 μελείας M. (Par. DK.) δαιμόνων V. (Vat.
 (244, 20) ἔφη] ἔ...ι, HM.)
 ante corr. ἔχει, V. B (252, 20) ἄν] *om.* V.
 p. 465. A (245, 7) δ'] δὲ V. C (253, 9) οὖν] *om.* V.
 (245, 8) τὼ] τῶ M. (Ven. B. Par. K. Vat.
 (Ang. B.) HM.)
 C (245, 18) παιδοτροφία] (253, 11) νικήσωσιν] νι-
 παιδοτρόφω V. (Vat. κήσουσιν M.
 BM. Ven. C. Par. DK.) D (253, 15) ἀπώλετο] ἀπώ-
 λητο M.
 p. 466. A (246, 20) σκεψόμεθα] p. 470. B (254, 19) τῆ] in m. M.
 ἐπισκεψόμεθα V. (Vat. a m. s. ut videtur.
 M.) (254, 20) γ'] γε V.
 B (247, 13) πέρι ὀρησῆσ] C (255, 7) δ'] δὲ V.
 περὶ. ὀρησῆσ V. D (255, 10) οὕτω] ἔντω M.
 E (248, 11) εἰς] ἐκ, e corr. (255, 13) ἀλιτηριάδης]
 ἐς, M. ἀλ. V.

- p. 470. E (255, 18) Πολύ] πολλή,
in m. a m. s. λὸ, M.
(256, 2) ὠνπερ] ὡσπερ
V.
- p. 471. A (256, 11) αὐτοῖς] Ita
M.
C (257, 8) πάντ²] πάντα
V.
(257, 9) ἢ γένοιτο] punctis
notata habet M.
- p. 472. A (258, 3) οὐκ οἶσθα]
οὐκοῖ, in m. vulg. a
m. s. M.
(258, 4) μοι] punct. not.
M.
ἐκφυγόντι] ἔφυγον. τί
M. (Par. DK.)
(258, 6) πᾶν συγγνώ-
μην] πανσυγγνώμην,
in m. a m. s. σν, M.
(258, 8) λέγειν λόγον]
λέγειν λέγειν, e corr.
λόγον λέγειν, M. („λέ-
γειν λόγον“)
(258, 9) λέγῃς] λέγεις
V. M.
- B (258, 14) ἀδικίαν] ἀδι-
κία M. (Vat. B. Ven.
C. Par. D.)
- C (258, 19) μετέχῃ] μετέ-
χοι V.
- D (259, 7) ἔν²] ἔνα V.
(259, 13) ἔγωγ²] ἔγωγε
V.
- E (259, 18) οὕτω] Ita V.
M. non οὕτως.
(259, 21) διομολόγησαι]
διομολογήσαι V. (Vat.
M.) διαλόγησαι M.
corr. (in m. vulg. a
m. pr.)
- p. 473. A (260, 1) ἔχει] Ita V.
sed corr. in χει
C (260, 20) εἶμι] εἰμι M.
a m. pr.
- p. 473. C (261, 1) μέλλει] μέλλοι
etiam M. (Vind. B.)
D (261, 5) φιλοσοφήσῃσι]
φιλοσοφήσουσι M.
(261, 11) μή ποτε] φνη
τὲ V. („φνη τε Vind.
B. Vat. M.“)
E (261, 12) ἔδη] ἔδοι V.
(Vat. M.)
- p. 474. A (261, 20) διατεταμένους]
διατεταμένως, delete
a m. s. priori μ, M.
(„διατεταγμένως“)
(261, 21) ἀμυνεῖ] ἀμ-
νη V. (Par. DK. sec.
Bekk. et a m. s. A.
Mon. B. Vat. M.)
- B (262, 7) μέλλομέν] μέλ-
λει vel μέλλη μή, a
m. sec. μέλλοιμί, M.
(„μέλλοιμί“)
(262, 10) γενομένων]
γνομένων V. (Vat.
BM.)
(262, 11) φύσει] om.
V. (Ven. B. Vat. M.)
- C (262, 12) τ²] τε V.
- D (262, 20) ἐνοῶ] ἐνοῶ
M. a m. pr.
(263, 6) δῆ] om. V.
(Ven. B. Par. K. Mon.
B. Vat. M.)
- p. 475. A (263, 19) τριτυναρχοῦ-
σι] Ita M. sed in m.
a m. pr. τριτυναρχοῦσι
E (265, 8) γ²] γε V.
- p. 476. A (265, 16) πανταχοῦ]
πολλαχοῦ V. (Vat. M.)
- B (266, 6) αὐτὸ] ἐαντὸ
V, M. (Ang. B. Vat.
M.)
- C (266, 11) ἐάν τ²] ἐάν τε
V.
(266, 12) τῷ] τὸ M.
(„τὸ pr Mon. B.“)

- p. 476. C (266, 12) ἡγήται] ἡγεῖται V.
(266, 14) δέ;] δ' V.
D (266, 18) μάλα] μάλ' V. (Ang. B. Vat. M.)
(266, 19) γιγνώσκοντος] γιγνώσκοντες V. (Vat. M.)
- p. 477. A (267, 13) Ἰκανότατα] ἰκανότατα M.
(267, 16) δ'] δὲ V.
B (267, 18) τε] om. V.
(267, 19) τοιοῦτον] τοιοῦτος, e corr. τοιοῦτο, M. (τοιοῦτο Vind. B. Vat. BM.)
D (268, 15) δ' εἰς] δὲ εἰς V.
(268, 18) δὲ ἐπὶ] δ' ἐπὶ V. (Vat. HM.)
(269, 1) Εἰς] εἰ V. (Vat. M.)
E (269, 2) οἴσομεν] θήσομεν V. (Vat. M.)
- p. 478. B (269, 20) τό γε] τὸ M. (Vat. BM. Ven. C. Vind. B. Par. DK. Ang. B.)
τι] om. M.
(270, 2) γέ] τέ M.
C (270, 9) Οὐδέτερα] Ita M. (Par. A. Ven. B. Vind. B. Ang. B. Vat. HM.)
(270, 12) δ'] δὲ V.
D (270, 17) οὔτε — οὔτε] οὔτ' — οὔτ' V. (Vat. M.)
(270, 19) δ] ἦ M. a m. pr. ἦν a m. s. (, ἦν“)
E (271, 3) ἴνα] ἰν' V. (Vat. M.)
(271, 4) προσαγορεύωμεν] προσαγορεύομεν V.
- p. 478. E (271, 5) ἦ] ἦ V.
p. 479. A (271, 8) ἡγεῖται] ἡγήται M. (Ven. B.)
ταῦτά] ταῦτα V.
(271, 9) ὁσαύτως] om. V.
B (272, 1) ἐστιάσειν] ἐστ. M.
C (272, 4) καὶ ἐφ' οὗ] φάντες M. (, καὶ φάντες“)
(272, 5) ἐπαμφοτερίζειν] ἐπαμφοτερίζειν M.
(272, 7) οὔτε] οὔτ' V. (Vat. M.)
(272, 8) ὅποι] ὅπου M. (Par. DK.)
D (272, 15) ὄντος εἰλικρινῶς. Εὐρήκαμεν.] Ita interpungit M.
E (273, 2) Τί δὲ] Ita V. M. non τί δ'
- p. 480. (273, 11) καλοῦντες] post αὐτοῦς V. (Vat. BM.)

L. VI.

- p. 484. A (274, 5) δοκεῖ] δοκοῖ V. (Vat. BM. et a m. s. Ven. B.)
B (274, 10) οἶ] εἰ V. a m. pr. (Vat. M.)
(274, 11) οὐ] οἶ V. a m. pr. (Vat. BM.)
(275, 2) τε] om. V. (Vat. H. et a m. pr. Ven. B.)
C (275, 4) φύλακα] Ita V. M. non τὸν φ. (Par. ADK. Vat. BHM. Ven. C. Ang. B.)
(275, 5) ἦ] ἦ V. (Vat. HM.)

- p. 484. C (275, 5) οὖν] οὖν οὐ M.
(, οὖν οὐ Mon. B.‘‘)
(275, 8) γραφήs] Ita V.
non γραφεῖs (Par.
ADK. sec. Bekk. Vat.
BHM. Ven. BC.)
D (275, 13) Δία] δι’ V.
(Vat. HM.)
(275, 16) μηδενὶ] μηδαι
M. a m. pr.
- p. 485. B (276, 8) καὶ ὅτι] καὶ
om. M. (Vat. BM.
Vind. B.)
C (276, 17) φίλε] φίλος
V. (Vat. M.)
- p. 486. A (277, 16) μέλλης] In M.
s a m. s. expressum
est. (μέλλη Par. D.)
C (278, 14) τι] om. V.
(Vat. B. Ven. C. Par.
DK. Mon. B.)
(278, 17) πλέως] πλέος
M. a m. pr.
(278, 18) δὴ] pro δὲ
etiam V. (Par. A. Vat.
BHM. Ven. B. Ang.
B.)
ἀναγκασθήσεται] ἀ-
ναγκασθήσεσθαι M.
(Vat. BM. Vind. B.
Par. K.)
- p. 487. A (279, 14) ἰκανῶs] ἰκα-
νὸs V. (Vat. M.)
C (280, 8) ἀποκλείονται]
ἀποκλείονται M.
(280, 9) τελευτῶντες]
Ita V. (, τελευτῶν-
τας‘‘)
(280, 12) δ’ εἰs] δὲ εἰs
V. δ’ εἰ M. a m. pr.
(280, 13) τίs σοι] τίσοι
M. a m. pr.
(280, 15) πεπαιδεῦσθαι]
Ita etiam M. de quo
uno Bekkerus nihil si-
gnificavit.
- p. 487. E (281, 8) δέ γε] δ’ V.
(, γε om. Vat. BM.
Vind. B.‘‘)
- p. 488. A (281, 13) ὥστ’] ὥστε V.
C (282, 13) πλεῖν ὁs] πλεῖον
ὁs V. (Vat. BM. Ven.
BC. Mon. B.)
D (282, 16) ξυλλαμβάνειν]
συλλ. V.
- p. 489. A (283, 8) μάλα] μάλ’ M.
(Ang. B.)
C (284, 7) ναύταιs] ν—
int. vers. a m. s. M.
(284, 11) βέλτιστον] μέ-
γιστον V. (Vat. M.)
D (284, 13) φιλοσοφία] Ita
etiam M. (Par. ADK.
sec. Bekk. Ven. C.
Vat. H.)
(284, 16) δὲ] δ’ V.
- p. 490. A (285, 9) αὐτοῦ] αὐτὸν
V. (Vat. M.)
(285, 11) πεφνηκὸs] πε-
φνηκὸs V. M. a m. pr.
uterque
ὄντως] οὐτως M. οὐ-
τω V. (, οὐτως Vind.
B. Par. DK. Vat. M.‘‘)
C (286, 1) ποτε] ποτ’ V.
(Vat. M.)
(286, 7) ἀνδρεία] ἀνδρεία
V.
- p. 492. A (288, 15) μὲν] μὴ pun-
ctis-circumscriptum V.
(, μὴ‘‘)
(288, 19) αὐτῇ βοθηθή-
σας θεῶν] θ. αὐτῶ
β. V. (, θ. αὐτῇ β.
Vind. B. Vat. M.‘‘)
B (289, 7) ξύλλογον] σύλλ.
V. M.
E (290, 7) γίγνεται οὔτε

- γέγονεν] γέγονεν ούτε
γίγνεται M.
- p. 492. E (290, 7) οὐδὲ] οὐδ' V.
- p. 493. C (291, 9) χαίροι] Ita V.
sed corr. in οι (χαίρει
Ven. B. Par. K. Vat.
HM.)
(291, 15) Ἐμοιγ'] ἔμοιγε
V.
D (291, 18) σοφίαν] σο-
φίας M.
εἴτ' ἐν μουσικῇ] εἴτ'
ἔμουσ. M.
- p. 494. A (292, 9) γ'] γε V.
B (292, 20) ἐν ἄπασιν]
punctis ab anteceden-
tibus et a sequentibus
distinguit M.
(292, *21) φνη] φνη
προσφνη cum linea sub
altero M.
D (293, 12) αὐτόν] ἐαν-
τόν M.
- p. 495. A (294, 8) κακῇ] post τρο-
φῇ M.
(294, 13) διαφθορά]
φθορά M.
B (294, 20) μὲν] om. M.
(Vat. BM. Ven. C.
Vind. B. Par. DK. sec.
Bekk.)
D (295, 11) τῆν] om. V.
(Vat. H.)
(295, 12) τέχνιον] Ita
V. M. non τεχνίον
(295, 13) πρὸς γε] πρὸς
τε V. (Vat. M.)
E (295, 18) βαναυσίας]
βανασίας V.
- p. 496. A (296, 10) Πάνσμικρον]
Ita etiam M. (Par. AD.
Vat. BM. Ven. C.
Vind. B.)
C (297, 3) γενόμενοι] γενό-
μενοι M. corr. („γενό-
μενοι“)
- p. 496. D (297, 14) τειχίον] τοι-
χίον M.
- p. 497. A (298, 5) ἔτ'] ἔτι V.
C (298, 19) ἔγνωσ] ἔγνω
M. a m. pr.
D (299, 5) ὑμεῖς] ἡμεῖς
V. et ante corr. M.
E (299, 12) διακαλύσει]
κωλύσει M.
(299, 17) καί] punctis
not. M.
- p. 498. A (299, 19) χαλεπωτάτω]
χαλεπώτατον in m. M.
B (300, 11) λήγη] λέγη V.
(Vat. M.)
C (300, 14) βιώσεσθαι]
βιώσασθαι M. ante
corr.
(300, 18) ἀντιτείνειν]
Huic M. in m. a m. s.
ἀν praeposit.
(300, 21) Θρασύμαχον]
ἀρξαμένους addit M.
punctis notatum. (Vat.
B. Ven. C. Vind. B.
Par. D.)
D (301, 2) πείσομεν] πεί-
σομεν V.
ἄλλους] om. V. (Vat.
M.)
(301, 3) ποιήσομεν]
ποιήσομεν V.
(301, 4) γ'] γε V.
- p. 499. A (301, 16) ξυντεταμένως]
ξυντεταγμένως V. (Vat.
M.) ξυντεταμμένως M.
ante corr.
C (302, 10) δὲ] δ' M.
(302, 14) ἀηροῖς] ἀηρ ε
V.
D (303, 2) ὅτι] habet etiam
M. de quo uno Bek-
kerus tacet.

- p. 499. E (303, 4) ἔξουσιν] ἔχουσιν V. (Ven. B.)
- p. 500. D (304, 13) μελετηῆσαι] μελέτεσαι M.
(304, 17) δημοτικῆς] δημοτικῆς M.
E (305, 2) ἦ] ἦν M.
- p. 501. A (305, 6) οἶσθ'] οἶσθα V.
B (305, 12) ἐκατέρωσε] Ita M. ut Ang. B. („ἐκατέρως“)
(305, 14) αὖ, ὃ] αὐτὸ V. αὖ τὸ, in m. a m. s. ὃ, M. („αὖ τὸ Par. AD. Vat. BH. Ven. C. Vind. B. Ang. B. αὐτὸ Par. K. Vat. M. αὖ ὃ Ven. B. Mon. B.“)
C (305, 20) ἕως] ὡς V. (Vat. BM.)
ἀν ante ὅτι omittit etiam V. (Par. A. Vat. BHM. Ven. BC. Ang. B.)
(306, 2) διατεταμένους] διατεταμμένους ante corr. M. („διατεταμένους“)
(306, 3) ἐπηνούμεν] ἐπονοῦμεν cum αι super πο M. („ἐπαινούμεν“)
- p. 502. A (307, 2) τις] τίς V. M.
(307, 6) τις] τίς V.
(307, 7) ξυγχαροῦμεν] συγ. M.
δὲ] δ' V. (Vat. HM.)
B (307, 10) γενόμενος] om. M. („γενόμενος Mon. B.“)
πάντ'] πάντα V.
(307, 15) καὶ] Ita M. a m. pr. ἀν a m. s.
(307, 16) τι] τ V. (τε Par. DK. Mon. B.)
D (308, 9) δυσχέρειαν] ante τῆς κτήσεως V. (Vat. BM.)
- p. 502. E (308, 13) τε] om. M. (Vat. BM. Ven. C. Vind. B. Par. DK.)
- p. 503. A (309, 1) τοιαῦτ'] τοιαῦτα V.
B (309, 4) μέμνημαι] μέμνησαι, sup. a m. s. μ, M.
᾽Οκνος] Ita M. a m. pr. ὄκνον, in m. ὠ, a m. s. („ὄκνος“)
C (309, 14) οἶοι] οἴους ut videtur, a m. pr. M. (Par. DK.)
D (310, 1) καὶ χάσμεης] καὶ om. M. a m. pr.
- p. 504. A (310, 18) Ἡ] ἦ V.
B (310, 20) κἀλλιστὰ] μάλιστὰ, in m. a m. s. κ, M.
ἄλλη] Ita M. a m. pr. ἀλλὰ a m. s. („ἀλλὰ Mon. B.“)
C (311, 8) ὀτιοῦν] Ita M. sed corr. in ι
(311, 11) μάλ'] μάλα V.
(311, 13) φύλακι] Ita M. („φυλακῆ“)
E (312, 4) μάλα] μάλ' V. (Ang. B.)
(312, 5) μέγιστον] μέγιστον V.
- p. 505. C (313, 12) πλάνης] in m. a m. s. M.
D (313, 15) ταῦτά] ταῦτα V.
(313, 18) καὶ καλὰ] καὶ int. vers. a m. s. habet M.
- p. 506. A (314, 9) γ'] γε V.
(314, 11) ἐαυτῶν] ἐαυτῶ V. ut Ang. B. Vat. M. („ἐαυτῶν“)

- p. 506. B (314, 17) φῆς] φῆς M. (314, 21) ἔφη] om. V. (Vat. M.)
 C (315, 5) Τί] τὲ V.
 D (315, 15) ἦν δ' ἐγὼ] ἦν δὲ ἄν, in m. a m. s. ἐγὼ, M. („ἦν δ' ἐγὼ ἄν“)
- p. 507. A (316, 10) γ'] om. M. ut Par. DK. („δ'“)
 τὰ τῆ] τὲ τ' V. (τά τ' Ang. B. Vat. HM.)
 B (316, 17) προσαγορευόμεν] προσαγορευόμενον M. (Par. DK. sec. Bekk.)
 D (317, 14) αὐτῆ] αὐτοῖς, a m. s. —ῆ, M. („αὐτοῖς“)
 E (317, 18) ἔφη] om. V. (Vat. BM.)
- p. 508. C (318, 17) καὶ τὰ ὀρώμενα] πρὸς τε ὄψιν, sup. a m. s. καὶ τὰ βλέ et super hoc ὀρώμενα, V.
 (318, 19) οἶσθ'] οἶσθα V.
 (319, 2) γ'] γε M.
 E (319, 14) διανοοῦ] διὰ νόον M. („διὰ νοῦ“)
- p. 509. A (319, 19) ταῦτ'] ταῦτα V.
 C (320, 20) δὲ] δ' V. (Vat. BM.)
 D (321, 8) γένους] γένος V. (Mon. B.)
 (321, 9) ἀσαφεία] ἀσαφία M. („ἀσαφεια“)
- p. 510. A (321, 19) Ἐγὼ γ'] ἔγωγε V.
 -C (322, 15) φανερώων] φανερόν V. (Ang. B. Vat. HM.)
- p. 511. C (324, 10) οἱ θεώμενοι] οἰόμενοι a m. pr. M.
 D (324, 18) λαβὲ] λάβε V. M.

L. VII.

- p. 514. B. C (326, 11. 327, 2) τειχίον] τοιχίον M.
- p. 515. A (327, 6) τῶν] in m. a m. s. habet M.
 (327, 7) Ὀμοίους] ὁμοῦς M. (Par. D.)
 B (327, 15) ταῦτα] ταῦτα V. (ταῦτὰ Par. A. Vat. H.)
 C (328, 2) εἰ φύσει τοιαῶδε ξυμβαίνει] φύσει τοιαῶδε εἰ ξυμβαίνει M. („φύσει τοιαῶδε ξυμβαίνει εἰ“)
 D (328, 7) αὐτὸν εἰπεῖν] εἰ. αὐ., sup. β α, V.
 (328, 10) καὶ δὴ καὶ] καὶ δὴ V. (Vat. H.)
 (328, 11) ἀναγκάζοι] ἀναγκάζει, sup. οι, V. (ἀναγκάζει Mon. B.)
 E (328, 18) Εἰ δ'] εἰ δὲ V.
- p. 516. A (329, 5) καθορῶ] καθορῶι vel —ῶν a m. pr. M. („καθοροφή“)
 C (329, 21) ἐαυτὸν] αὐτὸν V. (Ang. B. Vat. H.)
 (330, 1) τοὺς δ'] τοὺς δὲ V.
 D (330, 10) παρ' ἀκλήρω] παρακλήρω V. (Vat. M.)
- p. 517. A (330, 21) γέλωτ'] γέλωτα M.
 B (331, 12) τῆς γ'] τῆς σ', e corr. τῆς, M.

- p. 517. D (332, 7) τὰ ἀνθρώπειά] τὰνθρώπειά V. (Ang. B.)
- p. 518. A (332, 18) ταῦτά δὲ ταῦ-
τα] Ita V. corr. ταῦ-
τα δὲ ταῦτα ante corr.
ut Vat. BH. Ven. C.
(, ταῦτά δὲ ταῦτα
Vind. B.“)
- (332, 20) ἀν ἀλογίστως]
ἀναλογίστως V.
- B (333, 2) εὐδαιμονίσειεν]
εὐδαιμονήσειεν V. (Ve-
net. B. Vat. H.)
- (333, 7) ταῦτα] ταῦτ'
V. (Vat. H.)
- p. 519. B (335, 2) γ' γε V.
- C (335, 12) ἀφικέσθαι]
Ita V. sed initio corr.
(ἐφικέσθαι Par. DK.
Mon. B.)
- p. 520. B (336, 18) ἐπτίκειν] ἐπτεί-
κειν V.
- τφ] τῶ ante corr. V.
M.
- (336, 19) ἡμῖν] ἡμῖν
V. (Ven. B.)
- C (337, 4) ὄψεσθε] ὄψε-
σθαι ut videtur, ante
corr. V. (Vat. H.)
- (337, 6) καλῶν τε] κ.
γε M.
- (337, 7) οὔτως ὕ.] οὔτω
ὕ. V. M.
- D (337, 11) ὧδ'] ὧδε V.
- (337, 18) δίκαια] —α
int. vers. a m. s. V.
- p. 521. A (338, 7) ἰάσιν] ἰᾶσιν V.
- B (338, 12) Δία] δι' V.
(Vat. HM.)
- D (339, 9) ἐννοῶ] ἐνοῶ a
m. pr. M.
- (339, 14. 15) Γυμναστι-
κῆ — μουσικῆ] γυμνα-
στικῆ — μουσικῆ V.
- p. 522. A (339, 20) ἐκείνη] ἐκεί a
m. pr. M.
- (340, 4) τῶν λόγων] τῶ
λόγω a m. pr. M.
- C (340, 18) ἐν κεφαλαίῳ]
Ita V. ut Par. ADK.
Vat. BHM. Ven. C.
Mon. B. Ang. B. (, ὡς
ἐν κ.“)
- E (341, 14) δ' εἰ] εἰ V.
(Par. DK. Vat. H.)
- p. 523. A (341, 18) δ'] δὲ V.
- (342, 3) Δείκνυ] δεικνύ'
M. (δεικνυσε Ang. B.)
- B (342, 9) φαινόμενα] φαι-
νόμεθα a m. pr. M.
- C (342, 15) προσπίπτου-
σα] πίπτουσα M.
- D (343, 1) καὶ ταύτη γε]
Pro his M. καὶ a m.
s. in fine versus posi-
tum habet. (, καὶ ταύ-
τη γε om. Mon. B.“)
- (343, 2) ἐάν τ'] ἐάν τε
V.
- p. 524. A (343, 16) τεταγμένη] τε
τεταγμένη, e corr. τε
ταγμένη, M.
- B (344, 3) αὐταὶ] αὐτα
M. a m. pr. (, αὐταί“)
- (344, 4) ἄρ'] ἄρα V.
- C (344, 17) ἐρέσθαι] Ita
M. (Ven. B. Par. DK.
sec. Bekk.)
- D (344, 21) τὰ δ'] τὰδ' M.
τὰ δὲ V.
- (345, 4) ποτέρων] πό-
τερον M. (Vind. B. et
a m. pr. Ven. B.)
- p. 525. A (345, 17) ἦ] ἦ M. a m.
pr. ut videtur. (ἦ Par.
K. sec. Bekk.)
- D (347, 3) ἀριθμούς] ἀρι-
θμὸν a m. s. M. (, ἀ-
ριθμὸν“)

- p. 526. B (347, 20) μὲν] Ita M.
non μὴν (Par. A. Vat.
BM. Ven. BC. Ang. B.)
C (348, 12) σκεψώμεθα]
σκεψάμεθα M.
D (348, 19) αὐτοῦ] αὐτοῦ
M. non εἰ αὐτοῦ, quod
Bekkerus ei et reliquis
praeter Par. ADK. Ven.
C. tribuit.
(348, 21) λογισμῶν] Ita
M. ut Par. ADK. sec.
Bekk. Vat. BM. („λο-
γισμοῦ“)
- p. 527. B (350, 4) ἀλλυπόλει] Ita
M. ut Par. ADK. Ang.
B. Vat. M. („καλλίστη
πόλει“)
- D (350, 17) δοκῆς] δουεῖς
a m. pr. M.
- p. 528. E (352, 21) μετή] μετίοι
V.
- p. 529. A (353, 8) ἀγενοῶς] ἀγε-
νοῶς a m. pr. M.
B (353, 11) καταμανθά-
νοι] καταμανθάνει M.
(Ven. B.)
(353, 12) νοήσει] Ita
M. ut Vind. B. corr.
Par. K. sec. Bekk.
Ang. B. („νοήσεν“)
- C (353, 21) γῆ ἢ ἐν θα-
λάττῃ] θαλ. ἢ ἐν γῆ
M.
- D (354, 13) ἐντύχοι] ἐν-
τύχη V. (Vat. M.)
- E (354, 17) κάλλιστα] κάλ-
λιτα a m. pr. M.
- p. 530. B (355, 10) Ἐμοί γούν]
ἔμοιγ' οὔν M.
(355, 11) ἄρ'] ἄρα V.
C (355, 21) οὐτωςί] οὐ-
τωςί M.
(356, 1) εἶδη] εἶδη,
sup. η, V. (ἤδη Ang.
B. Vat. H.)
- p. 530. E (356, 12) πάντα ταῦτα]
τ. π. M. („π. τ.“)
- p. 531. B (357, 7) κολλόπων] κολ-
λόπων M.
C (357, 15) ἀνίασιν] ἀνιᾶ-
σιν V. (Par. K. sec.
Bekk.)
(357, 19. 20) γ'] γε utro-
bique V.
- D (358, 5) προοιμίᾳ] προ-
οιμίᾳ M.
- E (358, 8) Δία] δι' V.
(Ang. B. Vat. H.)
(358, 9) Ἄλλ'] ἄλλὰ V.
- p. 532. A (358, 13) περαινει] Ita
M. ut Ang. B. non πα-
ραινει, quod ei cum
reliquis tribuit Bekke-
rus.
B (358, 20) αὐτῇ] αὐτῇ,
τῇ in m. a m. s. ad-
dito, M. („αὐτῇ τῇ
Ven. B. Mon. B.“)
- C (359, 12) ἔχει] ἔχη M.
(359, 15) φανοτάτον]
Ita M. (Par. ADK. sec.
Bekk. Ven. BC. Vind.
B. Vat. HM.)
- p. 533. B (361, 2) γεωμετρίαν]
γεωμετρίας M. (Vat.
BHM. Ven. C. Par.
DK. sec. Bekk.)
- C (361, 10) αὐτὴν τὴν]
τὴν om. M.
- D (361, 13) συμπεριγα-
γοῖς] συμπεριγαγοῖς
M.
(361, 19) ἦ] om. M.
(Vat. BHM. Ven. C.
Vind. B. Par. DK.)
- E (361, 19) πέρι σκέψις]
περίσκεψις V. (Par. K.
sec. Bekk. Vat. M.)

- p. 533. E (361, 20) οὖν] αν V.
(„ἄν“)
- p. 534. A (362, 4) δ'] δὲ V.
D (363, 7) ἐπικαταδαρθά-
νειν] ἐπικαταδαρθα-
νεῖν V.
- p. 535. B (364, 8) βλοσυροῦς] βλοσ-
συροῦς V. et a m. s.
M. ut Ven. B. Par. K.
sec. Bekk. Vat. M.
βλισσυροῦς a m. pr. M.
(364, 15) δῆ] Ita V. ut
Par. A. Ang. B. Vat.
H. („δὲ“)
- D (365, 4) τὰ δὲ] τὰ δ' V.
(Vat. M.)
(365, 6) διὰ] om. V.
(Vat. H.)
(365, 8) μισοπονῆ] μι-
σοπονεῖ V.
- E (365, 11) ἦ] ἦ a m. pr.
M.
- p. 536. C (366, 15) Δί'] δία M.
- p. 537. A (367, 18) ἐγκριτέον] ἐγ-
κριτέος M.
C (368, 7) παιδεία] παιδία
M.
(368, 8) συνακτέον] συν-
τακτέον M.
(368, 14) ἐπισκοποῦντα]
ἐπισκονποῦντα M.
- D (368, 15) μόνιμοι δ'] μ.
δὲ V.
- p. 537. D (368, 16) τούτους] τού-
τοις a m. s. M. (Vat.
B. Ven. C. Par. K.)
(368, 17) προκριτών]
om. M.
- E (369, 6) μάλιστ'] μάλι-
στα V.
- p. 538. B (369, 21) μὴ] om. M. a
m. pr. (Vat. BM. Ven.
C. Par. DK.)
(370, 1) ἀνεῖναι] ἀνεῖ
M. a m. pr.
- D (370, 14) πείθει] πείθε
V.
- p. 539. A (371, 12) τριακοντού-
τας] τριακοντούσεις M.
(„τριακοντούτεις“)
- (371, 13) μάλ'] μάλ V.
- B (372, 1) ἐλεγχθῶσι] Ita
M. ut Par. ADK. Vat.
BHM. Ven. C. Vind. B.
(„ἐξελεγχθῶσι“)
- E (372, 21) μηδ'] μηδὲ M.
- p. 540. E (374, 15) τούτω] τοῦτο
V. (Vat. BH. Ven. B.)
(374, 16) διασκευωρή-
σονται] διασκευωρή-
σονται V. et a m. pr.
M. (Ven. B. Vat. M.)
- p. 541. B (375, 4) γένοιτο] γήνοι-
το, a m. s. γίγνοιτο,
M.

Haec qui consideret et illa comparet, quae ad L. V.
p. 449. D. 450. D. 457. A. 463. B. 467. B. 468. A. 472. A.
477. A. VI. 481. A. C. 485. A. 489. D. 493. C. D. bis,
495. B. 501. A. 505. C. E. 506. A. 507. C. E. bis, 511. D.
E. VII. 517. C. 518. A. B. C. D. 519. B. E. 523. D. 526. D.
528. A. bis, E. 529. B. D. 534. C. 537. D. 538. A. occa-
sione data notavimus, non temere in praefatione voluminis

primi optatum nobis intelligat, ut omnibus a Bekkero collatis codicibus aliquando retractatio adhibeatur. Interim consensum Vindobonensi et Monacensi cum suis utrique affinibus intercedentem paullo certius nunc nec minimam partem orthographicorum istorum ope declaratum laetemur, Bekkerum vero teneamus ne iis quidem in locis, quos aliter ac vulgo scribendos existimaverit, omnium suorum librorum veram ubique vel habuisse vel lectoribus impertivisse notitiam, quod quum alibi, tum L. V. p. 469. B. (243, 18) VI. 501. B. (305, 12) VII. 532. A. (358, 13) apparet; eundem praeconcepta opinione ductum nonnulla, quae codices a vulgata lectione discrepantia haberent, ut falsa et futilia praeterisse, contra diversam eiusdem generis, quam ipse probaret, codicum scripturam diligentius significasse eaque ratione effecisse, ut elisio e. c. et littera ξ non fere eadem, ut res est, sed multo firmiore, quam hiatus et littera σ, auctoritate niti viderentur; tertio in manus secundae significatione parum constanter versatum ab ea profecta saepe silentio praetermississe et tamen nonnunquam simpliciter quasi a manu prima et sine ulla litura aut emendatione posita codicibus tribuisse, cuius rei exemplo sunt loci L. V. p. 458. C. (232, 17) et 463. C. (242, 2) cum 474. B. (262, 7) et 478. D. (270, 19) collati; denique ansam praebuisse suspicioni, ne confusis vel ipsius vel typhotetae errore siglis ad alium nonnulla codicem relata, in alio reperta ab eo sint, ut quum L. VII. p. 531. C. (357, 15) ἀνῆσιν, 533. E. (361, 19) περίσχεψις in Par. K. scripta perhibet, de Vind. B. in quo eadem sunt, tacet, qua ex re, quum Bipontini contra de Par. K. taceant, dubitationem oriri necesse est, an Parisiensis libri signum (K) pro Φ, quo Vindobonensem denotat, inscius et invito exhibuerit. Quae omnia caute utendum Bekkeri commentariis esse docent.

Alter Monacensis littera C a me significatus, olim Au-^{Mon.} gustanus, nunc inter Monacenses numero CCCCLXXXX. ^{C.} chartaceus est, seculi XV., quadratus, foliis D. multa et varia, quae Hardtius in Aretini Symbolis Vol. VIII. a. MDCCCVII. p. 557 — 630. recensuit, in eisque Platonis ex Parmenide, Timaeo, Menexeno et Menone particulas, tum integrum de Legibus librum quintum et fol. 319 — 335. Civitatis septimum cum parte decimi prioris, quod Hardtium fugit, usque ad ἀνθρώπων p. 604. C. continens. Proxime accedit ad Vind. B. et Vat. H. eandemque cum his lacunam a p. 524. E. ad p. 528. C. pertinentem habet. Eius lectiones primum in secunda editione proposuit Astius, sed minus accurate, quod nostras comparanti patebit, excerptas, insuper typhothetae erroribus, quibus exemplar Astianum scattet, multis modis depravatas.

De reliquis libris manu scriptis duo mihi monenda sunt, in Vindobonensis E. varietate referenda, quoniam diligentius in hac parte, quam in prima scriptus est, etiam spiritus et accentus rationem habitam, et Florentinis codicibus temere a Stallbaumio subscriptum in dativis et aliis verborum formis esse tributum, quod ipse alicubi plerumque in eis omissum fatetur.

Ad editiones a me adhibitas accessit Stallbaumii secunda, cuius index hic est: PLATONIS DIALOGOS SELECTOS RECENSUIT ET COMMENTARIIS IN USUM SCHOLARUM INSTRUXIT GODOFREDUS STALLBAUM. VOL. III. SECT. I. CONTINENS POLITIAE LIBR. I — V. GOTHAE ET ERFORDIAE SUMTIBUS GUIL. HENNINGIS. MDCCCXXIX. SECT. II. CONTINENS POLITIAE LIBR. VI — X. MDCCCXXX. Eius adnotationibus quantum ad criticen conferre videretur usus sum, errores paucos notavi, discrepantiam lectionis omnem indicavi.

Quod addam nunc nihil est, nisi p. 74, b. 8 *Phrynichi* nomen perperam pro *Photii* positum esse, et locum Basiliæ p. 189, a. 19 brevius iusto commemoratum eius operum T. III. p. 75. E. ed. Paris. in epistola ad Candidianum exstare atque ita habere: ἀλλὰ τὸ τοῦ Πλάτωνος, ἐν χειμῶνι καὶ ζάλη (χαλάζη cod. Vat. et Reg. 1.) πραγμάτων οἶον ὑπὸ τείχει τινὶ καρτερῶ (ὑπὸ τεῖχος τι καρτερὸν Vat. Coisl. et Reg. uterque) ἀποστὰς οὐδενὸς θορύβου τὴν ψυχὴν ἀναπίπλασαι.

Vratislaviae d. xvi. m. April. a. m̄ccccxxxi.

ΠΛΑΤΩΝΟΣ

ΠΟΛΙΤΕΙΑ

ΛΟΓΟΣ ΠΕΜΠΤΟΣ.

Lugd. 456 Ἀγαθὴν μὲν τοίνυν τὴν τοιαύτην πόλιν τε καὶ πολι-Steph. T. II. 449
 τείαν καὶ ὀρθὴν καλῶ, καὶ ἄνδρα τοιοῦτον· κακὰς δὲ
 τὰς ἄλλας καὶ ἡμαρτημένας, εἶπερ αὕτη ὀρθή, περὶ τε
 πόλεων διοικήσεις καὶ περὶ ἰδιωτῶν ψυχῆς τρόπου κα-

Inscriptio : πλάτωνος πολι-
 τειῶν, .E'. Lob. Vind. D. πολι-
 τειῶν λόγος πέμπτος. Vind. B.
 E. Vind. E. A' Vind. F. πλά-
 τωνος πολιτειῶν πέμπτη Mon.
 B. Flor. U. πέμπτος Flor. R.
 βιβλ. ε. Flor. V. πολιτειῶν ἢ
 περὶ δικαίου λόγος πέμπτος.
 Flor. AC. et praeposito ΠΛΑ-
 ΤΩΝΟΣ ΔΙΑΛΟΓΟΣ πέμπτος
 Steph. E. Bekkerus et Stallbau-
 mius in prima ed.

449 Ἀγαθὴν] Ἀγαθὸν Vind. D.
 τοιοῦτον.] τὸν τοιοῦτον Par.
 A. Bekkerus, Astius in tertia,
 Stallbaumius in secunda editione,
 ut altera huius membri pars ma-
 gis exaequetur priori et Socrates
 virum ipsum pariter atque civita-
 tem superiori sermone exhibitum
 digito monstret: ἀγαθὴν (πόλιν)
 καλῶ τὴν τοιαύτην πόλιν καὶ
 (ἀγαθὸν) ἄνδρα τὸν τοιοῦτον
 (ἄνδρα). At omisso articulo
 quemlibet eiusmodi virum bonum
 se dicere ostendit item, ut ipsam
 illam civitatem: ἀγαθὴν καλῶ
 τὴν τοιαύτην πόλιν καὶ (ἀγα-
 θὸν καλῶ) ἄνδρα τοιοῦτον. Cui
 mutationi fortassis ideo factae,

quod plures eiusmodi viros in ci-
 vitate illa fore videbat. (similes
 aliis de causis factos Vol. I.
 pag. 59, b. 299, b. 406, b. sq.
 notavi), h. l. ordinis quoque ver-
 borum mutatio coniuncta et per-
 spicuitatis caussa ἄνδρα praepo-
 situm est. Quae quum ita sint,
 articulum solitario unius quamvis
 optimi codicis testimonio non sa-
 tis firmatum existimo. Neque
 abest suspicio, quin ex L. VIII.
 p. 543. C. ubi haec Socratis ver-
 ba a Glaucōne repetuntur, huc
 irreperit.

ἡμαρτημένας] ἡμαρτημένας Ald.
 πόλεων] civitatis ipsius Fic.
 ψυχῆς τρόπου κατασκευῆν]
 ψ. τ. κατασκευῆ. Flor. T. disci-
 plinam Fic. quem Astius in sec.
 ed. non debebat propterea ψυχῆς
 non legisse suspicari, multo vero
 minus id vocabulum ut superva-
 caneum „quum τρόπος iam mo-
 res et ingenium significet, haud
 dubie glossema“ pronuntiare. Fi-
 cinum saepe vidimus ex unis plu-
 ra facere, alibi bina et terna in
 unum contrahere; Plato autem
 non sine ratione duplicem civita-
 tem significaturus, quum alteram

τασκευῆν, ἐν τέτταρσι πονηρίας εἶδεσιν οὔσας. Ποίας δὴ ταύτας; ἔφη. Καὶ ἐγὼ μὲν ἦα τὰς ἐφεξῆς ἐρωῶν, ὡς
 B μοι ἐφαίνοντο ἕκασται ἐξ ἀλλήλων μεταβαίνειν· ὁ δὲ
 Πολέμαρχος (σικρὸν γὰρ ἀπωτέρω τοῦ Ἀδειμάντου καθῆστο) ἐκτείνας τὴν χεῖρα καὶ λαβόμενος τοῦ ἱματίου
 ἄνωθεν αὐτοῦ παρὰ τὸν ὤμον ἐκείνόν τε προσηγάγετο
 καὶ προτείνας ἑαυτὸν ἔλεγεν ἅττα προσκεκυφῶς, ὧν
 ἄλλο μὲν οὐδὲν κατηκούσαμεν, τόδε δὲ ἀφήσομεν οὖν,

seu externam circa hominum so-
 cietates moderandas versari de-
 monstrasset, alteri seu internae
 animum animique habitum consti-
 tuendum assignat. Atque illud
 περιλ neque ad κακὰς καὶ ἡμαρ-
 τημένας referendum, quo Mat-
 thiae gramm. p. 1178. v. 3. retu-
 lit, neque cum participio οὔσας
 construendum, sed ita intelligen-
 dum est, ut reliquarum civitatum
 ipsarum obiectum, quod vocant,
 duplex definiat.

τέτταρσι] τέσσαρσι Par. D.
 Flor. T.

ταύτας] ταύτης Ald. Bas. a.
 μὲν] om. Vind. D.

ἦα] ἦια Ang. B. Flor. R. ἦλα,
 in m. a. m. s. ἦια, Vind. F.

ἐφαίνοντο] ἐφαίνετο τὸ Vind.
 D.

ἕκασται] ἕκαστα Vind. D. et
 Astii prima editio typographi, ut
 videtur, errore.

B
 F. ἐξ ἀλλήλων] ἐξαλλήλων Vind.

μεταβαίνειν] dependere Fic.
 σικρὸν — καθῆστο] Haec
 verba, quibus Astius, Bekkerus
 et Stallbaumius pro parentheseos
 signis lineas transversas circum-
 dederunt, Ficinus ita interpreta-
 tur: paulo enim a me remotior
 erat quam Adimantus, Adimanti
 post tergum sedens, quorum po-
 steriora superaddere debebat, quia
 genitivum a comparativo regi pu-
 tans sensum imperfectum esse in-
 telligebat. Regitur vero ab ad-
 verbio, et Polemarchus paulo re-
 motior ab Adimanto, quam reli-
 qui a suis vicinis, vel longius,
 quam clandestinum colloquium re-

quirebat, sedisse ideoque proten-
 disse manum eumque propius ad
 se admovisse dicitur. Exempla
 genitivi multa habet Pausanias.
 L. I. c. 1, 3: τοῖς ἀπωτέρω τοῦ
 λιμένος. Alia ostendit Siebelis in
 indice. Astius et Schleiermache-
 rus Ficini additamento abstinentes
 et tamen genitivum a comparati-
 vo repetentes incertum relinquunt,
 a quonam loco magis remotus Po-
 lemarchus sederit, quam Adiman-
 tus. Sed sive is Socratis locus
 sive medius circuli sedentium (cf.
 L. I. p. 328. C.) fingatur, cur
 propterea manum protenderit et
 Adimantum attraxerit, non appa-
 ret, nisi secundum eum sedisse
 statuatur, quod ipsum ostendi a
 scriptore debebat illaque a nobis
 inita ratione, quam Grovius,
 Francogallicus interpres, et Kleu-
 kerus nostras iam pridem inie-
 rant, simul ostenditur. — Voca-
 buli ἀπωτέρω primam syllabam
 Vind. F. inter versus habet.

ὤμον] νόμον Par. K. sec.
 Bekk.

ἅττα] ἅττα Vind. D.

προσκεκυφῶς] προκεικυφῶς
 Vind. E. Par. K. sec. Bekk. Vat.

H. Flor. ACT.

ὧν] ὧν Vind. F. Par. D.

ἦ τί] ὅτι Par. K.

γῆ] γ' Vind. E. Flor. AC.

μάλιστα] μάλιστ' Vind. F.
 Ang. B.

ἀφίετε] ἀφίεται cum ε super
 ai Vind. E.

Σὲ] om. Vind. F. σὺ, in marg.
 a m. pr. σὲ, Mon. B.

"Ἐτι ἐγὼ εἶπον· τί μάλιστα;] C
 Hanc omnium codicum, excepto

ἔφη, ἢ τί δράσομεν; Ἡμιστά γε, ἔφη ὁ Ἀδείμαντος, μέγα ἤδη λέγων. Καὶ ἐγὼ Τί μάλιστα, ἔφην, ὑμεῖς οὐκ ἀφίετε; Σὲ, ἢ δ' ὅς. Ἔτι ἐγὼ εἶπον· τί μάλιστα; Ἀπορ- C
 ραθυμεῖν ἡμῖν δοκεῖς, ἔφη, καὶ εἶδος ὄλον οὐ τὸ ἐλά-
 χιστον ἐκκλέπτειν τοῦ λόγου, ἵνα μὴ διέλθῃς, καὶ λή-
 σειν οἰηθῆναι εἰπὼν αὐτὸ φάυλως, ὡς ἄρα περὶ γυναι-
 κῶν τε καὶ παίδων παντὶ δῆλον, ὅτι κοινὰ τὰ φίλων
 ἔσται. Οὐκοῦν ὀρθῶς, ἔφην, ᾧ Ἀδείμαντε; Ναί, ἢ

fortasse Ven. B. de quo Bekkerus non magis, quam de Mon. B. qui tamen ἔτι cum reliquis exhibit, quicquam memoriae prodidit, lectionem ab Astio in prima editione ex Par. K. Ven. C. receptam, in secunda et tertia rursus abiectam neque Stallbaumio probatam merito tenuit Bekkerus. Nam quod ante Astium legebatur, ὅτι (Bas. ab. ὄ, τι) ἐγὼ εἶπον, τί μάλιστα; id commate vel colo a proximis separatum, ut est in Ald. Bas. ab. et Stephaniana, non solum inutilem, sed etiam invenustam et rusticam explicationem habet eius, quod dixerat Adimantus; quam miror placuisse Schleiermachero. (*Dich! sprach er, weil ich gesagt hatte, was doch.*) Haud multo melius est, quod Astius postea praetulit, Ὅτι, ἐγὼ εἶπον, τί μάλιστα; aut quod dedit Stallbaumius: Ὅτι ἐγὼ, εἶπον, τί μάλιστα; quorum prius ob praepositum contra consuetudinem pronomen, posterius ob inusitatum, quam secum fert, ellipsin, utrumque ob omissam in responsione particulam ὅτι improbandum est. Hanc enim in Platone post ὅτι τί sequi solere non frustra observavit Hemsterhusius ad Lucianum T. III. p. 43. Lehm. Nec mirum id, aut ratio in obscuro. Conf. Hoogeveenii doctr. part. pag. 597. Schütz. 1782. et quae olim docui in indice Graecitatis fabularum Aesopicarum Lips. 1810. in vocabulo ὅτι. Hic vero codicum auctoritas lectionem bonam praebentium dubitationis nihil relinquit. Quid ἔτι ἐγὼ εἶ-

πον significet, statim intellexeris, si primo responso satis edoctum aliquem neque repetita amplius indigentem quaestione οὐκέτι ἐγὼ εἶπον dicentem fixeris. Ἔτι, ut nostrum *noch immer*, Latinorum etiam (Plauti Mostell. II. 2, 43: *circumspice etiam*. ib. v. 90: *sed tu etiamne astas?*) continuatiorem indicat similique modo legitur L. VI. p. 508. C: πῶς; ἔφη· ἔτι διέλθῃ μοι. 509. A: τὴν εἰκόνα αὐτοῦ ἔτι ἐπισκόπει. Protag. p. 310. C: καὶ ἔτι μὲν ἐνεχειρήσατο εὐθὺς παρὰ σε ἵεναι, ἐπειτὰ μοι λίαν πόρρω ἔδοξε τῶν νυκτῶν εἶναι. et duobus Xenophontis locis ab Heindorfio alatis. — Ficinus: So. Quid maxime?

Ἀπορραθυμεῖν] ἰ primus subscripti Bekkerus. ἀπορραθυμῆς Vind. D.

ἡμῖν] om. Mon. B. et a m. pr. Ven. B.

οὐ τὸ] αὐτὸ, super priori syllaba οὐ a m. s. adscripto, Vind. F. οὐ τὸ οὐκ Ang. B.

διέλθῃς] διέλθοις Par. D.

οἰηθῆναι] οἶει Ven. B. et int. vers. Vat. B. cum editis ante Bekkerum.

αὐτὸ] αὐτῷ Vind. F.

τὰ φίλων] τὰ τῶν φίλων Par. K. Flor. T. Astius in sec. et tertia et Stallbaumius. Cf. Vol. I. p. 348. et Plutarchi Erot. p. 767. D: οὐ γὰρ ἀπλῶς κοινὰ τὰ φίλων — quo loco nostrum videtur respexisse.

ἔφην] ἔφη Lob. Vind. E. Vat. M. Comma anteposuit Bekkerus.

δ' ὅς. ἀλλὰ τὸ ὀρθῶς τοῦτο ὥσπερ τὰλλα λόγου δεῖται, τίς ὁ τρόπος τῆς κοινωνίας· πολλοὶ γὰρ ἂν γένοιτο.

D μὴ οὖν παρῆς ὄντινα σὺ λέγεις. ὡς ἡμεῖς πάλαι περι-
 μένομεν οἰόμενοί σέ που μνησθήσεσθαι παιδοποιίας τε
 πέρι, πῶς παιδοποιήσονται, καὶ γενομένους πῶς θρέ-
 ψουσι, καὶ ὅλην ταύτην ἢν λέγεις κοινωνίαν γυναικῶν
 τε καὶ παίδων· μέγα γάρ τι οἰόμεθα φέρειν καὶ ὅλου
 εἰς πολιτείαν ὀρθῶς ἢ μὴ ὀρθῶς γιγνόμενον. νῦν οὖν,
 ἐπειδὴ ἄλλης ἐπιλαμβάνη πολιτείας, πρὶν ταῦτα ἱκανῶς

ἀλλὰ] Ἀλλὰ Steph.
 τὰλλα] τ' ἄλλα Vind. EF.
 τὰλλα Vind. BD. Mon. B. editi
 ante Bekkerum.

λόγον δεῖται] δ. λ. Vind. F.
 Ang. B. Flor. R.

ἂν] om. Lob. Vind. BD. Vat.
 BM. — Ab omnibus his modis di-
 versus est alienus a Platonis civi-
 tate is est, quem Clemens Alex.
 Strom. L. III. pag. 514. statuit,
 quo loco Carpocratem arguit τοῦ
 Πλάτωνος παρακηκοέναι ἐν τῇ
 Πολιτείᾳ φαιμένον κοινὰς εἶναι
 τὰς γυναῖκας πάντων, κοινὰς
 μὲν τὰς πρὸ τοῦ γάμου τῶν αἰ-
 τεῖσθαι μελλόντων, καθάπερ καὶ
 τὸ θεᾶτρον κοινὸν τῶν θεωμέ-
 νων, φάσκοντος, τοῦ προκατα-
 λαβόντος δὲ ἐκάστην ἐκάστου
 εἶναι καὶ οὐκ ἔτι κοινήν τὴν γε-
 γαμημένην. Idem L. VI. p. 751.
 Euripidem a Platone hanc com-
 munionem accepisse et probasse
 significat: Πλάτωνός τε ἐν Πο-
 λιτείᾳ εἰπόντος κοινὰς εἶναι τὰς
 γυναῖκας Εὐριπίδης ἐν Πρωτε-
 σιλάῳ γράφει· κοινὸν γὰρ εἶν'
 ἄρα καὶ (f. δεῖ) γυναικεῖον λέ-
 γος.

σὺ] om. Vind. E. Flor. C.

D περιέμενον] περιεμένομεν
 Mon. B. Flor. U.

μνησθήσεσθαι] μνησθήσεσθαι
 cum ai super σε Ven. C. μνη-
 σθήνηαι Lob. Vind. B. Mon. B.
 Vat. BM. Par. DK. Flor. U. non
 vitiose. Cf. Lobeck. ad Phryn.
 p. 751. cuius tamen in exemplis
 locus L. III. p. 442. E: τίν' ἂν
 οἶει οἰηθῆναι propter additum
 ἂν minus aptus videtur.

τε] om. Vind. F. Ang. B. Flor.
 R.

πέρι] περὶ Ald. Bas. ab. Com-
 ma post πέρι delevit Stallbau-
 mius, quasi quae sequuntur non
 epxegegin, sed supplementum
 proximorum contineant.

θρέψουσι] διαθρέψουσι Vat.
 H.

ὅλην] ὅλως Flor. T.

γάρ τι] γὰρ τι οἶμαι κοινο-
 νία. καὶ μέγα τι Par. K. sec.
 Bip. Secundum Bekkerum non
 hoc loco, sed supra post παιδο-
 ποιίας inserta habet οἶμαι κοι-
 νωνία καὶ μέγα τε οἰόμενοι,
 quod vix credibile.

οἰόμεθα] οἰό οἰόμεθα Vind.
 B. (in fine et initio versus.)

πολιτείαν] τὴν πολ. Vind. E.
 Vat. H. Flor. ACT.

ἢ μὴ ὀρθῶς] om. Vind. E.

ἐπιλαμβάνη] ἐπιλαμβάνει Asti-
 us, Bekkerus et Stallbaumius.

πρὶν] πρὶν ἂν Vind. B. Vat. M.
 τό σε] Ita Lob. Vind. D. et
 cum γ super σ F. τό δε Par. K.
 sec. Bip. τόδε sec. Bekk. πη σὲ
 Mon. B. τό σὲ Vind. BE. cum
 editis.

ταῦτα] τοῦτο Par. K.

450

πάντα] om. Flor. T. post ὥσ-
 περ habent Lob. Vind. D. Vat.
 BM. Ven. C. ante διέλθης Vind.
 B. Mon. B. Par. DK. Flor. U.
 Nam quod Stallbaumius in prima
 ed. πάντα in Par. K. Flor. U.
 post διέλθης collocautum scribit,
 haud dubie tythetiae acceptum
 referendum, quamquam in secun-
 da de ea re tacet.

διελέσθαι, δέδοκται ἡμῖν τοῦτο, ο σὺ ἤκουσας, τό σε μὴ μεθιέναι, πρὶν ἂν ταῦτα πάντα ὥσπερ τᾶλλα διέλ- 450
θης. Καὶ ἐμὲ τοίνυν, ὁ Γλαύκων ἔφη, κοινωνὸν τῆς ψήφου ταύτης τίθετε. Ἀμέλει, ἔφη ὁ Θρασύμαχος, πᾶσι ταῦτα δεδογμένα ἡμῖν νόμιζε, ὧ Σώκρατες. Οἶον, ἦν δ' ἐγὼ, εἰργάσασθε ἐπιλαβόμενοι μου. ὅσον λόγον πάλιν ὥσπερ ἐξ ἀρχῆς κινεῖτε περὶ τῆς πολιτείας· ἦν ὡς ἦδη διεληλυθὼς ἔγωγε ἔχαιρον, ἀγαπῶν, εἴ τις ἐάσοι ταῦτα ἀποδεξάμενος ὡς τότε ἐρῶρήθη. ἂ νῦν

τᾶλλα] τ' ἄλλα Par. K. sec. Bip. Vind. EF. τᾶλλα Vind. BD. Mon. B. Steph.

ὁ Γλαύκων ἔφη] ὧ γλ. ἔ. Lob. Vat. M. ἔφη ὧ γλ. Vind. B. ὁ γλ. ἔχει Vind. F.

ταύτης] om. Par. K. τίθετε] τίθεται Lob. Vat. M. Vind. B. et cum ε super αι E.

ταῦτα] ταυτὰ Par. A. Vind. B. Vat. M. Quum consensus omnium satis declaratus sit verbis πᾶσι et ἡμῖν circumpositis, rei ipsius, in qua consentiant, declaratio magis convenire videtur, praesertim quum ταύτης praecesserit. Etiam p. 455. C. ταυτὰ perperam pro ταῦτα Par. A. exhibet.

δεδογμένα] τὰ δεδ. Lob. Vind. B. Vat. M.

εἰργάσασθε] εἰργάσασθαι cum ε super αι Vind. E. εἰργάσεσθε Ang. B.

ἐπιλαβόμενοι μου.] Huc spectare videtur glossa Antiatticistae p. 93, 23: ἐπελάβετό μου· οὕτως εἰπόντος Πλάτωνος Πολιτείας τρίτω. Quamquam etiam L. II. p. 360. D. τοιαύτης ἐξουσίας ἐπιλαβόμενος et Lib. VI. pag. 490. D. σοῦ ἐπιλαβόμενου, sed hoc sine genitivo, legitur. Pro puncto Bas. ab. interrogandi, Bekkerus et Stallbaumius exclamandi notam posuerunt, quae aptior illa, sed ne ipsa quidem necessaria et auctoritate destituta est.

ὅσον] ὅς Lob. Vind. B. et ante corr. D. Vat. M. et a m. pr. B. ὡς a m. s. Vind. D. ὄν Vat. B.

λόγον] λέγειν Vind. D. corr. λόγον Flor. U.

ὥσπερ] om. Par. K. post ἀρχῆς habent Lob. Vind. BD. Vat. BM.

ἐξ ἀρχῆς] ἐξαρχῆς Par. K. sec. Bip. Lob. Vind. B.

κινεῖτε] κινεῖ τε Flor. AC.

πολιτείας.] Hic quoque Bekkerus et Stallbaumius exclamari iubent. In Bas. ab. comma est.

ἦν] ἦν Bas. b.

διεληλυθὼς] διελυθὼς Vind. E.

ἔγωγε] ἐγὼ Lob. Vind. BD. Vat. BM. Flor. T.

ἐάσοι] Ita Par. A. Vind. E. Ven. C. Ang. B. Vat. H. Flor. omnes. θεάσοι Vind. F. ἐάσει Vind. D. Mon. B. ἐάσει reliqui codices cum editis ante Bekkerum. Tenet id Astius, non sine ratione, sed adversante librorum auctoritate.

ταῦτα] om. Vind. D. In Vind. B. punctum sequitur.

ἐρῶρήθη] Ita Par. A. Lob. Vind. DEF. Mon. B. Vat. BH. Ven. C. Bas. b. Reliquos codices suos Bekkerus ἐρῶρέθη habere demonstrat, quod est in Vind. B. Ald. Bas. a. Steph. et, si Stallbaumii silentium non fallit, in omnibus Florentinis. Id Stallbaumius in prima editione Astii exemplo et Heindorfii auctoritate ad Gorg. §. 36. utrumque a veteribus agnoscitur statuentis idque a Routhio ex Phaborino et Etymologico v. ἐρῶρέθη monitum esse docentis retinuit, in secunda item, ut Astius in tertia, cum altero a Bekkero

B ὑμεῖς παρακαλοῦντες οὐκ ἴστε, ὅσον ἐσμὸν λόγων ἐπεγείρετε· ὃν ὄρων ἐγὼ παρήμα τότε, μὴ παράσχοι πολὺν ὄχλον. Τί δέ; ἢ δ' ὅς, ὁ Θρασύμαχος· χρυσοχοήσοντας οἷε τούσδε νῦν ἐνθάδε ἀφιχθαι, ἀλλ' οὐ λόγων ἀκουσομένους; Ναί, εἶπον, μετρίων γε. Μέτρον δέ γ', ἔφη, ὃ Σώκρατες, ὁ Γλαύκιον, τοιούτων λόγων ἀκούειν ὅλος ὁ βίος νοῦν

recepto permutavit. ἐξῥήθη legitur sine varietate L. VI. p. 497. C. D. 504. B. Leg. L. III. p. 722. B. E. VI. 774. D. 782. D. 783. C. VII. 800. A. 802. D. 804. E. 809. B. (quos locos Rückertus ad Sympos. p. 117. indicavit.) VIII. 873. B. 874. A. porro uno Lob. dissentiente Polit. p. 267. A. 274. D. 275. A. 282. C. 284. E. 286. B. et, quo loco Eusebius quoque penultimam brevem exhibet, 270. A. Idem Eusebius solus ἐξῥήθη legit Leg. L. I. p. 626. D. ut Ang. B. Critia pag. 109. D. ubi in Monac. DXIII. ἐξῥήθη scriptum est. Hipp. mai. p. 302. E. tres tantum codices ex undeviginti, qui collati sunt, vulgatam ἐξῥήθη non tuentur (Ven. BD. Vind. A.) Paulo plures ei, sed ne hi quidem sufficientes, adversantur Phil. p. 33. B. (Coisl. Ven. D. Par. BCF. et int. vers. Lob.) Gorg. l. c. p. 460. D. (Vat. A. Par. BV. Ven. D. Vind. AK. Bodleianus Routhii, Augustanus et Meermannianus,) et Phaedon. p. 92. D. (Vat. A. Ven. D. Vind. AB. Lob. Zittav. Amb. B. et int. vers. Clark.) Eorum vero locorum, quibus Heindorfius nitebatur, nullus satis firmus repertus est. Nam Leg. L. II. p. 664. D. ἐξῥήθησαν Bekkerus omnium suorum consensu videri debet restituisse, quum in comm. crit. nil nisi Stephanum adnotaverit ἐξῥήθησαν exhibere. Polit. p. 258. E. ἐξῥήθη secundum plurimos in iisque optimum Clark. scripsit, refragantibus Ven. D. a m. pr. Vind. A. Par. EF. Lob. Zitt. et quatuor Flor. Theaet. p. 168. B. idem ex Coisl. Ven. A. et int.

vers. B. Par. BCFH. exhibuit, quo uno loco Clarkianus cum reliquis ε, sed sine accentu, ut dubiis in scripturis solet, prae se fert. Nostro denique loco ab utraque parte codices stent non obscurum est. Praeterea Symp. p. 193. E. et Pol. p. 303. C. ἐξῥήθη Bekkerus secundum Clark. Coisl. Vat. AL. et int. vers. N. Ven. B. et int. vers. E. Vind. A. Par. DK. et int. vers. E. Ang. C. Flor. AC. illud, hoc secundum Clark. Vat. A. Ven. C. Par. B. hoc est, optimos libros correxit. Recentioribus igitur et labenti Graecitati relinquenda haec indicativi forma, quae nunquam ad reliquos modos transisse videtur, certe a Platone abiudicanda, et a Lobeckio dissentendum, qui ad Phrya. p. 447. Platonem popularem consuetudinem secutum ἐξῥήθη dixisse credit. Corrigendum quoque Buttmanni calculus gramm. II. p. 121. haud raro eam formam in melioribus Platonis libris reperiri perhibentis, cui nimis tribuit Sommerus in iudicio de Stallbaumiana selectorum dialogorum editione, criticae bibliothecae a. 1829. parte sec. p. 557.

ὑμεῖς] ἡμεῖς Lob. Vind. B. Flor. AC. Bas. b.

ἐσμὸν] ἐμὸν Vat. B. Vind. E. B — Phrynichus Bekk. p. 37, 22: ἐσμὸς μελισσῶν καὶ σημῶν μελισσῶν· ἄμφω δόκιμα. Idem p. 64. 4: σημῶν καὶ ἐσμὸς· ἐκείτερον δόκιμον. σημῶν ἀρετῶν simili metaphora dictum est Menon. pag. 72. A. ἡδονῶν L. VIII. p. 574. D. σοφίας Crat. p. 401. E.

ἔχουσιν. ἀλλὰ τὸ μὲν ἡμέτερον ἔα· σὺ δὲ περὶ ὧν ἔρω-
τῶμεν μηδαμῶς ἀποκάμης ἢ σοι δοκεῖ διεξιῶν, τίς ἢ
κοινωνία τοῖς φύλαξιν ἡμῶν παίδων τε πέρι καὶ γυναι- C
κῶν ἔσται καὶ τροφῆς νέων ἔτι ὄντων, τῆς ἐν τῷ με-
ταξὺ χρόνῳ γιγνομένης γενέσεώς τε καὶ παιδείας, ἢ δὴ
ἐπιπουωτάτη δοκεῖ εἶναι. πειρῶ οὖν εἰπεῖν, τίνα τρόπον

παράσχοι] παράσχη Lob. Vind.
BDE. Vat. BM.

Τί δέ; — ἀκουσομένους;] laudat Harpocratio in χρυσοχοεῖν (hoc enim lemma e cod. Vratisl. pro vulgato χρυσοχοεῖον restituendum) ubi postquam locum Dinarchi ἐν τῷ κατὰ Πυθίου retulit (πάλιν παρ' Αἰσχίνην ἀποφοιτήσας παρὰ τούτῳ δῆλον ὅτι χρυσοχοεῖν ἐμάνθανεν, ἀλλ' οὐ τὸ προκείμενον αὐτὸ πράττειν ἢ πάσχειν, ad quem glossa lexicī rhet. Bekk. p. 316, 3. pertinet: χρυσοχοεῖν ἐμάνθανε τί ἐστι· παροιμία ἐν ἧθει λεγομένη ἀντὶ τοῦ ἐπόρευσεν.) haec addit: κέχρηται τῇ παροιμίᾳ καὶ Πλάτων ἐν πέμπτῳ Πολιτείας λέγων· Τί δαί; (haec duo om. cod. Vratisl.) ἢ δ' ὅς, ὁ Θρασύμαχος (ἦν δ' ὁσὸς Θρ. id.) χρυσοχοεῖν οἶει (χρυσόχοος εἰς id.) τούσδε νῦν ἐνθάδε ἀφίχθαι, ἀλλ' οὐ λόγων ἀκουσομένους; (ἀκουσομένος. id.) Dinarchi locum sub vulgato Harpocratiois lemmate repetit Suidas, deinde Platonicū mentionem facit imperfectam: κέχρηται δὲ τῇ παροιμίᾳ καὶ Πλάτων· τί δαί ἢ δ' ὅς. ὁ Θρασύμαχος χρυσοχοεῖ. (Ita ed. Bas. 1544.) tum originem et significationem proverbii explicat in eumque, qui frustra suscepto labore magna spe excidisset, σὺ δὲ ὧν χρυσοχοήσῃν dici consuevisse docet. Nostro tamen loco χρυσοχοεῖν is potius dici videtur, qui rebus vanis stulte operam dat. — Pro χρυσοχοήσαντας in Ven. C. Ang. B. Vat. H. Flor. ACV. χρυσοχοήσαντας, pro ἐνθάδε in Lob. Vind. BD. Vat. BM. ἐνταῦθα, pro ἀφίχθαι in Vind. F. ἀφίχθαι, pro λόγων in

Vat. H. Bas. b. λόγον scriptum est.

Ναί, εἶπον] bis deinceps habet Vind. E. καὶ εἶπον Par. K.

Μέτρον] μέτριον Par. A. Ald. Bas. ab. Steph. tacentibus de Par. K. Bipontinis. Veram lectionem Astius iam in prima editione ex Ficino restituit.

δέ] om. Vind E.

τοιούτων] τὸν οὕτω Vind. F. a. m. pr.

νοῦν] νῦν Bas. b. τοῖς νοῦν Vind. E.

ἀποκάμης] ἀπόκαμα Mon. B.

ἦ] ἦ Vind. F. Bas. ab. εἴ Vind. E. et int. vers. a. m. s. F. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTV. si tibi videtur Fic.

διεξιῶν] διεξιέναι Vind. E.

ἡμῶν] ἡμῶν Steph. tacentibus C Bip. nostris custodibus Fic.

πέρι καὶ] καὶ περὶ Vind. D. Ang. B. καὶ περὶ Vind. F.

καὶ τροφῆς νέων ἔτι ὄντων] quaeve nutriendorum. puerorum ratio Fic. Mihi genitivus τροφῆς ut proximi παίδων et γυναικῶν ad praepositionem περὶ pertinere et a nomine κοινωνία pendere videtur. Itaque comma post ἔσται (Stephanus etiam colon posuit) sustuli, post ὄντων autem positum ab Aldo et Stephano restitui.

παιδείας] παιδεῖ Vind. E.

ἐπιπουωτάτη δοκεῖ] δ. ε. Lob. Vind. B. Vat. M.

οὖν] ἄν Par. A. Vat. H. Flor. ACTV.

τρόπον] om. Vind. E. Non male. Sic supra: τίς ἢ κοινωνία. Atque hanc ipsam communionem αὐτῆν dicit.

δεῖ γίνεσθαι αὐτήν. Οὐ ῥάδιον, ᾧ εὐδαιμον, ἦν δ' ἐγὼ, διελθεῖν· πολλὰς γὰρ ἀπιστίας ἔχει ἔτι μᾶλλον τῶν ἔμπροσθεν ᾧν διήλθομεν. καὶ γὰρ ὡς δυνατὰ λέγεται, ἀπιστοῖτ' ἂν, καὶ εἰ ὅτι μάλιστα γένοιτο, ὡς D ἄριστ' ἂν εἴη ταῦτα, καὶ ταύτη ἀπιστήσεται. διὸ δὴ καὶ ὄκνος τις αὐτῶν ἀπεσθαι, μὴ εὐχὴ δοκῆ εἶναι ὁ λόγος, ᾧ φίλε ἐταῖρε. Μηδὲν, ἧ δ' ὅς, ὄκνει· οὔτε γὰρ ἀγνώμονες οὔτε ἀπιστοὶ οὔτε δύσνοι οἱ ἀκουσόμενοι. Καὶ ἐγὼ εἶπον· ᾧ ἄριστε, ἧ που βουλόμενός με παραθαῖ-

· ᾧ εὐδαιμον] ᾧ εὐδαίμων Mon. B. Ven. C. Par. DK. sec. Bekk. ᾧ εὐδαῖμον Lob. Vind. BDF. Vat. BM. Cf. Vol. I. p. 333, b. inf. In Vind. E. utrumque omisum et spatium trium circiter litterarum vacuum relictum est.

διελθεῖν· πολλὰς] ἐλθεῖν. πολλὰ Vind. D.

ἔχει] Hoc Stallbaumius in secunda ed. commate distinxit a sequentibus, non sine ratione. Aliter enim haec dicta sunt, quam si ἔτι γὰρ μᾶλλον πολλὰς ἀπιστίας ἔχει τῶν ἔμπροσθεν legeretur. Verum tamen ipsa verborum collocatio per se ambiguitatem tollit.

καὶ] καὶ Par. K. sec. Bekk.

ὡς] εἰ ὡς Flor. T.

δυνατὰ] δύναται Vind. F.

λέγεται] λέγεται Par. K. sec. Bekk.

ἀπιστοῖτ' ἂν,] Quum καὶ, quod sequitur, proximo illi ante γὰρ respondeat, et verbi ἀπιστοῖτο idem, quod alterius ἀπιστήσεται subiectum sit, non diversum illud a subiecto verborum ἔχει, λέγεται, γένοιτο et εἴη, cum Basileensibus et Astio comma potius, quam colon cum Stephano, Bekkerō et Stallbaumio post ἂν ponendum existimavi. Aldus nullam omnino distinctionem fecit.

ὅτι μάλιστα] ὀτιμάλιστα Lob. ὀτιμάλιστα Vind. F. Steph. ὅτι μάλιστα Stallbaumius in sec. ed. Cf. Vol. I. p. XXXVIII.

ὡς] καὶ ὡς Vat. BM. Lob. Vind. BD. Flor. T.

ταῦτα, καὶ ταύτη ἀπιστήσε-

ται] Hanc Stephani et Bekkeri interpunctionem Stallbaumius in secunda ed. sententiae repugnare non autumasset, si ipsam rem, de qua persuaderi nequeat, ἀπιστεῖσθαι dici posse reputavisset. Qua interpretatione adhibita haec quoque in parte, quae ad praestantiam atque utilitatem spectet, eis, quae dicenda sint, fidem non habitum iri Socrates demonstrat. Altera interpunctio ταῦτα καὶ ταύτη, ἀπιστήσεται, quam ipse ex Aldina et Basileensibus repetiit, non solum membrorum aequabilitatem turbat, sed etiam tautologiam infert, cui frustra mederi conatus est Ficinus: *utrum optima ista sint et quomodo, dubitabitur.* — Pro ἀπιστήσεται Par. K. sec. Bip. ἀπιστήσεται, sec. Bekk. ἀπιστήσεται (quod ty-pothetae tribuo) exhibet. In Par. D. item ἀπιστήσεται, sed super-scripto ται, in Vat. B. ἀπιστήσεται cum ε super αι legitur.

δὴ] δὲ Ald. Bas. a.

εὐχὴ] ὀφθῆ Vind. F. votum quoddam et fictio Fic.

δοκῆ] δοκοῖ Ven. B. δοκεῖ Lob. Vind. BDEF. Vat. B. Ven. C. Par. DK. sec. Bekk. Flor. ACUV. Itaque pauci remanent coniunctivi assertores iique parum validi, Ang. B. Vat. HM. et Flor. T. Nam Par. A. exhibet ille quidem δοκῆ, sed correctus, quod testatur Bekkerus, et Mon. B. quod Bekkerus neglexit, — ἧ item manui secundae debet. Nihilominus, quum unum de tribus praesentis modis recipi codices

D

δύνειν λέγεις; Ἐγώ, ἔφη. Πᾶν τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ, τοῦναντίον ποιῆς. πιστεύοντος μὲν γὰρ ἐμοῦ ἐμοὶ εἰδέναι ἂν λέγω, καλῶς εἶχεν ἡ παραμυθία· ἐν γὰρ φρονί- E
μοις τε καὶ φίλοις περὶ τῶν μεγίστων τε καὶ φίλων τάληθῆ εἰδότα λέγειν ἀσφαλῆς καὶ θαρδράλεον, ἀπιστοῦν-
τα δὲ καὶ ζητοῦντα ἅμα τοὺς λόγους ποιεῖσθαι, ὃ δὴ ἐγὼ δεῶ, φοβερόν τε καὶ σφαλερόν, οὗ τι γέλωτα ὀφλεῖν· παιδικὸν γὰρ τοῦτό γε· ἀλλὰ μὴ σφαλεῖς τῆς 451
ἀληθείας οὐ μόνον αὐτὸς, ἀλλὰ καὶ τοὺς φίλους

iubeant, coniunctivus recipiendus est, hoc sensu: quia vereor, ne, si exponere ea coner, temere et stulte facere videar. Conf. Hermannus ad Medeam p. 354. ed. Lips. 1822. Indicativus enim, de quo scitu digna observavit Graserus in Specimine adversariorum in Platonis sermones p. 36. ferri propterea nequit, quod dicere Socrates nondum coepit ideoque nec dubitare, an temere dicere videatur, nec, ne haec aliorum de ipso opinio sit, metuere potest. Optativus autem, si particulam ἂν additam haberet, vitiosus non foret: sine ea probari non magis potest, quam Leg. L. I. p. 635. E: περὶ δὲ τηλικούτων εὐθύς πεπιστευκέναι ῥαδίας μὴ νέων τε εἶη μᾶλλον καὶ ἀνοήτων. ubi quod Boeckhius et Astius e coniectura reposuerunt, ἦ, Bekkerus e Par. A. restituit. φίλε] om. Vind. B. Vat. M.

ἀγνώμονες] Lex. Bekk. p. 329, 30: Ἀγνώμονας· ἀνοήτως ἢ ἀχαρίστως. λέγονται δὲ παρὰ Πλάτωνα ἀγνώμονες οἱ ἀμαθεῖς. Cuius glossematis posteriorem partem ad nostrum locum pertinere alterum eiusdem lexicī docet p. 334, 8: ἀγνώμονες· οἱ κακογνωμονοῦντες. Πλάτων δὲ ἐν Πολιτεία ἀγνώμονας ἔφη τοὺς γνώσιν μὴ ἔχοντας, ἀλλ' ἀνεπιστήμονας. — ingratos Fic.

δύσνοι] δύσνοι Vind. F. Flor. RT.

οἰ] om. Mon. B. int. vers. Vind. F.

ἀκουσόμενοι] Ita Mon. B. a

m. pr. sed a m. s. ἀκούσομένον.

ἦ] ἦ Vind. F.

μῆ] γε Par. DK.

τοίνυν] om. Vind. E. Fic.

πιστεύοντος μὲν γὰρ] μὲν om. Vind. DE. Mon. B. Par. DK. et a m. pr. Ven. B. Nil amplius Stallbaumium suspicer e Flor. T. adnotare voluisset, quem πιστεύοντες γὰρ exhibere scribit.

εἶχεν ἦ] εἶχε Mon. B. Flor. U. Par. K. sec. Bip. Bekkerus tantum ἦ in Par. D. et in Mon. B. omissum refert.

παραμυθία] παραμυθεῖσθαι Mon. B. Flor. U.

ἐν γὰρ — ὀφλεῖν 451. A.] laudat Stobaeus s. I. p. 24. Sed in Trinc. omissa sunt.

τε καὶ φίλων] om. Stob. τε καὶ E οὐ φάτων Mon. B. Flor. U.

ἀσφαλῆς] ἀποσφαλῆς Vind. E.

θαρδράλεον] Ita Stob. cod. A. et ed. Gaisf. θαρραλέον Gesn.

τοὺς] τοὺς τε Vind. E.

δὴ] om. Vat. B.

οὗ τι] οὗ τοι Vind. BE. Mon. B. Par. K. Vat. M. Flor. U.

ὀφλεῖν] Sic cum Stobaeo scribendum putavi pro vulg. ὀφλειν. (Vind. F. ὄφλειν.) Conf. Buttmanni gramm. II. p. 204. et Matthiae gramm. p. 479.

σφαλεῖς] σφαλῆς Vind. F. a m. pr.

οὐ μόνον αὐτὸς, ἀλλὰ] om. Vind. B. deletis quatuor circiter litteris.

φίλους] ἄλλους Vind. F. Flor. R. cuius in margine φίλους adscriptum est.

ξυνεπισπασάμενος κείσομαι περὶ ἃ ἤκιστα δεῖ σφάλλεσθαι. προσκυνῶ δὲ Ἀδράστειαν, ᾧ Γλαύκων, χάριν οὐ μέλλω λέγειν. ἐλπίζω γὰρ οὖν ἔλαττον ἀμάρτημα ἀκουσίως 457 τινὸς φονέα γενέσθαι, ἢ ἀπατεῶνα καλῶν τε καὶ ἀγαθῶν καὶ δικαίων νομίμων περὶ. τοῦτο οὖν τὸ κινδύνημα κινδυνεύειν ἐν ἐχθροῖς κρεῖττον, ἢ φίλοις. ὥστε B εὖ με παραμυθεῖ. Καὶ ὁ Γλαύκων γελάσας Ἄλλ', ᾧ Σώ-

ξυνεπισπασάμενος] συνεπ. Lob. Vind. BDE. in quo *συν* inter verus legitur. ξυνεπιστάμενος Par. K. sec. Bekk.

δεῖ σφάλλεσθαι] σφ. δ. Lob. Vind. BD. Vat. BM.

δικαίων νομίμων] Ita Par. ADK. Vind. F. Mon. B. Ven. C. Ang. B. Vat. H. νομίμων καὶ δικαίων Vind. BD. δικαίων καὶ νομίμων reliqui codices (quamquam de Florentinis Stallbaumii silentium eo magis suspectum est, quod etiam Parisiensis K. lectionem iam a Bipontinis indicatam commemorare neglexit) cum editionibus omnibus. Quum sermonis, in quem ingredi Socrates dubitat, argumentum ad institutum quoddam in civitatem recipiendum spectet, causam dubitationis hanc dicere potuit, quod gravissime peccare putet, quicumque de pulchris, bonis et iustis institutis falsa doceat, hoc est, pro pulchris venditet, quae turpia sint, pro bonis mala, pro iustis iniusta commendet. Ac νόμιμα saepe substantivi loco esse et adiectiva recipere docuit Heindorfius ad Sophist. §. 32. cui Astius ad Leg. L. I. p. 636. B. articuli praetermissionem, quae illo Legum loco necessaria est, oblicere non debebat. Nam si, ut exemplo utar ab Heindorfio prolato, tyrannica instituta cuncta τὰ τυραννικὰ νόμιμα dicere licet, quod Astius concedit, quidni unum eorum recte τυραννικὸν νόμιμον dicatur? Profecto non minus, quam ab Euripide Suppl. 19. sepulturam negantes νόμιμ' ἀτίζοντες θεῶν dicuntur. Itaque sensu pariter atque linguae usu permittente codicum aucto-

ritatem secutus sum. Fateor autem graviolem et augustiorem mihi sententiam videri, si non solum de institutis, sed de quibuslibet rebus honestis adeoque de ipso honesto Socrates fraudem capitalem pronuntiet, et quoriam id, quod rationi consentaneum et tale est, ut legibus sanciri mereat, νόμιμον appellari potest, ut Vol. I. p. 374. sq. vidimus, vulgatum lectionem per se magis probabilem alterique non ut verae, sed ut propius ad veram accedenti a me postpositam esse, quum Platonem ἀπατεῶνα καλῶν τε καὶ ἀγαθῶν καὶ νομίμων περὶ scripsisse, δικαίων ex glossemate accessisse suspicer. — Ficinus: qui circa constitutiones de honestis et bonis iustisque fallit. Ne is quidem καὶ legit, sed νομίμων a reliquis genitivis separavit eosque ab illo regi statuit, qua in re haud dubie falsus est.

περὶ τοῦτο] περὶ τοῦτο cum puncto ante περὶ Ald. Bas. ab Steph. (Flor. R.) Iam in prima ed. Astius rectam interpunctionem secundum Par. K. exhibuit. περὶ τοῦτ' Lob. Vind. BD. Vat. M.

κινδυνεύειν] κινδυνεύει Vind. D. κινδυνάειν Ald.

κρεῖττον] in marg. Lob.

ὥστε] ὥστε Bas. b.

εὖ] οὐκ εὖ Mon. B. Flor. U. B

Astius in sec. et tert. ed. Bekkerus et Stallbaumius. quare melius, o Glaucō, me consolare Fic. quo duce Astius in prima ed. αὖ pro εὖ dedit, παραμυθεῖ intactum relinquens, e quo παραμυθεῖν facere debebat. Negationem Cornarius ecl. p. 99. addendam ostenderat, cuius iudi-

κρατες, ἔφη, εἰάν τι πάθωμεν πλημμελὲς ὑπὸ τοῦ λόγου, ἀφίεμέν σε ὥσπερ φόνου καθαρὸν εἶναι καὶ μὴ ἀπατεῶνα ἡμῶν. ἀλλὰ θαρδῶσας λέγε. Ἀλλὰ μέντοι, εἶπον, καθαρὸς γε καὶ ἐκεῖ ὁ ἀφεθεὶς, ὡς ὁ νόμος λέγει· εἰκὸς δέ γε, εἶπερ ἐκεῖ, κἀνθάδε. Λέγε τοίνυν, ἔφη, τούτου γ' ἔνεκα. Λέγειν δὴ, ἔφην ἐγὼ, χρὴ ἀνάπαλιν αὖ νῦν, ἅ ποτε ἴσως ἔδει ἐφεξῆς λέγειν. τάχα δὲ οὕτως ἀν ὄρ- C

cium Stephanus in annot. p. 21. ita probabat, ut haec pro ironice dictis accipi posse sentiret. „Vel ante εὔ ponenda est negativa particula οὐκ, vel haec ut ironice dicta sunt accipienda.“ Non me fugit, quid hic ironiae alienum sit, quam nemo, opinor, non agnosceret, si statim initio Socrates εὔ γέ με παραμυθεῖ Glauconi responderet. Sic L. III. p. 435. C. idem εἰς φανῶλον γε αὖ σκέμμα ἐμπεπτόκαμεν sine offensione ironice dixit, et tamen exposita caussa, cur difficilis illa quaestio esset, subiicere vix potuisset ὥστε εἰς φανῶλον αὖ σκέμμα ἐμπεπτόκαμεν, quin absurde loqui visus esset. Ea enim vis est coniunctionis ὥστε, ut effecti exspectationem moveat, quod si contra, atque res se habet, enuntiatur, non iam ironice, sed absone dici videtur. Hic vero voci ac pronuntiationi aliquid tribuendum est, qua ubi querula et ad lamentantis modum leviter inflexa usum Socratem finxeris, non minus haec ferenda et probanda intelliges, quam Germanica *du giebst mir also einen schönen Trost!* Simul non nihil ridiculi accedere et Glauconem non temere risisse senties.

παραμυθεῖ] Ita Lob. Vind. BDE. et cum η super ε F. Ven. B. Par. D. Ang. B. Vat. HM. Flor. ACV. παραμυθεῖ Mon. B. παραμυθεῖ Ald. Bas. ab. Steph. γελάσας] πλάσας Vind. F. a m. pr. om. Fic.

Ἄλλ] om. Lob. Vind. BD. Vat. M.

σε] σου Vat. H.

καθαρόν] καὶ καθ. Par. A.

Vat. H. Flor. TV. h. e. *absolvimus te veluti caecidis, ut et liber (a culpa) neque nobis fraudis auctor sis.* Sed ipsum illud μὴ ἀπατεῶνα εἶναι ab altero καθαρὸν εἶναι, si hoc a φόνου separatur, nihil iam differt, ut ea separatione facta vix simpliciter καὶ, nedum duplici locus sit. Contra vulgatae lectionis sensus hic est: *absolvimus te, ut veluti caecidis (quoniam eius criminis mentionem fecisti) insons neque nobis fraudis auctor sis.* Quae sententia vera et perspicua videtur. Quid Ficinus legerit, ex eius interpretatione non satis apparet: *absolvemus te velut ab homicidio, et insontem in hac deceptione pronuntiabimus.* In Vind. E. sequens καὶ post εἶναι inter versus legitur.

καὶ ἐκεῖ ὁ] καὶ om. Vat. B. καὶ ὁ ἐκεῖ Vind. F. Ang. B. Flor. R.

δέ γε] γε om. Par. K. et Astius. κἀνθάδε] κἀνθάδε Ald. Bas. ab. κἀνθάδε Steph.

τούτου] τοῦ Vind. F. Ang. B. δὴ] δὲ Par. A. Vat. H. Flor. ACTV.

ἅ ποτε] Ita cum plerisque Vind. F. ἅ τότε Ang. B. Flor. RT. quod Bekkerus et post Bekkerum Astius et Stallbaumius receperunt. Ferri posset τότε, si certus in superioribus locus esset, quo Socrates haec deinceps exponi debuisse diceret. Atqui poterant et libro tertio, ubi de educatione custodum, et paullo post initium quarti, ubi de munere eorum sermo esset, inserenda fuisse videri. Itaque aptissima est particula indefinita, quam non omit-

θῶς ἔχοι, μετὰ ἀνδρεῖον δρᾶμα παντελῶς διαπερανθῆναι τὸ γυναικεῖον αὐτὸ περαίνειν, ἄλλως τε καὶ ἐπειδὴ οὕτω προκαλῆ. ἀνθρώποις γὰρ φύσι καὶ παιδευθεῖσιν ὡς ἡμεῖς διήλθομεν, κατ' ἐμὴν δόξαν οὐκ ἔστ' ἄλλη ὀρθὴ παίδων τε καὶ γυναικῶν κτησίς τε καὶ χρεία, ἢ κατ' ἐκείνην τὴν ὁρμὴν ἰοῦσιν, ἣνπερ τὸ πρῶτον ὠρμήσαμεν. ἐπεχειρήσαμεν δὲ πού ὡς ἀγέλης φύλακας τοὺς

D ἀνδρας καθιστάναι τῷ λόγῳ. Ναί. Ἀκολουθῶμεν τοίνυν καὶ τὴν γένεσιν καὶ τροφήν παραπλησίαν ἀποδιδόντες, καὶ σκοπῶμεν, εἰ ἡμῖν πρόπει, ἢ οὐ. Πῶς; ἔφη. Ὡδε τὰς θηλείας τῶν φυλάκων κυνῶν πότερα ξυμφυλάττειν οἴομεθα δεῖν ἢ ἀπερ' ἂν οἱ ἄρῶνες φυλάττωσι, καὶ ξυν-

tere debbat Ficinus. Neque vero serio hanc rerum dispositionem vituperare existimandus est Socrates, nedum id, quod continuo addit (τάχα δὲ etc.) cum Schleiermachero non ad eius excusationem, sed ad reprehensionem pertinere statuendum.

C ἔχοι] om. Vind. B. ἔχει Mon. B.

ἀνδρεῖον] τὸ ἀνδ. Steph. (Flor. V.) et Astius.

δρᾶμα] δρᾶγμα Ven. B. Respexit huc Proclus in Civ. p. 419, 33.

προκαλῆ] προκαλεῖ Vind. F. et cum η super ει E. Astius, Bekkerus et Stallbaumius.

φύσι] φύσει Vind. F. a m. pr. ἔστ'] Ita Par. A. Vind. DEF. Ven. B. Vat. H. Flor. ACRTV. est Fic. ἔσται reliqui codices editique ante Bekkerum. Fortasse ἔστ' item futurum est, quod tempus et ad ἰοῦσιν paullo accommodatius et ad proxima haud minus aptum praesente videtur. Quamquam praesens quoque recte habet.

τὸ πρῶτον] τοπρῶτον Lob. Vind. BD.

ὠρμήσαμεν] ὀρμήσαμεν Vind. F. a m. pr.

καθιστάναι] καθεστάναι Vind. D.

λόγῳ.] λόγῳ; editi ante Bekkerum cum Lob. Sed quantum dubitationis hoc loco significan-

dum esset, satis expressum est particula πού. In Vind. D. post sequens Ναί signum interrogandi factum.

ἡμῖν] ὑμῖν Lob. Vind. B. D. Vat. M.

πρόπει] πρόπει Vat. B.

Ὡδε.] ἔδει. Vind. B. deleto post proximum ἔφη puncto.

τὰς θηλείας — κατὰ ταυτά. 452. A.] laudat Galenus de Hipp. et Plat. decr. L. VIII. T. V. p. 735. Kühn.

ἂν] om. Vat. B.

ἄρῶνες] ἄρνες, e corr. ἄρνες, Vind. D.

φυλάττωσι] φυλάττουσιν Par. D. Ald. Bas. a. φυλάττουσι Mon. B. Bas. b. φυλάττωσιν (Flor. ACU.) Steph. et Astii prima et sec. ed.

τᾶλλα] τὰ ἄλλα Gal. τ' ἄλλα Vind. E. τᾶλλα Vind. BDF. Mon. B. Steph.

κοινῆ] κοινῶς Par. K.

οἰκουρεῖν] quasi domestica adservare Fic.

ἀδυνάτους] ad forensia opera impotentes Fic.

τὸν] τὴν Mon. B. τὸ, sup. ν, Vind. D.

Κοινῆ] κοινῆ Vind. E. Mon. B.

πλήν] πλήν ταῖς μὲν Flor. T. Galeni ed. Bas. T. I. pag. 331. Astius in prima et tertia, Stallbaumius in secunda editione. Stephanus annot. p. 21: „desse

θηρεύειν καὶ τᾶλλα κοινῇ πράττειν, ἢ τὰς μὲν οἰκου-
ρεῖν ἔνδον ὡς ἀδυνάτους διὰ τὸν τῶν σκυλάκων τόκον
τε καὶ τροφήν, τοὺς δὲ πονεῖν τε καὶ πᾶσαν ἐπιμέλειαν
ἔχειν περὶ τὰ ποίμνια; Κοινῇ, ἔφη, πάντα· πλὴν ὡς
ἀσθενεστέροις χρώμεθα, τοῖς δὲ ὡς ἰσχυροτέροις. Οἶόν τ' E
οὖν, ἔφην ἐγὼ, ἐπὶ τὰ αὐτὰ χρῆσθαι τινι ζῶῳ, ἂν
μὴ τὴν αὐτὴν τροφήν τε καὶ παιδείαν ἀποδιδῶς; Οὐχ
οἶόν τε. Εἰ ἄρα ταῖς γυναιξίν ἐπὶ ταῦτά χρῆσόμεθα
καὶ τοῖς ἀνδράσι, ταῦτά καὶ διδασκίον αὐτάς. Ναί. 452
Μουσικῇ μὲν ἐκείνοις τε καὶ γυμναστικῇ ἐδόθη. Ναί.
Καὶ ταῖς γυναιξίν ἄρα τούτω τῷ τέχνῳ καὶ τὰ περὶ τὸν
πόλεμον ἀποδοτέον καὶ χρηστέον κατὰ ταῦτά. Ἐλκὸς ἐξ

puto ταῖς μὲν ante ὡς ἀσθενε-
στέροις: ut sequitur τοῖς δὲ ante
ὡς ἰσχυροτέροις. Cf. Bernhardy
de syntaxi linguae Graecae p. 309.
ubi inter alia exempla unum ex
Aristotele allatum est, quale de-
siderabat Stallbaumius, cum ge-
neris diversitate coniunctum. Sed
nostro loco codicum lectio exem-
plorum auxilio non eget, neque
ταῖς μὲν per ellipsin omissum,
sed ταῖς θηλείαις utpote ex ipsa
sententia et ex adiectivo ἀσθε-
νεστέροις facile intelligendum non
enuntiatum est.

ἀσθενεστέροις] ἀσθενεστέροις
Vind. D.

E δὲ] δ' Vind. F. Ang. B. Gal.
ἂν] ἔαν Gal.

τροφήν τε καὶ παιδείαν] παι-
δείαν τε καὶ τροφήν Flor. T.

οἶόν τε] οἶτε Vind. E.

γυναιξίν] γυναιξί Lob.

ἐπὶ] om. Bas. b.

ταῦτά] τὰ αὐτὰ Gal. Bas. b.

ταῦτά Vind. F. sed prior accen-
tus a m. s. additus est. Eodem
modo paullo post.

καὶ] om. Lob. Vind. BD.

ἀνδράσι] ἀνδράσιν Vind. E.

ταῦτά] τὰ αὐτὰ Gal.

αὐτάς.] αὐτάς; Ald. Steph.
Bekkerus et Stallbaumius, quod
non tam sensui, quam conforma-
tionis verborum syllogismi speciem
prae se ferentium repugnat.

452 τε] om. Vind. E. Vat. H. Flor.

CTV. Gal. Enclitica ad μουσικῇ

pertinens propterea huc reiecta
videtur, quod particulae μὲν ne-
que praeponi neque subiungi com-
mode posset, et ut ἐκείνοις so-
num acciperet. Cf. Leg. L. XII.
p. 966. A: Τί δὲ δή; περὶ κα-
λοῦ τε καὶ ἀγαθοῦ ταῦτόν τοῦ-
το διανοούμεθα; ὡς πόλλ' ἔστι
μόνον ἕκαστον τούτων, τοὺς
φύλακας ἡμῖν γνωστέον, ἢ καὶ
ὅπως ἐν τε καὶ ὅπη; Κλ. Σχε-
δὸν ἔοικ' ἐξ ἀνάγκης δεῖν καὶ
ὅπως ἐν διανοεῖσθαι. ubi post-
posita enclitica ἐν insignius fit.

ἐδόθη.] ἐδώθη. Bas. ab. ἐδό-
θη; Astius et iidem, qui supra
αὐτάς; Interrogationi obstat μὲν,
Latino atqui non multo debilius,
de quo cf. Vol. I. p. 310.

Ναί] int. vers. Vind. E.

γυναιξίν] γυναιξί Lob.

τούτω] τοςούτω Vat. H. το-
σούτω Flor. AC.

τῷ] τὰ Vind. BD. Vat. M.
Par. K. sec. Bekk.

τέχνα καὶ τὰ περὶ] τέ... καὶ
τὰ π'... Vind. D.

ἀποδοτέον] ἀποδοτέον τε Gal.
ἀποδοτέον; Steph. In reliquis
editionibus fere comma additum
est, sine necessitate, praesertim
quum haec χρῆσις, quam κατὰ
ταῦτά faciendam dicit, diversa
sit ab illa in superioribus posita,
quae ἐπὶ ταῦτά fieri dicitur. Hic
eodem modo habendas mulieres
statuit.

κατὰ ταῦτά.] καταταυτά. Vind.

ὦν λέγεις, ἔφη. Ἴσως δὴ, εἶπον, παρὰ τὸ ἔθος γελοῖα ἂν φαίνοιτο πολλὰ περὶ τὰ νῦν λεγόμενα, εἰ πράξεται ἢ λέγεται. Καὶ μάλα, ἔφη. Τί, ἦν δ' ἐγὼ, γελοιώτατον αὐτῶν ὀρᾷς; ἢ δῆλα δὴ, ὅτι γυμνάς τὰς γυναικας ἐν

F. κατὰ ταῦτά; Bekkerus et Stallbaumius cum Basileensibus et Stephano. Mihi huius dicti conformatio eadem, quae illius *Εἰ ἄρα — αὐτάς*. videtur.

λέγεις, ἔφη] ἔ. λ. Lob. Vind. BD. Vat. BM.

Ἴσως — φιλογυμναστῶσι; B.] laudat Eusebius praep. ev. L. XIII. p. 413.

ἔθος] εἰωθὸς Euseb.

γελοῖα] γέλοια Mon. B. Vat. B. Ven. C. Par. D. Ald. Bas. a. Bekkerus et Astius in sec. et tert. ed. Quum de huius nominis accentu grammatici diversa praecipiant aliiquē, ut scholiasta Aristophanis Ran. 6. et Moeris, Attice γέλοιον, vulgo γελοῖον sine significationis discrimine, quod Timaeus quoque lex. p. 66. non agnoscerē videtur, dictum esse doceant, alii iique longe plurimi discrimen faciant et γέλοιον (etiam γελοῖον Philoponus apud Eustathium in Il. T. III. p. 116, 36. Lips. et auctor lexici Coislin. p. 470.) laudi, alterum convicio affine, ut Thomas Mag. et Suidas, vel contra, ut Ammonius, Etymologus et Phaborinus statuunt, alii denique γελοῖον antiquioribus Atticis, γέλοιον recentioribus, ut Aelius Dionysius ap. Eustath. in Il. T. I. p. 167, 19. assignent, mirum non est, si librarios item in diversa abire videmus; quorum auctoritatem sequi editori eo magis arbitrarium esse debet, quod ipsos pro arbitrio eam rem administrasse et scriptores accentus nullos fecisse constat. Itaque Bekkerus suo iure usus id praetulit, quod plurimum testimonium grammaticorum et ipsa ratio atque analogia nominum ὁμοῖος, ἔτοιμος aliorumque Pla-

tonis aetati vindicare videretur. Neque reprehendendum puto, quod idem alibi, ut L. III. p. 392. D. 403. E. Phaedr. p. 229. E. 236. D. 257. C. 260. B. C. 274. C. et saepius properispomenon omnium, ut videtur, codicum consensu munitum tenuit. Quemadmodum enim alia illa aetate, certe Platonis in codicibus, variari videmus, ita huius nominis pronuntiationem nunc antiquiorem, nunc vulgarem ipsi scriptori placuisse vel secundum significationem alterutram ab eo praelatam fuisse opinari licet. Sed hoc ipsum ad codices redire nos iubet; qui quum plerisque in locis γελοῖον eadem constantia, qua ὁμοῖον, exhibeant, hoc quoque loco maiorem eorum partem in iisque optimum sequi tutius fuerit.

περὶ] παρὰ Lob. Vind. BD. et super vulg. a m. s. F. Vat. BM.

τὰ] τὸ Vind. D.

νῦν] νῦν δὴ Euseb.

εἰ] ἢ Vind. F.

πράξεται] πράξετε Vind. B. Vat. M. πεπράξεται Mon. B. Bekkerus. Sed non ita Socrates multa ridicula visum iri suspicatur, si ista sic peracta fuerint, sed si posthac peragantur. Formam autem mediam, quae ipsa librario offensionis fuisse videtur, satis tumentur item singularia βλάφονται et τριψέσθαι aliaque a Buttmanno gramm. II. p. 54. collata. Eodem pertinet τριψέφονται L. II. pag. 376. C. et ἄξονται L. V. p. 458. D. De indicativo cf. Lobeckius ad Phryn. p. 721.

ἢ] ἢ Vind. F. et ante corr. D. Euseb. si agantur vel dicantur Fic.

ταῖς παλαιστραῖς γυμναζομένας μετὰ τῶν ἀνδρῶν, οὐ μόνον τὰς νέας, ἀλλὰ καὶ ἤδη τὰς πρεσβυτέρας, ὥσπερ τοὺς γέροντας ἐν τοῖς γυμνασίοις, ὅταν ῥυσοὶ καὶ μὴ ἠδεῖς τὴν ὄψιν ὄμως φιλογυμναστῶσι; Νῆ τὸν Δία, ἔφη· γελοῖον

λέγεται] λέγετε Vind. B. Vat. M.

Τί] Τί δ' Euseb.

δῆλα δῆ] δηλαδῆ Lob. Vind. BDEF. Mon. B. (Florentini om.) Euseb. editique ante Astium. δῆλα δῆ scribendum esse Stephanus annot. p. 21. antea docuisse monet. Id factum ab eo est annot. p. 13. ubi pro ἢ δῆλα δῆ ὅτι interdum ἢ δῆλον δῆ ὅτι legi observat. Cf. Vol. I. p. 164. de verbis δῆλον ὅτι dicta. Ficinus ἢ δῆλα δῆ, ὅτι γυμνὰς τὰς γυναῖκας an quia nudas feminas conspiciendus sis interpretatus a significatione formulae illius aberravit.

γυμνὰς τὰς] γυμναστὰς Vind. F.

παλαιστραῖς] παλέστραῖς Vind. E.

γυμναζομένας] γυμναζομέναῖς Ven. B.

B ἀλλὰ] ἀλλ' Euseb.

καὶ ἤδη] ἦ. κ. Ven. B. Euseb. cum editis ante Bekkerum. et Fic.

τὰς] om. Euseb.

ῥυσοὶ] Ita Vind. BD. Ven. BC. Vat. HM. Flor. ACTV. et Euseb. ῥυσοὶ reliqui codices cum Ald. Basil. ab. Stephan. Ast. Quum grammatici veteres hoc nomen explicantes nusquam duplicis scripturae, qualem in aliis, velut in *θρυλεῖν* (cf. Vol. I. p. 103.) notare solent, mentionem faciant, uno modo ab antiquis scriptum accepisse videntur. Scribunt autem ipsi plerumque ῥυσοί. Vide scholiastam ad Hom. II. VIII. 503. Etymologum pag. 706, 47. scholiastam Aristoph. Plut. 266. Hesychium secundum cod. Schow.

in huius supplem. p. 681. Timaeum lex. p. 223. Phrynichum Bekk. pag. 32, 4. quorum nulli ῥυσοί memorabile visum. Alii ῥυσοί scribunt, ut Eustathius ad II. l. c. (II. 283, 32. 284, 26. Lips.) sed duplicatae ε rationem non reddunt. Iam vero satis constat librarios tum hoc tum aliis consonis iterandis saepius peccasse, quam omittendis (cf. Vol. I. l. c. et p. 283.) atque inprimis vocales specie ancipites, natura longas istius modi erroribus occasionem dedisse. Itaque ῥυσοί antiquos pronuntiasse et scripsisse probabile est, non ῥυσοί, quod nostro loco in optimo codice extare dicitur. Sed Tim. pag. 71. C. idem codex cum tribus aliis Bekkeri et uno Vindobonensi praestantissimo ῥυσοί exhibet, quod aliorum quoque scriptorum codices meliores habere solent. Conf. quos laudavit Passovius in lexico. Ceterum Ruhnkenii coniecturam ad Tim. lex. l. c. grammaticum et nostro et Timaei loco *ῥυσοί* pro ῥυσοί legisse suspicantis codices non confirmant.

καὶ μὴ ἠδεῖς τὴν ὄψιν] veterinosique Fic.

φιλογυμναστῶσι] Ita Vind. F. correctus in *στ. φιλογυμνασθῶσι* Vind. D. Par. DK. sec. Bekker. Euseb. Ald. Bas. ab. *φιλογυμνασθῶσιν* Bekkerus.

Δία] δι' Vind. F. Ang. B. Flor. R. Δί' Bekkerus. διὰ Ald.

γελοῖον] γελοῖον Lob. γέλοισιν Mon. B. Ald. Bas. a. Bekkerus et Astius in sec. et tert. ed. Γελοῖον Steph. maiusculam ab Aldo positam revocans, quam Basileenses recte minuerant.

γὰρ ἂν ὡς γε ἐν τῷ παρεστῶτι φανεῖη. Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγὼ, ἐπέειπερ ὠρμήσαμεν λέγειν, οὐ φοβητέον τὰ τῶν χαριέντων σκώματα, ὅσα καὶ οἷα ἂν εἴποιεν εἰς τὴν τοιαύτην μεταβολὴν γενομένην καὶ περὶ τὰ γυμνάσια καὶ περὶ μουσικὴν καὶ οὐκ ἐλάχιστα περὶ τὴν τῶν ὄπλων σχέσιν καὶ ἵππων ὀχήσεις. Ὁρθῶς, ἔφη, λέγεις. Ἄλλ' ἐπέειπερ λέγειν ἠροξάμεθα, πορευτέον πρὸς τὸ τραχὺ τοῦ νόμου, δεηθεῖσί τε τούτων μὴ τὰ αὐτῶν πράττειν, ἀλλὰ σπουδάξουσιν, καὶ ὑπομνήσασιν, ὅτι οὐ πολὺς χρόνος, ἐξ οὗ τοῖς Ἑλλησιν ἐδόκει αἰσχρὰ εἶναι καὶ γελοῖα ἅπερ νῦν τοῖς πολλοῖς τῶν βαρβάρων, γυμνοὺς

γε] γ' Lob. Vind. BDE. quod Bekkerus quoque in suis invenisse adeoque recipere voluisse videtur, quum Vat. B. a m. pr. γ' omittere annotaverit, non γε. Quamquam ex eo, quod hanc varietatem ante illud δι' ex Ang. B. alatum posuit, aliud quid ab eius operis hic peccatum suspicari licet.

παρεστῶτι] παρόντι Par. K. φανεῖη] φανῆναι Lob. Vind. B. Vat. M.

φοβητέον] φορητέον iidem. καὶ οἷα] om. Mon. B. καὶ οἷ' Bekkerus et Astius in tertia ed. εἰς] ἐς Mon. B. correctus.

γενομένην] γεν. ἂν Mon. B. Flor. U. Bekkerus et Stallbaumius in prima ed. quod, quia mutatio simpliciter et sine conditione facta ponitur, ferri non potest.

C περὶ μουσικὴν] περὶ om. Vind. E.

ὄπλων] ὄχλων Bas. b. σχέσιν] χρῆσιν Vind. E. ὀχήσεις.] ὀχλήσεις Vat. BM. Lob. Vind. B. Ven. C. ὀχήσεις; Astius, Bekkerus et Stallbaumius, non sine ambiguitate et aliter, quam Glaucō videtur intellexisse.

Ἄλλ'] ἀλλ' Ald. Steph. τὰ] τοὺς Vind. D. αὐτῶν] αὐ. Lob. Vind. DF. Ald. Bas. ab.

ὑπομνήσασιν] ὑπομνήμασιν Vind. F. a m. pr.

ὅτι οὐ] οὐ τι οὖν Vind. F.

ἐξ οὗ] ἐξοῦ Vind. E.

γελοῖα] γέλοια Lob. Vat. B. Ven. C. Par. D. Bekkerus et Astius in sec. et tert. ed.

ἅπερ] ὡςπερ Par. K. secund. Bekk.

τοῖς] om. Vind. E. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTV.

γυμνοὺς] γυμναστοὺς Lob. γυμνοὺς τοὺς Vind. BD. Vat. M.

πρῶτοι] πρῶτα Mon. B. πρῶτον Ven. C. Par. DK. (Flor. UV.) editi ante Bekkerum.

Λακεδαιμόνιοι] λακεδαιμονίοις D Lob. Vind. BF. Vat. M. Par. K. sec. Bip.

τοῖς] om. Vind. E.

πάντα ταῦτα] Ita Par. A. Vind. DEF. Ven. B. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTV. τ. π. Mon. B. cum reliquis codicibus editisque ante Bekkerum.

συναλύπτειν] ἔ. Vind. F. πάντα τὰ τοιαῦτα] τὰ τοι. π. Vind. BD. Vat. M.

τοῖς] om. Mon. B. Flor. U. Par. K. sec. Bekk.

γελοῖον] γέλοιον Bekkerus et Astius in sec. et tert. ed. item paullo post.

τοῖς] τῆς Ald. λόγοις] Ita, sup. λογίοις, Vind. F.

τοῦτο] τούτου Ven. C. ὅτι μάταιος — τοῦ ἀγαθοῦ. E.] laudat. Stobaeus serm. I. p. 24.

ἠγεῖται] om. Vind. B.

ἦ] om. Par. K.

ἄνδρας ὁρᾶσθαι. καὶ ὅτε ἤρχοντο τῶν γυμνασίων πρώ-
 τοι μὲν Κρηῆτες, ἔπειτα Λακεδαιμόνιοι, ἐξῆν τοῖς τότε D
 ἀστείοις πάντα ταῦτα κωμωδεῖν. ἢ οὐκ οἶει; Ἔργωγε.
 Ἄλλ' ἐπειδὴ, οἶμαι, χρωμένοις ἄμεινον τὸ ἀποδύεσθαι
 τοῦ συγκαλύπτειν πάντα τὰ τοιαῦτα ἐφάνη, καὶ τὸ ἐν
 τοῖς ὀφθαλμοῖς δὴ γελοῖον ἐξεῤῥύη ὑπὸ τοῦ ἐν τοῖς λό-
 γοις μνηυθέντος ἀρίστου, καὶ τοῦτο ἐνεδείξατο, ὅτι
 μάταιος ὃς γελοῖου ἄλλο τι ἠγεῖται, ἢ τὸ κακὸν, καὶ ὁ
 γελωτοποιεῖν ἐπιχειρῶν πρὸς ἄλλην τινὰ ὄψιν ἀποβλέ-
 πων ὡς γελοίου, ἢ τὴν τοῦ ἄφρονός τε καὶ κακοῦ, ἢ E
 σπουδάζει πρὸς ἄλλον τινὰ σκοπὸν στησάμενος, ἢ τὸν

γελωτοποιεῖν] γελωτοποιεῖν
 Vind. F. Stob. Trinc.

πρὸς] εἰς Stob.

τινὰ] τινὰν Ven. C.

ἢ τὴν] ἢ om. Stob. Trinc.

E ἢ σπουδάζει] Hanc lectionem
 a Bekkero secundum Par. A.
 quippe cuius discrepantiam in
 commentariis nullam prodiderit,
 exhibitam tenui, quia una ex
 omnibus in reliquis libris exstan-
 tibus sensum probabilem efficit
 et quomodo reliquae ortae sint
 magis perspicuum reddit. Scili-
 cet oblitterata particula ἢ deesse
 aliquid apparebat, quod ex se-
 quentibus supplendum visum, quum
 ipsum supplementum ad superiora
 relatum mancum esse intelligere-
 tur, novo ab aliis glossemate auc-
 ctum est. Sic triplex codicum
 exstitit lectio, σπουδάζει, omissio
 ἢ, in Lob. Vind. B. Vat. BM.
 Ven. B. Ald. Bas. ab. reperta,
 καὶ καλοῦ αὖ σπουδάζει in Vind.
 DEF. Ven. C. Par. DK. Ang. B.
 Vat. H. Flor. ACTV. et Stobaeo,
 cuius una Gesneri editio ἂν pro
 αὖ habet, denique καὶ οὐ καλοῦ
 αὖ, in Mon. B. et Flor. U. in-
 venta; quarum mediam Ficinus
 secutus; sed diversa ab interpo-
 latore, qui καλοῦ ad σκοπὸν re-
 tulisse videtur, sententia interpre-
 tatus aut honestum quicquam et
 studio dignum existimat pro his,
 alio respiciens pro πρὸς ἄλλον
 τινὰ σκοπὸν στησάμενος posuit.
 Quod ad nostram lectionem atti-

net, ἢ σπουδάζει interruptam
 participio ὁ ἐπιχειρῶν constru-
 ctionem pronominis ὃς cum verbo
 finito continuat et ad sententiam
 reprehensione caret, sed eo ipso,
 quod omissum orationis cursum
 repetere nos iubet, molestiam
 creat et naturalem quasi incessum
 sermonis turbat. Itaque praestare
 fateor Stephanianam ἢ σπουδά-
 ζειν, quam ipse annot. pag. 21.
 pro vitiosa priorum σπουδάζει
 secundum Ficinum reposuisse o-
 stendit, quam a Stallbaumio in
 sec. ed. manifesto errore deprava-
 tam dici miror, praesertim
 quum eundem in prima videam
 infinitivum non solum in textu re-
 liquisse, sed etiam in annotatione
 recte explicuisse et, quo debebat,
 ad ἐπιχειρῶν retulisse. Neque
 prorsus destituta ea lectio codi-
 cum auctoritate videtur: teste
 Stallbaumio in Flor. R. καὶ κα-
 λοῦ αὖ σπουδάζειν perscriptum
 est. Sed unum hunc et aperto
 glossemate inquinatum optimo et
 saltem tolerabilem lectionem atque
 puram offerenti anteponere teme-
 rarium existimo. Bekkerum se-
 cutus est in tertia ed. Astius,
 Stallbaumius in prima καὶ αὖ
 σπουδάζειν, in altera καὶ αὖ
 σπουδάζει edidit.

πρὸς] εἰς Stob.

στησάμενος] ἐνστησάμενος
 Vind. E. Flor. C. στησάμενον
 Stob. cod. B.

τοῦ ἀγαθοῦ. Παντάπασι μὲν οὖν, ἔφη. Ἄρ' οὖν οὐ
 προῶτον μὲν τοῦτο περὶ αὐτῶν ἀνομολογητέον, εἰ δυνα-
 τὰ, ἢ οὐ, καὶ δοτέον ἀμφισβήτησιν, εἴτε τις φιλοπαί-
 σμων εἴτε σπουδαστικός ἐθέλει ἀμφισβητῆσαι, πότερον
 453 δυνατὴ φύσις ἢ ἀνθρωπίνη, ἢ θήλεια, τῇ τοῦ ἀρθενοσ
 γένους κοινωνῆσαι εἰς ἅπαντα τὰ ἔργα, ἢ οὐδ' εἰς ἓν,
 ἢ εἰς τὰ μὲν οἷα τε, εἰς δὲ τὰ οὐ, καὶ τοῦτο δὴ τὸ
 περὶ τὸν πόλεμον ποτέρων ἐστίν; Ἄρ' οὐχ οὕτως ἂν κάλ-
 λιστά τις ἀρχόμενος ὡς τὸ εἰκὸς καὶ κάλλιστα τελευτή-
 σαιε; Πολύ γε, ἔφη. Βούλει οὖν, ἦν δ' ἐγὼ, ἡμεῖς πρὸς
 ἡμᾶς αὐτοὺς ὑπὲρ τῶν ἄλλων ἀμφισβητήσωμεν, ἵνα μὴ
 B ἔρημα τὰ τοῦ ἐτέρου λόγου πολιορκῆται; Οὐδὲν, ἔφη,
 κωλύει. Λέγωμεν δὴ ὑπὲρ αὐτῶν, ὅτι, ὦ Σώκρατες τε

ἀγαθοῦ.] ἀγαθοῦ; Lob. Vind.

B.

Ἄρ'] Ἄρ' Vind. F.

οὖν] om. Par. D.

τοῦτο] τοῦτον Ang. B. et ante
 corr. Vind. F.

αὐτῶν] Ita Astius in prima
 ed. ex Par. K. sec. Bip. Bekke-
 rus ex Ven. B. Mon. B. Ang. B.
 Stallbaumius ex Flor. RÜ. edi-
 derunt. His accedit Vind. E. et
 int. vers. F. qui in ipso versu
 cum reliquis codicibus editionibus-
 que Astio anterioribus αὐτὸν ex-
 hibet.

ἀνομολογητέον] ἂν ὁμ. Vind.
 F.

φιλοπαίσμων] Hoc ab Astio
 iam in prima ed. secundum scho-
 liasten Atticos ita dixisse testan-
 tem pro vulgato φιλοπαίγμων re-
 ceptum, deinde in Par. A. Vind.
 E. Vat. H. Flor. ACV. inventum
 et a Lobeckio ad Phryn. p. 241.
 probatum cum Bekkero et Stall-
 baumio tenendum putavi. Etiam
 Ven. C. σ, sed superscripto γ,
 et Vat. B. σ super γ exhibet et
 in Vind. F. γ a correctoris manu
 illatum est. Similiter Crat. p. 406.
 C. meliores libri in iisque Lob.
 φιλοπαίσμονες habent, quod re-
 stituit Bekkerus. Sed Euthyd.
 p. 278. C. pro vulgato παῖσαι
 in Clark. Lob. aliisque non con-
 temnendis legitur παῖξαι. φιλο-

παίγμωνος Hom. Od. XXIII. 134.
 extra controversiam positum est.

ἐθέλει] ἐθέλοι Ven. B. Flor. T.

ἀνθρωπίνη] Pollux II. 5: καὶ
 ἀνθρωπεία τέχνη, ὡς Θουκυδί-
 δης, (an L. II. c. 50. ubi in no-
 stris codicibus ἀνθρωπεία φύσις
 est?) καὶ ἀνθρωπίνη φύσις, ὡς
 Πλάτων.

γένους] γ. φύσει Mon. B. Flor. 453
 U.

εἰς ἓν] εἰεν ἓν Vind. E.

οἷα τε] οἷά τε Lob. Vind. BEF.
 Ald. Bas. ab. οἷά τε Mon. B.

δὲ τὰ] τὰ δὲ Lob. Vind. BD.
 Vat. M. Conf. Bernhardy synt.
 p. 310.

τὸν] τὸ cum ν int. vers. Vind.
 F.

ποτέρων] ποτέρω Vind. D.

κάλλιστα] recte Fic. item paul-
 lo post.

ὡς] εἰς Ang. B. Vind. F.

τελευτήσαιε] τελευτήσαιεν Bek-
 kerus.

γε] γ' Vind. F. Ang. B.

Βούλει οὖν — ἀπολογεῖσθαι;
 C.] laudat Galenus T. V. p. 736.
 βούλη etc. Vind. E.

ἡμᾶς] ὑμᾶς Vind. B.

ἀμφισβητήσωμεν] ἀμφισβητή-
 σωμεν Vind. F. Ven. B. Par. DK.

καὶ Γλαύκων, οὐδὲν δεῖ ὑμῶν ἄλλους ἀμφισβητεῖν· αὐ-
 τοὶ γὰρ ἐν ἀρχῇ τῆς κατοικίσεως, ἣν ᾠκίζετε πόλιν,
 ὠμολογεῖτε δεῖν κατὰ φύσιν ἕκαστον ἓνα ἐν τὸ αὐτοῦ
 πράττειν. Ὁμολογήσαμεν, οἶμαι· πῶς γὰρ οὐ; Ἔστιν
 οὖν ὅπως οὐ πάμπολυ διαφέρει γυνὴ ἀνδρός τὴν φύσιν;
 Πῶς δ' οὐ διαφέρει; Οὐκοῦν ἄλλο καὶ ἔργον ἑκατέρω
 προσήκει προστάττειν τὸ κατὰ τὴν αὐτοῦ φύσιν; Τί C
 μὴν; Πῶς οὖν οὐχ ἁμαρτάνετε νῦν καὶ τὰναντία ὑμῶν
 αὐτοῖς λέγετε, φάσκοντες αὐ τοὺς ἀνδρας καὶ τὰς γυ-
 ναῖκας δεῖν τὰ αὐτὰ πράττειν, πλείστου κεχωρισμένην
 φύσιν ἔχοντας; Ἐξεῖς τι, ᾧ θαυμάσιε, πρὸς ταῦτ' ἀπο-
 λογεῖσθαι; Ὡς μὲν ἐξαίφνης, ἔφη, οὐ πάνυ ῥάδιον·
 ἀλλὰ σοῦ δεήσομαι τε καὶ δέομαι καὶ τὸν ὑπὲρ ἡμῶν

sec. Bekk. Vat. H. Flor. ACV.
 Gal. Bas. p. 332. Ald. Bas. ab.
 ἐτέρου] ἐταίρου Vind. E.
 πολιορκῆται] πολιορκεῖται Gal.
 Bas.

B ἔφη] om. Vind. E.
 λέγομεν] λέγομεν Vind. F.
 Ang. B. Flor. R. Par. K. secund.
 Bekk. Gal. Bas. λέγω μὲν Ven.
 B. Vind. E. Vat. H. Flor. ACV.
 dicam Fic.

τε] om. Mon. B.

δεῖ] δὲ, a m. s. addito acuto
 et superscripta syllaba on, Vind.
 F. δέον Flor. R. δέος Ang. B.
 om. Vind. D.

ὑμῶν] ἡμῶν Lob. Vind. BE. et,
 sup. ὄ, D. Flor. AC. Bas. a.
 ἡμᾶς Bas. b.

ἄλλους] ἄλλως Vind. D. Mi-
 rum est in hac sententiae perspi-
 cuitate Heusdium spec. crit. in
 Plat. 1803. p. 119. ἄλλους per-
 versum dicere et in ἀλλήλοις mu-
 tandum pronuntiare potuisse, quem
 satis superque refutavit in comm.
 Astius, sed refutationi nolens in-
 iuriam addidit, dum Heusdium
 scribit ἀλλήλους coniecisse, quod
 quum absurdum sit, tamen Stall-
 baumius in utraque editione bona
 fide repeti passus est.

κατοικίσεως] κατοικήσεως Lob.
 Vind. BDEF. Ven. B. a m. pr.
 Vat. HM. Flor. ACRTV. Gal.

ᾠκίζετε] οἰκίζετε Gal. ὠκίζετε
 τε Vind. F.

ὠμολογεῖτε] ὁμολογεῖτε Vind.
 DF. Ang. B. Vat. H. Gal.

ἓνα] om. Lob. Vind. BD. Vat.
 BM.

αὐτοῦ] αὐ. Vind. D. Ald.
 Bas. ab.

οἶμαι] εἶναι Vind. E. Flor.
 ACR. om. Fic.

δ'] om. Gal.

καὶ ἔργον] καὶ om. Vind. DE.
 Vat. H. Flor. T. Fic.

αὐτοῦ] αὐ. Vind. D. Mon. B.
 ἐαυτοῦ Lob. Vind. B. Vat. BM.
 Gal.

ἁμαρτάνετε] ἁμαρτάνεται cum C
 ε super ai Vind. E.

νῦν] νυνὶ Gal.

ὑμῶν] ἡμῶν Flor. AC.

αὐ] om. Fic.

πλείστον] om. Vind. B. Vat. M.
 valde Fic.

τι] om. Par. DK. Mon. B. Flor.
 U. Ald. Bas. a. Steph. Astius in
 prima ed. τί Vind. BF. quemad-
 modum Ficinus legit: *Habebisne,*
o mirifice vir, quid ad ista pro
nostra defensione respondeas?

ταῦτ'] ταῦτα Vind. DEF.
 Flor. ACV.

ἐξαίφνης] ἐξέφνης Vind. E.

καὶ τὸν] καὶ om. Fic. τὸν om.
 Vind. E.

λόγον, ὅστις ποτέ ἐστίν, ἐρμηνεύσαι. Ταῦτ' ἐστίν, ἦν⁴⁵⁸
 δ' ἐγὼ, ὃ Γλαύκων, καὶ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα, ἃ ἐγὼ
 D πάλαι προορῶν ἐφοβούμην τε καὶ ὄκνουν ἄπεσθαι τοῦ
 νόμου, τοῦ περὶ τὴν τῶν γυναικῶν καὶ παιδῶν κτῆσιν
 καὶ τροφῆν. Οὐ μὰ τὸν Δία, ἔφη· οὐ γὰρ εὐνόλω ἔοικεν.
 Οὐ γὰρ, εἶπον. ἀλλὰ δὴ ὦδ' ἔχει· ἂν τέ τις εἰς
 κολυμβήθραν μικρὰν ἐμπέσῃ, ἂν τε εἰς τὸ μέγιστον πέ-
 λαγος μέσον, ὅμως γε νεῖ οὐδὲν ἦττον. Πάνυ μὲν οὔν.

ποτέ ἐστίν] Ita Lob. Vind.
 BDE. Mon. B. ποτ' ἐστίν Vind.
 F. Ald. Bas. a. Steph. Ast. ποτ'
 ἐστὶ Bas. b. ποτ' ἐστίν Bekkerus
 et Stallbaumius, tacentes. Conf.
 Vol. I. p. 327, a.

ἐρμηνεύσαι] εὐμηνεύσαι Vind.
 E.

ἐστίν] ἔστιν Vind. F.

πολλὰ] permulta Fic.

D περὶ τὴν] τὴν om. Vind. E.
 et a m. pr. F. Vat. H. (Vind. F.
 int. vers. a m. sec. habet.)

Οὐ] οὐ Lob. Vind. BDEF.
 (uti solent ante μὰ) Ald. οὐ Bas.
 ab. Οὐ, Astius in secunda edit.
 hanc negationem eodem, quo al-
 teram ante γὰρ, referens, qua
 ratione hoc ipsum γὰρ ineptum
 et tota oratio iusto vehementior
 fit. Sed enim non apparet, quid
 tandem neget Glauco. Negat vero
 idem, quod Socrates, qui in pro-
 ximo caussis demonstratis tergi-
 versationem suam non iniustam
 neque temerariam fuisse ostende-
 rat. Itaque Glauco meliora iam
 edoctus et Socratem immerito ob
 cunctationem reprehensum agnos-
 cens *Minime, per Iovem*, inquit,
temere tu et sine caussa hanc rem
tractare dubitabas; haud enim
facilis videtur. Nobis simili bre-
 vitate dicere licet *Nein; nein!*
die Sache hat ihre Schwierigkei-
ten. Stallbaumius in sec. ed. Οὐ
 μὰ τὸν Δία, ἔφη, οὐν εὐνόλω
 ἔοικεν scribendum coniecit.

Δία] δι' Lob. Vind. BDF.
 Ang. B. Vat. M.

ἔφη.] ἔφη, Astius, Bekkerus,
 Stallbaumius.

εὐνόλω] εὐνόλωσ Vind. F.
 Mon. B. Ang. B.

ὦδ'] ὦδε Vind. E.

ἂν τέ] ἂν Ven. B. Bas. b.
 ἂν τέ Vind. E.

κολυμβήθραν] Pollux VII. 138:
 κολυμβῶν· ἀφ' οὗ καὶ κολυμ-
 βήθραν ὁ Πλάτων.

μέγιστον] μέσον Vind. B. Vat.
 M.

πέλαγος μέσον,] πέλαος μ.
 Vind. E. πέλαγος, μέσον Vind. B.
 Eodem modo Ficinus: *sive pro-*
fundum in pelagus, nihilominus
aqua in media natat.

νεῖ] εἰ Vind. F.

τιν'] τι Ven. C. Bas. b. τινα
 Lob. Vind. BDE. τινὰ Vind. F.

ἐπιζουτας] ἐπιζουτες Par. K.
 ἡμᾶς] In Lob. et Vat. M. mar-
 gini adscripta h. I. sunt καθ' ὃν
 τρόπον καὶ ἀρίωνα τὸν μηθυ-
 ναῖον κισσαριστήν, eisque in
 Vat. M. praescriptum est *κειμέ-*
νον, de quo dixi Vol. I. p. 80,
 b. et p. 436, a. Eadem Vind. B.
 in margine habet, sed ad δελ-
 φῖνα, non ad ἡμᾶς relata.

ὑπολαβεῖν] ἀπολαβεῖν (Flor.
 T. Par. K. sec. Bip.) Ald. Bas.
 ab. Steph. Astius in prima et
 tertia ed. suscepturum *sublevatu-*
rumque Fic. ὑπολαβεῖν vel ἀνα-
 λαβεῖν coniecerat Hemsterhusius
 ad Luciani dial. mar. 8. ubi idem
 delphin primum ἀναλαβῶν, tum
 ὑπολαβῶν dicitur, et ὑπολαβεῖν
 malle se ostenderat Heusdius spec.
 p. 31. Eodem verbo in narra-
 tione de Arione usus est Hero-
 dotus L. I. c. 24: τὸν δὲ δελ-
 φῖνα λέγουσι ὑπολαβόντα ἐξενεῖ-
 και ἐπὶ Ταίναρον. Et apud Ae-

Οὐκοῦν καὶ ἡμῖν νευστέον καὶ πειρατέον σώζεσθαι ἐκ τοῦ λόγου, ἥτοι δελφινά τιν' ἐλπίζοντας ἡμᾶς ὑπολαβεῖν ἂν, ἢ τίνα ἄλλην ἄπορον σωτηρίαν. Ἔοικεν, ἔφη. E Φέρε δὴ, ἦν δ' ἐγὼ, εἰάν πη εὔρωμεν τὴν ἕξοδον. ὠμολογοῦμεν γὰρ δὴ ἄλλην φύσιν ἄλλο δεῖν ἐπιτηδεύειν, γυναικὸς δὲ καὶ ἀνδρὸς ἄλλην εἶναι· τὰς δὲ ἄλλας φύσεις τὰ αὐτὰ φάμεν νῦν δεῖν ἐπιτηδεῦσαι. ταῦτα ἡμῶν κατηγορεῖτε; Κομιδῆ γε. Ἡ γενναία, ἦν δ' ἐγὼ, ὦ

lianum H. A. II. 6. VI. 15. VIII. 3. XII. 45. similia de delphinibus referentem aliquoties legitur ὑπονήχεσθαι. ἀπολαβεῖν, quod Astius ignorans, quid in codicibus esset, restituit, cui significationem „secum auferendi ideoque periculo eripiendū hoc loco egregie quadrantem“ in comm. tribuit, auferre non aliter significare videtur, nisi ut ad totum quoddam respiciatur, cuius ex partibus una pluresve auferantur.

ἂν] om. Vind. E.

ἄπορον] εὔπορον Par. K. ἄπειρον Vind. B. occultam Fic. Astius in comm. „incertam h. e. inexpectatam salutem“ dicit, in tertia ed. raram interpretatur, quorum nihil satisfacit. ἄπορον σωτηρίαν eam intelligo, quae humana ope conciliari nequit, ut ἄπορον θῦμα L. II. p. 378. A. item passive dicitur; eine wunderbare Rettung, quemadmodum Schleiermacherus interpretatus est.

σωτηρίαν.] σωτηρίαν; Bas. ab. Astius, Bekkerus et Stallbaumius. Id vero Socrates interrogare non poterat, an aut delphin, aut aliud mirabile remedium ipsis sperandum atque ita ad salutem contendendum esset.

E Φέρε δὴ] φ. δὲ Vat. M. circumspice obsecro Fic. An legit φέρε ιδέ?

ὠμολογοῦμεν γὰρ δὴ] Pro ὦμ. Par. A. Lob. Vind. F. Ven. C. Ang. B. Vat. H. ὁμολογοῦμεν habent, (Lob. et Ven. C. cum ω super ο) quod, quia alterum de virilis muliebrisque naturae discrimine in superioribus sermonibus

concessum nondum fuit, admitti potuisse videtur. Tamen propter νῦν ad φάμεν additum, et quod accusatio ad repugnantiam supra concessorum ac novi placiti pertinet, discrimen autem virorum et mulierum nullo tempore non concedendum videri potest, imperfectum tenendum putavi. — δὴ in Lob. Vind. BD. Vat. BM. omissum est. — Ficinus Attende itaque. Convenimus profecto interpretatus nescio quid amplius in suo codice invenit.

δεῖν] δεῖ Ang. B. Flor. R. et a m. pr. ut videtur, Vind. F. Certe δεῖν correctus exhibet.

τὰς δὲ] δὲ Ficinus omisit.

ταῦτα ἡμῶν κατηγορεῖτε;] in hoc illi nos accusant. Fic. Legit igitur τ. ἢ. κατηγορεῖται. ut scriptum est in Vind. F. Flor. RT. idque non inepte; quum Socrates adversarios iam dimisisse, Glauconis autem personae minus convenire videatur pro eis respondere, quod secundum vulgatam lectionem facit. Nam illud Κομιδῆ γε non cum Schleiermachero Socrati sibi et ipsi, quemadmodum supra, pro eis respondenti tribuendum esse verba ἦν δ' ἐγὼ docent, quibus suum sermonem distinguit. Sed nihil obstat, quo minus Socratem primum eadem illa, quam paullo ante ingressus erat quamque maximi faciebat, dialogi via adversarios docere voluisse, mox, quum Glauconem repugnantiae specie incitatum promptius pro eis respondere vidisset, interim illos dimisisse et orationem ad ipsum Glauconem con-

454 Γλαύκων, ἡ δύναμις τῆς ἀντιλογικῆς τέχνης. Τί δὴ;
 "Οτι, εἶπον, δοκοῦσί μοι εἰς αὐτὴν καὶ ἄκοντες πολλοὶ
 ἐμπίπτειν καὶ οἶεσθαι οὐκ ἐρίξειν, ἀλλὰ διαλέγεσθαι,
 διὰ τὸ μὴ δύνασθαι κατ' εἶδη διαιρούμενοι τὸ λεγόμε-
 νον ἐπισκοπεῖν, ἀλλὰ κατ' αὐτὸ τὸ ὄνομα διώκειν τοῦ
 λεχθέντος τὴν ἐναντίωσιν, ἐριδι, οὐ διαλέκτω πρὸς ἀλ-
 λήλους χρώμενοι. Ἔστι γὰρ δὴ, ἔφη, περὶ πολλοὺς
 τοῦτο τὸ πάθος· ἀλλὰ μὲν καὶ πρὸς ἡμᾶς τοῦτο τείνει
 B ἐν τῷ παρόντι; Παντάπασι μὲν οὖν, ἣν δ' ἐγώ· κιν-
 δυνεύομεν γοῦν ἄκοντες ἀντιλογίας ἄπτεσθαι. Πῶς; Τὸ
 μὴ τὴν αὐτὴν φύσιν ὅτι οὐ τῶν αὐτῶν δεῖ ἐπιτηδευ-
 μάτων τυγχάνειν, πάνυ ἀνδρείως τε καὶ ἐριστικῶς κατὰ
 τὸ ὄνομα διώκομεν, ἐπεσκεψάμεθα δὲ οὐδ' ὀρηγοῦν, τί

vertisse statuamus. Sic κατηγο-
 ρεῖτε verum esse potest, dum-
 modo signum interrogandi appo-
 natur, quod librarius Mon. B. et
 inter editores primus apposuit
 Bekkerus. κατηγορεῖται eo non
 opus habet.

Κομιδῆ] καὶ κομ. Lob. Vind.
 BD. Vat. BM. non male.

γένναία] γενναῖα Lob. Vind. F.
 Ald. Bas. ab.

454 ἀντιλογικῆς τέχνης.] ἀ. τέχνης;
 Bas. ab.—Pollux II. 120: —καὶ
 ἀναλογίζεται, ὡς Πλάτων. ὁ
 δ' αὐτὸς καὶ ἀντιλογικὴ τέχνη
 φησίν.

πολλοὶ] permulti Fic.

ἐρίξειν] ἐμερίξειν Vat. B.

οὐ διαλέκτω] οὐ Vind. F. int.
 vers. habet praescripto a m. sec.
 nomine, nisi fallor, γραφή.

περὶ πολλοὺς] περὶ πολλὰ
 Vind. D. om. Lob. Vind. B. Vat.
 BM.

ἡμᾶς] ἡμᾶς Mon. B.

τείνει] τείνει Vind. F. τείνει
 Mon. B. a m. pr.

B κινδυνεύομεν — Παντάπασι
 μὲν οὖν. 456. B.] laudat Galenus
 T. V. p. 737 — 741.

γοῦν] οὖν Mon. B. Par. K.
 sec. Bekk. Flor. U. Gal. sanc
 Fic.

Πῶς;] om. Lob. Vind. B.

μὴ τὴν αὐτὴν φύσιν] Licet
 omnes codices praeter Ven. B. et
 Galenus quoque μὴ omittant nec
 Ficinus (*natura eadem*). in suo
 negationem invenerit, tamen ne-
 cessaria et ab omnibus editoribus
 uno Stallbaumio in prima editione
 excepto merito servata est. Non
 eidem naturae ne institutionem
 quidem eandem convenire, hoc
 erat illud, quod in nomen (*non
 idem*) unice intenti, diversitatis
 varia genera non curantes, διώ-
 κειν, sectari (*fest halten*) ac
 sibimet ipsis obiicere arguuntur.
 Eandem vero naturam non eodem
 modo instituendam esse neque
 ipsi contenderant neque ab aliis
 affirmatum impugnaverant, ideo-
 que eam sententiam neque nomine
 tenus sectari neque, si quis διώ-
 κειν cum Ficino *insequi* interpre-
 tetur, impugnare dici poterant.
 Itaque μὴ abesse nequit: τὸ mi-
 nus necessarium et fortasse olim
 errore pro μὴ receptum est. Ce-
 terum post φύσιν, quo loco in
 Ald. plene interpungitur, ἔχον
 seu λαχὸν subaudiendum statuit
 C. F. de Nieuport in *Nouveaux
 mémoires de l'académie royale
 des sciences et belles-lettres de
 Bruxelles*. T. I. 1820. pag. 158.
 cuius mentionem semel fecisse
 sufficiat.

εἶδος τὸ τῆς ἐτέρας τε καὶ τῆς αὐτῆς φύσεως καὶ πρὸς
 τί τεῖνον ὠριζόμεθα τότε, ὅτε τὰ ἐπιτηδεύματα ἄλλη
 φύσει ἄλλα, τῇ δὲ αὐτῇ τὰ αὐτὰ ἀπεδίδομεν. Οὐ γὰρ
 οὖν, ἔφη, ἐπεσκεψάμεθα. Τοιγάρτοι, εἶπον, ἕξεστιν C
 ἡμῖν, ὡς ἔοικεν, ἀνερωτᾶν ἡμᾶς αὐτούς, εἰ ἢ αὐτῇ
 φύσις φαλακρῶν καὶ κομητῶν καὶ οὐχ ἢ ἐναντία, καὶ
 ἐπειδὴν ὁμολογῶμεν ἐναντίαν εἶναι, ἐὰν φαλακροὶ σκυ-
 τοτομῶσι, μὴ ἔαν κομήτας, ἐὰν δ' αὖ κομηται, μὴ
 τοὺς ἐτέρους. Γελοῖον μὲντ' ἂν εἴη, ἔφη. Ἄρα κατ'
 ἄλλο τι, εἶπον ἐγὼ, γελοῖον, ἢ ὅτι τότε οὐ πάντως
 τὴν αὐτὴν καὶ τὴν ἐτέραν φύσιν ἐτιθέμεθα, ἀλλ' ἐκείνο D
 λάττομεν, τὸ πρὸς αὐτὰ τεῖνον τὰ ἐπιτηδεύματα; οἷου

πάνυ] πάνυ τε Vind. E.

ἐπεσκεψάμεθα] ἐπισκεψόμεθα
 Gal. Bas. h. l. et paullo post.

δὲ] om. Lob. Vind. B. Vat. M.

οὐδ'] οὐδ' Vind. E.

ὀπηοῦν, τί] ὀπηοῦν τι Ald.
 ὀπηοῦντι Lob. Vind. D. Bas. ab.
 ὀπη οὖν τι Vind. F. ὀποιοῦντι
 Vind. E. ὀπητιοῦν Vind. B. Vat.
 M. ὀτιοῦν τί Gal.

πρὸς τί τεῖνον] quorsum re-
 spicientes Fic.

ὠριζόμεθα] ὀριζόμεθα Lob.
 Vind. F. Vat. BH.

ὅτε] om. Gal.

ἄλλη] οὐκ anteponunt Ang. B.
 Flor. R. et a m. sec. int. vers.
 Vind. F.

ἀπεδίδομεν] ἐπεδίδομεν Bas. b.

Οὐ γὰρ οὖν] οὐγαροῦν Lob.

C Τοιγάρτοι] τοιγάρτι Vind. E.
 Ceterum Fic.

φαλακρῶν] φ. καὶ Bas. b.

κομητῶν] κομ. Vind. F. a m.
 pr.

οὐχ ἢ] οὐχί Lob. Vind. BD.
 Vat. BM. Flor. T.

ὁμολογῶμεν] ὀμολογῶμεν Bas.
 ab.

συντοτομῶσι] coria incidant
 calceosque conficiant Fic.

Γελοῖον] Γέλοιον Bekkerus et
 Stallbaumius. Item in proximo.
 Cf. ad p. 452. A.

μὲντ' ἂν] μὲν τᾶν Vind. F.
 Gal. μὲν τ' ἂν editiones ante
 Astii secundam. Conf. Vol. I.
 p. 177, a.

τὴν ἐτέραν] τὴν om. Ven. B.

μόνον] ἐὰν μόνον Vind. F.
 μόνον ὄν Vind. DE. Vat. H.
 Flor. ACV.

ἐφυλάττομεν] ἐφυλάττωμεν D
 Vind. F. ante corr.

τὸ πρὸς αὐτὰ τεῖνον τὰ ἐπι-
 τηδεύματα] Sic incorrupte haec
 tantum in Mon. B. Flor. U. apud
 Galenum et in libris editis legun-
 tur. In codicibus reliquis τεῖνον
 τὰ in τεῖνοντα confluerunt et
 τὰ pro τὸ scriptum est, excepto
 tamen Ven. B. qui τὸ et τεῖνον
 servavit, sed pro τὰ ἐπιτηδεύ-
 ματα unum ἐπιτήδευμα, ceterum
 vitiosam reliquorum lectionem in
 margine appositam exhibet. Prae-
 terea pro αὐτὰ in Vind. F. Ang.
 B. Par. DK. sec. Bekk. αὐτὸ ex-
 stat. τὸ τεῖνον etiam scholiastes
 legit, sed parum apte per τὸ
 ἐπιτηδεῖον explicat. Ficinus: quae
 (species) ad ipsa cadem studia
 pertinebat.

ιατρικὸν μὲν καὶ ἰατρικὸν τὴν ψυχὴν ὄντα τὴν αὐτὴν φύσιν ἔχειν ἐλέγομεν. ἢ οὐκ οἶει; Ἔγωγε. Ἰατρικὸν δὲ καὶ τεκτονικὸν ἄλλην; Πάντως που. Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγὼ, καὶ τὸ τῶν ἀνδρῶν καὶ τὸ τῶν γυναικῶν γένος ἔαν μὲν πρὸς τέχνην τινὰ ἢ ἄλλο ἐπιτήδευμα διαφέρου φαίνεται, τοῦτο δὴ φήσομεν ἑκατέρωθεν δεῖν ἀποδιδόναι. ἔαν δὲ αὐ-

ιατρικὸν μὲν καὶ ἰατρικὸν τὴν ψυχὴν ὄντα] Haec quoque in optimis libris, quos sequi solemus, leviter corrupta non nisi in Mon. B. Flor. U. ita, ut edidimus, leguntur: in Par. ADK. Vind. EF. Ven. C. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTV. et Gal. Bas. scriptum est *ιατρικὸν μὲν καὶ ἰατρικὴν τὴν ψυχὴν ὄντα*, in Lob. Vind. B. et a m. pr. D. Ven. B. Vat. M. *ιατρικὸν μὲν τὴν ψυχὴν ὄντα* tertio quartoque vocabulo omisso, quod utrumque Vind. D. in quo *ιατρικὸν* finem et μὲν initium versus facit, ita in margine positum habet, ut *ιατρικὸν καὶ ἰατρικὴν μὲν τὴν ψυχὴν ὄντα* deinceps exhibere videatur; denique in Vat. B. *ιατρικὸν μὲν τὴν ψυχὴν ἔχοντα* exstare Bekkerus ostendit. Quorum omnium lectionum nullam probabilem esse apparet. Longe aliter comparata illa est, quam editiones ante Bekkerum et Galenus Kühnii habent: *ιατρικὸν μὲν καὶ ἰατρικὴν τὴν ψυχὴν ἔχοντα*, quam, si per codices licuisset, libenter retinuissem, utpote ad significandum discrimen illud exiguum, quod inter duos eadem natura praeditos atque pro exemplo huius ipsius aequalitatis proponendos intercedere potest, aptissimam, siquidem *ιατρικὸν* eum interpretari licet, qui arti medicae, quam exercet, idoneam indolem habet, *ιατρικὴν τὴν ψυχὴν ἔχοντα* vero eum, qui tali ingenio est, quamvis artem non exerceat. Sed idem inter *ιατρικὸν* et *ιατρικὸν τὴν ψυχὴν ὄντα* discrimen statui posse videtur, non quo *ιατρικὸς* alia sui parte, quam animo, aptus ad artem me-

dicam sit, aut non quolibet alio vitae genere occupatus esse possit; sed tamen quum *ιατρικὸν* appellari aliquem audimus, medicum fere laudari putamus, non fabrum aliumve artificem describi; quum vero componi cum eo *ιατρικὸν τὴν ψυχὴν ὄντα* videmus, hoc ipso additamento monemur, ut hunc *nonnisi* ingenio et natura, alterum etiam factio et actione idoneum praedicari statuamus. Sic optimorum codicum lectionem una secundum Mon. B. Flor. U. mutata littera servari posse censeo. Bekkerus paullo longius progressus Ficini auctoritate medicum (et hominem habentem animum medicinae studii aptum) interpretantis *ιατρὸν μὲν καὶ ἰατρικὸν τὴν ψυχὴν ὄντα* edidit, quem in utraque editione tacitus, quasi *ιατρὸν* in omnibus codicibus editionibusque legeretur, secutus est Stallbaumius et in tertia sua Astius. *ιατρὸν* haud dubie talem intelligebat Bekkerus, qualem Thrasymachus libro primo praetexuit, *τὸν τῷ ἀκριβεῖ λόγῳ ἰατρὸν ὄντα*, non qui vulgo dicuntur, quos minime semper *ιατρικὸς τὴν ψυχὴν* esse satis constat. Nec non concedendum est vero medico futuro maxime opus esse natura eadem, qua qui praeditus est, *ιατρικὸς τὴν ψυχὴν* dicatur. Sed Platonem, de hoc si cogitaret, nulla eius rei significatione facta velut de multis unum appellandum eum censuisse parum verisimile videtur; neque vero deinde *ιατρικὸν* de dixisset, si *ιατρὸν μὲν* praecederet. Ficinum autem non optimo codice in his quidem libris usum quum saepe alibi, tum

τῷ τούτῳ φαίνεται διαφέρειν, τῷ τὸ μὲν θῆλυ τίκειν, τὸ δὲ ἄρσεν ὀχεύειν, οὐδὲν τί πω φήσομεν μᾶλλον ἀπο- E
 δεδειχθαι, ὡς πρὸς ὃ ἡμεῖς λέγομεν, διαφέρει γυνή
 ἀνδρὸς, ἀλλ' ἔτι οἰησόμεθα δεῖν τὰ αὐτὰ ἐπιτηδεύειν
 τοὺς τε φύλακας ἡμῖν καὶ τὰς γυναῖκας αὐτῶν. Καὶ
 ὀρθῶς, ἔφη. Οὐκοῦν μετὰ τοῦτο κελεύομεν τὸν

Vol. I. p. 80, a. l. 9. 10. deprehendimus, et tamen hoc loco variandae orationis causa potius, quam quod *ιατρὸν* scriptum videret, *medicum* posuisse crediderim.

ἔχειν ἐλέγομεν] ἐλ. ἔχ. Vind. D. δὲ] αὖ Lob. Vind. BD. Vat. M. δέ γε Vind. F. Ang. B. Flor. R. Gal.

ἄλλην;] Ita Lob. Vind. B. ἄλλην. reliqui mei cum editis ante Bekkerum.

ἀνδρῶν] ἀνδρῶν τε Par. K. sec. Bip.

τὸ] om. Flor. T. τὶ Ald. Bas. a. γένος] Vulgo comma apponunt. μὲν] om. Vind. F. Ang. B. Flor. R. Grynæus pro eo videtur μὴ legendum censuisse, quippe qui Ficini interpretationi *si ad artem aliquam aut aliud studium inter se differant* in hunc modum a se refictae *si in arte aliqua aut studio nihil inter se differant* ed. Bas. 1539. pag. 591. in margine adscripserit *Sic legendum videtur, quanquam aliter habet exemplar Graecum.* Scilicet ἐνατέρω cum Ficino *utrique* interpretatus idque pro *ambobus* accipiens, quum sit *utrivis* seu *alterutri*, non poterat non offendere.

τοῦτο δὴ φήσομεν — φαίνεται] om. Vind. B. Vat. M. „Invenitur alia lectio, in qua est δὴ pro μὴ, [immo μὴ pro δὴ] et interrogationis nota post ἀποδιδόναί. Fic. tamen lectionem nostram videtur agnovisse, nisi quod et ipse interrogative legit: vertit enim, Nonne et genus virorum mulierumque genus, si in arte aliqua aut studio nihil inter se differant, hoc utrique assignandum esse dicemus?“ Steph. an-

not. p. 21. Interrogationis nota est in Bas. ab. sed μὴ pro δὴ scribendum coniecerat Cornarius ecl. p. 99. eodem illo in vocabulo ἐνατέρω aberrans et interrogationem cum Ficino statuens, ut ex hac eius interpretatione apparet: *Nonne, inquam ego, etiam virorum et mulierum genus, si ad artem aliquam aut aliud studium, inter se diversum videatur, hoc utrique attribueri oportere negabimus?* Simul illud notabile, quod Stephanus interpolatum a Grynæo Ficinum pro genuino habuit. — Pro δὲ Vind: DEF. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTV. et Galenus δ' exhibent, quod recepit Stallbaumius. Pro τούτῳ in Vind. D. τοῦτο legitur.

διαφέρειν] διαφέρων cum *ειν* super ultima Lob.

τῷ τὸ] τὸ τῷ Bas. b.

δὲ] δ' Vat. H. Gal.

διαφέρει] διαφέροι Ang. B. E
 διαφέρειν Flor. T. In Vind. F. v a m. s. super *ει* scriptum.

ἡμῖν] ἡμῶν Gal.

αὐτῶν.] Ita Lob. Vind. B. Gal. Ald. Steph. non αὐτῶν; quemadmodum Bas. ab. et recentiores scribunt, quod neque ad ambitum et partium conformationem huius dictionis neque ad initium responsionis ita aptum videtur.

ὀρθῶς] ὀρθῶς γ' Vind. EF. Ven. B. Ang. B. Flor. ACR. Gal. Stallbaumius.

ἔφη] ἔφην Gal.

μετὰ τοῦτο] μετατοῦτο Ald. Bas. ab.

κελεύομεν] κελεύομεν Ven. B. Vind. E. „Malim κελεύσομεν.“ Stallbaumius in sec. ed. Cur? Socrates postquam dixerat quod

- 455 τὰ ἐναντία λέγοντα τοῦτο αὐτὸ διδάσκειν ἡμᾶς, πρὸς τίνα τέχνην ἢ τί ἐπιτήδευμα τῶν περὶ πόλεως κατασκευῆν οὐχ ἢ αὐτῇ, ἀλλὰ ἑτέρα φύσις γυναικὸς τε καὶ ἀνδρός; Δίκαιον γοῦν. Τάχα τοίνυν αὐ ὅπερ σὺ ὀλίγον πρότερον ἔλεγες, εἶποι ἂν καὶ ἄλλος, ὅτι ἐν μὲν τῷ παραχορῆμα ἱκανῶς εἰπεῖν οὐ ῥάδιον, ἐπισκεψαμένῳ δὲ οὐδὲν χαλεπόν. Εἶποι γὰρ ἂν. Βούλει οὖν δεώμεθα τοῦ
- B τὰ τοιαῦτα ἀντιλέγοντος ἀκολουθῆσαι ἡμῖν, εἴαν πως ἡμεῖς ἐκείνῳ ἐνδειξώμεθα, ὅτι οὐδὲν ἐστὶν ἐπιτήδευμα ἴδιον γυναικὶ πρὸς διοίκησιν πόλεως; Πάνυ γε. Ἴθι δὴ, φήσομεν πρὸς αὐτὸν, ἀποκρίνου. ἄρα οὕτως ἔλεγες τὸν

affirmatorios sese; quod negaturos putabat, aptissime, an iam nunc repraesentato tempore illo paullo ante futuro adversarium illud adigant, rogat. Praeterea διδάσκειν minus futuro convenit.

τὰ ἐναντία] τανατία Vind. E.

διδάσκειν] διδάσκει Vind. D.

455 τί] om. Vind. BD. Vat. HM.

οὐχ] οὐχ', (ut fere solent librarum) superscripto ἰ, Par. D.

ἀλλὰ] ἀλλ' Vind. DEF. Ang. B.

Vat. H. Flor. ACR. Gal.

ἀνδρός;] ἀνδρός. Gal. et Ald.

Δίκαιον γοῦν.] Δίκαιόν γ' οὖν. Gal.

τοίνυν] om. Fic.

ὀλίγον] ὀλίγῳ Gal.

παραχορῆμα.] παρὰ χορῆμα Lob. Vind. F.

δὲ] om. Par. D.

δεώμεθα] δεόμεθα Vind. F. Flor. AC.

τοῦ τὰ τοιαῦτα ἀντιλέγοντος] qui haec nobis opponit Fic. τοῦ τὰ τοι. ἀντιλέγοντός μοι Gal. (— μου Gal. Bas.)

ἀκολουθῆσαι ἡμῖν] βοηθῆσαι ἡ. Par. K. Mon. B. Flor. U. ut aures nobis praestet attendatque Fic.

B ἐκείνῳ] ἐκείνο Gal.

ἐνδειξώμεθα.] ἐνδειξαίμεθα Vind. E. Cf. Vol. I. p. 384, b.

διοίκησιν] διοίσις Bas. a.

Ἴθι δὴ — ἀλλὰ φήσει. C.] laudat Stobaeus ecl. phys. p. 722. Heer. Pro Ἴθι in eo erat ἴσθη, quod Heerenius correxit.

φήσομεν] φήσωμεν Par. K. Vind. B. Mon. B. Flor. TU.

ἄρα] ἄρα Ald. Bas. ab. ἄρ' Ang. B. Vind. F. Gal. In Bas. ab. Steph. commate a praecedentibus distinctum est.

εὐφρη] ἐκφρη Vind. E.

δὲ] δ' Vind. F. Ang. B. Flor. R. Stob.

ὁ μὲν] om. Par. DK. et a m. pr. Mon. B. qui utrumque a m. s. int. vers. additum habet. Heindorfio ad Soph. §. 70. unius Par. K. auctoritas ad expungendum sufficere videbatur, quia illius pretium aestimare nondum potuerat.

μανθάνοι] μανθάνει Lob. Vind. BE. Vat. BM. Ven. B. et, sup. οι, Flor. T. Optativus in oratione obliqua legitimus, ἐν ᾧ autem, quod Ficinus ex eo quod interpretatur, ita intelligendum est, ut L. I. p. 340. E: ἐπιλιπούσης γὰρ ἐπιστήμης ὁ ἀμαρτάνων ἀμαρτάνει, ἐν ᾧ οὐκ ἔστι δημιουργός. hoc tantum discrimine, quod vis pronominis relativa non ad praecedentia, sed ad sequentia pertinet, ut pro ἐν ᾧ nostro loco ἢ dici potuisset, ipsum vero plane respondeat Latino quatenus.

ἀπὸ βραχείας] ἀποβραχείας Vind. F.

ἐπὶ πολὺ] Ita Lob. ἐπιπολὺ reliqui mei cum editionibus ante Astii secundam.

τυχῶν] τυχόν Vat. H.

μὲν εὐφυῆ πρὸς τι εἶναι, τὸν δὲ ἀφυῆ, ἐν ᾧ ὁ μὲν
 ῥαδίως τι μανθάνοι, ὁ δὲ χαλεπῶς; καὶ ὁ μὲν ἀπὸ βρα-
 χείας μαθήσεως ἐπὶ πολὺ εὐρετικὸς εἴη οὐ ἔμαθεν, ὁ δὲ
 πολλῆς μαθήσεως τυχὼν καὶ μελέτης μηδ' ἂ ἔμαθε σώ-
 ζοιτο; καὶ τῷ μὲν τὰ τοῦ σώματος ἰκανῶς ὑπηρετοῖ τῇ C
 διανοίᾳ, τῷ δὲ ἐναντιοῖτο; ἄρ' ἄλλα ἅττα ἐστίν, ἢ ταῦ-
 τα, οἷς τὸν εὐφυῆ πρὸς ἕκαστα καὶ τὸν μὴ ὠρίζου;
 Οὐδείς, ἢ δ' ὅς, ἄλλα φήσει. Οἶσθ' ἂ τι οὖν ὑπὸ ἀνθρώ-
 πων μελετώμενον, ἐν ᾧ οὐ πάντα ταῦτα τὸ τῶν ἀνδρῶν
 γένος διαφερόντως ἔχει, ἢ τὸ τῶν γυναικῶν; ἢ μακρολο-
 γῶμεν τὴν τε ὑφαντικὴν λέγοντες καὶ τὴν τῶν ποπάνων

μηδ'] μὴ δὲ Vind. F. μηδὲ
 Flor. R. Gal. Stob. Ficinus pro
 his quatuor paulo post obliviscit-
 tur ponens haec quomodo τῷ ἐπὶ
 πολὺ εὐρετικῷ opposita sint, non
 accurate quaesivit.

τῷ] ποῖ Vind. F.

C ὑπηρετοῖ] ὑπηρετεῖ Lob. Vind.
 BF. Vat. M. Flor. R. ὑπηρετοίη
 Stob.

τῇ] om. Mon. B.

δὲ] δ' Vind. F. Gal. Stob.

ἐναντιοῖτο] ἐναντιοῦται Vind.
 B. Vat. M.

ἄρ'] ἄρα Vind. DF. Flor. R.
 Gal.

ἄλλα ἅττα] ἄλλα ἅττα Vind.
 D. ἄλλ' ἅττα Lob. Vind. BF. ἄλλ'
 ἅττα Ang. B. Flor. R. Gal. Stob.
 Stallbaumius.

ἐστίν] ἐστίν Vind. F.

οἷς] εἰ Flor. T. εἰς Stob.
 Cant.

ὠρίζου] ὀρίζου Stob. ὠρίζου
 Ald. Bas. ab. distinguis Fic.

Οὐδείς] οὐδὲν Flor. T.

Οἶσθ' ἂ τι — τὴν φύσιν. 456.
 B.] laudat Eusebius praep. ev.
 L. XII. p. 357. Pro οἶσθα Ald.
 Bas. ab. ἦσθα habent. In Lob.
 οἶσθα τί etc. legitur.

οὖν] om. Fic.

ὑπὸ] ὑπ' Lob. Vind. BD. Vat.
 M. Euseb. ὑπὸ τῶν Flor. T.

πάντα ταῦτα] πάντα ταῦτα
 Par. A. Flor. ACT. omnia ea-
 dem Fic.

τὸ] int. vers. a. m. s. Vind. F.

διαφερόντως] et excellentius

Fic. repugnantiam sentiens cum
 lectione πάντα ταῦτα, quam se-
 quebatur, coniunctam.

ἢ τὸ] τοῦ Gal.

μακρολογῶμεν] μακρολογοῦμεν
 Lob. Vind. B. Mon. B. Vat. BM.
 Ven. B a m. s. Flor. U. Gal.

τε] θ' Gal.

λέγοντες — δοκεῖ] om. Vind. E.

ποπάνων] Timaeus lex. p. 220:
 πόπανα· πέμματα πλατέα καὶ
 λεπτά καὶ περιφερῆ. Eisdem
 verbis utuntur scholiastes Plato-
 nis et Porphyrii de abst. L. II.
 §. 16. p. 129. Rhoer. et, quos
 Ruhkenius significavit; Photius
 et Suidas: tantum πλακούντια
 pro πέμματα praebent. De eo
 genere, quod in sacris offerebatur,
 in primis conferendus est
 Polybii locus L. VI. c. 25, 7.
 ubi scutum vetus equitum Roma-
 norum simile fuisse dicitur τοῖς
 ὀμφαλωτοῖς ποπάνοις, τοῖς ἐπὶ
 τὰς θυσίας ἐπιτιθεμένοις. Idem
 genus contra mentem Platonis h.
 l. significatum statuisse videtur
 Proclus comm. in Civ. p. 419:
 καὶ γὰρ ἐν τοῖς ὁμολογουμένοις
 εἶναι γυναικείοις ἔργοις ἐρῶμε-
 νέστερον ἀνῆρ ἐνεργεῖ γυναικὸς,
 ὡς ἐν τῷ ὑφαίνειν, ὡς ἐν τῷ
 ταλασιουργεῖν, ὡς ἐν τῷ ποπα-
 νοποιεῖν. ἐνθα καὶ ἔθος ἡμῶς
 ἐδίδαξε τὸ Ἀττικὸν, ὡς ἄρα
 γυναικες ἦσαν οὐχ αἱ ἀλετριδες
 μόνον, ἀλλὰ καὶ αἱ ποπανο-
 ποιοὶ, μιμούμεναι τὰς φύσεις
 τὰς πλαττούσας ὅσα τοῖς θεοῖς

τε καὶ ἐφημέτων θεραπείαν, ἐν οἷς δὴ τι δοκεῖ τὸ
 D γυναικεῖον γένος εἶναι, οὗ καὶ καταγελαστότατόν ἐστι
 πάντων ἠττώμενον; Ἀληθῆ, ἔφη, λέγεις, ὅτι πολὺ
 κρατεῖται ἐν ἅπασιν, ὡς ἔπος εἰπεῖν, τὸ γένος τοῦ γέ-
 νους. γυναικες μέντοι πολλαὶ πολλῶν ἀνδρῶν βελτίους
 εἰς πολλὰ· τὸ δὲ ὅλον ἔχει ὡς σὺ λέγεις. Οὐδὲν ἄρα
 ἐστὶν, ὦ φίλε, ἐπιτήδευμα τῶν πόλιν διοικούντων γυ-
 ναικὸς διότι γυνή, οὐδ' ἀνδρὸς διότι ἀνὴρ, ἀλλ' ὁμοίως

ἀνιάσι ζῶα καὶ φυτόα. Profana-
 rum enim placentarum pistrices
 non comparasset cum naturae vi-
 ribus diis animalia et plantas
 velut totidem sacrificia offerenti-
 bus atque ex gremio terrae emit-
 tentibus.

τε] om. Vind. D.

δῆ] δεῖ, sup. ἦ, Vind. F.

οὐ] οὐ idem.

καὶ] int. vers. Vind. E.

καταγελαστότατόν] Primam syl-
 labam Vind. F. int. vers. habet.

D ἐστι πάντων] ἐστὶν ἀπάντων
 Flor. T. ἐστὶ πάμπαν Gal. Eus.
 ἔφη, λέγεις] λ. ἔ. Gal.

πολὺ κρατεῖται] πολυκρατεῖ-
 ται Gal. καὶ πολὺ κρ. Eus.

ἐν] ἐν Vind. E.

πολλαὶ] om. Lob. Vind. B.
 Vat. BM.

δὲ] δ' Gal.

ὅλον] ὅλον ἔλον cum linea
 transversa sub ἔλον, quod signum
 delendi est, Mon. B.

ἄρα ἐστὶν] ἄ. ἐστὶν Vind. F.
 ἐστὶν ἄρα Gal.

ὦ φίλε] om. Vind. E.

οὐδ' οὐδὲ Gal. οὐδ' ἂν Eus.
 ἀλλ' Vind. E.

μὲν] om. Vind. D.

δὲ ἀνὴρ] δ' ἀνὴρ Gal. et statim
 post δ' ἀσθενέστερον.

E H] ἦ Vind. EF. Eus. τί Gal.
 οὐν] γοῦν Vind. E. om. Fic.
 πάντα] ταῦτα Gal.

προστάξομεν] προστάξομεν
 Lob. Vat. B. Ven. C. et ante
 correctionem ab eadem tamen
 manu factam Vind. B.

γυναικί] γυναιξί Flor. T.

δὲ] δ' Lob. Vind. B. Vat. M.
 Gal.

Καὶ] om. Ald. Bas. ab. Steph.
 ἦ καὶ Gal. Kühn. At Fic. καὶ
 Astius in prima ed. ex Par. K.
 et Galeno restituit. Etiam Eu-
 sebius cum codicibus omnibus ha-
 bet.

Ἄλλ'] ἄρ' Lob. Vind. B. Vat.
 M.

γυνή] γυναικί Par. K. secund.
 Bekk.

Γυμναστικὴ δ' ἄρα οὐ, οὐδὲ 456
 πολεμική, ἢ δὲ ἀπόλεμος καὶ
 οὐ φιλογυμναστική;] Ita Par. A.
 Vat. H. Flor. ACV. et Vind. EF.
 nisi quod hi duo οὐ post καὶ
 omittunt et δὲ pro δ' exhibent,
 et Vind. E. ἐπιπολεμική pro πο-
 λεμική, alter pro acuto in ἄρα
 circumflexum e. correctione habet.
 Proxime accedunt Flor. R. et Eu-
 sebius: γυμναστικὴ δὲ ἄρα (Flor.
 R. ἄρα;) οὐδὲ (Flor. R. cum
 καὶ int. vers.) πολεμική· ἢ δὲ
 ἀπ. καὶ οὐ (id Flor. R. omittit)
 φιλογυμναστική; Paulo longius,
 sed ita; ut ad hanc partem re-
 ferendi sint, abeunt Ang. B. et Eu-
 sebius: γυμναστικὴ δ' ἄρα (δὲ
 ἄρ' ἢ Gal.) καὶ πολεμική etc.
 Reliqui codices καὶ initio ante
 γυμναστικὴ addunt, cetera vel
 ita, ut Par. A. exhibent, quo in
 numero sunt Lob. Vind. BD.
 (prior cum signo interrogandi post
 οὐ) Ven. C. Par. D. Vat. HM.
 et Ven. B. Vat. B. qui duo insu-
 per ἢ post γυμναστικὴ inserunt,
 vel cum Ang. B. pro οὐ, οὐδὲ
 substituunt καὶ, ut Par. K. Mon.
 B. Flor. TU. quorum secundus
 et quartus etiam δ' omittunt et
 pro φιλογυμναστικὴ in fine γυ-
 μναστικὴ habent. Ad Flor. T.

διεσπαρμέναί αἱ φύσεις ἐν ἀμφοῖν τοῖν ζώοιιν, καὶ πάντων μὲν μετέχει γυμνὴ ἐπιτηδευμάτων κατὰ φύσιν, πάντων δὲ ἀνήρ, ἐπὶ πᾶσι δὲ ἀσθενέστερον γυμνὴ ἀνδρός. E Πάνν. γε. Ἡ οὖν ἀνδράσι πάντα προστάξομεν, γυναικὶ δὲ οὐδέν; Καὶ πῶς; Ἄλλ' ἔστι γὰρ, οἴμαι, ὡς φήσομεν, καὶ γυμνὴ ἰατρικὴ, ἢ δ' οὐ, καὶ μουσικὴ, ἢ δ' ἄμουσος φύσει. Τί μὴν; Γυμναστικὴ δ' ἄρα οὐ, οὐδὲ 459 πολεμικὴ, ἢ δὲ ἀπόλεμος καὶ οὐ φιλογυμναστικὴ; Οἴμαι 456

facta videtur Ficini interpretatio: Et alia quidem ad exercitationes gymnasticas et rem militarem prompta, alia vero ad haec incepta. Lectionem Veneti B. representavit Aldus cum additamento, quod in eiusdem codicis margine a manu recenti scriptum est: Καὶ γυμναστικὴ ἢ δ' ἄρα οὐ. οὐδὲ πολεμικὴ. ἢ δὲ ἀπόλεμος καὶ οὐ φιλογυμναστικὴ; ἢ δ' ἄρα οὐ. Nec aliter Basileenses, quarum prior in additamento ἄρ, posterior ἄρ' et antea φυλογυμναστικὴ exhibet, aut Stephanus, qui tantum verba commodius interpunxit. Sed in margine hanc coniecturam proposuit: for. καὶ οὐ γυμναστικὴ, ἢ δ' ἄρα οὐ; οὐδὲ πολεμικὴ, ἢ δὲ ἀπόλεμος; καὶ οὐ φιλογυμναστικὴ, ἢ δ' ἄρα οὐ; ut οὐ in prioribus locis sit pro Nonne. atque in annotatione pag. 21. haec monuit: „Alia huius loci affertur lectio, quae habet, καὶ γυμναστικὴ. ἢ δ' ἄρα καὶ πολεμικὴ. ἢ δὲ, ἀπόλεμος, καὶ οὐ φιλογυμναστικὴ; Οἴμαι ἔγωγε. Τί δέ; φιλόσοφος τε καὶ θυμοειδής; ἢ δὲ, μισόσοφος καὶ ἄθυμος; Sed quaedam in nostra editione melius scripta esse videntur: ideoque fortassis ex duabus lectionibus facienda una fuerit. Quae autem ibi margini adscripti sunt ex coniectura: ubi οὐ priore loco est interrogativum. Sed lubentius lectionem quam modò attuli, sequor, in priore parte, ut dicatur, καὶ γυμναστικὴ, subaudi ἔστι γυμνὴ: nec verò γυμναστικὴ solùm, sed etiam πολεμικὴ; est

contrà quae nec sit πολεμικὴ, sed contrà ἀπόλεμος, nec γυμναστικὴ, sive φιλογυμναστικὴ. (nam hoc in illius significatione utitur) Sed in altero membro minime necesse videtur aliam quam quae in hac editione est quaerere verborum collocationem.“ Aliam illam, quam dicit, lectionem Cornarius e coniectura proposuerat ecl. p. 99. eamque, quatenus Stephano probabatur, in primam editionem recepit Astius; in altera secutus est Parisiensem K. Bekkerus et Stallbaumius secundum Mon. B. Flor. U. scripserunt Καὶ γυμναστικὴ ἄρα καὶ πολεμικὴ, ἢ δὲ ἀπόλεμος καὶ οὐ γυμναστικὴ; cui lectioni commendandae Stallbaumius in sec. ed. hanc notam sufficere credidit: „Sic hunc locum ex codd. persanavit Bekker. Vulgo erat: Καὶ γυμναστικὴ, ἢ δ' ἄρα οὐ. οὐδὲ πολεμικὴ. ἢ δὲ ἀπόλεμος καὶ οὐ φιλογυμναστικὴ, ἢ δὲ ἄρα οὐ; Οἴμαι ἔγωγε κ. τ. λ. Longum est singulas recensere codicum lectiones: itaque monere iuvat codices Monac. et Flor. β'. veram suppeditasse scripturam, quibuscum ceteri codices alii aliis in partibus consentiunt. Pro φιλογυμναστικὴ, quod nunc recte in γυμναστικὴ mutatum est, Ast. legendum censeat φιλογυμναστικής, ut VII, 15. VIII, 4.“ Scilicet in tertia ed. Astius deleta secundum Bekkerum particula δ' in ceteris Par. K. scripturam tenuit, φιλογυμναστικὴ autem in φιλογυμναστικής mutandum coniecit. Sed, ut ab hoc ordiar, quemadmodum

ἔγωγε. Τί δέ; φιλόσοφος τε καὶ μισόσοφος; καὶ θυμοειδής, ἢ δ' ἄθυμος; Ἔστι καὶ ταῦτα. Ἔστιν ἄρα καὶ φυλακικὴ γυνή, ἢ δ' οὐ. ἢ οὐ τοιαύτην καὶ τῶν ἀνδρῶν, τῶν φυλακικῶν, φύσιν ἐξελεξάμεθα; Τοιαύτην μὲν οὖν. Καὶ γυναικὸς ἄρα καὶ ἀνδρὸς ἢ αὐτῇ φύσιν εἰς φυλακὴν πόλεως, πλὴν ὅσα ἀσθενεστέρα ἢ ἰσχυροτέρα ἐστὶ. Φαίνεται. Καὶ γυναικὲς ἄρα αἱ τοιαῦται

B τοῖς τοιοῦτοις ἀνδράσιν ἐκλεπτεῖται συνοικεῖν τε καὶ συμφυλάττειν, ἐπειπερ εἶδιν ἱκαναὶ καὶ ξυγγενεῖς αὐτοῖς

φιλανθρωπικοὶ, φιλαρχικοὶ, φιλειρριστικοὶ, φιλοδημοτικοὶ, φιλοχρηματιστικοὶ ἢ dicuntur, qui natura sunt ad φιλανθρωπίαν, φιλαρχίαν etc. propensi seu idonei, ita φιλογγυμναστικὴ ea mulier dicitur, cuius indoles talis est, ut φιλογγυμναστίαν facile in se recipiat. Et poterit horum collatione φιλοσοφικός, quod Stephanus sine testimonio exhibuit, Schneiderus proscripsit, certe tolerabile videri. In prioribus vero nulla caussa est, quod ab optimorum et plurimorum librorum lectione discedatur. Ad medicinam, ad musicam idoneas esse nonnullas concessum est: quid igitur? ad gymnasticam nullane neque ad bellum idonea esse alteramque non idoneam oppositam sibi habere dicetur? Neque sine ratione haec ita enuntiantur, quandoquidem hoc ipsum adversarii, qui ad custodiam ineptas mulieres esse contenderent, vel maxime negaturi erant; quos, si prius concedant, posterius negent, sibimet ipsos repugnare illud ἄρα negationi coniunctum arguit.

δέ] δαί Flor. T.

καὶ μισόσοφος] post ἄθυμος Gal. quem ordinem verborum Astius in sec. ed. amplexandum, in tertia ἢ δὲ pro καὶ scribendum censet, quemadmodum Ficinus interpretatur: An non et una quidem sapientiae studiosa est, altera sapientiam spernit: et una elato animo, altera vero depres-

so? Contra Stallbaumius vulgatam lectionem hoc ipsum significare statuit: τί δέ; ἢ μὲν φιλόσοφος, ἢ δὲ μισόσοφος; sed quomodo, non ostendit. Scilicet post φιλόσοφος τε suppleatur γυνή: et studiosa sapientiae mulier invenitur et ab ea aliena.

δ] δὲ Eus. Gal.

ἄθυμος; Ἔστι] ἄθυμός ἐστι; Vind. F. Eus.

ἢ δ'] ἢ δ' Vind. B. Ald. Bas. ab. (Ald. Bas. ab. etiam in superioribus ἢ δ' ἄθυμος cum Vind. F. habent, et Ald. in proximis ἢ δ' ἄθυμος, ubi Bas. ab. ἢ δ' exhibent.) ἢ δ', e corr. ἢ δ', Vind. F.

οὐ.] οὐ; Vind. B. Steph. Ast. pr. et sec.

ἢ] ἢ Vind. B. Ἡ Ald. Steph. καὶ] om. Fic.

ἐξελεξάμεθα] ἐξελεξέμεθα Vind. E. ἐλεξάμεθα Ald. Bas. a. — V. L. II. p. 376. C.

ἢ αὐτῇ] καὶ ἢ αὐτῇ Vind. E.

πλὴν ὅσα ἀσθενεστέρα ἢ ἰσχυροτέρα ἐστὶ.] In his Par. A. ἢ omittit, Vind. E. Vat. H. Flor. ACV. ἀσθενεστέρας et ἰσχυροτέρας, Lob. Vind. BF. Vat. BM. Ven. C. ἀσθενεστέρα (hoc etiam Bas. ab.) et ἰσχυροτέρα habent; (pro Ven. C. suspicor Vind. B. Bekkerum significare voluisse.) Vind. D. πλὴν ὅσα ἀσθενεστέρας καὶ ἰσχυροτέρας ἐστὶ cum a super ultima comparativi utriusque

τὴν φύσιν. Πάνυ γε. Τὰ δ' ἐπιτηδεύματα οὐ τὰ αὐτὰ ἀποδοτέα ταῖς αὐταῖς φύσεσι; Τὰ αὐτά. Ἦκομεν ἄρα εἰς τὰ πρότερα περιφερόμενοι καὶ ὁμολογοῦμεν μὴ παρὰ φύσιν εἶναι ταῖς τῶν φυλάκων γυναιξὶ μουσικὴν τε καὶ γυμναστικὴν ἀποδιδόναι. Παντάπασι μὲν οὖν. Οὐκ ἄρα ἀδύνατά γε οὐδὲ εὐχαῖς ὅμοια ἐνομοθετοῦμεν, ἐπει- C
περ κατὰ φύσιν ἐτίθειμεν τὸν νόμον· ἀλλὰ τὰ νῦν παρὰ ταῦτα γιγνόμενα παρὰ φύσιν μᾶλλον, ὡς ἔοικε, γίνε-
ται. Ἔοικεν. Οὐκοῦν ἢ ἐπίσκεψις ἡμῶν ἦν, εἰ δυνατά γε

exhibet. Galenus legit πλὴν ὅσα ἢ μὲν ἀσθενεστέρα, ὁ δ' ἰσχυρότερός ἐστι. Eusebius autem πλὴν ὅσα ἀσθενεστέρα, ἢ δὲ ἰσχυροτέρα ἐστὶ. Hinc Astius in sec. et tert. ed. et Stallbaumius in sec. ἢ δὲ receperunt. Ficinus: nisi quod mulieribus ut imbecillioribus, viris ut robustioribus est utendum. Bekkerus in fine ἐστὶν pro more suo scripsit, ceterum vulgatam intactam reliquit. Si contaminare codices placeat, possis ἀσθενεστέρα ἰσχυροτέρας vel ἀσθενεστέρα καὶ ἰσχυροτέρα coniicere. Sed nihil opus est mutatione. Quum virium diversitas omnibus in rebus conspicua sit, diversitatis gradus plurali ὅσα designatur, et quum natura illa mulieris et viri ceteroquin eadem, prout mulierem virumve respicias, minus vel plus virium ostendat, ἢ recte habet, atque sensus hic est: nisi quatenus imbecillior vel firmior est. Ceterum nescio, utrum ad Menon. p. 73. an huc respexerit Aristoteles Polit. I. 5. p. 24. Goettl. οὐχ ἢ αὐτῇ σωφροσύνη γυναικὸς καὶ ἀνδρὸς οὐδ' ἀνδρεία καὶ δικαιοσύνη, καθάπερ ἦτο Σωκράτης, ἀλλ' ἢ μὲν ἀρχικὴ ἀνδρεία, ἢ δ' ὑψηλετικὴ. Certe huc respexit scholiastes Eurip. Orest. 1204: τὰς μὲν γὰρ ἀρετὰς καὶ ὁ Πλάτων κοινὰς εἶναι φησι, πλεονεκτηεῖν δὲ ἴσως τοὺς ἀρξένας.

αἰ] om. Gal.
τοῖς τοιούτοις] om. Fic. τοῖς om. Vind. E. Vat. H. Flor. ACRTV.

συνοικεῖν τε καὶ συμφυλάτ- B
τειν] ξ. τε καὶ ξυμφ. Vind. F. Ang. B. Flor. R. Stallbaumius. σ. τ. κ. ξυμφ. Eus. σ. τ. κ. φυλάττειν Gal.

αὐτοῖς] αὐτῇ Vind. E. Vat. H. Flor. AC.

Τὰ δ'] τὰ δὲ Mon. B.

τὰ αὐτὰ] ταῦτά Gal. Item in responsione.

ἀποδοτέα] ἀποδοτέον Lob. Vind. B. Vat. B. Ven. BC. Par. K. ἀποδιδοτέα Vind. F.

φύσεσι] φύσεσι Bekkerus. In Vind. B. haec cum sequentibus continuantur: φύσεσι τὰ αὐτά; πρότερα] πρότερον Par. K. περιφερόμενοι] Duas primas syllabas Vind. E. int. vers. habet.

καὶ ὁμολογοῦμεν] concessimus- que Fic.

οὐδὲ] οὐδ' Vind. BF. Ang. B. C
εὐχαῖς ὅμοια] pro desiderio commentitia Fic. Male scholiastes: τὰ μὴ καθήκοντα. ἔστι γὰρ ὅτε καὶ τοιαῦτα εὐχόμεθα.

ἐνομοθετοῦμεν] ἐνουθετοῦμεν Vat. H. Flor. AC.

μᾶλλον] multo magis Fic.

ἔοικε] ἔοικεν Vind. F. Flor. R. ἦν] om. Lob. Vind. BD. Vat. BM. Par. K.

δυνατά γε] δυνατά τε Flor. T. quemadmodum Bekkerus scribendum coniecit. Quum posse illud fieri iam demonstratum esset, δυνατὰ aliquo modo distingui non ineptum erat.

καὶ βέλτιστα λέγομεν; Ἦν γάρ. Καὶ ὅτι μὲν δὴ δυνα-
τὰ, διωμολόγηται; Ναί. Ὅτι δὲ δὴ βέλτιστα, τὸ μετὰ
τοῦτο δεῖ διομολογηθῆναι; Δῆλον. Οὐκοῦν πρὸς γε τὸ
φυλακικὴν γυναικα γενέσθαι οὐκ ἄλλη μὲν ἡμῖν ἄνδρας
D ποιήσει παιδεία, ἄλλη δὲ γυναικας, ἄλλως τε καὶ τὴν
αὐτὴν φύσιν παραλαβοῦσα; Οὐκ ἄλλη. Πῶς οὖν ἔχεις
δόξης τοῦ τοιοῦδε πέρι; Τίνος δῆ; Τοῦ ὑπολαμβάνειν
παρὰ σεαυτῶ τὸν μὲν ἀμείνω ἄνδρα, τὸν δὲ χείρω. ἢ
πάντας ὁμοίους ἡγή; Οὐδαμῶς. Ἐν οὖν τῇ πόλει, ἢν
ᾠκίζομεν, πότερον οἶει ἡμῖν ἀμείνους ἄνδρας ἐξειργά-
σθαι τοὺς φύλακας, τυχόντας ἧς διήλθομεν παιδείας, ἢ
τοὺς σκυτοτόμους, τῇ σκυτικῇ παιδευθέντας; Γελοῖον,

μὲν] *om.* Vat. H.

δῆ] *Lacuna est in Vind. D.*

δῆ] *om.* Lob. Vind. BD. Vat.

M.

τὸ μετὰ τοῦτο] *τομετατοῦτο*
Vind. B. Mon. B. τὸ μετατοῦτο
Ald. Bas. ab.

πρὸς] καὶ πρὸς Vind. BD.

ἄλλη] ἄλλ Vind. E.

ἡμῖν] *om.* Vind. D.

παιδεία] παιδία Vind. BF.

ἄλλως] ἄλλ' ὡς Vind. F. a
m. pr. In margine καὶ μάλιστα
habet.

D αὐτὴν] αὐτοῦ Flor. T.

παραλαβοῦσα] *προσλαβοῦσα*
Lob. Vat. M. Vind. B. et, sup.
περι, D. *παραλακοῦσα* Ang. B.
τοιοῦδε] τοιούτου Lob. Vind.
B. Vat. M.

σεαυτῶ] *σαυτῶ* Vind. F. Ang.
B. Flor. R.

πάντας] *πάντως* Ang. B. Flor.
R. et, sup. *ας*, Vind. F. *πάντ'*
ἐν Vat. H. Flor. AC. *πάντας*
ἐν Flor. T.

ὁμοίους] *ὁμοίως* Lob. Vind. B.
Vat. M.

ἡγή] *ἡγεῖ*, sup. ἦ, Vind. F.
ἡγεῖ recentiores.

ᾠκίζομεν] *οἰκίζομεν* Flor. T.

πότερον] *ποτέρους* Mon. B.
Flor. U. Stallbaumius, qui post
ἐξειργάσθαι comma fecit.

σκυτικῇ] *σκυτοτομικῇ*, in mar-
gine γρ *σκυτικῇ*, Flor. T.

ἔφη] *Ita Vind. F. sed cum v*
super η.

δέ] *δαί* Par. A.

πολιτῶν] *πολιτικῶν* Flor. T.

Πολύ γε] *Πάνν γε* Bas. b. E
In Vind. D. *Πολύ γε* — *βέλτι-*
σται; *omissa sunt.* Ficinus *pro-*
xima nonne et reliquorum civium
hi optimi? interpretatus pro *Πο-*
λύ γε *Et reliquorum* posuit.

δέ] *δαί* Par. A.

αἱ] *om.* Vat. H.

βέλτισται] *βέλτιστοι* Vind. B.
Καὶ τοῦτο, ἔφη, πολύ.] Valde
Fic.

τι] *τῇ* Vind. E. Vat. H. *τι τῇ*
Vind. D. *Etiam Flor. ACR. τῇ*
πόλει exhibent, sed utrum omis-
so, an servato *τι*, Stallbaumius
non declaravit.

πόλει] *πολέως* Vat. B.

ἐγγίγνεσθαι] *ἐγγίν.* Mon. B.
(Flor. U.) Ald. Bas. ab. Steph.

ἔστι] *ἔστιν* Bekkerus.

δέ] *δῆ* cum *editis ante Bek-*
kerum Vind. E. Vat. M. et for-
tasse a m. pr. Ven. B. quem Bek-
kerus correctum δὲ exhibere di-
cit. δὲ ex Florentinorum uno A.
Stallbaumius annotavit, ut reliqui
quinque *δῆ* habere videantur.
Bipontini quoque de Par. K. ta-
cent.

παραγινόμεναι] *om.* Fic.

πόλει] *πόλιν* Ang. B. Flor. R. 457

πόλεως] *Vat. B.*

ἐτίθεμεν.] *ἐτίθεμεν* Ald. *ἐτί-*

ἔφη, ἐρωτᾷς. Μανθάνω, ἔφη. τί δέ; τῶν ἄλλων πολιτῶν οὐχ οὗτοι ἄριστοι; Πολύ γε. Τί δέ; αἱ γυναῖκες τῶν γυναικῶν οὐχ αὐταὶ ἔσονται βέλτισται; Καὶ τοῦτο, ἔφη, πολύ. Ἔστι δέ τι πόλει ἄμεινον, ἢ γυναικᾶς τε καὶ ἀνδρας ὡς ἀρίστους ἐγγίγνεσθαι; Οὐκ ἔστι. Τοῦτο δὲ μουσικὴ τε καὶ γυμναστικὴ παραγιγνόμεναι, ὡς ἡμεῖς διήλθομεν, ἀπεργάζονται; Πῶς δ' οὐ; Οὐ μόνον ἄρα δυνατὸν, ἀλλὰ καὶ ἄριστον πόλει νόμιμον ἐτίθεμεν. Οὕτως. Ἀποδυτέον δὴ ταῖς τῶν φυλάκων γυναιξίν, ἐπέπερ ἀρετὴν ἀντὶ ἱματίων ἀμφιέσονται, καὶ κοινωνητέον πολέμου τε καὶ τῆς ἄλλης φυλακῆς τῆς περὶ τὴν πόλιν, καὶ οὐκ ἄλλα πρακτέον· τούτων δ' αὐτῶν τὰ ἐλαφρότερα

θεμεν; Bekkerus et Stallbaumius; cui initium dictionis repugnare videtur.

Ἀποδυτέον — ἀισχρόν. B.] excerpit Stobaeus serm. XXXXI. pag. 255. Ἀποδοτέον etc. Ald. Bas. a.

ἐπέπερ] ἐπειδήπερ Lob. Vind. BD. Vat. M. Bas. b.

ἀμφιέσονται] ἐνδύονται Lob. Vind. BD. Vat. BM. et scholiastes, qui ἀμφιέσονται ut variam lectionem affert. Item margo Lob. γρ ἀμφιέσονται. Hoc autem medium est, non passivum, quod statuit Matthiae gramm. p. 780.

κοινωνητέον] κοινωνητέων Bas. b.

φυλακῆς] φ. καὶ Stob. cod. B. custodia atque tutela Fic.

ἄλλα] ἄλλο Stob. aliud Fic.

δ'] δὲ Vind. EF. Flor. CTV. Stob.

αὐτῶν] ἐαντῶν Flor. A.

ἐλαφρότερα] ἐλαφρώτερα Bekkerus ex coniectura, quam sequitur in tert. ed. Astius. Choeroboscus Bekkeri anecd. p. 1287. de his adiectivis ita praecipit: εἰ δὲ ἔχουσιν ἄφρων ὁμοίως πρὸ ἀμεταβόλου, ὁμοίως τοῖς μακρῶ παραληγομένοις φυλάττουσι τὸ ὃ καὶ ἐν τοῖς συγκριτικοῖς καὶ ἐν τοῖς ὑπερθετικοῖς, οἷον λάγνος λαγνότερος λαγνότατος, ἀκρος ἀκρότερος ἀκρότατος, ἐρυθρὸς ἐρυθρότερος ἐρυθρότατος,

ἐλαφρὸς ἐλαφρότερος ἐλαφρότατος. Ἰστέον δὲ, ὅτι αὐτὰ, φημι δὴ τὸ ἐρυθρότερος καὶ ἐλαφρότερος καὶ εὐτενός εὐτενότερος καὶ δύσποτος δύσπομότερος, παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις καὶ διὰ τοῦ ὦ, ὡς παρὰ τῷ Εὐριπίδῃ ἐν Ἐκάβῃ· (579. Pors.) παιδὸς θανούσης εὐτενωτάτην δὲ σέ. Hanc auctoritatem non sufficere ad recipiendum contra codices ὦ recte statuit Buttmanus gramm. II. p. 410. in dubia vero scriptura utendum ea neque cum Schaefero melet. p. 9. ὦ a prosa oratione abiudicandum videtur. Itaque ἐμμετρώτατος Leg. L. XI. p. 926. A. non immerito Bekkerus secundum Ven. B. Vat. C. et a m. pr. Par. A. recepit, quamquam ne Stallbaumius quidem reprehendendus est, qui contra Vossianum et Florentinos vulgatum ὦ mutare noluerit. Neque ἐρυθρότατον Epin. 987. C. a Bekkero et Stallbaumio editum auctoritate caret, si Par. A. et Vat. C. a m. pr. id exhibent. Minus tutum est ἀτεχνώτεροι Leg. III. 679. D. a m. pr. in Par. A. scriptum et a Bekkero receptum, et ἐμμετρώτατα Leg. II. 674. C. ex depravata Par. A. Voss. Pal. C. scriptura ἐμμετρώτατα, quam Vat. C. inter versus habet, a Bekkero factum et a Stallbaumio secundum Flor. A.

ταῖς γυναιξίν, ἢ τοῖς ἀνδράσι δοτέον διὰ τὴν τοῦ γένους ἀσθένειαν. ὁ δὲ γελῶν ἀνὴρ ἐπὶ γυμναῖς γυ-
 B ναιξὶ τοῦ βελτίστου ἔνεκα γυμναζομέναις ἀτελεῖ τοῦ γελοίου σοφίας δρέπων καρπὸν οὐδὲν οἶδεν, ὡς ἔοικεν, ἐφ' ᾧ γελᾷ οὐδ' ὅτι πράττει. κάλλιστα γὰρ δὴ τοῦτο καὶ λέγεται καὶ λελέξεται, ὅτι τὸ μὲν ὠφέλιμον καλὸν,

in quo ὁ super ὁ adscriptum legitur, praelatum. Nullo vero modo ἐμμετρώτατα et πικρώτατον probanda, quorum illud infra p. 474. D. hoc Epist. VII. 336. B. Bekkerus ut nostro loco ἐλαφρότερα et Tim. 56. B. ἐλαφρώτατον ex coniectura exhibuit, quam Stallbaumius in altero secutus est, quum infra L. VIII. p. 569. C. πικροτάτην neuter eorum attractaverit. Idem Stallbaumius in ed. sec. Bekkerum brevem vocalem in huiusmodi formis per totum Platonem expulsiſſe tradens Buttmani annotationem supra indicatam non legit. Etiam ἀρότατον infra p. 459. E. Leg. V. 730. E. et similia intacta reliquit Bekkerus.

ἢ — γυναιξί] om. Vat. B. Verba ἢ τοῖς ἀνδράσι neque Ficinus expressit neque scriptor nisi per negligentiam addidit, quasi non τὰ ἐλαφρότερα, sed ἐλαφρότερα dixisset. Pro ἀνδράσι δοτέον Stobaeus ἀνδράσιν ἀποδοτέον habet.

ὁ δὲ γελῶν — γελᾷ B.] laudant Eusebius praep. ev. I. XIII. p. 413. et Theodoretus Therap. L. VIII. p. 937. hac praefatione usus: κελύσας γὰρ καὶ τὰς γυναικίας, οὐ μόνον τὰς νέας, ἀλλὰ καὶ τὰς γεγηρακίας γυμνάζεσθαι, εἶτα γελῶντας τοὺς προσδιαλεγόμενους ἰδὼν ὑπολαβῶν ἔφη.

ἀνὴρ] om. Fic.

ἐπὶ γυμναῖς γυναιξί] om. Vind. B. (cuius loco in Bekkeri comm. perperam Vat. B. significatus est.)

Vat. M. ἔ. γ. ταῖς γυν. Vind. D. Vat. H. Euseb. Theod.

ἀτελεῖ] ἄτε δὴ margo Par. A. B secundum Faehsium („ἄτε δὴ γρ A.“ Bekkerus.) Euseb. Theod. cuius ex cod. Augustano antiquiore Sylburgius δὴ recepit, quod vulgo deerat. Sed in cod. Ursini ἀτελεῖ erat.

τοῦ γελοίου] διὰ τ. γ. Theod. excepto cod. Ursini. circa ridiculas nugas Fic. Apud Stobaeum serm. LXXVIII. p. 465. Pindarus hoc in physiologos dixisse traditur: τοὺς φυσιολογοῦντας ἔφη Πίνδαρος ἀτελεῖ σοφίας καρπὸν δρέπειν. Idem Boeckhius T. II. p. 10. inter apophthegmata Pindari e codice Vratisl. retulit: τοὺς φυσιολογοῦντας ἔφη ἀτελεῖ σοφίας δρέπειν καρπὸν. et eiusdem tomi parte altera p. 669. ingeniose hoc cum altero Pindari fragmento a Platone Theaet. p. 173. D. servato coniunxit. Sed quod priori loco Schneideri coniecturam σοφίας e nostro eiicientis scitam dicit, non magis ei assentior, quam Stallbaumio, qui in ed. sec. τοῦ γελοίου ex glossemate additum suspicatur. καρπὸν σοφίας Plato fructum sapientiae dicit, quem risor iste quasi de arbore sapientiae suae decerpere, h. e. sapientia sua invenisse sibi videtur, eundemque τοῦ γελοίου καρπὸν appellat utpote in ridiculo positum et ridendi materiam in se continentem: die Weisheitsfrucht des lächerlichen.

δρέπων] δρεπόμενος Theod. excepto cod. Ursini, quemadmodum Attico apud Eusebium praep.

τὸ δὲ βλαβερόν αἰσχρόν. Παντάπασι μὲν οὖν. Τοῦτο μὲν τοίνυν ἔν ὥσπερ κῆμα φῶμεν διαφεύγειν τοῦ γυναικείου πέρι νόμου λέγοντες, ὥστε μὴ παντάπασι κατακλυσθῆναι τιθέντας, ὡς δεῖ κοινῇ πάντα ἐπιτηδεύειν τοὺς τε φύλακας ἡμῖν καὶ τὰς φυλακίδας, ἀλλὰ πη τὸν λόγον αὐτὸν αὐτῷ ὁμολογεῖσθαι, ὡς δυνατὰ τε καὶ ὠ-

εν. L. XV. p. 465. fortasse hunc locum respicienti ὁ ἐξ αὐτῆς τῆς δικαιουσύνης τὸν καρπὸν τῆς εὐδαιμονίας δρεπόμενος dicitur.

οὐδὲν] οὐδὲ Astius in sec. ed. Euseb. Theod. excepto uno Ursini codice, in quo οὐδὲν, et altero, in quo οὐν erat. ὠνδὲν, sup. οὐ, Vind. F.

ὡς ἔοικεν] om. Fic.

γελῶ] γελῶι Lob. Ven. C. Vat. M. et a m. pr. B. γελῶ etiam Vind. B. a m. pr. habuisse videtur; certe ᾗ in eo a correctione est. εὐνικὸν τρίτου προσώπου τῶν ἐμικῶν margo Lob.

οὐδ' ὅτι] οὐδέ τι Stob. Trinc. οὐδὲ τί Stob. Gesn. Gaisf. (οὐδ' ὅτι margo Gesn.)

κάλλιστα — Παντάπασι μὲν οὖν.] excerpit Stobaeus etiam serm. I. p. 24. atque ibi κάλλιστον in ed. Trinc. et Gesn. κάλλιστα vero in cod. A. et in ed. Gaisfordii, serm. autem XXXXI. κάλλιον in cod. A. μάλλιστα in cod. B. legitur. Ficinus pro eo scite dixit.

δὴ] om. Vat. H.

λελέξεται] λέξεται Ang. B. Flor. R. et a m. pr. Vind. F. qui quartam syllabam a m. séc. int. vers. praepositam habet. διαλέξεται Vind. E. Vat. H. Flor. ACTV.

τὸ μὲν] prius int. vers. Vind. D.

διαφεύγειν] enatasse Fic.

πέρι] Ita Bekkerus secundum Par. A. Vat. B. Ven. BC. pro

περὶ scripsit, nec aliter Lob. Mon. B. et nisi fallor Vind. DEF. Sed Vind. B. cum editis ante Bekkerum et Stallbaumio in sec. ed. περὶ exhibet, quod, quum γυναικείου sonum habeat, minus aptum videtur. Conf. Buttmani gramm. II. p. 301.

λέγοντες] λέγοντι Vind. E.

πάντα] πάντα Lob. Vind. B. Vat. M.

τε] int. vers. Vind. D.

αὐτῷ] αὐ. Lob. Vind. BDF. C

ὁμολογεῖσθαι] Ita Par. A. Vind. EF. et int. vers. D. Ven. B. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTV. ὁμολογεῖσθαι Vat. B. ὁμολογήσθαι Vind. D. cum reliquis codicibus editionibusque omnibus. Etiam Par. A. ὠ super ὁ et η super εἰ habet, et Ficinus perfectum legit: immo vero sibimet oratio nostra consonuit, quod videlicet et possibilis et utilia ferret. nec non necessarium foret, si sensus is esset, quem Schleiermacher ostendit: sondern dass die Rede gewissermassen für sich selbst Zeugnis abgelegt hat, dass sie mögliches und nützliches vorträgt. Verum testimonii significatio a verbo ὁμολογεῖσθαι aliena et sensus hic est, sed quodammodo sibi constet sermo noster et vere tum posse illa fieri, tum utiliter fieri affirmare videatur. Itaque praesens aptissimum est. Cf. L. III. p. 434. E: κἂν μὲν ὁμολογῆται. Leg. V. 746. C: τὸ ὁμολογούμενον αὐτὸ αὐτῷ. Infinitivus autem non a φῶμεν, ut Stallbaumius autumat, sed ab ὥστε pendet, quum ἀλλὰ negationi sit oppositum.

φέλιμα λέγει; Καὶ μάλα, ἔφη, οὐ σμικρὸν κῆμα δια-
 φεύγεις. Φήσεις γε, ἦν δ' ἐγὼ, οὐ μέγα αὐτὸ εἶναι,
 ὅταν τὸ μετὰ τοῦτο ἴδῃς. Λέγε δὴ, ἴδω, ἔφη. Τού-
 τω, ἦν δ' ἐγὼ, ἔπεται νόμος καὶ τοῖς ἔμπροσθεν, τοῖς
 ἄλλοις, ὡς ἐγῶμαι, ὅδε. Τίς; Τὰς γυναῖκας ταύτας
 τῶν ἀνδρῶν τούτων πάντων πάσας εἶναι κοινὰς, ἰδίᾳ
 D δὲ μηδενὶ μηδεμίαν συνοικεῖν, καὶ τοὺς παῖδας αὐ κοι-
 νοὺς, καὶ μήτε γονέα ἔκγονον εἰδέναι τὸν αὐτοῦ μήτε
 παῖδα γονέα. Πολὺν, ἔφη, τοῦτο ἐκείνου μεῖζον πρὸς
 ἀπιστίαν καὶ τοῦ δυνατοῦ πέρι καὶ τοῦ ὠφελίμου. Οὐκ
 οἶμαι, ἦν δ' ἐγὼ, περὶ γε τοῦ ὠφελίμου ἀμφισβητεῖ-
 σθαι ἂν, ὡς οὐ μέγιστον ἀγαθὸν κοινὰς μὲν τὰς γυναῖ-

λέγει;] λέγει. codices mei cum
 editis ante Bekkerum, quod ver-
 bo φῶμεν non convenit.

μάλα] μάλ' Lob. Vind. B.
 Vat. M.

ἔφη, οὐ] ἔφη. Οὐ Ald. Erunt
 fortasse quibus plenius post ἔφη
 interpungendum videatur, ut καὶ
 μάλα interrogationi φῶμεν re-
 spondeat, sequentia causam af-
 firmationis contineant. Sed haec
 iusto vehementius ita adici puto
 ideoque καὶ μάλα cum διαφεύ-
 γεις iungere malo.

σμικρὸν] μικρὸν Vind. D.

διαφεύγεις] evasisti Fic.

Φήσεις] φύσεις Bas. ab.

γε] om. Vat. B. δὲ Vind. F.
 Ang. B. Flor. R. Stallbaumius
 in sec. ed. sibi δὲ γε scribendum
 videri bis docuit, causam ne se-
 mel quidem significavit.

τὸ μετὰ τοῦτο] τομετατοῦτο
 Lob. Vind. BD. τὸ om. Vat. B.

ἴδω] ὡς ἴδω Ven. B. Mon. B.
 Flor. U. Ald. Bas. ab. Steph.
 Ast. pr. et sec. Stallb. pr. ut
 videam Fic. quemadmodum etiam
 solum ἴδω interpretandum erat.
 Cf. Schaeferus ad Bosium p. 764.
 et Bernhardy synt. p. 397.

Τούτω — κοινοὺς δὲ τοὺς παῖ-
 δας D.] excerpit Stobaeus serm.
 XXXXI. p. 255. et priora usque

ad παῖδα γονέα Eusebius praep.
 ev. L. XIII. p. 414. Pro Τούτω
 Vind. E. τούτων habet.

ἦν] ὦ, in marg. a m. s. ἦν,
 Mon. B.

καὶ τοῖς] καὶ τοῦ Vind. E.
 Flor. AC.

τοῖς] καὶ τοῖς Vind. D. Par.
 K. sec. Bekk.

ἄλλοις] ἄλλοις Stob. Trinc.
 ἄλλοις Gesn.

ὅδε. Τίς;] : ὁδὲ τίς Vind. E.
 Etiam Vind. F. post ὅδε inter-
 punctionem omisit. Pro ὅδε Sto-
 baei codices et ed. Trinc. Gesn.
 ὁδε habent, quod Gaisfordius se-
 cundum vulgatam nostram cor-
 rexerit.

Τὰς γυναῖκας — παῖδα γονέα.
 D.] Theodoretus Lib. VIII. p. 939.
 ita exhibet: Ἀνδρῶν τούτων ἀ-
 πάντων πάσας εἶναι γυναῖκας
 κοινὰς, ἰδίᾳ (ιδίαν cod. Ursini)
 δὲ μηδεμίαν μηδενὶ ξυνοικεῖν·
 καὶ τοὺς παῖδας αὐ κοινοὺς, καὶ
 μήτε γονέα ἔκγονον εἰδέναι τὸν
 αὐτοῦ παῖδα, (hoc cod. Urs.
 Flor. B. et duo recentiores Syl-
 burgii omittunt) μήτε παῖδα πα-
 τέρα τὸν αὐτοῦ (παῖδας omissis
 tribus sequentibus iidem) γονέα.

πάντων] om. Stob. cod. A.
 Trinc.

κας εἶναι, κοινοὺς δὲ τοὺς παῖδας, εἶπερ οἶόν τε· ἀλλ' οἷμαι περὶ τοῦ εἰ δυνατὸν ἢ μὴ πλείστην ἀμφισβήτησιν γενέσθαι. Περὶ ἀμφοτέρων, ἢ δ' ὅς, εὖ μάλα ἂν ἀμφισβητηθεῖη. Λέγεις, ἦν δ' ἐγὼ, λόγων σύστασιν· ἐγὼ δ' ὤμην ἔκ γε τοῦ ἐτέρου ἀποδράσεσθαι, εἴ σοι δόξειεν ἀφελίμον εἶναι, λοιπὸν δὲ δὴ μοι ἔσεσθαι περὶ τοῦ δυνατοῦ καὶ μὴ. Ἄλλ' οὐκ ἔλαθες, ἢ δ' ὅς, ἀποδιδράσκων· ἀλλ' ἀμφοτέρων πέρι δίδου λόγον. Ὑφεκτέον, ἦν δ' ἐγὼ, δίκην. τοσόνδε μέντοι χάρισαί μοι· ἕασόν με ἑορτάσαι, ὥσπερ οἱ ἀργοὶ τὴν διάνοιαν εἰώθασιν ἐστιᾶσθαι ὑφ' ἑαυτῶν, ὅταν μόνου πορεύωνται. καὶ γὰρ οἱ τοιοῦτοί που, πρὶν ἐξευρεῖν, τίνα τρόπον ἔσται τι ὦν

458

ἰδία] *ἰδία* Stob. cod. A. Trinc.
ἰδίῳ Gesn.
D *μηδεμίαν*] *μὴ δὲ μίαν* Mon. B. Stob. Trinc.
συννοικεῖν] *ξυν.* Ang. B.
γονέα] *γονέας* Ang. B. Stob. cod. A. Trinc.
ἔκγονον] *post εἰδέναι* Stob.
αὐτοῦ] *αὐ.* Lob. Vind. DF. Ald. Bas. ab.
γονέα] *γονέας* Vind. EF. Flor. ACR.
τοῦ ἀφελίμου] *τοῦ om.* Stob.
Οὐκ — ἀφελίμου] *om.* Vind. BF. Vat. M. Post *Οὐκ* Stephanus comma posuit.
ἂν] *om.* Lob. Vind. B. Vat. BM.
ὄς] *om.* Vind. E.
τάς] *om.* Vind. BD.
τοὺς] *om.* iidem.
εἰ] *om.* Lob. Vind. B. Vat. BM.
δυνατὸν] *ἀδύνατον* Vind. F. Ang. B. Flor. R.
πλείστην] *Huic* Vind. F. Ang. B. et int. vers. a m. s. Mon. B. ἂν addunt.
E *εὖ*] *om.* Vind. B.
μάλα] *μάλ'* Vind. DE. Vat. H. Flor. ACTV. Stallbaumius.
σύστασιν] *Ita* Lob. Vind. BDEF. Mon. B. Flor. ACRTUV. *ξύστασιν* editi. (*sermonum*) *conspirationem* Fic. quod supra modum

auxit Schleiermacherus: *Das ist ja eine Rotte von Reden, die du mir ankündigst!* Vid. Stephani thes. I. 1794. D.

ἀποδράσεσθαι] *ἀπόδράσασθαι* Ven. B. Flor. R.

ἀλλ' ἀμφοτέρων] *ἀλλ' om.* Vind. D. Fic.

τοσόνδε] *τὸ σὸν* Vat. H.

χάρισαί μοι] *χάρισάοιμ* Vind. F. a m. pr. *χάρισάοιμι* Vind. E. *χάρισόν μοι* Par. K.

ἕασόν] *καὶ ἔ.* Ang. B. Flor. R. *ἕασαί* Vind. D.

ἑορτάσαι] *meo arbitratu crassari* Fic. Idem in sequentibus *ἐστιᾶσθαι ὑφ' ἑαυτῶν* *crassari se ipsis satis crasse interpretatus est.*

ἀργοὶ] *ἀργεῖοι* Vind. D. a m. pr.

εἰώθασιν] *εἰώθεσαν* Lob. Vind. B. Vat. BM. Et Vind. D. *εσαν* super *ασιν* habet.

ἐστιᾶσθαι] *ἔστ.* Vind. D.

πορεύωνται] *πορεύονται* Vind. E. Flor. R. Bas. b.

τίνα] *τινα* Lob.

τι] *om.* Par. DK. secund. Bip. Mon. B. Flor. U. Stallbaumius;

quem et sequens singularis ὁ et res ipsa deterere debet, quo minus tam dubiae fidei codices sequeretur. Unum enim quoddam otiosa mens ex eis, quae in votis habet, secum volvere, exornare, paratum ponere solet.

ἐπιθυμοῦσι, τοῦτο παρέντες, ἵνα μὴ κάμνωσι βουλευόμενοι περὶ τοῦ δυνατοῦ καὶ μὴ, θέντες ὡς ὑπάρχον εἶναι ὃ βούλονται, ἤδη τὰ λοιπὰ διατάττουσι καὶ χαίρουσι διεξιόντες, οἷα δράσουσι γενομένου, ἀργὸν καὶ
 B ἄλλως ψυχὴν ἔτι ἀργότεραν ποιοῦντες. ἤδη οὖν καὶ αὐτὸς μαλθακίζομαι καὶ ἐκεῖνα μὲν ἐπιθυμῶ ἀναβαλέσθαι καὶ ὕστερον ἐπισκέψασθαι, ἢ δυνατὰ, νῦν δὲ ὡς δυνατῶν ὄντων θεῖς σκέψομαι, ἂν μοι παρήγῃ, πῶς διατάξουσιν αὐτὰ οἱ ἄρχοντες γιγνόμενα, καὶ ὅτι πάντων ξυμφορώτατ' ἂν εἴη πραχθέντα τῇ τε πόλει καὶ τοῖς

παρέντες] παρέντισι Vind. E.
 καὶ μὴ] In Vind. B. μὴ a m. s. deletum.

ὑπάρχον] ὑπαρχον Lob. et a m. pr. Vind. BF. Post hoc quod legitur εἶναι, id non dubitavi cum Bekkero ex Par. AD. Vind. F. Ven. C. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTV. recipere. In Vind. E. eius loco est ἤδη, in reliquis et in editionibus praeter Bekkerianam omissum est, et, si ὑπάρχον significatione vulgari pro ὄν accipitur, omitti debet. Sed quum ὑπάρχειν etiam certo adesse, non deesse significet, quo sensu Socrates Phaedon. p. 78. A. ταῦτα μὲν δὴ ὑπάρξει dicit, recte illi hoc, ut sit res cupita, tamquam certum et indubium ponentes θέντες ὡς ὑπάρχον εἶναι ὃ βούλονται dicuntur. Simul apparet εἶναι facile supervacaneum, minime vero explicationis gratia addendum videri librariis potuisse.

βούλονται] βουλευόνται Par. K. sec. Bip.

διατάττουσι] διαλλάττουσι Lob. Vind. B. Vat. M.

δράσουσι] δράσσουσι Vind. D.

γενομένου] γενοῦ Vind. E. γενομένην Ang. B. et a m. sec. Flor. RT.

ἀργὸν καὶ ἄλλως ψυχὴν] atque ita torpentem animum Fic. Pro ἀργὸν Mon. B. Par. DK.

sec. Bekk. ἀργὴν habent, Flor. U. ἀργὴν habere dicitur.

ἐκεῖνα] ἐκεῖνο Mon. B. Flor. B. U. disertationem illam Fic.

ἀναβαλέσθαι] ἀναλαβέσθαι Vat. H. Flor. ACV. ἀναβλαβέσθαι Vind. E.

ἢ] Ita Par. A. Lob. Vind. BDF. Vat. BHM. Ven. BC. Ang. B. Flor. ACRV. quibus in sec. ed. Stallbaumius Flor. T. addit. εἰ reliqui cum editis ante Bekkerum, quem Stallbaumius in sec. ed. deseruit, quia non qua ratione res fieri possit potissimum dubitetur, sed an omnino fieri possit. Sed posse aliquid fieri haud aliter demonstratur, nisi ut modus, quo fieri possit, ostendatur. Itaque codicibus obtemperare licet. Ficinus alterum secutus est: *possibiliae ista sint an non.*

δυνατὰ] δύναται Vind. F. Ang. B.

σκέψομαι] σκέψομαι Flor. R. μοι] με Vind. D.

παρήγῃ] Hunc accentum codices a me inspecti omnes sex habent cum editis ante Bekkerum, qui tacite scripsit παρήγῃ. Cf. Vol. I. p. 305, b. sq. et L. VII. p. 520. A. In Vind. D. super ultima ois legitur.

ξυμφορώτατ'] ξυμφερώτατ' Vind. F.

φύλαξι. ταῦτα πειράσομαι σοι πρότερα συνδιασκοπεῖσθαι, ὕστερα δ' ἐκεῖνα, εἴπερ παρήης. Ἄλλὰ παρήημι, ἔφη, καὶ σκόπει. Οἴμαι τοίνυν, ἦν δ' ἐγὼ, εἴπερ ἔβου-
 460 ται οἱ ἄρχοντες ἄξιοι τούτου τοῦ ὀνόματος οἷ τε τού- C
 τοις ἐπίκουροι κατὰ ταῦτά, τοὺς μὲν ἐθελήσειν ποιεῖν τὰ ἐπιτατιόμενα, τοὺς δὲ ἐπιτάξιν τὰ μὲν αὐτοὺς πειδομένους τοῖς νόμοις, τὰ δὲ καὶ μιμουμένους, ὅσα ἂν ἐκείνοις ἐπιτρέψωμεν. Εἰκὸς, ἔφη. Σὺ μὲν τοίνυν, ἦν δ' ἐγὼ, ὁ νομοθέτης, αὐτοῖς, ὥσπερ τοὺς ἄνδρας ἐξέλεξας, οὕτω καὶ τὰς γυναικας ἐκλέξας παραδώσεις

τε] *om.* Par. A. Vat. H. Flor. TV. δὲ, sup. τ, Vat. B.

παντα] In Ald. ante hoc nulla distinctio, post id comma, in Bas. ab. utrimque punctum positum, deinde Πειράσ. scriptum, in Stephan. Ast. pr. sec. post φύλαξι commate incisum est. Pro πειράσομαι Par. K. sec. Bip. πειράσομαι habet.

πρότερα] πρότερον Par. K. Ang. B. Flor. RT.

παρήης] παρήης Steph. Ast. pr.

C οἷ τε] εἷ τε Stallbaumii sec. ed.

κατὰ ταῦτά] καταπαντὰ Lob. Vind. F. In Bas. ab. non post, sed ante haec comma positum, in Ald. utroque loco omissum.

τοὺς δὲ] τοὺς δ' Lob. Vind. BF. Ang. B. Vat. M. Flor. R.

αὐτοὺς πειδομένους τοῖς νόμοις] αὐτοὺς πειδομένους τοὺς νόμους Vind. F. αὐτοῖς πειδομένους τοῖς νόμοις Par. K. quod Astius praeunte Ficino (*ipsis parentes legibus*) in sec. ed. recepit, non postulante, ut ipse ait, sed tamen permittente sensu, quia imitatio ad voluntatem et consilium legislatoris, non ad ipsas leges dirigitur. At nihilo minus verum est αὐτοὺς, quod in tertia ed. restituit. Nonnulla enim sic imperant custodes, ut ipsi legibus pareant, scilicet ea omnia, quae a legibus imperare iubentur.

καὶ] ἦ cum punctis superne inscriptis Vind. F. *om.* Ang. B. Flor. RT.

μιμουμένους] Ita Mon. B. a m. pr. μὴ πειδομένους a m. s. Post μιμουμένους comma feci, quia sequentia per appositionem addita sunt, ut L. I. p. 334. D: πολλοῖς ἄρα, ὃ Πολέμαρχε, ξυμβήσεται, ὅσοι διημαρτήμασι τῶν ἀνθρώπων, δίκαιον εἶναι τοὺς μὲν φίλους βλάπτειν· πονηροὶ γὰρ αὐτοῖς εἰσὶ· τοὺς δ' ἐχθροὺς ὠφελεῖν· ἀγαθοὶ γάρ.

ἐπιτρέψωμεν] ἐπιτάξωμεν Vind. D. Cf. L. III. p. 425. A. sqq.

Εἰκὸς — λεών. D.] laudant Eusebius praep. ev. L. XIII. p. 414. et Theodoretus Therap. L. VIII. p. 939. Sed hic duo prima omittit et pro Σὺ secundum Flor. B. cod. Ursini et ed. Sylb. *Εἰς* legit.

ὁ] *om.* Theod. Sylb.

νομοθέτης] Huic quoque comma, quod Aldus et Stephanus ne sequenti quidem αὐτοῖς apposuerunt, apponendum putavi, quo magis αὐτοῖς ad ἐκλέξας et παραδώσεις pertinere intelligeretur.

ἐξέλεξας] ἐκλέξας Vat. B. *om.* Ven. B. Euseb. Theod. Ald. Bas. a. Steph. Ast. pr.

παραδώσεις] παραδώσει Theod. Schulz.

καθόσον οἶόν τε ὁμοφυεῖς· οἱ δὲ, ἅτε οἰκίας τε καὶ ξυσσίτια κοινῇ ἔχοντες, ἰδίᾳ δὲ οὐδενὸς οὐδὲν τοιοῦτο κερπημένον, ὁμοῦ δὲ ἔβονται, ὁμοῦ δὲ ἀναμειγμένων καὶ ἐν γυμνασίοις καὶ ἐν τῇ ἄλλῃ τροφῇ ὑπ' ἀνάγκης, οἶμαι, τῆς ἐμφύτου ἄξονται πρὸς τὴν ἀλλήλων μίξιν. ἢ οὐκ ἀναγκαῖά σοι δοκῶ λέγειν; Οὐ γεωμετρικαῖς γε, ἢ δ' ὅς, ἀλλ' ἐρωτικάις ἀνάγκαις, αἷ κινδυνεύουσιν ἐκείνων δριμύτεροι εἶναι πρὸς τὸ πείθειν τε καὶ ἔλκειν τὸν πολὺν λεῶν. Καὶ μάλα, εἶπον. ἀλλὰ μετὰ δὴ ταῦτα, ὦ Γλαύκων,

καθόσον] καθ' ὅσον Vind. F. Mon. B. (recentiores.)

ὁμοφυεῖς] *consimiles inter se ingenio* Fic.

ἅτε] ἅτε δὴ Theod.

ξυσσίτια] ξυνσίτια cum σ super v Vind. F.

κοινῇ] κοινὰ Lob. Vind. BDEF. Mon. B. Vat. B. Ven. BC. Par. DK. sec. Bekk. Ang. B. Flor. ACRTUV. Euseb. Theod. Sylb. Bas. b. Stallbaumius. Utrum Ficinus legerit, *utpote aedes et comessiones communes habentes* interpretatus, incertum est. κοινῇ, si non in optimo codice exstaret, ad sequens ἰδίᾳ accommodatum a librariis videri posset: nunc ab ipso Platone ad evitandam tautologiae speciem, quam ξυσσίτια κοινὰ habere necesse est, et ut communio ad aedes quoque pertinere intelligeretur, potius, quam κοινὰ positum videtur. Quamquam posse hoc ad οἰκίας pariter atque ad ξυσσίτια referri et codicum auctoritate praevalere non nego.

οὐδενὸς] om. Par. K. et a m. pr. Ven. B. post οὐδὲν ponit Flor. T.

τοιοῦτο] τοιούτου Lob. Vat. B. τοιούτου Vind. BD. Ven. B. Par. K. Vat. M. Flor. T. Euseb. Theod.

κεκτημένον] κεκτημένοι Par. DK. (*propriū vero nihil talium possidentes* Fic.

ὁμοῦ] οὐμοῦ Vind. E.

δὴ ἔβονται] δὲ ἔβονται Vind. E. Theod. cod. Urs. δεήσονται Par. K. sec. Bekk.

ὁμοῦ δὲ] καὶ ὁμοῦ δὴ Theod. D ὁμοῦ δ' cod. Urs.

ἀναμειγμένων] ἀμειγμένων Vind. E.

οἶμαι] int. vers. Lob.

ἐμφύτου] ἐμφύτου ἐπιθυμίας Theod. ἐμφ. οἰκονομίας cod. Urs.

ἄξονται] αὐξονται Theod. codices duo recentiores Sylb. et Flor. B. Cf. ad p. 452. A.

ἢ οὐκ] ἢ οὐ καὶ Vind. E.

γε] om. Vat. B. — Plutarchus Lycurg. p. 48. C: ἦν μὲν οὖν καὶ ταῦτα παρορητικά πρὸς γάμον. λέγω δὲ τὰς πομπὰς τῶν παρθένων καὶ τὰς ἀποδύσεις καὶ τοὺς ἀγῶνας ἐν ὅφει τῶν νέων ἀγομένων οὐ γεωμετρικαῖς, ἀλλ' ἐρωτικάις, ὡς φησὶν ὁ Πλάτων, ἀνάγκαις. quem locum indicavit Astius. Similiter nostrum, ut videtur, respiciens Proclus in Tim. p. 101: ταῦτα μὲν οὖν τὰ τρία γεωμετρικαῖς ἀνάγκαις, φησὶν, ἀποδεικνύμενα κείσθω. Ceterum nescio, an Glauconi haec respondentem poetae alicuius locus sit obversatus.

αἶ] ἄ Lob. Vind. B. Vat. M.

κινδυνεύουσιν] om. Fic. (*quae multo acrior est quam illa.*)

δριμύτεροι] δριμύτεροι iidem, qui ἄ. habent.

ἀτάκτως μὲν μίγνυσθαι ἀλλήλοις ἢ ἄλλο ὀτιοῦν ποιεῖν E
οὔτε ὅσιον ἐν εὐδαιμόνων πόλει οὔτ' ἐάσουσιν οἱ ἄρ-
χοντες. Οὐ γὰρ δίκαιον, ἔφη. Δῆλον δὴ, ὅτι γάμους
τὸ μετὰ τοῦτο ποιήσομεν ἱερούς εἰς δύναμιν ὅτι μάλι-
στα· εἶεν δ' ἂν ἱεροὶ οἱ ὠφελιμώτατοι. Παντάπασι μὲν
οὔν. Πῶς οὖν δὴ ὠφελιμώτατοι ἔσονται; τόδε μοι λέ- 459
γε, ὦ Γλαύκων· ὄρω γὰρ σου ἐν τῇ οἰκίᾳ καὶ κύνες
θηρεντικούς καὶ τῶν γενναίων ὀρνίθων μάλα συχνούς·
ἄρ' οὔν, ὦ πρὸς Διός, προσέσχηκός τι τοῖς τούτων

τε] *om.* Theod. exceptis codi-
cibus Sylburgii duobus recentio-
ribus, ex quibus ille particulam
recepit.

πολὺν] πολὴν Bas. b.

μετὰ δὴ] δὴ τὰ δὴ Vind. E.
δὴ μετὰ Vat. B. Ven. B. cum
editis ante Bekkerum et Astio in
tert. ed. δὴ continuationem indi-
cans haud raro praepositionem
inter et pronomen vel nomen po-
nitur ita, ut huic ponderis non-
nihil addat. Phaedon. 87. B: πρὸς
δὴ τοῦτο τόδε ἐπίσκεψαι εἰ τι
λέγω. 98. B: ἀπὸ δὴ θαναμα-
στῆς, ὦ ἑταῖρε, ἐλπίδος ὀχό-
μην φερόμενος. Non multo ali-
ter 102. B: ἐπεὶ αὐτῶ ταῦτα
ξυνεχωρήθη — τὸ δὴ μετὰ ταῦ-
τα ἡρώτα, εἰ δὴ etc.

μίγνυσθαι] γυμνοῦσθαι Vat.
BH. Vind. ED. Flor. ACV. hi
quatuor cum vulgato in margine.
denudari (inter se) Fic.

E ἐν] *om.* Vind. D.

δὴ] δὲ Mon. B. Flor. U.

γάμους] ἀγάμους Vat. B.

τὸ μετὰ τοῦτο] τομετατοῦτο
Lob. Vind. BDE. τὸ μετατοῦτο
Mon. B. Ald. Bas: ab.

ποιήσομεν] ποιήμεν Vind. E.

ἱερούς] Haec singulorum cum
pluribus connubia Proclus in Tim.
p. 16. repetit ἐν τῶν μυστικῶν
λόγων καὶ τῶν ἐν ἀπορρήτοις
λεγόμενων ἱερῶν γάμων, οἷς καὶ
ὁ Πλάτων εἰς δύναμιν ἐξ ὁμοίων
(f. ἐξομοιῶν) περὶ τοὺς πολίτας

καὶ τοὺς τῶνδε γάμους ἱερούς
γάμους προσηγόρευσε. Hunc lo-
cum Astius indicavit et insuper
Themist. Orat. XXI. pag. 248.
Hard: conferri iussit, ubi inter
alia haec ex nostro loco haud
aptissime translata leguntur: εἰσί
που ὑμῶν ἐν ταῖς οἰκίαις πολ-
λοὶ μὲν ἵπποι, πολλοὶ δὲ κύνες,
καὶ ἐν τοῖς ἀγροῖς γε αὐτῶ βοῶν
τε καὶ προβάτων ἀγέλαι. ὅταν
οὔν βούλησθε ἐξ αὐτῶν τίτε-
σθαι ὑμῖν μόσχους τε ἀδρούς
καὶ πόλους γενναίους καὶ συν-
λάκια θηρεντικά, πότερον ἐξ
ἀπάντων ὁμοίως γεννᾶτε, ἢ
προθυμείσθε ὅτι μάλιστα ἐν
τῶν ἀρίστων; ἐγὼ μὲν γὰρ ὑμᾶς
ὄρω τὸν τε ἵππον ἐξετάζοντας
etc.

ὅτι μάλιστα] ὀτιμάλιστα Vind.
F. ὀτιμάλιστα Steph. ὅ τι μάλι-
στα Stallb. in sec. ed. ut solet.

ὠφελιμώτατοι] ὠφελιμώτατοι
Vind. E. Item paullo post.

οὔν δὴ] *om.* Fic.

459

ἔσονται;] ἔσονται, Mon. B.
Ald. Steph. Ast. pr. sec.

οἰκία] Ita Vind. B. sed cum
litura ante ἰ.

θηρεντικούς] θηρεντικὰς Par.
K.

ἄρ'] ἄρ' Flor. T. ἄρα Vind.
F.

ὦ πρὸς Διός] *om.* Fic.

τι] *om.* Vind. F. Flor. R.

γάμοις τε καὶ παιδοποιίαις; Τὸ ποῖον; ἔφη. Πρῶτον μὲν αὐτῶν τούτων, καίπερ ὄντων γενναίων, ἄρ' οὐκ εἰσὶ τινες καὶ γίγνονται ἄριστοι; Εἰσί. Πότερον οὖν ἐξ ἀπάντων ὁμοίως γεννᾶς, ἢ προθυμῇ ὅτι μάλιστα ἐκ τῶν ἀρίστων; Ἐκ τῶν ἀρίστων. Τί δ'; ἐκ τῶν νεωτάτων, ἢ ἐκ τῶν γεραιτάτων, ἢ ἐξ ἀκμαζόντων ὅτι μάλιστα; Ἐξ ἀκμαζόντων. Καὶ ἐὰν μὴ οὕτω γεννᾶται, πολὺ σοι ἡγῆ χειρὸν ἔσεσθαι τό τε τῶν ὀρνίθων καὶ τὸ τῶν κυνῶν γένος; Ἐρωγ', ἔφη. Τί δὲ ἵππων οἶει,

τε] *om.* Lob. Vind. B. Vat. B. nisi huius signum perperam pro Vindobonensi, cuius mentionem omisit, Bekkerus posuit.

παιδοποιίαις] παιδοποιία Vind. EF. Par. K. sec. Bip. παιδοποιία Ven. C. Par. DK. secund. Bekk. Ang. B. Vat. H. παιδοποιίας Bas. ab. παιδοποιία Mon. B. Flor. ACRTUV. Stallb. in pr. ed. generationem Fic. qui tamen γάμοις quoque singulari coitum reddidit. Pollux III. 14: Πλάτων δὲ τὴν παιδοποιίαν καὶ παιδογονίαν καὶ παιδοργίαν εἴρηκεν.

Τὸ ποῖον; ἔφη.] Vulgo Τὸ ποῖον, ἔφη;

αὐτῶν τούτων] αὐτὸ τοῦτο Par. K.

Εἰσί.] Εἰσίν. Bekkerus.

ἐξ ἀπάντων] ἐξαπάντων Vind. F.

προθυμῇ] προθυμῆ Astius, Bekkerus et Stallbaumius.

Ἐκ τῶν ἀρίστων.] *om.* Vind. F. Ang. B.

Τί δ';] Τί δ' Ald. Bas. ab. Τί δ', Steph. Ast. pr. sec.

γεραιτάτων] γεραισιτάτων Lob. Vind. B. Vat. M.

ἐξ ἀκμαζόντων] ἐξἀκμαζόντων Lob. h. l. et in sequentibus iterum, ubi Vind. F. ἐξακμαζόντων habet.

ἐὰν] ἂν Vind. E. Vat. H. Flor. ACT.

σοι] *om.* Fic.

ἡγῆ] ἡγεῖ, sup. ἦ, Par. D. ἡγεῖ Astius, Bekkerus et Stallbaumius.

χειρὸν] χεῖρον Vind. B. Vat. M.

τό τε τῶν] τε τὸ τῶν Vind. D. τῶν τε Lob. Vind. B. Vat. M.

ὀρνίθων] canum Fic.

καὶ τὸ] καὶ Lob. Vind. B. Vat. BM.

κυνῶν] avium Fic.

δὲ] δαί Par. A.

οἶει] *om.* Vind. B. Vat. M. οἷη Bas. ab.

ἦ] ἦ Par. A. ἦ Lob. Vind. BDF. Ast. sec.

πῆ] πῆ Vind. F.

μὲν τ' ἂν] μὲν τ' ἂν Mon. B. μὲν τ' ἂν editi ante Bekkerum.

ἦ δ' ὅς] *om.* Lob. Vind. B. Vat. M.

ἄκρων εἶναι] εἶναι *om.* Mon. B. Flor. U. Fic. „Videtur abundare εἶναι.“ Steph. in marg. quem contra Astius duabus e structuris conflata esse orationem statuit cum Matthiaeo gramm. p. 1303. quibus ita assentior, ut verbum εἶναι ex altera assumptum propterea censeam, ne σφόδρα ad δεῖ potius, quam ad ἄκρων referatur, articulum autem ad ἀρχόντων additum ex eadem illa altera structura repetendum putem. Scilicet illud σφόδρα ἡμῖν δεῖ ἄκρων ἀρχόντων non solum valde peritis nobis opus est magistratibus, sed etiam valde indigemus peritis magistratibus significare poterat, ideoque a Socrate, ne peritos magistratus desiderare videretur, quibus instruendis ipse iam magnam operam dedisset, ita inflectitur, ut ma-

ἦν δ' ἐγὼ, καὶ τῶν ἄλλων ζώων; ἢ ἄλλη πη ἔχειν;
 Ἄτοπον μὲντ' ἂν, ἢ δ' ὅς, εἴη. Βαβαί, ἦν δ' ἐγὼ, ὦ
 φίλε ἑταῖρε, ὡς ἄρα σφόδρα ἡμῖν δεῖ ἄκρων εἶναι τῶν
 ἀρχόντων, εἶπερ καὶ περὶ τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος
 ὡσαύτως ἔχει. Ἀλλὰ μὲν δὴ ἔχει, ἔφη· ἀλλὰ τί δὴ;
 Ὅτι ἀνάγκη αὐτοῖς, ἦν δ' ἐγὼ, φαρμάκοις πολλοῖς χρῆ-
 σθαι. ἰατροὺν δέ που μὴ δεομένοις μὲν σώμασι φαρμά-
 κων, ἀλλὰ διαίτη ἐθελόντων ὑπακούειν, καὶ φανυότερου
 ἐξαρκεῖν ἠγούμεθα εἶναι· ὅταν δὲ δὴ καὶ φαρμακεύειν

*gistratus nostros valde peritos esse necesse est sine ambiguitate dicat. Aliter sensisse videtur Bernhardt synt. p. 364. hunc locum inter eos referens, qui infinitivum extra necessitatem et per accessionem adiectum habeant, qualis sit Eurip. Med. 1400: φι-
 λίου κρήσω στόματος παιδῶν ὁ τάλας προσπύξασθαι. Plat. Euthyd. p. 282. D: τὸ μὲν ἐμὸν, ἔφη, παράδειγμα, ὦ Διονυσό-
 δωρέ τε καὶ Εὐθύδημε, οἷον ἐπιθυμῶ τῶν προτρεπτικῶν λό-
 γων εἶναι, τοιοῦτον. et Xenoph. Anab. V. 4, 9: τί ἡμῶν δεήσε-
 σθε κρήσασθαι; quorum exem-
 plorum primum ac tertium, quo-
 niam infinitivum habent ad idem
 subiectum, quod verbi finiti illum
 regentis est, spectantem, cum
 hoc nostro componi non debebant.
 Neque alter ille Platonis locus
 tuto adhibetur, quia οἷων ex
 Routhii coniectura profectum est,
 codices οἷον legi iubent. Noster
 praeterea hoc proprium et nescio
 an singulare habet, quod diver-
 sae verbi construendi rationi si-
 gnificationis quoque diversitas ali-
 qua coniuncta est, quae ipsa
 structurae utriusque adhibendae
 et alteri alterius innectendae caus-
 sa exstitit; quam ob rem illius di-
 ctionis, etiam si secundum Rou-
 thium cum Heusdio, Heindorfio et
 Bekkero scribatur, tamen alia et
 facillior ratio sit. Ceterum quae
 Stallbaumius in sec. ed. p. 54.
 exempla contulit, pleraque talia
 sunt, quale Euripideum supra si-
 gnificatum, et ab hoc aliena; in*

*verbis autem Timaei p. 33. D. χειρῶν δὲ — οὐκ ᾔετο δεῖν αὐ-
 τῷ προσάπτειν, quae similia no-
 stris videri possunt, genitivus ab
 omissio τι pendet, non a verbo
 δεῖν, cuius cum οἴεσθαι coniu-
 cti significatio certa est et geni-
 tivi impatiens.*

*εἶπερ] εἶ Vind. E. εἶπε, e
 corr. εἶ, Vind. F.*

καὶ] om. Vind. E.

ὡσαύτως] ὡσαύτως Vind. F.

*ἔφη· ἀλλὰ] ἔφη. Ἀλλὰ Ald. C
 Steph.*

*ἰατροὺν] ἰατρῶν Vat. M. et a
 m. pr. Vind. B.*

*ἐθελόντων] ἐθέλουσιν Vind.
 BD; Vat. M. Flor. TV. ἐθελόν-
 των cum οὐσι super ὄντω Lob.
 „Paulo ante adscripsi margini,
 videri redundare εἶναι (et merito
 certe, quum satis sit, ἡμῖν δεῖ
 ἄκρων τῶν ἀρχόντων, ut dicitur
 δεῖ μοι τούτου pro δεόμεναι
 τούτου) sed hic quoque de eo-
 dem infinitivo redundante admo-
 nere debueram: quum satis sit
 ἐξαρκεῖν, absque εἶναι. Nisi
 forte putemus non ἐξαρκεῖν sed
 ἐξαρκῆ Platonem scripsisse: nam
 post ἐξαρκῆ (aut ἐξάρκη, si ita
 potius scribendum est) apte ad-
 deretur εἶναι. Verum et pro ἐθε-
 λόντων scribendum videtur ἐθέ-
 λουσι. nisi dicamus non ad prae-
 cedens σώμασι referri, sed intel-
 ligendum esse σώμασιν ἀνθρώ-
 πων ἐθελόντων διαίτη ὑπακούειν:
 sed ita scripsisse Platonem
 minus mihi fit verisimile.“ Steph.
 annot. p. 21. Eandem coniectu-
 ram margini adlevit: ἐθέλουσιν.*

δέη, ἴσμεν ὅτι ἀνδρειότερον δεῖ τοῦ ἱατροῦ. Ἀληθῆ· ἀλλὰ πρὸς τί λέγεις; Πρὸς τόδε, ἦν δ' ἐγὼ· συχνῶ τῷ ψεύδει καὶ τῇ ἀπάτῃ κινδυνεύει ἡμῖν δεήσειν χρῆσθαι
 D τοὺς ἄρχοντας ἐπ' ὀφελείᾳ τῶν ἀρχομένων. ἔφαμεν δέ που ἐν φαρμάκου εἶδει πάντα τὰ τοιαῦτα χρήσιμα εἶναι. Καὶ ὀρθῶς γε, ἔφη. Ἐν τοῖς γάμοις τοίνυν καὶ παιδοποιαῖς ἔοικε τὸ ὀρθὸν τοῦτο γίνεσθαι οὐκ ἐλάχιστον. Πῶς δὴ; Δεῖ μὲν, εἶπον, ἐκ τῶν ὁμολογημένων τοὺς ἀρίστους ταῖς ἀρίσταις συγγίνεσθαι ὡς πλειστάκις,

Neque dubium est, quin genitivus nec masculini generis sit neque a σώμασι pendeat. Minime vero mutandus, sed pro absoluto habendus atque ab eadem sermonis mobilitate repetendus est, qua supra p. 458. D. ἀναμειμιγμένων pro nominativo, Leg. L. VIII. p. 855. A. in verbis πασι δὲ καὶ γένει, ἐὰν φύγωσι τὰ πατρῶα ἦθη, κλέος ἔστω καὶ λόγος ἐντιμος λεγόμενος, ὡς εὖ τε καὶ ἀνδρείως εἰς ἀγαθὸν ἐκαικοῦ διαπεφευγῶτων hoc extremum pro dativo, alibi idem genitivus pro accusativo ponitur. Non magis opus est altera Stephani coniectura, quam Astius in tert. ed. suam fecit, quum in secunda vulgatum εἶναι recte explicuisset.

φανλότερον] φανλοτέρων cum
 ον super ὄν Vind. F.

δέη] δέοι Flor. T.

ἴσμεν] σημεν Vind. F.

ἱατροῦ.] ἱατροῦ. ἦ γάρ; Ang.
 B. Flor. RT.

πρὸς τί] τί πρὸς ταῦτα
 Vind. D.

κινδυνεύει] κινδυνεύειν Vind.
 B. Vat. M. Ald. Bas. ab.

δεήσειν] δεήσει Lob. Vind. BD.
 Vat. M.

χρῆσθαι] om. Lob. Vind. B.
 Vat. M.

D ἐπ' ὀφελείᾳ] ἐπωφελείᾳ Ald.
 Bas. ab.

ἐν φαρμάκου εἶδει] pharmacia
 medicinaeque loco Fic. V. L. III.
 p. 389. B.

γε] γ' Vind. F. Flor. RT.
 Idem Bekkerus in Vat. M. aliove

codice invenisse videtur. Scribit enim in commentariis: „γ' om. Vat. M.“ et in textu γε habet.

ἔοικε τὸ] ἔοικεν Lob. Vind. B.
 Vat. BM. ἔοικε καὶ τὸ Ang. B.

γίνεσθαι] γίνεσθαι Mon. B.
 γενέσθαι editi ante Bekkerum.

„Omnino opus est particula ἄν post γενέσθαι, ut γενέσθαι ἄν accipiatur pro γενήσεσθαι. quamvis Ficinus interpretetur Fieri, perinde acsi legisset γίνεσθαι.“

Steph. annot. p. 21. Qui si codices praesens habere scisset, haud dubie eo contentus ἄν non desiderasset. Scilicet magnam partem illorum mendaciorum, quae probaverant, locum in nuptiis et liberorum procreationibus habere Socrates existimat; cuius verba recte interpretatur Schleiermacherus: Bei den Hochzeiten nun und der Kindererzeugung scheint dies richtige gar nicht in geringem Maass vorzukommen.

ἐλάχιστον.] ἐλάχιστον; Bas. b.
 ὁμολογημένων] ὁμολογημένων
 Vind. E.

συγγίνεσθαι] γίνεσθαι Lob.
 Vind. B. γίνεσθαι Vat. M. et a
 m. pr. B. (a m. s. praepositionem habere videtur.) συγγίνεσθαι
 Vind. DE. Mon. B. editi ante
 Astium.

τῶν μὲν] Pro τῶν Vind. F. a
 m. pr. τὸν habebat.

ἔγγονα] ἔγγονα Ven. C. Vind.
 DF. Cf. Vol. I. p. 131.

μέλλει] μέλλοι Lob. Vind. BDE. E
 Vat. H. Flor. AC. μέλλει, sup-
 οι, Ven. B.

τοὺς δὲ φαυλοτάτους ταῖς φαυλοτάταις τούναντιον, καὶ τῶν μὲν τὰ ἔκγονα τρέφειν, τῶν δὲ μὴ, εἰ μέλλει τὸ E ποίμνιον ὅτι ἀκρότατον εἶναι· καὶ ταῦτα πάντα γιγνόμενα λανθάνειν πλὴν αὐτοὺς τοὺς ἄρχοντας, εἰ αὖ ἢ ἀγέλη τῶν φυλάκων ὅτι μάλιστα ἀστασίαστος ἔσται. Ὁρθότατα, ἔφη. Οὐκοῦν δὴ ἔορται τινες νομοθετηταὶ ἔβονται, ἐν αἷς ξυνάξομεν τὰς τε νύμφας καὶ τοὺς νυμφίους, καὶ θυσαίαι, καὶ ὕμνοι ποιητέοι τοῖς ἡμετέροις ποιηταῖς πρόποντες τοῖς γιγνομένοις γάμοις· τὸ δὲ πλῆ-

460

ἀκρότατον] „Quavis ἀκρότατον agnoscere videatur Ficinus, qui interpretatur, Si armentum futurum sit excellentissimum: suspectum tamen habeo: et vereor ne pro ἀνεραϊότατον aut ἀκρατότατον irreperit. Dicit certe paulo post, εἶπερ μέλλει καθαρὸν τὸ γένος τῶν φυλάκων ἔσεσθαι.“ Steph. annot. p. 21. Sed illo loco (p. 460. C.) non nisi de excludenda prole deteriorē, hic vero etiam de procuranda optima sermo est, quae si rite succrescat, non solum integrum aut incontaminatum, sed omnino perfectissimum gregem fieri necesse sit. Itaque ampliore hic nomine utitur. Cf. supra B: σφόδρα ἀκρων. et Leg. L. V. p. 730. E: καὶ τὸν μὲν μεταδιδόντα ὡς ἀκρότατον χρὴ τιμᾶν. Lucian. T. VII. pag. 236. Lehm. τοῦτον ἐνεῖνον τὸν ἀκρότατον ἐν πάσῃ κακίᾳ λεγόμενον.

πάντα] „Non dubito quin scribendum sit πάντας.“ Steph. annot. p. 21. Cui Astius ne hoc quidem concedere debebat, Ficinum ita legisse videri. Is enim haec habet: et haec omnia, dum agantur, ab omnibus praeterquam a principibus ignorari.

λανθάνειν] λαμβάνειν Vind. F.

Ὁρθότατα] ὀρθώτατα Vind. F.

νομοθετηταὶ] νομοθετηταί Vat. B. legibus designata (erunt) Fic.

ἔβονται] om. Lob. Vind. BDEF. Mon. B. Vat. BHM. Ven. C. Par. DK. Ang. B. Flor. ACRTUV. Stallbaumius. Utique mirum, qui in tot codicibus verbum exciderit, sed magis etiam mirum, qui desiderari a librariis et, si desideraretur, futurum potius, quam praesens necessarium videri potuerit. Quamquam eo adhibito non solum pleniorē orationem fieri, sed etiam dubitationem de tempore tolli apparet. Itaque si non in optimo codice, aut si in eo uno legeretur, quamvis per se probabile, tamen recipiendum non putarem, accedente vero et alterius Veneti et Ficini auctoritate facere non potui, quin tenerem.

θυσαίαι,] Vulgo comma deest.

ἡμετέροις] ὑμετέροις Lob.

πρόποντες] προπόντες idem.

γάμοις.] γάμοις; Bekkerus, 460 Astius in tert. ed. et Stallbaumius. Idem in fine verborum Socratis γίνηται; scribunt. Utrumque non ineptum, sed minus aptum videtur. Primum Glauco non ita respondet; deinde quod incerti Socratis oratio habet, id tempore futuro, quo utitur, satis significatum est; denique initio, si οὐκοῦν δὴ pro iam igitur accipiendum est, affirmatio magis convenit. Itaque hic colon tenui quod Astius in prima et secunda ed. pro puncto priorum posuit, in fine cum omnibus Bekkero anterioribus punctum feci.

θος τῶν γάμων ἐπὶ τοῖς ἄρχουσι ποιήσομεν, ἵν' ὡς
 μάλιστα διασώζωσι τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν τῶν ἀνδρῶν,
 πρὸς πολέμους τε καὶ νόσους καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα
 ἀποσκοποῦντες, καὶ μήτε μεγάλη ἡμῖν ἢ πόλις κατὰ τὸ
 δυνατὸν μήτε σμικρὰ γίγνηται. Ὅρθως, ἔφη. Κλήροι
 δὴ τινες, οἷμαι, ποιητέοι κομποὶ, ὥστε τὸν φαῦλον
 ἐκεῖνον αἰτιασθαι ἐφ' ἐκάστης συνέρξεως τύχην, ἀλλὰ
 B μὴ τοὺς ἄρχοντας. Καὶ μάλα, ἔφη. Καὶ τοῖς ἀγαθοῖς
 γέ που τῶν νέων ἐν πολέμῳ ἢ ἄλλοθὶ που γέρα δοτέον
 καὶ ἄθλα ἄλλα τε καὶ ἀφθονεστέρα ἢ ἐξουσία τῆς τῶν
 γυναικῶν ξυγκοιμήσεως, ἵνα καὶ ἅμα μετὰ προφάσεως

ἐπὶ] καὶ ἐπὶ Vind. D. Exem-
 pla dictionis ποιεῖν ἐπὶ τινι, quae
 Stallbaumius in promptu non ha-
 bebat, Künocius suppeditat ad
 Wellerum III. b. p. 235.

ποιήσομεν] ποιήσωμεν Lob.
 Ang. B. Flor. R.

μάλιστα] κάλλιστα Vind. E.

πολέμους] Ita Par. A. Ven.
 BC. Vind. EF. Ang. B. Vat. H.
 Flor. ACRTV. πολεμίους reliqui
 codices editique ante Bekkerum.
hostes Fic.

τε] Hoc in eisdem, si a Ven.
 C. discesseris, libris perscriptum,
 qui πολέμους exhibent, in reli-
 quis autem et vulgo omissum re-
 cte Stallbaumius in sec. ed. re-
 cepit. Qui dum quatuor tantum
 Bekkeri codices secutum esse
 ostendit, ipse suarum variarum
 lectionum, in quibus τε ex quin-
 que Florentinis retulit, oblitus
 videtur.

καὶ πάντα] om. Vind. E.

μεγάλη — σμικρὰ] *populosa*
nimis — *vacua* Fic. Cf. L. III.
 p. 423. C.

δῆ] δέ Par. K. secund. Bekk.
 Ang. B.

ἐφ'] ἀφ' Flor. AC.

B γέ] τέ Lob. Vat. M. δέ Mon.
 B. Par. DK. sec. Bekk. Flor.
 TU.

νέων] γονέων Flor. T.

ἢ ἄλλοθὶ που] om. h. l. Flor.
 T.

γέρα] γέρας Ang. B. γέρα no-
 minativum esse sequens nominati-
 vus ἀφθονεστέρα ἢ ἐξουσία do-
 cet, cui per enallagen, qualis
 Phaedon. p. 107. B. in verbis
 τὰς γε ὑποθέσεις, τὰς πρώτας,
 καὶ εἰ πιστὰ ὑμῖν εἶσιν, ὅμως
 ἐπισκεπτέαι σαφέστερον sine of-
 fensione fit, post accusativum
 inferendo hic quidem nihil erat,
 quod occasionem dare posset. Iam
 vero non δοτέον, sed δοτέα di-
 cendum fuisse videtur. Sed idem
 numerus, qui verbo cum neutro
 pluralis constructo legitimus est,
 hic ad verbale transfertur, quod
 omnino ab adiectivorum mutabili-
 tate remotum est. Cf. Sophist.
 p. 223. B: ἢ τέχνης οἰκiewτι-
 κῆς — γιγνομένη θήρα προσρη-
 τεόν, ὡς ὁ νῦν λόγος ἡμῖν συμ-
 βαίνει, σοφιστικῆ. Crat. 410. C:
 αἱ μὲν δὴ ὄρῳ Ἀττικιστὶ ὡς τὸ
 παλαιὸν ῥητέον.

ἄθλα] ἄθλα δοτέον δ' αὐ-
 τοῖς Ang. B. ἄθλα ἢ ἄλλοθὶ
 που δοτέον δ' αὐτοῖς Flor. T.

ἄλλα τε] et alia permulta Fic.
 ἀφθονεστέρα] ἀφθονεστέρα
 Lob. Vind. B. et a m. pr. F.
 ἀφθονωτέρα Mon. B. Flor. U.

ξυγκοιμήσεως] συγκ. Vind. F.

ὡς πλείστοι] plures, quam ex
 aliis Fic.

ὡς πλείστοι τῶν παίδων ἐκ τῶν τοιούτων σπείρωνται.
 Ὁρθῶς. Οὐκοῦν καὶ τὰ ἀεὶ γιγνόμενα ἔκγονα παρα-
 λαμβάνουσαι αἱ ἐπὶ τούτων ἐφεστηκυῖαι ἀρχαὶ εἴτε ἀν-
 δρῶν εἴτε γυναικῶν εἴτε ἀμφοτέρω· κοιναὶ μὲν γάρ που
 καὶ ἀρχαὶ γυναιξί τε καὶ ἀνδράσι. Ναί. Τὰ μὲν δὲ C
 τῶν ἀγαθῶν, δοκῶ, λαβοῦσαι εἰς τὸν σηκὸν οἴσουσι
 παρὰ τινος τροφὸς χωρὶς οἰκούσας ἐν τινι μέρει τῆς
 πόλεως, τὰ δὲ τῶν χειρόνων, καὶ ἐάν τι τῶν ἐτέρων
 ἀνάπηρον γίγνηται, ἐν ἀποδόχῳ τε καὶ ἀδήλω κατα-
 κρύψουσιν ὡς πρέπει. Εἴπερ μέλλει, ἔφη, καθαρὸν τὸ
 γένος τῶν φυλάκων ἔσεσθαι. Οὐκοῦν καὶ τροφῆς οὐ-

σπείρωνται] σπείρονται Vind.
 E.

ἀεὶ] om. Fic.

ἀμφοτέρω] Ita Par. A. Lob.
 Vind. BDEF. Vat. BHM. Ven.
 BC. et, quod Stallbaumius in sec.
 ed. suspicatur, Florentini, de qui-
 bus in prima non magis, quam
 de ipsa lectione eiusque varietate
 verbum fecit. Mon. B. et reliqui
 codices Bekkeri cum editionibus
 ante Bekkerum ἀμφοτέρω ha-
 bent. Cf. Crat. p. 416. C.

μὲν] om. Lob. Vind. BDF.
 Mon. B. Vat. BM. Ven. C. Par.
 DK. sec. Bekk. Ang. B. Flor. RU.
 Habet affirmandi vim, ut p. 459.
 D. post δεῖ, L. III. p. 412. C.
 post ὅτι, post οὐ p. 390. D.

καὶ ἀρχαὶ] om. Vind. D. γυ-
 ναικῶν, sed punctis circumdatum,
 Vind. B. καὶ αἱ ἀρχαὶ Ven. B.
 Vind. E. Vat. H. Flor. ACV.
 Stallb. in pr. ed.

ἀνδράσι.] ἀνδράσιν. Bekkerus.
 ἀνδράσι; Ald. Bas. ab. Scilicet
 confirmari hanc suam opinionem
 Socrates a Glaucone cupiens in-
 stitutum orationis cursum subito
 inhibuit, id quod Bekkerus signo
 aposiopeses post ἀμφοτέρω indi-
 cavit, sed nihilo minus eam ut
 sibi certam pronuntiat. Recte
 igitur Stephanus interrogandi no-
 tam sustulit.

C εἰς τὸν σηκὸν] εἰς τινὰ ση-
 κὸν Mon. B. Flor. U. h. e. in
 aliquam domum, quae stabuli in-

star sit; quam quum in superio-
 ribus commemoratam non videret
 auctor illius recensiois, articu-
 lum ineptum putabat. Sed eam
 Socrates in hac rerum constitu-
 tione haud secus paratam ponit,
 quam stabulum in villa, et velut
 praesentem designat articulo. ση-
 κὸς secundum Timaeum p. 230.
 ἔπανλις est τριγῶ seu potius
 θριγῶ περιεχομένη, quae glossa
 magis ad Theaet. p. 174. E. quam
 ad nostrum locum apta est. Prae-
 ter notam Ruhnkenii cf. Bekkeri
 anecd. p. 183, 5. In Vind. B.
 comma post σηκὸν positum.

τροφὸς] τροφὰς Vind. F.
 Ang. B. Flor. R. Comma a Ste-
 phano et recentioribus additum
 sustuli, quia nulla hic appositio
 est.

τινι] τισι Mon. B. ante corre-
 ctionem.

ἀνάπηρον] ἀνάπειρον, sup. η,
 Vind. F.

γίγνηται] γένηται Vind. BD.
 Vat. M. et, vulgato sec. Bip. in
 margine addito, Par. K.

ἐν ἀποδόχῳ τε καὶ ἀδήλω]
 in abditis locis Fic.

μέλλει] μέλλοι Par. AD. Vind.
 DEF. Ven. C. Mon. B. Vat. H.
 Flor. ACUV. Ald. Optativo non
 magis hic locus, quam p. 459.
 E.

ἔφη] Ficinus legisse non vide-
 tur, quippe qui Socrati haec con-
 tinuat.

τοι ἐπιμελήσονται τὰς τε μητέρας ἐπὶ τὸν σῆκὸν ἔγοντες, ὅταν σπαργῶσι, πᾶσαν μηχανὴν μηχανώμενοι, ὅπως
 D μηδεμία τὸ αὐτῆς αἰσθήσεται, καὶ ἄλλας γάλα ἐχούσας ἐκπορίζοντες, ἐὰν μὴ αὐταὶ ἱκαναὶ ᾖσι, καὶ αὐτῶν τούτων ἐπιμελήσονται, ὅπως μέτριον χρόνον θηλάσωνται, ἀγρουπνίας δὲ καὶ τὸν ἄλλον πόνον τίθειαις τε καὶ τρο-

ἐπιμελήσονται] Ne hoc quidem commate, quod vulgo apponunt, a sequentibus divellendum visum.

σῆκὸν] σῆκον Vind. E.
 σπαργῶσι] Timaeus pag. 234: σπαργῶσα· σπαραττομένη ὑπὸ θλίψεως καὶ δεομένη ἐκκρίσεώς τινος. Quae explicatio mirum est nisi ad hunc locum spectat. Certe reliquorum, quos Ruhnkenius indicavit, qui omnes indicasse videtur, nulli convenit. An igitur σπαργῶσαι legit? Etiam scholiastes illis verbis est usus: τοὺς μαστοὺς πλήρεις ἔχουσι γάλακτος καὶ σπαράττονται ὑπὸ θλίψεως δέονται τε τοῦ ἐκκριθῆναι αὐτό.

πᾶσαν μηχανὴν μηχανώμενοι] procurantes Fic.

D αὐτῆς] αὐτῆς Lob.
 γάλα] om. Lob. Vind. B. Vat. BM. Ven. C. Par. DK.

ἐκπορίζοντες] ἐκπορίζοντες Vind. F.

αὐταὶ] Ita Par. A. Vind. E. ipsae matres, quarum hoc proprium est et naturale. Vulgo αὐταί, et ita Ficinus: haec. Per se satis id commodum, sed magis illo ad captum librariorum.

ᾧσι,] ᾧσι. Steph. ᾧσι. Astius in pr. et sec. ed. ᾧσι; Bekkerus, Astius in tert. et Stallb. qui eadem deinde in fine periodi nota utentes hic saltem omittere eam debebant. Sed praecedens Socratis dictio pariter atque insequens et huius ipsius progressus et argumentum et quae Glauco dicit ita comparata sunt, ut neutro loco ponenda videatur.

καὶ αὐτῶν τούτων ἐπιμελήσονται] providebunt quoque Fic.
 ὅπως] cum tribus sequentibus verbis om. Vind. F.

χρόνον] χρόνον, vulgato in mar-

gine adscripto, Par. D. χρόνον Bas. ab.

θηλάσωνται] θηλάσονται Lob. Vind. BE. Vat. BM. Ven. B. Ang. B. Flor. RT. Astius in sec. et tert. ed. Bekkerus et Stallb. in sec. Quod L. III. p. 429. D. codicibus; L. III. p. 403. B. relatae ad οὕτως particulae ideoque adverbii potius, quam conjunctionis vi praeditae tribuimus, ut ὅπως δέξεται, ὅπως δόξει scribentes coniunctivo praeferimus futurum, id hoc loco externis internisque rationibus haud ita cogentibus faciendum non putavi. Atticos primi quoque aoristi coniunctivum cum ὅπως construxisse exempla a grammaticis collecta et a Bernhardyo synt. p. 402. sq. indicata docent; neque dubitandi ratio est, quin quod in verbis, quorum aoristus paullo longius a futuro distaret, sine soloecismo fieri poterat, idem in reliquis fecerint et quoties res, ad quam consilium et voluntas pertineret, et ipsa voluntas potius significanda, quam eius rei tempus ante oculos ponendum esset, coniunctivum aoristi potius, quam futurum usurpaverint. Hoc enim discrimen pro utriusque temporis et modi potestate statuere, ceterum in singulis locis codicum ante omnia, deinde reliquarum rerum rationem habere debemus. Veluti hoc nostro coniunctivum ideo quoque praelatum existimare licet, ut sequens futurum παραδώσουσι cum ἐπιμελήσονται coniungendum, non ad ὅπως referendum esse intelligeretur, et ut terminationis nimia similitudo evitaretur; quamquam id per se levius et adversus codices nullius momenti esse apparet. Praeterea

φοῖς παραδώσουσι. Πολλὴν φαστῶνην, ἔφη, λέγεις τῆς παιδοποιίας ταῖς τῶν φυλάκων γυναιξί. Πρέπει γάρ, ἦν δ' ἐγώ. τὸ δ' ἐφεξῆς διέλθωμεν ὃ προθυμούμεθα. ἔφαμεν γάρ, δὴ ἐξ ἀκμαζόντων δεῖν τὰ ἔκγονα γίνεσθαι. Ἀληθῆ. Ἄρ' οὖν σοι ξυνδοκεῖ μέτριος χρόνος ἔκμητος τὰ εἰκοσιν ἔτη γυναικί, ἀνδρὶ δὲ τὰ τριάκοντα;

notabilis est medii usus, quem tetigit Bernhardy I. c. p. 344. pro quo Antiatticista p. 99, 13. *θηλάζειν* ex libro tertio Civitatis, in quo non legitur, afferens activum in suo codice invenisse videtur, nisi forte Atticistarum praecepto, quos Lobeckius ad Phryn. p. 468. de matribus *θηλάζειν*, non *θηλάζεσθαι* praedicandum docuisse ostendit, hunc ipsum Platonis locum opposuit et ita intelligi voluit, ut si *θηλάζειν ἀξιοῦσιν*, οὐ *θηλάζεσθαι λέγειν* scripsisset; id quod alteram eius glossam: *θηλάζειν ἀντὶ τοῦ διδάσκειν θηλήν. Φρύνυχος Μονοτρόπῳ.* comparanti magis verisimile fit. De *lactantibus* hic agi, non de *lactentibus*, verba *αὐτῶν τούτων* demonstrant.

ἀργυπνίας] *ἀργυπνίας* Vat. H. *ἀργυπνίας* Flor. ACTV.

τὸν ἄλλον πόνον] *τῶν ἄλλων πόνων* Vat. H. Flor. V. *perperam*.

τίτθαις] *ταῖς τίτθαις* Ang. B. Flor. R. *τιτθαῖς* Par. A. et a m. pr. Vind. F. Bekkerus, Astius in tert. ed. et Stallb. Cf. Vol. I. p. 56, a.

τε] *γε* Vind. F. Ang. B. Flor. R. *τροφοῖς*] *τροφῆς* Vind. E. Has Ficinus cum illis coniungens aut Latinae linguae inopia compulsus tantum *nutricibus* posuit.

παραδώσουσι.] *παραδώσουσιν.* Bekkerus. *imperabunt* Fic.

ταῖς] *τῆς*, sup. *αἷ*, Vind. F. *γυναιξί.*] *γυναιξίν.* Bekkerus.

ἐφεξῆς] *ἐφ' ἐξῆς* Ald. Bas. ab. *τὸ δ' ἐφεξῆς* — *καὶ φρονήσεως.*

pag. 461. A. excerpit Stobaeus serm. CXV. p. 594.

ὃ] *ὦ*, sup. vulgato, Ven. B. *προθυμούμεθα*] *προμηθοῦμεθα* Lob. Mon. B. Vat. BM. Ven.

C. et int. vers. B. Par. DK. Flor. TU. Stallbaumius in prima ed. *προϋθήμεθα* Vind. F. Ang. B. Flor. R. Stob. quod sibi non displicere idem Stallb. in sec. ed. demonstravit. Vulgata lectio vera et a Ficino non male explicata est: *quod maxime intendimus.* Socrates magno cum studio et cupiditate hanc rem exponit, ut ipse p. 458. A. confitetur. *προθυμείσθαι* plerumque cum verbis, sed interdum cum pronominibus construitur. Vid. Heindorfius ad Lys. §. 11. Cf. Xenoph. Cyrop. VI. 1, 19: *πάντες ἀνιστάμενοι συμπροθυμήσεσθαι ταῦτ' ἔφασαν.* Apol. Socr. §. 9: *ἐγὼ ταῦτα οὐδὲ προθυμήσομαι.*

δὴ] *δὴ ἦ*, ei a m. s. super *ἦ* posito, Vind. F.

ἐξ ἀκμαζόντων] *ἐξ ἀκμ.* Lob. *ἐξ ἀκμ.* Vind. F. *ἐξ om.* Stob. Trinc.

δεῖν] *om.* Lob. Vind. B. Vat. BM.

Ἀληθῆ.] Aldus et Stephanus *perperam* hoc cum proximo *γίνεσθαι* continuant. In Lob. Mon. B. Bas. b. puncto interposito separatum, sed mutatae personae indicio, quod in codicibus plerisque duobus punctis (:) in editionibus (quamquam in Ald. Bas. ab. non ubique) littera maiuscula fieri solet, destitutum est. Duo puncta habent Par. A. Vind. BDEF. Ven. BC. Vat. B. maiusculam Stob. Bas. a. Astii secunda et recentiores. Neque Ficinus vera distinctio fugit.

ξυνδοκεῖ] *ξυνδοκεῖ* Flor. AU. E et a m. pr. Mon. B.

εἰκοσιν] *εἰκοσι* Vind. EF. Flor. ACRTV. Stob.

ἔτη] *ἔτι* Bas. ab. *γυναικί*] *γυναιξί* Flor. T.

Τὰ ποῖα αὐτῶν; ἔφη. Γυναικὶ μὲν, ἣν δ' ἐγὼ, ἀρξά-

Τὰ ποῖα αὐτῶν;] *Quis horum modus? Fic. Sed totius loci interpretationem Ficinianam adscripsi, quo magis eum liberius hic versatum et sententiam universam, non singula verba reddere conatum esse intelligatur. So. An non tibi quoque videtur moderatum adulti roboris tempus esse mulieri quidem annos viginti, viro autem triginta? Glau. Quis horum modus? So. Ut videlicet mulier a vigesimo aetatis anno incipiens usque ad quadragesimum pariat: vir autem, postquam acutissimum sui cursus vigorem transierit, annos scilicet triginta, inde usque ad annos quinque et quinquaginta procreet. In his annos scilicet triginta haud dubie perspicuitatis gratia et secundum mentem Platonis a se adiecit, verba τῇ πόλει ut supervacanea praeter scriptoris mentem omisit, Glauconis autem interrogationem talem fecit, qualem superioribus atque insequentibus convenire existimaret, verborum ipsorum rationem non habuit. Quae quomodo mihi intelligenda videantur, Vol. I. p. 174, a. significavi. Quum enim Socrates aptum tempus floris mulieris vicesimum, viro tricesimum aetatis annum esse dixisset, Glauco non quod omnino nesciret, quid Socrates sibi vellet, sed accuratorem eius rei expositionem desiderans quaerit, ad quaenam a mulieribus et viris praestanda respiciens aptum eis illud potissimum tempus dicat. Cui Socrates mulieri ad hoc aptum esse respondet, ut in publicum pariendi initio inde facto ad quadragesimum annum usque eo munere fungatur, viro autem, ut maxime proclivi vitae spatio decurso indidem publice generare incipiat et per viginti quinque annos deinceps officio satisfaciat. τὸ ποῖον quum alibi, tum p. 459. A. eodem modo uberiori explicationi eliciendae inseruire vidimus, ne-*

que accusativi aut genitivi cum eo coniuncti causam dicere mihi necessarium puto. Non minus perspicuum videtur hac demum interpretatione adhibita et articuli ad εἴησιν ἔτη et τριάκοντα appositi, cuius idem usus est Tim. p. 21. A: ἐγγὺς ἤδη τῶν ἐνευήκοντα ἔτων, et infinitivorum τίπτειν et γεννᾶν rationem constare. Denique sic consentaneum habemus, quod Leg. L. III. p. 721. A. B. et VI. 785. B. de tempore matrimonii viris ineundi praescribitur; cui quod repugnare videtur praescriptum VI. 772. D. ita conciliari potest, si a quinto et vicesimo aetatis anno circumspicere uxorem iuvenis iubeatur. Verba enim sunt haec: ὁπότε τις οὖν καὶ ὀπηρῖνα τῶν πέντε καὶ εἴησιν γεγονότων ἔτη σκοπῶν καὶ σκοπούμενος ὑπ' ἄλλων κατὰ νοῦν ἑαυτῷ καὶ πρόποντα εἰς παίδων κοινωνίαν καὶ γένεσιν ἐξευρημέναι πιστεύει, γαμεῖτω μὲν πᾶς ἐντὸς τῶν πέντε καὶ τριάκοντα ἔτων· τὸ δὲ πρόπον καὶ τὸ ἀρμόττον ὡς χρῆζητεῖν, πρῶτον ἐπανουσάτω. Aliter de nostro loco statuit Schleiermacherus, cuius interpretatio haec est: *Dünkt dir das nun auch die rechte Zeit der vollen Kraft, zwanzig Jahre für die Frau und dreissig Jahre für den Mann? — Aber welche? — Dass die Frau mit dem zwanzigsten Jahre anfangend bis zum vierzigsten dem Staat gebähre, der Mann aber die Zeit der grössten Stärke im Laufen übergehen lasse, und von da an dem Staat erzeuge bis zum fünf und funfzigsten Jahre. Scilicet τὴν ὀξυτάτην δρόμον ἀμύην proprie dictam autumat et quia viginti illis et triginta annis non tempus ineundi, sed spatium obeundi matrimonii definitum a Socrate putat, virum supra viginti quinque annos natum vulgo ad cursum tardiozem visum statuere cogitur, ut si quis eorum duntaxat, qui*

461 μένη ἀπὸ εἰκοσιέτιδος μέχρι τετρακονταέτιδος τῆκεν

valetudinis, non victoriae causa currerent, minus iam valere currando diceretur, eum statim omnes viginti quinque annis maiorem esse intellexerint ideoque Socrati pro illo aetatis anno hanc debilitatem nominare licuerit. Quod etiam si credible esset, tamen non hic erat tali designationi locus, nisi forte ob id ipsum, quod cursui minus idonei forent, ad nuptias idoneos visos credimus. Ac vereor equidem, ne illa interpretatio nullo alio fundamento nitatur, nisi verbis τὰ ποῖα αὐτῶν ita intellectis, ut primo aspectu intelligenda videntur: *quinam sunt isti viginti mulieris, triginta viri anni?* quibus ita responderi par erat, ut initium et finis certo demonstraretur; quod quum in priore parte propriis verbis factum esset, idem in altera Schleiermacherus desiderasse eamque ob rem metaphoricum illorum verborum sensum parum aptum iudicasse videtur. Certe ipsa primae inventutis comparatio cum prima stadii parte, quam celerrime emetiri cursores solent, nulla ratione improbari hoc loco potest, quippe quae causam significet, cur eam aetatis partem transactam esse oporteat, priusquam liberis procreandis opera detur. Nam vitae ἀμὴν sive flos duplex est, prouti vel motu concitari homo vel constitisse corpore et mente cogitatur. Hanc Plato ἀμὴν σώματος τε καὶ φρονήσεως, illam τὴν ὄξυτάτην δρόμον ἀμὴν appellat, qua vigente ac fervente minime talis esse solet vir, qualem Leg. L. VI. p. 775. et alibi in nuptiis requirit, cui consentit Aristoteles Polit. L. VII. c. 14. p. 251. Goetfl. Ad rem igitur aptissima est comparatio. Neque vero nominum et verborum a curriculo ad vitam translatorum insolens est usus. Sic κάμπτεν βίον et τέλος βίον tragici dicunt, quorum locos indicavit Monkius ad Eurip.

Hippol. 86. βαλβίδα λυπηρὰν βίον legimus Medae v. 1240. Pors. ad senectutem pervenire ἐλθεῖν λευκῆς ἐς δρόμον ἡλικίης incerto poetae dicitur apud Iacobsium anim. in anthol. Vol. III. p. 3. p. 651. Alia eodem pertinentia collegit Dissenius ad Pind. Boeckh. p. 404. Quod genus loquendi non ita assurgere supra pedestris orationis et Platonicae modum arbitrator, ut propterea verba ἐπειδὴν τὴν ὄξυτάτην δρόμον ἀμὴν παρῆ ex poeta aliquo petita censeam, quae Stallbaumii opinio est, qui in reliquis cum Schleiermachero facit, sed illa non proprie dicta agnoscit.

Γυναικὶ — πεντεκαπενηκονταέτους] laudant Eusebius praep. ev. L. XIII. p. 415. et Theodoretus Therap. L. VIII. p. 941. Sch.

μὲν] δὲ ταῦτα Ursini cod. Theod.

εἰκοσιέτιδος] Ita Par. A. Ang. B. Vat. H. εἰκοσιέτιδος Vind. EF. Flor. ACV. Stob. et a m. pr. Ven. B. εἰκοσαέτιδος Eus. Theod. εἰκοσέτιδος Astius in secunda ed. εἰκοσαέτιδος reliqui codices et editiones. Quum praecepto Atticistarum de non mutanda numeralium in compositis terminatione, de quo Maittairius pag. 47. ed. Sturz. et Lobeckius ad Phryn. p. 407. conferendi, codex optimus cum asseclis suis (Vat. H. Vind. E.) et cum duobus diversae familiae adscriptis (Ang. B. Vind. F.) suffragetur, parere non dubitavi. De accentu autem, quem praeter grammaticos modo significatos Choeroboscus apud Bekkerum anecd. p. 1375. ab Atticis ita positum tradit, accusativus ἐξέτιν Leg. L. VII. p. 794. C. in omnibus libris exstans dubitationem nullam relinquit. Ab oxytono enim ἐξέτιδα fieri debuisset. Et Aristoph. Lys. 643. δεκέτις etiam Bekkerus edidit, qui hoc loco praeter consuetudinem vulgatae tenax fuit et Stallbaumium

τῇ πόλει, ἀνδρὶ δὲ, ἐπειδὴν τὴν ὀξυτάτην δρόμου ἀκμὴν παρῆ, τὸ ἀπὸ τούτου γεννᾶν τῇ πόλει μέχρι
 461 πεντεκαιπεντημονταίτους. Ἀμφοτέρων γοῦν, ἔφη, αὕτη ἀκμὴ σώματός τε καὶ φρονήσεως. Οὐκοῦν ἕαν τε πρεσβύτερος τούτων ἕαν τε νεώτερος τῶν εἰς τὸ κοινὸν γεννήσεων ἄψηται, οὔτε ὄσιον οὔτε δίκαιον φήσομεν τὸ

Astiumque in tertia ed. tenaces fecit.

μέχρι τετρακαιονταετίδος] *om.* Lob. Vind. B. Vat. M. Theod. in quo tamen ab Ursino suppleta sunt. Accentum nominis vulgo in penultima positum secundum Par. A. Vind. F. Vat. B. Ang. B. qui τετρακαιοντοετίδος habet, et Eusebium retraxi. ττ pro σσ in Par. A. Vind. DEF. Vat. BH. Ven. BC. Ang. B. Flor. ACRV. scriptum et a Bekkero restitutum est. Astius in sec. ed. τεσσαραιουτουτίδος scripserat, in tertia Bekkero obtemperavit.

δὲ] δ' Theod.

δρόμον] δρόμον Eus. Bas. ab. δρόμην Stob. cod. A. δραμόντι Ursini codex Theod.

τὸ ἀπὸ τούτου] Haec in unum contrahunt Vind. BDE. in duo Mon. B.

πεντεκαιπεντημονταίτους] Codices mei et editiones ante Bekkerum hoc in plura divisum habent, Mon. B. cum Flor. U. πέντε καὶ πεντηκοστοῦ ἔτους, Lob. Vind. BD. Eus. et tacentibus de Par. K. Bipontinis editiones πέντε καὶ πεντημονταίτους (Astii sec. πέντε καὶ πεντημοντούτους) Vind. EF. Stob. cod. B. et unus Ursini codex Theod. πέντε καὶ πεντημονταετοῦς. In altero Ursini codice erat πέντε καὶ πεντημονταέτον. Bekkerus praeter supra positam Monacensis libri discrepantiam nihil nisi πεντεκαιπεντημονταετοῦς ex Vat. M. affert, quod ipsum in Theodoreto vulgatum est. Neque Stallbaumius reliquorum Florentinorum mentionem facit, ut hi quoque divisionem haud dubie vitiosam habere videantur.

Ἀμφοτέρων] Ficinus ad σῶ-461 ματος et φρονήσεως retulisse ideoque non expressisse videtur: *Profecto in iis aetatibus vigor animi corporisque consistit.*

γοῦν] οὔν Lob. Vind. BD. Vat. BM.

ἀκμὴ] ἢ ἀκμή Lob. Vind. BD. τῶν εἰς τὸ κοινὸν γεννήσεων] εἰς τὸ κοινὸν γεννήσεως Vind. BD. Vat. M. et a m. pr. Lob. εἰς τὸ κοινὸν γεννήσεων ἔ corr. generationem in communi Fic.

φήσομεν] θήσομεν Vind. E. Vat. H. Flor. ACTV. φήσομεν cum θη super φῆ Vind. D. Ven. B. Cf. ad B.

φυτόντος] φυτίοντος Vind. E. φυτρόντος Vat. H. φύνοντος Vind. F. φύοντος Ang. B. Flor. T. In Vind. D. a m. pr. vulgatum erat, sed a m. s. φυτεύοντος scriptum est, quod Astius in pr. ed. exhibuit, in tertia item, nisi fallor, exhibere volens hypothetae culpa φυτεύοντες dedit, fortasse offensus verbo poetico, quod tamen Leg. L. VIII. p. 879. D. (φυτῶσαι καὶ τεκείν) sine nota intactum reliquit. Genitivus pendet ab ἀμάρτημα.

ὅς] Huic in Vat. B. a m. sec. δ' additum.

ἄν] ἕαν Vind. E.

λάθη] Mon. B. a m. s. ρ inter ultimam et penultimam litteram superscriptum habet.

γεννήσεται] Ita Par. A. Vind. DF. Vat. BH. Ven. BC. Flor. ACRTV. Vulgo γενήσεται, quod quum ita demum aptum sit, si nascendi significatione accipiatur, alteram lectionem a codicibus firmiorem, quae idem significat, praetuli. Si non latuerit foetus praeter legem susceptus, ne in

ἀμάρτημα, ὡς παῖδα φυτύνουτος τῇ πόλει, ὅς, ἂν λάθῃ, γεννήσεται οὐχ ὑπὸ θυσιῶν οὐδ' ὑπὸ εὐχῶν φύς, ἄς ἐφ' ἐκάστοις τοῖς γάμοις εὕξονται καὶ ἰέρεια καὶ ἱερεῖς καὶ ξύμπασα ἢ πόλις ἐξ ἀγαθῶν ἀμείνους καὶ ἐξ ὠφελίμων ὠφελιμωτέρους ἀεὶ τοὺς ἐκγόνους γίνεσθαι, ἀλλ' B ὑπὸ σκότου μετὰ δεινῆς ἀκρασίας γεγυῶς. Ὁρθῶς,

lucem quidem edetur, sed antea opprimeretur, quemadmodum infra C. de alio genere praecipitur; si latuerit, edetur quidem, sed infausto omine, quippe non inter sacrificia satus. Utrum Ficinus legerit, non apparet, quum verbum participio φύς iunxerit et pro duobus unum orietur parum accurate posuerit.

οὐχ] οὐκ Bas. b.

φύς, ἄς] φύσας Vind. F. Ven.

C. φήσας, sup. φύσας, Par. K. φήσας cum ὕ sup. η et int. vers. addito φύς super vacuo spatio Vat. B. φύσας ἄς Par. A. θύσας ἄς Vind. D (vulgato in margine adscripto) E. Vat. H. Flor. ACV.

ἐφ'] om. Vind. D (in margine habet.) E. Flor. ACV. et a m. pr. Ven. B. „pro γφ habet Par. A.“ Bekk.

ἐκάστοις] Huic Vat. B. a m. s. γὰρ additum habet.

ἰέρεια] ἰέρεια Ang. B. Vat. M. editi ante Astium.

ἐξ ὠφελίμων] ἐξωφ. Vind. F.

ἐξ ὠφελήμων Vind. E.

ἀεὶ] om. Fic.

γίνεσθαι] γίνεσθαι Mon. B. (Flor. U.) editiones ante Astium, tactibus Bip.

B ἀκρασίας] ἀκρατίας Vind. F. Ang. B. Flor. R. Bekkerus et in tert. ed. Astius. ἀκρατείας Lob. Vind. BD. Mon. B. Vat. BHM. Par. DK. Flor. ACTUV. Stallbaumius. *incontinentia* Fic. Ego editionum ante Bekkerum scripturam auctoritate Par. A. Ven. BC. Vind. E. restitui; quia dissoluta impudensque licentia, de qua hic sermo est, nomine κρᾶσεως et temperamenti contrarium significante aptissime notari vide-

batur. παρὰ τὸ μὴ συγκεραῶσθαι s. συγκεραῶσθαι (κεκεραῶσθαι, quod Lehmannus Luciani T. VIII. p. 206. pro vulgato κκεραῶσθαι ex editione quadam Basileensi repetiit, vitiosum est.) dictam ἀκρασίαν lexicographi veteres, Hesychius, Suidas, Bekkerianus anecd. p. 366, 12. et Phaborinus agnoscunt, cognatamque τῇ ἀπολασίᾳ et tamen diversam faciunt Suidas et Phaborinus, qui etiam adiectivum ἀκράσιος inde derivatum norunt. Atque hos non sui aevi consuetudine deceptos veteribus affinxisse aliquid, quod eis inauditum esset, fidem faciunt codices et editiones Demosthenis et Aeschinis consensu ἀκρασίαν exhibentes Olynth. II. p. 22. §. 18. Bekk. (τὴν καθ' ἡμέραν ἀκρασίαν τοῦ βίου καὶ μέθην καὶ κορδακισμούς οὐ δυνάμενος φέρειν, ubi vel μέθης vocabulum de mutatione cogitare vetat.) in Aristog. II. p. 103. §. 25. (εὐρήσετε γὰρ τὴν μὲν [παρανομίαν] τὰ τῆς μονίας καὶ τῆς ἀκρασίας καὶ τῆς πλεονεξίας, τοὺς δὲ τὰ τῆς φρονησεως καὶ σωφροσύνης καὶ δικαιοσύνης ἔργα διαπρατομένους) in Timarch. pag. 231. §. 95. (ἢ δὲ βδελυρὰ φύσις καὶ ἀνόσιος ἢ τούτου ἀεὶ τῶν αὐτῶν ἐπεθύμει καὶ καθ' ὑπερβολὴν ἀκρασίας ἔτερον ἐφ' ἑτέρω ἐπίταγμα ἐπέταττε) ut de Aristotelis et recentiorum locis una cum illis a Lobeckio ad Phryn. p. 525. allatis taceam. Quod autem Phrynichus app. soph. p. 20. (Bekk. anecd. p. 21, 21.) ἀκρασία damnat et ἀκρατία dici iubet, non ad hoc nostrum, cuius a longum est, sed ad alterum a κρατέω perperam et contra ana-

ἔφη. Ὁ αὐτὸς δὲ γ', εἶπον, νόμος, εἴαν τις τῶν ἐπιγενησάντων μὴ συνέροξαντος ἄρχοντος ἄπτηται τῶν ἐν ἡλικίᾳ γυναικῶν· νόθου γὰρ καὶ ἀνέγγνον καὶ ἀνίερον φήσομεν αὐτὸν παῖδα τῇ πόλει καθιστάναί. Ὅρθότατα, ἔφη. Ὅταν δὲ δὴ, οἴμαι, αἶ τε γυναῖκες καὶ οἱ ἄνδρες

logiam ductum pertinet, quo usus est M. Argentarius epigr. 16. p. 245. T. II. Anthol. Jacobs. ἄλλος, ἐπεὶ πάσης γενέται ἀκρασίας, quod neque cum Stephano in thes. et Wytttenbachio anim. in Plut. I. p. 209. per syncopen factum ex ἀκρατησία, neque cum Poppone prol. in Thuc. I. p. 243. Thucydidi aliisque probis scriptoribus velut synonymum ἀκρατείας potius, quam ἀκρατία usurpatum dixerim. ἀκρατία mihi ab ἀκράτεια non aliter, quam εὐσεβία ab εὐσέβεια et ὠφελία ab ὠφέλεια, de quo Vol. I. p. 20, b. dixi, differre videtur, et ἡδονῶν ἀκρατία Tim. p. 86. D. vulgata et codicum tantum non omnium lectio vera, ἀκρατίας τῶν πράξεων Gorg. p. 525. A. secundum potiores libros a Bekkero in ordinem receptum est. Qui si nostro loco idem exhiberent, equidem sequi non dubitassetem.

τῶν] om. Par. K.

συνέροξαντος] ξυν. Ven. B. Vat. H. Flor. AC. Bekkerus et Stallbaumius. Cf. Vol. I. p. 42, b. 44, b. 95, b. 233, a.

ἀνέγγνον] incestum Fic.

καὶ ἀνίερον] om. Mon. B.

φήσομεν] Ita Par. A. Vat. H. Vind. E. Flor. ACTV. asseremus Fic. θήσομεν cum φ super θ Vind. D. Ven. B. θήσομεν reliqui codices editique ante Bekkerum, quod ad verba ὁ αὐτὸς δὲ νόμος respicienti alicui fortasse praefendum videtur. Sed haec ipsa verba illo spectant, quod supra dictum est, οὔτε ὄσιον οὔτε δίκαιον φήσομεν τὸ ἀμάρτημα, h.

e. peccatum non leve, sed facinus impium et iniustum esse dicemus; quod qui dicit, haud dubie gravissime de facinore pronuntiat et omnibus eo interdicat. Iam nostro loco similiter de alio facinore statuendum Socrates ait, eiusque iudicii rationem reddit: spurium enim et sponsaliorum ac sacrorum beneficio orbatum civitati filium ab eo exhiberi dicemus. Iuvat hic ad praestantiam codicis Parisiensis quasi digitum intendere, cuius a vestigiis aberrantes eosdem in eodem verbo librariorum supra a vero aberrantes habuimus, quos hoc loco cum eo verum videmus tenuisse.

τῇ πόλει] τῆς πόλεως, sup. vulgato, Par. K. om. Fic.

Ὅρθότατα] ὄρθότατα Vind. F.

ἔφη — ἀφήσομεν] om. Vat. B.

Ὅταν — ἐθέλωσι] citant Eusebius praep. ev. L. XIII. p. 415. et Theodoretus Therap. L. VIII. p. 941. hoc proemio usus: τὰ δὲ ἐξῆς οὐ γέλωτος, ἀλλὰ καὶ θρήνων ἄξια καὶ πυρὸς τοῦ παγκάλους ἀναλίσκουτος νόμου. λέγει γὰρ ταῦτα. Ὅταν δὲ αἱ γυναῖκες οἷ τε ἄνδρες τοῦ etc. quorum ad extrema Ursinus hanc varietatem adnotavit: γυν. καὶ οἱ ἄνδρες. ἢ ἄνδρες τοῦ.

ἐβῶσι] ἐβῶσι Bas. b.

ἀφήσομεν] φήσομεν Ald. Bas. ab. et codices omnes uno fortasse excepto Flor. U. quem Stallbaumius discrepare a Stephano non ostendit. Etiam Ficinus dicemus. Veram lectionem ab Eusebio et

τοῦ γεννᾶν ἐβαῶσι τὴν ἡλικίαν, ἀφήσομεν που ἐλευθέρους αὐτοὺς συγγίνεσθαι ὧ ἂν ἐθέλωσι, πλὴν θυγατρὶ καὶ μητρὶ καὶ ταῖς τῶν θυγατέρων παισὶ καὶ ταῖς ἄνω C
μητρὸς, καὶ γυναῖκας αὖ, πλὴν υἱεῖ καὶ πατρὶ καὶ τοῖς τούτων εἰς τὸ κάτω καὶ ἐπὶ τὸ ἄνω, καὶ ταῦτά γ' ἤδη

Theodoreto servatam Stephanus tacito et incertum utrum de conjectura, an ex illis restituit.

origo ac significatio exemplis ut non indigeamus facit.

που] om. Ven. B. Vind. E. Vat. H. πῶς duo Theod. codices Sylburgii, ὅπως Ursini liber.

ἐθέλωσι] ἔλθωσι Vind. F. ἐθέλωσιν Mon. B. a m. pr.

πλὴν] πρὶν Vind. E.

ἐλευθέρους αὐτοὺς] αὐ. ἐλ. Ven. B. In Vat. B. δὲ a m. s. interpositum.

γυναῖκας] τὰς γυναῖκας Ven. C B. Vind. EF. Ang. B. Flor. ACRT. editi ante Bekkerum, quam lectionem Astius in tert. ed. tenuit, ut debebat, quum in superioribus ἦ tenuisset et αὐτοὺς ad solos viros retulisset. Nobis vero, qui αὐτοὺς utrosque designare statuerimus, hic quoque optimum codicem sequi et γυναῖκας pro ὄσον αὐτῶν γυναῖκῆς εἶσιν accipere licet.

συγγίνεσθαι] ξυγγίνν. Theod. ξυγγίν. Vind. E. cum γ inter ι et ν superscripto et Ursini codex Theod. συγγίν. Mon. B. Euseb. Ald. Bas. ab. Steph. ἐγγίνεσθαι Vind. F. γίνεσθαι Vat. B.

αὖ] om. Vind. F. Ang. B. Flor. R.

ὧ] Ita Par. A. Lob. Vind. BDF. Ven. C. Ang. B. Flor. RTV. Vat. M. et a m. pr. B. ὡς Mon. B. Par. DK. Flor. U. Theod. ὅ Vat. H. Flor. AC. et margo Vind. D. ἧ Ven. B. Vind. E. Euseb. Ficinus et editiones omnes. Masculinum ὧ item ut proximum αὐτοὺς ad utrumque sexum relatum ferri adeoque praeferri posse videtur, ne mulierum mentionem initio periodi parum apte factam statuere cogamur; exceptionis autem priorem partem ad viros spectare per se apparet, neque significationem eorum post πλὴν desidero. συγγίνεσθαι ad mulieres non minus, quam ad viros quadrat et a Polluce V. 92. sine discrimine cum aliis utriusque sexui communibus verbis refertur. Usus tamen viris potissimum assignavit: de muliere unum tantum locum in promptu habeo, Antonini Liber. c. 41. p. 179. Teuch. de Cephalo Procrin tentante per hospitem, εἰ αὐτῷ συγγένοιτο. Sed ipsum grammaticorum silentium et verbi

τοῖς] ταῖς Lob. Vind. BD. Vat. HM. In Vind. F. o cum litura scriptum.

τούτων] Ita Par. A. Vind. DEF. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTV. eorundem Fic. τῶν ποιούτων reliqui cum editis ante Bekkerum et Astio in tert. quoque ed. quod ita defendi potest, ut eos significare statuatur, qui, quum filii patresve ipsi non sint, secundum infra dicta instar eorum haberi debeant. Sed alterum hoc loco magis perspicuum et tamen eiusdem significationis, si requiratur, capax est.

τὸ ἄνω] τῷ ἄνω Vind. E.

γ'] γε Lob. Vind. BD. γὰρ Par. K. sec. Bekk.

πάντα διακελευσάμενοι προθυμείσθαι μάλιστα μὲν μηδ' εἰς φῶς ἐκφέρειν κῆμα μηδέ γε ἔν, ἔάν γένηται, ἔάν δέ τι βιάσθαι, οὕτω τιθέναι, ὡς οὐκ οὔσης τροφῆς τῷ τοιούτῳ. Καὶ ταῦτα μὲν γ', ἔφη, μετρίως λέγεται· πα-
 D τέρως δὲ καὶ θυγατέρως καὶ ἃ νῦν δὴ ἔλεγες, πῶς δια-
 γνώσκονται ἀλλήλων; Οὐδαμῶς, ἦν δ' ἐγώ· ἀλλ' ἀφ' ἧς ἂν ἡμέρας τις αὐτῶν νυμφίος γένηται, μετ' ἐκείνην δε-
 κάτω μηνὶ καὶ ἐβδόμῳ δὴ ἃ ἂν γένηται ἔκγονα, ταῦτα πάντα προσερεῖ τὰ μὲν ἄρῶνα υἱεῖς, τὰ δὲ θήλεα θυ-
 γατέρως, καὶ ἐκεῖνα ἐκεῖνον πατέρα, καὶ οὕτω δὴ τὰ

διακελευσάμενοι — τοιούτῳ.]
 laudant Eusebius et Theodoretus
 l. c.

προθυμείσθαι] Sylburgius ad
 Theod. προμηθεῖσθαι aptius cen-
 sebat. Solet enim fere studium,
 quod verbo προθυμείσθαι signi-
 ficatur, ad efficiendum, non, ut
 hic, ad evitandum et cavendum
 tendere ideoque verbo ipsi infini-
 tivus sine negatione coniungi. Sed
 nihil ob stare videtur, quo minus,
 ut ἐθέλειν μὴ κακὸν εἶναι et si-
 milia dicuntur, ita et προθυμεί-
 σθαι μὴ ἐκφέρειν dici potuerit:
*studiose operam dare, ut ne ef-
 ferant.*

μὲν] om. Theod. Sed in Ur-
 sini libro erat.

μηδ' εἰς] μὴ δ' εἰς Mon. B.
 Ald. μηδεῖς Vind. F. μηδ' εἰ
 Vind. E. μὴ εἰς Euseb. Theod.
 probantibus Astio in sec. Stall-
 baumio in pr. ed. Atque Astius
 etiam in tertia μὴ sibi magis pla-
 cere ostendit, Stallbaumius vero
 in sec. nihil de eo dicit. μηδὲ,
 ne quidem, satis vulgare et h. l.
 imprimis aptum est ob illud μά-
 λιστα μὲν.

κῆμα] Id cum reliquis Mon.
 B. sed correctus, et in margine
 γρ κῆμα a m. pr. exhibet. Ita-
 que ante correctionem aliud ha-
 buisse necesse est, quod nunc
 recognosci nequit.

μηδέ γε ἔν] Ita Par. A. μηδέ
 γ' ἔν Vind. E. Vat. H. Flor.

ACTV. μηδὲν reliqui codices,
 Eusebius, Theod. et editiones.
 Quum et magnitudo cautionis h.
 l. satis apte significari et μηδὲν
 facile ex μηδέ γε ἔν, hoc vero
 ex illo vix oriri potuisse videat-
 ur, Atticos autem inter omnes
 constet οὐδὲ εἰς et μηδέ εἰς ubi
 negatio augenda esset usurpasse,
 optimum codicem pro interpolato
 abiicere non sustinui, quamvis
 alterum particulae γε inter μηδὲ
 et εἰς interpositae exemplum fru-
 stra quaesivi. Nam quod Schnei-
 derus Vinariensis Sophocli Oed.
 Tyr. 276. impertivit, οὐδέ γ' εἰς
 δύναται ἀνήρ, id soloecum est.
 Sed quum non solum μηδὲ, sed
 etiam ἔν subiici sibi encliticam
 γε patiatur, interposita ea non
 magis offendor, quam particula
 ἂν, quae saepe istum locum ob-
 tinet.

τι] τις Ang. B. Flor. R. Theod.

τιθέναι] ἐπιτιθέναι Euseb. edi-
 tique ante Bekkerum.

λέγεται· πατέρως] λέγεται. Πα-
 τέρως editi ante Astium. In Ald.
 tamen πατ. minuscula scriptum.

θυγατέρως καὶ ἃ νῦν δὴ ἔλε-
 γες] matres et ceteri cognati,
 quos memorabas Fic. Pro ἔλεγες
 Vind. E. ἔλεες habet.

ἀφ'] ἐφ' Lob. Vind. B. Vat. D
 M.

ἐβδόμῳ] ἐβδόμη iidem.

γένηται] γένοιτο Flor. T.

τούτων ἔκγονα παίδων παῖδας, καὶ ἐκεῖνα αὖ ἐκείνους πάππους τε καὶ τηθᾶς, τὰ δ' ἐν ἐκείνῳ τῷ χρόνῳ γε-
γονότα, ἐν ᾧ αἱ μητέρες καὶ οἱ πατέρες αὐτῶν ἐγέννων, ἄδελφάς τε καὶ ἀδελφοὺς, ὥστε, ὃ νῦν δὴ ἐλέγομεν, E
ἀλλήλων μὴ ἄπτεσθαι· ἀδελφοὺς δὲ καὶ ἀδελφάς δώσει
ὁ νόμος συνοικεῖν, ἐὰν ὁ κληρὸς ταύτῃ ξυμπίπτῃ, καὶ
ἢ Πυθία προσαναιρηῇ. Ὁρθότατα, ἣ δ' ὄς. Ἡ μὲν δὴ
κοινωνία, ᾧ Γλαύκων, αὕτη τε καὶ τοιαύτη γυναικῶν
τε καὶ παίδων τοῖς φύλαξι σοι τῆς πόλεως· ὡς δὲ ἐπο-
μένη τε τῇ ἄλλῃ πολιτεία καὶ μακροῦ βελτίστη, δεῖ δὴ

υἱεῖς] υἱοὺς Lob. Vind. BD.
Vat. M.

δὲ] om. Lob. post θήλαα Vind.
D.

θήλαα] θήλαια Vind. F. Flor.
R. θήλαια Bas. ab.

δὴ] om. Vind. F. Ang. B.
Flor. R.

ἐκεῖνα αὖ] ἐκεῖνοι αὖ Ang. B.
ἐκείνον αὖ Par. A. Ven. C. Vind.
F. Vat. H. Flor. AC. in quo ve-
teris scripturae EKEINAT ve-
stigium cernere mihi videor. ἐκεῖν'
αὖ Parmen. p. 154. E. ex Coislin.
Bekkerus recepit.

τηθᾶς] Ita Par. A. Vind. F.
Ang. B. Flor. R. τιθᾶς Vind. E.
τιθᾶς cum τ super θ Ven. C.
τιτθᾶς Vat. H. τίτθᾶς reliqui
cum editionibus ante Bekkerum.
τήθᾶς Astius in tert. ed. quem-
admodum apud grammaticos fere
legitur. Timaeus p. 256: τήθη
μάμμη. Bekkeri δικῶν onomast.
anecd. p. 193, 33: τήθη· πα-
τρὸς ἢ μητρὸς μήτηρ, ἣν μάμ-
μην καλοῦσιν. cf. lex. ib. p. 309,
29. THΘH, ανια, bis memini le-
gere in Boeckhii Inscript. Vol. I.
p. 685. n. 1449, 8. et p. 915.
n. 558, b. 3. Inde ἐπιτήθη, ἣ
μήτηρ τῆς μάμμης, Bekkeri lex.
anecd. p. 254, 10. et alibi. Cf.
quos Vol. I. p. 56, a. de altero
hic ante Bekkerum vulgato disse-
rentes laudavi, qui accentum in-
stabilem esse docent. Itaque non
est quod codici repugnetur.

δ'] δὲ Vind. F.

αἱ μητέρες καὶ οἱ πατέρες αὐ-
τῶν] οἱ πατέρες καὶ αἱ μητέρες
αὐ. Lob. Vat. B. et a m. s. Ven.
B. οἱ πατέρες καὶ μητέρες αὐ.
Vind. BD. Vat. M. patres ipso-
rum matresque Fic. Non sine
ratione Plato et supra B. et hic
matres priori loco posuisse vide-
tur, quippe quarum ex aetate
potius, quam ex patrum, utrum
sorores et fratres necne essent,
diiudicari deberet.

ὀ] om. Bas. b.

κληρὸς] κληρῶν Lob. Vind. B. E
Vat. M.

ξυμπίπτῃ] συμμ. Mon. B. (Par.
DK. Ang. B. Vat. HM. Flor. UV.)
Ald. Bas. ab. Steph.

προσαναιρηῇ] προσανερεῇ Vind.
E. Flor. ACRT. προσαναιρεῖ
Vind. F.

Ὁρθότατα] ὀρθώτατα Vind.
F.

Ἡ μὲν δὴ — καλά. 465. E.]
excerpsit Stobaeus serm. XXXXI.
p. 255. sqq. cuius tamen in co-
dice A. priora usque ad μάλιστα,
ἔφη. 462. A. desunt.

αὕτη τε καὶ] om. Fic.

ὡς δὲ] om. Lob. Vind. B. Vat.
BM. ὡδε Vind. F. Ven. C. Par.
DK. secund. Bekk. Stob. (ὡς δὲ
margo Gesn. unde Gaisfordius
recepit.) ὡς δὴ Vind. E.

βελτίστη] βελτίστη Stob. Gesn.
Ald. Bas. ab.

δεῖ] δ' εἰ Vind. F.

τὸ μετὰ τοῦτο βεβαιώσασθαι παρὰ τοῦ λόγου. ἢ πῶς
 462 ποιῶμεν; Οὕτω νῆ Δία, ἢ δ' ὄς. Ἄρ' οὖν οὐχ ἦδε
 ἀρχὴ τῆς ὁμολογίας, ἐρέσθαι ἡμᾶς αὐτοὺς, τί ποτε τὸ
 μέγιστον ἀγαθὸν ἔχομεν εἰπεῖν εἰς πόλεως κατασκευῆν,
 οὗ δεῖ στοχαζόμενον τὸν νομοθέτην τιθέναι τοὺς νό-
 μους, καὶ τί μέγιστον κακὸν, εἴτα ἐπισκέψασθαι, ἄρα
 ἂ νῦν δὴ διήλθομεν, εἰς μὲν τὸ τοῦ ἀγαθοῦ ἵχνος ἡμῖν
 ἀρμόττει, τῷ δὲ τοῦ κακοῦ ἀναρμοστεῖ; Πάντων μά-
 λιστα, ἔφη. Ἐχομεν οὖν τι μείζον κακὸν πόλει, ἢ ἐκεῖ-
 B νο, ὃ ἂν αὐτὴν διασπᾷ καὶ ποιῆ πολλὰς ἀντιμίας; ἢ

τὸ μετὰ τοῦτο] tamquam unum
 exhibent Lob. Vind. BDE. tam-
 quam duo Mon. B. Ald. Bas. ab
 τὸ μετατοῦ Vind. F.

ποιῶμεν] ποιούμεν Vind. F.
 a m. pr. editiones ante Bekkerum,
 tacentibus Bip. (an quid) age-
 mus? Fic.

462 Οὕτω] οὐ τὸ cum litura Vind.
 F.

ἢ δ' ὄς] om. Vind. F. Ang. B.
 ἐρέσθαι] Ita Mon. B. Stob.
 Trinc. Gesn. ἐρεσθαι Lob. Vind.
 BDEF. Stob. Gaisford. editiones
 ante Bekkerum.

ἔχομεν] om. Par. K. εἶχομεν
 Vind. E. Flor. ACR. In Vind.
 F. ἔχομεν cum litura in prima
 scriptum.

οὗ] οὐ Vind. F. Par. D. ὃ
 margo Par. D.

δεῖ] δὴ Vat. H. Flor. AC. et
 a m. pr. Vind. E. Idem et στοχα-
 ζόμενον πρὸ στοχαζόμενον Gais-
 fordus in Stob. cod. A. legi te-
 statur, cui haec priora deesse
 dixerat. Itaque ad codicem B.
 utrumque referendum videtur.

καὶ τί] καὶ τι Stob. Trinc.
 ἄρα] ἄρα Vind. F. Stob. Trinc.
 Ald. Bas. ab. In Stob. Gesn.
 Gaisf. Ald. Steph. Ast. pr. et sec.
 signo interrogandi, in Stob. Trinc.
 Bekkeri et prima Stallbaumii ed.
 nulla interpunctione a proximo
 ἐπισκέψασθαι distinctum est.

ἂ] Ante hoc Stob. Trinc. Bek-
 ker, Stallb. prima et Astii tertia
 ed. comma habent.

δὴ] om. Lob. Vind. BD. Vat.
 BM. Stob.

ἵχνος] εἶδος Flor. T. ὄχνος
 Stob. cod. B.

ἀρμόττει] ἀρμόττειν Vat. H.
 Flor. A.

τῷ] τῷ Lob. τὸ Vind. DEF.
 Mon. B. Ang. B. Vat. H. Stob.

ἀναρμοστεῖ] Pollux III. 58:
 καὶ τὸ τοῦ Πλάτωνος; ἀναρ-
 μοστεῖν. Cf. Soph. p. 253. A.
 261. E. Leg. III. 718. B.

τι] τί Vind. F. Stob. τὸ Stob.
 cod. A.

πόλει] πόλεως Par. K. Bas. b.
 ἢ ἐκεῖνο] om. Vind. B. Vat.
 M. ἢ om. Vind. D.

ἂν] om. Par. K. sec. Bip.
 αὐτὴν] αὐτὴ Lob. Vat. M. et
 a m. pr. Vind. B.

ποιῆ] Ita Lob. Vind. BDE.
 Mon. B. Ven. B. Vat. M. Flor.
 CTU. et a m. s. Par. A. ποιεῖ
 Vind. F. Vat. BH. Ven. C. Par.
 K. Ang. B. Flor. ARV. Stob.
 (Gaisf. ποιῆ) ποιῶ Par. D. Ald.
 Bas. ab. Steph. Ast. pr. Idem
 Astius in sec. indicativum omisso
 ἂν praeferebat, in tertia Bekke-
 rum secutus est.

ὃ ἂν] ὃ δὴ Stob. Sed ὃ δεῖ B
 cod. A.

ξυνοῖ] ξυνοῖ Par. A. Lob.
 Vind. E. Vat. BH. Ven. C. Flor.
 ACV. Stob. ξυνοῖ Vind. F.

καὶ — ξυνοῖ] his deinceps
 leguntur in Vind. E.

ποιῆ] Ita Lob. Vind. BDE.
 Mon. B. Vat. BM. Ven. B. Par.
 K. Ang. B. Flor. RU. et a m. s.

μείζον ἀγαθὸν τοῦ ὃ ἂν ξυυδῆ τε καὶ ποιῆ μίαν; Οὐκ ἔχομεν. Οὐκοῦν ἢ μὲν ἡδονῆς τε καὶ λύπης κοινωνία ξυυδεῖ, ὅταν ὅτι μάλιστα πάντες οἱ πολῖται τῶν αὐτῶν γιγνομένων τε καὶ ἀπολλυμένων παραπλησίως χαίρωσι καὶ λυπῶνται; Παντάπασι μὲν οὖν, ἔφη. Ἡ δὲ γε τῶν τοιούτων ιδίωσις διαλύει, ὅταν οἱ μὲν περιαλγείς, οἱ δὲ περιχαρεῖς γίνωνται ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς παθήμασι τῆς C πόλεως τε καὶ τῶν ἐν τῇ πόλει; Τί δ' οὐ; Ἄρ' οὖν ἐκ τοῦδε τὸ τοιόνδε γίγνεται, ὅταν μὴ ἅμα φθέγγωνται ἐν τῇ πόλει τὰ τοιάδε ῥήματα, τό τε ἐμὸν καὶ τὸ οὐκ

Par. A. ποιεῖ Vind. F. Ven. C. Vat. H. Flor. ACV. Stob. ποιοῖ (Par. D. Flor. T.) Ald. Bas. ab. Steph. Ast. pr. — Aristoteles Polit. L. II. c. 1. pag. 28. Goettl. ἔχει δὴ δυσχερείας ἄλλας τε πολλὰς τὸ πάντων εἶναι τὰς γυναῖκας κοινὰς, καὶ δι' ἣν αἰτίαν φησὶ δεῖν νεομοθετησθαι τὸν τρόπον τοῦτον ὁ Σωκράτης, οὐ φαίνεται συμβαῖνον ἐν τῶν λόγων. ἔτι δὲ πρὸς τὸ τέλος, ὃ φησὶ τῇ πόλει δεῖν ὑπάρχειν, ὡς μὲν εἴρηται νῦν, ἀδύνατον, πῶς δὲ δεῖ διελεῖν, οὐδὲν διώριστα. λέγω δὲ τὸ μίαν εἶναι τὴν πόλιν πᾶσαν, ὡς ἄριστον ὅτι μάλιστα λαμβάνει γὰρ ταύτην ὑπόθεσιν ὁ Σωκράτης.

ξυυδεῖ] ξυυδεῖ ἐλ Vat. B.

ὅτι μάλιστα] μάλιστα Stob. cod. B. ὅτε μάλιστα Bas. b.

πολίται] πολῖται Lob. Vind. F. Mon. B. Stob. (non Gaisf.)

λυπῶνται] λυτῶνται Stobaeus Trinc.

ιδίωσις] Antiatticista Bekkeri anecd. p. 100, 21: ιδίωσις· Πλάτωνος τετάρτῳ Πολιτικῶν. quod hic pertinet. Cf. ἀλλοίωσις et ὁμοίωσις p. 454. C.

ὅταν] In Vind. F. prima syllaba deleta.

γίνωνται] γίνονται Vind. F. γιννώσκωνται Stob. Trinc.

παθήμασι] μαθήμασι Stob. Trinc.

C τῆς] τοῖς Vind. F.

τῇ] om. Vat. H. Post πόλει vulgo punctum faciunt. Sed hu-

ius enuntiationis forma eadem est, quae proxima.

Τί δ' οὐ;] τί μὴν: Vind. D. Ἄρ'] ἄρ' Vind. F. Mon. B. (qui in superioribus quoque aliquoties ἄρ' exhibet pro ἄρ') Flor. RU. Stob. Trinc. Gesn. Ald. Bas. b. Ἄρ' Bas. a. Ex hoc autem — Fic. Idem Stephanus annot. p. 21. in alia ista, quam tandem invenisse dicit, huius loci lectione positum fuisse ostendit, non ἄρ' ut sit interrogatio. Scilicet apud Cornarium, cuius eclogis illam lectionem debebat, pag. 774. ἄρ' expressum est, sed ἄρ' voluisse Cornarium ex eius interpretatione apparet: Numquid ex hoc —?

τοιόνδε] τοιούτον Stob. cod. A. τὰ τοιάδε ῥήματα, τό τε ἐμὸν καὶ] bis deinceps scripta sunt in Vind. F. Pro τὰ Stob. cod. B. τῇ habet, τε in Vind. DE. Ven. B. Vat. H. Flor. AC. deest. Respexerunt huc Plutarchus et Iamblichus locis ab Astio et Stallbaumio laudatis, Plutarchus mor. p. 140. D: ὁ Πλάτων φησὶν εὐδαιμόνα καὶ μακαρίαν εἶναι πόλιν, ἐν ἣ τὸ ἐμὸν καὶ οὐκ ἐμὸν ἦμιστα φθέγγομένων ἀκούουσι. 484. B: μάλιστα μὲν ὡς ὁ Πλάτων παρῆνει τοῖς πολῖταις τὸ ἐμὸν ἐξαιρεῖν καὶ τὸ οὐκ ἐμὸν. 767. D: ὃ δ' ἂν Ἐρῶς ἐπισκήψη καὶ ἐπιπνεύσῃ, πρῶτον μὲν ἐν τῆς Πλατωνικῆς πόλεως τὸ ἐμὸν οὐκ ἔξει καὶ τὸ οὐκ ἐμὸν. Iamblichus de vita Pythag. c. 30.

ἐμόν; καὶ περὶ τοῦ ἀλλοτρίου κατὰ ταῦτά; Κομιδῆ μὲν οὖν. Ἐν ἧτινι δὴ πόλει πλεῖστοι ἐπὶ τὸ αὐτὸ κατὰ ταῦτά τοῦτο λέγουσι τὸ ἐμόν καὶ τὸ οὐκ ἐμόν. αὕτη ἀριστα διοικεῖται; Πολύ γε. Καὶ ἦτις δὴ ἐγγύτατα ἐνὸς ἀνθρώπου ἔχει; οἶον ὅταν πον ἡμῶν δάκτυλός του πληγῇ, πᾶσα ἡ κοινωνία, ἢ κατὰ τὸ σῶμα πρὸς τὴν ψυ-

§. 167. ed. Kiessl. ἀρχὴ τοίνυν ἐστὶ δικαιοσύνης μὲν τὸ κοινὸν καὶ ἴσον καὶ τὸ ἐγγυτάτω ἐνὸς σώματος καὶ μιᾶς ψυχῆς ὁμοπαθεῖν πάντας καὶ ἐπὶ τὸ αὐτὸ τὸ ἐμόν φθέγγεσθαι καὶ τὸ ἀλλότριον, ὥσπερ δὴ καὶ Πλάτων μαθῶν παρὰ τῶν Πυθαγορείων συμμαρτυρεῖ.

ταῦτά] ταῦτα Lob. Vind. BF. Stob.

Κομιδῆ — ταῦτά] om. Lob. Vind. B. Mon. B. Par. DK. Ven. C. Vat. BM. Ald. Bas. ab. Steph. qui quum in margine nihil nisi ὅταν ante λέγουσι deesse et Ficinus hunc locum aliter legisse videri monuisset, in adnotatione, ut supra ostendi, Cornarii supplementum tamquam aliam lectionem atque eandem, qua usus sit Ficinus, apposuit: Καὶ μάλα γε. Ἐν ἧτινι οὖν πόλει οἱ πλεῖστοι πρὸς ταῦτὸ κατὰ ταῦτά. Id supplementum Astius, quum primum hos libros ederet, ob Ficini consensum (*Glau. Valde. So. In quacunq[ue] igitur civitate plurimi ad idem secundum eadem*) pro genuino habens recepit; in secunda editione adhibito Stobaeo, qui locum integrum servavit, Cornarium non codice, sed Ficino duce usum intelligens ipse Stobaeum ita secutus est, ut pro δὲ, quod in eo erat, οὖν, pro σοὶ τὸ αὐτὸ, quemadmodum idem habet, πρὸς ταῦτὸ cum Cornario scriberet et cum eodem articulum ad πλεῖστοι adderet; in tertia denique, quum quae Bekkerus aliter quam Stobaeus exhibuisset, qua auctoritate niterentur, nesciret, οὖν cum δὴ, quod Stobaei cod. A. praebat, commutavit; sed πρὸς tenuit et ταῦ-

τὸ, ut magis Atticum fieret, littera ν auxit, neque articulum ante πλεῖστοι abiecit. Bekkeri lectio ex Par. A. Ven. B. Ang. B. Vat. H. petita eadem in Vind. DEF. est, nisi quod hic initio κομιδῆ, Vind. D. ἐπιτοαντὸ κατὰ ταῦτά habet, et in Florentinis omnibus, quibus in sec. ed. Stallbaumius singulatim enumeratis mentionem eorum adiecit, quae Stobaeus discrepantia habet, quum in prima hoc tantum ostendisset: „codices nostri et Stobaeus locum plenum exhibent.“ πλεῖστοι articulum non recipit, quum Socrates non id dicat, eam civitatem optime constitutam esse, in qua maximae civium parti communia ista sint, sed ut quaeque plurimos habeat communiter ista pronuntiantes, ita optime constitutam videri. ἐπὶ cum accusativo, quod Iamblichi verbis confirmari Stallbaumius observavit, mihi aliter, quam huic, qui *idem spectantes* intelligit, interpretandum videtur. Nam illud *spectare*, cuius obiectum solet per ἐπὶ cum accus. significari, cum consilio et efficiendi conatu coniunctum est, veluti quum Aristoteles Polit. L. VII. c. 13. pag. 247, 21. Goettl. legislatorem propterea, ὅτι κρατεῖν ἤσκησεν ἐπὶ τὸ τῶν πέλας ἄρχειν, laudandum negat; quod autem proprie dicitur *spectare*, βλέπειν, ut possit accusativo iunctam ἐπὶ habere, quoniam idem est, quod ὄμμα φέρειν, tamen plerumque dativo iunctam habet, neque vero per ellipsin reticere ita poterat, ut λέγειν τι ἐπὶ τι is diceretur, qui conspecta re verbum aliquod de ea praedicaret. Equidem λέγειν

χὴν τεταμένη εἰς μίαν σύνταξιν τὴν τοῦ ἄρχοντος ἐν D αὐτῇ, ἥσθετό τε καὶ πᾶσα ἅμα ξυνήληγσε μέρους πονήσαντος ὄλη, καὶ οὕτω δὴ λέγομεν, ὅτι ὁ ἄνθρωπος τὸν δάκτυλον ἀλγεῖ· καὶ περὶ ἄλλου ὄτουοῦν τῶν τοῦ ἀνθρώπου ὁ αὐτὸς λόγος, περὶ τε λύπης πονοῦντος μέρους καὶ περὶ ἡδονῆς ῥαῖζοντος. Ὁ αὐτὸς γὰρ, ἔφη·

τὸ ἐμὸν ἐπὶ τὸ αὐτὸ eodem modo intelligo, quo φέρειν ὄνομα, φέρειν τι, ἐπὶ τὸ ὄν, ἐπὶ τὸ μὴ ὄν Soph. p. 237. C. D. dictum est, *appellationem seu nomen meum in eandem rem conferre*, quod loquendi genus a Stephano in alia eiusdem loci parte inconsulte quidem requisitum nescio quo iure Heindorfius omnino ut inauditum reprobaverit. Sane ἐπὶ τοῦτον τὸν παῖδα λέγω τὸ ἐμὸν durius sonat, et dativum etiam nostro loco desiderans Wytttenbachius a Stallbaumio commemoratus communem dicendi usum sequebatur; sed aliquid tribuendum est interpositis verbis, quae dum pronuntiantur loquentis pariter atque audientis animus alio conversus nonnihil discrepans a primis verbum, modo ne proximis repugnet, non tam fastidiose recusat, quam lector facere amat. Similiter Iamblichum ἐπὶ τὸ αὐτὸ τὸ ἐμὸν φθέγγεσθαι dixisse statuo, in cuius verbis genitivum praeferenti Küstero Kiesslingius ἐπὶ τὸ αὐτὸ *simul* significare obiicit, quod sic simpliciter dictum non probo. Ceterum pro ταῦτά Stob. Trinc. ταῦτα exhibet.

λέγουσι] λέγωσι Par. ADK. cum editis ante Astii sec. quod Cornario offensionem non fuit. μὴ λέγωσι Mon. B. Stallbaumius in utraque editione de hoc loco tacuit.

ἐμὸν] ἐμόν τε Ven. B.
οὐκ] om. Ven. C. et a m. pr. Par. D.
διοικεῖται] διοικεῖται Bas. b.
ἦτις] εἴ τις Vind. DE. Vat. H. Flor. ACT. Stob. cod. A.

οἶον ὅταν] porro quotiens Fic. Ante haec signum interrogandi posui motus verbis Glauconis infra D. τοῦτο, ὃ ἐρωτᾶς.

του] om. Ven. B. Vind. E. πον Lob. Vind. BF. Vat. BM. Flor. R. et, ut videtur, Stob. cod. A. Nam quod in Gaisfordii editione haec nota: „του] πον cod. A.“ ad πον post ὅταν relata est, quum ibi non solum Gaisfordius, sed etiam Trincavellus et Gesnerus πον ediderint, errore factum videtur.

ἡ κατὰ] καὶ Vind. F. Ang. B. Flor. R.

τεταμένη] τεταγμένη Vat. B. Ven. B. Vind. E. Stob. cod. B.

εἰς] om. Vind. D.

ἐν αὐτῇ] in ipsa anima Fic. D Eodem modo Schleiermacherus et Stallbaumius. Mihi αὐτῇ ad κοινωρίαν referendum videtur.

ἥσθετό] ἥσθητό Vind. F.

πᾶσα] post ἅμα Mon. B. Flor. U.

ξυνήληγσε] καὶ ξυν. Ven. C. ξυνήλεγε Vind. E. συνήληγσε Stob. πονήσαντος] ποιήσαντος Vat. H. Flor. ACV.

λέγομεν] λέγωμεν Ald. Bas. ab. ὁ] om. Vind. D.

ἀλγεῖ] ἀλγη Mon. B. a m. pr. περὶ ἄλλου ὄτουοῦν] de quavis alia parte et passione Fic. — οὔτουοῦν Lob. Vat. B. — ὄτου οὔν Vind. F.

τῶν] τῶ Ald. Bas. ab.

ὁ αὐτὸς λόγος] ὁ αὐτὸς τε λόγος Vind. EF. Ven. B. Ang. B. Flor. CR. Ald. Bas. ab. ὁ αὐτὸς γε λ. Steph. Ast. pr. ὁ ἀπόλογος Stob. cod. A.

μέρους] μέρος Bas. ab.

καὶ τοῦτο, ὃ ἔρωτᾷς, τοῦ τοιούτου ἐγγύτατα ἢ ἄριστα πολιτενομένη πόλις οἰκεῖ. Ἐνὸς δὴ, οἶμαι, πάσχοντος τῶν πολιτῶν ὁτιοῦν ἢ ἀγαθὸν ἢ κακὸν ἢ τοιαύτη πόλις
 E μάλιστά τε φήσει ἑαυτῆς εἶναι τὸ πάσχον καὶ ἢ ξυνη-
 σθήσεται ἅπασα ἢ ξυλλυπήσεται. Ἀνάγκη, ἔφη, τὴν γε
 εὖνομον. Ὄρα ἂν εἴη, ἣν δ' ἐγὼ, ἐπανιέναι ἡμῖν ἐπὶ
 τὴν ἡμετέραν πόλιν καὶ τὰ τοῦ λόγου ὁμολογήματα σκο-
 463 πεῖν ἐν αὐτῇ, εἰ αὐτὴ μάλιστ' ἔχει, εἴτε καὶ ἄλλη τις
 μᾶλλον. Οὐκοῦν χρῆ, ἔφη. Τί οὖν; ἔστι μὲν που καὶ
 ἐν ταῖς ἄλλαις πόλεσιν ἄρχοντες τε καὶ δῆμος, ἔστι δὲ
 καὶ ἐν αὐτῇ; Ἔστι. Πολίτας μὲν δὴ πάντες οὗτοι ἀλ-
 λήλους προσεροῦσι; Πῶς δ' οὔ; Ἀλλὰ πρὸς τῷ πολί-

ἐγγύτατα] ἐγγυτάτω Par. K.

ἢ] ἢ Vind. F. Stob. cod. B.

Ἐνὸς] Hic Socratis sermonem excipere editores ante Bekkerum fugit, Ficinum non item.

δὴ] om. Fic.

E φήσει] φύσει Stob. Gesn. Bas. ab.

τὸ πάσχον] eum, qui sic afficitur Fic.

καὶ ἢ] ἢ om. Par. DK. Mon. B. (Flor. ACTUV.) Ald. Bas. a. Steph. Ast. pr.

ξυνησθήσεται] συν. Lob. Vind. BDF. ξυνησθ. Bas. ab.

ξυλλυπήσεται] ξυλλυπ. Vind. F. ξυλλυπηθήσεται Flor. T. Stob. cod. A.

Ἀνάγκη — χρῆ, ἔφη.] om. Stob. cod. A.

γε] γ' Vind. F. Ang. B.

Ὄρα] ἄρα Ang. B.

αὐτῇ] αὐτῇ Mon. B. Stob. Trinc. civitati huic (convenient) Fic. αὐτῇ est ea potissimum. Cf. L. VII. p. 516. B.

μάλιστ'] omnium maxime. μάλιστα Lob. Vind. BEF. Stob.

οὖν; ἔστι] οὖν ἔστι Ald. Bas. 463 ab. De singulari cf. Vol. I. p. 122. πον] om. Lob. Vind. BD. Vat. BM.

πόλεσιν] πόλεσι Vind. E. πόλεσι τε Lob. Vat. B. Ven. C.

δὲ] om. Vind. D.

αὐτῇ] αὐταῖς Bas. b. ταύτη Vind. F. Ang. B. Flor. AR. (Ad

hunc enim locum Florentinorum varietatem pertinere perperamque a Stallbaumio in V. L. ad proxima ἐν αὐτῇ post σκοπεῖν adscriptam esse ex Stobaei mentione, quem comitem eis adiunxit, et ex Vind. et Ang. consensu colligo.) Stob. (αὐτῇ margo Gesn.) ista Fic. αὐτῇ cum ictu pronuntiatum cogitari necesse est, contra ac Reisigius Coniectan. p. 96. sqq. fieri posse statuebat; quem hic locus fugerat et similis huic E: πασῶν ἄρα πόλεων μάλιστα ἐν αὐτῇ ξυμφωνήσουσιν.

Ἔστι.] Ἔστιν. Bekkerus.

πάντες] πάντας Mon. B. Flor. U.

οὗτοι] om. Flor. T.

προσεροῦσι;] προσεροῦσιν; Bekkerus.

τῷ] τὸ Ang. B. Vat. H.

πολίτας] πολίτας εἶναι Flor. T. referente in sec. ed. Stallbaumio.

τί] ὅ τι Vind. D. τί καὶ Stob. cod. A. ed. Gaisf.

ὃ ἐν] οὖν Vind. E. Id suspiror ex οὖν ortum, cui simile τούτῳ Soph. p. 264. E. τούτῳ Tim. p. 25. D. legitur.

τοὺς ἄρχοντας] om. Stob. Trinc. Gesn. (Gaisfordius habet sine nota.)

τας τί ὁ ἐν ταῖς ἄλλαις δῆμος τοὺς ἄρχοντας προσαγο-
ρεύει; Ἐν μὲν ταῖς πολλαῖς δεσπότας, ἐν δὲ ταῖς δημο-
κρατουμέναις αὐτὸ τοῦτομα τοῦτο, ἄρχοντας. Τί δ' ὁ
ἐν τῇ ἡμετέρῃ δῆμος; πρὸς τῷ πολίτας τί τοὺς ἄρχον-
τάς φησιν εἶναι; Σωτηῆράς τε καὶ ἐπικούρους, ἔφη. Τί B
δ' οὔτοι τὸν δῆμον; Μισθοδότας τε καὶ τροφείας. Οἱ
δ' ἐν ταῖς ἄλλαις ἄρχοντες τοὺς δήμους; Δούλους, ἔφη.
Τί δ' οἱ ἄρχοντες ἀλλήλους; Ξυνάρχοντας, ἔφη. Τί δ' οἱ
ἡμέτεροι; Ξυμφύλακας. Ἐχεις οὖν εἰπεῖν τῶν ἀρχόν-
των ἐν ταῖς ἄλλαις πόλεσιν εἴ τις τινα ἔχει προσειπεῖν
τῶν ξυναρχόντων τὸν μὲν ὡς οἰκειῖον, τὸν δὲ ὡς ἀλλό-
462τριον; Καὶ πολλοὺς γε. Οὐκοῦν τὸν μὲν οἰκειῖον ὡς

αὐτὸ] αὐτὸ Bas. b. om. cum
duobus sequentibus Fic.

τοῦτομα] om. Vind. F. Ang.
B. Flor. R. post τοῦτο Stob.

τοῦτο] τοῦτ' Lob. Vind. B.
Vat. M. τοῦτο τοὺς Vind. F.
Ang. B.

Τί δ'] Τί δαί. Stob. Trinc.
δῆμος] δῆμος τοὺς ἄρχοντας
Stob. cod. A.

τῷ] τὸ Stob. Trinc.
πολίτας] π. εἶναι Flor. T.
φησιν] nuncupabit Fic.
Σωτηῆράς] σωτηῆρός Ven. B.

B Οἱ δ'] οἱ δὲ Vind. F. Stob.
Οἷδ' Bas. b. om. Lob. Vind. B.
Vat. BM. Ven. C. καὶ Par. DK.
Mon. B. Flor. U. Ald. Bas. a.
Steph. Ast. pr.

ἄρχοντες] δὲ Lob. Vind. B.
Vat. BM. οἱ ἄρχοντες Par. DK.
Mon. B. Flor. U. editi ante Ast.
sec.

τοὺς δήμους] om. Lob. Vind.
B. Vat. BM.

Δούλους] τοὺς δ. Vind. E.
ἔφη] om. Lob. Vind. B. Vat.
M.

ἀλλήλους] ἀλλοίλους Mon. B.
Ξυνάρχοντας] συν. Vind. E.
Flor. ACTV.

ἔφη] om. Vat. B.

Τί δ' οἱ ἡμέτεροι; Ξυμφύ-
λακας.] om. Stob. τί δ' ἡμ. ξ.
(omisso οἱ) Vind. D. τί δ' οἱ
μέτεροι; συμφ. Vind. E. — συμφ.

etiam Flor. ACTV. — ξυμφύλ.
Vind. F.

Ἐχεις] ἔχει Par. K.
ἐν ταῖς] τῶν ἐν ταῖς Vind. F.

Mon. B. Flor. RU. Bekkerus; a
quo discessionem non fecissem,
si verum esset, quod in comm.
demonstrat, nusquam se, nisi in
Vat. HM. τῶν omissum invenisse.
At omittitur etiam in Vind. B.
editisque ante Bekkerum omnibus,
omittitur in Lob. Vind. DE. Flor.
ACTV. Stob. neque a Bipontinis
ex Par. K. affertur. Itaque mag-
nam de Par. AD. Vat. B. Ven.
BC. suspicionem iniici necesse
est, quae si tamen iniusta et va-
na sit, equidem non repugnabo,
quo minus τῶν locum obtineat:
necessaria quidem repetitio arti-
culi non magis est, quam L. III.
p. 387. E. in verbis τοὺς θρη-
νοὺς τῶν ὀνομαστῶν ἀνδρῶν,
aut Criton. 47. A. τὰς δόξας τῶν
ἀνθρώπων, quo utroque loco si-
milis lectionis varietas exstat.
Stallbaumius et in tert. ed. Astius
cum Bekkero faciunt.

ἔχει] ἔχειν Vat. H. ἔχοι Flor.
T.

τὸν δὲ — οἰκειῖον] om. Vind.
E. τὸν δ' etc. Vind. D. Ang. B.
Vat. H. Stob. τῶν δ' etc. Vind.
F.

Καὶ] om. Vat. B.
οἰκειῖον] post ὡς Vind. F. Ang.
B. Cf. Bernhardy synt. p. 166.

C ἑαυτοῦ νομίζει τε καὶ λέγει, τὸν δ' ἀλλότριον ὡς οὐχ ἑαυτοῦ; Οὕτω. Τί δὲ οἱ παρὰ σοὶ φύλακες; ἔσθ' ὅστις αὐτῶν ἔχοι ἂν τῶν ξυμφυλάκων νομίσαι τινὰ ἢ προσεπιπῆν ὡς ἀλλότριον; Οὐδαμῶς, ἔφη· παντὶ γὰρ, ᾧ ἂν ἐντυγχάνῃ τις, ἢ ὡς ἀδελφῶ ἢ ὡς ἀδελφῆ, ἢ ὡς πατρὶ ἢ ὡς μητρὶ ἢ υἱεῖ ἢ θυγατρὶ ἢ τούτων ἐγγόνους ἢ προγόνους νομιεῖ ἐντυγχάνειν. Κάλλιστα, ἦν δ' ἐγὼ, λέγεις· ἀλλ' ἔτι καὶ τόδε εἶπέ· πότερον αὐτοῖς τὰ ὀνό-

νομίζει τε καὶ λέγει] νομίζοι τε καὶ λέγοι Lob. τε om. Vind. E. Vat. H. Flor. ACT. et a m. pr. Ven. B.

C τὸν δ'] τὸν δὲ Vind. F.

ἑαυτοῦ;] ἑαυτοῦ. editi ante Astium.

Οὕτω.] Οὕτως. Bekkerus. οὕτω γε. Stob. Gesn. (cod. BN.)

Τί δὲ] τί δαί Par. A. τί δ' Vind. F. Ang. B. Stob.

παρὰ σοὶ] παρὰ σοι Steph. Ast. pr.

ὅστις] ὅ τις Vat. H. et cum σ super τ Vind. E. Mon. B. in quo σ a m. s. superscriptum.

ὡς] om. Ang. B. Stob. Gesn. (cod. BN.)

ἂν] om. Mon. B.

ἐντυγχάνῃ] ἐντυγχάνοι Lob. Vind. BDE. Vat. BM. Ven. B. Stob. Trinc. et cum νη super νοι Par. K. Optativus vitiosus non est.

τις] om. Vind. F. Ang. B. Stob. cod. A. Trinc. Gaisf. τις ἂν Mon. B. Flor. U.

ἢ ὡς ἀδελφῆ] om. Vind. E. ἢ ὡς ἀδελφῆ Vind. F. Ficinus neque hoc ὡς neque sequentium ullum reddidit.

ἢ ὡς πατρὶ] ἢ om. Vind. D.

ἢ ὡς μητρὶ] ὡς om. Lob. Vind. BDF. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. Ang. B. Flor. R.

ἢ υἱεῖ] ἢ ὡς υἱεῖ Ven. B. Ang. B. Vat. M. Flor. T. Stob. Ald. Bas. ab. Steph. Ast.

ἢ θυγατρὶ] ἢ ὡς θυγατρὶ Flor. T. Stob. cod. B.

τούτων ἐγγόνους ἢ προγόνους] τῶ τούτων ἐγγόνῳ ἢ προγόνῳ Vind. B. Pro ἐγγόνους Stobaeus ἐγγόνους, sed margo Gesn. ἐγγ. habet; ἢ προγόνους om. Ang. B. Stob. cod. B.

νομιεῖ] νομιεῖ Stob. Trinc.

Κάλλιστα] μάλιστα Lob. Vind. B. Vat. BM. et a m. pr. Ven. C.

ἀλλ' ἔτι — μάλιστα, ἔφη. 464. A.] om. Stob. cod. A.

αὐτοῖς] ἑαυτοῖς Lob. Vind. B. Vat. BM.

μόνον — ὀνόματα D.] om. Vind. E.

οἰκεία] οἰκείον Stob. cod. B. propinqua familiaria Fic. Conf. Vol. I. p. 260, a. et Polit. p. 276. B: μηδεμίαν εἶναι τέχνην ἐν ἡμῖν ἀξίαν τούτου τοῦ θρασυνοῦ προσηρήματος.

καὶ] om. Vind. D.

κατὰ] καὶ Stob. cod. N. Trinc. D

περὶ τε] Cornarius offensus, nisi fallor, eo, quod in sequentibus non inveniret alterum illud, quod secundum τε exspectasset, περὶ τε τοὺς ἄλλους ante haec excidisse statuebat p. 100. Fisch. cui temere assensus est Stephanus adnot. p. 21: „scribendum est potius ex vet. περὶ τε τοὺς ἄλλους καὶ περὶ τοὺς πατέρας.“ et in sec. ed. Astius περὶ τε τοὺς ἄλλους καὶ τοὺς πατέρας in ipso textu exhibens, in commentario autem lemmati ex prima ipsius editione petito περὶ γε τοὺς πα-

ματα μόνον οικεῖα νομοθετήσεις, ἢ καὶ τὰς πράξεις πά-
 στας κατὰ τὰ ὀνόματα πράττειν, περὶ τε τοὺς πατέρας, D
 ὅσα νόμος περὶ πατέρας αἰδοῦς τε πέρι καὶ κηδεμονίας
 καὶ τοῦ ὑπήκοον δεῖν εἶναι τῶν γονέων, ἢ μήτε πρὸς
 θεῶν μήτε πρὸς ἀνθρώπων αὐτῶ ἄμεινον ἔσεσθαι, ὡς
 οὔτε ὅσια οὔτε δίκαια πράττοντος ἄν, εἰ ἄλλα πράττοι,
 ἢ ταῦτα; αὐταί σοι, ἢ ἄλλαι φῆμαι ἐξ ἀπάντων τῶν
 πολιτῶν ὑμνήσουσιν εὐθύς περὶ τὰ τῶν παιδῶν ὧτα καὶ

τέρας nil aliud, nisi Stobaeum
 τε pro γε habere subscribens.
 In tertia tandem in vulgata ac-
 quievit. Cf. Vol. I. p. 167, a.
 Quamquam h. l. ne omissum qui-
 dem alterum illud, tantum paul-
 lisper dilatum et in fine sermonis
 positum est: καὶ περὶ τῶν ἄλ-
 λων ξυγγενῶν.

νόμος] ὁ νόμος Vind. F. Ang.
 B. Flor. R.

πατέρας] πατέρα Stob. Trinc.
 Hic locus obversatus videtur au-
 ctori scholii Victoriani ad Hom.
 II. XXIII. 371: καὶ Πλάτων
 κοινὰς εἶναι τὰς γυναῖκας ἐκέ-
 λευσεν, ὅπως οἱ γέροντες ὡς
 πατέρες τιμῶνται.

τε] με Bas. b.

πέρι καὶ] περὶ Vind. E.

καὶ τοῦ] καὶ τὸ Lob. Vind.
 BDEF. Mon. B. Par. D. Ang. B.
 Vat. HM. Flor. ACRTUV. quod
 nescio an ex eodem fonte fluxerit,
 ex quo Cornarium supra con-
 iecturam hausisse vidimus. Sed
 ob id ipsum reprobandum est τὸ,
 ne obedientia erga parentes pa-
 tribus opponi et alterum illorum
 dici videatur, circa quae versari
 debeat pietas. Nam quominus ad
 νομοθετήσεις hoc referatur, τε
 post περὶ impedit.

δεῖν] δεῖ Vind. E.

γονέων] γοναίων idem.

αὐτῶ ἄμεινον] αὐτῶν ἄμεί-
 νονες Stob. Sed in margine
 Gesn. vulgatum exstat, quod
 Gaisfordius recepit.

ὅσια οὔτε δίκαια] δ. οὔτε ὅ.
 Stob.

πράττοντος] πράττοντας Vind.
 F. Flor. RT. et ante corr. Mon.
 B. Pluralem Ficinus quoque et
 hic et paullo post adhibuit: ut-
 pote qui neque sancta neque iu-
 sta agant, si contra fecerint.

ταῦτα;] ταῦτα. Ald. Steph.
 qui etiam supra C. post εἰπέ tan-
 tum comma posuit.

αὐταί] αὐταί Ven. C. Par. DK.
 Vat. H. Flor. CT. cum editioni-
 bus ante Astii sec. qui Stobaeo
 duce usus est. ἢ αὐταί Ang. B.
 ἢ αὐτῆ Flor. R. ἢ αὐτῆ Vind.
 F.

σοι] om. Ang. B. in hac tua
 civitate Fic.

ἐξ ἀπάντων] ἐξαπ. Vind. F.

ὑμνήσουσιν] om. Ven. B. a m.
 pr. Non opus est, ut ὑμνεῖν
 intransitivo sensu, nedum passivo,
 positum statuamus. φῆμαι illae
 omnium ex ore civium prodeuntes
 canere dicuntur. Cf. Leg. L. XI.
 p. 927. A: πιστεύειν τε ταῖς ἄλ-
 λαις φήμαις χρεῶν περὶ τὰ
 τοιαῦτα οὔτω πολλαῖσι καὶ σφό-
 δρα παλαιαῖς οὔσαις, πιστενεῖν
 δ' αὖ καὶ τοῖς νομοθετοῦσι
 ταῦθ' οὔτως ἔχειν. Neque vero
 Critiae locus p. 118. B: τὰ δὲ
 περὶ αὐτὸν ὄρη τότε ὑμνεῖτο
 πληθὺς καὶ μέγεθος καὶ κάλλος
 παρὰ πάντα τὰ νῦν ὄντα γεγο-
 νέναι, cuius vitiosa lectione ὕμνει
 τὸ πλ. Astius in sec. ed. ad no-
 strum illustrandum usus fuerat,
 iterum proferri debebat a Stall-
 baunio.

περὶ τὰ] περὶ τε Vind. D. περὶ
 τε τὰ Lob. Vind. B. Vat. M.

τῶν] om. Vat. H.

περὶ πατέρων, οὓς ἂν αὐτοῖς τις ἀποφήνη, καὶ περὶ
 E τῶν ἄλλων ξυγγενῶν; Αὐταί, ἔφη· γελοῖον γὰρ ἂν εἶη,
 εἰ ἄνευ ἔργων οἰκεία ὀνόματα διὰ τῶν στομάτων μόνον
 φθέγγονται. Πασῶν ἄρα πόλεων μάλιστα ἐν αὐτῇ ξυμ-
 φωνήσουσιν ἑνός τινος ἢ εὖ ἢ κακῶς πράττοντος ὃ
 νῦν δὴ ἐλέγομεν τὸ ῥῆμα, τὸ ὅτι τὸ ἐμὸν εὖ πράττει,
 ἢ ὅτι τὸ ἐμὸν κακῶς. Ἀληθέστατα, ἢ δ' ὅς. Οὐκοῦν
 464 μετὰ τούτου τοῦ δόγματός τε καὶ ῥήματος ἔφαμεν ξυνα-
 κολουθεῖν τὰς τε ἡδονὰς καὶ τὰς λύπας κοινῇ; Καὶ ὀρ-
 θῶς γε ἔφαμεν. Οὐκοῦν μάλιστα τοῦ αὐτοῦ κοινωνή-
 σουσιν ἡμῖν οἱ πολῖται, ὃ δὴ ἐμὸν ὀνομάσουσι, τούτου

περὶ] *adversus* Fic. item *alte-*
rum.

τις] *om.* Stob.

ξυγγενῶν;] ξυγγενῶν. Ald.
 Steph.

E γὰρ] *om.* Vind. D.

ἄνευ ἔργων] *sine officio* Fic.

οἰκεία ὀνόματα] ὄν. οἰκ. Ang.

B. Stob. ὄν. οἰκείν Vind. F.

μόνον] μόνων Par. K. secund.

Bekk. *om.* Lob. Vind. BD. Vat.

BM. Flor. T.

μάλιστα] *om.* Vind. B. Vat. M.

ξυμφωνήσουσιν] *Huic in Flor.*

R. οἱ πολῖται *superscriptum. uno*
ore clamabunt omnes Fic. *subru-*
stice.

πράττοντος] πράσσοντος Par.
 K. sec. Bip. Vulgo *commate hoc,*
in Ald. et Steph. etiam colo a
sequentibus separatur.

ὃ] ἢ, *in marg. a m. sec. ὃ,*
 Mon. B.

νῦν] *post δὴ* Vind. D.

ἐλέγομεν] λέγομεν Vat. H.

Flor. ACTV. *et a m. pr.* Ven. B.

ῥῆμα, τὸ] τὸ *om.* Lob. Vind.

B. Par. K. sec. Bekk. Vat. M.

Stob. Trinc.

ὅτι — ἢ] *om.* Vind. F. ὅτι

etiam Lob. Vind. B. Vat. M.

omittunt.

Ἀληθέστατα] ἄλ. ἂν Vind. F.

Ang. B. ἄλ. αὖ Stob. Trinc.

Vera loqueris Fic.

464 τὰς λύπας] τὰς *om.* Stob.

καὶ] *om.* Ven. B. *a m. pr.*

γε] *me* Stob. cod. A. *Sed is*

h. l. deficere dictus est.

τοῦ αὐτοῦ κοινωνήσουσιν] *in*
eo invicem communicabunt Ficin.
quasi τούτου legisset. τοῦ αὐτοῦ
κοινωνεῖν s. τὸ αὐτὸ κοινὸν ἔ-
χειν ne pleonastice dictum videat-
tur, τοῦ αὐτοῦ cum μάλιστα
coniungendum est: illud, quod
meum appellabunt, maxime idem
omnibus commune erit.

ἡμῖν οἱ πολῖται] οἱ πολ. ἢ.
 Vind. F. Ang. B. Flor. R. Stob.
 (πολίται Lob. Vind. F. Mon. B.
 Stob. Trinc. Gesn. Bas. b.)

ἐμὸν] ἔμμονον Vind. F.

ὀνομάσουσι] ὀνομάζουσι Stob.
 Gesn. Gaisf. Ald. Bas. ab. Steph.
 Codices ὀνομάσουσι, *sed* Ven. B.
cum ζ super σ.

τούτου] τούτω Flor. U. *et*
ante corr. Mon. B.

δὲ] δὴ Flor. RT. Stob. Trinc.
 τε] τῇ Stob. Trinc. *om. cod.*
 B.

μάλιστα] *om.* Fic.

κοινωσίαν — μάλιστα] *om.*
 Vind. E.

ἔξουσι;] ἔξουσιν; Bekkerus *et*
paullo post φύλαξιν; In editis
ante Bekkerum ἔξουσι. et supra
post ὄνομ. ubi Bekkerus et Stall-
baumius interrogandi signum fe-
cerunt, item punctum erat. ἔξου-
σι; etiam Stob. Trinc. habet.

Ἄρ'] ἄρ' Vind. F. Mon. B.

ἢ τῶν γυναικῶν τε] τῶν γυ-
 ναικῶν Vind. F. Ang. B. Flor.

R.

Πολὺ] πάνυ Stob.

μὲν] *post οὖν* Bas. b.

δὲ κοινωνοῦντες οὕτω δὴ λύπης τε καὶ ἡδονῆς μάλιστα
κοινωνίαν ἔξουσιν; Πολύ γε. Ἄρ' οὖν τούτων αἰτία πρὸς
τῇ ἄλλῃ καταστάσει ἢ τῶν γυναικῶν τε καὶ παίδων
κοινωνία τοῖς φύλαξι; Πολὺ μὲν οὖν μάλιστα, ἔφη.
Ἄλλὰ μὴν μέγιστόν γε πόλει αὐτὸ ὁμολογήσαμεν ἀγα- B
θόν, ἀπεικάζοντες εὖ οἰκουμένην πόλιν σώματι πρὸς
μέρος αὐτοῦ λύπης τε πέρι καὶ ἡδονῆς ὡς ἔχει. Καὶ
ὀρθῶς γ', ἔφη, ὁμολογήσαμεν. Τοῦ μεγίστου ἄρα ἀγα-
θοῦ τῇ πόλει αἰτία ἡμῖν πέφανται ἢ κοινωνία τοῖς ἐπι-
κούροις τῶν τε παίδων καὶ τῶν γυναικῶν. Καὶ μάλ',
ἔφη. Καὶ μὲν δὴ καὶ τοῖς πρόσθεν γε ὁμολογοῦμεν.

μὴν] μὴ Vind. D.

γε] Ita. Par. A. Vind. EF. Ven.
B. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTUV.
Stob. τε reliqui cum editionibus
ante Astii sec.

B πόλει] τῇ πόλει Par. K. πό-
λις Vat. B. a m. pr. πόλεσιν a
in. s. πόλεως Bas. b.

πρὸς μέρος αὐτοῦ] πρὸς τὸ
μ. αὐ. Lob. Vind. BD. Vat. M.
πρὸς μέρη αὐ. Ven. B. cum sin-
gulis partibus suis (circa volu-
ptatem et dolorem quoquo modo
communicantis) Fic. πρὸς μέρος
αὐτοῦ Astius in secunda scripsit,
quem Bekkerus tacens et Stall-
baumius nullo Florentinorum suf-
fragante sequuntur. Quum utrum-
vis rectum sit et ad perspicuita-
tem nihil referat, ut eiusdem cor-
poris, quod modo dictum est,
non alius cuiuspiam rei partem
significari moneamur, primum co-
dicum consensio, deinde orationis
forma respicienda est. Si σώμα
subiectum, aut pronomen post
ἔχει vel ita locatum esset, ut ne-
cessario ab eo verbo afficeretur
et cum dativo σώματι coniungi
non amplius posset, nihil obsta-
ret, quo minus reflexivum prae-
ferretur: ὡς σώμα πρὸς μέρος
αὐτοῦ ἔχει, vel σώματι, ὡς
ἔχει πρὸς μέρος αὐτοῦ. Propius
enim haec loquendi forma ad il-
lam accederet, quae reflexivum
requirit: σώμα ἀπόλεσε μέρος
αὐτοῦ. Sed ut nunc verba ha-
bent, nullam offensionem accipi-

mus, quum eam rem, quam ani-
mo loquentis obiectam neque per
se constantem ex casu obliquo
agnovimus, (σώματι) porro de-
monstrari ab eo audimus.

λύπης] λύπας ante corr. Mon.
B.

πέρι] περὶ Vind. B.

γ'] γε Stob.

ὁμολογήσαμεν] ὁμ. Bas. a.

πέφανται] πέφηνεν Stob. cod.
BN. Trinc. Gesn. (πέφανται
cod. A. Gaisf.)

τῶν τε παίδων καὶ τῶν γυ-
ναικῶν] mulierum filiorumque
Fic. In Ven. B. Vind. E. Vat. H.
Flor. ACV. τε post παίδων po-
situm, in Stob. cod. A. omissum
est.

μάλ'] μάλια Lob. Vind. BDF.
Stob.

μὲν] μὴν Stob.

τοῖς] ἐν τοῖς Ven. B.

γε] om. Vind. D. Par. K. Stob.
Ast. sec. (Stob. cod. A. et Gaisf.
habent γε.)

ὁμολογοῦμεν] ὁμολογοῦμεν
Vind. DEF. Ven. B. Ang. B. Vat.
H. Stob. cod. A. et corr. Mon.
B. (ante corr. ὁμ.) Praesens Fi-
cinus quoque legit: *atqui et su-
perioribus haec consonant*. idque
Bekkerus, Astius in tert. et Stall-
baumius et in Stobaeo Gaisfor-
dius receperunt. Imperfectum ad
illud tempus pertinet, quo pri-
mum hac communione opus futu-
rum ostenderat Socrates reliquos-
que assentientes habuerat, L. III.

ἔφαμεν γάρ που οὔτε οἰκίας τούτοις ἰδίας δεῖν εἶναι
 C οὔτε γῆν οὔτε τι κτήμα, ἀλλὰ παρὰ τῶν ἄλλων τροφήν
 λαμβάνοντας μισθὸν τῆς φυλακῆς κοινῇ πάντας ἀναλί-
 σκειν, εἰ μέλλοιεν ὄντως φύλακες εἶναι. Ὁρθῶς, ἔφη.
 Ἄρ' οὖν οὐχ, ὅπερ λέγω; τὰ τε πρόσθεν εἰρημμένα καὶ
 τὰ νῦν λεγόμενα ἔτι μᾶλλον ἀπεργάζεται αὐτοὺς ἀλη-
 θινοὺς φύλακας καὶ ποιεῖ μὴ διασπᾶν τὴν πόλιν τὸ
 ἕμὸν ὀνομάζοντας μὴ τὸ αὐτὸ, ἀλλ' ἄλλον ἄλλο, τὸν
 μὲν εἰς τὴν ἑαυτοῦ οἰκίαν ἔλκοντα ὅτι ἂν δύνηται χω-

pag. 423. extr. seque tum nihil,
 quod non cum prius dictis (L. III.
 p. 416. D.) consentiret, postu-
 lasse affirmans simul id praesti-
 tum docet, quod p. 461. E. re-
 quisiverant, uti esset haec com-
 munitio ἐπομένη τῇ ἄλλῃ πολι-
 τεῖα.

ἰδίας] ἰδίως Stob. (non cod.
 A. Gaisf.) οἰκίας Vind. BD.

δεῖν] δεῖ Lob. Vind. BD. Vat.
 M.

τι] om. Vind. F. Ang. B. Flor.
 R. Stob.

C λαμβάνοντας] λαμβάνοντες
 Vind. E. Vat. H. Flor. ACTV.

ἀναλίσκειν] ἀν — Vind. D.
 nt. vers. a m. s. scriptum habet.

μέλλοιεν] μέλλομεν Vind. F.

ὄντως] οὔτω Par. K. Flor. T.

Ἄρ'] ἄρ' Vind. F.

λεγόμενα] λελεγμένα Stob.
 Trinc.

ἔτι μᾶλλον] maxime Fic.

αὐτοὺς] ἑαυτοὺς Vind. D.

ἀληθινοὺς] post φύλακας Vat.
 B.

μὴ] οὐ Ven. B.

τὸ ἕμὸν] ταστήν Stob. Trinc.

ὀνομάζοντας] ὀνομάζοντες Vat.
 H. Flor. ATV.

ἀλλ'] ἀλλὰ Vind. F.

ἄλλον] ἄλλον Lob. Vind. BD.
 Vat. M. In Mon. B. alterum 2
 int. vers. a m. s. scriptum.

ἄλλο] ἄλλω Vat. H. ἄλλω Flor.
 ATV.

τὸν μὲν] τὸ μὲν Ven. C. Vind.
 D. Ald. Bas. ab.

ἑαυτοῦ] αὐτοῦ Vind. F. Flor.
 A. Stob.

ἂν] ὦν Stob. cod. A. Trinc.

δύνηται] δύναται Stob. cod.
 A.

τὸν δὲ] τὸ δὲ Vind. D.

ἑτέραν] ἑταίραν Vat. M. In
 Vind. BD. αἰ super é positum,
 sed in B. correctione deletum.

καὶ γυναικῶ] ὅτι γ. Stob. D
 Trinc.

ἑτέρους] sc. ὀνομάζοντας. In
 Mon. B. Flor. U. καὶ ἑταίρους,
 quod non reprehendere debebat
 Stallbaumius, qui hos accusativos
 ab ἔλκοντα pendere statueret.

ἔμποιοῦντας] sc. τῇ πόλει.

τοῦ οἰκείου] οὐ τοῦ οἰ. Stob.
 cod. AN. Trinc. τοῦ οἰκίου Vind.
 E.

ἐπὶ τὸ αὐτὸ] ἐπιτοαντὸ Vind.
 BD. ἐπὶ τοαντὸ, gravi et leni
 deletis, Mon. B.

ὁμοπαθεῖς] ὁμοιοπαθεῖς Astius
 in sec. scripsit; in tert. scriben-
 dum coniecit, cui hic non esse
 locum Stallbaumius docuit. ὁμοιο-
 παθεῖς etiam in Stobaei ed.
 Gaisf. legitur sine nota.

εἶναι;] εἶναι. Ald. Steph. qui
 in superioribus praeter necessita-
 tem post ἄλλο, οὔσαν et ἰδίας
 interrogandi signum fecit.

Κομιδῆ] κομιδῆ Stob. κομηδῆ

οἷς τῶν ἄλλων κη̄σασθαι, τὸν δὲ εἰς τὴν ἑαυτοῦ ἐτέραν οὔσαν, καὶ γυναικὰ τε καὶ παῖδας ἐτέρους, ἡδονὰς D τε καὶ ἀλγηδόνας ἐμποιοῦντας ἰδίῳ ὄντων ἰδίας, ἀλλ' ἐνὶ δόγματι τοῦ οἰκείου πέρι ἐπὶ τὸ αὐτὸ τείνοντας πάντας εἰς τὸ δυνατόν ὁμοπαθεῖς λύπης τε καὶ ἡδονῆς εἶναι; Κομιδῆ μὲν οὖν, ἔφη. Τί δέ; δίκαι τε καὶ ἐγκλήματα πρὸς ἀλλήλους οὐκ οἰχθήσεται ἔξ αὐτῶν, ὡς ἔπος εἰπεῖν, διὰ τὸ μηδὲν ἴδιον ἐκτῆσθαι πλὴν τὸ σῶμα, τὰ δ' ἄλλα κοινά; ὅθεν δὴ ὑπάρχει τούτοις

Vind. F. Κομιδῆ Ald. Bas. a. Steph.

ἔφη] om. Ven. B.

Τί δέ;] τί δαι; Par. A. Stob. Trinc. τί δὲ δῆ; Lob. Vind. BD. Vat. M. τί δέ; αἰ Stob. cod. A.

δίκαι] δίκη Vind. F. Ang. B. Contra Aristoteles Polit. L. II. c. 2. p. 37, 30. Goettl. ἐγκλήματα δὲ καὶ δίκαι καὶ ὅσα ἄλλα ταῖς πόλεσιν ὑπάρχειν φησὶ κακὰ, πάνθ' ὑπάρξει καὶ τούτοις.

ἔξ αὐτῶν] ἔξ αὐτῶν Vind. F. οἰχθήσεται ἔξ αὐτῶν Ficinus per cessabunt interpretatus est.

ὡς ἔπος εἰπεῖν] omnes (controversiae accusationesque mutuae) Fic. εἰπεῖν — ὑπάρχει om. Vind. E.

μηδὲν] μηδενὶ Vat. B. μηδένα Ven. B. (Flor. C.) Stallbaumius in sec. cum editionibus ante Bekkerum. μηδένα μηδὲν Bekkerus, Astius in tert. et Stallbaumius in pr. ed. quandoquidem nec proprium quicquam, praeter corpus, habebit, reliqua vero communia? Fic. Equidem non video, quid in codicum tantum non omnium et Stobaei lectione reprehendi possit, si αὐτοῦς ad ἐκτῆσθαι ex proximo αὐτῶν repetatur, id quod sequentia τὰ δ' ἄλλα κοινὰ si minus flagitant, certe commendant.

ἐκτῆσθαι] κεντῆσθαι Vind. D. Par. K. sec. Bekk. Flor. T. Stob. iidem fere, qui infra p. 469. D. eodem modo a vulgata discrepant. Sed L. VI. 505. B. unus tantum

Par. K. secund. Bekk. et Menon. p. 97. E. nullus vulgatum ἐκτῆσθαι non agnoscit. Neque Protag. pag. 340. D. aut Hipp. min. p. 375. A. C. per codices dubitare licet, quin ἐκτῆσθαι verum sit. Etiam Phil. p. 58. D. recte id a Bekkero ex Clark. Vat. A. Ven. C. quibus Lob. accedit, restitutum videtur. Sed Theaet. p. 198. D. ubi de venatione duplici agitur, Platonem scripsisse ἢ μὲν πρὶν ἐκτῆσθαι τοῦ κεντῆσθαι ἔνεκα mihi Lobeckius et Schaeferus ad Phryn. pag. 762. persuadere nondum potuerunt, perlubentique accidit, quum in Lob. utrobique κεντῆσθαι exaratum viderem. Idem liber praestantissimus p. 199. A. ubi Bekkerus secundum Clark. Vat. A. Ven. C. ὁ μὲν τις ἐκτῆται, μὴ κεντῆσθαι ἀδύνατον φασιν εἶναι edidit, vulgatum κεντῆται tuetur. Omnino rarior apud Atticos forma legitima est, quam secundum Eustathii adnotationem ad Il. T. II. p. 272, 30. Lips. (τὸ δὲ ἐκτῆσθαι Ἀττικόν ἐστὶ καὶ αὐτὸ καὶ Ἰωνικὸν δὲ ἀποβληθέντος τοῦ συμφώγου τῆς ἀνξήσεως) exspectari poterat. Aeschyli unum locum ex Prometh. 792. (ὄμμ' ἐκτῆμένα) Thomas Magister pro exemplo posuit, cui alterum ex veteribus praeter Platonem qui addiderit non invenio.

τὰ δ'] τὰ δὲ Vind. F. Stob.

ὅθεν] πόθεν Vat. H. Flor. V.

δῆ] δὲ Stob. Trinc.

Ε ἀστασιάστοις εἶναι ὅσα γε διὰ χορημάτων ἢ παιδῶν καὶ
 ξυγγενῶν κτῆσιν ἄνθρωποι στασιάζουσι; Πολλὴ ἀνάγκη,
 ἔφη, ἀπηλλάχθαι. Καὶ μὴν οὐδὲ βιαιῶν γε οὐδ' αἰκίας
 δίκαι δικάως ἂν εἶεν ἐν αὐτοῖς. ἤλιξι μὲν γὰρ ἤλικας
 ἀμύνεσθαι καλὸν καὶ δίκαιόν που φήσομεν, ἀνάγκην
 465 τόδε ὀρθὸν ἔχει, ἣν δ' ἐγὼ, οὗτος ὁ νόμος· εἴ ποὺ τίς

ἀστασιάστοις] ἀστασίαστον
 Vind. F.

ὅσα] ὅσων Vind. E. ὅσω Vat.
 H.

Ε γε] γε δὴ Vind. F. Ang. B.
 καὶ] Ita Par. A. Vind. F. Ang.
 B. Vat. H. Flor. ACRTV. ἢ re-
 liqui codices, Stobaeus, editi ante
 Bekkerum et Ficinus.

ξυγγενῶν] συγγ. Vind. E.

κτῆσιν] ἀνθρώποισιν (ἀνῶσιον)
 idem. κτῆσει Vat. H.

ἄνθρωποι] ἀνθρώποις Stob.
 cod. A.

στασιάζουσι;] Ita Lob. Vind.
 B. et ante corr. Mon. B. στασιάζουσι.
 reliqui cum Mon. B. correcto
 editisque ante Bekkerum, qui suo
 more *v* addidit, quod h. l. Mon. B.
 linea transversa super *i* significatum
 habet.

ἀνάγκη] post ἔφη Vind. F.
 Ang. B. Flor. R. Stob.

ἀπηλλάχθαι. Καὶ] ἀπηλλάχθαι,
 καὶ Ald. ἀπηλλάχθαι. καὶ Steph.
 (non Lugd.) Καὶ — ἀτιμάσει 465.
 A. om. Stob. cod. A.

οὐδ' αἰκίας] om. Fic. οὐδὲ αἰ.
 Stob. Timaeus lex. p. 15: αἰ-
 κίας· ὑβρεως δίκη. quae glossa
 etiam ad L. III. p. 425. D. et
 nonnullos alios a Ruhkenio indi-
 catos locos pertinet. Aliter scho-
 liastes ad h. l.

δίκαι] om. Vind. D.

δικαίως] δικαῖς Vind. E.
 εἶεν] om. Lob. Vind. B. Vat.
 BM.

ἐν] ἐπ' Flor. T.

ἀμύνεσθαι] ἀμύνασθαι Ven.
 B. Flor. C. In Vind. D. verbum
 post καλὸν positum, sed inscri-

ptis litteris β α vulgatus ordo
 restitutus est.

φήσομεν] θήσομεν Stob.

ἀνάγκην] Ita Par. A. Vind.
 EF. et int. vers. D. Ang. B. Vat.
 H. Flor. ACRTUV. Stob. ἀνάγκη
 reliqui codices editionesque ante
 Astii sec. (ἀνάγκη Lob. Mon. B.
 Ald. Bas. ab.)

ἐπιμελεία] Ita, vel adscripto *i*
 (ἐπιμελείαι) vel omisso (ἐπιμε-
 λεία) Par. A. Ven. C. Vind. F.
 et int. vers. D. Ang. B. Vat. H.
 ἐπιμέλεια Vind. E. ἐπιμελείας
 Mon. B. Par. DK. Stob. Stall-
 baumius in sec. ed. ἐπιμέλειαν
 Vind. D. cum reliquis codicibus,
 Ald. Bas. ab. Steph. Ast. Lectio-
 nem nostram eandemque Bekkeri
 et in prima ed. Stallbaumii non
 male interpretatus est Ficinus:
*tutandis corporibus necessitatem
 imponentes h. e. tutelam corpo-
 rum necessariam esse declarantes.*
 Quod ipsi tutelae necessitas poni
 dicitur, quae re vera iniungitur
 hominibus, qui sese tueri iubentur,
 insolentius fortassis, sed non
 tale videtur, ut ἐπιμελεία teneri
 nequeat. Admota ad tutelam ne-
 cessitate fit, ut non amplius ar-
 bitrio singulorum relicta, sed
 omnibus ἐν ἀνάγκη sit, quo mo-
 do locutus est Lysias in Andoc.
 p. 207. §. 8. Bekk. νῦν οὖν ὑ-
 μῖν ἐν ἀνάγκη ἐστὶ βουλευσα-
 σθαι περὶ αὐτοῦ.

τιθέντες] θέντες Lob. Vind.
 BE. Vat. BM. Ven. B.

ἔφη] ἔ. . ., ante corr. ἔχει,
 Vind. B. In Ald. comma, in
 Steph. punctum minus appositum.

τῷ θυμοῖτο, ἐν τῷ τοιούτῳ πληρῶν τὸν θυμὸν ἤτιον
ἐπὶ μείζους ἂν ἴοι στάσεις. Πάνυ μὲν οὖν. Πρεσβυτέ-
ρω μὴν νεωτέρων πάντων ἄρχειν τε καὶ κολάζειν προσ-
τετάξεται. Δῆλον. Καὶ μὴν ὅτι γε νεώτερος πρεσβύτε-
ρον, ἂν μὴ ἄρχοντες προστάττωσιν, οὔτε ἄλλο βιάζε-
σθαι ἐπιχειρήσει ποτὲ οὔτε τύπτειν, ὡς τὸ εἰκός. οἶμαι
δ' οὐδὲ ἄλλως ἀτιμάσει· ἱκανῶ γὰρ τῷ φύλακε κωλύοντε,

τόδε] καὶ τόδε Stob. τό γε
Vind. E. Vat. H. Flor. ACTV.
τόδε γε Vind. D.

465 ἔχει] ἔφη Par. DK.

εἴ που] εἶποι Vind. F. Ang. B.
εἶπερ Vind. E.

τῷ] τῷ Vind. F. et ante corr.
Mon. B. ᾧ Vind. E. τε Lob.
Vind. B. Vat. BM. γε Ven. B.
Ald. Bas. ab. Steph.

τῷ] γὰρ Stob. Trinc. Gesn.
γε margo Gesn. (τῷ cod. BN.
Gaisf.)

ἐπὶ μείζους] in maiores ma-
iorumve (transibit seditiones) Fic.

στάσεις] στάσις Stob. (Gaisf.
ex Platone στάσεις recepit.)

μὴν] μὲν Stob. (excepta Trinc.
quae μὴν habet) cum editis ante
Bekkerum, tacentibus Bip. quippe
Fic. Cf. B. et L. III. p. 410. B.
νεωτέρων] ὅτι νε. Ang. B.

πάντων] πάντη Stob. cod. B.
πάντη Trinc.

Καὶ μὴν] Constat praeterea
Fic. Repetebat igitur δῆλον in-
deque pendere ὅτι statuebat. Con-
tra Astius ὅτι in ὁ mutandum
censet, idque Stallbaumius in sec.
unice sibi placere demonstrat,
quia non sine magna molestia δῆ-
λον animo repetatur. Scilicet
verba καὶ μὴν ὅτι γε ita inter
se copulata et cum ea contentione
dicta sunt, ut illi supplemento
locus non relinquatur. Minime
vero articulus, quo alter compa-
rativus caret, contra codices in-
trudendus, sed ὡς τὸ εἰκός per
anacoluthon pro εἰκός ἐστι acci-
piendum est. Similes locos ipse
Stallbaumius attulit ad Phileb.

20. D. ubi durior inconsequentia
est: τόδε γε μὴν, ὡς οἶμαι,
περὶ αὐτοῦ ἀναγκαιότατον εἶναι
λέγειν.

πρεσβύτερον] πρὸς πρ. Vind.
E. Vat. H. Flor. ACV. πρεσβυ-
τέρων Vind. F.

ἄρχοντες] οἱ ἄρχοντες Vind.
E. Mon. B. Flor. U. Bekkerus,
Astius in tert. ed. et Stallbau-
mius. At varii sunt in civitate
magistratus, neque semper eorum-
dem nedom omnium est, tale
quid mandare iunioribus.

ἄλλο] ἄλλω Vind. DE. ἄλλον
Stob. cod. N. Trinc. ἄλλως Mon.
B. Par. DK. Ang. B. Flor. RU.
Stob. cod. B. Gesn. Gaisf. edi-
tiones ante Bekkerum. om. Fic.

ἐπιχειρήσει] ἐπιχειρήσει Vind.
E. ἐπιχειρήσει Lob. Vat. B.

ὡς τὸ εἰκός] in unum coniun-
git Vind. B.

δ'] δὲ Lob. Vind. BDF. Stob.
οὐδὲ] οὐδ' Flor. ACUV. Stob.

εἰ δὲ Par. D.

ἄλλως] ἄλλος Lob. Vind. BD.
(hic cum *ou* super *os*) E. Vat.
B. (sup. *ω*) H. Ven. C. Par. DK.
secund. Bekk. Flor. ACUV. Ald.
Bas. ab.

ἱκανῶ] ἱκανῶ Vind. D. (sup.
ᾧ) E. Ang. B. Vat. H. Flor.
ACTV. et margo R. ἱκανῶ τε
Par. K.

τῷ φύλακε] τῷ φύλακε Mon.
B. τῷ φύλακι Ang. B. Flor.
ACTV. τῷ φυλακικῶ Vind. E.

κωλύοντε] κωλύον τε Ald.
κωλύοντες Vind. F. κωλύονται
Vat. H. Flor. ACV. Stob. cod. A.
λύονται Vind. E. κωλύματα Ang.
B. Flor. T. et margo R.

B δέος τε καὶ αἰδώς· αἰδώς μὲν ὡς γονέων μὴ ἄπτε-
σθαι εἰργουσα, δέος δὲ τὸ τῷ πάσχοντι τοὺς ἄλλους
βοηθεῖν, τοὺς μὲν ὡς υἱεῖς, τοὺς δὲ ὡς ἀδελφούς, τοὺς
δὲ ὡς πατέρας. Ξυμβαίνει γὰρ οὕτως, ἔφη. Πανταχῆ δὴ
ἐκ τῶν νόμων εἰρήνην πρὸς ἀλλήλους οἱ ἄνδρες ἄξουσι;
Πολλήν γε. Τούτων μὲν ἐν ἑαυτοῖς μὴ στασιαζόντων
οὐδὲν δεινὸν, μὴ ποτε ἢ ἄλλη πόλις πρὸς τούτους ἢ

αἰδώς μὲν] καὶ αἰ. μ. Ang. B.
Flor. R. (ad hunc enim nota in
V. L. Stallbaumii vitiose expressa
XX. pertinere videtur.) μὲν (o-
misso αἰδώς) Vind. F. Stob.
Gesn. (cod. BN.)

B εἰργουσα] εἰργουσα Stobaeus
Trinc.

δέος δὲ τὸ τῷ πάσχοντι τοὺς
ἄλλους βοηθεῖν] Astius in sec.
ed. μὴ post τὸ inserendum cen-
set et τὸ βοηθεῖν seu τὸ μὴ
βοηθεῖν absolute positum statuit
ita, ut obiectum timoris conti-
neat. Stallbaumius τὸ βοηθεῖν
ab ipso nomine δέος sic regi pu-
tat, ut apud Demosthenem Θη-
βαίους α τεθνάναι τῷ φόβῳ et
ἀποστόλους α τεθνᾶσι τῷ δέει.
Denique Bernhardy synt. p. 355.
τὸ — βοηθεῖν simplicem apposi-
tionem dicit, qualis sit L. VIII.
p. 590. E. in verbis ἢ τῶν παι-
δων ἀρχή, τὸ μὴ ἔαν ἐλευθέ-
ρους εἶναι. Quid si τὸ ad δέος
potius, quam ad βοηθεῖν refe-
ramus, ut sensus idem sit, ac si
dictum esset δέος δὲ τὸ τῆς τῶν
ἄλλων βοηθείας τῷ πάσχοντι.
δέος ἐστὶ τοὺς ἄλλους βοηθεῖν
quin recte dicatur, nemo ambi-
git: quidni etiam τὸ τοὺς ἄλ-
λους βοηθεῖν δέος dicere liceat?

δὲ ὡς πατέρας] δ' ὡς πατ.
Vind. F. Ang. B.

Ξυμβαίνει] συμβ. Vind. F.

ἔφη] ἔχειν Vind. E. Ang. B.
Flor. RT. ἔχει Flor. AC.

Πανταχῆ] πανταχοῦ Par. K.
δῆ] ἄρα Ven. B. om. Lob.
Vind. B. Vat BM.

ἄξουσι] Ita Vind. E. Flor.
ACV. ἄξουσιν Bekkerus secundum

Par. A. Ven. BC. Vat. H. scri-
psisse demonstrat. Apud Sto-
baeum est ἀξουσι, sed in cod.
A. ἄξουσι. Editiones ante Bek-
kerum cum reliquis codicibus et
Stob. marg. Gesn. ἔξουσι habent.
Ad interpunctionem, quae in Vind.
B. Stob. Trinc. Gesn. nulla est,
sequentium caussa signum inter-
rogandi a Bekkero et Stallbaumio
positum puncto reliquorum prae-
tuli.

Πολλήν] πολύν Vind. E.

μὴν] μὲν Vind. E. Vat. H.
Stob. cod. B. μὴν, sup. ἐ, Vind.
D. autem Fic. Quod fervidiuscule
hoc Socrates affirmat, indicio
est, proximum illud, ex quo hoc
concludit, non sine interrogatione
ab eo pronuntiatum fuisse.

ἢ ἄλλη πόλις] καὶ ἄλλη π.
Vind. BD. Vat. M. civitas alia
vel Fic. ut ἢ pro ἢ legisse vi-
deatur.

ἀλλήλους] ἄλλους Lob. Vat.
BM. Vind. B. et, vulg. in mar-
gine addito, D.

διχοστατήσῃ] ζυγοστατήσει
Vind. F.

Οὐ γὰρ οὖν] οὐγαροῦν Lob.
Vind. BD. οὐ γὰρ οὖν Vind. F.

γε μὴν] γὰρ δὴ Stob. cod. A.

ἀπρέπειαν] ἀπρέπειαν, Mon. C
B. Ald. Bas. ab.

καὶ] om. Par. K.

ἄν] τὲ ἄν idem.

κολακείας] κολακίας Vind. E.
Flor. R.

πένητες] Hoc Astius in sec.
ed. ante κολακίας posuit, magis
etiam probaturus, si post ἴσχοσι
reiciatur; in tertia suo loco re-
liquit, sed delendum indicavit;

πρὸς ἀλλήλους διχοστατήσῃ. Οὐ γὰρ οὖν. Τὰ γέ μὴν
 σμικρότατα τῶν κακῶν δι' ἀπρέπειαν ὀκνῶ καὶ λέγειν, C
 ὧν ἀπηλλαγμένοι ἂν εἶεν, κολακείας τε πλουσίων, πέ-
 νητες, ἀπορίας τε καὶ ἀλγηδόνας ὅσας ἐν παιδοτροφίᾳ
 καὶ χρηματισμοῖς διὰ τροφήν οἰκετῶν ἀναγκαίαν ἴσχυου-
 σι, τὰ μὲν δανειζόμενοι, τὰ δὲ ἐξαρνούμενοι, τὰ δὲ
 πάντως πορισάμενοι θέμενοι παρὰ γυναικῆς τε καὶ

cui assentiens Stallbaumius in
 utraque ed. uncinis circumdedit.
 Enimvero eiecto nomine vel lon-
 gius remoto aliquid ad perspicui-
 tatem, post εἶεν vero posito etiam
 ad veritatem sententiae desidera-
 tur. Nam quum mala ista pu-
 silla omnia ex paupertate redun-
 dent, ii, qui expertes eorum di-
 cuntur, non tamquam pauperes
 expertes facti dici possunt. Quid
 quod omnino pauperes in his cu-
 stodibus non magis, quam divites
 reperiuntur. Itaque πένητες non
 loco movendum, sed commate,
 quemadmodum Astius in pr. ed.
 fecit, a πλουσίων separandum et
 ita explicandum, ut ex verbis
 ὧν ἀπηλλαγμένοι ἂν εἶεν sup-
 plementum structurae consimilis,
 sed sententiae diversae petatur,
 velut αἷς ἔνοχοι ἂν εἶεν, quibus
 adulationibus obnoxii forent pau-
 peres. Similem breviloquentiam
 habent illa L. III. pag. 430. A:
 τὰ ῥύμματα ταῦτα δεῖνὰ ὄντα
 ἐκκλύζειν, ἧ τε ἡδονή, παντὸς
 χαλεστραίου δεινοτέρα οὖσα τοῦ-
 το δρᾶν καὶ κορίας, λύπη τε
 καὶ φόβος καὶ ἐπιθυμία, παν-
 τὸς ἄλλου ῥύμματος. Supple-
 mentum autem, quale nostro loco,
 adhibendum est Euthyphr. p. 14.
 E: φράσον δή μοι, τίς ἢ ὀφέ-
 λεια τοῖς θεοῖς τυγχάνει οὖσα
 ἀπὸ τῶν δώρων, ὧν παρ' ἡμῶν
 λαμβάνουσιν; ἃ μὲν γὰρ διδόν-
 σι, παντὶ δῆλον. quorum in ex-
 tremis post διδόνσι necesse est
 ἦτις τούτων ἢ ὀφέλεια τοῖς
 ἀνθρώποις τυγχάνει οὖσα se-
 cundum praecedentia subaudias.
 — Ficinus κολακείας τε πλου-
 σίων, πένητες ita interpretatus

est: adulationes certe aberunt,
 quibus adversus divites inopes uti
 solent.

ἀπορίας τε] sollicitudines item
 indigentium Fic. τε om. Stob.
 Trinc.

ἀλγηδόνας] ἀλγηδόνος Mon.
 B. quod ad expediendam nomina-
 tivi πένητες difficultatem excogi-
 tatum certe lenius Astiano reme-
 dium, ceterum eandem ob caus-
 sam et ob pluralem, qui sequi-
 tur, improbandum est.

παιδοτροφίᾳ] Ita Par. A. Vind.
 DEF. Mon. B. Ang. B. Vat. H.
 Flor. ACRTUV. Stob. cod. A.
 Trinc. Bekkerus et Stallbaumius
 in pr. ed. παιδοτροφία cum aīis
 super α Ven. B. παιδοτρόφαι
 Lob. Vind. B. Vat. BM. Ven. C.
 Par. DK. παιδοτροφίαις Stob.
 Ald. Bas. ab. Steph. Astius et
 Stallbaumius in sec. ed. hac ad-
 dita declaratione, numerum plu-
 ralem sibi unice placere. (in)
 filiis nutriendis Fic.

χρηματισμοῖς] σχηματισμοῖς
 Par. K. sec. Bekk.

διὰ τροφήν] διατροφήν Lob.
 Vind. BDEF.

οἰκετῶν] ἰκετῶν Par. K. sec.
 Bekk. domesticorum servorumque
 Fic.

δανειζόμενοι] δανιζόμενοι Vind.
 E. δανειζόμενον Vind. F.

τὰ δὲ] τὰ δ' Vind. EF. Ang.
 B. Vat. H. Stob.

ἐξαρνούμενοι] ἐξαρκούμενοι
 Stob. cod. A. Trinc. ἐξωνούμε-
 νοι Vind. E. ἐξαρκουμένον Vind.
 F.

πάντως] πάντων Vind. E.

θέμενοι] om. Stob. cod. A.
 Seponunt praeterea Fic.

οικέτας, ταμιεύειν παραδόντες, ὅσα τε, ᾧ φίλε, περὶ αὐ-
τὰ καὶ οἷα πάσχουσι, δῆλά τε δὴ καὶ ἀγεννηὴ καὶ οὐκ
D ἄξια λέγειν. Δῆλα γὰρ, ἔφη, καὶ τυφλῶ. Πάντων τε
δὴ τούτων ἀπαλλάσσονται ζήσουσί τε τοῦ μακαριστοῦ
βίου, ὃν οἱ Ὀλυμπιονῆαι ζῶσι, μακαριώτερον. Πῆ;
Διὰ μικρόν που μέρος εὐδαιμονίζονται ἐκεῖνοι ὧν τού-
τοις ὑπάρχει. ἢ τε γὰρ τῶνδε νίκη καλλίων, ἢ τ' ἐκ τοῦ
δημοσίου τροφή τελεωτέρα. νίκην τε γὰρ νικῶσι ξυμπά-463

οικέτας] γυναῖκας Vind. D.
ταμιεύειν παραδόντες] παρα-
διδόντες ταμιεύειν Stob. cod. A.
οἷα] ὅσα Lob. Vind. B. Vat.
BM. Ven. C. Par. DK. Bas. b.
δῆλά τε δὴ] Ita Par. A. Vind.
D. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTV.
Bekkerus. δῆλά τε Vind. EF.
Ven. C. Par. D. Stob. δειλά,
sup. δῆλα, τε Par. K. δειλά τε
reliqui codices, margo Vind. D.
Ald. Bas. ab. Steph. Ast. pr. et
sec. δειλά τε δὴ Astius in tert.
ed. et Stallbaumius. et ipsa per
se cuique patent Fic. Duabus de
caussis Socrates ista enumeranda
negat, quod et per se pateant,
et quod parum decora sint. Qua-
rum priori Glauco ita assentitur,
ut nomen a Socrate pronuntiatum
repetere videatur: δῆλα γὰρ.
Sed aliquanto maius firmamentum
nostrae lectionis est particula δὴ
prudenter omissa ab iis librariis,
quibus poëticum quidem, sed ne-
scio an ob id ipsum ab hoc loco
alienum et haud dubie sequenti
ἀγεννηὴ officiens nomen δειλά pla-
ceret. Cuius particulae ea est
vis, ut nominis adhibiti rationem
et significationem apertam omni-
bus et extra dubium positam ar-
guat; quod utrumque in δῆλα
convenire, ab altero abhorrere
videtur.

ἀγεννη] ἀγενῆ Vind. D. Flor.
RT.

D ἔφη] δὴ Vind. F. Ang. B.

Πάντων τε] πάντων τε, nulla
post τυφλῶ interpunctione facta,
Ald. πάντοτε Stob. cod. B. Trinc.
πάντων δὲ Vind. D. (sup. τε) E.
Flor. ACTV. Stob. cod. A. Bas.

ab. πάντων δὴ Vat. H. πάντων
Stob. Gesn.

δὴ] δὲ Stob. cod. B.

ζήσουσί] ζήτουσί Stob. cod. A.
ζητήσουσί Par. K. Antiatt. Bekk.
an. p. 97, 28: ζήσει. Πλάτων
Πολιτείας ἔκτω, οὐ ζήσεται.
Phryn. Pors. ζήσει. ἀντὶ τοῦ
ζήσεται. quod huc spectare vide-
tur.

τε] δὴ Vat. H.

μακαριστοῦ] μακαρίστου Vind.
F. beatissima Fic.

ὃν οἱ] οἶον Vind. F. Ang. B.
Flor. R.

Ὀλυμπιονῆαι] ὀλυμπιονῆαι
Lob. Vind. BEF. Mon. B. Stob.
Trinc. Gesn. ὀλυμπιονῆαι editi.

Διὰ μικρόν] διὰ μικρότε-
ρόν Ang. B. Flor. ART. δι' ἅς
μικρότερον Vind. F.

εὐδαιμονίζονται] εὐδαιμονί-
ζοντες Stob. Trinc.

ὑπάρχει] ὑπάρχοι Ald. Bas. ab.

ἢ τ'] ἢ τε Vind. F.

τοῦ] om. Vind. D.

τροφή] τροφή Stob. cod. A.

τελεωτέρα] Hic deficit Stob.
Trinc.

γὰρ] om. Lob. Vind. BD. Mon.
B. Vat. BM. Ven. C. Par. DK.

ξυμπάσης] ξυναπάσης Stob.
cod. A. ξυμπάσις Mon. B. a m.
pr.

σωτηρίαν — πόλεως E.] bis
deinceps scripta sunt in Vind. F.
Pro σωτηρίαν Stob. cod. A. σώ-
τειραν habet.

ὅσον] ὅσον Flor. R. Vind. D.
et in prima scriptione F.

βίος] βί, sup. α, Stob. cod.
A.

ἀναδοῦνται] ἀναιδοῦνται Stob.

σης τῆς πόλεως σωτηρίαν, τροφῇ τε καὶ τοῖς ἄλλοις
 παῖσιν, ὅσων βίος δεῖται, αὐτοὶ τε καὶ παῖδες ἀναδοῦν-
 ται καὶ γέρα δέχονται παρὰ τῆς αὐτῶν πόλεως ζῶντές E
 τε καὶ τελευτήσαντες ταφῆς ἀξίας μετέχουσι. Καὶ μάλα,
 ἔφη, καλά. Μέννησαι οὖν, ἦν δ' ἐγὼ, ὅτι ἐν τοῖς
 πρόσθεν οὐκ οἶδα ὅτου λόγος ἡμῶν ἐπέπληξεν, ὅτι τοὺς
 φύλακας οὐκ εὐδαίμονας ποιοῦμεν, οἷς ἐξόν πάντα ἔχειν 466
 τὰ τῶν πολιτῶν οὐδὲν ἔχοιεν; ἡμεῖς δὲ που εἴπομεν,

cod. A. Timaeus lex. p. 30: ἀνα-
 δῆσαι· ταινίας ἐπιβαλεῖν.

E αὐτῶν] Ita Vind. B. et cor-
 rectus in spiritu Mon. B. αὐτῶν
 Lob. Vind. DEF. Stob. Gesn.
 Ald. Bas. ab. Steph. αὐτῆς Par.
 K. sec. Bip. Ast. pr. (ab) ipsa
 (rep.) Fic.

πόλεως] πόλεων Stob. Gesn.
 ζῶντές τε] Ita Par. AD. Lob.
 Vind. BDEF. Mon. B. Ven. C.
 Ang. B. Vat. HM. Flor. ACRTUV.
 Bekkerus, Astius in tert. et Stall-
 baumius in pr. ed. Reliqui codi-
 ces (Vat. B. Ven. B. Par. K. de
 quibus certe Bipontini et Bekke-
 rus tacent) editique τε cum Sto-
 baeo omittunt, atque Stallbau-
 mium in sec. ed. timor incessit,
 ne vivis sepultura paretur. Sed
 alterum participium cum suo ad-
 ditamento haud secus, quam prius
 ad γέρα δέχονται referendum
 iisque verbis summam sententiae
 comprehensam esse vel Glauconis
 responsum docet. Itaque Socra-
 tes et vivos illos et mortuos prae-
 miis a civibus suis affici demon-
 straturus afficiuntur, inquit, et
 vivi praemiis et mortui condignae
 sepulturae participes fiunt.

ταφῆς] ταφῆς δ' Vind. D.

ἀξίας] ἀξία cum litura in fine
 Vind. F. ἄξια Lob. Vind. B. et
 margo D. Vat. BM. Ven. C. Par.
 DK. sec. Bekk. ἀξίως Ang. B.
 μετέχουσι.] μετέχουσιν. Bekke-
 rus.

καλά] πολλά Vind. F. καλῶς
 Stob. cod. A.

πρόσθεν] ἔμπροσθεν Vind. E.
 Respicit initium L. III.

466 ποιοῦμεν] Ita Par. A. Vind.

D. (sup. οἷ) E. Vat. H. Flor.
 ACTV. ποιοῦμεν reliqui codices
 et editiones omnes; quod quum
 per se magis legitimum, tum se-
 quenti ἔχοιεν magis accommoda-
 tum est. Sed indicativum satis
 constat in hoc loquendi genere
 frequentari ita, ut optativum vel
 subsequentem habeat vel antece-
 dentem, quo quasi temperamento
 scriptores videntur simul naturali
 sermonis vigori repraesentandarum
 rerum cupido morem gerere et
 obliquae orationis speciem servare
 voluisse. Sic L. III. p. 420. C:
 εἰ ἡμᾶς ἀνδριάντας γράφοντας
 προσελθῶν τις ἔψεγε λέγων, ὅτι
 σὺ τοῖς καλλίστοις τοῦ ζῴου τὰ
 κάλλιστα φάρμακα προστίθεμεν·
 οἱ γὰρ ὀφθαλμοὶ, κάλλιστον ὄν,
 οὐκ ὀστρεῖω ἐναληλιμμένοι εἶεν,
 ἀλλὰ μέλανι. Contra L. I. p. 337.
 A: καὶ ταῦτ' ἐγὼ ἤδη τε καὶ
 τούτοις προὔλεγον, ὅτι σὺ ἀπο-
 κρίνασθαι μὲν οὐκ ἐθέλησας,
 εἰρωνεύσοιο δὲ καὶ πάντα μᾶλ-
 λον ποιήσας, ἢ ἀποκρίνοιο, εἴ-
 τις τί σε ἐρωτᾷ. pro quo aliqui
 ἔρωιτο scripserunt. Multa utrius-
 que modi exempla significavit
 Matthiae gramm. p. 1031. non-
 nulla Bernhardy synt. pag. 389.
 unum nostro simile Stallbaumius
 in sec. ed. Civ. L. VI. p. 490. D.
 Iam quum ferri posse indicativum
 nulla dubitatio esset, etiam prae-
 ferri debere visus est primum
 propter codices, quorum qui opta-
 tivum exhibent, non solum omni-
 no inferiorum ordinum, sed etiam
 in sequentibus circa eandem rem
 dissidentes eoque magis suspectae
 fidei sunt, qui indicativum offe-

ὅτι τοῦτο μὲν, εἴ που παραπίπτοι, εἰσαυθις σκεψόμεθα, νῦν δὲ τοὺς μὲν φύλακας φύλακας ποιούμεν, τὴν δὲ πόλιν ὡς οἷοί τ' εἶμεν εὐδαιμονεστάτην, ἀλλ' οὐκ εἰς ἓν ἔθνος ἀποβλέπουτες ἐν αὐτῇ τοῦτο εὐδαιμον πλάττοιμεν; Μέννημαι, ἔφη. Τί οὖν; νῦν ἡμῖν ὁ τῶν ἐπικούρων βίος, εἶπερ τοῦ γε τῶν Ὀλυμπιονικῶν πολὺ τε
B καλλίων καὶ ἀμείνων φαίνεται, μὴ πη κατὰ τὸν τῶν σκυτοτόμων φαίνεται βίου ἢ τινῶν ἄλλων δημιουργῶν ἢ τὸν τῶν γεωργῶν; Οὐ μοι δοκεῖ, ἔφη. Ἀλλὰ μέντοι, ὁ γε καὶ ἐκεῖ ἔλεγον, δίκαιον καὶ ἐνταῦθα εἰπεῖν, ὅτι

runt, neque alibi sic interpolati esse solent et sequentia eo modo scripta habent, ut corrigentem grammatici manum experti non videantur; deinde, quod horum librorum ductu talis optativi et indicativi per vices successio prodit, quae liberio remonem deceat neque tamen nullam regulam sequatur. Scilicet eorum verborum, quae interposita et quasi tertio gradu a praesentia remota sunt, omnium modus optativus est, (ἔχοιμεν, παραπίπτοι, εἶμεν) reliquorum, quae ab ὅτι pendunt, indicativus, praeter extremum, (πλάττοιμεν) quod forma legitima indutum excusatione non eget.

οἷς] εἰ οἷς Vind. E. ἔχοιεν;] Signum interrogandi Bekkerus posuit. Item post πλάττοιμεν.

δέ που] Ita Par. ADK. sec. Bekk. Lob. Vind. BDF. Mon. B. Vat. BHM. Ven. C. Flor. UV. δὲ Vind. E. (Ven. B. Ang. B. Flor. ACRT.) Ald. Bas. ab. Steph. Astius.

εἴ που] εἶπον Lob. εἰσαυθις] εἰς αὐθις Mon. B. σκεψόμεθα] ἐπισκεψόμεθα Vind. BD. Vat. M. σκεψόμεθα Vat. H. σκεψόμεθα Vind. F. Ang. B. Flor. R. quod ex coniectura ab Astio in sec. ed. positum et commendatum a Bekkero in comm. Stallbaumius in pr. ed. recepit.

ποιούμεν] Ita Par. A. Vind. E.

et int. vers. D. Vat. H. Flor. ACTV. ποιῶμεν Ven. B. Bas. b. „Ex vet. ποιῶμεν affertur: sed legendum itidem fuerit πλάττοιμεν pro πλάττοιμεν.“ Stephan. annot. p. 21. ποιῶμεν Vind. D. cum reliquis codicibus et editionibus.

εἶμεν] Ita Par. A. Ven. C. Vat. H. Flor. ACTV. et margo Vind. D. ἤμεν Vind. E. εἰ μὲν Vind. F. Par. D. εἶημεν Mon. B. Flor. U. ἐσμὲν Vind. D. cum reliquis codicibus editisque ante Bekkerum.

εὐδαιμονεστάτην,] εὐδαιμονεστάτην. Ald. Steph. Pendet a πλάττοιμεν.

εὐδαιμον] τὸ εὐδαιμον Par. ADK. Flor. V. editiones ante Bekkerum; quae lectio teneri poterat, si nonnulli eorum codicum, qui optimum sequi solent, assensum praebuissent mendique suspicionem e proximo vocabulo suborti removissent. Id genus hominum, quod prae ceteris beatum est, praestantiae causa τὸ εὐδαιμον dici poterat. Conf. Leg. L. V. p. 730. D: ὁ δὲ καὶ ξυγνολάζων εἰς δύναμιν τοῖς ἀρχούσιν ὁ μέγας ἀνὴρ ἐν πόλει καὶ τέλειος οὗτος ἀναγορευέσθω νικηφόρος ἀρετῇ. Aeschyl. Sept. 283: ἀντηρέτας ἐχθροῖσι τὸν μέγαν τρόπον. Etiam Ficinus articulum invenisse videtur, qui verba ἀλλ' οὐκ — πλάττοιμεν ita interpretatus est: neque ad

εἰ οὕτως ὁ φύλαξ ἐπιχειρήσει εὐδαίμων γίγνεσθαι, ὥστε
 μηδὲ φύλαξ εἶναι, μηδ' ἀρκέσει αὐτῷ βίος οὕτω μέ-
 τριος καὶ βέβαιος καὶ, ὡς ἡμεῖς φαμέν, ἄριστος, ἀλλ'
 ἀνόητός τε καὶ μειρακιώδης δόξα ἐμπεσοῦσα εὐδαιμο-
 νίας πέρι ὀρμήσει αὐτὸν διὰ δύναμιν ἐπὶ τὸ ἅπαντα τὰ C
 ἐν τῇ πόλει οἰκειοῦσθαι, γινώσεται τὸν Ἡσίοδον ὅτι τῷ
 ὄντι ἦν σοφὸς λέγων πλεον εἶναι πως ἡμῖσιν παντός.
 Ἐμοὶ μὲν, ἔφη, ξυμβούλω χρώμενος μενεῖ ἐπὶ τούτῳ
 τῷ βίῳ. Συγχωρεῖς ἄρα, ἦν δ' ἐγὼ, τὴν τῶν γυναι-
 κῶν κοινωνίαν τοῖς ἀνδράσιν, ἦν διεληλύθαμεν, παι-

*nam quandam eius partem, sed
 ad totam respicientes beatitudi-
 nem illam exquirere.*

Μέμνημαι] μέμνησαι Vat. H.
 Τί οὖν;] *om.* Fic. In editio-
 nibus ante Bekkerum Τί οὖν νῦν
 etc. sine distinctione scriptum,
 deinde post βίος in Ald. punctum,
 in Bas. ab. signum interrogationis
 positum, quod Stephanus et in
 sec. Astius ante μὴ πη fecerunt.

νῦν] post ἡμῖν Vind. DE. Ven.
 B. Vat. H. Flor. ACTV.

ὁ] ὁ Bas. b.

εἴπερ] Ita Par. A. Vind. EF.
 et int. vers. D. Ang. B. Vat. H.
 Flor. RTV. quando Fic. ὅπερ
 Ven. C. ὅσπερ Par. K. Flor. U.
 Bas. ab. ὅσπερ Vind. D. et reli-
 qui codices, Ald. Steph. et re-
 centiores. Sed in Lob. περ int.
 vers. est.

τοῦ] τὸν Flor. U. τοῦτο Vind.
 F. οὗτός Vind. E. *om.* Par. K.

γε] post τῶν Par. K.

Ὀλυμπιονικῶν] ὀλυμπιονίκων
 Vind. DEF. Flor. ACRTV. ὀλυμ-
 πιονικῶν editi.

τε] γε Vind. F. Ang. B. Flor.
 R. τε καὶ Vind. E. Ven. B. Vat.
 H. Flor. ACTV. γε καὶ Stall-
 baumius.

μὴ — φαίνεται B.] *om.* Vind.
 F.

πη] τοι Ang. B. Flor. R. (hu-
 ius enim signum pro nota Flor.
 T. in Stallbaumii V. L. reponen-
 dum videtur.) ποι Ven. B. Vat.
 H. Flor. ACTV. Et Vind. D.
 oi super η habet.

τὸν] *om.* Vind. D.

ἢ τὸν] ἢ Par. K. ἢ τὸ Vind.
 D.

ἔλεγον] ἐλέγομεν Vind. F. Ang.
 B. Flor. AR.

καὶ ἐνταῦθα] κἀνταῦθα Lob.
 Vind. B. Vat. BM. Bekkerus et
 in tert. Astius. Confer Vol. I.
 p. LVII. sq.

εἰ] *om.* Vind. D. et a m. pr.
 Ven. B.

μηδὲ] μὴ Flor. T. non Fic.

μηδ'] μὴ δὲ Bas. ab.

ἀρκέσει] ἀρκέση Ven. B. Vat.
 H. Flor. ACV.

φαμέν] Ita Par. A. Vind. DEF.
 Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTV.
 asserimus Fic. ἔφαμεν reliqui et
 editiones ante Bekkerum.

ἀλλ'] ἀλλὰ Vind. F.

καὶ μειρακιώδης] post δόξα
 Flor. T.

πέρι ὀρμήσει] περὶ, ὀρμήσει
 Vind. B. πέρι ὀρμήση Vind. D.
 περιορμήσει Lob. Vat. M. ut etiam
 Ficinus legisse videtur: sed insa-
 na et puerilis exorta felicitatis
 opinio rapiat eum.

αὐτὸν] αὐτὴν Vind. DE. Flor.
 AC.

οἰκειοῦσθαι] οἰκιοῦσθαι Lob. C
 τῷ ὄντι] τῶντι Vind. DE.
om. Vat. H. — Locus Hesiodi
 est "Eg. 40.

ξυμβούλω] συμβ. Mon. B. Par.
 DK. Flor. RU. Ald. Bas. ab.
 Steph.

μενεῖ] μένει Vind. F. μένοι
 Ang. B.

δείας τε περί και παιδων και φυλακῆς τῶν ἄλλων πολιτῶν, κατά τε πόλιν μενούσας εἰς πόλεμόν τε ἰούσας και ξυμφυλάττειν δεῖν και ξυνηθεύειν ὡσπερ κύνας
D και πάντα πάντη κατά τὸ δυνατόν κοινωνεῖν, και ταῦτα πραττούσας τά τε βέλτιστα πράξειν και οὐ παρὰ φύσιν τὴν τοῦ θήλεος πρὸς τὸ ἄρσεν, ἢ πεφύκατον πρὸς ἀλλήλω κοινωνεῖν; Συγχωρῶ, ἔφη. Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγὼ, ἐκεῖνο λοιπὸν διελέσθαι, εἰ ἄρα και ἐν ἀνθρώποις δυνατόν, ὡσπερ ἐν ἄλλοις ζώοις, ταύτην τὴν κοινωνίαν ἐγγενέσθαι, και ὅπη δυνατόν; Ἐφθης, ἔφη, εἰπὼν ἢ ἔμελλον ὑπολήψεσθαι. Περὶ μὲν γὰρ τῶν ἐν τῷ

και παιδων]. Astius in tert. και delendum censet probante in sec. Stallbaumio et Ficinum quoque aliud quid hic legisse suspicante. Nodum in scirpo.

πολιτῶν,] πολιτῶν; Stephanus, Bekkerus et Stallbaumius. Sed quae sequuntur epegegesi inserviunt.

δεῖν] δεῖ, sup. ἦ, Lob. Vat. M. δὴ Vind. BF. Ang. B. Ficinus haec inde a κατά τε πόλιν liberius reddidit: *ut una cum viris in pace gubernent, in bello militent, custodiant una.*

κύνας] κύνα Par. K.

D πάντη] πάντη Bekkerus, Astius in tert. et Stallbaumius, ut solent. Cf. Vol. I. p. LXI.

κοινωνεῖν,] κοινωνεῖν; Stephanus et recentiores.

και ταῦτα — κοινωνεῖν;] om. Lob. Vind. B. Vat. BM.

τὴν τοῦ θήλεος] τοῦ θηλέως Par. K.

ἢ] ἦ Vind. F. ἦ Vind. D.

ἀλλήλω] ἀλλήλων Ven. B.

Συγχωρῶ] ξυγχωρῶ Flor. T.

ὡσπερ] ὡσπερ και Lob. Vind. BD. Mon. B. Vat. BM. Ven. B.

Par. DK. Flor. U. et Stallbaum. inductus ab Heindorfio ad Phaedon. p. 64. C. hunc constantem prope Graecorum usum affirmante. Non rarum est alterum και ad nostrum sensum sine necessitate additum, sed Plato saepius

etiam omittere solet. En tria ex uno Phaedone exempla: p. 87. B: *εἰκόνοσ γὰρ τινοσ, ὡσ ἔοικε, κἀγὼ ὡσπερ Συμμίασ δέομαι.* pag. 88. E: *πότερον κἀκεῖνοσ, ὡσπερ ὑμᾶσ φῆσ, ἐνδηλόσ τι ἐγένετο ἀχθόμενοσ, ἢ οὐ.* p. 100. C: *σκόπει δὴ, ἔφη, τὰ ἐξῆσ ἐκείνοισ, εἰάν σοι ξυνηθεῖ ὡσπερ ἐμοί.*

ἢ] ἦ Vind. F. εἰ Vind. E. Vat. H. Flor. ACT. ὃ Ven. B. Bas. b. Steph. Ast. (*anticipasti,*) *quod (ego interrogaturus eram.)* Fic. Ad εἰπὼν supplere licet *τι ταύτη,* ut Glauco ab eadem parte sermonem se excipere atque in eandem dirigere voluisse dicat, quam Socrates praecoccupaverit. Cf. L. I. p. 338. D: *ταύτη ὑπολαμβάνεισ, ἢ ἂν κολουρησασ μάλιστα τὸν λόγον.*

γὰρ] om. Fic.

τῶν] om. Vat. H. Est neutrum.

τῷ] om. Par. K.

ἔφην] ἔφη Lob. Vind. B. Vat. E. M.

πολεμήσουσι.] *πολεμήσουσιν.* Bekkerus.

ἽΟτι κοινῇ στρατεύουσαι] *militabunt profecto communiter, tam mares quam feminae* Fic. — *κοινη* — Vind. F. — *στρατεύουσαι*

Ven. B. — *στρατεύουσι* Vind. E. Flor. C.

πρὸσ γε] om. Fic.

πολέμῳ, οἶμαι, ἔφην, δῆλον ὃν τρόπον πολεμήσουσι. Ε Πῶς; ἢ δ' ὅς. Ὅτι κοινῇ στρατεύονται καὶ πρὸς γε ἄξουσι τῶν παίδων εἰς τὸν πόλεμον ὅσοι ἄδρῳι, ἢ ὡσπερ οἱ τῶν ἄλλων δημιουργῶν θεωῦνται ταῦτα, ἃ τελεωθέντας δεήσει δημιουργεῖν· πρὸς δὲ τῇ θεᾷ διακο- 467 νεῖν καὶ ὑπηρετεῖν πάντα τὰ περὶ τὸν πόλεμον καὶ θε- ραπεύειν πατέρασ τε καὶ μητέρασ. ἢ οὐκ ἤσθησαι τὰ περὶ τὰς τέχνας, οἷον τοὺς τῶν κερამέων παῖδας, ὡς πολὺν χρόνον διακονοῦντες θεωροῦσι πρὶν ἄπτεσθαι τοῦ κερამεύειν; Καὶ μάλα. Ἡ οὖν ἐκείνοις ἐπιμελέστε- ρον παιδευτέον, ἢ τοῖς φύλαξι τοὺς αὐτῶν ἐμπειρία τε

εἰς] ἐκ, e corr. ἐσ, Mon. B.

ἄδρῳι] ἄδρῳι Vind. BDE. ἀν-
δρεῖοι Mon. B. Flor. U.

ἢ] ἢα Flor. U.

οἱ] om. Vind. DF.

δημιουργῶν] δημιουργοὶ Lob.
Vind. BD. Vat. BM. Ven. B.
Bas. b.

ταῦτα] patrum suorum opera
Fic.

δημιουργεῖν] Astius ex prae-
gresso ἢα coniunctionem ὡστε
repeti iubens, a qua sequentes
infinitivi pendeant, pro colo com-
ma posuit; quae ratio neque ad
mutandam interpunctionem valet,
qua tamen cavendum erat, ne
διακοπεῖν et ὑπηρετεῖν ad δεή-
σει referrentur, neque vero omni-
no probabilis est, quum consilium
potius, quam effectum hoc loco
significandum esset. Contra Stall-
baumius infinitivos per genus quod-
dam attractionis e proximo δη-
μιουργεῖν originem ducere sta-
tuens nihilo minus colon reliquit,
pro quo comma facere debebat,
ne proximum illud exiguam aut
nullam ad sequentia vim habuisse
videretur. Ego infinitivum δη-
μιουργεῖν hoc tantum effecisse
arbitror, ut, quum ad priorem
consilii partem indicandam ἢα
cum coniunctivo adhibitum esset,
ad posteriorem infinitivus non
tamquam alienus ab ea significa-

tionem quasi per vim accesseretur,
sed utpote eadem praeditus sua
sponte sese offerret. Scilicet
ἄξουσι τοὺς παῖδας διακοπεῖν,
etiamsi nullus intercessisset infini-
tivus, tamen idem significaret,
quod ἄξουσιν, ἢα διακονῶσι,
qua de re cf. Matthiae gramm.
p. 1040. c. Itaque de duabus lo-
quendi formulis rem efficiendam
pariter designantibus altera con-
iunctionem ἢα cum coniunctivo
habens ut magis perspicua in
priori parte posita, altera solo
infinitivo utens in posteriori re-
cepta est, quum interiectum δη-
μιουργεῖν mutandi sermonis oc-
casione praebuisset. Nullo au-
tem interiore et syntactico nexu
inter δημιουργεῖν et διακοπεῖν
obtinente colon aptius esse com-
mate apparet.

πρὸς δὲ] καὶ πρὸς Lob. Vind.
BD. Vat. M. et a m. s. B.

ἢ] ἢ Flor. V. et corr. Mon. B. 467
(a m. pr. ἢ)

ἢσθησαι] ἢσθησαι Vind. F.
τὰ] τοὺς Par. K. sec. Bip.

τὰς τέχνας] τῆς τέχνης Lob.
Vind. BD. Vat. M.
οἷον] οἷ Vind. E.

χρόνον] χρόνων Bas. a.
θεωροῦσι] fingentes patres spe-
ctant Fic.

Ἡ] ἢ Lob. Vind. BDE.
αὐτῶν] αὐ. Lob. Vind. BDF.

καὶ θεία τῶν προσηκόντων; Καταγέλαστον μὲντ' ἂν,
 ἔφη, εἶη. Ἀλλὰ μὴν καὶ μαχεῖται γε πᾶν ζῶον διαφε-
 B ρόντως παρόντων ὧν ἂν τέκη. Ἔστιν οὕτω. κίνδυνος
 δὲ, ὃ Σώκρατες, οὐ μικρὸς σφαλεῖσιν, οἷα δὴ ἐν πο-
 λέμῳ φιλεῖ, πρὸς ἑαυτοῖς παῖδας ἀπολέσαντας ποιῆσαι
 καὶ τὴν ἄλλην πόλιν ἀδύνατον ἀναλαβεῖν. Ἀληθῆ, ἦν
 δ' ἐγὼ, λέγεις. ἀλλὰ σὺ πρῶτον μὲν ἡγῆ παρασκευα-
 στέου τὸ μὴ ποτε κινδυνεῦσαι; Οὐδαμῶς. Τί δ'; εἴ που
 κινδυνευτέον, οὐκ ἐν ᾧ βελτίους ἔβονται κατορθοῦντες;
 C Δῆλον δῆ. Ἀλλὰ μικρὸν οἶει διαφέρειν καὶ οὐκ ἄξιον
 κινδύνου θεωρεῖν ἢ μὴ τὰ περὶ τὸν πόλεμον παῖδας

Καταγέλαστον] καταγέλαστός
 Vat. B. Ven. C. Par. K. secund.
 Bip.

μὲντ' ἂν] μὲν τ' ἂν Mon. B.
 μὲν τ' ἂν editi ante Ast. sec.
 Cf. Vol. I. p. 177, a.

καὶ] om. Bas. b.

μαχεῖται] μάχεται Vind. F.
 Ang. B. Flor. R. pugnat Fic.

ζῶον] ζῶον Ald. Bas. ab. ut
 interdum. Cf. Vol. I. p. 60, b.

B ὧν] ὧν Vind. F.

οὕτω.] οὕτως Bekkerus.

κίνδυνος] κίνδυνος Vind. F.
 Κίνδυνος Steph.

μικρὸς] μικρός Lob. Vind.
 BDE. Flor. ACTV. Par. K. sec.
 Bip. nam Bekkerus de eo non
 magis, quam de Vindobonensi aut
 alio suorum ullo significationem
 dedit. Itaque vereor, ut vulgata
 lectio satis tuta sit. Cf. Vol. I.
 p. 287.

σφαλεῖσιν] σφαλλεῖσιν Vind. E.
 σφαλοῦσιν cum ei super οὐ Vind.
 D. σφάλλουσιν Lob. Vind. B.
 Vat. M.

δῆ] om. Lob. Vind. B. Vat.
 BM.

παῖδας] καὶ τοὺς παῖδας Ang.
 B. Flor. RT.

πρῶτον] forsam imprimis Fic.
 μὲν] om. Vind. E. με Mon. B.
 a m. pr.

ἡγῆ] ἡγεῖ Mon. B. Astius, Bek-
 kerus et Stallbaumius.

μὴ ποτε] μήποτε Ald. (Conf.
 p. 473. D.) μηδὲ ποτε Bas. b.
 μηδέποτε Ven. B.

κινδυνεῦσαι;] κινδυνεῦσαι.
 editi ante Astium.

Τί δ'; εἴ που] τί δῆ. ποῦ
 Ven. B. τί δῆ που Vind. E. Vat.
 H. Flor. ACV. τί δῆ εἴ που Flor.
 T. τί δ' ἢ που, subscripto a m.
 s. ei sub ἢ; Mon. B. Τί δ' εἴ
 που editiones ante Bekkerum.

βελτίους] βελτίως Ald. Bas.
 ab.

δῆ. Ἀλλὰ] δῆ, ἀλλὰ Ald.

οἶει] εἶη Vind. D.

καὶ] om. Vind. E. Ven. C.
 Par. DK. Vat. H. Flor. AC.

ἄξιον] ἄξιος Flor. AC.

κινδύνου] κίνδυνον Par. K.
 sec. Bip.

παῖδας] τοὺς παῖδας Lob.
 Vind. BD. Vat. BM. Ven. B.
 Flor. RU. Ald. Bas. ab. Steph.
 Ast. h. e. eos pueros, qui — vel
 nostros pueros; quorum neutrum
 ineptum. Sed remoto articulo
 Socrates plurimum referre dicit,
 ut qui adulti bellicosi futuri sint,
 iam pueri res bellicas spectent;
 id quod non minus aptum videtur.
 Scholiastes utrum articulum legerit,
 an non legerit, ex scholio,
 quale Bekkerus et Ruhnkenius
 ediderunt, perspicere nequit: ὁ
 νοῦς οὕτος. Ἄρα, ὃ Γλαύκιον,
 ἡγεῖ οὐκ εἶναι μέγιστον κέρδος
 τὸ τοὺς μέλλοντας γενῆσεσθαι
 (Ruhnken. γεννήσεσθαι) παῖδας
 ἐμπειροπολέμους μετὰ χρόνον
 αὐτοπειεῖν ἢ μὴ τὰ περὶ πόλε-
 μον; σχεδὸν δὲ τὸ Ὀμηρικὸν
 παραφράζει. Πρῶτ' ἐλθῶν σὺν

C

τοὺς ἀνδρας πολεμικοὺς ἔσομένους; Οὐκ, ἀλλὰ διαφέρει πρὸς ὃ λέγεις. Τοῦτο μὲν ἄρα ὑπαρκτέον, θεωροῦς πολέμου τοὺς παῖδας ποιεῖν, προσμηχανᾶσθαι δ' αὐτοῖς ἀσφάλειαν, καὶ καλῶς ἔξει. ἦ γάρ; Ναί. Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγὼ, πρῶτον μὲν αὐτῶν οἱ πατέρες, ὅσα ἀνθρωποι, οὐκ ἀμαθεῖς ἔσονται, ἀλλὰ γνωμονικοὶ τῶν στρατειῶν, ὅσαι τε καὶ μὴ ἐπικίνδυνοι; Εἰκὸς, ἔφη. Εἰς D μὲν ἄρα τὰς ἄξουσιν, εἰς δὲ τὰς εὐλαβήσονται. Ὅρθῶς. Καὶ ἄρχοντάς γέ που, ἦν δ' ἐγὼ, οὐ τοὺς φαυλοτάτους αὐτοῖς ἐπιστήσουσιν, ἀλλὰ τοὺς ἐμπειρία τε καὶ ἡλικία ἱκανοὺς ἡγεμόνας τε καὶ παιδαγωγοὺς εἶναι. Πρέπει

ᾄχεσθαι, διδασκόμενος πολέμοιο, Εὐφορβος. (II. XVI. 811.) In quibus παῖδας si post μετὰ χρόνον trāstuleris, nobiscum facientem scholiasten habebis, si ante μέλλοντας ponatur, articulum tuetur, sed alterum τοὺς post παῖδας male omisisse statuendus est; sin locum suum obtineat, τοὺς παῖδας πολεμικοὺς, omisis τοὺς ἀνδρας, legisse et παῖδας adolēscētes intellexisse videtur. Atque hoc magis probabile ex eo, quod Euphorbi mentionem iniicit, quod simul indicio est, v. 810. eum καὶ γὰρ δὴ ποτε φῶτας ἐέκιοσι βῆσεν ἀφ' ἴππων, non cum Aristarcho καὶ γὰρ δὴ τότε etc. legisse.

ἀνδρας πολεμικοὺς] milites Fic.

Οὐκ — ἦ γάρ;] om. Vind. D. et, ut videtur, is, quo usus est auctor scholii ad proxime sequens Οὐκοῦν adscripti.

ἀλλὰ] ἄλλα Vind. F. a m. pr. διαφέρει] διαφέρειν Ven. B. Vind. E. Vat. H. Flor. ACTV. referre Fic. qui in superioribus Num parum interesse censere possuit.

λέγεις. Τοῦτο] λέγεις, τοῦτο Ald.

πολέμου] post τοὺς παῖδας Ven. B. Vind. E.

προσμηχανᾶσθαι] προμηχανᾶσθαι Lob. Vind. B. Vat. BM.

δ'] δὲ, Mon. B.

καὶ] ἦ καὶ Lob. η. καὶ Vat. M.

PLATONIS OP. II.

In Vind. B. nonnihil spatii ante καὶ vacuum.

ἔξει] ἔξη Bas. b.

ἦ γάρ] ἦ γάρ Lob. om. Mon. B. Fic.

Οὐκοῦν] ἀντι τοῦ οὐχ οὕτως, καθ' ὑπόκρισιν. (Bekk. ὑπόκρισιν) scholiastes, quasi οὐκὸν legisset et post ἦν δ' ἐγὼ plene interpunxisset, quemadmodum factum est in Bas. ab. in quibus etiam Πρῶτον maiuscula initiali exstat. Quod utrumque ita demum tolerabile videri poterat scholiastae, si superiora illa Οὐκ — ἦ γάρ; in suo codice non invenerat.

αὐτῶν] post οἱ πατέρες Lob. Vind. BD. Vat. BM.

γνωμονικοὶ] γνωμονικοὶ Vat. B. στρατειῶν] στρατιῶν Vind. EF. Ang. B. Flor. RT. (quibus in castris (periculum insit, quibus non insit periculum.) Fic.

ὅσαι] ὅσοι Vind. F. cum litura in altero o.

ἐπικίνδυνοι;] ἐπικίνδυνοι. Ald. D Bas. ab. Steph. quod et ipsum ferri potest.

Εἰς] In Vind. D. s int. vers. est.

ἄρα] ἄρ Vind. E.

ἄξουσιν] ἔξουσιν Vind. B. et ante corr. D. Vat. M. et cum ἄ super ἔ Lob.

εὐλαβήσονται] εὐλαβηθήσονται Lob. Vind. BD. Vat. M. (ad alia) minime Fic.

αὐτοῖς] αὐ. Flor. T.

γάρ. Ἄλλὰ γάρ, φήσομεν, καὶ παρὰ δόξαν πολλὰ πολ-
λοῖς δὴ ἐγένετο. Καὶ μάλα. Πρὸς τοίνυν τὰ τοιαῦτα,
ὧ φίλε, περοῦν χρὴ παιδία ὄντα εὐθύς, ἵν' ἂν τι δέη
E πετόμενοι ἀποφεύγωσι. Πῶς λέγεις; ἔφη. Ἐπὶ τοὺς
ἵππους, ἦν δ' ἐγὼ, ἀναβιβαστίον ὡς νεωτάτους, καὶ
διδασκόμενους ἵππεύειν ἐφ' ἵππων ἀκτέον ἐπὶ τὴν θείαν

Ἄλλὰ γάρ] γὰρ om. Lob. Vind.
B. Vat. BM.

παρὰ δόξαν] παραδόξαν Vind.
DE. παραδόξων Lob. Vind. B.
Vat. M.

περοῦν] περοῦν Ang. B. Iu-
lianus in laudem Constantii p. 14.
ed. Schaeef. καθάπερ ὁ γενναῖος
ἠξίωσε Πλάτων οἶονεὶ περὰ
τοῖς παισὶ (γρ ποσὶ margo Span-
hem.) χαρίζομενον καὶ ἐπὶ τοὺς
ἵππους ἀνάγοντα (Wytttenbachius
malebat ἀναθέντα) ἄγειν εἰς (id
Schaeferus ex margine Sp. pro
vulgato ὡς suadente Wytttenba-
chio recepit) τὰς μάχας θεατὰς
ἐσομένους ὧν οὐκ εἰς μακρὰν
ἀγωνιστὰς ἐχοῖν καταστῆναι.

ἵν'] ἵνα Vind. F.

δέη] δέοι Lob. Vind. B. Vat.
BM.

πετόμενοι] πετόμενοι Vat. B.
Ven. C. Vind. F. Conf. Vol. I.
p. 132, b.

ἀποφεύγωσι.] ἀποφεύγωσιν.
Vind. F. Flor. R. Bekkerus.

E διδασκόμενους] Ita secundum Lob.
Vind. B. et int. vers. D. Ven. B.
Vat. BM. Flor. RT. et int. vers.
Ang. B. cum Bas. b. et Astii sec.
scripsi pro διδασκόμενους, quod
Ang. B. et reliqui codices exce-
ptis Vind. D. et Mon. B. et edi-
tiones Ald. Bas. a. Steph. Ast.
pr. exhibent, quodque Stephanus
annot. p. 25. (ad L. VII. p. 537.
A.) et Schediasm. L. I. p. 19.
frustra tuetur, quasi nondum edo-
ctos, sed edocendos demum equi-
tandi artem et ob id ipsum, ut
doceantur, ad belli spectaculum
in equis duci pueros iubeat So-
crates. Ita enim interpretatur:
Iam inde a prima pueritia tollen-
di sunt in equis: ducendique in
equis ad belli spectaculum, ut eos

equitare doceamus. Quod quum
a Socratis mente pariter atque
ab ipsa re abhorreat, διδασκόμε-
νους non aliter nisi transposita
post ἵππεύειν particula καὶ tole-
rari posse apparet; cui rationi
praeter codicum auctoritatem hoc
obstat, quod, quo consilio equis
imponendos statueret, Socrates
sine causa doceret, quales effe-
ctos et quid edoctos ad bellum
duci vellet, quod magis dicto
opus erat, non demonstraret. Hoc
igitur reiecto διδασκόμενους e se-
cundi ordinis codicibus recepi,
longius sane illud ab optimorum
vestigis remotum, sed tamen meo
iudicio et significatione vero pro-
ximum et inter ea, quae codices
habent, maxime probabile. Nam
διδασκόμενους, quod Vind. D.
cum ἐντας super ἡσομένους ex-
hibet, verum videri nequit: διδα-
ξάμενους, quod in Mon. B. a
manu secunda, ut videtur, e δι-
δασκόμενους factum Bekkerus,
Stallbaumius et in tert. ed. Astius
praetulerunt, eo displicet, quod
praeter expectationem et temere
mutata accusativi potestate pro
puerorum descriptione, quales sint
in bellum ducendi, magistrorum
negotium describit, quo functos
esse oporteat, priusquam eos illo
ducant. Neque credibile est δι-
δάξάμενους non solum in διδα-
σκόμενους, sed in διδασκόμενους
corrigendi causa mutatum esse.
Itaque casu et errore hoc in opti-
mos irrepsisse dicendum erit, si
διδάξάμενους pro genuino ha-
beat. Mihi vero codicum indo-
lem et varietatem consideranti
admodum verisimile fit Platonem
δεδιδασκόμενους scripsisse, cuius
formae insolentioris et depravatio

μη̄ θυμοειδῶν μηδὲ μαχητικῶν, ἀλλ' ὅτι ποδωκεστᾶτων καὶ εὐημιωτάτων. οὕτω γὰρ κάλλιστα τε θεάσονται τὸ αὐτῶν ἔργον καὶ ἀσφαλέστατα, ἂν τι δέη, σωθήσονται μετὰ πρεσβυτέρων ἡγεμόνων ἐπόμενοι. Ὅρθῶς, ἔφη, μοι δοκεῖς λέγειν. Τί δὲ δῆ, εἶπον, τὰ περὶ 468 τὸν πόλεμον; πῶς ἐκτέον σοι τοὺς στρατιώτας πρὸς

in didaxoménous et explicatio per didaxthéntas et didaxthosoménous aequae proclivis erat. Nec aliter Ficinus, immerito fortasse reprehensus l. c. a Stephano, haec interpretatur: *Equitare consuescent primis ab annis pueri, cumque hoc didicerint, equis ad spectaculum belli ducentur.*

ἐφ' ἵππων] ἐφίππων Vind. F. ἐφ' ἵππων, Vind. BD. Steph.

ἀλλ' ὅτι] ἄλλῳ, e corr. ἀλλῶ, Vind. F. ἀλλὰ Flor. R. Ang. B. ἀλλ' ὅτι Bas. a. (Stallb. sec.)

οὕτω γὰρ] atque ita Fic.

κάλλιστα] μάλιστα Bas. b.

τε] om. Par. K. sec. Bekk.

αὐτῶν] αὐ. Lob. Vind. DF. Ald. Bas. ab.

δέη] δέοι Lob. Vat. BM. et cum ἡ super oi Vind. B.

Ὅρθῶς, ἔφη, μοι] Ὅρθῶς ἔφη μοι Ald. Bas. ab. Bekkerus et Stallbaumius in pr. Ὅρθῶς (ἔφη) μοι Steph. Ὅρθῶς, ἔφη, μοι Ast. pr. et sec. Cf. Vol. I. p. 35, b.

468 Τί δὲ δῆ] — δῆ int. vers. habet Vind. D. Τί δαί δῆ Par. A. Vat. H. Flor. ACV. quod recepit Bekkerus. Me quo minus idem facerem quum ea deterruerunt, quae Vol. I. pag. 155. de dubia optimi codicis in hac re auctoritate exposita sunt, tum quod caussam non viderem, cur Socrates novam hancce digressionem maiori cum affectu exordiantem putaverit. Nec nihil tribuendum continuatae orationi videbatur. Quamquam enim erraverit Planudes apud Bachmannum anecd. II. 81. in prosa oratione formulae τί δαί nonnisi ante interpunctionem locum concedens, quum Aristophanem saepe τί δαί σύ; ut Lys.

136. Av. 136. Ach. 768. Bekk. τί δαί σύ φῆς; Av. 1615. 1674. τί δαί φέρεις; Ach. 730. et similia dixisse constat, quae a poëtica licentia metrive necessitate repetere temerarium sit, tamen Platonis in dialogis fatendum est codices saepius illi sententiae favere, quam adversari. Tim. p. 18. A. vulgatam τί δαί τροφήν; quatuor tantum libri, Par. A. Vat. B. Mon. B. Flor. U. tuentur, reliqui omnes τί δὲ exhibent. Paulo firmior Crat. p. 383. B. item vulgata lectio τί δαί Σωκράτει; habetur, sed maior pars codicum δὲ habent. Criton. p. 49. C. τί δαί δῆ; numero et praestantia librorum commendatur, et tamen, quum sequatur τί δέ; alterum, quod in XV. circiter codicibus exstat, praefendum videtur. Magis etiam incerta haec sunt, quae Bekkerus exhibuit: Theaet. p. 170. E: τί δαί αὐτῶ Πρωταγόρα; pag. 204. B: τί δαί δῆ; Crat. p. 409. A: τί δαί ἡ σελήνη; p. 423. D: τί δαί δῆ τόδε; ut unius duorumve codicum ductu mutata Euthyphr. p. 14. A. Apol. p. 24. E. Parmen. p. 131. E. et alibi taceam.

ἐκτέον] ἐκτέον Lob. Vind. EFB. quem Bekkerus una cum Par. A. Vat. BHM. Ven. BC. et Ang. B. ἐκτέον exhibere tradens ne in reliquis quidem spiritus rationem habuisse videtur. ἐκτέον Mon. B. Par. DK. Flor. ACUV. Ald. Bas. a. Steph. Ast. pr. quae servanda militibus et ad se invicem et adversus hostes. Fic. ἐκτέον sensu carere non dixerim, quum et regendi s. instituendi et agendi s. vivendi significationem habere possit, quam utramque habet nomen

αὐτούς τε καὶ τοὺς πολεμίους; ἄρ' ὀρθῶς μοι καταφαίνε-
ται, ἢ οὐ; Λέγ', ἔφη, ποῖ' ἄν. Αὐτῶν μὲν, εἶπον, τὸν λι-
πόντα τάξιν ἢ ὄπλα ἀποβαλόντα ἢ τι τῶν τοιούτων ποιή-
σαντα διὰ κάκην ἄρα οὐ δημιουργόν τινα δεῖ καθιστάναι
ἢ γεωργόν; Πάνυ μὲν οὖν. Τὸν δὲ ζῶντα εἰς τοὺς πο-
λεμίους ἀλόντα ἄρ' οὐ δωρεὰν διδόναι τοῖς θέλουσι
B χορῆσθαι τῇ ἄγρῳ ὅτι ἂν βούλωνται; Κομιδῆ γε. Τὸν
δὲ ἀριστεύσαντά τε καὶ εὐδοκιμήσαντα οὐ πρῶτον μὲν

ἀγωγή. Sed codicum caussa uti-
que praeferendum est ἐπτεόν, quod Astius in sec. ex Bas. b. recepit.

αὐτούς] Lob. Vind. BD. Mon. B. αὐ. Vind. EF. Ald. Bas. ab. Steph. Ast. pr. quod ad priorem lectionis ἀπτεόν significationem non ineptum erat.

ἄρ'] ἄρα Vind. E. ἄρα Vind. F.

ποῖ' ἄν] Ita Par. K. Vind. E. Flor. AC. Bekkerus. ποῖ' ἄν Par. A. Vat. H. πῆ' ἄν Flor. T. ποῖαν Vind. F. ποῖαν Lob. Vind. BD. Vat. BM. Ven. C. Par. D. ποῖα Ven. B. Ang. B. Flor. R. ποῖον Mon. B. Flor. UV. cum editionibus praeter Bekkerianam. *quidnam?* Fic. (omisso λέγε.) ποῖ' ἄν breviter dictum accipio pro ποῖα ἄν ὄντα τὰ περὶ τὸν πόλεμον ὀρθῶς ἔχειν λέγεις. ἄν ad ποῖα pertinet et rerum illarum conditionem, quia incertum erat, qualis Socrati placeret, incertam et fortuitam ponit. Simili breviloquentia Sophocles Philoct. 568: πρὸς ποῖον ἄν τόνδ' αὐτὸς ὀδυσσεὺς ἔπλει; Cf. Hermannus de particula ἄν L. III. cap. 4. pag. 11248. sq. et L. I. cap. 9. p. 11198. ad calcem thesauri Stephaniani ab Anglis editi.

Αὐτῶν] αὐτὸν Lob. Vind. BDEF. Ven. B. Par. K. secund. Bekk. Ang. B. Vat. HM. *arbitror eum, qui — esse transmittendum* Fic. Inest in αὐτῶν significatio prioris ex duobus, quae exponenda suscepit Socrates; quemadmodum ipsi inter sese agere debeant milites.

τάξιν] τὴν τάξιν Flor. T.

τι τῶν τοιούτων] τοιοῦτό τι Vind. BD.

κάκην] κάκην Vind. E. Timaeus lex. p. 152: κάκη ἢ κακία, ὡς πλάνη καὶ ζάλη. ubi cf. Ruhnkenius, a quo laudatus Eustathius ad II. XIII. 623. huius significationis, quae nostro loco obtinet, usum magis communem existimasse videtur; dum scribit: κάκη γὰρ οὐ μόνον ἢ κακία κατὰ τοὺς περὶ Πλάτωνα, ἀλλὰ καὶ ἢ δειλία. Sed neutra Platoni propria. Cf. praeter locos a Ruhnkenio allatos Eurip. Belleroph. apud Stob. serm. X. pag. 127. Aeschyl. Sept. 192.

ἄρα] ἄρα Vind. F. Ald. Bas. ab. ἄρ' Lob. Vind. BD. Vat. M.

δεῖ] δὴ Vind. F.

καθιστάναι] καθιστάναι Vind. E. Flor. C. καθιστάναι Vind. F.

γεωργόν] γεωργῶν Vat. H. a m. pr.

εἰς] ἐς Mon. B. cum litura. ab (*hostibus*) Fic.

τοὺς] om. Ven. B.

πολεμίους] πολεμίον Par. D. ἀλόντα ἄρ'] ἀλ. ἄρ' Vind. F.

θέλουσι] γέλουσι Vind. E. Ficinus hoc perperam cum δωρεὰν διδόναι construens verbum a se adiecit: *etiam gratis reddere volentibus relinquendum.*

Κομιδῆ] κομηδῆ Vind. F. B

γε. Τὸν] γε, τὸν Ald.

ὑπὸ] ἐπὶ Par. K.

464 ἐπὶ στρατείας ὑπὸ τῶν συστρατευομένων μειρακίων τε καὶ παίδων ἐν μέρει ὑπὸ ἐκάστου δοκεῖ σοι χρῆναι στεφανωθῆναι; ἢ οὐ; Ἔμοιγε. Τί δέ; δεξιωθῆναι; Καὶ τοῦτο. Ἀλλὰ τόδ', οἶμαι, ἦν δ' ἐγὼ, οὐκέτι σοι δοκεῖ. Τὸ ποῖον; Τὸ φιλῆσαι τε καὶ φιληθῆναι ὑπὸ ἐκάστου. Πάντων, ἔφη, μάλιστα· καὶ προστίθημί γε τῷ νόμῳ, ἕως ἂν ἐπὶ ταύτης ὥσι τῆς στρατείας· καὶ μηδενὶ ἐξεῖ- C
ναι ἀπαρνηθῆναι ὃν ἂν βούληται φιλεῖν· ἵνα καὶ ἕαν

συστρατευομένων] στρατενο-
μένων Ven. B. a m. pr.

σοι] σοι, sup. οι, Mon. B.

στεφανωθῆναι] στεφανωθῆ-
ναι Vind. F.

Τί δέ;] τί δαί; Par. A. Vat. H. Flor. ACV. quod si a prima manu sine correctione perscriptum est in Par. recipiendum puto, ut cum rei gravitate vocis intentione crevisse significetur. In Ald. Bas. ab. Τί δέ δεξ. sine interpunctione legitur.

δεξιωθῆναι] δεξιωθῆναι Lob. Vind. F. Vat. B. Ven. C. ἐξιαθῆναι γο Par. A. secund. Bekk. ἐξιασθῆναι idem in margine sec. Faehsium.

τόδ',] τόδ' editi ante Bekkerum.

οὐκέτι] οὐκ ἔτι Vind. DE. Mon. B.

φιλῆσαι τε καὶ] om. Mon. B. Fuisse qui φιλεῖν hac de re dici nollent, Antiaticista Bekk. docet p. 115, 22. et apud Valcken. ad Ammon. p. 137. ed. Lips. φιλεῖν φασὶ δεῖν λέγειν τὸ κατὰ ψυχὴν, καταφιλεῖν δὲ καὶ κύσαι τὸ διὰ τοῦ στόματος.

στρατείας] στρατίας, superscripto et rursus deleto ει, Mon. B. στρατίας Par. ADK. Ven. B. Vat. H. Flor. ACT. Ald. Bas. ab. quod vitium etiam Timaei lexicon p. 239. invasit, ubi cf. Ruhnkenius.

C καὶ μηδενὶ] Ita Par. ADK. sec. Bekk. Lob. Vind. BF. Vat. BM.

Ang. B. Mon. B. Flor. U. Reliqui cum Ald. Bas. ab. Steph. Astio et in pr. ed. Stallbaumio omiserunt καὶ, quod non intelligeret ita positum esse, ut Glauco legem hoc capite augendam recitare videatur. Similiter δὲ post prooemium initio legis ipsius speciem anacoluthi prae se fert Leg. L. VIII. p. 854. D: τῷ μὲν περὶ τοῦ νόμου ἐξῆν σιγῆ δεῖ, τῷ δὲ ἀπειθοῦντι μετὰ τὸ προοίμιον ἄδειν μέγα· ὃς δ' ἂν ἱεροσυλῶν ληφθῆ; — ἐκβληθῆτω. Infinitivum ἐξεῖναι pro imperativo accipere licet, commatis autem loco, quod vulgo post στρατείας faciunt, colon ponendum idemque signum post φιλεῖν tenendum fuit, ubi Astius et recentiores comma fecerunt. Sic sensus hic est: quin etiam novum legi caput in huius expeditionis tempus adiicio: et ne cui liceat negare, si quem osculari velit. Ceterum Aristotelem, Lucianum, Maximum et Plutarchum huc respexisse monens Astius de Aristotele erravit, si eundem eius locum (nam numeros typhotheta vitiauit) in mente habuit, quem Vol. I. p. 274, b. retuli. Pseudoplutarchi locus est p. 11. E: τὸ δὴ τοῦ Πλάτωνος σπουδῆ καὶ χαριεντισμῷ μεμιγμένον οὐ παραλειπτέον. ἐξεῖναι γὰρ φησι δεῖν τοῖς ἀριστεύουσιν ὃν ἂν βούλωνται τῶν καλῶν φιλῆσαι. Lucianus (T. III. p. 110. Lehm.) et Maximus (dissert. XXIII. 4.) Socratem huius legis auctorem perhibentes Platonis sententiam, non verba, referunt.

τίς του τύχη ἐρῶν ἢ ἄρρενος ἢ θηλείας, προθυμότερος ἢ πρὸς τὸ τἀριστεῖα φέρειν. Καλῶς, ἦν δ' ἐγώ. ὅτι μὲν γὰρ ἀγαθῶ ὄντι γάμοι τε ἔτοιμοι πλείους, ἢ τοῖς ἄλλοις, καὶ αἰρέσεις τῶν τοιούτων πολλάκις παρὰ τοὺς ἄλλους ἔβονται, ἵν' ὅτι πλείστοι ἐκ τοῦ τοιούτου γίνωνται, εἴρηται ἤδη. Εἶπομεν γὰρ, ἔφη. Ἀλλὰ μὴν καὶ καθ' Ὅμηρον τοῖς τοιοῖσδε δίκαιον τιμᾶν τῶν νέων

D ὅσοι ἀγαθοί. καὶ γὰρ Ὅμηρος τὸν εὐδοκιμήσαντα ἐν τῷ πολέμῳ νότοισιν Ἄαντα ἔφη διηνεκέεσσι γεραίρεσθαι, ὡς ταύτην οἰκείαν οὖσαν τιμὴν τῷ ἠβῶντί τε καὶ ἀνδρείῳ, ἐξ ἧς ἅμα τῷ τιμᾶσθαι καὶ τὴν ἰσχὺν αὐξήσει. Ὅρθότατα, ἔφη. Πεισόμεθα ἄρα, ἦν δ' ἐγώ, ταῦτά γε

του] τούτου Par. K. secundum Bekk.

τἀριστεῖα] τ' ἀρίστεια Vind. F. τἀριστεῖον Vind. D. Ang. B. Vat. H. ἀριστεῖον Vind. E. Flor. ACT. τὸ ἀριστεῖόν Ven. B.

τῶν τοιούτων] Ita Ven. B. sed superscriptis οὐ ου.

ἐν τοῦ τοιούτου] ex his Fic.

γίνωνται] γίνονται Vind. E.

Ἀλλὰ μὴν — αὐξήσει. D.] laudat Hermogenes de ideis L. II. p. 406. ed. Laur. inter exempla παραπλοκῆς τῶν ποιημάτων.

Ὅμηρον] Ad hoc Mon. B. in inferiore margine a m. pr. scripta habet haec, quae ita, ut ibi exarata sunt, subieci. καὶ ποῦ ἂν εὔρωμεν ὄμηρον, προπαλοῦ φηγάδα ὄντα, ἢ πῶς πεισόμεθα τὸν ἄνδρα μὴ οἰδόταις μήται ταῦτα μῆτ' ἄλλα ταριδέντα παρκεῖνον· μᾶλλον μὲν οὖν σόλωνα εἶδομεν χάρην, ἢ σὲ τὸν φηγαδεύσαντα:

τοῖς τοιοῖσδε] τοὺς τοιούτους Hermog. eiusmodi (iuvenes) Fic. Dativus est neutrius generis pendens ille a τιμᾶν et ad sequentia referendus, quod fefellisse videtur Bernhardyus synt. p. 94. non fefellit Schleiermacherum.

ὅσοι ἀγαθοί] om. Fic.

D Ἄαντα] om. Mon. B. Flor. U. Par. DK. ante νότοισιν exhibet Flor. T. post ἔφη Lob. Vind. B. Vat. BM. post γεραίρεσθαι Her-

mogenis ed. Laur. sed codex Rehdigeranus post νότοισιν.

ἔφη] om. Vind. D. Locus Homeri est II. VII. 321.

διηνεκέεσσι] διηνεκέεσι Lob. Vind. E. Flor. ACV. Et in Mon. B. prius σ int. vers. est. διηνεκέεσι Vat. B. διηνεκέεσι Ven. B. Vat. H. Flor. T. Animi causa Francogalli La Pilloniere interpretationem huius loci apponere placuit: *Ajax porté sur les épaules de ses camarades en triomphe.*

ταύτην] τοιαύτην Hermogen. cod. Rehd.

οἰκείαν] om. Vind. B. Vat. M. post οὖσαν Hermog.

ἠβῶντί] ἠβ. Vind. F.

ἐξ ἧς] ἐξῆς idem.

Ὅρθότατα] ὀρθώτατα idem. ἔφη. Πεισόμεθα] ἔφη πεισόμεθα Vind. B.

ἄρα] ἄρα Lob. Vind. B. ἄρ' Vind. E.

ταῦτά] ταῦτά Steph. quem errorem ex male intellecto verbo πεισόμεθα profectum Astius in sec. correxit.

τοὺς ἀγαθούς] om. Vind. E.

καθ' ὅσον] καθ' ὅσον Mon. B.

νῦν δὴ] δὴ νῦν Lob. Vat. B. Flor. T. In Vind. E. δὴ int. vers. est. Cf. Vol. I. p. 318.

τιμήσομεν] τιμήσομεν Vind. E. et ante corr. F.

ἔδρας] ἔδρας Ald. V. II. VIII. 162.

Ὅμηρῳ. καὶ γὰρ ἡμεῖς ἐν τε θυσίαις καὶ τοῖς τοιούτοις
 πᾶσι τοὺς ἀγαθοὺς, καθόσον ἂν ἀγαθοὶ φαίνωνται, καὶ
 ὕμνοις καὶ οἷς νῦν δὴ ἐλέγομεν τιμῆσομεν, πρὸς δὲ
 τούτοις ἔδραις τε καὶ κρέασιν ἰδὲ πλείους δεπάεσσιν, ἵνα E
 ἅμα τῷ τιμᾶν ἀσκῶμεν τοὺς ἀγαθοὺς ἄνδρας τε καὶ
 γυναῖκας. Κάλλιστα, ἔφη, λέγεις. Εἶεν. τῶν δὲ δὴ
 ἀποθανόντων ἐπὶ στρατείας ὅς ἂν εὐδοκιμήσας τελευ-
 τήσῃ, ἃρ' οὐ πρῶτον μὲν φήσομεν τοῦ χρυσοῦ γένους
 εἶναι; Πάντων γε μάλιστα. Ἄλλ' οὐ πεισόμεθα Ἡσιό-
 δω, ἐπειδὴν τινες τοῦ τοιούτου γένους τελευτήσωσιν,
 ὡς ἄρα οἱ μὲν δαίμονες ἄγνοὶ ἐπιχθόνιοι τελέθουσιν, 469
 Ἐσθλοὶ, ἀλεξίκακοι, φύλακες μερόπων ἀνθρώπων; Πει-

E κρέασιν ἰδὲ] κρέασιν, — ἰδὲ
 Steph. Ast. sec.

πλείοις] πλείους Vind. B. Par.
 K. Vat. M.

δεπάεσσιν] δεπάεσσιν Vind.
 D. In Lob. prius σ int. vers.
 scriptum.

τούς] om. Lob. Vind. B.

τῶν δὲ δὴ — κριθῶσι; 469.
 B.] laudat Eusebius praep. ev.
 L. XIII. p. 387. Priora usque
 ad Πάντων γε μάλιστα tamquam
 ex decimo Civitatis libro refert
 Theodoretus Therap. Lib. VIII.
 p. 914. Sch. Eadem sine varie-
 tate exhibet Clemens Alex. Strom.
 L. III. p. 571, 3. Pott. Τῶν
 δὲ δὴ etc. Ald. Steph. Ast. pr.
 sec. Idem in tert. post Εἶεν
 comma fecit.

ἐπὶ στρατείας] ἐπὶ στρατιᾶς
 Par. A. Vat. H. Flor. ACTV.
 ἐπιστρατιᾶς Vind. F. ἐπὶ (in uno
 Ursini cod. ἐν) στρατείας Theo-
 dor.

τελευτήσῃ] τελευτήσοι Lob.

ἃρ'] ἃρ' Vind. F.

φήσομεν] post εἶναι Theodor.

Πάντων] πᾶν Euseb.

γε] om. Theod. excepto uno
 Ursini codice.

Ἄλλ' οὐ — μὲν οὖν. 469. A.]
 laudat Hermogenes l. ad C. cita-
 to. Deinde Hesiodo fide adhibita
 asseremus etc. Fic.

Ἡσιόδω,] Ἡσιόδω; Stephan.
 Locus Hesiodi est Ἔργ. 121. de

quo conf. Buttmanni Mythologus
 Vol. II. p. 22.

ἐπειδὴν — τελευτήσωσιν] om.
 Par. DK. Mon. B. Flor. U.

τοῦ τοιούτου] τοῦ om. Her-
 mogenes.

ἄρα] ἄρα Hermog. cod. Rehd.

οἱ] ἡ Bas. a. quae cum Ald. 469

Bas. b. haec omnia sine distin-
 ctione ut prosam scripta habet.
 Contra Stephanus et recentiores
 duo versus quasi in editione poë-
 tae fecerunt. Cf. Vol. I. p. 130, a.

τελέθουσιν] τελέθωσιν Vind. D.
 καλέονται Hermog. cod. Rehd.
 quo verbo Plato Crat. p. 397. E.
 in eodem Hesiodi versu est usus.
 Sed apud Theodoretum p. 915.
 in illo Cratylī loco optimus Syl-
 burgii codex locum versum ita
 exhibet, ut apud Hesiodum legi-
 tur: Τοὶ μὲν δαίμονές εἰσι Διὸς
 μεγάλου διὰ βουλᾶς.

μερόπων] θνητῶν Hermogen.
 cod. Rehd. et Plato in Cratylō,
 ut codices Hesiodi. Atque haec
 quidem discrepantia levior et qua-
 lis memoriter recitantem decet:
 illud gravius, quod, quum He-
 siodus hoc altero versu Ἐσθλοὶ,
 ἐπιχθόνιοι, φύλακες θνητῶν ἀν-
 θρώπων naturam, sedem, munus
 daemonum singulis singula nomi-
 nibus significasset, Socrates ei
 tria ad naturam eorum spectantia
 ἄγνοὶ, ἔσθλοὶ, ἀλεξίκακοι tri-
 buit; cuius mutationis seu emen-

σόμεθα μὲν οὖν. Διαπυθόμενοι ἄρα τοῦ θεοῦ, πῶς
 χρὴ τοὺς δαιμονίους τε καὶ θείους τιθέναι καὶ τίνι δια-
 φόρῳ, οὕτω καὶ ταύτῃ θήσομεν, ἧ ἂν ἐξηγηται; Τί δ' οὐ
 μέλλομεν; Καὶ τὸν λοιπὸν δὴ χρόνον ὡς δαιμόνων,
 B οὕτω θεραπεύσομεν τε καὶ προσκυνήσομεν αὐτῶν τὰς
 θήκας; ταῦτὰ δὲ ταῦτα νομοιοῦμεν, ὅταν τις γήρα ἢ τινι
 ἄλλῳ τρόπῳ τελευτήσῃ τῶν ὅσοι ἂν διαφερόντως ἐν τῷ
 βίῳ ἀγαθοὶ κριθῶσι; Δίκαιον γοῦν, ἔφη. Τί δέ; πρὸς
 τοὺς πολεμίους πῶς ποιήσουσιν ἡμῖν οἱ στρατιῶται; Τὸ

dationis fundamentum in Cratylo
 iactum, indoles autem et consi-
 lium ethicum et simile illi est,
 quo eiusdem poëtae fabulam de
 aureo genere supra L. III. p. 415.
 mutatam vidimus. Aliter hac de
 re Buttmanus l. c. p. 24. in no-
 ta iudicavit. Ceterum huc refe-
 renda sunt Procli verba T. II.
 p. 200. Cous. οὕτω γάρ, οἶμαι,
 καὶ ὁ ἐν Πολιτείᾳ Σωκράτης δαι-
 μονας ἐκάλεσε τοὺς εὐ βεβιωκό-
 τας καὶ ἐς ἀμείνω λήξιν μετα-
 στάντας καὶ τόπον ἀγιώτερον.
 scilicet ita, ut κατὰ σχέσιν δαίμο-
 νας diceret, propter similitudinem.
 ἀνθρώπων — τοῦ θεοῦ] om.
 Lob. Vind. B. Vat. BM. Ven. C.
 Par. DK. Mon. B. Flor. U. Post
 ἀνθρώπων editi ante Bekkerum
 punctum habent.

πῶς] ἂν πῶς Ven. C. ἢ πῶς
 reliqui, qui proxima illa omit-
 tunt.

τίνι διαφόρῳ] quibus insigni-
 bus praecipue decorare Fic.

οὕτω] ἢ οὕτω Mon. B. Flor.
 U.

ταύτῃ] ταύτην Euseb.

ἧ] ἢ Vind. F. ἢ ἧ Lob. Vind.
 B. Vat. M.

ἂν ἐξηγηται] ἐκεῖνος ἐξηγεῖ-
 ται Mon. B. Flor. U. (nam quod
 in sec. ed. Stallbaumius ἂν ἐκεῖ-
 νος ἐξηγηται in Mon. B. Flor. U.
 scriptum tradit, proferenti exci-
 dit.) Pro signo interrogandi edi-
 tiones ante Bekkerianam punctum
 habent.

Τί — κριθῶσι; B.] laudat Theo-
 doretus l. c. et inde a τὸν λοι-

πὸν Cyrillus adv. Julian. VI.
 p. 204. B. atque in illius editio-
 nibus et codicibus praeter unum
 Ursini cum Platonis consentien-
 tem priora ita leguntur: Τί δέ;
 (sic etiam Ursini liber et inter
 nostros Vind. E.) οὐ μέλλομεν
 τὸν λοιπὸν χρόνον ὡς δαίμονας
 γεγονότας οὕτω θεραπεύειν τε
 (id Urs. cod. om.) καὶ προσκν-
 υεῖν αὐτῶν τὰς θήκας;

δαίμόνων] εὐδαιμόνων Vind.
 BE. Vat. HM. Flor. AC. δαίμο-
 νας γεγονότας Euseb. δαίμονας
 γεγονότας τεθνεῶτας Cyrill.

θεραπεύσομεν] θεραπεύσωμεν
 Par. A.

τε] γε Mon. B. Par. DK. sec.
 Bekk.

προσκυνήσομεν] προσκυνήσω-
 μεν Par. A. Vind. E. in qua le-
 ctione neque aoristus ad verba
 τὸν λοιπὸν χρόνον, neque con-
 iunctivus ad interrogationem aptus
 est.

θήκας;] θήκας. Ald. Bas. ab. B
 Steph. θήκας. Ast. sec. tert.
 quod et ipsum probari potest,
 dummodo in fine sermonis signum
 interrogandi fiat.

ταῦτὰ] Ita Vind. D. Ang. B.
 et, ut ait in utraque ed. Stall-
 baumius, Flor. ACRTV. Reliqui
 codices quidem omnes et editi
 ante Astii sec. ταῦτα habent. τὰ
 αὐτὰ Euseb. Theod. (ταῦτα unus
 Ursini cod. ταύτῃ Iunt.) Cyr.
 secundum quos Astius accentum
 correxit.

δὲ] δῆ] Cyr.

ταῦτα] ταῦτὰ Ven. B. ταύτῃ

ποιον δὴ; Πρῶτον μὲν ἀνδραποδισμοῦ πέρι δοκεῖ δίκαιον Ἑλληνας Ἑλληνίδας πόλεις ἀνδραποδίζεσθαι, ἢ μὴδ' ἄλλη ἐπιτρέπειν κατὰ τὸ δυνατὸν καὶ τοῦτο ἐθίζειν, τοῦ Ἑλληνικοῦ γένους φείδεσθαι, εὐλαβουμένους τὴν ὑπὸ τῶν βαρβάρων δουλείαν; Ὄλω καὶ παντὶ, ἔφη, διαφέρει τὸ φείδεσθαι. Μὴδὲ Ἑλληνα ἄρα δοῦλον ἐκτῆσθαι μῆτε αὐτοὺς τοῖς τε ἄλλοις Ἑλλησιν οὕτω ξυμβουλεύειν; Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη· μᾶλλον γ' ἂν οὖν οὕτω πρὸς τοὺς βαρβάρους τρέποιντο, ἑαυτῶν δ' ἀπέχουιντο. Τί δέ;

Par. K. Mon. B. Flor. U. editi ante Astii sec. om. Theod.

ὅταν] καὶ ὅταν Flor. T. Theod. (in quo Sylburgius καὶ uncinis inclusit) Astius in sec. et Stallbaumius.

τινὶ ἄλλω] ἑτέρῳ τινὶ Cyr.

τελευτήσῃ] τελευτήσει Lob. Flor. T. Ald. Bas. ab.

ἂν] om. Lob. Vind. B.

κριθῶσι;] κριθεῖεν. Vind. B. κριθῶσιν; Bekkerus. κριθῶσι. priores et Astius in tert. contra atque Glauco respondet.

Τί δέ;] Τί δαί; Par. A. Bekkerus. Cf. Vol. I. pag. 155., b. Τί δὲ cum commate post πολέμιους Ald. Bas. ab.

πέρι] Vulgo comma additum est (in Ald. punctum) quod ad perspicuitatem non inutile, sed grammatica ratione destitutum cum Astio in pr. et sec. ed. sustuli.

ἄλλη] Ita Par. A. Vind. EF. Ven. C. Par. D. Mon. B. Vat. H. Flor. ACUY. ἄλλην Par. K. ἄλλοις Ang. B. Flor. RT. margo Par. D. Stallbaumius. ἄλλο Bas. b. ἄλλω Bas. a. ἄλλω Ald. Steph. Astius cum reliquis codicibus. (an potius ut neque) ab aliis (fieri istud permittant) Fic. Quum Graecos, qui Graecas civitates servituti addicere vetantur, non singulares, sed civitatis vinculo et ipsos consociatos cogitari necesse sit, recte eis *aliam civitatem* opponi nemo non intelliget.

κατὰ τὸ δυνατὸν] ac pro viribus obstant Fic.

Ἑλληνικοῦ] ἑλληνικοῦ Vind. E. εὐλαβουμένους] εὐλαβουμένοις Vind. F.

διαφέρει] διαφέρειν Vat. B. φείδεσθαι. Μὴδὲ] φείδεσθαι, μὴδὲ Steph. Μὴδὲ — ἀπέχουιντο laudat Eusebius praep. ev. L. XII. p. 358.

ἐκτῆσθαι] ἐκτῆσασθαι Vind. F. Ang. B. Flor. AR. κεντῆσθαι Vind. D. Ven. B. Par. K. sec. Bekk. Flor. T. Euseb. Cf. ad p. 464. D.

ξυμβουλεύειν] Ita Par. A. Lob. Vind. BDEF. Vat. BHM. Ven. BC. Ang. B. συμβ. Mon. B. (Par. DK.) Ald. Bas. ab. Stephan. et Stallbaumius de Florentinis et de Bekkero tacens. In secunda tamen ed. parum subtiliter sensum huius loci interpretans pro τοῖς τε ἄλλοις Ἑλλησιν οὕτω ξυμβουλεύειν simpliciter μῆτε τοὺς ἄλλους dici potuisse scribit. — Signum interrogandi ab editionibus ante Bekkerum abest.

μᾶλλον] *facilius ac fortius* Fic.

γ' ἂν] γὰρ Vind. F. ante corr. μὲν Euseb.

οὖν] om. Lob. Vind. BDE. Ven. B. Par. K. Vat. HM. Flor. ACT.

ἑαυτῶν] ἑαυτῶ Vind. F.

δ'] δὲ Euseb.

δέ;] δαί; Par. A. Bekkerus. δὲ sine interpunctione Ald. Bas. ab.

σκυλεύειν, ἣν δ' ἐγὼ, τοὺς τελευτήσαντας πλὴν ὄπλων, ἐπειδὴν νικήσωσιν, ἣ καλῶς ἔχει; ἢ οὐ πρόφασιν μὲν D τοῖς δειλοῖς ἔχει μὴ πρὸς τὸν μαχόμενον ἵεναι, ὥς τι τῶν δεόντων δρῶντας, ὅταν περὶ τὸν τεθνεῶτα κυπτάζωσι, πολλὰ δὲ ἤδη στρατόπεδα διὰ τὴν τοιαύτην ἀρπαγὴν ἀπώλετο; Καὶ μάλα. Ἀνελεύθερον δὲ οὐ δοκεῖ καὶ φιλοχρήματον νεκρὸν συλᾶν, καὶ γυναικείας τε καὶ σμικρᾶς διανοίας τὸ πολέμιον νομίζειν τὸ σῶμα τοῦ τεθνεῶτος ἀποπταμένου τοῦ ἐχθροῦ, λελοιπότος δὲ ᾧ ἐπο- E λέμει; ἢ οἷε τι διάφορον δρᾶν τοὺς τοῦτο ποιοῦντας

σκυλεύειν] τὸ σκ. Flor. T.
νικήσωσιν] νικήσουσιν Mon. B.
ἣ] ἢ Vind. F. Mon. B. om.
Ang. B.

ἔχει;] ἔχει, Ald. Steph. Ast.
pr. ἔχει Bas. ab. Ast. sec.

ἢ οὐ] ἢ οὐκ ἢ Ven. B. Vat.
H. ἢ οὐ; ἢ Flor. ACRTV. an-
non? an Fic. ἢ οὐ. ἢ Vind. DE.
ἢ οὐ. Lob. Vind. BF. Ald. ἢ οὐ;
Mon. B. et reliquæ editiones ante
Bekkerum, qui tacite falsam in-
terpunctionem sustulit tacitosque
asseclas Astium in tert. et Stall-
baumium nactus est.

ἔχει] ἔχον Mon. B. om. Lob.
Vind. B. Vat. BM.

τὸν] τῶν Ald. Bas. ab. pro
quo Stephanus τὸν in textu po-
nens in annotatione p. 21. dubi-
tat, an τὸ ponendum sit. τὸν co-
dices verum esse docent, τὸ tan-
tum in Flor. R. et, ut videtur,
in Ang. B. exstat, quem Bekke-
rus in comm. τὸ in hoc versu
omittere ostendit.

D τι] τε Vind. D. (τ superscripta
vocali.)

ὅταν περὶ τὸν τεθνεῶτα κυ-
πτάζωσι] — κυπτάζωσι Ven. C.
quando inter cadavera volutantur
Fic.

δὲ] δὲ δὴ Vat. H.

διὰ τὴν τοιαύτην ἀρπαγὴν]
rapiendi cupiditate Fic.

ἀπώλετο] ἀπώλητο Mon. B.
Signum interrogandi a Bekkero
est.

Ἀνελεύθερον — διακωλύσεις;

E.] habet Stobaeus serm. CXXIII.
p. 620.

τε] om. Stob. Trinc. Gesn.
(Gaisf. ex cod. AB. recepit.)

σμικρᾶς] σμικρᾶς Vind. F.
Bas. b.

τὸ πολέμιον] τὸ om. editi ante
Bekkerum.

τι] τί Vind. F. Mon. B. Stob.
Trinc.

διάφορον] διάφορον Par. K.
sec. Bip. διάφερον Ang. B. δια-
φέρων Flor. R.

κυνῶν] κουνῶν Stob. Trinc. E
οἷς] om. Vind. D. Stob. cod.
A. Trinc.

βάλλοντος] βάλοντος Par. A.
Bekkerus, Astius in tert. et Stall-
baumius in sec. ed. quod, si de
percussis canibus sermo est, prae-
ferendum, ceteroquin unius codi-
cis licet optimi testimonio non sa-
tis tutum censeo. Videtur autem
Socrates non de percussis tantum,
sed de omnibus canibus omnino
cogitasse eorumque hanc consue-
tudinem dicere, ut in lapides, qui-
bus percussi fuerint, saeviant,
iacientem ipsum neminem aggre-
diantur. Nam ita demum similes
per omnia his illi sunt, qui mor-
tuos spoliant; vivis non solum il-
lis, sed quibuslibet manum inferre
non audent, quos ob id ipsum
parvo et muliebri animo praedi-
tos dicit. Itaque praesens Sto-
baei quoque et Ficini auctoritate
munitum tenui tenendumque in
Aristotelis loco Rhetor. L. III.
c. 4. existimo, ubi de similitudi-

τῶν κινῶν, αἱ τοῖς λίθοις, οἷς ἂν βληθῶσι, χαλεπαίνουσι τοῦ βάλλοντος οὐχ ἀπτόμεναι; Οὐδὲ σμικρὸν, ἔφη. Ἐατέον ἄρα τὰς νεκροσυλίας καὶ τὰς τῶν ἀναιρέσεων διακαλύσεις; Ἐατέον μέντοι, ἔφη, νῆ Δία. Οὐδὲ μήν που πρὸς τὰ ἱερὰ τὰ ὄπλα οἴσομεν ὡς ἀναθήσοντες, ἄλλως τε καὶ τὰ τῶν Ἑλλήνων, εἴαν τι ἡμῖν μέλη τῆς πρὸς τοὺς ἄλλους Ἑλληνας εὐνοίας· μᾶλλον δὲ καὶ φο- 470 βησόμεθα, μή τι μίασμα ἢ πρὸς ἱερὸν τὰ τοιαῦτα ἀπὸ τῶν οἰκείων φέρειν, εἴαν μή τι δὴ ὁ θεὸς ἄλλο λέγῃ. Ὁρθότατα, ἔφη. Τί δέ; γῆς τε τμησεως τῆς Ἑλληνικῆς

nis (εἰκόνοσ) usu in prosa oratione disserens hoc exemplum commemorat: οἷον τὸ ἐν τῇ Πολιτεία τῇ Πλάτωνος, ὅτι οἱ τοὺς τεθνεώτας συνλευόντες εἰοίκασι τοῖς κινιδίοις, ἃ τοὺς λίθους δάκνει τῶν βαλλόντων οὐχ ἀπτόμενα. quem locum Stallbaumius in nota laudans secundum nonnullos βαλόντων scribit. Ceterum quod Toupii coniecturam emend. in Suid. p. 349. Lips. pro τοῖς λίθοις χαλεπαίνουσι secundum Suidae locum τοὺς λίθους περιχαίνουσι scribentis codices non confirmarunt, neque mirum est neque dolendum.

οὐχ ἀπτόμεναι] om. Stobaeus Trinc.

καὶ τὰς τῶν ἀναιρέσεων διακαλύσεις] victoriae namque ob sunt Fic. quem Stephanus in annot. p. 21. vere iudicat non aliud legisse, sed Platonis sensum assecutum non esse. In Vat. H. Flor. AV. super καλύσεις scriptum est συνλευσεις. Signum interrogandi Bekkero debetur, quem Astius sequi noluit.

ἔφη] post νῆ Δία Vind. BD.

πρὸς τὰ ἱερὰ] in templum Fic.

μέλη] μέλλη Flor. ACT. μέλει Par. K. sec. Bip. Lob. Flor. U.

τοὺς] om. Par. K.

470 μᾶλλον δὲ καὶ] maxime vero Fic.

φοβησόμεθα] Ita Par. AK. Vat. BH. Flor. ACTV. φοβηθήσόμεθα reliqui cum editis, quod

non minus probum, sed ob codices posthabendum erat, ut ὄφεληθησονται L. I. pag. 343. B. εὐλαβηθήσονται L. III. p. 410. A. et huius libri pag. 467. D. ἀχθησεται L. X. p. 603. E. et ipsum φοβηθήσονται Apol. p. 29. B. quod nescio quam ob rem Bekkerus ex paucis codicibus pro vulgato φοβήσονται recepit. Quamquam nostro loco partium meorum librorum ratio, partim quod Bekkerus vulgatam intactam reliquit, nonnihil dubitationis de Par. A. et Vat. BH. iniicere potest. Ceterum in contrariam quoque partem librarii nonnunquam errarunt, ut Phaedon. p. 115. C. ubi προθυμηθησόμεθα, et Symp. p. 194. B. ubi διορβηθησεται tenendum videtur.

ἢ] ἢ Vind. F.

ἱερὸν] τὸ ἰ. Mon. B. Flor. U.

τὰ τοιαῦτα] ταῦτα Lob. Vind. B. Vat. BM.

φέρειν] φέρον Vind. B. φέρη Vat. M.

λέγῃ. Ὁρθότατα] λέγει: ὀρθότατα Vind. F.

Τί δέ;] Τι δαι; Par. A. Bekkerus. Τι δὲ sine interpunctione Ald. Bas. ab. et in sec. ed. Stallbaumius, qui post ἐμπρησεως signum interrogandi fecit, ubi in illis et in reliquis comma est. Mihi te inter γῆς et τμησεως interpositum et haud dubie ad sequentia spectans eorumque movens expectationem artiori horum genitivorum et proximorum τί δέ;

καὶ οἰκιῶν ἐμπρήσεως ποῖόν τί σοι δράσουσιν οἱ στρατιῶται πρὸς τοὺς πολεμίους; Σοῦ, ἔφη, δόξαν ἀποφαινομένου ἠδέως ἂν ἀκούσασιν. Ἐμοὶ μὲν τοίνυν, ἦν
 B δ' ἐγὼ, δοκεῖ τούτων μῆδέτερα ποιεῖν, ἀλλὰ τὸν ἐπέ-

injurtae obstare eosque magis cum inferioribus illis ποῖόν τί σοι δράσουσιν coniungere videtur. Atque eodem modo Socrates p. 469. B. et C. τί δέ; usurpavit. Ficinus Τί δέ; — πολεμίους; ita interpretatus est: *An tui milites Graecorum, quibuscum pugnant, agros depopulabuntur ac domos incendunt?*

τε τμήσεως] τετμήσεως Mon. B. Ald. Bas. ab. τε καὶ τμήσεως Vind. E. Vat. H. Flor. ACV. Quod Stephanus annot. pag. 21. περί addendum existimat, eius praepositionis haud raro compendium fieri constat. Cf. Matthiae gramm. p. 650.

τῆς] om. Lob. Vind. B. Vat. M.

οἰκιῶν] οἰκῶν Vind. E.
 ἀποφαινομένου] ἀποφαινομεν οὗ Vind. F.

μὲν] om. Vind. D. Vat. H. Flor. TV.

δοκεῖ] om. Flor. T. δοκεῖς Vind. E. Flor. AC.

B μῆδέτερα] γρ^{αι} μῆτέρα margo Flor. A.

ἀφαιρέσθαι,] Ex Ald. Bas. ab. comma revocavi, quod Stephanus et recentiores in punctum mutaverunt. Sententia sua declarata Socrates sine magno intervallo se ad rationem eius reddendam paratum ostendit.

σοι] σοι Mon. B. a m. pr.

Φαίνεται μοι — ἄλλοτριόν πόλεμος.] excerpit Stobaeus serm. XXXXI. p. 258. Sed in editione Trinc. omissa sunt.

ταῦτα — εἶναι δύο] om. Vind. D. Post ταῦτα Ven. B. Vind. E. Vat. H. Flor. ACTV. et a m. s. Par. A. cum Stobaeo editisque ante Bekkerum articulum τὰ addiderunt, quo scilicet pronomen istud carere non posse videretur.

Neque non ferri aliquo modo possit. Sed eo deleto verborum constructio haec est: φαίνεται μοι ταῦτα, πόλεμος τε καὶ στάσις, ὥσπερ καὶ ὀνομάζεται δύο ὀνόματα, οὕτω καὶ εἶναι δύο. quae faciliorem interpretationem habent, quam illa: φαίνεται μοι ταῦτα τὰ ὀνόματα, πόλεμος τε καὶ στάσις, ὥσπερ καὶ ὀνομάζεται δύο, οὕτω καὶ εἶναι δύο. Quamquam concedendum est proxime sequens ὄντα ita comparatum videri, ut ad ταῦτα τὰ ὀνόματα potius, quam ad ταῦτα referri debeat. Sed quoniam πόλεμος et στάσις, quae per ταῦτα significantur, tam nomina, quam res sunt, illud ὄντα eatenus referri ad ea potest et debet, quatenus nomina sunt. Sic codicum auctoritatem retinere licet.

δυοῖν] δυεῖν Lob. Vind. B. Vat. M. Bekkerus et in tert. ed. Astius; vereor, ut satis re explorata; δυοῖν a Platone pariter atque ab reliquis illius aetatis scriptoribus pro legitima genitivi et dativi forma usurpatum esse multorum locorum certa et varietatis experta scriptura testatur. Eorum partem Rückertus ad Symp. p. 113. indicavit, quos hic repetere aliisve addendis augere inutile putavi. Contra pauci reperiuntur, quibus δυεῖν non dicam omnium, sed meliorum librorum auctoritate ita commendetur, ut a Platone profectum videatur. Tales sunt Symp. p. 192. E. penult. ubi Clark. Coisl. Vat. A. Vind. A. Ang. C. Ven. E. ἐν δυεῖν εἰς γενέσθαι exhibent. Ib. p. 211. C: ἀπὸ δυεῖν ἐπὶ πάντα, quae vulgata eademque optimorum, quamvis non plurimorum librorum lectio est. Leg. L. I. p. 633. E: (ἔθνη) ἀμφισβητοῦντα ὑμῖν πόλεσι δυεῖν τῷ λόγῳ διαμάχουτ' ἄν. Ita Par. A.

τειον καρπὸν ἀφαιρεῖσθαι, καὶ ὧν ἔνεκα, βούλει σοὶ λέγω; Πάνυ γε. Φαίνεται μοι, ὥσπερ καὶ ὀνομάζεται δύο ταῦτα ὀνόματα, πόλεμος τε καὶ στάσις, οὕτω καὶ εἶναι δύο, ὄντα ἐπὶ δυοῖν τινοῖν διαφοραῖν. λέγω δὲ

Vat. CM. Vind. C. Ricard. B. Flor. AMW. Voss. Ibid. L. VI. p. 754. E: (τίμημα) *δυεῖν* *μναῖν*, secundum Par. A. Vat. CM. Ang. B. Flor. A. Ald. Lovan. Ib. p. 774. D. ubi eadem verba in Par. A. Vat. CM. Flor. A. leguntur, superscripta tamen in Vat. C. diphthongo *οι*. Ib. L. VIII. p. 846. C: *εἴτ' ἐπὶ δυεῖν εἴτ' ἐφ' ὀπόσων* (masculino) secundum Par. A. Vat. CM. Pal. C. Ricard. B. Flor. ACMW. Civ. L. VIII. p. 546. C: (*διαμέτρων*) *ἀρρήτων* δὲ *δυεῖν* secundum Par. A. Ven. C. Flor. C. Tim. p. 79. D: *δυεῖν* δὲ *ταῖν διεξόδοιων οὔσαι* secundum optimum Vind. CCCXXXVII. Lob. Flor. BL. Par. SY. Amb. B. Vat. M. Euthyd. p. 306. A: *ἐν δυεῖν κακοῖν* secundum Clark. Flor. B. et fortasse ib. paullo ante *ἐν δυεῖν ἀγαθοῖν* secundum Vat. B. Flor. B. Paulo frequentiores ii loci sunt, quibus ita ut nostro secundi tertique ordinis codices *δυεῖν* habent, quod fortasse pro maiori eorum vel numero vel pretio hic illic contra optimos recipiendum esset, si grammatici id aut magis Atticum aut nominatim Platoni usitatum tradidissent, aut denique ita commendassent, ut sufficiente ratione et lectione nisam secuti viderentur doctrinam. Sed is, qui optime de hac re praecepit, lexicī rhetorici auctor apud Eustathium ad Il. T. II. pag. 333, 8. 15. 17. Lips. nihil aliud tradidit, nisi Atticos *interdum δυεῖν* pro *δυοῖν* dixisse, apud veteres raro id inveniri, esse tamen a Thucydide usurpatum, et recentiores contra analogiam dualis ita scribere. Neque Phrynichus Ecl. p. 210. Lob. *δυεῖν* alteri praefert, tantum *probum* esse dicit, et simul eos reprehendit, qui pro dativo utantur, quum genitivus sit; cui praeepto

in scholiis Viteberg. ad Eurip. Hec. 45. repetito Platonis locus Leg. L. I. supra significatus repugnat. Artioribus etiam finibus non magis probabiliter usum eius circumscribit grammaticus a Bachmanno editus anecd. T. II. p. 372, 2. *δυεῖν δίχα τοῦ ἀρθρου γενικῆς ἐπαγομένης* dici tradens. Denique Heraclides apud Eustathium ad Od. T. II. p. 257, 35. *δυεῖν* recentissimis Atticis proprium, certe Platoni alienum censuisse videtur, dum docet *τοὺς Ἀττικοὺς τὴν οἱ δίφθογγον εἰς τὴν εἰ μεταποιεῖν, τὸ δυοῖν λέγοντας δυεῖν, καὶ τὸ οἴκοι οἴκει, καὶ τὸ ποῖος πεῖος*. Nulla igitur caussa est, cur nostro loco Platonem *δυεῖν* scripsisse statuamus eamque formam ei unius adeo aut paucorum non optimorum codicum gratia impertiamus, quod Bekkerus plerumque fecit. Cf. Criton. p. 52. A. 162, 16. (ubi Stallbaumius de codicibus vehementer falsus est.) Gorg. 473. D. 59, 7. 481. D. 77, 19. (quo loco *δυεῖν* Bekkerō eo magis suspectum esse debebat, quod in glossemate iteratum videret.) 493. D. 101, 13. Theaet. 187. B. 271, 5. (ubi Stallbaumius *δυοῖν* tenens parum sibi constitit.) Crat. 418. D. 75, 21. (ubi idem vulgatam in nullo codice praeter Par. E. et Zittav. exstantem recte deseruit.) Symp. 192. E. 4. 403, 12. (ubi Bekkerus falso in Clark. *δυεῖν* legi perhibet.) Phaedon. 101. B. 93, 10. 102. D. 96, 15. Civ. VIII. 587. B. Tim. 53. C. 66, 19. 56. E. 73, 5. 63. C. 85, 14. Axioch. 366. C. 509, 33. Parm. 142. E. 36, 1. quo loco Bekkerus coniunctis Ven. A. Par. I. tribuit, quod singulis ib. 129. A. 8, 6. 143. D. E. 37, 19. 38, 1. 4. et Ambrosiano Civ. I. 351. E. concedendum non putavit. Eandem

τὰ δύο, τὸ μὲν οἰκειὸν καὶ ξυγγενές, τὸ δὲ ἀλλότριον καὶ ὀθνεῖον. ἐπὶ μὲν οὖν τῇ τοῦ οἰκειοῦ ἔχθρα στάσις κέκληται, ἐπὶ δὲ τῇ τοῦ ἀλλοτρίου πόλεμος. Καὶ οὐδέν γ', ἔφη, ἄπο τρόπου λέγεις. "Οὐρα δὴ καὶ εἰ τόδε
 C πρὸς τρόπου λέγω. φημὶ γάρ τὸ μὲν Ἑλληνικὸν γένος αὐτὸ αὐτῷ οἰκειὸν εἶναι καὶ ξυγγενές, τῷ δὲ βαρβαρικῷ ὀθνεῖόν τε καὶ ἀλλότριον. Καλῶς γε, ἔφη. Ἑλληνας μὲν ἄρα βαρβάροις καὶ βαρβάρους Ἑλλησι πολεμεῖν μαχομένους τε φήσομεν καὶ πολεμίους φύσει εἶναι, καὶ πόλεμον τὴν ἔχθραν ταύτην κλητέον. Ἑλληνας δὲ Ἑλλησιν, ὅταν τι τοιοῦτο δρῶσι, φύσει μὲν φίλους εἶναι, νοσεῖν δ' ἐν τῷ τοιούτῳ τὴν Ἑλλάδα καὶ στασιά-
 D ξειν, καὶ στάσιω τὴν τοιαύτην ἔχθραν κλητέον. Ἐγὼ μὲν, ἔφη, συγχωρῶ οὕτω νομίζειν. Σκόπει δὴ, εἶπον,

fere, quam nos in Platone, in Thucydidē normam sequitur Poppo Vol. I. p. 224. sed Phrynichi sententiam de dativo fortassis haud spernendam dicit.

ὀθνεῖον] Pollux III. 55: τὸ δὲ ὀθνεῖος ποιητικώτερον. Πλάτων δὲ αὐτῷ κέχρηται. Harpocratio: ὀθνεῖος Ἰσαῖος ἐν τῷ κατὰ Στρατοκλέους ἀντὶ τοῦ ἀλλότριος, ὡς καὶ παρὰ Πλάτωνι ἐν πρώτῳ Νόμων. (p. 629. E: τὸν ὀθνεῖόν τε καὶ ἔξωθεν πόλεμον.) Photius: ὀθνεῖος ἀλλογενῆς, ξένος, ἀλλότριος. Ἰσαῖος καὶ Πλάτων. Cf. Protag. p. 316. C.

οὖν] om. Ven. B. Vind. DE. Mon. B. Vat. H. et in sec. edit. Stallbaumius, quod haud dubie ex glossemate ortum sit. Temere.

τῇ τοῦ οἰκειοῦ] τῇ Mon. B. tantum in margine et, ut videtur, a m. s. habet.

οὐδέν] οὐδέ Vind. F. Ang. B. Vat. H.

γ'] γε Lob. Vind. BEF. Flor. ACIV.

ἄπο τρόπου] ἀποτρόπου Bas. ab. Cf. Bastius ad Gregor. p. 211.

καὶ εἰ] καὶ Vind. F. εἰ καὶ Mon. B. Ang. B. καὶ, εἰ Astius in pr. et Stallbaumius in sec. ed. Cf. Vol. I. p. 134, b.

C τρόπου] τρόπον Par. D.

αὐτὸ] om. Mon. B.

αὐτῷ] αὐ. Vind. F.

γε] γ' Ang. B.

πολεμεῖν μαχομένους] Ita Mon. B. sed superscriptis β α. μαχομένους πολεμεῖν Vind. F. Ang. B. Flor. R. et margo A. quem verborum ordinem scriptor non quod πολεμεῖν μαχομένους plane in unam notionem coëant, quemadmodum Stallbaumius statuit, sed ideo improbasse videtur, quod non tantum pugnantēs, sed omni tempore πολεμίους φύσει Græcos et barbaros significare vellet.

φήσομεν] post καὶ Par. K.

πολεμίους] πολέμους Vind. F.

τοιούτο] Ita Par. A. Lob. Vind. DEF. Vat. BH. Ven. BC. Ang. B. Flor. ACRTV. Bekkerus et in tert. Astius. τοιοῦτον reliquæ cum reliquis codicibus editiones.

φύσει μὲν] post φίλους Vat. B.

νοσεῖν] νοσεῖ cum litura in fine Vind. F.

δ'] δὲ Lob. Vind. B.

τῷ] om. Vind. F. Ang. B. Flor. R.

καὶ στάσιω — νομίζειν.] om. D Lob. Vind. B. Vat. BM.

συγχωρῶ] ξυγγ. Vind. DEF. Ven. B. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRT. et recentiores edd.

ὅτι ἐν τῇ νῦν ὁμολογουμένην στάσει, ὅπου ἂν τι τοιοῦτον γένηται, καὶ διαστῆ πόλις, ἐὰν ἐκότεροι ἐκατέρων τέμνωσιν ἀγροὺς καὶ οἰκίας ἐμπιπρωσιν, ὡς ἀλιτηριώδης τε δοκεῖ ἢ στάσις εἶναι, καὶ οὐδέτεροι αὐτῶν φιλοπόλιδες· οὐ γὰρ ἂν ποτε ἐτόλμων τὴν τροφὸν τε καὶ μητέρα κείρειν· ἀλλὰ μέτριον εἶναι τοὺς καρποὺς ἀφαι-
 465 ρεῖσθαι τοῖς κρατοῦσι τῶν κρατουμένων, καὶ διανοεῖ- E
 σθαι ὡς διαλλαγησομένων καὶ οὐκ ἀεὶ πολεμησόντων. Πολὺ γὰρ, ἔφη, ἡμερωτέρων αὕτη ἢ διάνοια ἐκείνης. Τί δὲ δῆ; ἔφη· ἦν σὺ πόλιν οἰκίζεις οὐχ Ἑλληνὶς ἔσται; Δεῖ γ' αὐτὴν, ἔφη. Οὐκοῦν καὶ ἀγαθοί τε καὶ ἡμεροὶ ἔσονται; Σφόδρα γε. Ἄλλ' οὐ φιλέλληνες; οὐδὲ οἰκίαν τὴν Ἑλλάδα ἡγήσονται οὐδὲ κοινωνήσουσιν ὄνπερ οἱ ἄλλοι ἰερωῶν; Καὶ σφόδρα γε. Οὐκοῦν τὴν πρὸς

οὔτω νομίζειν] ἔντω νομίζειν
 Mon. B. om. Fic. (*Assentior equidem.*)

Σκόπει δῆ] *vides* —? Fic.
 ἐν τῇ νῦν — διαστῆ πόλις] *in seditiosa civitate* Fic.

ὁμολογουμένη] ὁμολογουμένη
 Vat. H. ὁμολογουμένη cum ω super
 ὁ et int. vers. addito η post γ
 Vind. D.

τοιοῦτον] Ita Par. A. Ven. B.
 Vind. E. Vat. H. Flor. ACV.
 τοιοῦτο reliqui cum editis ante
 Bekkerum.

ἐκότεροι] ἐκατέροις Vind. E.
 τέμνωσιν] τέμνωσιν idem.
 ὡς] om. idem. Est anacoluthon.

ἀλιτηριώδης] ἀλιτ. Vind. B.
 Timaeus lex. p. 23: ἀλιτηριώδης·
 ἀμαρτωλὸν ἢ πλάνον. ἀλη γὰρ
 ἢ πλάνη καὶ ἢ ἀμαρτία. An igitur
 neutrum hoc loco invenit? Cf.
 reliqui loci a Ruhnkenio laudati,
 qui plura de hac voce ad scholia
 dicturus erat, et quos citavit
 Wernsdorfius ad Himer. p. 138.
 pernicioſa Fic. immo *impia*.

ποτε] ποτ' Vind. F. Ang. B.
 μέτριον εἶναι] *satis esse factum putarent* Fic. Similiter
 Stephanus annot. p. 21. ἡγοῦντο vel
 ἐνόμιζον aut aliud eiusdem signifi-
 cationis verbum deesse putabat.

Mihi infinitivus ad praegressum
 δοκεῖ referendus videtur.

τῶν κρατουμένων] *aliorum* Fic. E
 διαλλαγησομένων] διαλλαγη-
 σομένων Ven. B. a m. pr.

Πολὺ] πολλή, in marg. a m.
 s. λῷ, Mon. B. *perfecto* Fic.
 γὰρ] om. Vind. D.

ἡμερωτέρων] ἡμερωτέρα Vind.
 E.

ἐκείνης. Τί δὲ δῆ;] om. Fic.
 οἰκίζεις] νομίζεις Par. K. sec.
 Bekk.

Ἑλληνὶς] ἔλληνες Vind. F.
 ἔσται] om. Fic.

γ'] γε Vind. F.
 ἔφη] ἔφην Vind. D.

ἡμεροὶ] ἡμέτεροι Vind. F. Ang.
 B.

ἔσονται] om. Fic. In Vind. B.
 nulla interpunctio, in Ald. punctum est.

Ἄλλ' οὐ] *Quare* —. Fic.
 φιλέλληνες] φιλλέληνες Vind.
 E.

οὐδὲ] οὐδ' Vind. F. Ang. B.
 Flor. R. *nempe* —. Fic.

οἰκίαν] οἰκίαν Ven. B.
 ὄνπερ] ὥσπερ Vind. BD. ut
 Fic.

οἱ ἄλλοι] οἱ om. Ven. C. Par.
 DK. Vind. F. Mon. B. Ang. B.
 Flor. U. editi ante Bekkerum.

Καὶ] om. Vat. H.

- 471 τούς Ἑλληνας διαφορὰν, ὡς οἰκείους, στάσιν ἡγήσονται καὶ οὐδὲ ὀνομάσουσι πόλεμον; Οὐ γάρ. Καὶ ὡς διαλλαγῆσόμενοι ἄρα διοίσονται; Πάνυ μὲν οὖν. Εὐμενῶς δὴ σωφρονοιῦσιν, οὐκ ἐπὶ δουλείᾳ κολάζοντες οὐδ' ἐπ' ὀλέθρῳ, σωφρονιστὰι ὄντες, οὐ πολέμιοι. Οὕτως, ἔφη. Οὐδ' ἄρα τὴν Ἑλλάδα Ἑλληνες ὄντες κερουῖσιν οὐδὲ οἰκήσεις ἐμπρήσουσιν οὐδὲ ὁμολογήσουσιν ἐν ἐκάστη πόλει πάντα ἐχθρούς αὐτοῖς εἶναι, καὶ ἀνδρας καὶ γυναῖκας καὶ παῖδας, ἀλλ' ὀλίγους αἰεὶ ἐχθρούς
- B** τούς αἰτίους τῆς διαφορᾶς, καὶ διὰ ταῦτα πάντα οὔτε τὴν γῆν ἐθελήσουσι κείρειν αὐτῶν, ὡς φίλων τῶν πολλῶν, οὔτε οἰκίας ἀνατρέπειν, ἀλλὰ μέχρι τούτου ποιή-

- τούς] *om.* Flor. T.
 471 οἰκείους] οἰκείων Vind. D.
 ὀνομάσουσι] ὀνομάζουσι Vind. F. ante corr.
 Εὐμενῶς δὴ σωφρονοιῦσιν] εὐ μὲν ὡς δὴ σωφρονοιῦσιν Vind. F. σωφρονοιῦσιν etiam Ald. Bas. a. habent. *pia itaque sententia et temperato animo rem agent* Fic.
 δουλείᾳ] δουλείαν Vind. BF. Vat. M.
 ἐπ' ὀλέθρῳ — πολέμιοι] ἐπολέθρῳ — πολέμιοι Vind. F. ἐπολέμιοι, omissis mediis, Ang. B. In Ald. Bas. ab. Steph. comma post ὀλέθρῳ omissum et post κολάζοντες positum est.
 σωφρονιστὰι] *om.* Fic.
 οὐ πολέμιοι] ὡς οὐ π. Vind. E. Vat. H. Flor. AC.
 αὐτοῖς] Ita Mon. B. Flor. T. sibi Fic. *om.* Lob. Vind. B. Vat. BM. Ven. B. αὐτούς Ven. C. Par. DK. αὐτοῖς Vind. DEF. (Par. A. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRUV.) cum editis; quod, quum proxime sequens εἶναι cogitationem reverti ad verbum ὁμολογήσουσιν iubeat, minus aptum videtur.

ἀεὶ] *om.* Lob. Vind. B. Mon. B. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. Flor. U. *admodum* Fic.

- B** διαφορᾶς] διαφθορᾶς Vind. F. Vat. H. Idem exhibere videntur Flor. ACV. e quibus Stallbaumius διαφορᾶς pro varia lectione af-

fert. Vulgo maiorem interpunctionem addunt.

διὰ ταῦτα] διαταῦτα Vind. BDE.

τὴν] *om.* Lob. Vind. BD. Vat. BM.

ἐθελήσουσι] ἐθελήσουσιν Bas. ab. ἐθέλουσι Ven. B. Vind. E. Vat. H. Flor. ACV.

οἰκίας] οἰκείας Ald. Bas. ab. μέχρι οὐ] Ita Par. A. Vind. F. Ven. C. Par. D. Ang. B. Mon. B. Flor. RU. μέχρις Lob. Vind. BD. Vat. M. — μέχρις οὐ reliqui et editiones ante Bekkerum.

ἀναίτιων] ἀν — Vind. D. a m. s. int. vers. habet. ἀναίτιως, quod docto cuidam viro in mentem venisse Stallbaumius narrat, non optimae notae vocabulum et vix e codicibus recipiendum, nedum e coniectura vulgatae, quae nihil offensionis habet, substituendum videtur. Ceterum nescio an huc respexerit Proclus T. III. pag. 62. Cous. διὰ ταῦτα καὶ ὁ ἐν Πολιτεία Σωκράτης ἀξιοῦ δύναμιν ἔχειν τὴν πόλιν τοσαύτην, ὅση καὶ αὐτὴν καὶ τοὺς γείτονας αὐτῆς ἀδικουμένους ὑπ' ἀλλήλων δύναται σώζειν, ὡς τοῦ πολέμου τέλος ὄντος τοῦ δικαίου καὶ οὐ τῆς νίκης οὐδὲ τῆς λαφυραγωγίας οὐδὲ ἄλλου τινὸς τοιούτου.

ἀλοῦντων] ἀλοῦντες Bas. b. Etiam Lob. Ven. B. εἰς super ὧν

σονται τὴν διαφορὰν, μέχρι οὗ ἂν οἱ αἴτιοι ἀναγκασθῶσιν ὑπὸ τῶν ἀναιτίων ἀλγούντων δοῦναι δίκην. Ἐγὼ μὲν, ἔφη, ὁμολογῶ οὕτω δεῖν πρὸς τοὺς ἐναντίους τοὺς ἡμετέρους πολίτας προσφέρεισθαι, πρὸς δὲ τοὺς βαρβάρους ὡς νῦν οἱ Ἕλληνας πρὸς ἀλλήλους. Τιθῶμεν δὴ καὶ τοῦτον τὸν νόμον τοῖς φύλαξι, μήτε γῆν τέμνειν C μήτε οἰκίας ἐμπιπράναι; Θῶμεν, ἔφη, καὶ ἔχειν γε καλῶς ταῦτά τε καὶ τὰ πρόσθεν. ἀλλὰ γὰρ μοι δοκεῖς, ὦ Σώκρατες, ἐάν τις σοι τὰ τοιαῦτα ἐπιτρέπη λέγειν, οὐδέποτε μνησθήσεσθαι ὃ ἐν τῷ πρόσθεν παρωσάμενος πάντα ταῦτα εἶρηκας, τὸ ὡς δυνατὴ αὕτη ἡ πολιτεία γενέσθαι, καὶ τίνα τρόπον ποτὲ δυνατῆ. ἐπεὶ ὅτι γε, εἰ

exhibent. Ficinus hoc praetermisit: *quatenus, qui discordiae causam dederunt, insontibus poenas solvant.* Significatur autem necessitas innocentibus quoque damnum inferendi, quo nocentes punire et ad pacem adigere cogantur.

μὲν] μὲν οὖν Vind. F. Ang. B. Flor. R.

δεῖν] δὴ Vind. D.

ἐναντίους] Ἕλληνας Mon. B. Flor. U. quem dum Stallbaumius in pr. ed. pro τοὺς ἐναντίους τοὺς ἡμ. habere ait τοὺς Ἕλληνας τοὺς ἀλλήλους: καὶ τοῦτο: τιθῶμεν δὴ τοῖς Ἕλλησι μήτε— triplicem varietatem, quae prorsus eadem in Mon. B. exstat, prosperam hunc unum in locum coniecit, atque in sec. pro δεῖν πρὸς τοὺς ἐναντίους Monacensem et Florentinum πρὸς τοὺς Ἕλληνας τοὺς ἀλλήλους: καὶ τοῦτο: τιθῶμεν exhibere docens errorem non correxit, sed auxit. Ἕλληνας etiam Ficinus legisse videtur, qui οὕτω — προσφέρεισθαι ita esse Graecis pugnantibus repugnandum interpretatus est.

τοὺς ἡμετέρους] τοὺς om. Bas. b. προσφέρεισθαι,] προσφέρεισθαι: Mon. B. ante corr. προσφέρεισθαι. e corr. ut Ald. Bas. ab. Atque ita saepe in illo codice punctorum, quae personae mutationem indicant, alterum erasum est.

PLATONIS OP. II.

Stephanus, Bekkerus, Stallbaumius et in tert. Astius colon fecerunt.

ἀλλήλους.] ἀλλήλους: καὶ τοῦτο. Mon. B. Ficinus quum προσφέρεισθαι non recte intellexisset, hic aliquid interpolavit: *contra barbaros autem ita animatos esse debere, ut nunc Graeci contra Graecos affecti sunt.*

Τιθῶμεν — νίεις D.] excerpit Stobaeus serm. XXXXI. p. 258. Sed Trinc. omisit.

καὶ] om. Fic.

τοῖς φύλαξι] τοῖς Ἕλλησι Mon. B. commate non postposito, sed anteposito. Eandem interpunctionem in Bekkeri editionem typographetae, opinor, culpa illatam Astius in tert. et Stallbaumius in utraque adsciverunt.

ταῦτά τε] ταῦτά γε Lob. Vind. C BDE. Ven. B. Vat. HM. Flor. ACTV. Bas. b.

γὰρ] om. Stob. cod. A.

μοι] om. Vind. E.

τις σοι] τι σοι Ang. B. Flor. R. τισι Vind. F.

ἐπιτρέπη] ἐπιτρέποι Vat. B. Lob. ἐπιτρέπει Flor. V. ἐπιτρέπειν Ven. C.

μνησθήσεσθαι] μνησθήσεται Vat. H. et, sup. σθ, Flor. T. μνήσεσθαι Stob. cod. A.

ταῦτα] ante πάντα Lob. Vind. B. Vat. M. τὰ τοιαῦτα Ven. C.

γε] om. Flor. T.

G

γένοιτο, πάντ' ἂν εἴη ἀγαθὰ πόλει ἢ γένοιτο, καὶ ἂν
 D σὺ παραλείπεις, ἐγὼ λέγω, ὅτι καὶ τοῖς πολεμίοις ἀριστ'
 ἂν μάχονται τῷ ἥμισυ ἀπολείπειν ἀλλήλους, γιγνώ-
 σκουτές τε καὶ ἀνακαλοῦντες ταῦτα τὰ ὀνόματα ἑαυ-
 τούς, ἀδελφούς, πατέρας, υἱεῖς· εἰ δὲ καὶ τὸ θῆλυ συ-
 στρατεύοιτο, εἴτε καὶ ἐν τῇ αὐτῇ τάξει εἴτε καὶ ὀπισθεν
 ἐπιτεταγμένον, φόβων τε ἔνεκα τοῖς ἐχθροῖς καὶ εἴ ποτέ
 τις ἀνάγκη βοήθειας γένοιτο, οἶδ', ὅτι ταύτῃ πάντῃ

πάντ'] πάντα Lob. Vind. BD.
 πάν, omisso τ' et sequentibus sex
 vocibus, Ang. B.

εἴη] οἶει Flor. C.

ἀγαθὰ πόλει] ἀγαθὴ πόλις
 Vind. BD. In Lob. et Vat. M. η
 super ἂ et ις super ει adscriptum.
 ἀγαθὰ πόλεως Vat. B.

ἢ γένοιτο] om. Stob. cod. A.
 In Mon. B. punctis sunt notata.
 Ficinus h. l. non dubito addens,
 deinde ἐγὼ λέγω omittens sensum
 non male reddidit. Atque etiam
 in Graecis verbum, quo ὅτι γε
 etc. spectent, mihi non, ut Astio
 et Stallbaumio, omissum, sed per
 anacoluthon mutatum videtur, pro
 ὁμολογῶ vel alio similis significa-
 tionis illato λέγω, quod quum ob
 praepositum ἐγὼ nihil amplius,
 quam supplementum verborum ἂν
 σὺ παραλείπεις exhibere et per
 copulam eis coniunctum esse de-
 beret, ommissa copula, quemadmo-
 dum in contra positis solet omitti,
 in locum verbi ὁμολογῶ successit.
 Similiter Latine si dicas: nam fu-
 turum esse, ut, haec si exstiterit
 rei publicae forma, ei civitati, in
 qua exstiterit, omnia bona con-
 tingant, etiam quae tu praeter-
 mittis, ego edico, exspectationi
 verbis primis motae extremum
 edico utcumque satisfaciatur. Itaque
 comma post παραλείπεις a recen-
 tioribus omissum restitui. Stall-
 baumius in sec. ed. verba ἂν σὺ
 παραλείπεις ἐγὼ λέγω lineis trans-
 versis ab reliqua oratione separa-
 vit.

D μάχονται] μάχοιτο Vind. E.
 Vat. H. Flor. ACTV. Stob. Gesn.
 Ald. Bas. ab.

τῷ] τὸ Vind. F. Vat. H.
 ἀπολείπειν] ἀπολίπειν Vind.

D.

γιγνώσκουτές] γινώσκ. Lob.
 Vind. BD. Mon. B. (Flor. ACTUV.)
 Stob. Ald. Bas. ab. Steph. tacen-
 tibus Bip. V. ad p. 472. A. co-
 gnoscentes se invicem esse propin-
 quos Fic.

τε] om. Vind. D.

ἑαυτούς] Ita Par. A. Vind. E.
 Vat. H. Flor. ACRTV. Stob. cod.
 A. ἑαυτοῖσους Ang. B. ἑαυτοῖς
 reliqui codices, Stob. Gesn. et
 editi ante Bekkerum, quos sequit-
 ur Matthiae gramm. p. 770. Mihi
 accusativus quum ob codices prae-
 ferendus, tum ad γινώσκοντες
 concinnior et per se exquisitior
 videtur. Conf. Bernhardy synt.
 p. 122.

ἀδελφούς] δελφούς Vind. F.

συστρατεύοιτο] συστρεύοιτο
 Vind. E. Vat. H. Flor. AC.

αὐτῇ] αὐτῇ Ald. Bas. ab.

ὀπισθεν] int. vers. Vind. F.

ἐπιτεταγμένον] ἐπιτεταγμένον
 idem. ἐπιτεταγμένον Mon. B.

φόβων] Vind. F. v. int. vers.
 additum habet. φόβου Vind. D.
 Flor. R.

ποτέ] ποτέ Vind. F.

ταύτῃ πάντῃ] π. τ. Ang. B.
 Flor. R. . . . π. ταῦτι (ex emend.
 ταῦτι) Vind. F.

ἄμαχοι] ἄμαχον Vind. F.

οἴκοι] οἴκη idem.

γε] τε Lob. Vind. BF. Vat.
 BM. Ven. C. Par. DK. Mon. B.
 Flor. RU.

ἂ παραλείπεται] Haec Step-
 hanus, qui in textu cum prioribus
 connate post γε facto post ἀγα-

ἄμαχοι ἂν εἶεν· καὶ οἴκοι γε ἃ παραλείπεται ἀγαθὰ,
 ὅσα ἂν εἴη αὐτοῖς, ὄρω· ἀλλ' ὡς ἐμοῦ ὁμολογοῦντος E
 πάντα ταῦτα ὅτι εἴη ἂν, καὶ ἄλλα γε μυρία, εἰ γένοιτο
 ἢ πολιτεία αὕτη, μηκέτι πλείω περὶ αὐτῆς λέγε, ἀλλὰ
 τοῦτο αὐτὸ ἤδη πειρώμεθα ἡμᾶς αὐτούς πείθειν, ὡς
 δυνατὸν καὶ ἢ δυνατὸν, τὰ δ' ἄλλα χαίρειν ἐῶμεν.
 Ἐξαίφνης γε σὺ, ἦν δ' ἐγὼ, ὥσπερ καταδρομὴν 472
 ἐποίησω ἐπὶ τὸν λόγον μου, καὶ οὐ συγγινώσκεις

Ἐὰ nulla interpunctione usus est, in annot. p. 21. mavult quasi per parenthesin posita accipere, qua ratione contra verborum ordinem ἀγαθὰ ab ἃ divellitur artiusque cum ὅσα coniungitur. Ad sensum quidem verba ita construenda sunt: ὄρω, ὅσα ἂν εἴη αὐτοῖς ἀγαθὰ οἴκοι, ἃ παραλείπεται. Sed quoniam belli mentio praecessit, οἴκοι primum locum cum particula γε accepit, quam inversionem consimilis reliquorum verborum transiectio secuta est, ut iam hoc dici videatur: ac domestica quoque praetermissa a te bona, quanta eis contingerent, video.

ὅσα] ὅσ' Vind. F. Ang. B.

E πάντα ταῦτα] Ita Par. A. Lob. Vind. BF. Ven. C. Ang. B. Vat. M. Flor. R. om. Par. DK. Mon. B. ταῦτα πάντα reliqui codices editique ante Bekkerum et in pr. ed. Stallbaumius.

γε] om. Par. K. sec. Bekk.

ἦ] om. Vind. DE. Vat. H. Flor. ACT.

αὕτη] τοιαύτη Ang. B. Flor. RT.

αὐτὸ] post ἤδη Vind. F. Ang. B. Flor. R. αὐτοὶ Par. K. sec. Bekk.

472 ὥσπερ] post καταδρομὴν Lob. Vind. B. Vat. BM. iterum (invasisti) Fic.

συγγινώσκεις] γινώσκεις, praeposito a m. s. σὺ, Vat. B. συγγινώσκεις Mon. B. συγγινώσκει Vat. H. συγγινώσκεις Astius. συγγινώσκεις Bekkerus et Stallbaumius, cuius silentium Florentinos codices omnes cum Stephano et prioribus γ ante ν omittere signi-

ficat; solet enim magis Atticam huius verbi scripturam exhibentes singulatim indicare, ut paullo ante p. 471. D. γινώσκοντες in Flor. R. scriptum esse testatus est. Bekkerus negligentior in hac re fuit nec aliter, nisi per gravioris discrepantiae occasionem praetermissum in suis codicibus γ illud ostendit, ut hoc ipso loco de Vind. B. Mon. B. Par. K. tacens Vaticanum B. γιν. habere fortuito prodidit. Similiter Menon. p. 71. B. (326, 17.) vulgatam γινώσκει per codices retinendam non fuisse declaraturus γινώσκει in quinque suorum, γινώσκει in septem esse refert. Iam quum ipse ubique γινώσκω scribat, eam scripturam videri potest saltem in uno omnium optimo constanter servatam invenisse. Verum tamen in simili re animadversam optimi constantiam silentio non praeteriit et Parisiensem A. semper γίνομαι habere ad Civ. L. I. p. 329. D. adnotavit. Quod quum memorandum putaverit, profecto verbi γινώσκω scripturae certe non minus controversae tantam auctoritatem detraxisse non videtur. Iure igitur, quum nusquam contrarium demonstratum sit, sumere licebit, quemadmodum Clarkianus interdum, ut Menon. l. c. Phaeton. p. 60. A. 116. C. 8. 82. D. 100. C. (his duobus in locis altero γ superscripto) γινώσκω exhibet, idem in Par. A. nonnunquam legi, ideoque per codices non ubique nec simpliciter, ut γίνομαι, rejiciendum putare. Non magis grammaticorum caussa rejiciendum videtur.

στραγγευομένῳ· ἴσως γὰρ οὐκ οἶσθα, ὅτι μόγις μοι τὰ δύο

Idem Eustathius, qui γινώσκω rectius et Atticis usurpatum dicit, alterum et suavius sonans et antiquius et Homero frequentatum statuit ad II. T. III. pag. 327, 32. Lips. Τὸ δὲ γίνωσκε καὶ ἀπλῶς τὸ γινώσκω οἱ μὲν ὕστερον Ἀττικοὶ μετὰ καὶ δευτέρου γάμμα γινώσκω φασίν, ὡς καὶ ὁ κομικός δηλοῖ, κατὰ καὶ τὸ γινέσθαι γίγγεσθαι. "Ομηρος μέντοι ἀρχαιώτερον ἀγνοεῖ καὶ ἐν ἀμφοῖν τὸ δευτέρου γάμμα. ἔστι δὲ ὅμως ἀκριβέστερον τὸ τῶν ὕστερον, εἰ καὶ εὐφρονότερον τὸ τοῦ Ὀμήρου. Moeris autem Atticista, qui γίνεσθαι Ἀττικῶς, γίνεσθαι Ἑλληνικῶς dici observat, de simili inter γινώσκω et γινάσκω intercedente discrimine tacet. Denique ad rationem quod attinet, vera haud dubie meritoque a Valckenario ad Eurip. Phoen. 1396. probata est Heraclidis doctrina apud Eustathium ad Od. T. II. p. 25, 6. sqq. prioris γ in γίνωμαι et γινώσκω originem ab altero duplicato repetentis alterumque proinde necessarium et primitivum statuentis; et tamen hoc alterum γ temporis progressu in utroque verbo paulatim vel euphoniae gratia vel originis ignorantia oblitterari coeptum tandem prorsus evanuisse recentioris aevi monumenta demonstrant. Quum igitur de certo quodam scriptore quaeritur, utrum veterem an recentiore consuetudinem secutus esse videatur, si codices satis vetusti fideque digni supersunt, ad eos rem redire apparet; eorumque testimonio Plato γίνωμαι nunquam, γινάσκω interdum, sed raro scripsisse censendus est. Quibus tamen in locis scripserit, Bekkeri culpa factum est, ut diiudicari nondum possit: nostro, quamquam Vat. H. alterum γ habeat, quum sex mei totidemque Florentini et Vat. B. et secundum Bipontinorum silentium Par. K. et editiones antiquae id omittant, certe non temere idem fecisse arguar.

στραγγευομένῳ] Hanc ab I. Casp. Orellio in epist. crit. Conr. Orellii Memnoni addita p. 334. ex coniectura propositam, a Stallbaumio in pr. ed. probatam, in secunda receptam lectionem vulgatae στρατευομένῳ, quae in omnibus codicibus exstat, a manu antiqua in Vind. F. subscriptam huius libri auctoritate ad ipsius probabilitatem accedente alteri praeferendam putavi quamquam et ipsi tolerabili. Poterat enim Socrates operam in describenda re militari positam cum ipsius militiae laboribus comparans licentiam, quae militibus in expeditionibus permitti solet, sibi negatam, vel dum ipse belli caussa peregre abesset, incursionem in suos fines factam iocose conqueri, vel defatigationis suae rationem non habitam dolere, quomodo Ficinus στρατευομένῳ interpretatus est militiae laboribus iam defesso. Verum sequentia docent eorum, quae militanti ignosci aut condonari debeant, nihil eum de se confiteri: cunctationi et timori suo ignoscendum fuisse dicit, ὅτι εἰκότως ἄρα ὤκνον τε καὶ ἐδεδοίκεν οὕτω παραδόξον λέγειν λόγον. Quae ita comparata sunt, ut explicacionem verbi στραγγεύεσθαι continere videantur. Cf. Valckenarius animadv. ad Ammon. L. II. c. 13. ubi inscius huius loci interpretem et lectionis nostrae patronum egit: adeo omnia, quae de verbi origine, significatione, usu, in primis de eius perpetua et tantum non ubivis facta cum altero στρατεύεσθαι permutatione disputat, huc conveniunt. — Astius στραγγευομένῳ coniecit, quod ad significationem non multum differt, ad mutationis facilitatem cum illo non comparandum est.

οὐκ οἶσθα] οὐκοῖ, in marg. vulgata a m. s. adscripta, Mon. B.

μοι] punctis notatum est in Mon. B.

δύο] Ita Ven. B. Vind. DE.

κύματε ἐκφυγόντι νῦν τὸ μέγιστον καὶ χαλεπώτατον τῆς

Vat. H. Reliqui codices editique ante Bekkerum δύο, quam formam a veteribus grammaticis Fischerio ad Well. II. p. 155—158. et Sturzio ad Maitt. p. 46. commemoratis sine dubitatione Atticis concessam, a Dawesio et recentioribus, quos Matthiae gramm. p. 262. enumerat, poetarum potissimum auctoritate et metri necessitate negatam Platonis codices singulares vel bini nonnunquam, plures et potiores perpauca in locis nec usquam, nisi fallor, non dissentientibus quibusdam minime malis exhibent, ut fere abiudicanda ab eo videatur. Nam Phaedr. pag. 237. D: ut ab eis initium faciam, in quibus δύο vulgatum erat, δύο τινέ ἐστὸν ἰδέα ex XX. Bekkerianis tantum tres, Vat. A. Ven. C. Par. E. tuentur, reliqui cum Lob. Goth. Mon. Stob. δύο habent, ut, etiamsi verum sit, quod Stallbaumius de Florentinis significat, in uno C. δύο, in reliquis sex δύο legi, tamen illud satis tutum habeamus. Idem statuendum de Symp. p. 178. B. ubi δύο τούτω a Bekkero secundum XII. inter XVII. repositum et in Lob. et Zitt. repertum a Stallbaumio ex nullo Florentinorum aut Vindobonensium allatum est. Et Epist. VII. p. 333. D. inter novem Bekkeri codices unus Vind. B. ex quinque Florentinis duo ἀδελφῶ δύο cum Stephano, reliqui δύο habent. Non magis vulgatum δύο unius vel paucorum dissensione dubium fieri potest his locis: Symp. 180. D: ἐπεὶ δὲ δὴ δύο ἐστὸν Par. K. Ib. δύο τῷ θεῷ Par. DK. Apol. 20. A: δύο νίεε Par. D. Vind. B. Hipp. mai. 301. D: οὐ γὰρ εἰς ἐσμὲν, ἀλλὰ δύο Par. e. Gorg. 481. D: δύο ὄντε Par. V. Soph. 228. E: δύο παθήματα Ven. A. Phaeton. 60. B: δύο ὄντε Ven. B. Civ. II. 360. B: δύο τοιούτω δακτυλίω Vind. B. Par. DK. III. 391. C: νοσήματα δύο Vind. B. 411. E: δύο τέχνα Vind. BE. Flor. T. III.

439. E: δύο ἡμῖν ὀρίσθω εἶδη Vat. M. Polit. 265. A: δύο τινέ ὀδῶ Lob. Iam pauci supersunt secundum codices magis vel dubii vel contrariam in partem inclinantes: Tim. 31. B: δύο δὲ μόνα secundum Vat. B. Ven. C. Vind. A. et superscripto δύο Flor. BC. et int. vers. Par. SY. Lob. δύο — secundum reliquos, Par. A. Vind. F. CCCXXXVII. etc. qui praevalent. Soph. 254. D: τῷ γε δύο sec. Clark. Coisl. Ven. AB. Vind. A. Par. CFH. — δύο sec. Vat. A. Ven. CD. Par. BE. Lob. (Flor.) Phileb. 53. D: ἐστὸν δὴ τινε δύο sec. Clark. Coisl. Ven. AD. Par. BCFH. — δύο secund. Vat. A. Ven. BC. Par. E. Ang. C. Lob. (Flor.) Polit. 269. E: δύο τινέ θεῷ sec. Coisl. Ven. BD. Vind. A. Par. BCFH. Lob. (qui τινέ primo loco ponit.) δύο — sec. Clark. Vat. A. Ven. AC. Par. E. (Flor.) Postremo Hipparch. 228. E. ubi Bekkerus vulgatum δύο ante τῶπιγράματα, quod tamen etiam in Lob. legitur, infirma Barberini et Pal. B. auctoritate contra Clark. Coisl. Vat. A. Ven. BCD. Par. BCEFG. Ang. C. Stallbaumius vero tacens de Clark. pariter atque de VII. Flor. unoque Vind. tenuit. Hic sane δύο scribendum erat. Sed nostro loco, quamvis a codicibus multo firmiter δύο primo aspectu videtur, non frustra Ven. B. et Vind. E. Vat. H. ab optimo, quem ille in multis, hi in plerisque sequuntur, discessionem fecerunt, quum idem Par. A. L. VI. p. 509. D. inter omnes unus δύο αὐτῷ εἶναι exhibens huius rei arbiter non incorruptus appareat. Et Vaticani quidem dissensio suspecta eo esse potest, quod L. III. p. 393. A. in versu Homericο Ἀτρεΐδα δὲ μάλιστα δύο cum Amb. C. habet: in Vind. et Ven. nulla eiusmodi suspicio cadit. Denique aliquid tribuendum erat Vindobonensi D. diversi generis libro. ἐκφυγόντι] ἐφυγον. τί Par.

τρικυμίας ἐπάγεις· ὃ ἐπειδὴν ἴδῃς τε καὶ ἀκούσῃς, πάνυ συγγνώμην ἔξεις, ὅτι εἰκότως ἄρα ὤκνουν τε καὶ ἐδεδοίκειν οὕτω παράδοξον λέγειν λόγον τε καὶ ἐπιχειρεῖν διασκοπεῖν. Ὅσῳ ἂν, ἔφη, τοιαῦτα πλείω λέγῃς, ἤττον ἀφεθήσῃ ὑφ' ἡμῶν πρὸς τὸ μὴ εἰπεῖν, πῆ δυνατὴ γίνεσθαι αὕτη ἢ πολιτεία. ἀλλὰ λέγε καὶ μὴ διάτριβε. Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγὼ, πρῶτον μὲν τόδε χρὴ ἀναμνησθῆναι, ὅτι ἡμεῖς ζητοῦντες δικαιοσύνην οἶόν ἐστι καὶ ἀδικίαν δεῦρο ἤκομεν. Χρὴ· ἀλλὰ τί τοῦτο; ἔφη. Οὐδέν.

DK. Mon. B. Flor. U. φησὶν ὅτι
margo Par. D. ἐμφυγόντες Vind.
D. ἐμφύγοντι Bas. b.

τρικυμίας] τρικυμίας Vind. E.
ἐπάγεις] ἐπάγεις; Mon. B. ἐ-
πάγεις, recentiores.

πάνυ συγγνώμην] π. γς συγγ.
Vind. D. πανσυγγνώμην; συ in
m. a m. s. addito, Mon. B.

ὤκνουν τε καὶ] om. Fic.
ἐδεδοίκειν] ἐδεδοίκεν Flor. V.
ἐδεδοίκεν Astius in sec. et tert.
Bekkerus et Stallbaumius. Scilicet
Par. A. Ven. C. in ultima
correcti sunt. Confer Vol. I.
p. XXXII. sq.

λέγειν λόγον] Ita Par. ADK.
Lob. Vind. B. Vat. BM. Ven. C.
λέγειν λέγειν ante corr. ut vide-
tur, Mon. B. λόγον λέγειν idem
correctus cum reliquis codicibus
editisque ante Bekkerum, quos
in pr. ed. Stallbaumius secutus
in sec. invitus, ut ex eius adno-
tatione colligitur, deseruit. Fi-
cinus pro verbis λέγειν τε καὶ
ἐπιχειρεῖν διασκοπεῖν unum in-
gredi posuit.

λέγῃς] λέγεις Lob. Vind. BF.
Mon. B. Flor. ACV. Ald. Bas.
ab.

ἀφεθήσῃ] ἀφεθήσει Flor. R.
Astius, Bekkerus, Stallbaumius.
In Vind. D. ε secundae syllabae
e corr. accessit.

ὑφ'] ὑπὸ Vind. F.

B εἰπεῖν] λέγειν Lob. Vind. B.
Vat. BM. et γφ Ven. B.

γίνεσθαι] γίνεσθαι Vind. E.
Ven. B. Vat. H. Flor. ACTV.
γίνεται Vind. D.

καὶ] om. Par. K.

Οὐκοῦν] Ad hoc in m. Mon.
B. a m. pr. ἀπὸ τῶν ἐνταῦτα
λόγων μέχρι τέλους τῆς εἰς βίβλον
ἀναγγέου ὅλου adscriptum est,
quae verba iudicium de huius par-
tis argumento ad summam totius
operis gravissimo continere viden-
tur, si quidem ἀναγγέου pro ἀ-
ναγκαῖον accipere licet.

τόδε χρὴ] Ita Par. A. Vind.
DE. Ven. B. Vat. H. Flor. ACTV.
Bekkerus et in tert. ed. Astius.
Reliqui χρὴ praepositum habent.

ζητοῦντες] ζητεῦντι Vat. H.

ἀδικίαν] ἀδικία Vat. B. Ven.
C. Par. D. Mon. B. Ald. Bas. a.

ἤκομεν.] ἤκομεν; Astius in pr.
et sec. Bekkerus et Stallbaumius;
quod ad sequentia minus aptum
videtur. Nam interrogatus Glau-
co, an hoc primum reputandum
esset, aut sine dubitatione utpote
re perpensa affirmare, aut sibi
non liquere, quo illa interrogatio
spectaret, respondere debebat:
affirmanti assentire et tamen, cur
tunc potissimum illud urgendum
esset, ambigere poterat.

Χρὴ· ἀλλὰ τί τοῦτο; ἔφη.
Οὐδέν· ἀλλ'] χρὴ: ἀλλὰ τοῦτο
ἔφη οὐδέν: ἀλλ' Vind. F. cum
litura post ἔφη. Χρὴ. Ἀλλὰ etc.
Steph. In Vind. E. χρὴ omis-
sum, in Par. A. γ' ad τοῦτο ad-
iectum et a Bekkero receptum,
a Stallbaumio propterea repudia-
tum est, quod nusquam in hac
formula additum reperitur. Cou-

ἀλλ' ἐὰν εὖρωμεν, οἷόν ἐστι δικαιοσύνη, ἄρα καὶ ἄνδρα τὸν δίκαιον ἀξιώσομεν μηδὲν δεῖν αὐτῆς ἐκείνης διαφέρειν, ἀλλὰ πανταχῆ τοιοῦτον εἶναι, οἷον δικαιοσύνη C ἐστίν; ἢ ἀγαπήσομεν, ἐὰν ὅτι ἐγγύτατα αὐτῆς ἢ καὶ πλεῖστα τῶν ἄλλων ἐκείνης μετέχη; Οὕτως, ἔφη· ἀγαπήσομεν. Παραδείγματος ἄρα ἕνεκα, ἦν δ' ἐγὼ, ἐξητοῦμεν αὐτό τε δικαιοσύνην οἷόν ἐστι, καὶ ἄνδρα τὸν τελέως δίκαιον, εἰ γένοιτο, καὶ οἷος ἂν εἴη γενόμενος, καὶ ἀδικίαν αὐτὸν καὶ τὸν ἀδικώτατον, ἵνα εἰς ἐκείνους

ferri iubet Gorg. 448. B. 497. E. et Charm. 164. A. quos ipsos locos Heindorfius cum hoc nostro comparaverat et per ellipsin verbi διαφέρειν, quod Civ. I. 349. A. in plena dictione exstet, explicandos docuerat ad locum Charmidae §. 25. Mihi, quemadmodum in τί μοι τοῦτο Schaefero ad Lamb. Bosium pag. 598. et, quem is laudavit, Valckenario, ita in hac dictione et in simili τί τοῦτο; Hipp. mai. p. 293. A. verbum substantivum subaudiendum videtur: quid hoc est? quam vim habet? quid sibi vult? Neque vero caussam video, quae γε in tali interrogatione pronomini addi minus patiat, quam in aliis, e. g. Hipp. mai. p. 289. B: τίς γὰρ ἂν ἀντίποι τοῦτω γε, ὦ Σώκρατες; Crat. p. 388. D: οὐδὲ τοῦτο γ' ἔχεις εἰπεῖν —; quem utrumque locum Bekkerus ita secundum codices constituit. Itaque non quo linguae usui particula repugnet, omittendam puto, sed quod minime necessaria h. l. et unius libri auctoritate parum tuta est, praesertim quum L. III. p. 395. A. etiam minus probabiliter in eodem codice item uno addita legatur. Cf. L. VIII. p. 554. B.

ἐστι] om. Lob. Vind. BD. Vat. BM. ἔστι Vind. F.

ἄρα] ἄρα Lob. Vind. BF. Flor. ACRTV. Ald. Bas. ab. et a m. pr. Vind. D. Mon. B.

δεῖν] om. Par. K.

τοιοῦτον] τοιοῦτο Ald. Bas. ab.

δικαιοσύνη] ἢ δικ. Flor. T. ipsa iustitia Fic.

ἐγγύτατα] post αὐτῆς Lob. C Vind. BD. Vat. M.

μετέχη] μετέχοι Lob. Vind. B. ἔφη] Maiorem interpunctionem Bekkerus posuit. In prioribus aut nulla aut minor erat.

ἐξητοῦμεν] ζητοῦμεν Lob. Vind. BDF. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. sec. Bekk. Ang. B. Mon. B. Flor. RU.

αὐτό] Ita Mon. B. a m. pr. αὐτήν a m. s.

δικαιοσύνην] δικαιοσύνη Par. K. sec. Bekk.

οἷόν ἐστι] εἶναι Vind. D.

τελέως] Id ex Par. A. Vind. EF. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTV. accessit, in reliquis et in editionibus ante Bekkerum deest.

εἰ γένοιτο] Bekkerus ex coniectura ἢ γένοιτο scripsit Astiumque in tert. et Stallbaumium assecclas nactus est. Nescio, quid in vulgata omnium librorum lectione eos offenderit, quae mihi non sollicitanda videtur. Virum perfecte iustum quaesituri ea conditione rem susceperant, si fieri et exsistere talis posset. Quis enim quaerat, quod esse non posse statuat? Utrum recte an secus illud ponerent, tum quidem parum curaverant. Sed qua ratione vir iustus efficeretur, ἢ γένοιτο, non quaesiverant.

ἀποβλέποντες, οἳοι ἂν ἡμῖν φαίνονται εὐδαιμονίας τε
 πέρι καὶ τοῦ ἐναντίου, ἀναγκαζόμεθα καὶ περὶ ἡμῶν
 D αὐτῶν ὁμολογεῖν, ὅς ἂν ἐκείνοις ὅτι ὁμοιότατος ἦ, τὴν
 ἐκείνης μοῖραν ὁμοιοτάτην εἶξιν, ἀλλ' οὐ τοῦτου ἔνεκα,
 ἵν' ἀποδείξωμεν, ὡς δυνατὰ ταῦτα γίνεσθαι. Τοῦτο
 μὲν, ἔφη, ἀληθὲς λέγεις. Οἷε ἂν οὖν ἤτιόν τι ἀγα-
 θὸν ζωγράφου εἶναι ὅς ἂν γράφας παράδειγμα, οἷον
 ἂν εἶη ὁ κάλλιτος ἀνθρώπος, καὶ πάντα εἰς τὸ γράμ-

φαίνονται] φαίνονται Bas. b.

ἀναγκαζόμεθα] ἀναγκαζόμεθα
 Vind. f. Ald. Bas. ab.

D ὅτι] om. Lob. Vind. BD. Vat.
 BM.

ἐκείνης] Ita Par. ADK. Lob.
 Vind. EF. Vat. B. Ven. C. Flor.
 ACV. Ald. Bas. ab. ἐκείνοις reli-
 qui codices cum Stephano et re-
 centioribus. Et in Lob. οἷς su-
 per ης adscriptum est. ὅμοιος,
 ut Latinorum *similis*, cum geni-
 tivo construi posse quum ratio et
 analogia persuadet, tum gram-
 maticorum testimonia docent. Pri-
 scianus T. II. pag. 182. Krehl.
 Ἰλλί φίλος αὐτοῦ καὶ αὐ-
 τῶ, ὅμοιος, προσήκων,
 ξένος, συγγενῆς, ἀδελφι-
 δοῦς καὶ τὰ ὅμοια. Nos
 quoque *similis illius et illi, affi-
 nis, cognatus, hospes, necessa-
 rius, patruelis et similia*. In qui-
 bus quae Aldina et eius asseclae
 post ὅμοια addita habent ὅμοιος
 εἰμί σοι καὶ ὅμοιος τοῦ πατρὸς,
 eorum alterum nescio an ex So-
 phoclis Aiace 546. petitum sit:
 ὦ παῖ, γένοιο πατρὸς εὐτυχέστε-
 ρος, τὰ δ' ἄλλ' ὅμοιος. Acce-
 dit Thomas Mag. p. 649. et qui
 περὶ συντάξεως scripsit Bekkeri
 anecd. p. 161, 1. qui ὁμοιότατος
 dativo iunctum ex Demosthenis
 or. in Androt. §. 32. Bekk. affe-
 rens haud dubie alterius constru-
 ctionis gnarus et memor fuit.
 Exempla quidem rara sunt et
 quae citari solent nec lectionis
 omnia nec interpretationis satis
 certae, velut Herodoti loco a

Thoma laudato L. III. c. 37. ubi
 de Cabirorum status sermo est,
 Thomas ἔστι δὲ καὶ ταῦτα ὅμοια
 τοῦ Ἡραίου cum parte codi-
 cum nostrorum legit, alii iique
 potiores τοῖσι post ὅμοια inse-
 runt, quod etiamsi omissum a
 scriptore fuerit, nihilo minus ge-
 nitivus non ab adiectivo, sed a
 repetendo ex superioribus statua-
 rum nomine regi videtur. Xenoph.
 Anab. L. III. c. 1. §. 17. ὡςτε
 ἡ πορεία ὅμοια φυγῆς ἐγένετο
 τοῖς ὀπισθοφύλαξι vulgata lectio,
 sed in duobus optimis codicibus
 φυγῆ pro φυγῆς scriptum est.
 Aristoph. Pac. 519. (531.) quem
 locum una cum Xenophonteo Bern-
 hardy synt. p. 140. huc retulit,
 μῶν οὖν ὁμοιον καὶ γυλίον στρα-
 τιωτικῶ; vel interpositum καὶ
 indicat γυλίον pendere a verbo
 πνεῖ ex antecedentibus οἷον δὲ
 πνεῖς, ὡς ἠδὲ κατὰ τῆς καρδί-
 ας, γλυκύτατον, ὡσπερ ἀστρα-
 τείας καὶ μύρον facile asciscen-
 do. Unus est adhuc extra dubi-
 tationem positus Aeliani locus ab
 Oudendorpio ad Thomam adhibi-
 tus H. A. L. VIII. c. 1. extr.
 τέτταρας ὁμοίους ἐκείνου κύνας
 ἔδωκέν οἱ. cuius tamen scriptoris
 auctoritas non ea est, qua Pla-
 tonicī loci scriptura dubia confir-
 mari possit. Sed analogia respi-
 cienda et codicum dignitas et ipsa
 genitivi difficultas, qui post prius
 ἐκείνοις librariis facile cum hoc
 permutandus, contra eius in lo-
 cum de coniectura substituendus
 nemini videri poterat. His de
 caussis ἐκείνης in ordinem recepi.
 ἵν'] ἵνα Lob. Vind. BF.

μα ἱκανῶς ἀποδοῦς μὴ ἔχη ἀποδεῖξαι, ὡς καὶ δυνατὸν γενέσθαι τοιοῦτον ἄνδρα; Μὰ Δί' οὐκ ἔρωγ', ἔφη. Τί οὖν; οὐ καὶ ἡμεῖς, φαμέν, παράδειγμα ἐποιοῦμεν λόγῳ Ἐ ἀγαθῆς πόλεως; Πάνυ γε. Ἐττόν τι οὖν οἶει ἡμᾶς εὖ λέγειν τούτου ἔνεκα, ἐὰν μὴ ἔχωμεν ἀποδεῖξαι, ὡς δυνατὸν οὕτω πόλιν οἰκῆσαι; ὡς ἐλέγετο; Οὐ δῆτα, ἔφη. Τὸ μὲν τοίνυν ἀληθές, ἦν δ' ἐγὼ, οὕτω· εἰ δὲ δὴ καὶ τοῦτο προθυμηθῆναι δεῖ σὴν χάριν, ἀποδεῖξαι, πῆ μά-

-Οἶει] οἶει Steph.

ἄν] post οὖν Vind. F. Ang. B. Flor. R.

οἶον] οἶαν Vind. E. οἶος Mon. B. Flor. U. et editiones ante Bekkerum et in pr. Stallbaumius, cui elegantius videbatur. Neutrum masculino iunctum inelegans non dixerim, sed mihi quoque οἶον minus placere fateor, quia praecedit παράδειγμα, ad quod referri non potest et tamen referendum videtur. Sed codices servari neutrum iubent. Certe Bekkerus in comm. οἶος uni Stephano, cui tamen Monacensem addere debebat liquido οἶος exhibentem, assignavit, οἶον a Biontini ex Par. K. a Stallbaumio ex Flor. ACRTV. enotatum, a me in Lob. Vind. BDF. inventum est.

εἶη] ἦ Ven. B. Vind. E. Vat. H.

ὀ] ου, sup. litura, Vind. F.

ἔχη] Ita Par. AK. sec. Bekk. Ven. C. Vind. EF. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTV. ἔχον, e corr. ἔχων, Vind. D. ἔχοι reliqui cum editis ante Bekkerum.

ἀποδεῖξαι] Ita Par. A. Ven. B. Vind. E. Vat. H. Flor. ACV. (non RT. ut in sec. ed. Stallbaumius ipsius priorum adnotationem pervertens dicit.) ἐπιδεῖξαι reliqui codices et editiones ante Bekkerum.

ἔρωγ'] ἔρωγε Lob. Vind. BF.

φαμέν] om. Fic. — Proclus in

Civ. p. 394, 13. a fine: παράδειγμα δέ, φησιν ὁ Σωκράτης, πολιτείας ὀρθῆς καὶ τελείας γραφομεν.

οὖν] om. Bas. b.

εὖ] post λέγειν Mon. B. Flor. U. Bekkerus; qui quum vulgatum verborum ordinem reliquis codicibus suis cum Stephano communem esse non significaverit, alterum in pluribus reperisse vel repertum a se credidisse videtur, quos singulatim indicare vel neglexerit vel non potuerit. Nam Monacensem, quamvis magni eum faceret, reliquis omnibus ab eo praelatum, aut insolentiorum illam adverbii collocationem adeo pulchram ei visam esse vix credibile est.

οἰκῆσαι] οἰκίσαι Vind. E. οἰκεῖσαι Bas. ab.

Τὸ μὲν — δημοσίᾳ. 473. E.] excerpit Stobaeus serm. XXXXI. p. 259. Sed in cod. A. priora usque ad κατακλύσειν 473. C. desunt, Trincavellus duobus prima (Τὸ μὲν) et posteriora inde a γνησίως τε 473. D. et Gesnerus extrema a verbis δοκῶ δὲ ib. omisit.

οὕτω] οὕτως Vind. D. Par. K. sec. Bip. Flor. T. Astius, Bekkerus et Stallbaumius. Cf. Vol. I. p. 398, a.

δῆ] δεῖ Par. K. secund. Bekk. om. Stob.

δεῖ] χοῆ Stob. In Vind. F. post δεῖ, non post χάριν comma est.

E

λιστα καὶ κατὰ τί δυνατώτατ' ἂν εἴη, πάλιν μοι πρὸς
τὴν τοιαύτην ἀπόδειξιν τὰ αὐτὰ διομολόγησαι. Τὰ ποῖα;
473 Ἄρ' οἶόν τέ τιπραχθῆναι ὡς λέγεται, ἢ φύσιν ἔχει
πρᾶξιν λέξεως ἥττον ἀληθείας ἐφάπτεσθαι, κἄν εἰ μὴ
τῷ δοκεῖ; ἀλλὰ σὺ πότερον ὁμολογεῖς οὕτως, ἢ οὐ;
Ὁμολογῶ, ἔφη. Τοῦτο μὲν δὴ μὴ ἀνάγκασέ με, οἷα
τῷ λόγῳ διήλθομεν, τοιαῦτα παντάπασι καὶ τῷ ἔργῳ
δεῖν γιγνόμενα ἀποφαίνειν· ἀλλ' ἐὰν οἰοί τε γενώμεθα
εὐρεῖν, ὡς ἂν ἐγγύτατα τῶν εἰρημένων πόλις οἰκῆσειε,
φάναι ἡμᾶς ἐξευρηκέμαι, ὡς δυνατὰ ταῦτα γίνεσθαι,
B ἂ σὺ ἐπιτάτεις. ἢ οὐκ ἀγαπήσεις τούτων τυγχάνων;

δυνατώτατ'] δυνατώτ' Vind.
E. δυνατῶντες Bas. b. δυνατόν
τ' Lob. Vind. BD. Vat. M. δυνα-
τώτατα Stob. Superlativus fa-
cultatem, quam relativam dicunt,
indicat.

εἴη] Pro eo lacuna est in Vind.
E.

τοιαύτην] αὐτὴν Par. K. Ast.
pr.

διομολόγησαι] διωμολόγησαι
Vind. DE. Stob. διομολογήσαι
Lob. Vind. B. Vat. M. margo
Gesn. Ald. Bas. ab. δεῖ ὁμολο-
γήσαι Vind. F. διαλόγησαι Mon.
B. corr. (vulgatam in marg. a m.
pr. adscriptam habet.) ὁμολόγη-
σαι Ang. B.

Ἄρ'] ἄρ' Vind. F.

ἢ] ἢ Stob. (ἢ-margo Gesn.
Gaisf.)

ἔχει πρᾶξιν] ἔχει πράξειν,
(—χει e corr.) Vind. B.

λέξεως] post ἥττον Vind. E.

δοκεῖ] Ita Ven. C. Vind. F.

Mon. B. Flor. R. et in sec. Stall-
baumius. δοκοῖ Ven. B. Bekker-
rus, Astius in tert. et Stallbau-
mius in pr. δοκῆ Par. A. sed cor-
rectus, reliqui codices cum Ald.
Bas. ab. Steph. Ast. pr. et omis-
so in antecedentibus εἰ sec. Quum
coniunctivum ab ipsis codicibus
parum firmum esse appareat, non
est, quod h. l. in eo excusando
et a soloecismi macula purgando
laboremus: inusitatum in hoc di-
cendi genere et a Platonis sermo-

ne alienum ultro fatemur. Sed
de reliquis modis, qui solent cum
particulis κἄν εἰ construi, indica-
tivus, qui esse quosdam ab hoc
placito dissentientes significat,
optativo tantum fieri posse, ut
dissentiat aliquis; declaranti co-
dicum causa praeferendus erat,
non quod rei ipsi accommodatior
esset, quemadmodum Stallbau-
mius statuit. ἂν quomodo expli-
candum videatur, Vol. I. p. 294,
b. ostendi; de indicativo cf. ibid.
p. 90, b. Optativum infra habes
p. 477. A. coniunctivum L. VIII.
p. 579. D. codices tenent.

σὺ] om. Par. DK. Mon. B.
Flor. U.

πότερον] πρότερον Lob. Vind.
B. Vat. BM. Ven. C. Par. K. et
a m. pr. D. Stob. Trinc.

ὁμολογεῖς οὕτως,] ὁμολογεῖς,
οὕτως; Mon. B.

Τοῦτο] τούτω Vind. E. τού-
τω Stob. (τούτο m. Gesn.)

ἀνάγκασέ με] ἀνάγκασε μὴ
Vind. E.

οἷα] ἂ Vind. D.

δεῖν] Ita Par. A. Vind. DEF.
Ven. B. Mon. B. Ang. B. Vat. H.
Stob. Trinc. Bekkerus. δεῖ Lob.
Vind. B. Vat. BM. Ven. C. Par.
DK. sec. Bekk. Stob. Gesn. Ald.
Bas. ab. δὴ Stob. Gaisf. Steph.
Astius et Stallbaumius, qui in
prima ed. quum e Florentinis li-

466 ἐγὼ μὲν γὰρ ἂν ἀγαπήην. Καὶ γὰρ ἐγὼ, ἔφη. Τὸ δὲ δὴ μετὰ τοῦτο, ὡς ἔοικε, πειρώμεθα ζητεῖν τε καὶ ἀποδεικνύειν, τί ποτε νῦν κακῶς ἐν ταῖς πόλεσι πράττεται, δι' ὃ οὐχ οὕτως οἰκοῦνται, καὶ τίνας ἂν σμικροτάτου μεταβαλόντος ἔλθοι εἰς τοῦτον τὸν τρόπον τῆς πολιτείας πόλις, μάλιστα μὲν ἐνός, εἰ δὲ μὴ, δυοῖν, εἰ δὲ μὴ, ὅτι ὀλιγίστων τὸν ἀριθμὸν καὶ σμικροτάτων τὴν δύναμιν. Παντάπασι μὲν οὖν, ἔφη. Ἐνός μὲν τοίνυν, ἦν C δ' ἐγὼ, μεταβαλόντος δοκοῦμέν μοι ἔχειν δεῖξαι ὅτι μεταπέσοι ἂν, οὐ μέντοι σμικροῦ γε οὐδὲ θαδίου, δυνατοῦ δέ. Τίνος; ἔφη. Ἐπ' αὐτὸ δὴ, ἦν δ' ἐγὼ, εἴμι,

bris nihil a Stephano discrepans allatum. videret, non temere δὴ tamquam illorum lectionem retulit et retinuit, in secunda vero, quum didicisset, quid Bekkeriani haberent, silentio isti diffidere, non iterum sine dubitatione omnibus sex Florentinis δὴ assignare, nedum Venetum B. quem Bekkerus δεῖν exhibere docet, comitem eis adiungere debebat. Ceterum δὴ ferri potuisse, si per codices liceret, in promptu est; sed δεῖν nihilo deterius et ob anacoluthiae speciem post ἀνάγκασε mutatum a Stephano videtur. Non male, quod ad hoc attinet, Ficinus: *ne me cogas igitur, ut, qualia verbis haec figuravimus, talia penitus digito indicare debeam.*

εὐρεῖν] *om.* Vind. D. εὐρῶν Stob. Trinc.

ολήσεις] *ολήσειεν* Vind. F.

φάναι] *φᾶναι* Vind. DF. Licet infinitivum hunc cum illo δεῖν ad μὴ ἀνάγκασε referre ita, ut ἐπίτρεπε vel simile quid subaudiatur; quod si placet, post ἀποφραίνειν comma pro colo ponendum est. Malim tamen cum Stallbaumio pro imperativo accipere.

ἔξευρημέναι] *ἔξειρημέναι* Vind. F.

B ἂν] *om.* Lob. Vind. BDE. Vat. BM. Ven. B. Stob.

ἐγὼ] *ἔγωγε* Stob.

Τὸ δὲ δὴ μετὰ τοῦτο] in unum contracta exhibet Vind. E. τὸ δὲ

δὴ μεταποῦτο Vind. DF. Mon. B. Ald. Bas. ab.

ζητεῖν τε καὶ ἀποδεικνύειν] *declarare* Fic. *τε om.* Par. K. — ἀποδεικνύειν Vind. BDF. Ald. Bas. ab.

δι' ὃ] *διὸ* Vind. EF. Flor. ACTV.

μεταβαλόντος] *μεταβαλλόντος* Par. K. sec. Bip.

ἔλθοι] *ἔλθη* Lob. Vind. BD. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. Mon. B. Flor. T. Stob. Trinc.

ὀλιγίστων] *ὀλιγόστων* Flor. T. a m. pr. *ὀλιγοστών* Lob. Vind. B. Vat. B. Ven. C. Par. K. sec. Bekk.

σμικροτάτων] *πικροτάτων* Vind. B. Vat. M.

μεταβαλόντος] *μεταβαλλόντος* C Ven. C. *μεταβάλλοντος* Ven. B. Vind. E. Vat. H.

δοκοῦμέν] *δοκεῖ μὲν* Ald. Bas. ab. Steph. Stob. margo Gesn. Veram lectionem Astius in pr. ex Ven. C. Par. K. restituit.

μοι] *om.* Vind. B. Vat. M.

μεταπέσοι] *μεταπίσοι* *iidem* et Par. D.

σμικροῦ] *μικροῦ* Stob.

δέ. Τίνος] *δέτινος* Vind. F. αὐτὸ] *αὐτῷ* *idem* et Ang. B. δὴ] *om.* Lob. Vind. BD. Vat. BM. Flor. T. δ' Vind. F. Ang. B. Flor. R.

ἦν δ'] *ἦν* Flor. R.

εἴμι] *εἴμι* Vind. F. *εἴμι* Mon. B. a m. pr.

ὁ τῶ μεγίστῳ προσηκάζομεν κύματι. εἰρήσεται δ' οὖν, εἰ καὶ μέλλει γέλῳτί τε ἀτεχνῶς ὥσπερ κύμα ἐκγελαῶν καὶ ἀδοξία κατακλύσειν. σκοπεῖ δὲ ὁ μέλλω λέγειν. Λέγε, ἔφη. Ἐὰν μὴ, ἦν δ' ἔγω, ἢ οἱ φιλόσοφοι βασι-

ὁ τῶ] ὅτῳ Stob. Trinc. προσηκάζομεν] Ita Vind. F. Ang. B. Flor. R. προσεικάζομεν Stob. προεικάζομεν Par. ADK. Lob. Vind. B. Vat. BM. Ven. C. Mon. B. Flor. U. Bekkerus. παροεικάζομεν Ven. B. Vind. DE. Vat. H. Flor. ACTV. Stob. margo Gesn. Ald. Bas. ab. Stephan. Astius et Stallbaumius. Denique προηκάζομεν Bekkerus in comm. legendum statuit; cui Stallbaumius nihil nisi Symp. p. 216. C. et Gorg. p. 493. C. ubi augmentum pariter omissum sit, et Buttmannum gramm. I. p. 328. obiecit, de altera lectionis illius parte, cui codices magis, quam vulgatae favere videret, sententiam ferre supersedit. Mihi verbum προεικάζειν huic loco convenire non videtur, quum ea significatio, qua utique aptum esset, si pro ἐν τῶ πρόσθεν εἰκάζομεν accipi posset, ab eo aliena, ea vero, quam potest habere, ut comparisonem antea, quam res ipsa apparuisset, factam demonstraret (*im voraus vergleichen*, quemadmodum Schleiermacher interpretatus est) hic quidem inutilis sit. Nam eo ipso loco, quo primum τὸ μέγιστον καὶ χαλεπώτατον τῆς τρικυμίας commemorabatur, p. 472. A. fluctus ille tam propinquus erat, ut caussa non esset, quod exiguum temporis spatium inter comparisonem et rei ipsius repraesentationem interpositum peculiari verbo eoque rarissimo in memoriam revocaretur. Iam si προεικάζομεν vera scriptura non est, tamen verae proxima habenda et inter reliquas secundum eam electio instituenda est. Itaque προσηκάζομεν elegi, quod quam facile in προεικ. abire potuerit, Bastius ad Grego-

rium p. 712. demonstravit. De augmento dubium non est, quin Plato id interdum omiserit. Certe Symp. l. c. εἴασα, Phaedr. pag. 248. A. εἴασμένη, Polit. p. 260. E. εἰκάζομεν in omnibus, Gorg. l. c. ἀπήκασε idque superscripto εἰ in uno Par. W. legitur. Sed propterea non ubique abstinuisse censendus est eo, quod grammatici magno consensu Atticum perhibent. Cf. Moeris eiusque interpretes p. 182. et scholiastes Dionysii Bekkeri anecd. p. 804, 30. Neque Stallbaumius Leg. L. VIII. p. 857. C. unius Flor. A. suffragio ancipiti (nam εἰ superscriptum habet) adiutus Bekkerum sequi dubitavit, qui ἀπηκάσαμεν et ἀπηκάζομεν ex Ang. B. et Vat. C. in quo item superscriptum est εἰ, pro ἀπεικ. quod Par. A. utrobique correctus exhibet, reposuit. Etiam Tim. p. 79. D. ὁ δὲ καὶ προσηκάζομεν τῶ τοῦ κύματος πλέγματι secundum optimi libri manus primam a Bekkero editum est, quod sine litura scriptum in Vind. F. invenit.

κύματι] σχήματι Stob. (κύματι m. Gesn.)

δ'] om. Par. K.

μέλλει] μέλλοι Vind. BD. Mon. B.

γέλῳτί τε] γέλως τέ τις Mon. B. Flor. U. Stallbaumius. Etiam Astius hic haesit et ad coniecturam prolapsus est. Socrates, quum id, quod iam dicendum erat, cum fluctu comparavisset, qui aqua salsa perfundere et submergere nautas solet, nihilo minus dicturum se profitetur, etiamsi

λεύσωσιν ἐν ταῖς πόλεσιν, ἢ οἱ βασιλεῖς τε νῦν λεγόμενοι καὶ δυνάσται φιλοσοφήσωσι γνησίως τε καὶ ἱκανῶς, καὶ τοῦτο εἰς ταῦτὸν ξυμπέσῃ, δύναμεις τε πολιτικὴ καὶ φιλοσοφία, τῶν δὲ νῦν πορευομένων χωρὶς ἐφ'

fore videat, ut veritas comparationis eventu comprobetur et dictum illud prorsus fluctus in modum, quocum comparasset, in se erumpens risu acerbo et ignominia sese obruat. Minus recte Ficinus: *quanquam suspicor, ne effusione incredulorum risu inundante penitus obruatur.* sed haud dubie vulgatam lectionem secutus.

ἀδοξία] ἀταξίαν Stob. (ἀδοξία m. Gesn.) ἀδοξία (Lob.) Mon. B. Flor. U. Stallbaumius.

κατακλύσειν] καταλύσειν Stob. (κατακλ. m. Gesn.)

δὲ] δῆ Vind. BD. Par. K. sec. Bekk.

Ἐάν] ἐάν δὲ Lob. Vind. DF. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. Ang. B. Flor. R. ἐάν δῆ Vind. B. Mon. B. Flor. U. Hoc πολυθρόλλητον illud τοῦ Πλάτωνος, quemadmodum in margine codicis Lob. dicitur, a multis postea commemoratum, quos Astius ad h. l. et Ruhkenius ad Rutil. Lup. p. 21. sq. indicarunt. Adde Alcinoum isag. c. 33. p. 122, 1. Fisch.

βασιλεύσωσιν] βασιλεύωσιν Stob. cod. A. et scholiastes Aristidis p. 266. Fromm. ἐπεὶ Πλάτων ἔφη, ὅταν βασιλεύωσιν οἱ φιλόσοφοι, ἢ βασιλεῖς φιλοσοφήσωσι, τότε εὐδαιμονήσιν τὰς πόλεις. Etiam Ficinus dominentur posuit, quum sit reges facti fuerint. Sic Pausan. I. 11, 6. Πύρρος βασιλεύσας, et Herodotus I, 14. Γύγης τυραννεύσας, et Plato paullo post φιλοσοφήσωσι, et L. III. p. 421. D. πλουτήσας χυτρεύς, Aristoph. Plut. 569. πλουτήσαντες, Thuc. II. 42. πλουτήσειν, Plato Phaedr. 231.

D. εὖ φρονήσαντες, Hippocr. T. II. p. 528. Kühn. φρονησάσης τῆς ἀνθρώπων, Lysias adv. Sim. §. 43. Brem. ἐπειδὴν βέλτιον φρονήσωσιν, Plato Civ. III. 443. D. ἄρξαντα αὐτὸν αὐτοῦ, Herod. I. c. ἐπεὶ τε ἤρξε.

ταῖς — φιλοσοφήσωσι D.] om. Stob. cod. B.

πόλεσιν] πόλεσι Stob. Trinc. D Gesn.

βασιλεῖς] Ita codices omnes etiam Par. A. Ven. C. sed hi in ultimis litteris correcti, quo nisis Bekkerus βασιλῆς ab Astio in sec. ex coniectura positum edidit. Idem fecit in sec. Stallbaumius codicum duorum illorum, ut sibi visus est, auctoritate. V. Vol. I. p. 157. cl. p. XXXXII. sq.

νῦν] post λεγόμενοι Flor. T.

καὶ δυνάσται] om. Stob. Trinc. ante λεγόμενοι Stob. Gesn.

φιλοσοφήσωσι] φιλοσοφήσουσι Mon. B. φιλοσοφήσωσιν Stob. cuius ed. Trinc. h. l. deficere supra ostendi. Neque Gesnerus proxime sequentia γνησίως — ἀποκλεισθῶσιν habet. (φιλοσοφήσωσι Gaisf.) Praeter mentem Platonis Iustinus M. Apol. I. p. 54. C. postulationem extendit: ἔφη γὰρ πον καὶ τις τῶν παλαιῶν, ἂν μὴ οἱ ἄρχοντες φιλοσοφήσωσι καὶ οἱ ἀρχομενοι, οὐκ ἂν εἴη τὰς πόλεις εὐδαιμονῆσαι.

τε] om. Lob. Vind. BD. Vat. BM.

ταῦτὸν] ταυτὸ Ven. B. Vind. E. Flor. ACT. Stob. cod. A.

ξυμπέσῃ] ξυμπέσει Vind. F. et, sup. η, Flor. R.

ἑκάτερον αἱ πολλαὶ φύσεις ἐξ ἀνάγκης ἀποκλεισθῶσιν, οὐκ ἔστι κακῶν παῦλα, ᾧ φιλε Γλαύκων, ταῖς πόλεσι, δοκῶ δὲ οὐδὲ τῷ ἀνθρωπίνῳ γένει, οὐδὲ αὐτῇ ἢ πολιτεία μὴ ποτε πρότερον φηῖ τε εἰς τὸ δυνατὸν καὶ φῶς ἡλίου ἴδῃ, ἣν νῦν λόγῳ διεληλύθαμεν. ἀλλὰ τοῦτό ἐστιν, ὃ ἐμοὶ πάλαι ὄκνον ἐντίθησι λέγειν, ὁρῶντι, ὡς πολὺ παρὰ δόξαν ῥηθήσεται. χαλεπὸν γὰρ ἰδεῖν, ὅτι οὐκ ἂν

ἑκάτερον] ἑκατέρων Vind. F.

φύσεις] φύσις Vind. E.

ἐξ ἀνάγκης] om. Stob. cod. A. ἐξάν. Lob. ἔξαν. Vind. DF.

ἀποκλεισθῶσιν] ἀποκαδισθῶσι Stob. cod. A. Ficinus haec inde a τῶν δὲ νῦν. ita interpretatur: nequē (quod nunc fit) a diversis duo haec tractentur ingeniiis. At sensus hic est: nisi maxima pars ingeniorum, quae nunc ad alterutrum separatum ab altero accedunt, necessario ab utrovis exclusa fuerint.

παῦλα] ante κακῶν Flor. T. παῦλα Ald. Bas. ab. Plutarchus Numa p. 73. D: ἐναργῆς ἐξήνεγκε παράδειγμα καὶ τεκμήριον τῆς Πλατωνικῆς φωνῆς, ἣν ὕστερος ἐκεῖνος οὐκ ὀλίγοις χρόνοις γενόμενος ἐτόλμησεν ἀφείναι περὶ πολιτείας, ὡς μία κακῶν παῦλα καὶ λύσις ἀνθρώποις ἐστὶν ἐκ τινος τύχης θείας εἰς ταῦτο διαβολία φιλοσόφῳ βασιλικῇ συμπεσοῦσαν δύναμιν ἐγκρατῆ καὶ ὑπερδέξιον τῆς κακίας τὴν ἀρετὴν καταστῆσαι. Idem compar. Demosth. et Cicer. p. 887. E. de Cicerone: ἐμαρτύρησεν ἅμα τῷ Πλάτωνι μαντενομένῳ παῦλαν ἔξεν κακῶν τὰς πόλεις, ὅταν εἰς ταῦτο δύναιμις τε μεγάλη καὶ φρόνησις ἐκ τινος τύχης χρηστῆς ἀπαντήσῃ μετὰ δικαιοσύνης. Utrumque locum indicavit Astius. Quod Plutarchus fortunae mentionem fecit, ad Epist. Plat. VII. p. 326. A. referendum videtur: λέγειν τε ἠναγκάσθην ἐπαινῶν τὴν ὀρθὴν φιλοσοφίαν, ὡς ἐκ ταύτης ἔστι τὰ τε πολιτικὰ δίκαια καὶ τὰ τῶν ἰδιωτῶν πάντα κατιδεῖν. κακῶν οὖν οὐ λήξεν τὰ ἀνθρώπινα γένη, πρὶν

ἂν ἢ τὸ τῶν φιλοσοφούντων ὀρθῶς γε καὶ ἀληθῶς γένος εἰς ἀρχὰς ἔλθῃ τὰς πολιτικάς, ἢ τὸ τῶν δυναστευόντων ἐν ταῖς πόλεσιν ἐκ τινος μοίρας θείας ὄντως φιλοσοφήσῃ.

ᾧ φιλε Γλαύκων] om. Stob. Gesn. Fic.

ταῖς πόλεσι] civitati Fic. ταῖς πόλεσιν Stob. Gesn. (qui h. l. deficit) et editiones ante Bekkerum.

δοκῶ] ἀλλὰ μὴ δοκῶ Stob. cod. A. Gaisf.

δὲ] δ' Vind. E. Vat. H.

γένει,] γένει. Ald. Steph.

αὐτῇ] αὐτῇ Vind. F. Ang. B. Flor. R.

μὴ ποτε] μήτε Stob. cod. A. Gaisf. φῆ τε Lob. φη τε Vind. B. φη τε Vat. M. μήποτε Ald. Bas. ab. Steph. Ast. Sed est ne unquam, non nunquam. Conf. p. 467. B: τὸ μὴ ποτε κινδυνεύσαι, ut ne unquam periculum subeant.

φη τε] φητε Ald. Bas. ab. φη τε Lob. Par. K. sec. Bekk. φηται Vind. F. Ang. B. Flor. T. φῆι τε Vind. B. Vat. M.

εἰς] ἐς Stob. cod. A. Gaisf. E ἴδῃ] ἴδοι Lob. Vind. B. Vat. M.

ἣν] καὶ Stob. cod. A. Gaisf. ἣν δὴ Vind. E.

πάλαι] πάλιν Lob. Vind. B. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. sec. Bekk.

ὁρῶντι] ὁρῶντε Stob. cod. A. παρὰ δόξαν] παραδόξαν Vind.

E. παραδόξων Stob. cod. A.

χαλεπὸν γὰρ ἰδεῖν] „Magis placet quae affertur lectio, χαλεπὸν γὰρ πείθειν ὅτι οὐκ ἂν etc.“ Steph. annot. p. 21. Ea fuit Cor-

ἄλλη τις εὐδαιμονήσειεν οὔτε ἰδίᾳ οὔτε δημοσίᾳ. Καὶ ὅς Ὡ Σώκρατες, ἔφη, τοιοῦτον ἐκβέβληκας ῥῆμά τε καὶ λόγον, ὃν εἰπὼν ἡγοῦ ἐπὶ σε πάνυ πολλοὺς τε καὶ οὐ φαύλους νῦν οὕτως οἷον ῥίψαντας τὰ ἱμάτια γυμνοὺς 474 λαβόντας ὅτι ἐκάστῳ παρέτυχεν ὄπλον, θεῖν διατεταμένους ὡς θανμάσια ἐργασομένους· οὐς εἰ μὴ ἀμυνεῖ τῷ λόγῳ καὶ ἐκφεύξει, τῷ ὄντι τωθασόμενος δώσεις δίκην.

narii coniectura ecl. p. 100. Ficini interpretationem nam haud facile persuadetur secuti, quam contra omnes codices sine ratione Astius et in sec. ed. Stallbaumius receperunt.

ἄλλη] ἄλλη] Mon. B. quod, si solum τις pro feminino haberi et de civitate accipi tuto posset, etiam praeferri deberet. Nam de ea, quae proxime dicta est πολίτεια, ἄλλη intelligi nequit, sed referendum ad illam est, in qua philosophi regnent, quod ipsum ob interiectam huius civitatis mentionem paullo durius videtur. Adde L. VI. p. 500. E.

εὐδαιμονήσειεν] εὐδαιμονήσειεν Ald. εὐδοκμήσειεν Vat. H. Flor. ACT. et, γο vulgato; Ven. B. et, in marg. εὐδαιμονήσειεν, Vind. D. εὐδομήσειεν Vind. E.

ὅς] om. Vind. F.

ἐκβέβληκας] ἐκβέβληκας Flor. T. Ast. sec. Stallb. pr. ἐκβέβληκε, e corr. —ας, Vind. D.

ἐπὶ σε] ἐπὶ σε Vind. BD. Ald. Bas. ab. Astius in sec. et tert. Bekkerus et Stallbaumius, quem admodum grammatici praecipiunt. Et solet pronomini momentum gravius esse, quam praepositionis. Sed h. l. res aliter habet, quum de persona nulla dubitatio existere et pronomen salva perspicuitate etiam abesse possit.

οὔ] om. Vind. E. Vat. H. Flor. AC.

οἷον] om. Vind. E.

ῥίψαντας] ῥίψαντες Bas. b.

474 γυμνοὺς] γυμνοῦν Vat. H. Flor. AC.

διατεταμένους] Ita Par. A. Lob. Vind. BDF. Ven. C. Vat. HM. Flor. ACUV. διατεταμμέ-

ως, delete a m. s. priore μ, Mon. B. διατεταμένους reliqui codices et editi ante Astium, qui in sec. verum de coniectura edit. Eadem in eodem verbo discrepantia est L. VI. p. 501. C. ubi haec repetuntur. Ficinus pro hoc et proximo θεῖν impetum in te facturos posuit.

ἐργασομένους] ἐργασαμένους Ven. O.

οὐς εἰ μὴ] οἷς εἰμι Vind. E.

ἀμυνεῖ] ἀμυνῆ Vind. BD. Mon. B. Par. DK. sec. Bekk. et A. sed correctus, Vat. M. Flor. TUV. ἀμυνεῖ, sup. η, Lob. ἀμυνῆ Vind. F. ἀμυνῆ Ald. Bas. a. ἀμυνεῖς Vind. E. ἀμύνεις Ang. B.

ἐκφεύξει] Ita Vind. F. Flor. R. ἐκφεύξη, sup. ει, Lob. ἐκφεύξη Vind. BDE. Mon. B. Ald. ἐκφεύξη Bas. ab. Steph.

τῷ ὄντι] τῶντι Vind. DE.

τωθασόμενος] θαναμαζόμενος Vind. E. τωθασόμενος Vind. F. τωθασόμενος Ald. cui similis error glossam Hesychii θασόμενος σιώπτων peperit. Timaeus lex. p. 261: τωθάσαν· χλευάζων, σιώπτων, διασύρων. Vid. ibi Ruhnkenius, qui hoc et altero Platonis loco Hipp. mai. p. 290. A. ubi medium τωθάσεται legitur, significato ad utrumque conferri iubet scholiasten. Sed noster scholio caret, alteri adscriptum est σιώψει, λοιδορήσει, χλευάσει, quibus καυχᾶται addunt Suidas et Photius, ἐρεθίζει, κατακαυχᾶται, θωπεύει, κακολογεῖ Hesychius. Cf. Piersonus ad Moer. p. 366. et Schneiderus ad Aristot. Polit. VII. 15, 8.

Οὐκοῦν σύ μοι, ἦν δ' ἐγὼ, τούτων αἴτιος; Καλῶς γ',
 ἔφη, ἐγὼ ποιῶν. ἀλλὰ τοί σε οὐ προδώσω, ἀλλ' ἀμυ-
 νῶ οἷς δύναιμαι· δύναιμαι δὲ εὐνοία τε καὶ τῷ παρακε-
 B λεύεσθαι, καὶ ἴσως ἀν' ἄλλου του ἐμμελέστερόν σοι ἀπο-
 κρινοίμην. ἀλλ' ὡς ἔχων τοιοῦτον βοηθὸν πειρῶ τοῖς
 ἀπιστοῦσιν ἐνδείξασθαι, ὅτι ἔχει ἢ σὺ λέγεις. Πειρα-
 τέον, ἦν δ' ἐγὼ, ἐπειδὴ καὶ σὺ οὕτω μεγάλην ξυμμα-
 χίαν παρέχει. ἀναγκαῖον οὖν μοι δοκεῖ, εἰ μέλλομέν πη

ἦν δ' ἐγὼ] post τούτων Par.

K.

γ'] γε Vind. F. Flor. R.

ἀλλὰ τοί] ἀλλὰ τοῖς Vind. F.
 ἀλλ' ἀτοῖς Ang. B.

τῷ] τὸ Vat. H.

B ἀποκρινοίμην] ἀποκρινοῦμαι
 Lob. Vind. B. Vat. BM.

ἦ] ἦ Vind. E.

σὺ οὕτω] σοὶ οὕτω Vat. H.
 σοὶ o. Flor. AC.

παρέχει] Ita Ven. C. Vat. H.
 Flor. ACV. παρέχει Lob. παρέ-
 γη Vind. BDEF. Vat. BM. Ven.
 B. Ang. B. Flor. RT. et corre-
 ctus Par. A. παρέχεις Par. DK.
 Mon. B. Flor. U. cum editis ante
 Bekkerum.

οὖν] om. Fic.

μέλλομέν] μέλλομι Mon. B. a
 m. sec. μέλλει (vel μέλλη) μή a
 m. pr.

πη] ποί Vat. B. om. Fic.

ἐκφεύξασθαι] ἐκφεύξασθαι
 Flor. AC.

οὓς λέγεις] eos Fic.

λέγοντες] λέγοντας Vat. H.
 λέγομεν Vind. F.

τολμῶμεν φάναι] post δεῖν
 ἄρχειν Flor. T. τ. φάναι idem
 cum Vind. DF. Ald. Bas. ab.

γενομένων] γινομένων Lob.
 Vind. BD. Vat. BM.

φύσει] om. Lob. Vind. BD.
 (hic in m. habet.) Ven. B. Vat.
 M.

C φιλοσοφίας] φιλοσοφία Vat. B.
 τ'] τε Lob. Vind. B.

ἐν πόλει] Ita Par. A. Vind. F.
 Vat. B. Ven. C. Ang. B. Flor.
 RV. Bekkerus et in tert. Astius.
 ἐν πολέμῳ Vind. B. Vat. M. ἐν
 πολέμει, ex emend. —ω, Lob.
 ἐν τῇ πόλει reliqui codices et

editi ante Bekkerum, quos Stall-
 baumius sine ratione sequitur.

ἀπολουθεῖν τε τῷ ἡγουμένῳ]
 sed ducentibus illis obtemperare
 Fic.

εἴη] post ἔφη Lob. Vind. BF.
 Vat. M. Ang. B. Flor. R.

τῆδε] τὸδε Vind. E. Flor. C.

ἀμηγέπη] Ita Vind. F. Ald.
 Steph. tacentibus de Par. K. Bi-
 pontinis. ἀμηγέπη Lob. Vind.

BDE. Mon. B. Bas. ab. Ast. pr.
 et secund. ἀμῆ γέ πη Bekkerus.

ἀμηγέπη Ast. tert. ἀμηγέπη Stall-
 baumius, Timaeus lex. pag. 29:
 ἀμηγέπη· ἐνὶ γε τρόπῳ, ἢ ὅπω-
 σοῦν. Suidas et lexicon Bekkeri

anecd. pag. 387, 16: ἀμηγέπη·
 ὅπωςδῆποτε, καθ' ὅτιοῦν. λέγε-
 ται δὲ καὶ ἀμωσγέπως καὶ ἀμό-
 θεν. Moeris pag. 50: ἀμηγέπη,

Ἀττικῶς. ἀμωσγέπως, Ἑλληνι-
 κῶς. Thomas pag. 40: ἀμηγέπη

κἀλλιον, ἢ ἀμωσγέπως. δηλοὶ δὲ
 τὸ καθ' ἓνα τινὰ τρόπον. Sed

haec sufficiunt ad vulgatam ho-
 rum scribendorum consuetudinem

demonstrandam, a qua discedens
 Bekkerus hoc loco de codicibus

nihil nisi in Vat. B. Ven. C. Vind.
 B. Par. K. ἀμηγέπη legi monet,

quasi qui in reliquis non solum
 asperum, sed etiam circumflexum

et in tria divisionem invenerit.
 Atqui Parisiensem A. ad Leg. V.

736. E. p. 390, 4. ostendit ἀμη-
 γέπη solere exhibere, et sic ubi-
 que in Ang. B. scriptum esse ad

Leg. VIII. 861. C. p. 135, 1.
 testatur. Similiter ἀμωσγέπως

in Par. A. Vat. C. esse solere ad
 Leg. I. 641. E. p. 213, 6. decla-
 rat. Itaque quemadmodum Polit.

p. 278. D. ἀμῆ γέ πη et Pretag.

ἐκφεύξεσθαι οὐς λέγεις, διορίσασθαι πρὸς αὐτοὺς τοὺς φιλοσόφους τίνας λέγοντες τολμῶμεν φάναϊ δειν ἄρχειν, ἵνα διαδήλων γενομένων δύνηται τις ἀμύνεσθαι ἐνδεικνύμενος, ὅτι τοῖς μὲν προσήκει φύσει ἄπτεσθαι τε φιλοσοφίας ἡγεμονεύειν τ' ἐν πόλει, τοῖς δ' ἄλλοις μήτε ἄπτεσθαι ἀκολουθεῖν τε τῷ ἡγουμένῳ. "Ωρα ἂν εἴη, ἔφη, ὀρίζεσθαι. "Ἴδι δὴ, ἀκολουθήσόν μοι τῆδε, εἰν αὐτὸ ἀμηγέπη ἱκανῶς ἐξηγησώμεθα. "Ἄγε, ἔφη. Ἄνα-

p. 323. C. et Phaedr. p. 228. C. ἀμῶς γέ πως scripsit, et in comment. ad Polit. scripturam Veneti A. et Par. BCF. ἀμηγέπη, ad Protag. Coisl. Vat. B. Ven. BD. Ang. C. Pal. B. ἀμωσγέπως tamquam suae fundamentum commemoravit, ad Phaedrum autem Clarkianum, Coisl. Vat. A. Ven. A. Par. BCDFH. asperum, nil amplius; dedisse adnotavit, quo quidem loco Clarkianus secundum Gaisfordium ἀμωσγέπως exhibet, ita hoc nostro reliquos VII. codices in spiritu secum facere, de accentu et divisione nihil significare voluit. Quid quod Leg. V. 736. A. pag. 388, 17. in comm. Stephano ἀμῶς tribuit, a quo ipse secundum Ven. B. Vat. C. Ang. B. discedens ἀμῶς (γέ πως) scripserit, quum Stephanus illo loco non minus, quam in reliquis, ἀμωσγέπως in unum vocabulum coniuncta habeat. Iam quod ad spiritum attinet, optimis codicibus repugnandi causam non inveni, etsi Ionicum vel Doricum ΑΜΩΣ, quod pronominis indefiniti vim habere dicitur, a quo grammatici illa repetunt, fere ubique ἀμῶς scribi solet, et ἀμόθεν vulgo Homeri Od. I. 10. ἀμηγέπη apud Lucianum Lexiph. T. V. p. 178. Lehm. et ἀμωσγέπως apud Lysiam in Agor. §. 7. et Aristoph. Thesmoph. 429. etiam a Bekkero editum est. Sed Acharn. 583. Bekkero teste codex Ravennas asperum habet, non lenem, quem Invernizzius (615.) vidit, et apud Eustathium in Od. Vol. I. p. 8, 32. sqq. Lips. post simplicia cum leni scripta haec

composita cum aspero scribuntur, et in scholio ad Leg. VII. 798. B. quod Ruhnkenius ad Tim. p. 26. edidit, omnia asperum habent. Quem si quis ab altero ΑΜΩΣ, quod ἡμέτερος est, perperam in hoc translatum statuatur, non minus probabiliter lenem, quem illud in Homericis carminibus prae se fert, cum hoc communicatum vel discriminis causa inventum a grammaticis statui posse concedat. In hoc igitur Bekkerum vel potius codices sequor. Sed divisioni primum obstat, quod ἀμῶς, ἀμῆ, ἀμόθεν neque apud Platonem neque, si ab extremo semel apud Homerum exstante discesse- ris, alibi usquam seorsum dicta inveniuntur. Nam grammaticos, Eustathium l. c. Apollonium Bekkeri anecd. 566, 3. 5. alios de origine compositorum disputantes simplicibus uti necesse erat. Deinde in hac parte aequae atque in prioribus codices respiciendi sunt; qui etsi nonnunquam duplicem accentum impositum habent, ut Clarkianus Protag. 331. D. 8. (ἀμῆγέπη) et fortasse Par. AFY. Vat. B. Tim. 52. C. ubi in optimo Vind. ἀμῶς γέ πως legitur, plerumque ipso Bekkero teste unum exhibent. Sic Clarkianus Phaedri l. c. et Soph. p. 259. D. ubi Stephanus cum Aldo ἀμηγέπη, Bekkerus tacens, ut Leg. V. 739. C. et paulo post haec nostra D. ἀμῆ γέ πως dedit. De τ non subscripto v. Vol. I. p. LXI.

ἐξηγησώμεθα] αὐτὸ ἐξ. Vind. E. ἐξηγησώμεθα Vind. F.

"Ἄγε] ἄγ' Vind. F. ἄγε δὴ Ven.

μιμνήσκειν οὖν σε, ἣν δ' ἐγὼ, δεήσει, ἢ μέμνησαι, ὅτι
 ὃν ἂν φῶμεν φιλεῖν τι, δεῖ φανῆναι αὐτὸν, εἰάν ὀρθῶς
 λέγηται, οὐ τὸ μὲν φιλοῦντα ἐκείνου, τὸ δὲ μὴ, ἀλλὰ
 πᾶν στέρογοντα; Ἀναμιμνήσκειν, ἔφη, ὡς ἔοικε, δεῖ· οὐ
 D γὰρ πάνυ γε ἐννοᾷ. Ἄλλω, εἶπον, ἔπρεπε, ᾧ Γλαύ-
 κων, λέγειν ἂ λέγεις· ἀνδρὶ δ' ἐρωτικῷ οὐ πρόπει
 ἀμνημονεῖν, ὅτι πάντες οἱ ἐν ᾧρα τὸν φιλόπαιδα καὶ

B. Vind. E. Ang. B. Vat. H.
 (Flor. ACRTV.) Ald. Bas. ab.
 Steph. Ast. et in pr. Stallb.

ἔφη. Ἀναμιμνήσκειν] ἔφη ἂν.
 Ald.

ἣν δ'] ἣν δε Lob.

φιλεῖν τι, δεῖ] φιλεῖν. τί δεῖ
 Par. A. φιλεῖν, τί δεῖ Ald. Bas.
 ab.

πᾶν] πάντα Vind. F. et a m.
 s. Flor. A.

Ἀναμιμνήσκειν] Ἀναμνησκειν
 Ald.

ἔφη] τοίνυν Lob. Vind. B.
 Vat. BM.

ἔοικε] ἔοικεν Vind. F. Flor.
 RV.

δεῖ] δὴ Vind. F.

D ἐννοᾷ] In Mon. B. alterum v
 a m. s. int. vers. adiectum.

Ἄλλω] ἄλλ' ᾧ Vind. F. ἀλλ'
 ὡς Par. D. ἄλλον margo Par. D.
 Ald. Bas. a.

ἐρωτικῷ] qualis Glaucō etiam
 L. III. p. 402. E. apparuit.

πάντες οἱ ἐν ᾧρα] Plutarchus
 Mor. p. 44. F: οἱ γοῦν ἐν ᾧρα
 πάντες, ὡς φησὶ ὁ Πλάτων,
 ἀμνησκειν δάννουσι τὸν ἐρωτικόν·
 καὶ λευκοὺς μὲν θεῶν παῖδας ἀ-
 νακαλῶν, μέλανας δὲ ἀνδρικοὺς,
 καὶ τὸν γρηπὸν βασιλικόν, καὶ
 τὸν σιμὸν ἐπίχαριν, τὸν δὲ ὠ-
 χροδὸν ὑποκοριζόμενος μελίχρον
 ἀσπάζεται καὶ ἀγαπᾷ. Idem ib.
 p. 56. C: ὡς πον καὶ Πλάτων
 φησὶ τὸν ἐραστὴν κόλακα τῶν
 ἐρωμένων ὄντα τὸν μὲν σιμὸν
 καλεῖν ἐπίχαριν, τὸν δὲ γρηπὸν
 βασιλικόν, (βασιλικόν cod. Lob.)
 μέλανας δὲ ἀνδρικοὺς, λευκοὺς
 δὲ θεῶν παῖδας. τὸ δὲ μελίχρον
 ὅλως ἐραστοῦ προσποίημα εἶναι
 ὑποκοριζόμενου καὶ εὐκόλως φέ-

ροντος τὴν ἀχρότητα. Cf. Wyt-
 tenbach. anim. T. I. p. 388. ubi
 Lucretium, Horatium, Tibullum,
 Aristaenetum, Philostratum et Li-
 banium hunc Platonis locum re-
 spexisse ostendit. In margine
 Mon. B. haec adscripta sunt:
 θαναμάζω, τὸ παράδειγμα ὁ ἐχρί-
 σω, ᾧ ἀριστε:

τὸν φιλόπαιδα καὶ ἐρωτικόν]
 puerorum amatorem Fic.

ἀμνησκειν] in codicibus meis et
 in editionibus prorsus eadem va-
 rietate, qua supra C. scriptum
 est.

δάννουσι] δάνουσι Vind. F.

ποιεῖτε] ποιεῖται idem. In se-
 quentibus quod vulgo post καλοῦς
 positum est interrogandi signum,
 cum Astio in sec. ed. post παι-
 δας εἶναι posui, ubi reliqui col-
 lon vel punctum habent.

σιμὸς] Pollux II. 73: ῥινός
 δὲ σχήματα, γρηπὸς, ἐπίχρηπος,
 ὃν καὶ βασιλικόν οἰοῦνται· σιμὸς
 δὲ, ὃν εὐχαριν νομίζουσι. Πλά-
 τῶν δὲ καὶ σιμοπρόσωπον εἶπεν
 ἐπὶ ἵππου. scilicet Phaedr. p. 253.
 E. ubi etiam ἐπίχρηπος de equo
 praestantiori dicitur. Nostrum lo-
 cum memoriter a Polluce laudari
 atque ita εὐχαριν pro ἐπίχαριν
 ortam videri Kühnius observavit.
 Tamen mirum, si etiam scripto-
 ris oblitus est.

ἐπαινεθήσεται] ἐπαινεῖται Vind.
 DE. Ven. B. Vat. H. Flor. ACTV.
 laudatur Fic.

ἡμῶν] ἡμῶν Par. DK. secun-
 dum Bip.

τὸ] om. Vind. E.

δὴ] om. Vind. BDE. Mon. B.
 Ven. B. Par. K. Vat. M. Flor.
 TU. Ast. pr. Stallb. pr. Omisit

ἔρωτικὸν ἀμηγέπη δάκνουσί τε καὶ κινουῖσι, δοκοῦντες ἄξιοι εἶναι ἐπιμελείας τε καὶ τοῦ ἀσπάζεσθαι. ἢ οὐχ οὕτω ποιεῖτε πρὸς τοὺς καλοὺς· ὁ μὲν, ὅτι σιμὸς, ἐπίχαρις κληθεὶς ἐπαινεθήσεται ὑφ' ὑμῶν, τοῦ δὲ τὸ γρουπὸν βασιλικὸν φατε εἶναι, τὸν δὲ δὴ διὰ μέσου τούτων ἐμμετρότατα ἔχειν, μέλανας δὲ ἀνδρικοὺς ἰδεῖν, λευκοὺς E δὲ θεῶν παῖδας εἶναι; μελιχλῶρους δὲ καὶ τοῦνομα οἶει

etiam Aristaenetus, qui Epist. I. 18. p. 86. Boiss. hunc locum ita in suum usum convertit: καὶ ὁ μὲν τις τῶν νέων, ὅτι σιμὸς, ἐπίχαρις παρὰ σοὶ κληθεὶς ἐπαινεῖται· τοῦ δὲ τὸ γρουπὸν βασιλικὸν ἔφησ' τὸν (cod. Vind. τὸ) δὲ διὰ μέσου (ita cod. μέσου edd. ante Abresch.) τούτων ἔρεις ἐμμετρότατα (cod. et edd. ἐμμετρότητα, quod Boiss. ex Pauwii coniectura correxit.) ἔχειν· μέλανας δὲ ἀνδρικοὺς ὀνομάζεις· λευκοὺς δὲ θεῶν παῖδας προσείρημας. μελιχλῶτους δὲ οἶει τοῦνομα τίνος ἄλλου ποίημα εἶναι, ἢ τοῦ ἐνότος σοὶ πόθου ὑποκοριζομένου τε καὶ φέροντος εὐχερῶς τὴν ὠχρότητα, εἰ μόνον ἐπὶ ὄρα προσῆ; καὶ ἐνὶ λόγῳ πάσας προφάσεις προφασίζῃ καὶ πάσας φωνὰς ἀναφθέγγῃ, ὥστε διὰ φιλεραστείας μηδὲν ἀποβαλεῖν τῶν ἀνθούτων ἐν ὄρα, ὥσπερ τοὺς φιλοῖνοὺς ὀρώμεν πάντα οἶνον ἐπὶ πάσης προφάσεως ἀσπαζομένους.

διὰ μέσου] διαμέσου Vind. DEF.

ἐμμετρότατα] ἐνμετρότατα Vind. F. ἐμμετρότατα Bekkerus et in tert. Astius. Cf. ad p. 457. A. Vindobonensis auctoritas in aliis minime spernenda in hoc eo levior est, quod etiam ὀρθώτατα ubique exhibet.

E. μελιχλῶρους] Ita γὰρ Par. A. (in margine, secundum Faehsium) et scholiastes ad L. VI. p. 485. B. (φιλοτίμων καὶ ἐρωτικῶν] ὅτι ἔλεγεν, ὅτι τριπτυαρχοῦσιν οἱ φιλότιμοι πολλάκις, καὶ οἱ ἐρωτικοὶ συμπάσχοντες μελιχλῶρους

καλοῦσι τοὺς ὠχρούς.) μελιχλωρον Flor. U. quem licet Stallbaumius in sequentibus a Stephano discrepare non monuerit, tamen probabile est cum Mon. B. consentire, qui verba μελιχλῶρους — ἐραστοῦ in Par. DK. prorsus omissa hunc in modum supplet: τὸ δὲ μελιχλωρον τίνος ἄλλου τοῦνομα οἶει εἶναι ἢ ἐραστοῦ. Ipse Par. A. et reliqui codices excepto Vind. D. in quo μελαγχλώλους legitur, cum Ald. Bas. ab. Steph. μελαγχλώρους exhibent, quod quia blanditiarum nihil in se habet, haud dubie vitiosum in μελιχλῶρους mutandum esse primus statuit Lambinus ad Horat. Sat. I. 3, 38. deinde Stephanus annot. p. 21. litterarum vicinitate et Theocriti loco motus Id. X. 26: Βομβύνια χαρίεσσα, Σύραν καλέοντι τῷ πάντες, Ἰσχνάν, ἀλιόκανστον· ἐγὼ δὲ μόνος μελιχλωρον. Atque ita Astius in pr. et tert. Bekkerus et Stallbaumius scripserunt. Antea Stephanus μελιχρόους vel μελιχρόου coniecerat, quorum prius in margine Platonis una cum altero et in thesauro Tom. II. p. 378. D. simul cum Lambiniano propositum et Plutarchi loco posteriori commendatum a Stephano recipiendum censuerunt Boeckhius in Min. pag. 139. et Astius in sec. praeter Plutarchum Lucretii auctoritate usi, qui L. III. v. 1154. indicem vocabulorum ab amantibus ad extenuanda amatarum vitia adhibitorum ita orditur: Nigra μελιχρῶος est, immunda et foetida ἀκοσμος. Idem censuit Iacob-

τίνος ἄλλου ποίημα εἶναι, ἢ ἔραστοῦ ὑποκοριζομένου
 τε καὶ εὐχερῶς φέροντος τὴν ὠχρότητα, ἐὰν ἐπὶ ὦρα ἦ;
 475 καὶ ἐνὶ λόγῳ πάσας προφάσεις προφασίζεσθαι τε καὶ πά-
 σας φωνὰς ἀφίετε, ὥστε μηδένα ἀποβάλλειν τῶν ἐν-
 θούτων ἐν ὦρα. Εἰ βούλει, ἔφη, ἐπ' ἐμοῦ λέγειν περὶ
 τῶν ἐρωτικῶν, ὅτι οὕτω ποιοῦσι, συγχωρῶ τοῦ λόγου
 χάριν. Τί δ'; ἦν δ' ἐγὼ τοὺς φιλοῖνους οὐ τὰ αὐτὰ
 ταῦτα ποιοῦντας ὁρᾷς· πάντα οἶνον ἐπὶ πάσης προφά-
 σεως ἀσπαζομένους; Καὶ μάλα. Καὶ μὴν φιλοτίμους γε,
 ὡς ἐγὼμαι, καθορᾷς, ὅτι ἂν μὴ στρατηγῆσαι δύνωνται,

sus ad Philostrati Ic. I. 4: γρά-
 φει μειράκιον οὐ λευκόν. οὐδ' ἐν
 τρυφῆς, ἀλλ' εὐψυχον καὶ πα-
 λαίστρας πνέον, οἷον τὸ τῶν
 μελιχρόων ἄνθος, οὓς ἐπαινεῖ
 ὁ τοῦ Ἀρίστωνος. quem et ipsum
 non aliter atque Plutarchum με-
 λιχροῦς Platonis in verbis legisse
 dicas. At minime recentem ab
 huius loci lectione Philostratum
 illa exarasse patet, quippe qui
 fortitudinis et palaestrae speciem
 in mellis colore praeditis lauda-
 tam hic putaverit, quae potius
 nigris tribuitur. Neque vero Plu-
 tarchus, nam Lucretium non vi-
 deo qua ratione Boeckhius sua
 ad Platonis normam composuisse
 statuerit, quum inter decem Grae-
 ca, quae addit, nullum hinc re-
 petitum sit, sed ne Plutarchus
 quidem de scripto videtur Plato-
 nica retulisse, ut pro lectionis
 teste citari possit. Magis id de
 Aristaeneto credibile, cuius μελι-
 χρώτους aequae facile in μελιχλώ-
 ρους atque in μελιχροῦς muta-
 veris. Sed ut Plutarchus in co-
 dice suo μελιχροῦς legerit, ni-
 hilo minus ex nostris μελιχλώρους
 scribendum est. Nam illud no-
 men, nihil a vulgari sermone dis-
 crepans, neque forma neque si-
 gnificatione tale erat, ut statim
 amatoris figmentum agnoscendum
 dici posset: hoc utique mirum et
 ad palloris dulcedinem indicandam
 excogitatum ab aliquo, cuius pal-
 lidae deliciae essent, videri de-
 bebat. Accedit, quod μελαγχλώ-

ρους multo facilius ex hoc, quam
 ex illo oriri potuit.

δὲ] τε δὲ Vind. F.

οἶει] εἶη Vind. D.

τίνος] Ita Mon. B. Flor. U.
 Bekkerus et in pr. Stallbaumius.
 τινός Lob. Vind. BDEF. (Flor.
 ACRTV.) Ald. Bas. ab. Steph.
 Ast. et in sec. Stallb. quod scri-
 ptor si ponendum putaret, potius
 post ἄλλον (v. ad L. VI. p. 493.
 D.) positurus erat, librarii vero
 propter antecedens οἶει interro-
 gativo praeferre poterant. Cf.
 L. VIII. p. 573. A. Etiam Fi-
 cinius τίνος legit, qui verba με-
 λιχλώρους — ὦρα ἦ; sic reddi-
 dit: pallidum autem adolescentem
 quis appellavit, nisi amator ipse
 blandiens quodammodo, et semi-
 pallidi appellatione in ephebis
 pallorem facile ferens?

ὠχρότητα] ὠχρόσητα Ald. ὀ-
 χρότητα Bas. b.

πάσας] post προφάσεις Vind.
 F. Flor. R.

προφασίζεσθαι] προφασίζεσθαι
 Vind. F. et, sup. ε, E.

οὕτω ποιοῦσι] ποιοῦσιν οὕτω 475
 Par. K.

Τί δ';] τί δαι Par. A. τί δε
 Vind. EF. τί δε Flor. ACRTV.
 Signum interrogandi, quod Bas.
 ab. post φιλοῖνους, Stephanus
 et Bekkerus post ὁρᾷς habent,
 cum Stallb. sec. hic potius pon-
 endum neque tamen cum eodem
 δὲ scribendum putavi.

ἦν δ'] ἦν Par. K. sec. Bip.
 Flor. U.

τριτυναρχοῦσι, καὶ μὴ ὑπὸ μειζόνων καὶ σεμνοτέρων Β
τιμῶνται, ὑπὸ σμικροτέρων καὶ φανλοτέρων τιμώμενοι
ἀγαπῶσιν, ὡς ὅλως τιμῆς ἐπιθυμηταὶ ὄντες. Κομιδῆ
μὲν οὖν. Τοῦτο δὴ φάθι, ἢ μὴ· ἄρ' ὄν ἂν τινος ἐπι-
θυμητικὸν λέγωμεν, παντὸς τοῦ εἴδους τούτου φήσομεν
ἐπιθυμεῖν, ἢ τοῦ μὲν, τοῦ δὲ οὐ; Παντός, ἔφη. Οὐ-
κοῦν καὶ τὸν φιλόσοφον σοφίας φήσομεν ἐπιθυμητὴν
εἶναι οὐ τῆς μὲν, τῆς δ' οὐ, ἀλλὰ πάσης; Ἀληθῆ. Τὸν
ἄρα περὶ τὰ μαθήματα δυσχεραίνοντα, ἄλλως τε καὶ C
νέου ὄντα καὶ μήπω λόγον ἔχοντα, τί τε χρηστὸν καὶ

ποιούντας] ποιούντα Lob.
Vat. M.

ὄραξ·] ὄραξ, Bas. ab. Stallb.

Καὶ μάλα.] om. Vind. D.

φιλοτίμους] φιλοτίμως Vind.
E. Vat. H. Flor. AC.

γε] om. Vind. F. Ang. B.
Flor. R.

τριτυναρχοῦσι] τριτύνάρχουσι
Vind. F. Vulgatum Mon. B. in
contextu, sed in m. a m. pr. τρι-
τυναρχοῦσι habet, quemadmodum
Timaei lex. p. 260. τριτύς· φυ-
λῆς μέρος τρίτον, et in Harpo-
crationis cod. Vratisl. item τριτύς
ἔστι τὸ τρίτον μέρος τῆς φυλῆς
scriptum est. Contra τριτύς,
τριτύαρχοι in lexico Bekkeri
anecd. p. 306, 24. 25. et in scho-
lio ad h. l. legitur. Ceterum ap-
posite, nisi fallor, ad mores isto-
rum scriptor etiam tertium ab
imperatore gradum eis, si amplio-
rem consequi nequeant, sufficere
significat. Valesio tamen ad Har-
pocrat. p. 399. Lips. pro στρα-
τηγῆσαι melius φυλαρχῆσαι di-
cturus fuisse videbatur.

μειζόνων] μειζόνως Ald.

B τιμῶνται] τιμᾶσθαι Lob. Vind.
BF. Vat. BM. Ven. C. Mon. B.
Par. D. Flor. U. Ald. Bas. a. et,
sup. ὄνται, Ang. B. τιμᾶμαι
Bas. b. De Flor. CT. Stallbau-
mius nihil significavit, reliquos
tres cum Stephano consentire
ostendit.

ὑπο — ἀγαπῶσιν] honorem ab
ignobilibus exigunt Fic.

ὅλως] ὅλος Ven. C.

τιμῆς] om. Flor. C.

ἐπιθυμηταὶ] ἐπιθυμητέοι Vind.
F.

Κομιδῆ] κομιδῆ idem.

Τοῦτο] om. Vind. E. καὶ τοῦ-
το Ang. B. Flor. RT.

δῆ] om. Vind. E. Flor. C. δε
Vind. F. δεῆ Ang. B.

φάθι] φᾶθι Mon. B. Vind. D.
φᾶθι Vind. F. φᾶθι Lob. Cf.
Vol. I. p. 407, b.

μῆ·] μῆ; Ald. Bas. ab. Fate-
beris hoc, an non? Fic.

ἄρ'] ἄρα Vind. EF.

ὄν] ὄν Ven. C. sec. Bekk. οὐ
Mon. B. et e corr. Flor. U. οὐν
Par. DK. Ald. Bas. ab. Steph.
qui in m. ὄν, in annotat. p. 22.
οὐν ὄν scribendum coniecit. ὄν
Astius iam in pr. secundum Ven.
C. dedit.

τινος] τινα Mon. B. et e corr.
Flor. U.

παντὸς τοῦ εἴδους τούτου]
om. Fic. In Flor. T. τούτου
post ἐπιθυμεῖν positum est.

σοφίας φήσομεν ἐπιθυμητὴν]
φ. σ. ε. Vind. F. Ang. B. Flor.
R. σ. ε. φ. Vind. D.

τί τε] τί δὲ Vind. F.

C

μῆ, οὐ φήσομεν φιλομαθῆ οὐδὲ φιλόσοφον εἶναι, ὥσπερ τὸν περὶ τὰ σιτία δυσχερῆ οὔτε πεινῆν φαμέν οὔτ' ἐπιθυμεῖν σιτίων οὐδὲ φιλόσιτον, ἀλλὰ κακόσιτον εἶναι. Καὶ ὀρθῶς γε φήσομεν. Τὸν δὲ δὴ εὐχερῶς ἐθέλουτα παντὸς μαθήματος γεύεσθαι καὶ ἀσμένως ἐπὶ τὸ μανθάνειν ἴοντα καὶ ἀπλήστως ἔχοντα, τοῦτον δ' ἐν δίκῃ φήσομεν φιλόσοφον. ἦ γάρ; Καὶ ὁ Γλαύκων ἔφη· πολ-

D λοι ἄρα καὶ ἄτοποι ἔβονται σοι τοιοῦτοι. οἳ τε γὰρ φιλοθεάμονες πάντες ἔμοιγε δοκοῦσι τῷ καταμανθάνειν

φήσομεν — ὥσπερ] *om.* Vind. F.

φιλομαθῆ] φιλομαθεῖν Par. K. sec. Bekk.

δυσχερῆ] δυσχαιρεῖ cum η super εἰ Vind. E.

πεινῆν] Ita hoc loco Ald. non omisso, ut plerumque, ι subscripto. Cuius clarum vestigium in plurimorum codicum scriptura διαιταιν pro διατῶν a Bekkero ad Sophist. 226. B. p. 146, 18. commemorata superstes eis, quae Vol. I. p. LVIII. notavi, addendum.

σιτίων] σιτίου Vind. B. Vat. M.

φιλόσιτον] In Vind. D. η super ὁ positum.

δὴ] μῆ Vind. E. *om.* Flor. T. τοῦτον δ'] δ' *om.* Vind. D.

ἐν δίκῃ] ἐνδίκως Flor. T.

φήσομεν.] θήσομεν Vind. F.

Ang. B. Flor. R. — Ad hunc locum respexisse Plutarchum in Cic. p. 861. E. Astius monuit. Eius verba de Cicerone haec sunt: γενόμενος δ', ὥσπερ ὁ Πλάτων ἀξιοῖ τὴν φιλομαθῆ καὶ φιλόσοφον φύσιν, οἷος ἀσπάζεσθαι πᾶν μάθημα καὶ μηδὲν λόγον μηδὲ παιδείας ἀτιμάζειν εἶδος, ἐξ ἧς πῶς προθυμότερον ἐπὶ ποιητικῇ.

ἦ] ἦ Vind. F.

πολλοί] πολὺ Vat. H. Flor. ACV.

D σοι] *om.* Fic.

οἳ τε] ὥστε Ald. Bas. ab. Stephan. Correxit in pr. Astius secundum Par. K. Ven. C.

πάντες] παντὶ Vind. E.

τῷ] τὸ Vind. F.

καταμανθάνειν] μανθάνειν Ven. B. quod ad disputationem aptius, sed a veritate alienum. Cf. L. VII. p. 529. B.

ὥς γ'] ὅσδ' Vat. H. ὅς δ' Flor. ACV. ὡς οὐς δεῖ γ' Ang. B. οὐς δεῖ Flor. T. et margo R. ut Stallbaumius in pr. demonstrat; quod magis verisimile, quam quod in sec. ait, ὡς οὐς δεῖ in illis exstare.

τοιαύτην] τὴν τοιαύτην Vind. E.

περιθέουσι] ἐπιθέουσι Mon. B. Flor. U.

κατὰ πόλεις] κατὰ κώμας Vind. E. in urbe Fic. Verum non Atticis solis urbana et ruralia erant Dionysia. Cf. Leg. L. I. p. 637. A. B.

κώμας] πόλεις Vind. E.

τούτους — φιλοθεάμονας. E.] laudant Clemens Alex. Strom. L. I. p. 373. Cyrillus adv. Iulian. V. p. 179. E. Theodoretus Theorap. L. I. p. 703. Schulz.

πάντας καὶ] ἅπαντας καὶ τοὺς Theodor. τοὺς Astius in sec. recepit.

ἄλλους] ἄλλων Vind. EF. Ang. B. Flor. R.

τοιοῦτων] *om.* Vind. E.

τινῶν] τινᾶς Vind. B. Vat. M. et, sup. ὧν, Lob. Vind. D.

μαθητικούς] Ita Lob. Vind. B. E et a m. pr. Par. A. Vat. M. μαθηματικούς (Par. A. Vat. M. a

χαίροντες τοιοῦτοι εἶναι, οἳ τε φιλήκοοι ἀτοπώτατοί
 467 τινές εἰσιν ὡς γ' ἐν φιλοσόφοις τιθέναι· οἱ πρὸς μὲν
 λόγους καὶ τοιαύτην διατριβὴν ἐκόντες οὐκ ἂν ἐθέλοιεν
 ἔλθειν, ὥσπερ δὲ ἀπομεισθωκότες τὰ ὧτα ἐπακοῦσαι
 πάντων χορῶν περιθέουσι τοῖς Διονυσίοις οὔτε τῶν κα-
 τὰ πόλεις οὔτε τῶν κατὰ κώμας ἀπολειπόμενοι. τούτους
 οὖν πάντας καὶ ἄλλους τοιούτων τινῶν μαθητικούς καὶ E
 τοὺς τῶν τεχνυδρίων φιλοσόφους φήσομεν; Οὐδαμῶς,
 εἶπον, ἀλλ' ὁμοίους μὲν φιλοσόφοις. Τοὺς δὲ ἀληθινούς,

m. s.) reliqui codices, Clem. Cyr. Theod. et Ald. Bas. ab. Steph. Ast. pr. μαθητικούς Stephanus in m. adscripserat, sed in annot. p. 22. de altero tolerabilius sentit: „Si mendo caret haec scriptura, dicendum erit μαθηματικούς non alios esse quam μαθητικούς. quos nimirum et φιλομαθεῖς videtur appellare. Sic autem ἐρωτηματικός antea non aliud quam ἐρωτητικός significare vidimus.“ Id pertinet ad locum Cratyli p. 398. E. ubi quum in contextu pro corrupto ἐρωτικοῖ secundum Cornarium ἐρωτηματικοῖ posuisset, in annot. pag. 15. an potius ἐρωτητικοῖ scribendum fuerit, dubitat; quam dubitationem codices confirmarunt. Quamquam illo loco ἐρωτηματικοῖ, [quod in Clarkiano repertum videtur, non magis vitiosum est, quam διηγηματικοῖ apud Aristotelem Eth. Nic. L. III. 10, 2. ubi Zellius διηγητικούς scripsit, quandoquidem sermo est de iis, qui omnino interrogationibus, narrationibus uti solent. Similiter μαθητικοῖ, quum rei discendae ratio non habetur, μαθηματικοῖ dici poterunt, neque reprehendendum puto Stallbaumium, qui Sophist. p. 219. C. optimis codicibus μαθηματικὸν (εἶδος τεχνῶν) pro μαθητικὸν praebentibus vulgatae secundum eos mutaverit. Ubi vero obiecti s. rei, cui quis discendae vel deditus vel idoneus sit, significatio per genitivum vel alio modo accedit, ibi vereor ut

μαθηματικός recte dicatur, quippe quod obiectum (μαθήματα) etiam per se solum indicet. Plutarchus quidem Mor. p. 513. D. ita locutus videtur: οἷον οἱ στρατιωτικοὶ πολέμων εἰσὶ διηγηματικοί. Sed διηγήματα magis incerti generis et definitione indigentia sunt, quam μαθήματα, neque secundum Plutarchum de Platonis sermone statui potest. Itaque μαθητικούς praetuli.

τοὺς] om. Clem. excepto Hoeschelii codice.

τῶν] om. Cyr.

τεχνυδρίων] Vind. E. ρ int. vers. habet. — τοὺς τῶν τεχνυδρίων φιλοσόφους hinc petiit Athenaeus loco ad ἐπαμφοτερίζουσιν p. 479. C. significato.

φήσομεν — φιλοσόφοις] om. Cyr. Pro φήσομεν Vind. F. Flor. R. Clem. Theod. θήσομεν, Ang. B. Flor. T. et margo B. εἶπωμεν exhibent.

μὲν] om. Mon. B. Flor. U. Par. DK. sec. Bekk. Theod.

φιλοσόφοις] φιλοσόφους Vind. F.

Τοὺς δὲ — φιλοθεάμονας.] iterum sine auctoris nomine laudat Clemens L. V. pag. 654, 1. Idem L. I. et Theod. τοὺς δ' initio habet.

ἀληθινούς] ἀληθηνούς Vind. E.

ἔφη, τίνες λέγεις; Τοὺς τῆς ἀληθείας, ἦν δ' ἐγώ, φιλοθεάμονας. Καὶ τοῦτο μὲν γ', ἔφη, ὀρθῶς· ἀλλὰ πῶς αὐτὸ λέγεις; Οὐδαμῶς, ἦν δ' ἐγώ, ῥαδίως πρὸς γε ἄλλον· σὲ δὲ οἶμαι ὁμολογήσειν μοι τὸ τοιούδε. Τὸ ποῖον; Ἐπειδὴ ἔστιν ἐναντίον καλὸν αἰσχροῦ, δύο αὐ-
 476 τῶ εἶναι. Πῶς δ' οὐ; Οὐκοῦν ἐπειδὴ δύο, καὶ ἕν ἐκάτερον; Καὶ τοῦτο. Καὶ περὶ δικαίου καὶ ἀδίκου καὶ ἀγαθοῦ καὶ κακοῦ καὶ πάντων τῶν εἰδῶν πέρι ὁ αὐτὸς λόγος· αὐτὸ μὲν ἕναστος εἶναι, τῇ δὲ τῶν πράξεων καὶ σωμάτων καὶ ἀλλήλων κοινωνία πανταχοῦ φανταζόμενα πολλὰ φαίνεσθαι ἕναστος. Ὅρθῶς, ἔφη, λέγεις. Ταύτη τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ, διαιρῶ, χωρὶς μὲν οὐς νῦν δὴ ἔλεγες φιλοθεάμονάς τε καὶ φιλοτέχνους καὶ πρακτι-
 B κούς, καὶ χωρὶς αὐτῶν περὶ ὧν ὁ λόγος, οὐς μόνους ἄν τις ὀρθῶς προσείποι φιλοσόφους. Πῶς, ἔφη, λέγεις; Οἱ μὲν που, ἦν δ' ἐγώ, φιλήκοοι καὶ φιλοθεάμονες

ἔφη] post τίνες Vind. D. post λέγεις Lob. Vind. B. Vat. BM. Clemens L. V. φιλοσόφους addit.

λέγεις] om. Cyr.

ἦν δ' ἐγώ] om. idem.

φιλοθεάμονας — ἦν δ' ἐγώ] om. Vind. E.

τοῦτο] τοὺς Vat. H.

γ'] γε Lob. Vind. B.

αὐτὸ] αὐτῶ Vat. H. αὐτῶ Flor. ACV.

ἄλλον] ἄλλων Vind. E. Vat. H. Flor. ACTV.

ἔστιν] ἔστιν Lob.

καλὸν αἰσχροῦ] καλῶ αἰσχροῦ Vind. E. Vat. H. καλῶ αἰσχροῦν Ang. B. αἰσχροῦ καλὸν Flor. RT. turpi pulchrum Fic.

δύο] δύο Vind. F. δύο Flor. RT.

αὐτῶ] αὐτῶ Vind. D.

476 εἶναι.] εἶναι; Vind. B.

ἐκάτερον; Καὶ τοῦτο. Καὶ] ἐκάτερον, καὶ τοῦτον καὶ Ald. ἐκάτερον; Καὶ τοῦτο. Καὶ Bas. a. ἐκάτερον. Καὶ τοῦτο. Καὶ Steph. Prius καὶ om. Vind. F. Ang. B. Pro τοῦτο. Καὶ Vind. F. τούτω καὶ habet.

περὶ] περὶ δὴ Lob. Vind. BF. Vat. BM. Ven. C.

ἕν] om. Vind. EF. Vat. H. Flor. ACR. post ἕναστος ponit Ang. B.

τῇ] Ita Vind. D. a m. s. τὸ a m. pr.

πανταχοῦ] In Ven. B. ἡ super οὐ adscriptum. πολλαχοῦ Lob. Vind. BD. Vat. M.

Ταύτη — λέγεις; B.] om. Vind. E.

φιλοθεάμονάς] φιλοθεάμονές Vind. F.

πρακτικούς] πραντικούς idem. Ficinus hos tres ita descripsit: curiosos ad videndum, audiendum artesque tractandas.

προσείποι] προσείπη Vind. B. B Ven. B. Vat. M. προσείπη Flor. C.

που] ποι unus vel plures Bekkeri, quorum significationem omisit.

τὴν φύσιν] τὸν νοῦν Lob. Vind. BD. Vat. BM. Par. DK. Mon. B. Flor. U. Bas. b. et correcti Ven. BC.

τάς τε καλὰς φωνὰς ἀσπάζονται καὶ χροὰς καὶ σχήματα
καὶ πάντα τὰ ἐκ τῶν τοιούτων δημιουργούμενα, αὐτοῦ
δὲ τοῦ καλοῦ ἀδύνατος αὐτῶν ἢ διάνοια τὴν φύσιν
ιδεῖν τε καὶ ἀσπάζεσθαι. Ἐχει γὰρ οὖν δὴ, ἔφη, οὐ-
τως. Οἱ δὲ δὴ ἐπ' αὐτὸ τὸ καλὸν δυνατοὶ ἵεναι τε καὶ
ὄραϊν καθ' αὐτὸ ἄρα οὐ σπάνιοι ἂν εἶεν; Καὶ μάλα. C
Ὁ οὖν καλὰ μὲν πράγματα νομίζων, αὐτὸ δὲ κάλλος
μήτε νομίζων μήτε, ἂν τις ἠγῆται ἐπὶ τὴν γνῶσιν αὐ-
τοῦ, δυνάμενος ἔπεσθαι, ὄναρ ἢ ὕπαρ δοκεῖ σοι ζῆν;
σκόπει δέ. τὸ ὄνειρώττειν ἄρα οὐ τόδε ἐστίν, ἔάν τ' ἐν
ὑπνω τις ἔάν τε ἐρηγορῶς τὸ ὅμοιον τῷ μὴ ὅμοιον,
ἀλλ' αὐτὸ ἠγῆται εἶναι ὧ ἔοικεν; Ἐγὼ γοῦν ἂν, ἢ δ' ὄς,
φαίην ὄνειρώττειν τὸν τοιοῦτον. Τί δέ; ὁ τάναντία
τούτων ἠγούμενός τε τι αὐτὸ καλὸν καὶ δυνάμενος
καθοραῖν καὶ αὐτὸ καὶ τὰ ἐκείνου μετέχοντα καὶ οὔτε D
τὰ μετέχοντα αὐτὸ οὔτε αὐτὸ τὰ μετέχοντα ἠγούμενος,

ιδεῖν τε καὶ ἀσπάζεσθαι] at-
tingere Fic. τε om. Vind. D. —
ἀσπάζεσθαι Vind. E.

ἐπ' αὐτὸ] ἐπαντὸ Vind. F. ὑπ'
αὐτὸ Mon. B.

καθ' αὐτὸ] καθ' ἑαυτὸ Lob.
Vind. BD. Mon. B. Ang. B. Vat.
M. καθ' ἑαυτὸ Vind. F.

ἄρα] ἄρα Lob. Vind. F. Flor.
RU.

σπάνιοι] Prius ι Mon. B. int.
vers. habet.

ἂν] om. Lob. Vind. BD. Mon.
B. Par. DK. Vat. M.

C εἶεν] εἶεν Ald. οἶεν Bas. ab.
αὐτὸ δὲ κάλλος] αὐτὸ δὲ κάλ-
λος Vind. B.

ἐπὶ τὴν γνῶσιν αὐτοῦ] „Pos-
sunt haec verba vel praecedenti-
bus vel sequentibus iungi, eodem
manente sensu.“ Steph. annot.
p. 22. At ipsa verborum collo-
catio indicat, utris iungenda sint.

ὑπαρ δοκεῖ] ὑπαρδος καὶ Vind.
E.

δέ] igitur Fic. [δὲ sine inter-
punctione Ald. Bas. ab.

ἄρα] ἄρα Vind. F. Flor. ACV.

ἔάν τ'] ἔάν τε Lob. Vind.
BDEF. Flor. ACRT.

τις] ἐστίν Par. DK.

τε ἐρηγορῶς] τε γρηγορῶς,
corr. τ' ἐρο. Vind. D. τε ἐρηγο-
ρῶς Vind. F.

τῷ μὴ] τὸ μὴ cum punctis sub
τὸ Mon. B. μὴ τὸ Par. K.

ἠγῆται] ἠγεῖται Vind. BD.
Flor. ACTV.

ὧ] ὄ Vat. H.

Ἐγὼ γοῦν] ἐγὼ γ' οὖν Vind.
EF. ἐγὼ γ' οὖν Lob. Vind. BD.
Mon. B. (Florentini) cum editis
ante Bekkerum, qui tacito Ἐγὼ
γοῦν scripsit. Cf. Vol. I. p. 30.

τὸν] τὸ Par. K. sec. Bekk.

δέ] δ' Vind. BD. δὲ sine in-
terpunctione Ald. Bas. ab.

ἠγούμενός τε τι αὐτὸ καλὸν]
ἠγούμενος. τί αὐτοκαλὸν Vind.
BD. (hic αὐτὸ καλὸν.) τε omit-
tit etiam Vat. M. et αὐτοκαλὸν
pro uno exhibet Vind. F. (qui
contra affectus est) intelligitque
quid ipsum pulchrum Fic.

καὶ οὔτε — ἠγούμενος] om. D
Vind. B. καὶ ante οὔτε om. Vind.
DE. Vat. H. Flor. AC.

ὑπαρ ἢ ὄναρ αὖ καὶ οὗτος δοκεῖ σοι ξῆν; Καὶ μάλα, ἔφη, ὑπαρ. Οὐκοῦν τούτου μὲν τὴν διάνοιαν ὡς γιγνώσκοντος γνώμην ἂν ὀρθῶς φαίμεν εἶναι, τοῦ δὲ δόξαν ὡς δοξάζοντος; Πάνυ μὲν οὖν. Τί οὖν, εἰ ἂν ἡμῖν χαλεπαίνῃ οὗτος, ὃν φαμεν δοξάζειν, ἀλλ' οὐ γιγνώσκειν, καὶ ἀμφισβητῆ, ὡς οὐκ ἀληθῆ λέγομεν; E ἔξομέν τι παραμυθεῖσθαι αὐτὸν καὶ πείθειν ἠρέμα ἐπικρουπτόμενοι, ὅτι οὐχ ὑγιαίνει; Δεῖ γέ τοι δὴ, ἔφη. Ἴθι δὴ, σκόπει, τί ἐροῦμεν πρὸς αὐτόν. ἢ βούλει ὧδε πυνθανώμεθα παρ' αὐτοῦ, λέγοντες, ὡς εἴ τι οἶδεν,

αὖ καὶ οὗτος] om. Fic.

μάλα] μάλ' Lob. Vind. BDF. Ang. B. Vat. M. Flor. R.

γινώσκοντος] γινώσκοντος Vind. E. γινώσκοντες Vind. B. Vat. M. γινώσκοντες cum o super ε Vind. D.

γνώμην] Ita Vind. F. a m. pr. γνώσιν Ang. B. Flor. T. et a m. rec. Vind. F.

τοῦ δὲ] τοῦδε Vind. F.

δοξάζοντος] δόξαντος Vind. D.

Τί οὖν] om. Fic.

χαλεπαίνῃ] χαλεπήνη editi ante Bekkerum, qui praesens ex Par. ADK. Vat. B. Ven. C. Vind. B. Mon. B. Ang. B. restituit. Idem est in Vind. DF. Flor. RU. χαλεπαίνειν habent Lob. Vat. M. χαλεπήνη Vind. E. et, ut videtur, Ven. B. Vat. H. de quibus Bekkerus nihil ostendit, cum Flor. ACTV.

γινώσκειν] γιν. Vind. DE. Flor. ACTV.

οὐκ ἀληθῆ] οὐκ ἄλλως Bas. b. οὐ καλῶς Lob. Vat. M. Vind. BD. (hic ἀληθῶς in m.)

λέγομεν;] Vulgo comma faciunt, quasi illud Τί οὖν etiam ad sequentia pertineat.

ἔξομέν] ἔξομέν Ald.

E καὶ πείθειν ἠρέμα ἐπικρουπτόμενοι] sensimque et blande persuadebimus Fic. In Vind. F. ἠρέμα scriptum est. Cf. Vol. I. p. 350, b.

ὑγιαίνει] ὑγιαίνοι Vind. BD.

Ἴθι δὴ] δὴ om. Par. K.

σκόπει] σκοπῶμεν Lob. Vind. BD. (hic cum vulg. int. vers.) Mon. B. Vat. BM. Flor. U. σκοποῦμεν Ven. C. Par. DK.

ἢ βούλει] si vis Fic.

πυνθανώμεθα] πυνθανόμεθα Ven. B.

φθόνος] φθόνως Vind. E.

ἀλλ' ἄσμενοι ἂν ἴδοιμεν εἰδότεα τι] sed gratum erit nobis et ipsum scire aliquid et, quid sciat, novisse Fic.

ἡμῖν] ὑμῖν Bas. ab.

εἰπέ] εἶπε Vind. D. In Vind. B. post εἰπέ comma, post τὸδε vero ut in Ald. Bas. ab. nulla interpunctio est.

ὁ γινώσκων] ὁ γιν. Vind. DE. οὐ Lob. Vind. B. Mon. B. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. Flor. U.

γινώσκει] γιν. Vind. DE. Mon. B. Par. K. sec. Bip. (γινώσκει sec. Bekk.) Ald. Bas. ab. γινώσκειν Lob. Vind. B. Vat. BM.

γινώσκων cum ei super altero ω Ven. C. Par. D. Vulgatam tuetur Proclus in Civ. p. 424, 24: ἐπειδὴ δὲ ἀρχόμενος τοῦ περὶ αὐτῶν σκέμματος δύο πεποιήται ἐρωτήσεις, ἄξιόν τι καὶ περὶ τούτων φάναι. τὴν μὲν οὖν προτέραν τοιαύτην πεποιήται, εἰ πᾶς ὁ γινώσκων τι γινώσκει, ἢ οὐδέν. ἀντίφασις γὰρ τὸ τις καὶ τὸ οὐδεὶς, ὡς τὸ πᾶς καὶ τὸ οὐ πᾶς. λαβῶν δὲ, ὅτι γινώσκει τι πᾶς ὁ γινώσκων, ἠρώτησε πάλιν δευτέραν ἐρώτησιν, εἰ ὁ τι γινώσκων ὃν γινώσκει, ἢ καὶ μὴ ὃν ὡς διαφέ-

οὐδείς αὐτῷ φθόνος, ἀλλ' ἄσμενοι ἂν ἴδοιμεν εἰδότα
 τι· ἀλλ' ἡμῖν εἰπὲ τόδε· ὁ γιννώσκων γιννώσκει τι, ἢ
 οὐδέν; σὺ οὖν μοι ὑπὲρ ἐκείνου ἀποκρίνου. Ἀποκρι-
 νοῦμαι, ἔφη, ὅτι γιννώσκει τί. Πότερον ὄν, ἢ οὐκ
 ὄν; Ὁν· πῶς γὰρ ἂν μὴ ὄν γέ τι γνωσθεῖη; Ἰκανῶς 477
 οὖν τοῦτο ἔχομεν, κἂν εἰ πλεοναχῆ σκοποῖμεν, ὅτι τὸ
 μὲν παντελῶς ὄν παντελῶς γνωστὸν, μὴ ὄν δὲ μηδαμῆ
 πάντῃ ἄγνωστον; Ἰκανώτατα. Εἶεν· εἰ δὲ δὴ τι οὕτως
 ἔχει, ὡς εἶναί τε καὶ μὴ εἶναι, οὐ μεταξὺ ἂν κέοιτο
 τοῦ εἰλικρινῶς ὄντος καὶ τοῦ αὐτῷ μηδαμῆ ὄντος; Με-

ρουσαν ταύτην τῆς πρὸ αὐτῆς
 ποιησάμενος τὴν ἐρώτησιν. οὐ
 γὰρ ἂν, εἰ τὸ τι καὶ τὸ ὄν ταύ-
 τὸν ἦν, καὶ τὸ οὐδέν καὶ τὸ μὴ
 ὄν, εἶχε λόγον ἐρωτᾶν, εἰ ὁ τι
 γιννώσκων ἢ ὄν ἢ μὴ ὄν γιννώ-
 σκει. ταῦτον γὰρ ἦν ταῦτα ἐρω-
 τᾶν καὶ εἰ ὁ τι γιννώσκων γιννώ-
 σκει τι, ἢ οὐδέν· ἃ δὴ πάντως
 ἄτοπα.

μοι] μοῖ Bas. b.

γιννώσκει] γιν. Vind. DE. Mon.
 B. Ald. Bas. ab. οὐ γιννώσκει
 Lob. Vind. B. Vat. M.

ὄν] οὐ Bas. a.

οὐκ ὄν; Ὁν·] οὐκ ὄν Par. K.
 οὐκ ὄν. Lob. Vind. B. Vat. M.
 οὐκ ὄν: Vind. D.

477 ὄν γέ] ὄν τέ Vind. E. οὐ γέ
 Ald. Bas. a.

οὖν] ἂν Vind. D. om. Fic.

κἂν εἰ] si Fic. Immo etiamsi.
 Cf. p. 473. A. et quae ibi adno-
 tavi. Sensum loci minime obscu-
 rum bene declaravit Schleierma-
 cherus: Astius et Stallbaumius
 caeci fuerunt.

πλεοναχῆ] πλειοναχῆ Ven. B.
 Vat. H. Flor. ACV.

σκοποῖμεν] σκοποῦμεν Ven. B.
 Par. K. sec. Bip. σκοπῶμεν Vind.
 B. et cum οἷ super ω D.

παντελῶς γνωστὸν] παντελῶς
 om. Vind. E.

μηδαμῆ] μηδαμῆ Vind. F.
 (μηδαμῆ editi ante Bekk.)

ἄγνωστον;] ἄγνωστον. editi
 ante Astii sec.

Ἰκανώτατα] Ἰκανότατα Mon.
 B. Ald. Bas. ab.

Εἶεν] om. Fic.

ἔχει] ἔχεις Bas. b.

ἂν κέοιτο — Μεταξὺ.] om.
 Vind. E.

εἰλικρινῶς] Ita Vind. BDF.
 Mon. B. Ald. εἰλικρινοῦς Par. K.
 sec. Bekk. εἰλικρινῶς Lob. Bas.
 ab. Steph. et recentiores, inter
 quos Bekkerus de aspero in Vind.
 B. Mon. B. h. l. et p. 478. D.
 E. 479. D. VIII. 549. B. et in
 Mon. B. (Lob. Vind. F.) Tim.
 p. 45. B. conspicuo tacens ne re-
 liquorum quidem codicum hacte-
 nus rationem in his posterioribus
 libris videtur habuisse. Alibi qui-
 dem habuit et Symp. p. 211. E.
 εἰλικρινῆς in plerisque, Phaedon.
 p. 66. A. 1. εἰλικρινεῖ in Par. I.
 ib. 2. εἰλικρινῆς in Clarkiano,
 Phileb. p. 53. A. et 59. C. idem
 in Coisl. scriptum esse adnotavit,
 quibus omnibus locis etiam Lob.
 et altero Phaedonis Flor. I. aspe-
 rum habet. Sed Lob. praeterea
 Phaedon. 81. B. εἰλικρινῆ, Symp.
 181. C. εἰλικρινῶς, Phileb. 29.
 B. εἰλικρινῆς exhibet, mirum, si
 solus et ab omnibus, quos in his
 dialogis multo quam in Civitate
 praestantior liber comites habere
 solet, derelictus, quod Bekkeri
 et Stallbaumii silentio nondum
 credo. Tamen, ne quid dissimule-
 m, Phaedon. p. 67. A. etiam in
 illo, et Tim. p. 45. B. in Vind.
 CCCXXXVII. εἰλικρινῆς legitur,
 ut vulgo Axioch. p. 370. C. Xe-
 noph. Cyrop. VIII. 5, 14. Mem.
 II. 2, 3. Aristot. de anima L. III.

ταξύ. Οὐκοῦν ἐπὶ μὲν τῷ ὄντι γινώσις ἦν, ἀγνοσία
 B δ' ἐξ ἀνάγκης ἐπὶ μὴ ὄντι, ἐπὶ τῷ μεταξύ δὲ τούτῳ
 μεταξύ τι καὶ ζητητέον ἀγνοίας τε καὶ ἐπιστήμης, εἴ τι
 τυχᾶναι ὄν τοιοῦτον; Πάνυ μὲν οὔν. Ἄρ' οὔν λέγο-

p. 51, 27. Sylb. et *εἰλικρινεῖται*
 apud eundem de mundo cap. 5.
 pag. 15, 2. Atque usitatum ali-
 quando hanc pronuntiationem fuis-
 se compositum *ἀπειλικρινεῖσθαι*
 docet, quod ex Synesio citavit
 Matthaei Lect. Mosq. II. 79. a
 Creuzero ad Plotinum de pulchro
 p. 266. laudatus et Schneiderus
 in lexico. At nihilominus simplex
 aspirari potuit, ut *εἰλεῖν* et alia
 Buttmanno gramm. I. p. 76. et
 in addendis commemorata, quo-
 rum in compositis asperi ratio ne
 ab Atticis quidem habetur. Iam
 quum origo nominis, quo ante
 Platonem et Xenophontem qui
 usus sit non invenio, satis pro-
 babiliter ab *εἰλη* repetatur; qua
 de re cf. Etym. p. 298, 56. quem
 locum Rückertus ad Symp. p. 56.
 adhibuit, et Ruhnkenius ad Tim.
 pag. 264. *εἰλικρινῶς* non minus
 verum videtur, quam *εἰλήσεων*
 Vol. I. p. 197. et 276. Neque
 si cum Guyeto et Valckenario,
 quibus Stallbaumius ad Phaedon.
 p. 52. (Bibl. Gr. Vol. I. sect. II.)
 assentitur, a *volvendo* derivare
 malis, ut proprie volubili agita-
 tione secretum atque adeo cribro
 purgatum significare statuatur,
 asperum repudiare cogaris. Nam
εἰλεῖν Atticis non inusitatum fuisse
 constat. V. Buttmanni Lexilogus
 II. p. 157. 19. quem merito se-
 cutus est in tertia lexicæ editione
 Passovius in *εἰλέω*, recte idem
 nostro nomini utrumque spiritum
 attribuens.

μηδαμῆ] *μηδαμῆ* Vind. F.
ἐπὶ μὲν] *εἰ ἐπὶ μὲν* Mon. B.
 Flor. U. Stallbaumius, omissa in
 sequentibus post *τῷ μεταξύ* par-
 ticula δὲ, quam reliquorum quo-
 que codicum pars maxima, Par.
 ADK. sec. Bip. Lob. Vind. EF.
 Ven. C. Flor. ACV. Vat. HM. et
 a m. pr. B. omittunt; alii, Ang.

B. Flor. R. et per additamentum
 a m. pr. Vind. F. ante *τῷ μετα-*
ξύ ponunt, alii denique, Vind.
 BD. in *ἄρα* mutata habent, ut
 duorum tantum, Ven. B. et Flor.
 T. et antiquarum editionum au-
 ctoritate niti videatur. Nam ne
 Ficinus quidem δὲ expressit:
circa id, quod est, cognitio ipsa
versatur: ignoratio ex necessitate
circa id quod non est. circa me-
dium istorum medium quoddam
investigandum, scientiam inter et
ignorantiam, si quid huiusmodi
reperitur. Tamen haec quoque
 auctoritas multo potior illa, cui
 Stallbaumius paruit, ideoque le-
 ctio vulgata, quum semel ab eis,
 quos sequi solemus, codicibus
 discedere cogamur, illi quamvis
 per se probabili praeferenda. Com-
 memorato illo inter id, quod est,
 et quod non est, interposito So-
 crates medium ei quoddam inter
 scientiam et inscientiam attribu-
 turus *an igitur, inquit, ita se*
res habet: extremis quidem extre-
ma, ei, quod est, scientia, quod
non est, necessario inscientia as-
signanda erat, medio vero me-
dium inter utramque quaerendum
est? quorum posterius, quoniam
 priore efficiebatur, tamquam al-
 teram eius partem affert et par-
 ticula *μὲν* initio prioris innexa
 quasi praenuntiat. Quam parti-
 culam non posse ad δὲ post *ἀγνο-*
σία referri et alterum δὲ post al-
 terum *ἐπὶ* requirere non contem-
 derim: immo vulgatam lectionem
 et eam, quae in Vind. F. Ang.
 B. Flor. R. exstat, tali opinioni
 acceptam referendam videri posse
 sentio; verum pari certe iure li-
 cet *εἰ* pro interpolato habere; at-
 que id, quod haud dubie in hac
 periodo excidit, post *μεταξύ* po-
 tius, quam post *οὐκοῦν* excidis-
 se varia librariorum circa illam

μέν τι δόξαν εἶναι; Πῶς γὰρ οὐ; Πότερον ἄλλην δύναμιν ἐπιστήμης, ἢ τὴν αὐτὴν; Ἄλλην. Ἐπ' ἄλλω ἄρα τέτακται δόξα καὶ ἐπ' ἄλλω ἐπιστήμη, κατὰ τὴν δύναμιν ἑκατέρωα τὴν αὐτῆς. Οὕτως. Οὐκοῦν ἐπιστήμη μὲν

partem tentamina persuadent, qui si nullam ibi lacunam invenissent, non illuc potissimum alii aliud supplementi caussa coniecissent.

ἦν] ἦν Vind. F. a m. pr.

δ'] δὲ Lob. Vind. BD.

ἐξ ἀνάγκης] ἐξάν. Lob. ἐξάν. Vind. BF. ἐξ ἀνάγκη Vind. E.

ἐπὶ μὴ] Ita Par. A. Lob. Vind. BF. Vat. BM. Ven. C. Ang. B. Flor. R. Reliqui codices cum editionibus τῶ interpositum habent, quod non magis necessarium, quam paullo ante in verbis μὲν ὃν δὲ μηδαμῆ post τὸ μὲν παντελῶς ὄν.

ὄντι] ὄντα Flor. R.

τῶ] τὸ Vind. E.

τούτω] Ita Par. AK. Lob. Vind. E. Vat. BHM. Ven. BC. Mon. B. Flor. ACTUV. Ald. Bas. ab. τούτων Vind. BDF. Flor. R. et, ut videtur, Par. D. Ang. B. cum Ficino, Stephano et Astio.

τι] om. Ang. B.

καὶ] om. Lob. Vind. BD. Vat. BM.

τε] om. Vind. BD.

τι] post ὃν habent Ang. B. Flor. R. Vind. F.isque τί et int. vers. a m. s. additum.

τυγχάνει] τυγχάνοι Vind. BD. Par. K. sec. Bekk.

τοιούτου] τοιοῦτο Lob. Vind. BD. Vat. BM. τοιοῦτος, deleto per lineam directam s, Mon. B. Signum interrogandi Bekkerus posuit.

Ἄρ'] ἄρ' Vind. F.

λέγομεν] post τι idem et Flor.

R. ἄλλην — τὴν αὐτὴν] eandem — diversam Fic.

κατὰ τὴν δύναμιν ἑκατέρωα τὴν αὐτῆς] Vulgo ante Astii secund. legebatur κατὰ τὴν αὐτὴν δύναμιν, ἢ κατὰ τὴν αὐτὴν δύναμιν ἑκατέρωα τὴν αὐτῆς, quemadmodum scriptum est, in Vind. E.

Vat. H. (Flor. ACRTV.) lectumque a Ficino: *vel secundum potentiam eandem, vel secundum eandem utraque sui ipsius potentiam.* Astius in Par. K. et Bas. b. quatuor priora, in hac etiam quintum ἦ et antepenultimum ἑκατέρωα omitti videns, κατὰ τὴν αὐτὴν δύναμιν ἑκατέρωα τὴν αὐτῆς edidit, quam scripturam Bekkerus et Stallbaumius Par. A. Mon. B. Flor. U. auctoritate firmatam tenuerunt. Recte haud dubie, quod ad priora, Astius locum constituit, et verba κατὰ τὴν αὐτὴν δύναμιν etiam in reliquis novem codicibus, qui ἦ retinent (Ven. B. haec omnia omisit) desunt, sed quomodo potentia utriusvis propria eadem dici et τὴν αὐτὴν δύναμιν scribi a Platone potuerit, neque Astius docuit neque alius, opinor, docebit. Peropportune igitur accidit, quod αὐτὴν a Vind. F. abest, quod etiam de coniectura delendum erat, utpote ex vetere glossemate, quale vulgata ante Astium exhibebat, superstes. Fuerant enim qui male repetita nominis ἐπιστήμη littera extrema et responsione Glauconis inducti his verbis ἦ κατὰ τὴν δύναμιν ἑκατέρωα τὴν αὐτῆς alteram interrogationis partem contineri statuentes priorum supplendam putarent, atque ita κατὰ τὴν αὐτὴν δύναμιν in margine post ἐπιστήμη interpolarent, unde αὐτὴν etiam in eos codices immigravit, qui ἦ non receperunt. Unus autem ille, qui ab hoc errore immunitis mansit, non solum ἦ cum plerisque, sed etiam καὶ post ἦ inter versus additum habet, quod in locum vitiosi ἦ substituendum alicui poterat videri. Ceterum pro τὴν post ἑκατέρωα Lob. Vind. BD. Vat. BM. τῆς, pro αὐτῆς Lob.

ἐπὶ τῷ ὄντι πέφυκε, γινῶναι, ὡς ἔστι τὸ ὄν; μᾶλλον δὲ ὧδέ μοι δοκεῖ πρότερον ἀναγκαῖον εἶναι διελέσθαι.

- C Πῶς; Φήσομεν δυνάμεις εἶναι γένος τι τῶν ὄντων, αἷς δὴ καὶ ἡμεῖς δυνάμεθα ἢ δυνάμεθα, καὶ ἄλλο πᾶν ὅτιπερ ἂν δύνηται; οἷον λέγω ὄψιν καὶ ἀκοὴν τῶν δυνάμεων εἶναι, εἰ ἄρα μανθάνεις ὃ βούλομαι λέγειν τὸ εἶδος. Ἄλλὰ μανθάνω, ἔφη. Ἄκουσον δὴ ὃ μοι φαίνεται περὶ αὐτῶν. δυνάμεως γὰρ ἐγὼ οὔτε τινα χροῶν ὄρω οὔτε σχῆμα οὔτε τι τῶν τοιούτων, οἷον καὶ ἄλλων πολλῶν, πρὸς ἃ ἀποβλέπων ἕνια διορίζομαι παρ' ἕμαν-
- D τῷ, τὰ μὲν ἄλλα εἶναι, τὰ δὲ ἄλλα· δυνάμεως δ' εἰς ἐκείνο μόνον βλέπω, ἐφ' ᾧ τέ ἐστι καὶ ὃ ἀπεργάζεται, καὶ ταύτη ἐκάστην αὐτῶν δύναμιν ἐκάλεσα, καὶ τὴν μὲν ἐπὶ τῷ αὐτῷ τεταγμένην καὶ τὸ αὐτὸ ἀπεργαζομέ-

Vind. BDF. Par. K. sec. Bip. et a m. pr. Mon. B. cum Ald. Bas. ab. ἀντῆς exhibit.

Οὔτως.] Ita Vind. DF. Flor. RT. Reliqui mei et Florentini cum editis ante Bekkerum οὔτως. Bekkerus, ut solet, tacet.

ἐπιστήμη] ἐπιστήμης editi ante Ast. sec. tacentibus de Par. K. Bip.

ἐπὶ] In Vind. F. εἰ super ἢ adscriptum.

γινῶναι] commate a praecedentibus cum Stallb. sec. distinxi. Cf. p. 478. A.

ἔστι] ἔστι Vind. D.

ὧδέ] ὧδέ Vind. F. ᾧδέ Bas. ab.

πρότερον] πρῶτον Par. K. secundum Bekkerum.

Πῶς;] sine interpunctione Vind. B.

C γένος τι] γένος δὴ Vind. E. Vat. H. Flor. ACTV.

ἢ δυνάμεθα] om. Lob. Vind. BF. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. Mon. B. Flor. U.

ὅτιπερ] Vulgo in tria dividitur.

δύνηται;] δύνηται. Ald. Bas. ab. Steph. δύνηται. Astius pr. sec. δύνηται, Bekkerus, Ast. tert. et Stallb. quorum nihil ad φήσομεν aptum videtur.

ὃ βούλομαι λέγειν τὸ εἶδος] quod loquor Fic. Super εἶδος in Vind. F. τὴν ιδέαν αὐτὴν, in Flor. R. ἤγουν τὴν ιδέαν αὐτὴν, et paullo post super δυνάμεως in utroque ἤγουν ιδέας· ταύτην γὰρ καλεῖ δύναμιν legitur. — Proclus in Civ. p. 417, 16: δυνάμεως γὰρ φησιν οὔτε χροῶν οὔτε σχῆμα ὄραν. Idem p. 425, 18: δυνάμεως γὰρ φησι μήτε σχῆμα μήτε χροῶμα ὄραν.

οὔτε σχῆμα] οὔτε τι σχ. Vind. E.

οὔτε] τέ οὐ Bas. b.

οἷον] οἷον Lob. Vat. BH. Ven. BC. Par. DK. sec. Bekk. Ang. B. Flor. TUV.

ἀποβλέπων] βλέπων Ven. B. Vind. E. Vat. H. Flor. ACT.

δ' εἰς] δὲ εἰς Lob. Vind. BDF. D
τέ ἐστι] τε ἐστι Vind. F. Bekkerus, Ast. tert. et Stallb. Sed praepositionis maior hic vis est, quam verbi.

τῷ αὐτῷ] Ita Par. A. Vind. BD. Vat. BHM. Ven. C. τὸ αὐτὸ cum reliquis editisque ante Bekkerum Lob. sed utrique ὃ superscripto ὦ.

τεταγμένην] τεταγμένην Vind. B. Vat. M. Flor. ACV. In Vind. D. γ int. vers. est.

καὶ τὸ αὐτὸ ἀπεργαζομένην]

νην τὴν αὐτὴν καλῶ, τὴν δὲ ἐπὶ ἑτέρῳ καὶ ἕτερον ἀπεργαζομένην ἄλλην. τί δὲ σύ; πῶς ποιεῖς; Οὕτως, ἔφη. Δεῦρο δὴ πάλιν, ἦν δ' ἐγώ, ὦ ἄριστε. ἐπιστήμην πότερον δύναιμι τινα φῆς εἶναι αὐτὴν, ἢ εἰς τί γένος τίθης; Εἰς τοῦτο, ἔφη, πασῶν γε δυνάμεων ἐρῶμενε- E
 σιτάτην. Τί δέ; δόξαν εἰς δύναιμι, ἢ εἰς ἄλλο εἶδος οἴσομεν; Οὐδαμῶς, ἔφη. ὧ γὰρ δοξάζειν δυνάμεθα, οὐκ ἄλλο τι, ἢ δόξα ἐστίν. Ἀλλὰ μὲν δὴ ὀλίγον γε πρότερον ὠμολόγεις μὴ τὸ αὐτὸ εἶναι ἐπιστήμην τε καὶ δόξαν. Πῶς γὰρ ἂν, ἔφη, τό γε ἀναμαρτήτου τῷ μὴ ἀναμαρτήτῳ ταυτόν ποτέ τις νοῦν ἔχων τιθεῖ; Καλῶς, ἦν δ' ἐγώ. καὶ δῆλον, ὅτι ἕτερον ἐπιστήμης δόξα ὁμο- 478
 λογεῖται ἡμῖν. Ἐτερον. Ἐφ' ἑτέρῳ ἄρα ἕτερόν τι δυνάμενη ἑκατέρω αὐτῶν πέφυκεν. Ἀνάγκη. Ἐπιστήμη μὲν

om. Lob. Vind. B. Vat. M.

δὲ ἐπὶ] δ' ἐπὶ Vind. BDE.
 Vat. HM.

ἀπεργαζομένην] ἀπεργασομένην Vind. F. a m. pr.

ἄλλην] ἄλλον Lob. ante corr.

τινα] τινὰς Ald. τινὸς Bas. a.

φῆς] φῆς Vind. F. Cf. Vol. I.

p. 42, a.

αὐτὴν] „negotium lectori facessere non debet, quum et alibi talis eius pleonasmus inveniatur.“ Steph. annot. p. 22. Cf. Heindorfius ad Gorg. §. 84. quamquam illorum locorum ratio eo diversa ab nostro est, quod nomen longius a pronomine remotum habent. Itaque post ἐπιστήμην paullisper subsistendum.

εἰς τί] εἰς τι Lob. Vind. B. εἰς τι Ald. Bas. ab. Steph. qui proinde εἰς τι γένος ἄλλο requirerebat l. c. an in genus aliud refers? Fic.

τίθης] τιθεῖς Vind. F.

Εἰς] εἰ Lob. Vind. B. Vat. M.
 E τοῦτο] τοῦτ' Vind. D. (hic vulgatum in m. habet.) E. Vat. H. Flor. ACTV.

γε] om. Vind. E.

ἐρῶμενεσιτάτην] Mon. B. alterum q̄ int. vers. a m. s. habet.

δέ] δαι Par. A. δὲ sine interpunctione Vind. BD. Ald. Bas.

ab. Post δόξαν vero Vind. D. punctum, Ald. Bas. ab. cum Stephano comma habent.

οἴσομεν] θήσομεν Vind. BD. Vat. M. (an aliud quiddam esse) dicemus? Fic.

ὧ] ὄ, sup. ὦ, Vind. D.

ἐστίν. Ἀλλὰ] ἐστίν, ἄλλὰ Ald. Similiter paullo post δόξαν, πῶς etc.

ὀλίγον] ὀλίγω Mon. B. ὀλίγω Flor. U.

γε] τε Lob. Vind. B. Vat. M.

ὠμολόγεις] ὠμολογεῖς Bas. b.

τῷ μὴ ἀναμαρτήτῳ ταυτόν] om. Ang. B. Ficinus inverso ordine quod falli potest et quod non potest.

ποτέ] om. Lob. Vind. B. Vat. BM.

Καλῶς, ἦν δ' ἐγώ. καὶ δῆλον] Glau. Optime quidem. So. Constat itaque Fic. sec. Bekkerum. In Veneta 1517. omnia Socrati, ut debent, assignantur.

ἐπιστήμης δόξα] δόξα ἐπιστή- 478
 μης Ven. B. Vind. E. (Flor. C.) editi ante Bekkerum.

ὁμολογεῖται] ὁμολογῆται Bas. b.

ἄρα] om. Lob. Vind. B. Vat. BM.

Ἐπιστήμη μὲν] ἐπιστήμην Vind. D.

γέ που ἐπὶ τῷ ὄντι, τὸ ὄν γινῶναι ὡς ἔχει; *Nal.* 468
 Δόξα δὲ, φαμέν, δοξάζειν; *Nal.* Ἡ ταῦτόν, ὅπερ ἐπι-
 στήμη γιννώσκει; καὶ ἔσται γνωστόν τε καὶ δοξαστόν τὸ
 αὐτό; ἢ ἀδύνατον; Ἀδύνατον, ἔφη, ἐκ τῶν ὁμολογη-
 μένων· εἴπερ ἐπ' ἄλλῃ ἄλλῃ δύναμις πέφυκε, δυνάμεις
 B δὲ ἀμφοτέρω ἐστον, δόξα τε καὶ ἐπιστήμη, ἄλλη δὲ
 ἑκατέρω, ὡς φαμέν. ἐκ τούτων δὴ οὐκ ἐγγωρεῖ γνωστόν
 καὶ δοξαστόν ταῦτόν εἶναι. Οὐκοῦν εἰ τὸ ὄν γνωστόν,
 ἄλλο τι ἂν δοξαστόν, ἢ τὸ ὄν εἶη; Ἄλλο. Ἄρ' οὖν τὸ
 μὴ ὄν δοξάζει; ἢ ἀδύνατον καὶ δοξάσαι τό γε μὴ ὄν;
 ἐννόει δέ. οὐχ ὁ δοξάζων ἐπὶ τι φέρει τὴν δόξαν; ἢ

γέ] γάρ Par. K.

ἔχει] ἔχη Bas. a.

Δόξα] Ita Par. A. et a m. pr.
 D. Lob. Vind. BDEF. Vat.
 BHM. Ven. B. Ang. B. Flor. ACT.
 δόξαν reliqui cum editionibus ante Bekkerum.

φαμέν] om. Fic. (*opinio autem opinari.*) Ante Bekkerum commata necessario aberant: δέ φαμεν δόξ.

Ἡ] ἢ Vind. F.

ὅπερ] ὡςπερ Par. D. a m. pr.

γιννώσκει] γιν. Vind. D. Mon.
 B. Ald. Bas. ab. Steph. γιννώ-
 σκειν Vind. F.

ἢ ἀδύνατον] καὶ ἀδ. Vat. B.

Ἀδύνατον] om. Ang. B.

ἔφη, ἐκ] ἔφ, ἦεν Ald.

ὁμολογημένων] ὁμολογημένων
 Vind. E. Bekkerus, Ast. tert. et
 Stallb. commate hoc a sequenti-
 bus distinguunt, quae tamen epex-
 gesin continent.

δυνάμεις] δύναμις Vind. E.
 et ante corr. F.

ἔστον] ἔστι Lob. Vind. B. Vat.
 M.

B ὡς φαμέν] Ita Par. A. Vind.
 DE. Vat. H. Flor. ACTV. Vul-
 go ὡς ἔφαμεν, quod Vind. D. in
 margine et reliqui libri habent
 et Ficinus legit: *ut est dictum.*
 Praeteritum magis ad illud ἐκ τῶν
 ὁμολογημένων accommodatum vi-
 detur; sed haud dubie etiam tum
 in ea sententia erant, cui rei si-

gnificandae praesens inservit. Cf.
 p. 466. B. ubi res paullo eviden-
 tior et Bekkerus codicem optimum
 sequi non veritus est.

ὄη] autem Fic.

ταῦτόν—δοξαστόν] om. Vind.
 F. Pro ταῦτόν Lob. το αὐτό,
 Vind. BD. Vat. B. το αὐτό habent.
 ἂν] om. Lob. Vat. BM. post
 ὄν ponit Vind. B.

εἶη;] εἶη ἢ Vind. F. est di-
 cendum? Fic.

Ἄρ' ἄρ' Vind. F.

οὖν] οὐκ οὖν Vat. H. οὐκοῦν
 Vind. E.

δοξάζει] δοξάζει Ald.

καὶ] om. Fic.

τό γε] γε om. Lob. Vind. BF.
 Mon. B. Vat. BM. Ven. C. Par.
 DK. Ang. B. Flor. RU.

ἐπὶ τι] ἐπί Mon. B. ἐπὶ τι re-
 liqui mei et editi.

οἷός τε] οἷόν τε Vind. DEF.
 Mon. B. Ven. C. Par. DK. Ang.
 B. Vat. H. Flor. ACRTUV.
 Astius et Stallbaumius. *possibile*
est Fic. Non caussa videtur, cur
 negligentius locutum Socratem sta-
 tuamus.

δοξάζειν μὲν, δοξάζειν] δοξά-
 ζει μὲν, δοξάζει Vind. D.

γέ τι] τέ τι Mon. B.

δοξάζει] post ὁ δοξάζων Ven.
 B. Vind. E. Flor. C.

οἷός τε αὖ δοξάζειν μὲν, δοξάζειν δὲ μηδέν; Ἀδύνατον. Ἄλλ' ἔν γε τι δοξάζει ὁ δοξάζων; Ναί. Ἄλλὰ μὴν μὴ ὄν γε οὐχ ἔν τι, ἀλλὰ μηδὲν ὀρθότατ' ἂν προσαγορεύ- C
οιτο. Πάνυ γε. Μὴ ὄντι μὴν ἄγνοιαν ἐξ ἀνάγκης ἀπέ-
δομεν, ὄντι δὲ γνώσιν. Ὀρθῶς, ἔφη. Οὐκ ἄρα ὄν
οὐδὲ μὴ ὄν δοξάζει. Οὐ γάρ. Οὔτε ἄρα ἄγνοια οὔτε
γνώσις δόξα ἂν εἴη. Οὐκ ἔοικεν. Ἄρ' οὖν ἐκτὸς τού-
των ἐστίν, ὑπερβαίνουσα ἢ γνώσιν σαφηνεῖα ἢ ἄγνοιαν
ἀσαφεία; Οὐδέτερα. Ἄλλ' ἄρα, ἦν δ' ἐγὼ, γνώσεως
μὲν σοι φαίνεται δόξα σκοτωδέστερον, ἀγνοίας δὲ φα-
νότερον; Καὶ πολὺ γε, ἔφη. Ἐντὸς δ' ἀμφοῖν κεῖται; D

μὴ ὄν — μηδέν] om. Ang. B.
Pro ὄν Lob. ὄν habet.

ὀρθότατ'] ὀρθώτατ' Vind. F.

C Πάνυ γε.] πανύγε. Lob. In
Ald. Bas. ab. comma pro puncto
est.

μὴν] μὲν Vind. E. quidem Fic.
μὴν paullo cupidius hoc ut valde
ad rem pertinens proximo iungit:
ipsa quidem argumentatio sequens
οὐκ ἄρα ὄν οὐδὲ μὴ ὄν δοξάζει
prius et hoc loco poni iubebat.

ἐξ ἀνάγκης] ἐξάν. Lob. ἐξαν.
Vind. BDF.

ἀπέδομεν] ἀποδώσομεν Flor.
T.

γάρ. Οὔτε] γάρ, οὔτε Ald.

Ἄρ'] ἄρ' Vind. F.

ἐκτὸς] post τούτων Par. K.

ἐστίν,] Comma Stallbaumius in
sec. posuit.

σαφηνεῖα — ἀσαφεία] σαφή
εἶναι — ἀσαφεία Vind. F. σαφή-
νεῖα — ἀσαφεία Par. DK. Vind.
E. Vat. H. (Florentini) cum editi-
tis ante Astii sec. qui Ficino du-
ce verum restituit. Cf. L. VI.
p. 509. D.

Οὐδέτερα] Ita Par. A. Lob.
Vind. BDEF. Mon. B. Ven. B.
Ang. B. Vat. HM. Ald. Bas. ab.
Οὐδέτερα cum reliquis Steph. et
Astius in pr.

ἄρα] ἄρα Lob. Vind. BDF.

PLATONIS OP. II.

φανότερον] Ita Par. A. Vind.
D. Vat. H. Flor. V. φανώτερον
Mon. B. Flor. TU. φανερώτερον
reliqui et editiones ante Bekke-
rum. Cf. p. 479. D.

γε] γ' Vind. F. Ang. B.

Ἐντὸς] Ita Par. A. Vind. DE.
Ven. B. Ang. B. Vat. H. Flor.
ACRTV. ἐνὸς Lob. Vind. BF.
Ven. C. Par. DK. secund. Bekk.
Vat. M. ἐν Vat. B. a m. s. ἐν
μέσῳ Mon. B. Flor. U. quam le-
ctionem qui olim *argumentorum*
vi et codicum auctoritate veram
demonstraturus erat, censor Ie-
nensis Schützii (1808. N. 70.
p. 556.) ab Astio citatus, pro-
misso non stetit. *El* Ald. Bas.
ab. Steph. Ast. pr. *el* Ast. sec.
cum commate post ἔφη, ut Glau-
conis sermo continuetur. Confer
Vol. I. p. 417.

δ'] δὲ Vind. B. γ' Ast. sec.

ἀμφοῖν] ἀμφοῖν μεταξὺ editi D
ante Bekkerum et Stallbaumius
in pr. ubi Flor. ACUV. μεταξὺ
post ἀμφοῖν servare ostendit. In
sec. idem de Flor. ACRV. et de
Par. A. Ven. B. Ang. B. Vat. H.
praedicat, quos libros Bekkerus
satis perspicue cum reliquis omni-
bus μεταξὺ ignorare declaravit.
Stephanus in margine ἢ δ', in
annot. p. 22. τί δέ; pro *el* δ'
legi posse autumabat, quin με-
ταξὺ sanum esset non dubitans.

κεῖται; Ναί.] κεῖται. Ast. sec.

I

Ναί. Μεταξὺ ἄρα ἂν εἴη τούτοις δόξα. Κομιδῆ μὲν οὖν. Οὐκοῦν ἔφαμεν ἐν τοῖς πρόσθεν, εἴ τι φανείη οἶον ἅμα ὄν τε καὶ μὴ ὄν, τὸ τοιοῦτον μεταξὺ κείσθαι τοῦ εἰλικρινῶς ὄντος τε καὶ τοῦ πάντως μὴ ὄντος, καὶ οὔτε ἐπιστήμην οὔτε ἄγνοιαν ἐπ' αὐτῷ ἔσεσθαι, ἀλλὰ τὸ μεταξὺ αὖ φανέν ἄγνοίας καὶ ἐπιστήμης; Ὁρθῶς. Νῦν δέ γε πέφανται μεταξὺ τούτων ὃ δὴ καλοῦμεν δόξαν. Πέφανται. Ἐκεῖνο δὴ λείποιτ' ἂν ἡμῖν εὐρεῖν,

Μεταξὺ ἄρα] „Potius fortasse scribendum ἄρα, quo significetur Itáne: ut post δόξα interrogationis nota ponatur.“ Steph. annot. p. 22. Eam notam posuerant Bas. ab. nec prorsus inepta erat, quamquam conclusioni affirmatio congruit. Sed ἄρα hoc loco ferri non potest. — Proclus in Tim. p. 76, 5. a fine: καὶ αὕτη μὲν ἡ δύναμις (ἡ δόξα) λόγος οὕσα ὡς πρὸς τὴν αἴσθησιν ἀλόγος ἐστὶν ὡς πρὸς τὴν γνώσιν τῶν ὄντως ὄντων· ἡ δὲ αἴσθησις ἀπλῶς ἄλογος. διὸ καὶ ἐν Πολιτεία μέσον αὐτὴν τὴν δόξαν λέγων γνώσεως ἀπεφῆνατο καὶ ἄγνοίας.

τούτοις — φανείη] om. Vind. E.

δόξα] ἡ δόξα (Flor. UV.) editi ante Bekkerum.

Κομιδῆ] κομιδῆ Vind. F.

ὄν τε] οὔτε Ald.

τοιοῦτον] τοιοῦτο Lob. Vind. BD. Vat. BM.

εἰλικρινῶς] Ita Lob. Vind. BDEF. Mon. B. Ald. εἰλ. Bas. ab. et sequentes, tacentibus de Par. K. Bip. V. ad p. 477. A.

τε] om. Flor. T.

πάντως] παντελῶς idem.

ὄντος,] ὄντος. Ald. ὄντος; Bas. ab. Steph.

οὔτε ἐπιστήμην οὔτε ἄγνοιαν] οὔτ' ἐπ. οὔτ' ἄγν. Lob. Vind. B. Vat. M.

τὸ] τῷ Lob. τῷ Vind. B. Vat. M.

φανέν] φαμέν Vind. D. Par. K. sec. Bekk. Bas. b.

γε] om. Flor. T.

τούτοις] τούτων Vind. E. τούτην Mon. B. a m. pr.

ὃ] ἡ Mon. B. a m. pr. ἦν a m. s.

Πέφανται — εἶοικε, τὸ E.] om. Lob. Vind. B. Vat. BM.

δῆ] δὲ Ven. B.

λείποιτ'] λείποιτ' Ald.

εἶοικε] εἶοικεν Vind. F.

εἰλικρινῶς] Ita Lob. Vind. BDF. Mon. B. Ald. εἰλ. Vind. E. Bas. ab. Steph. et recentiores, ut supra D.

ἵνα — προσαγορεύωμεν] Mon. B. bis deinceps scripta, sed sub prioribus puncta habet. ut si nobis pateat, opinabile quiddam merito nuncupemus Fic. veram interpolationem secutus, quae Schleiermacherum non fefellit. Vulgo non post φανῆ, sed post εἶναι comma faciunt magno veritatis detrimento. Cf. p. 479. D. Vind. F. utrobique comma habet. Pro ἵνα in Lob. Vind. B. Vat. M. ἵν' exstat.

προσαγορεύωμεν] προσαγορεύωμεν Vind. B.

ἄκροις] ἄκροισι Flor. V. In Vind. F. ἄκροισ cum commate scriptum est ita, ut parum ab ἄκροισι differat. Conf. Vol. I. p. 222. sq.

ἀποδιδόντες] ἀποδιδόντι Vind. E.

ἦ] ἡ Vind. B. Ald. Bas. ab.

Οὔτω.] Οὔτως. Bekkerus et Astius in tert. Idem est in Vind. F.

λεγάτω μοι, φήσω, καὶ ἀποκρινέσθω ἑ χρηστός] percontabor eum Ficinus, qui paullo post inter οὔτω et τούτων percontabor,

ὡς ἔοικε, τὸ ἀμφοτέρων μετέχον, τοῦ εἶναι τε καὶ μὴ εἶναι, καὶ οὐδέτερον εἰλικρινὲς ὀρθῶς ἂν προσαγορευόμενον, ἵνα ἐὰν φανῆ, δοξαστὸν αὐτὸ εἶναι ἐν δίκῃ προσαγορευόμενον, τοῖς μὲν ἄκροις τὰ ἄκρα, τοῖς δὲ μεταξὺ τὰ μεταξὺ ἀποδιδόντες. ἢ οὐχ οὕτως; Οὕτω. Τούτων δὴ ὑποκειμένων λεγέτω μοι, φήσω, καὶ ἀποκρινέσθω ὁ χρηστὸς, ὃς αὐτὸ μὲν καλὸν καὶ ἰδέαν τινὰ αὐ- 479 τοῦ κάλλους μηδεμίαν ἡγεῖται ἀεὶ μὲν κατὰ ταῦτά

inquam, hunc in modum interposuit, liberius quidem ille, sed a mente scriptoris minime aberrans. Scilicet φήσω hic non, ut alibi et ut infra φήσομεν post ὡ ἄριστε, ipsi alloquio insertum neque ad formam verborum, sed ad argumentum et sententiam referendum esse ex eo intelligitur, quod λεγέτω et ἀποκρινέσθω, non λέγε et ἀποκρίνον circumposita habet, quibus formis compellans bonum virum Socrates necessario uti debebat, poteratque hic locus ad oppositam quandam eiusdem verbi rationem L. III. p. 415. A. illustrandam adhiberi. Itaque Socrates his positis ad dicendum sibi e. respondendum excitaturum h. e. percontaturum sese dicit illum, quem primum describit verbis ὁ χρηστὸς etc. usque ad τὰλλα οὕτω, deinde ut praesentem, qualem iam hic fingit, alloquitur ex descriptione petito interrogandi exordio: τούτων γὰρ δὴ, ὡ ἄριστε etc. in quibus γὰρ nihil aliud significat, nisi esse hanc continuationem sermonis iam inchoati, neque alio spectat, nisi ad haec nostra λεγέτω μοι, φήσω, καὶ ἀποκρινέσθω, quae consequentiam habere perperam negat Schleiermacherus, novam a verbis πολλά δὲ τὰ καλὰ structuram fieri statuens, nihil curans particulam μὲν inter αὐτὸ et καλὸν interiectam. — Pro ἀποκρινέσθω Lob. ἀποκρινέτω habet.

479 ὃς αὐτὸ] ὃς αὐτὸ, e corr. αὐτῶ, τὸ Vind. F. αὐτὸς Bas. a. quem errorem notans Stephanus „in quodam veteri libro“

καὶ αὐτὸ μὲν etc. scriptum esse perhibet pag. 22. αὐτο Vind. B. sine accentu et linea infra ducta cum καλὸν iunctum habet, ut p. 476. C. αὐτο δὲ κάλλος.

τινὰ] unam Fic.

αὐτοῦ] αὐ τοῦ Lob. Par. DK. sec. Bekk. Vat. M. τοῦ Vind. B. κάλλους] καὶ κάλλους Bas. b. ἡγεῖται] ἡγήται Vind. F. Mon. B. Ven. B. Flor. ACRUV. ἡγήται Par. DK. sec. Bekk.

ἀεὶ μὲν]. Particulam μὲν vulgo et in maiore codicum parte omisam ex Par. A. Vind. DE. Ven. B. Vat. H. Flor. ACV. recipiendam putavi, quia repetita discriminis inter id, quod esse iste negat et qualia statuit esse, intercedentis significatio minime ab hoc loco aliena neque alio modo commodius facienda, codicum autem dissensio potius praetermissionem particulae a librariis, qui eam superfluum existimarent, profectam, quam interpolationem alibi sane, ut L. VI. p. 492. A. semel et iterum, factam aut calami errorem arguere videbatur. Exemplis iterati μὲν a Dorvillio ad Charit. p. 399. sq. et p. 543. Lips. collatis non utor, quippe partim corruptis, ut huius libri p. 473. C. δοκεῖ μὲν, Herodot. L. VI. c. 101. ἐπιπτον μὲν, partim ita comparatis, ut utriusque μὲν suum respondeat δὲ vel expressum vel cogitatione addendum, ut Leg. L. V. p. 735. D. καὶ τὰς μὲν τύραννος μὲν ὦν etc. Isocr. Paneg. p. 57. extr. Bekk. Xenoph. de venat. 13, 10. neque alterum nostro geminum

ὡσαύτως ἔχουσαν, πολλὰ δὲ τὰ καλὰ νομίζει, ἐκεῖνος ὁ φιλοθεάμων καὶ οὐδαμῇ ἀνεχόμενος, ἂν τις ἐν τὸ καλὸν φῆ εἶναι καὶ δίκαιον καὶ τᾶλλα οὕτω. τούτων γὰρ δὴ, ὧ ἄριστε, φήσομεν, τῶν πολλῶν καλῶν μῶν τι ἔστιν, ὃ οὐκ αἰσχρὸν φανήσεται; καὶ τῶν δικαίων, ὃ οὐκ ἄδικον; καὶ τῶν ὀσίων, ὃ οὐκ ἀνόσιον; Οὐκ, ἀλλ' **B** ἀνάγκη, ἔφη, καὶ καλὰ πως αὐτὰ καὶ αἰσχρὰ φανῆναι, καὶ ὅσα ἄλλα ἐρωτᾷς. Τί δέ; τὰ πολλὰ διπλάσια ἤτ-

novi; sed quod perspicuitatis gratia Phaedon. p. 108. B. factum videmus in verbis τὴν μὲν ἀνάφαρτον καὶ τι πεποικηκυῖαν τοιοῦτον, ἢ φόνων ἀδικῶν ἡμμένην ἢ ἄλλα ἅττα τοιαῦτα εἰργασμένην, ἃ τούτων ὀδελφά τε καὶ ἀδελφῶν ψυχῶν ἔργα τυγχάνει ὄντα, ταύτην μὲν ἅπας φεύγει, ubi codex Augustanus alterum μὲν post ταύτην omittit, idem insigniendae et distinguendae notionis causa h. l. fieri potuisse videtur. Hanc enim vim μὲν communem habet cum γε, quod quia solum αἰεὶ afficeret neque de opposito cogitari iuberet, minus aptum hic erat. Cf. Vol. I. p. 229, a. et p. 310. sq.

κατὰ ταῦτ' ἀ] κατὰ ταῦτα Vind. BF. κατα ταῦτα Lob.

ὡσαύτως ἔχουσαν] ὧ σῶκρατες ἔχουσαν Lob. Vat. M. ἔχουσαν ὧ σῶκρατες Vind. B.

ἐκεῖνος ὁ φιλοθεάμων καὶ] Haec verba, quae Ficinus et pulchris rebus spectandis deditus interpretatur, in Ven. B. omitta, Astius in sec. et tert. Bekkerus et Stallbaumius in pr. uncis incluserunt; cuius suspicionis ego nullam excusationem invenio, nisi in corrupta veterum editionum interpunctione, quas illi post ἔχουσαν punctum vel colon, post νομίζει nullam incisionem, post φιλοθεάμων comma habentes in altero tertioque et ipsi (Stallbaumius etiam in sec.) scuti offensionem accipere potuerunt. Iam

commate post νομίζει posito locum per se cuius clarum fore spero.

οὐδαμῇ] οὐδαμοῦ Ven. B. Vind. E. Vat. H. Flor. ACTV. Bas. b. (οὐδαμῇ Steph.)

ἂν] ἔάν Par. K. sec. Bekk.

τᾶλλα] τᾶλλα Lob. τ' ἄλλα Vind. E. τᾶλλα Vind. BF. Mon. B. Steph. Ast.

τι ἔστιν] τί ἔστιν Lob. Vind. BDF. Mon. B. Ald. Bas. ab. τι ἔστιν Steph. Ast. pr. sec.

οὐκ αἰσχρὸν] οὐ καὶ αἰσχρὸν Mon. B. Flor. U. non turpe etiam Fic.

καὶ — ἄδικον;] om. Vat. H.

ὀσίων] ὀσίον Bas. b.

ὃ] om. Vind. F.

ἀλλ' ἀνάγκη] ἀλλὰ ἀνάγκη Lob. ἄλλανἀγκη Vind. F.

Τί δέ; τὰ πολλὰ] τὰ δὲ τὰ Β πολλὰ Vind. F. Flor. R. τί δαὶ τὰ π. Par. A. Vat. H. Flor. ACTV. Τί δὲ τὰ π. Ald. Bas. ab. δὲ Ficinus omisit.

ἡμίσεια] ἡμίσεια Vind. F.

διπλάσια] διπλασία idem.

δὴ] δὲ Flor. T.

μᾶλλον ἂ] ἄλλο ὃ Vind. E.

φήσωμεν] φήσομεν Vind. F. Flor. R. Ald. Bas. ab. ἂ ἂν φήσωμεν, ταῦτα Ficinus talia interpretatus est.

τάναντία] τούναντία Vind. E.

Οὐκ, ἀλλ' αἰεὶ] οὐκ ἄλλα εἰ Vind. F.

τόν τι ἡμίσεια, ἢ διπλάσια φαίνεται; Οὐδέν. Καὶ με-
γάλα δὴ καὶ μικρὰ καὶ κοῦφα καὶ βαρέα μὴ τι μᾶλ-
λον ἂ ἂν φήσωμεν, ταῦτα προβοηθήσεται, ἢ τάναντία;
Οὐκ, ἀλλ' αἰεὶ, ἔφη, ἕκαστον ἀμφοτέρων ἔξεται. Πότε-
ρον οὖν ἔστι μᾶλλον, ἢ οὐκ ἔστιν ἕκαστον τῶν πολ-
λῶν τοῦτο, ὃ ἂν τις φῆ αὐτὸ εἶναι; Τοῖς ἐν ταῖς ἐστι-
άσεσιν, ἔφη, ἐπαμφοτερίζουσιν ἔοικε καὶ τῷ τῶν παί- C
δων αἰνίγματι, τῷ περὶ τοῦ εὐνούχου τῆς βολῆς πέρι

ἔξεται] ἔχεται Vind. F. et cum
ξ super χ Ang. B.

οὖν] om. Fic.

ἔστι] ἔστι Vind. BD. Ald. Bas.
ab. Steph. ἐστὶ Vind. F. Ast. pr.
sec.

τοῦτο] τοὺς Bas. b.

ταῖς] ταῖ Ald.

ἐστιάσεσιν] ἔστ. Mon. B.

C ἐπαμφοτερίζουσιν] Timaeus
lex. p. 107: ἐπαμφοτερίζουσι· εἰς
ἀμφιβολίαν ἀγαγεῖν τὸν λόγον.
quam glossam Ruhnkenius ad ver-
ba Euthyd. p. 300. D. ὁ ἀδελ-
φός σου ἐξημφοτέρεικε τὸν λόγον,
in quibus Timaeus ἐπημφοτέρεικε
Iegerit, pertinere ostendens ve-
rissime ad nostrum locum ineptam
esse innuit. Nam ut possit ἐπαμ-
φοτερίζειν transitivam signifi-
cationem habere, quam lexicon Bek-
keri anecd. p. 258, 4. ei tribuit,
ἐπαμφοτερίζουσι τὸ τὰ σαφέστερα
εἰς ἀμφίβολον περιστησαί iisdem
verbis, quibus Etymologicum
ἐξαμφοτερίζουσι, interpretans, hic
certe intransitivum est et ambi-
guas enuntiationes ipsas eandem
rem negantes atque affirmantes
et in conviviis ioci causa propo-
ni solitas denotat, quae aenigma
de eunucho est, quod exempli
loco subiicitur, τὸ συμποσιακὸν
ἐκεῖνο γοιφῶδες πρόβλημα, ut
Eustathius in H. T. II. p. 209,
7. Lips. appellat. Verum tamen
fieri potuit, ut Timaeus secus
statueret et generis indicio an-
cipiti, quod plerumque ad mascu-

linum spectare solet, deceptus
τοῖς ἐπαμφοτερίζουσιν pro mas-
culino haberet et verbum, ut
iam debebat, transitiva potestate
praeditum atque eodem fere mo-
do, quo in Euthydemo, explican-
dum putaret. Simile quid Athe-
naeo accidisse videmus, qui L. X.
p. 452. C. hoc ipsum aenigma,
Panarcis secundum Clearchum in-
ventum, a Platone in quinto *Le-
gum* commemorari his verbis scri-
bit: τοὺς τῶν τεχνυδρίων φιλο-
σόφους (ex huius libri p. 475.
E.) τοῖς ἐν ταῖς ἐστιάσεσιν ἔφη
ἐπαμφοτερίζουσιν ἔοικέναι καὶ
τῷ τῶν παιδων αἰνίγματι, τῷ
περὶ τοῦ εὐνούχου τῆς βολῆς
πέρι τῆς νυκτερίδος, ᾧ καὶ ἀφ'
οὐ αὐτὸν αὐτὴν (id cod. Pal. et
ed. pr. omittunt) αἰνίττονται βα-
λεῖν.

ἔοικε] ὡς ἔοικε Lob. Vind. B.
Vat. M.

αἰνίγματι, τῷ] αἰνίγματι ἔοι-
κε iidem et Vat. B.

τοῦ] τῶν Vind. E.

βολῆς] βουλήs Ald. Bas. ab.
quod praeunte Ficino et in ecl.
p. 100. Cornario correxit Step-
hanus.

πέρι] περὶ codices a me visi
et editiones ante Bekkerum. Ste-
phanus in annot. pag. 22. ubi ab
Eustathio ad II. l. c. exhibitam
aenigmatis solutionem celato au-
ctoris nomine proponit, περὶ,
quod antea inter τῆς et νυκτερί-
δος collocari voluerat, plane tol-
lendum censet, eumque Astius in

τῆς νυκτερίδος, ὡς καὶ ἐφ' οὗ αὐτὸν αὐτὴν αἰνίττονται βαλεῖν· καὶ γὰρ ταῦτα ἐπαμφοτερίζειν, καὶ οὐτ' εἶναι οὔτε μὴ εἶναι οὐδὲν αὐτῶν δυνατὸν παρίως νοῆσαι οὔτ' ἀμφοτέρω οὔτε οὐδέτερον. Ἐχεις οὖν αὐτοῖς, ἦν δ' ἐγώ,

prima ed. secutus est ita, ut simul καὶ ante τῆς βολῆς insereret, cuius additamenti auctorem Ficinum habere putans Grynaeum habebat, qui illius interpretationem *aenigmati puerorum circa eunuchum de vesperilionis percussione* in *aen. puer. de eunuchō et vesperilionis percussione* mutavit. In sec. Stephanum simpliciter sequi maluit, in contextu tamen *εὐνούχου βολῆς καὶ περὶ τῆς νυκτ.* posuit, partim Cornario duce, qui τῷ περὶ τῆς τοῦ εὐνούχου βολῆς, καὶ περὶ τῆς νυκτ. scribendum coniecit. Nihil praeter accentum mutandum esse primus, quod sciam, Benedictus ostendit in *Coniecturis a. 1805. editis* p. 11. atque ita scripserunt Bekkerus, Ast. tert. et Stallb. Cf. Bernhardy synt. pag. 163. et pag. 201.

ὡς] om. Par. K. sec. Bip. ᾧ Flor. ACRTV. Vind. DEF. Ang. B. Vat. H. Athen. Astius in sec. et tert. et Stallbaumius. Idem ex Athenaeo recipiendum statuerat Stephanus annot. p. 22. secutusque est Schleiermacherus ea ratione, quod Plato simpliciorem aenigmati formam praeter eunuchum et vesperilionem nihil nisi fruticem, ut ipse interpretatur, et punicem continentem respexisse videatur. Sed hoc ipsum illud est, de quo dubitatur. Quamquam enim simplicissimum quodque in hoc genere idem et antiquissimum esse a vero non abhorret ideoque eam formulam non immerito primam dixeris, quam Athenaeus ante verba supra relata et scholion alterum ad nostrum locum et Suidas in *αἴνος* exhibent, tamen Platoni secundam in priori scholio et in fine Anthologiae exstantem atque ab

Eustathio l. c. et ab anonymo *περὶ τρόπων* pag. 7. sq. (Musei crit. Vratislav. 1820.) explicatam nondum cognitam aut respectu non dignam visam fuisse pro certo affirmari nequit. Athenaei verba haec sunt: καὶ τὸ Πανάρκους δ' ἐστὶ τοιοῦτον, ὡς φησι Κλέαρχος ἐν τῷ περὶ γοῖφων, ὅτι βάλου ξύλων τε καὶ οὐ ξύλων καθημένην ὄρνιθα καὶ οὐκ ὄρνιθα ἀνήρ τε καὶ οὐκ ἀνὴρ λίθω τε καὶ οὐ λίθω. τούτων γὰρ ἐστὶ τὸ μὲν νάρθηξ, τὸ δὲ νυκτερίς, τὸ δὲ εὐνούχος, τὸ δὲ κίβσηρις. καὶ Πλάτων δ' ἐν πέμπτῳ Νόμῳ μνημονεύει τοὺς τῶν τεχνυδρίων etc. Hic si nihil praetermisit, hosce versus ante oculos habere potuit, quos ex margine Par. A. a Ruhnkenio et Bekkero editos secundum Broendstedii emendationem in Bredovii Epistolis Parisiensibus pag. 132. propositam subscripsi: Ἄνθρωπος οὐκ ἄνθρωπος, ἄνθρωπος δ' ὄμως, Ὀρνιθα κοὐκ ὄρνιθ', ὄμως ὄρνιθα δὲ, Ἐπὶ ξύλων τε κοὐκ ξύλων καθημένην λίθω βαλὼν με κοὐκ λίθω διώλεσεν. quorum fortasse primo praefixus erat is, qui loco primi apud Suidam est: Αἴνος τις ἐστίν, ὡς ἀνὴρ τε κοὐκ ἀνὴρ, extremus autem idem, quem Suidas extremum ponit: λίθω τε κοὐκ λίθω βαλὼν διώλεσεν. Secunda formula in priori scholio haec est: Κλέαρχον γοῖφος Αἴνος τις ἐστίν, ὡς ἀνὴρ τε κοὐκ ἀνὴρ Ὀρνιθα κοὐκ ὄρνιθ' ἰδῶν τε κοὐκ ἰδῶν Ἐπὶ ξύλων τε κοὐκ ξύλων καθημένην λίθω τε κοὐκ λίθω βάλοι τε κοὐκ βάλοι. in quibus tertio versui asutum te κοὐ καθημένην quamvis ab Eustathio et anonymo receptum et in margine codicis Mon. B. (ἀνὴρ κοὐκαυῆς, ὄρνιθ κοὐκαυῆς)

ὅτι χρήση, ἢ ὅποι θήσεις καλλίω θέσιν τῆς μεταξύ οὐσίας τε καὶ τοῦ μὴ εἶναι; οὔτε γὰρ που σκοτωδέστερα μὴ ὄντος πρὸς τὸ μᾶλλον μὴ εἶναι φανήσεται οὔτε φανότερα ὄντος πρὸς τὸ μᾶλλον εἶναι. Ἀληθέστατα, D

ὄρων, καθημένην κούκαθημένην. βάλει κούβάλει. λίθω κούλιθω.) etiam reliquis duobus tamquam magis ad rem pertinens praelatum, iure delerunt Broendstedius et Bekkerus, neque in suo exemplari invenit Brunckius. In hac igitur sex habes ἐπαμφοτερίζοντα non inepte composita, quorum dimidiam partem Plato unico illo ὡς breviter et tamen intelligentibus satis perspicue significare potuit, instrumentum dico et conditionem iacentis et eventum. Itaque quum codices optimi eam particulam praebeant, non solum auctoritas eorum observanda, sed etiam res dubia secundum eos decernenda et notitia alterius formulae Platoni ad iudicanda videtur.

καὶ ἐφ' οὗ] καὶ ἐφ' οὖν Lob. κέπ' οὖν Vind. B. Vat. M. καὶ φάντες Par. DK. φάντες Mon. B. Flor. U.

ἀνίπτονται βαλεῖν] βαλεῖν ἀνίπτονται καὶ οὐ βαλεῖν Mon. B. Flor. U.

ταῦτα] καὶ ταῦτα Mon. B.

ἐπαμφοτερίζει] Ita Mon. B. sed cum duobus punctis sub ν. ἐπαμφοτερίζει Vind. E. Astius in sec. et tert. Stallbaumius in pr. et Schleiermacherus, (haec enim) ambigua sunt Fic. Infinitivus a verbo ἔοικε pendet, quod non ita multo ante item post ἐπαμφοτερίζουσιν positum hic eo facilius intelligitur; nisi forte MAVIS ex sequente δυνατὸν colligere cognatum ἀνάγκη loquentis animo observatum infinitivi causam existitisse. Stallbaumius ex verbo ἀνίπτονται per zeugma οἶονται vel simile quoddam intelligendum statuit, quasi haec vulgaris quae-

dam multorum opinio, non ex ipsis penetralibus Platonicae philosophiae deprompta sententia sit.

αὐτῶν] αὐτὸ Vind. F. Ang. B. Flor. R.

δυνατὸν] om. Vind. D.

παγίως] Nescio an non casu acciderit, quod Phrynichus Bekkeri anecd. p. 41, 16. in explicando verbo ἐπαμφοτερίζειν hoc ipso vocabulo usus est: τὸ μὴ παγίως ἐν τι βουλευέσθαι καὶ πράττειν, ἀλλὰ καὶ τόδε καὶ τόδε διανοεῖσθαι.

νοῆσαι] responderi Fic.

οὔτ'] οὔτε Vind. DF. Flor. AC.

οὔτε] οὔτ' Lob. Vind. B. Vat. M.

οὐδέτερον] οὐδέτερα Mon. B.

οὖν] om. Fic.

χρήση] χρήσει Astius, Bekkerus et Stallbaumius.

ὅποι] ὅπη Lob. Vind. BDEF. Vat. BM. Ang. B. Flor. RF. ὅπου Par. DK. Mon. B. Flor. U.

θήσεις] θείσεις Bas. ab.

σκοτωδέστερα] σκοτωδεστέρα Vind. F. obscurior Fic.

μὴ ὄντος] τοῦ μὴ ὄντος Mon. B.

πρὸς — φανήσεται] om. idem.

μὴ εἶναι — μᾶλλον D.] om. Lob. Vind. B. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. Flor. U.

φανότερα] Ita Par. A. Ven. D. B. Vind. E. Vat. H. Flor. AC. φανώτερα Mon. B. Flor. V. Ald. Bas. ab. Idem et paullo post ὄντας pro ὄντος in Ven. C. legi

ἔφη. Εὐρήκαμεν ἄρα, ὡς ἔοικεν, ὅτι τὰ τῶν πολλῶν πολλὰ νόμιμα καλοῦ τε περί και τῶν ἄλλων μεταξύ που κυλινδεῖται τοῦ τε μὴ ὄντος και τοῦ ὄντος εἰλικρινῶς. Εὐρήκαμεν. Προωμολογήσαμεν δέ γε, εἴ τι τοιοῦτον φανείη, δοξαστὸν αὐτὸ, ἀλλ' οὐ γνωστὸν δεῖν λέγεσθαι, τῇ μεταξύ δυνάμει τὸ μεταξύ πλανητὸν ἀλισκόμενον.

E Ὁμολογήκαμεν. Τοὺς ἄρα πολλὰ κατὰ θεωμένους, αὐτὸ δὲ τὸ καλὸν μὴ ὀρῶντας μηδ' ἄλλω ἐπ' αὐτὸ ἄγοντι δυναμένους ἔπεσθαι, και πολλὰ δίκαια, αὐτὸ δὲ τὸ δίκαιον μὴ, και πάντα οὕτω, δοξάζειν φήσομεν ἅπαντα, γιννώσκειν δὲ ὧν δοξάζουσιν οὐδέν. Ἀνάγκη, ἔφη. Τί

perhibet Astius in sec. quem codicem Bekkerus haec omnia omittere testatur. Fortasse in margine scriptam habet lectionem Aldinam. φανερώτερα reliqui codices, Steph. Ast. pr. sec. ut p. 478. C. clarior Fic. perperam utrumque comparativum ad θεῶν referens.

ὄντος] ὄντως Ald. Bas. ab. τοῦ ὄντος idque ante φανερώτερα Mon. B.

νόμιμα] νόμημα Vind. E.

τοῦ τε μὴ ὄντος και τοῦ ὄντος εἰλικρινῶς. Εὐρήκαμεν.] Vind. E. (Ven. B.) Flor. AC. et editiones ante Bekkerum: τοῦ τε ὄντος και τοῦ μὴ ὄντος. Εἰλικρινῶς εὐρήκαμεν. Nec aliter Ficinus: (media inter) omnino ens et omnino non ens voluntur. Glau. Invenimus plane. Bekkerus mutata secundum codices negationis sede interpunctionem eam, quam in Mon. B. et fortasse in aliis viderat, adhibuit et locum in integrum restituit. In Vind. F. neque post ὄντος neque ante Εὐρήκαμεν interpunctio est. εἰλικρινῶς ego secundum Lob. Vind. BDF. Mon. B. Ald. scripsi. V. ad p. 477. A.

τοιοῦτον] τοῦτον Ven. C. τούτων Lob. Vind. BD. (hic vulg. in m.) Vat. BM. Par. DK. Mon. B. Flor. U.

λέγεσθαι] λεγέσθω Par. K. sec. Bip.

τῇ μεταξύ] His praepositum in editis ante Bekkerum και unus Par. D. a m. s. habet expressitque an sua sponte inseruit Ficinus: et cum medium pervagetur, media comprehendi potentia. In appositione, cuius haec instar sunt, neque και ferri, neque ἄτε, quod Stallbaumius pro eo desiderat, desiderari debet.

πλανητὸν] πλανητῶν Vind. E. ἀλισκόμενον.] ἀλισκόμενον; Lob. Vind. B.

Ὁμολογήκαμεν] ὁμολογήσαμεν Ven. B. cum editis ante Bekkerum.

πολλὰ κατὰ] pulchra haec multa Fic.

δὲ τὸ καλὸν] δὴ τὸ κ. Lob. E Vind. B. Vat. M. et a m. pr. B.

ἄλλω] ἄλλο Vind. F.

τὸ δίκαιον] και δίκαιον Ang. B.

πάντα] alia Fic.

φήσομεν ἅπαντα,] φήσομεν; ἅπαντα. Lob. Vind. B. φήσομεν: ἅπαντα: Vind. D.

γιννώσκειν] γιν. Vind. E.

οὐδέν.] οὐδέν; Lob. Vind. B.

Τί δὲ αὐ τοὺς] Stephanus et Astius in pr. et sec. post αὐ signum interrogandi, deinde post ὄντα cum Ald. Bas. ab. comma

δὲ αὖ τοὺς αὐτὰ ἕκαστα θεωμένους καὶ αἰὶ κατὰ ταῦτὰ
 ὁσαύτως ὄντα; ἄρ' οὐ γινώσκειν, ἀλλ' οὐ δοξάζειν;
 Ἀνάγκη καὶ ταῦτα. Οὐκοῦν καὶ ἀσπάζεσθαι τε καὶ φι-
 λεῖν τούτους μὲν ταῦτα φήσομεν, ἐφ' οἷς γνωσῆς ἐστιν,
 ἐκείνους δὲ, ἐφ' οἷς δόξα; ἢ οὐ μνημονεύομεν, ὅτι φω- 480
 νὰς τε καὶ χροὰς καλὰς καὶ τὰ τοιαῦτα ἔφαμεν τούτους
 φιλεῖν τε καὶ θεᾶσθαι, αὐτὸ δὲ τὸ καλὸν οὐδ' ἀνέχε-
 σθαι ὡς τι ὄν; Μεμνήμεθα. Μὴ οὖν τι πλημμελήσο-
 μεν φιλοδόξους καλοῦντες αὐτούς μᾶλλον, ἢ φιλοσό-
 φους; καὶ ἄρα ἡμῖν σφόδρα χαλεπανοῦσιν, ἂν οὕτω
 λέγωμεν; Οὐκ, ἂν γ' ἐμοὶ πείθωνται, ἔφη· τῷ γὰρ ἀλη-

posuerunt. Pro δὲ in Par. A. Vat. H. Flor. ACV. δαὶ legitur, Stephanus et recentiores δ' habent. δὲ non solum in Lob. Vind. DEF. Flor. U. Ald. Bas. ab. sed etiam in Vind. B. Mon. B. exstat, quod tacens Bekkerus idem in aliis neglexerit. Quamquam de Par. K. Bipontini quoque tacent, et Flor. RT. cum Stephano facere videntur. Pro αὖ τοὺς Lob. Vind. BF. αὐτούς exhibent.

καὶ αἰε] καὶ om. Fic.

ταῦτ' α] Ita Lob. Vind. BDEF. Vat. BHM. Ven. B. Ang. B. Flor. ACV. τὰ αὐτὰ reliqui cum editionibus ante Bekkerum. Conf. Vol. I. p. LVIII.

οὐ] Ita Mon. B. a m. pr. οὖν a m. s. om. Ven. B.

γινώσκειν] γιν. Vind. D. (Flor. RU.) Ald. Bas. ab. Steph. δοξάζειν Flor. T.

ἀλλ' οὐ] ἀλλὰ μὴ Lob. Vind. BD. Vat. M. ἀλλὰ Vat. BH. Vind. E. Flor. ACTV.

δοξάζειν] γινώσκειν Flor. T.

Οὐκοῦν — ταῦτα] om. Vind. E.

καὶ ἀσπάζεσθαι] καὶ om. Fic. 480 δὲ ἐφ'] δ' ἐφ' Vind. F. Ang. B.

καλὰς] τινὰς Vind. DE. Vat. H. Flor. ACV. (colores) quosdam Fic.

τοιαῦτα] τοιαῦτ' Vind. F. Ang. B. Vat. H. Flor. ACV.

πλημμελήσομεν] Ita Vindob. BDEF. Mon. B. Ven. C. Ang. B. Vat. H. Flor. RTU. et corr. Par. A. πλημμελήσομεν reliqui cum editis ante Astium, qui in pr. ed. secundum Ven. C. et Stephani coniecturam in margine propositam verum restituit.

καλοῦντες] post αὐτούς Lob. Vind. BD. Vat. BM. Flor. T.

καὶ] καὶ Ven. B. Bas. b. Ast. pr.

ἄρα] Ita Vind. F. Flor. RT. et correctus in accentu Mon. B. Reliqui mei et Flor. cum editis ante Bekkerum ἄρα habent, quod Stephanus in m. cum illo permittendum aut καὶ ἄρα, quod in quibusdam exemplaribus sit, scribendum censebat. Ficinus pro utroque quamquam posuit.

χαλεπανοῦσιν] χαλεπαινοῦσιν Vind. D. et ante corr. F.

λέγωμεν;] Ita Mon. B. λέγωμεν. editi ante Astii sec.

ἂν γ' ἐμοὶ] Ita Ven. B. Vind. DE. Vat. H. Flor. ACTV. ἂν γέ μοι reliqui editique ante Bekkerum. Cf. Vol. I. p. 7.

πείθωνται] πείθονται Vind. F. et, sup. ω, E.

θεῖ χαλεπαίνειν οὐ θέμις. Τοὺς αὐτὸ ἄρα ἕκαστον τὸ
 ὄν ἀσπαζομένους φιλοσόφους, ἀλλ' οὐ φιλοδόξους κλη-
 τέον; Παντάπασι μὲν οὖν.

ἀσπαζομένους] qui — admi-
 rantur et diligunt Fic.

κλητέον;] Ita Lob. κλητέον.
 editi ante Bekkerum.

οὖν.] οὖν. οἱ μὲν δὴ φιλόσο-
 φοι: ἦν δ' ἐγώ: Vind. F.

Τέλος πολιτειῶν: Lob. τέλ:
 ε. Vind. D. a m. s. Τέλος
 τοῦ πολιτειῶν, ἢ περὶ δι-
 καίου πέμπτου (πέμπτου Bas.)
 λόγου. Ald. Bas. ab.

Λ Ο Γ Ο Σ Ε Κ Τ Ο Σ .

469 Οἱ μὲν δὴ φιλόσοφοι, ἦν δ' ἐγὼ, ὃ Γλαύκων, καὶ οἱ 484
μὴ διὰ μακροῦ τινὸς διεξελθόντος λόγου μόγις πῶς
ἀνεφάνησαν, οἳ εἶδιν ἐκάτεροι. Ἴσως γὰρ, ἔφη, διὰ
βραχέος οὐ θάδιον. Οὐ φαίνεται, εἶπον. ἐμοὶ γοῦν ἔτι

Πλάτωνος πολιτειῶν, στί. Lob. πολιτειῶν λόγος ἕκτος Vind. B. S. Vind. E. ἕκτος: Vind. F. Flor. R. πλάτωνος πολιτειῶν ἕκτη Mon. B. Flor. U. (πολιτιῶν hic.) ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΠΟΛΙΤΕΙΩΝ, Η ΠΕΡΙ ΔΙΚΑΙΟΥ ΛΟΓΟΣ ΕΚΤΟΣ. Ald. Bas. ab. Flor. ACV. ΠΟΛΙΤΕΙΩΝ ΔΙΑΛΟΓΟΣ ἕκτος Stephan. s Bekkerus et Stallb. pr.

Glaucónis responso, ita in his Socratis verbis id significare videtur, cuius quasi adminiculo non sine labore effectum esset, ut philosophorum indoles tandem appareret. Nec frustra additum est διεξελθόντος. Non prius enim apparuerat, quam ad finem pervenisset longa disputatio.

484 Οἱ] Vind. E.

διὰ] om. Ven. B. a m. pr.

μακροῦ] μικροῦ Vat. H. Flor. AC.

διεξελθόντος] διεξελθόντες Vind. F. Ang. B. Flor. R. Astius in sec. ed. cuius in *addendis* nominativum hunc absolutum statuit, refragante verborum dispositione. διεξελθόντος Mon. B. Flor. U. quamquam hunc Stallbaumius in pr. ed. διεξελθόντος, in secunda ἐληλυθόντος, quam lectionem Bekkerus e Monacensi perperam refert, exhibere demonstrat.

λόγου] τοῦ λόγου Vind. E. (Ven. B. Vat. H. Flor. ACT.) cum editionibus ante Astii sec. Articulum Stallbaumius, qui διεξελθόντος non a praepositione διὰ regi, sed absolute positum esse, et λόγον ipsum διὰ μακροῦ τινὸς διεξελθεῖν dici putaret, omittere non debebat. Sed pronomen quoque τινὸς isti interpretationi obstat. Mihi διὰ ut in

πῶς] πῶν Vind. B.

ἀνεφάνησαν] ἀν ἐφάνησαν Vind. F.

οἳ] Ita Par. A. et a m. pr. Ven. C. quos secutus est Bekkerus. Reliqui codices editionesque oīoi exhibent, cuius interdum loco ὅς poni a Platone Heindorfius ad Phaedr. §. 46. demonstravit. Aliud exemplum est infra p. 493. B. et L. VIII. p. 559. A: προσλώμεθα δὴ τι παράδειγμα ἐκατέρων (ἐπιθυμιῶν) αἳ εἶδιν, ἵνα τύπω λάβωμεν αὐτάς; et Menon. p. 92. C: τούτους γοῦν οἶδα, οἳ εἶδιν. ubi secundum unum Coisl. parum constanter οἶοι praeferentem Bekkerum merito deseruit Buttmanus. Cf. Hermannus ad Soph. Ai. 1238. — Ficinus: *Quales philosophi sint, et quales qui alieni a philosophia, o Glaucón, vix tandem longa oratione constitit.* Is quidem οἶοι legisse videtur, sed eius auctoritas nihil contra illos codices valet.

γοῦν] οὖν Vind. E. vero Fic.

δοκεῖ ἂν βελτιόνως φανῆναι, εἰ περὶ τούτου μόνου ἔδει
 ζηθῆναι, καὶ μὴ πολλὰ τὰ λοιπὰ διελθεῖν μέλλοντι κα-
 Β τόψεσθαι, τί διαφέρει βίος δίκαιος ἀδίκου. Τί οὖν,
 ἔφη, τὸ μετὰ τοῦτο ἡμῖν; Τί δ' ἄλλο, ἦν δ' ἐγὼ, ἢ
 τὸ ἐξῆς; ἐπειδὴ φιλόσοφοι μὲν οἱ τοῦ ἀεὶ κατὰ ταῦτα
 ὠσαύτως ἔχοντος δυνάμενοι ἐφάπτεσθαι, οἱ δὲ μὴ, ἀλλ'
 ἐν πολλοῖς καὶ πάντως ἴσχουσι πλανώμενοι οὐ φιλόσο-
 φοι, ποτέρους δὴ δεῖ πόλεως ἠγεμόνας εἶναι; Πῶς οὖν
 λέγοντες ἂν αὐτὸ, ἔφη, μετρίως λέγοιμεν; Ὅπότεροι ἂν,

δοκεῖ] δοκοῖ Lob. Vind. B. Vat. BM. et a m. s. Ven. B.

βελτιόνως] Ita Par. A. Mon. B. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTUV. et a m. sec. Vind. F. βελτιόνως cum ω super o Vind. E. βέλτιον ὡς Ven. C. Par. DK. et a m. pr. Vind. F. βέλτιον reliqui codices cum editis ante Bekkerum et Astio in tert. Cf. Buttinnannus gramm. II. p. 269. qui tamen Alcib. I. p. 127. E. βελτιόνως σχησομεν a Bekkero ex uno Coisl. pro βέλτιον σχ. receptum recte non admisit.

τούτου μόνου] μόνου τούτου Vind. F. Ang. B. Flor. R. τούτο μόνον Lob. Vind. B. Vat. M.

πολλὰ τὰ] πολλάτα Par. K. sec. Bekk. πόλλ' ἄττα Mon. B. μέλλοντι] μᾶλλον τι Flor. RT.

Β βίος] post δίκαιος Vind. B. Vat. M.

τὸ] om. iidem et Lob. το Mon. B.

μετὰ τοῦτο] μετατοῦτο Vind. B. Mon. B. Ald. Bas. ab.

δ'] om. Fic.

τὸ ἐξῆς] το ἐξῆς Lob. τὸ ἐξῆς Ald. Bas. ab. Hoc internam, μετὰ τοῦτο contra ac Rückertus ad Symp. pag. 27. statuit, externam consequentiam significat.

ταῦτά] ταῦτα Lob.

ὠσαύτως] ὠσαύτως Mon. B. a m. pr.

δυνάμενοι] διανοοῦμενοι Vind. E.

ἐφάπτεσθαι] ἄπτεσθαι Flor. T.

οἱ] εἰ Vat. M. et a m. pr. Vind. B.

πάντως] παντοίως Vind. E. Flor. R. et γο Ven. C. Id. respondendum suspicabatur in sec. ed. Astius, reposuit in utraque Stallbaumius, quem non reprehendam. Sed tamen quod ita comparatum est, ut πάντα γίνεσθαι, quodlibet fieri, non recuset, πάντως ἔχειν, omnimodis se habere, dici potuisse videtur. Certe non multo aliter τὸ πάντως χαιρῶν dicitur Gorg. p. 495. B. et πάντως προηλακίει ib. p. 527. A. Ficinus haec πάντως ἀπαντοίως ἴσχοντα mutabilia interpretatus est.

ἴσχουσι] ἔχουσι Vind. E. ἴσχουσιν idque post πλανώμενοι Lob. Vind. B. Vat. BM.

οὐ] οἱ Lob. Vat. BM. et a m. pr. Vind. B.

δὴ δεῖ] δεῖ δὴ Par. DK. et corr. Vind. E. cum editis ante Bekkerum. δὴ δὴ Vind. E. ante correctionem.

εἶναι;] εἶναι, Ald. εἶναι. Steph. non vitiose; nam interrogatio non directa, et totum hoc ἐπειδὴ φιλόσοφοι — ἠγεμόνας εἶναι declaratio illius est, quod τὸ ἐξῆς dictum erat; quam ipsam ob rem δὴ δεῖ potius, quam δεῖ δὴ scribendum fuit. Itaque unum interrogandi signum post ἐξῆς positum, vel, ibi si colon fieret, (ut L. I. p. 349. C. extr.) hic post εἶναι ponendum sufficiebat; tamen perspicuitatis causa utrobique poni praestat. Cf. L. III. p. 396. B. pr.

ἦν δ' ἐγὼ, δυνατοὶ φαίνονται φυλάξαι νόμους τε καὶ ἐπιτηδεύματα πόλεων, τούτους καθιστάναί φύλακας. C
'Ορθῶς, ἔφη. Τόδε δὴ, ἦν δ' ἐγὼ, ἄρα δῆλον, εἴτε τυφλὸν εἴτε ὄξυ ὄρωντα χρὴ φύλακα τηρεῖν ὀτιοῦν. Καὶ πῶς, ἔφη, οὐ δῆλον; Ἡ οὖν δοκοῦσί τι τυφλῶν διαφέρειν οἱ τῷ ὄντι τοῦ ὄντος ἐκάστου ἐστερημένοι τῆς γνώσεως καὶ μηδὲν ἐναργὲς ἐν τῇ ψυχῇ ἔχοντες παρὰδειγμα μηδὲ δυνάμενοι ὥσπερ γραφῆς εἰς τὸ ἀληθέστατον ἀποβλέποντες κἀκεῖσε ἀεὶ ἀναφέροντες τε καὶ

δυνατοὶ φαίνονται] *possunt*
Fic. δ. φαίνονται Vind. E. Bas.
ab.

τε] *om.* Vind. BE. Vat. H.
Flor. ACTV. et a m. pr. Ven. B.
πόλεων] *civitatis* Fic.

C καθιστάναί] *sc. λέγοντες, h.*
e. κελεύοντες.

'Ορθῶς] δῆλον Ang. B. Vind. F.
Τόδε δὴ] Ita Vind. E. Flor.
T. Stallbaumius in pr. ed. τόδε
δὲ Vind. F. Flor. ACRV. Stallb.
in sec. τόδε δ' Lob. Vind. B.
Mon. B. Flor. U. qui duo dein-
ceps ἦν γ' ἐγὼ exhibent, quorum
medio librarians Monacensis littera
α, praecedenti autem δ' littera β
imposita τόδε γ' ἦν δ' ἐγὼ legi
voluit. Τὸ δὲ δὴ editiones ante
Bekkerum, qui Τόδε, omisso δὴ,
edidit atque in comm. τόδε in
Par. ADK. Ven. C. Vind. B. Vat.
BHM. Ang. B. τόδε γ' a m. sec.
in Mon. B. τόδε δ' in Vat. M.
τόδε δὲ in Ang. B. τὸ δὲ δὴ apud
Stephanum exstare docet, de Ven.
B. nihil, de Par. K. silentio Bi-
pontinorum suspectum, de Mon.
B. mancum, de Vind. B. falsum,
de Vat. M. et Ang. B. repugnan-
tia tradens. Neque vero abruptum
illud τόδε per se probabile
est. Itaque quum esset inter δὴ
et δὲ seu δ' eligendum, prius
ob codices potissimum optimae fa-
miliae adscriptos, tum ipsius caus-
sa secundum ea, quae Vol. I.
p. 147, a. observata sunt, prae-
tuli. Idem legisse videtur Fi-
cinus: Hoc itaque perspicuum
est —.

ἄρα] ἄρα Flor. R. Bekkerus
et Stallbaumius, hic cum signo
interrogandi post ὀτιοῦν, quod
in Bekkeri editione, nisi forte
ἄρα ipso in scio pro ἄρα irrepsit,
operarum culpa omissum videtur.
Sed interrogationi minus convenit
Glaucanis responsum, quam affir-
mationi, cui ἄρα, *scilicet*, inser-
vit.

ὄξυ] Ita Mon. B. sed cum
obelo sub ὄ et superscripto a m.
s. vv.

ὄρωντα] ὄρων Par. DK. Mon.
B. Flor. U.

φύλακα] h. e. *custodis loco.*
τὸν φ. Ven. B. Vind. E. Flor. C.
editi ante Bekkerum.

Ἡ] ἦ Lob. Vind. B. Vat. HM.
εἰ Vind. F. εἰ Ang. B.

οὖν] *om.* Fic. οὖν οὐ Flor.
U. et cum punctis a m. s. sub
οὐ factis Mon. B.

τι] *om.* Lob. Vind. B. Vat.
BM. Par. DK. et a m. pr. Ven.
C. σοι Mon. B. Vind. E. (Ven.
B. Vat. H. Flor. CU.) cum edi-
tis ante Bekkerum. tibi Fic. Cf.
Vol. I. p. 167. extr.

διαφέρειν] οὐ δ. Mon. B. Flor.
U.

τῷ ὄντι] τῶντι Vind. E.

γραφῆς] Ita Par. ADK. sec.
Bekk. Lob. Vind. B. et a m. pr.
F. Vat. BHM. Ven. BC. Flor.
ACV. Reliqui et Vind. F. a m.
s. editique ante Bekkerum γρα-
φεῖς. Cf. Vol. I. p. 157, a.

εἰς] *om.* Vind. E.

ἀεὶ] *om.* Fic.

D θεώμενοι ὡς οἶόν τε ἀκριβέστατα, οὕτω δὴ καὶ τὰ ἐν-
θάδε νόμιμα καλῶν τε πέρι καὶ δικαίων καὶ ἀγαθῶν
τίθεσθαι τε, ἐὰν δέη τίθεσθαι, καὶ τὰ κείμενα φυλάτ-
τουτες σώζειν; Οὐ μὰ τὸν Δία, ἧ ὁ' ὄς, οὐ πολὺ τι
διαφέρει. Τούτους οὖν μᾶλλον φύλακας στησόμεθα, ἢ
τούς ἐγνωκότας μὲν ἕκαστον τὸ ὄν, ἐμπειρία δὲ μηδὲν
ἐκείνων ἐλλείποντας μῆδ' ἐν ἄλλῳ μηδενὶ μέρει ἀρετῆς
ὑστεροῦντας; Ἄτοπον μὲντ' ἂν, ἔφη, εἴη ἄλλους αἰρεῖ-
σθαι, εἴ γε τᾶλλα μὴ ἐλλείποντο· τούτῳ γὰρ αὐτῶ
485 σχεδόν τι τῶ μεγίστῳ ἂν προέχοιεν. Οὐκοῦν τοῦτο δὴ

D πέρι] περὶ Vind. E.
Δία] δι' Lob. Vind. BE. Vat.
HM.

διαφέρει] διαφέρειν Mon. B.
Flor. TU. Bekkerus, Astius in
tert. et Stallbaumius. διαφέρει
impersonale est, ut pag. 496. A.
ubi etiam meliores libri διαφέ-
ρειν exhibent, errore satis fre-
quenti. Vid. L. V. p. 467. C.
469. C. Sed nostro loco a ma-
nu emendatura illatum videtur in
Mon. B. et Flor. U.

οὖν] om. Fic.

τὸ ὄν] quod vere est Fic.

δὲ] quoque idem.

μηδ' ἐν] μηδὲ ἐν Vind. E. sed
elevato nonnihil priori ε. μὴ δὲ
ἐν Vind. F.

μηδενὶ] μηδαί Mon. B. a m.
pr.

τᾶλλα] τὰ ἄλλα Vind. E. τᾶλ-
λα Vind. B. et a m. pr. F. Mon.
B. Steph.

τούτῳ γὰρ αὐτῶ] τοῦτο γὰρ
αὐτὸ Vind. F. Ang. B. γὰρ Fi-
cinus omisit.

προέχοιεν] προσέχοιεν Lob.
Mon. B. Vat. BM. Ven. C. Par.
DK. sec. Bekk. Flor. U. et a m.
pr. Vind. B.

485 λέγωμεν] λέγομεν Lob. Vat.
BH. Flor. ACTV.

ἔσονται] ἐσόμεθα Par. K.

ἔχειν;] ἔχειν. Ald.

ἀρχόμενοι] L. V. p. 474. B.

δεῖ] Pro eo δεῖν Bekkerus in
Par. AD. Vat. B. Ven. BC. et
Vind. B. Stallbaumius in Flor.
T. cui in sec. ed. codices AC.

addit, scriptum esse testantur,
quemadmodum legitur in Ald. Bas.
ab. Sed Vind. B. cum reliquis
quatuor a me collatis δεῖ exhibet,
cui propter finitam post κα-
ταμαθεῖν periodum, et quod
L. V. l. c. hoc primum conside-
randum esse dictum non fuerat,
accedente nonnulla de quinque
codicibus istis suspicione δεῖν
praeferre non sustinui. Etiam
Stallbaumius sensisse huiusmodi
aliquid videtur.

ἐὰν] ὅτι ἐὰν Vind. E. non
male. εἴ τι ἐὰν Vind. F. Flor.
AC.

οὐκ ἄλλους] οὐκ ἄλλους Vind.
F.

Τοῦτο μὲν δὴ — φθορᾶς.]
Hoc loco usus est Themistius ab
Astio laudatus or. XXI. p. 250.
B. C. Hard. hunc in modum:
Τὰ δὲ λοιπὰ ζητητέον σύμβολά
τε καὶ γνωρίσματα, ἃ πάσα ἀ-
νάγκη τοῦ φιλοσόφου ἐγκεχαρά-
χθαι τῇ διανοίᾳ μᾶλλον, ἢ τοῖς
Πελοπίδαις τὸν ἐλεφάντινον ὤ-
μον. τί δὴ μετὰ ταῦτα ὁ πάνσο-
φος Πλάτων ἐπίσημον ποιεῖ τῆς
τῶν ψυχῶν εὐγενείας; ἐγὼ ὑμῖν
ἀναγνώσομαι ἐφεξῆς ἐκ τῶν ἐκεί-
νου ῥημάτων, ὥσπερ ἐν τοῖς δι-
καστηρίοις οἱ ῥήτορες ἐκ τῶν
τοῦ νόμου γραμμάτων. Τοῦτο
μὲν δὴ ὁμολογεῖσθαι τῆς
φιλοσόφου φύσεως περὶ
ὅτι μαθημάτων δέοι οὐ-
τοι μαντῶς, ἀλλ' ὁ ἂν
ἐκείνην δηλοῖ τὴν οὐσί-
αν, τὴν αἰεὶ οὐσαν καὶ μὴ

λέγωμεν, τίνα τρόπον οἰοί τ' ἔσονται οἱ αὐτοὶ κάκεινα καὶ ταῦτα ἔχειν; Πάνν μὲν οὖν. Ὁ τοίνυν ἀρχόμενοι τούτου τοῦ λόγου ἐλέγομεν, τὴν φύσιν αὐτῶν πρῶτον δεῖ καταμαθεῖν. καὶ οἶμαι, ἐὰν ἐκείνην ἱκανῶς ὁμολογήσωμεν, ὁμολογήσειν καὶ ὅτι οἰοί τε ταῦτα ἔχειν οἱ αὐτοὶ, ὅτι τε οὐκ ἄλλους πόλεων ἡγεμόνας δεῖ εἶναι, ἢ τούτους. Πῶς; Τοῦτο μὲν δὴ τῶν φιλοσόφων φύσεων περὶ ὁμολογήσθω ἡμῖν, ὅτι μαθήματός γε αἰεὶ ἐρῶσιν, ὃ ἂν αὐτοῖς δηλοῖ ἐκείνης τῆς οὐσίας, τῆς αἰεὶ B οὔσης καὶ μὴ πλανωμένης ὑπὸ γενέσεως καὶ φθορᾶς.

πλανωμένην ὑπὸ φθορᾶς καὶ γενέσεως. Ἀκούετε οὖν τοῦ νομοθέτου διοριζομένου τὰ μαθήματα, ὧν ἐραστὰς χρεῶν εἶναι τοὺς φιλοσόφους, καὶ μὴ ξυγχαροῦντος συγγεῖν μηδὲ ξυμπερεῖν ἅπαντα ὥσπερ εἰς Μύκονον μίαν. quae quum non de scripto, sed memoriter recitata esse appareat, ad nostrum locum, praesertim sanum, emendandum nihil faciunt, ipsa leviter corrupta sic emendanda videntur: φύσεως περὶ, ὅτι μαθήματός γ' ἐρῶ, οὔτοι παντός, ἀλλ' etc. Etiam Plutarchus Cic. p. 861. E. huc simul atque ad L. V. p. 475. C. respexit: γενόμενος δ', ὥσπερ ὁ Πλάτων ἀξιοῖ τὴν φιλομαθῆ καὶ φιλόσοφον φύσιν, οἷος ἀσπάζεσθαι πᾶν μάθημα καὶ μηδὲν λόγον μηδὲ παιδείας ἀτιμάζειν εἶδος, ἐξ ἧς πῶς προθυμότερον ἐπὶ ποιητικῆν.

ὁμολογήσθω] *primum constet* Fic. ὁμολογείσθω Vind. BE. Ven. B. Vat. H. Flor. ACTV. In Lob. et Vat. M. ὁ et εἰ super ὧ et ἡ scripta sunt.

αἰε] ἂν Lob. Vind. B. Vat. M. B ὁ] Ita Par. A. Vind. EF. Vat. H. Flor. ACTV. et a m. pr. Ven. C. Reliqui codices editionesque ante Bekkerum ὅσα habent, quod sine offensione tulerunt Stephanus adnot. p. 22. Astius in commentario et Matthiae grammat. p. 811. Non desunt exempla numeri pluralis similiter post singu-

larem illati. Cf. Vol. I. p. 169, b. Tim. p. 38. A: τὸ δὲ αἰεὶ κατὰ ταῦτα ἔχον ἀκινήτως οὔτε πρῶτον οὔτε νεώτερον προσήκει γίνεσθαι — τὸ παράπαν τε οὐδὲν ὅσα γενέσεις τοῖς ἐν αἰσθήσει φερομένοις προσῆψεν. Sed adverbii αἰεὶ ea vis est, ut certam quandam unoquoque tempore ab illis amatam disciplinam cogitari iubeat, cuius indolem et naturam potius, quam universi generis, in quo contineatur, complexum definiri consentaneum est, praesertim quum coniunctivus particulae ἂν iunctus sequatur. Neque eos, qui ὁ in ὅσα mutarunt, si mutatio consulto est facta, ad praecedentia respexisse, sed genitivo, qui sequitur, prospicere eumque, quia cum verbo δηλοῖ construi non posse videretur, ab ὅσα regi voluisse puto. Est vero ille partitivus rectissimeque declaratus ab Astio l. c. minus recte ad ipsum δηλοῦν rélatus a Bernhardyo synt. p. 151. perperam denique a Stephano l. c. ab omisso φύσεως repetitus, quod praecessisset „genitivus pluralis φύσεων, licet non de eadem re dictus;“ cuius erroris sui iterum errans participem facit Ficinum haec ita interpretatum: *quod semper eam diligunt disciplinam, qua illis notior fiat natura illa, quae semper est neque generatione et corruptione mutatur.*

αὐτοῖς] αὐτῆς Lob. Vind. B. Vat. M.

ὁμολογήσθω. Καὶ μὴν, ἦν δ' ἐγὼ, καὶ ὅτι πάσης αὐ-
 τῆς, καὶ οὔτε μικροῦ οὔτε μείζονος οὔτε τιμιωτέρου
 οὔτε ἀτιμοτέρου μέρους ἐκόντες ἀφίενται, ὥσπερ ἐν τοῖς
 πρόσθεν περὶ τε τῶν φιλοτίμων καὶ ἐρωτικῶν διήλθο-
 μεν. Ὁρθῶς, ἔφη, λέγεις. Τόδε τοίνυν μετὰ τοῦτο
 σκοπεῖ εἰ ἀνάγκη ἔχειν πρὸς τούτῳ ἐν τῇ φύσει οἷ ἂν
 C μέλλωσιν ἔσεσθαι οἴους ἐλέγομεν. Τὸ ποῖον; Τὴν ἀψεύ-
 δειαν καὶ τὸ ἐκόντας εἶναι μηδαμῇ προσδέχεσθαι τὸ
 ψεῦδος, ἀλλὰ μισεῖν, τὴν δ' ἀλήθειαν στέργειν. Εἰκὸς
 γε, ἔφη. Οὐ μόνον γε, ὦ φίλε, εἰκὸς, ἀλλὰ καὶ πᾶσα
 ἀνάγκη τὸν ἐρωτικῶς του φύσει ἔχοντα πᾶν τὸ ξυγγε-
 νές τε καὶ οἰκειῶν τῶν παιδικῶν ἀγαπᾶν. Ὁρθῶς, ἔφη.

ὁμολογήσθω] ὁμολογεῖσθω
 Vind. B. Ven. B. Vat. M. Flor.
 ACTV. ὁμολογήσθω Vind. E.
 ὁμολογεῖσθω Vat. H. ὁμολογή-
 σθω cum ὁ et εἰ super ὦ et ἡ
 Lob. et Ven. C.

καὶ ὅτι] καὶ om. Lob. Vind. B.
 Mon. B. Vat. BM. Flor. U.

πάσης αὐτῆς] scil. οὐσίας;
 quod quum proximum et tale sit,
 ut sensu salvo subaudiri possit,
 imperite faciunt, qui μαθήσεως
 seu ἐπιστήμης ex illo μαθήματος
 scilicet erudendum eoque haec re-
 ferenda statuunt. Eius enim, quod
 est, τῆς οὐσίας, multae secun-
 dum Platonem partes sunt, quas
 ideas appellabat et dignitate quo-
 que, decore, praestantia inter se
 differre censebat, quarum aliae
 aliarum ope disciplinarum inda-
 gantur atque cognoscuntur, uni-
 versae vero ipsam illam οὐσίαν
 efficiunt, cuius amantes necessa-
 rio disciplinas quoque omnes amo-
 re complectuntur. Simul intelli-
 gitur, cur paullo ante δηλοῖ τῆς
 οὐσίας dicere maluerit, quam τὴν
 οὐσίαν.

καὶ] om. Par. K.

μικροῦ] μικροῦ Flor. V.

οὔτε ἀτιμοτέρου] om. Bas. b.

μέρους] γένους Flor. T. mar-
 go Flor. R. et γρ Ang. B.

ἐν τοῖς πρόσθεν] L. V. p. 474.
 D. sqq.

τε] γε Par. DK. Ald. Bas. ab.
 Steph. Ast. sec.

καὶ] om. Par. D. a m. pr.

Τόδε] τὸ δὲ Vind. E.

μετὰ τοῦτο] μετατοῦτο Mon.
 B. Ald. Bas. ab.

οἷ] Ita Vind. F. a m. pr. ἡ
 a m. s.

ἐλέγομεν] λέγομεν Lob. Vind. C
 BF. Mon. B. Par. DK. sec. Bip.
 Ang. B. Vat. M. Flor. U.

Τὸ ποῖον;] om. Vind. B. Se-
 quentia adhibuit Themistius ab
 Astio laudatus or. XXI. p. 257.
 C: τέταρτον δὲ τύπον εἶναι φα-
 σιν τὴν ἀψευδίαν καὶ τὸ ἐκόντας
 εἶναι μηδὲν μηδαμῇ προσδέχε-
 σθαι τὸ ψεῦδος, ἀλλὰ μισεῖν,
 τὴν δὲ ἀλήθειαν στέργειν. ἄγα-
 μαί οὖν ἐγὼ καὶ ταύτη τὸν νο-
 μοθέτην etc.

ἐκόντας] ἔχοντα Flor. T.

μηδαμῇ] μηδαμῇ editiones ante
 Bekkerum.

γε] δὴ Vind. E. γ' Vind. F.
 Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTV.
 Stallb.

γε] om. Vind. E.

φίλε] φίλος Lob. Vind. B.
 Vat. M.

του] τοῦ Lob. ante corr. τῇ
 Par. DK.

Ἡ οὖν οἰκειότερον σοφία τι ἀληθείας ἂν εὖροις; Καὶ πῶς; ἢ δ' ὅς. Ἡ οὖν δυνατόν εἶναι τὴν αὐτὴν φύσιν φιλόσοφόν τε καὶ φιλοψευδῆ; Οὐδαμῶς γε. Τὸν ἄρα D τῶ ὄντι φιλομαθῆ πάσης ἀληθείας δεῖ εὐθύς ἐκ νέου ὅτι μάλιστα ὀρέγεσθαι. Παντελῶς γε. Ἀλλὰ μὴν ὅτω γε εἰς ἓν τι αἱ ἐπιθυμῖαι σφόδρα ῥέπουσιν, ἴσμεν που ὅτι εἰς τᾶλλα τούτῳ ἀσθενέστεραι, ὥσπερ ῥεῦμα ἐκείσε ἀποχετευμένον. Τί μὴν; Ὡς δὲ πρὸς τὰ μαθήματα καὶ πᾶν τὸ τοιοῦτον ἐρῶνῆκασι, περὶ τὴν τῆς ψυχῆς, οἶμαι, ἡδουρῆν αὐτῆς καθ' αὐτὴν εἶεν ἂν, τὰς δὲ διὰ τοῦ σώματος ἐκλείπειν, εἰ μὴ πεπλασμένως, ἀλλ' ἀληθῶς φιλόσοφος τις εἴη. Μεγάλη ἀνάγκη. Σάφρων μὴν ὁ γε E

ἀγαπᾶν. Ὁρθῶς] ἀγαπᾶν, ὀρθῶς Ald.

Ἡ] ἢ Vind. F.

οὖν] om. Fic.

ἂν] om. Lob. Vind. B. Vat. M. ante ἀληθείας Vind. F. Ang. B. Flor. RT.

Ἡ] ἢ Bas. b. ἢ Vind. F.

D τῶ ὄντι] om. Fic. τῶντι Vind. E. τῶν ὄντι Ven. B. δεῖ] δὴ Vind. F. ante corr. ὅτω] Ita Vind. F. sed correctus.

ἴσμεν που ὅτι] om. Fic.

τᾶλλα] τᾶλλα Vind. BEF. Mon. B. Steph.

ὥσπερ] ὡς Par. D. corr. Sed magis crediderim ad sequens Ὡς eam varietatem spectare, et vero post illam, quae ad ἀποχετευμένον spectat, in commentariis Bekkeri posita et tamen eo versus numero notata est, ut huc referri debeat.

ἐκείσε] alio Fic.

ἀποχετευμένον] ἀποχετευόμεναι Vind. F. Ang. B. Flor. R. Stallb. pr. ἐποχετευμένον Par. K. sec. Bekk. Mon. B. et in Par. D. ἐ super ᾧ positum. ἀποχετευόμενον (Ven. B.) Ald. Bas. ab. Steph. Ast. Genus participii ad proximum nomen accommodatum est, ut L. III. p. 401. D.

PLATONIS OP. II.

ἄγονσα. Similia, non eadem, illa sunt, quae Vol. I. p. 320, b. notavi. Ceterum lectionem a Stallbaumio in prima ed. receptam Themistius secutus videtur or. XXII. p. 269. D: ὅτω γὰρ ἀνδρὶ εἰς ἓν τι τοιοῦτον (κυβείαν, κισθαριστικὴν etc.) αἱ ἐπιθυμῖαι πᾶσαι ῥέπουσι, τούτῳ δὲ οὐκ ἂν εἰς τὰ μείνω γίνουιντο φιλίαι ἰσχυραί, ὥσπερ ῥεῦμα ἐπὶ τὸ πρᾶνέστερον ἀποτετραμμένα. Sed idem or. XXI. p. 260. A. πᾶσαι αὐτοῦ, inquit, αἱ τῆς ψυχῆς ἐπιθυμῖαι ἀπὸ τῶν μαθημάτων ἐκείσε ἐποχετεύονται ὥσπερ ῥεῦμα ἐπὶ τὸν πρᾶνέστερον τόπον.

δὴ] δὲ Mon. B. Par. DK. Flor. U. Ald. Bas. a. Steph. Ast. pr.

αὐτῆς] τὴν Ang. B. Flor. R.

καθ' αὐτὴν] καθ' αὐτὴν Vind.

F. καθ' αὐτὴν Flor. R.

εἶεν] εἰς ἓν Vind. F.

ἐκλείπειν] ἐκλείπειν Vind. B.

Cupiditates illius totae ad disciplinas conversae animique voluptatem appetentes circa corporis voluptates flaccescere dicuntur. Ad τὰς repetendum ex superioribus est περί. Cf. Vol. I. p. 365, a. b.

πεπλασμένως] πεπλασμένως Par. K. et a. m. s. Flor. C.

ἀλλ'] ἀλλὰ Vind. F.

μὴν ὁ γε] γε μὴν ὁ Par. K. E Flor. U. γε μὴν ὅγε Mon. B.

K

τοιούτος καὶ οὐδαμῇ φιλοχρήματος· ὧν γὰρ ἔνεκα χρήματα μετὰ πολλῆς δαπάνης σπουδάζεται, ἄλλω τινὶ μᾶλλον, ἢ τούτῳ προσήκει σπουδάζειν. Οὕτω. Καὶ μὴν
 486 που καὶ τόδε δεῖ σκοπεῖν, ὅταν κρίνειν μέλλης φύσιν φιλόσοφόν τε καὶ μῆ. Τὸ ποῖον; Μῆ σε λάθῃ μετέχουσα ἀνελευθερίας· ἐναντιώτατον γὰρ που μικρολογία ψυχῇ μελλούσῃ τοῦ ὅλου καὶ παντὸς ἀεὶ ἐπορεύεσθαι θείου τε καὶ ἀνθρώπινου. Ἀληθέστατα, ἔφη. Ἦι οὖν ὑπάρχει διανοία μεγαλοπρέπεια καὶ θεωρία παντὸς μὲν χρόνον, πάσης δὲ οὐσίας, οἷόν τε οἶει τούτῳ μέγα τι δοκεῖν εἶναι τὸν ἀνθρώπινον βίον; Ἀδύνατον, ἢ δ' ὅς.
 Β Οὐκοῦν καὶ θάνατον οὐ δεινὸν τι ἠγγίχεται ὁ τοιοῦτος;

οὐδαμῇ] οὐδαμῇ Steph. Huc respexit Proclus in Alcib. T. II. p. 255. Cous. ἐπεὶ καὶ ἐν Πολιτεῖα στοιχεῖον ἔφατο καὶ τοῦτο τῆς φιλοσόφου φύσεως εἶναι, τὸ τῶν χρημάτων ὑπεροπτικόν.

μετὰ πολλῆς δαπάνης] Oxy-morum.

ἄλλω τινὶ] post μᾶλλον Flor. T. ἄλλωι τι Lob. ἄλλό τι Vind. B. Vat. M.

προσήκει] om. Vind. F.

Οὕτω.] Οὕτως. Bekkerus et Stallbaumius.

486 μέλλης] μέλλεις Flor. V. μέλλῃ Par. D. Etiam in Mon. B. s a m. s. demum expressum.

φύσιν] φύσει Flor. T.

Μῆ] μῆ γε Vind. F.

λάθῃ] λ. ψυχῇ Ang. B. Flor. RT.

ἀνελευθερίας] ἐλευθερίας Lob. Vind. B. Vat. M. Conf. Vol. I. p. 232, a.

μικρολογία] μικρολογία Vind. E. Flor. ACTV. Alcinous isag. c. 1: ἐναντιώτατον γὰρ μικρολογία ψυχῇ μελλούσῃ θεωρεῖν τὰ θεῖα καὶ ἀνθρώπινα.

ἐπορεύεσθαι] ἐπορεύεσθαι editi ante Bekkerum.

Ἦι — διανοία] ὦ — διάνοια Vind. E. Vat. M. hic cum altero acuto super oi et as super ultima. ἢ — διάνοια Vat. H. ὦ — διανοίας Vind. B. Mon. B. Ang. B. Flor. RTUV. et ὦ super ἢ

scriptum habent Lob. Ven. C. Par. D. as super α Lob. ὦ — διανοίας Astius in secunda et Stallbaumius receperunt, Ficini quoque interpretatione et M. Antonini auctoritate adducti, qui τῶν εἰς ἑαυτὸν L. VII. c. 35. hoc Πλατωνικὸν posuit: ὦ οὖν ὑπάρχει διάνοια μεγαλοπρεπῆς καὶ θεωρία — οὐσίας, ἄρα οἶει τούτῳ — Ἠμιστά γε. quae non ad verbum descripta ex codice esse apparet. Ficinum quidem non intercedo quo minus ὦ et διανοίας legisse credamus, quamquam in sequentibus paullo liberius versatus videtur: Nempe cui cogitationis adest magnificentia et totius temporis totiusque substantiae contemplatio, humana vita magnum quid videri non potest. Glau. Non profecto. So. Num mortem hic terribilem existimabit? Glau. Minime. Sed facile intelligitur, quid illam lectionem pepererit. διάνοια non facultatem actionemve mentis, sed ipsam mentem significat, ut infra E: ἔμμετρον ἄρα καὶ εὐχαριν ζητῶμεν πρὸς τοῖς ἄλλοις διάνοιαν φύσει. multisque locis, quos indicat Heindorfius ad Phaedr. §. 34. Huic igitur τούτῳ recte et quasi sua sponte succedit. Sic Gorg. p. 523. E: καὶ τὸν κριτὴν δεῖ γυμνὸν εἶναι, τεθνεῶτα, αὐτῇ τῇ ψυχῇ αὐτὴν τὴν ψυχὴν θεω-

470 Ἡμιστά γε. Δειλῆ δὴ καὶ ἀνελευθέρῳ φύσει φιλοσοφίας ἀληθινῆς, ὡς ἔοικεν, οὐκ ἂν μετείη. Οὐ μοι δοκεῖ. Τί οὖν; ὁ κόσμιος καὶ μὴ φιλοχρημάτων μηδ' ἀνελευθέρως μηδ' ἀλαζῶν μηδὲ δειλὸς ἔσθ' ὅπη ἂν δυσξέμβολος ἢ ἄδικος γένοιτο; Οὐκ ἔστι. Καὶ τοῦτο δὴ ψυχὴν σκοπῶν φιλόσοφον καὶ μὴ εὐθύς νέου ὄντος ἐπισκέψει, εἰ ἄρα δικαία τε καὶ ἡμερος, ἢ δυσκοινωνήτος καὶ ἀγρία. Πάνυ μὲν οὖν. Οὐ μὴν οὐδὲ τότε παραλείψεις, ὡς ἐγὼμαι. Τὸ ποῖον; Εὐμαθῆς, ἢ δυσμαθῆς. C ἢ προσδοκᾷς ποτέ τινά τι ἱκανῶς ἂν στέρξαι, ὃ πρῶτων ἂν ἀλγῶν τε πρῶττοι καὶ μόγις σμικρὸν ἀνύτων; Οὐκ ἂν γένοιτο. Τί δ'; εἰ μηδὲν ὧν μάθοι σώζειν δύ-

ροῦντα· ἐξαίφνης ἀποθανόντος ἐκάστων, ἔρημον πάντων τῶν συγγενῶν καὶ καταλιπόντα ἐπὶ τῆς γῆς πάντα ἐκείνους τὸν κόσμον, ἵνα δικαία ἢ κρίσις ἦ. ubi non offendit Stallbaumius. Ceterum huc pertinent verba Procli in Parm. T. V. p. 90. Cous. διὸ καὶ ἐν Πολιτεία ταῖς φιλοσόφοις φύσει ἀπονέμει τὸ μεγαλοπρεπὲς, ὡς ὕψους καὶ μεγέθους ἀντεχομένας.

οἷε] post τούτῳ Vind. E. εἶη Par. K.

δοκεῖν] δοκεῖ Ald. Bas. ab. In Mon.-B. —εἶν correctum exstat, in Vind. F. v altera scriptione additum est.

B τοιοῦτος;] τοιοῦτος. Ald. Stephan.

δὴ] Ita Par. A. Mon. B. Vind. E. Vat. H. Flor. ACTUV. δὲ reliqui libri cum 'editis' ante Bekkerum.

ὡς ἔοικεν] ante ἀληθινῆς Lob. Vind. B. Vat. BM. om. Fic.

μετείη] μετήει Vind. F. μετεῖοι Par. K. sec. Bip. μετέρη Ald. Bas. a.

Τί οὖν;] om. Fic.

ὅπη] ὅποι Par. K. sec. Bekk. Conf. 487. A. Vid. Lobeck. ad Phryn. p. 271.

δυσξέμβολος] δυσξέμβουλος Vind. F.

Οὐκ ἔστι] οὐκέτι Vat. H. Οὐκ ἔστιν Bekkerus.

ἐπισκέψει] Ita Vind. F. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRT. et Themistius or. XXI. p. 254. B. cuius verba, quia nullo negotio possunt ab unoquoque emendari, sic ut vulgo leguntur adscripsi. ἀλλ' εὖ δὴ ποιῶν ὁ λόγος μεταβέβηκεν ἐφ' ἕτερον τῶν γνωρισμάτων, μάλιστα καὶ τοῦτο ψυχὴν ἐξετάζον φιλόσοφόν τε καὶ μὴ. ἐπισκέψει γὰρ ἢ κοινωνική τε καὶ ἡμερος πρὸς τοὺς παιδείας ἐπιθυμοῦντας, ἢ δυσκοινωνήτος δὲ καὶ ἀγρία. — Reliqui codices et editiones ante Astian ἐπισκέψη habent.

δικαία] δίκαιά Vind. F.

δυσκοινωνήτος] τε vulgo ante Bekkerum et in Astii tertia ed. additum non nisi in Lob. Vind. B. Ven. B. et Vat. BM. legitur, a Themistio tamen et ipso lectum videtur.

ἢ δυσμαθῆς] om. Mon. B. C τι] om. Lob. Vind. B. Mon. B. Vat. B. Ven. C. Par. DK. Flor. U. illud Fic.

ἱκανῶς] om. Fic.

ἀλγῶν] ἀργῶν Flor. T.

σμικρὸν] μικρὸν Vind. F.

ἀνύτων] ἀνύτων Ven. B. Vat. H. Flor. UV. editiones ante Bekkerum. Soph. pag. 230. A. unus ex undeviginti Par. F. ἀνύττειν, 261. B. quatuor cum Stephano ἀνύτων, Symp. 217. C. unus Par. F. ἡνύτων, Leg. VIII.

ναιτο, λήθης ὦν πλέως, ἄρ' ἂν οἷός τ' εἴη ἐπιστήμης
 μὴ κενὸς εἶναι; Καὶ πῶς; Ἀνόνητα δὴ πονῶν οὐκ, οἷει,
 ἀναγκασθήσεται τελευτῶν αὐτόν τε μισεῖν καὶ τὴν τοιαύ-
 D την πρᾶξιν; Πῶς δ' οὐ; Ἐπιλήσιμονα ἄρα ψυχὴν ἐν ταῖς
 ἰκανῶς φιλοσόφοις μὴ ποτε ἐγκρίνωμεν, ἀλλὰ μνημονι-
 κὴν αὐτὴν ζητῶμεν δεῖν εἶναι. Παντάπασι μὲν οὖν.
 Ἄλλ' οὐ μὴν τό γε τῆς ἀμούσου τε καὶ ἀσχήμονος φύ-
 σεως ἄλλοσέ ποι ἂν φαίμεν ἔλκειν, ἢ εἰς ἀμετρίαν. Τί
 μὴν; Ἀλήθειαν δὲ ἀμετρία ἡγῆ ξυγγενῆ εἶναι, ἢ ἔμμε-
 τρία; Ἐμμετρία. Ἐμμετρον ἄρα καὶ εὐχαριν ζητῶμεν
 πρὸς τοῖς ἄλλοις διάνοιαν φύσει, ἣν ἐπὶ τὴν τοῦ ὄντος
 E ἰδέαν ἐκάστου τὸ αὐτοφυῆς εὐάγωγον παρεξεί. Πῶς

881. A. Ven. B. et Stobaeus
 ἀνύττουσι, Axioch. 369. D. nul-
 lus e Bekkeri codicibus ἀνύττει,
 quod vulgatum est, habet. Sed
 lenem omnes ubique tenent.

δ'; εἰ] δεῖ Vind. F. a m. pr.
 Signum interrogandi Bekkerus po-
 suit.

πλέως] πλέος Mon. B. a m.
 pr. ἀνάπλεως Vind. F. Ang. B.
 Flor. T. et in m. A.

ἄρ'] ἄρ' Vind. F. — nonne
 erit scientia vacuus? Fic.

Ἀνόνητα] ἀνόητα Par. A. (ad-
 scripta sec. Faehsium in margine
 vulgata) et a m. pr. Ven. C. Ea-
 dem varietas est Tim. p. 44. C.
 ἀνήνυτα, quod Astius ad Leges
 p. 213. et in tert. ed. a Platone
 profectum suspicatur, minus aptum
 est. Nam ἀνήνυτος πόνος Phry-
 nicho interprete Bekk. anecd.
 p. 13, 26. ὁ πολὺς est καὶ ὄν
 οὐχ οἷόν τε διανύσαι.

δῆ] δὲ Ven. C. Mon. B. Par.
 DK. editi ante Bekkerum; non
 minus recte. vero Fic.

οἷει] om. Fic. οἷει ὡς Flor.
 T. (οἷει) Steph. Astius in pr. et
 sec. et Stallb. in sec. comma prius
 non ante οἷει, sed ante negationem
 ponentes inusitatum loquendi genus
 introducunt. Cf. L. VII. p. 530.
 B. et Hipp. mai. pag. 298. A:
 εἰ ἀποκρινάμεθα τῷ θρασεῖ
 ξεινῶ ἀνδρῶσῳ — οὐκ ἂν, οἷει,
 αὐτόν τοῦ θρασέου ἐπίσχοιμεν;

In tert. Astius et in pr. Stallbau-
 mius secundum Bekkerum utrum-
 que comma sustulerunt. Priores
 tantum post πονῶν incidunt.

ἀναγκασθήσεται] ἀναγκασθή-
 σεσθαι Lob. Vind. B. Mon. B.
 Vat. BM. Par. K. Flor. U.

τελευτῶν] τελευτῶν Lob. Vind.
 BE. Mon. B. Ald. Bas. ab.

αὐτόν] αὐ. Vind. BEF.

ἐγκρίνωμεν] ἐνκρ. Vind. F. D
 κρινόμεν editi ante Bekkerum,
 tacentibus de Par. K. Bipontinis.

ζητῶμεν δεῖν εἶναι] εἰ. δ. ζ.
 Flor. T. Pro δεῖν Ven. B. a m.
 pr. et Vind. E. δεῖ habent.

μὴν] μὴ Par. A. Ang. B. edi-
 tiones ante Bekkerum, tacentibus
 Bipontinis, quod Astius in comm.
 ad L. I. p. 365. ad φῶμεν tum
 vulgatum referens, si ἂν cum
 ἔλκειν construebat, recte sine of-
 fensione tulit, ferri que etiam nunc
 recepto optativo φαίμεν ad eum-
 que relata, ut debet, particula
 ἂν posset, si Socrates verendum
 negaret, ne illud aliqua conditio-
 ne proposita statuere possent. Cf.
 Vol. I. p. 116, b. Sed conditio-
 nis significatio etsi non omnino
 inepta, tamen non ita necessaria
 h. l. erat, ut dictione minus usi-
 tata οὐ μὴ φαίμεν ἂν uti scrip-
 torem cogeret. Neque vero co-
 dices magnam dubitationem re-
 linquunt. Ἄλλ' οὐ μὴν sequente

δ' οὐ; Τί οὖν; μή πη δοκοῦμέν σοι οὐκ ἀναγκαῖα ἕκα-
στα διεληλυθῆναι καὶ ἐπόμενα ἀλλήλοις τῇ μελλούσῃ
τοῦ ὄντος ἱκανῶς τε καὶ τελείως ψυχῇ μεταλήψεσθαι;
Ἀναγκαιότατα μὲν οὖν, ἔφη. Ἔστιν οὖν ὅπη μέμψη 487
τοιούτου ἐπιτήδευμα, ὃ μήποτ' ἂν τις οἶός τε γένοιτο
ἱκανῶς ἐπιτηδεῦσαι, εἰ μὴ φύσει εἴη μνήμων, εὐμαθής,
μεγαλοπρεπής, εὐχαρις, φίλος τε καὶ ξυγγενῆς ἀληθείας,
δικαιοσύνης, ἀνδρίας, σωφροσύνης; Οὐδ' ἂν ὁ Μῶμος,
ἔφη, τό γε τοιούτου μέμψαιτο. Ἄλλ', ἦν δ' ἐγώ, τε-
λειωθεῖσι τοῖς τοιούτοις παιδεία τε καὶ ἡλικία ἄρα οὐ
μόνοις ἂν τὴν πόλιν ἐπιτρέποις; Καὶ ὁ Ἀδείμαντος ὦ
Σώκρατες, ἔφη, πρὸς μὲν ταῦτά σοι οὐδεὶς ἂν οἶός τ' B

γε bis deinceps legitur Polit.
p. 290. A. B.

τε] *om.* Vind. E. et a m. pr.
Ven. B.

ἄλλοσέ] ἄλλο σέ Ald. Bas. a.
ποι ἂν] ποίαν Vind. F. a m.
pr. πη ἂν Vind. E. Mon. B. Par.
DK. editiones ante Bekkerum.

φᾶμεν] Ita Par. A. Lob. Vind.
B. Vat. BM. Ven. BC. Bas. b.
φαμεν Vind. F. Ang. B. θεῖμεν
Vind. E. θέμεν Vat. H. φῶμεν
Mon. B. Par. DK. Ald. Bas. a.
Steph. Ast. pr. et sec. De Flo-
rentinis Stallbaumius tacet. Vix
credi potest omnes φῶμεν habere.

ἀμετρίαν.] ἀμετρίαν; Ald. Bas.
ab. Pollux III. 167. τὴν ἐν τῷ
ποδί καὶ πρὸς τῇ λύρα ἀμετρίαν
ex Platone affert. — Ficinus hanc
Socratis φῆσιν ita interpretatur:
*Absona praeterea et inconcinna na-
tura ad intemperiem semper trahit.*

ἡγῆ] ἡγεῖ Vind. F. Ang. B.
recentiores.

ἡ ἐμμετρία;] *an cum temperie
potius?* Fic.

Ἐμμετρία.] *om.* Lob. Vind. F.
Vat. M.

ἦν] ἦ Mon. B. cum litura.

ιδέαν] εἰδέαν, sup. a m. s. ε,
Vind. F.

E εὐάγαγον] καὶ εὐάγ. Vind. E.
Flor. RT.

Τί οὖν;] *om.* Fic.
δοκοῦμέν] δοκῶμέν Lob. Vind.
B. Vat. M.

οὐκ ἀναγκαῖα] οὐ κἀναγκαῖα
Vind. E.

τελείως] τελείως Mon. B. Flor.
U.

Ἀναγκαιότατα] ἀναγκαιότατον
Mon. B.

οὖν] *om.* Fic. 487

μέμψη] μέμψει Vind. F. Ang.
B. Flor. R. recentiores.

ἱκανῶς] ἱκανὸς Lob. Vind. BE.
Vat. M.

μνήμων, εὐμαθής] *perspicax,
memor* Fic.

τε] δὲ Vind. F.

ξυγγενῆς] συγγ. Vind. E. Flor.
ACV.

ἀνδρίας] ἀνδρείας Lob. Vind.
F. Flor. ACRTV. Stallb. Conf.

Vol. I. p. 115. et quae ad p. 490.
C. notavi. — Hanc virtutum enu-
merationem respicit Proclus T. II.

p. 289. et T. V. p. 184. Cous.
τοιούτου] τοιοῦτο Lob. Vind.
B. Vat. BM.

Ἄλλ', ἦν] ἄλλην Vind. F. a
m. pr. ἄλλ' ἦν Vind. E. Partic-
ulam Ficinus omisit.

τελειωθεῖσι] τελειωθῶσι Par.
K. sec. Bip.

παιδεία — ἡλικία] παιδεία —
ἡλικία Ald. Bas. ab.

ἄρα] ἄρα Vind. EF. *om.* Mon.
B.

ἂν] *om.* Vind. E. Vat. H. Flor.
T. et a m. pr. Ven. B.

ἐπιτρέποις] ἐπιτρέπεις Flor. T.
et, sup. οι, Vind. E.

εἴη ἀντειπεῖν· ἀλλὰ γὰρ τοιόνδε τι πάσχουσιν οἱ ἀκού-
 ουτες ἐκάστοτε ἢ νῦν λέγεις· ἡγοῦνται δὲ ἀπειρίαν τοῦ
 ἐρωτᾶν τε καὶ ἀποκρίνεσθαι ὑπὸ τοῦ λόγου παρ' ἕκαστον
 τὸ ἐρώτημα σμικρὸν παραγόμενοι ἀθροισθέντων τῶν
 σμικρῶν ἐπὶ τελευτῆς τῶν λόγων μέγα τὸ σφάλμα καὶ
 ἐναντίον τοῖς πρώτοις ἀναφαίνεσθαι, καὶ ὥσπερ ὑπὸ
 C τῶν πεττεύειν δεινῶν οἱ μὴ τελευτῶντες ἀποκλείονται
 καὶ οὐκ ἔχουσιν ὅτι φέρωσιν, οὕτω καὶ σφεῖς τελευ-
 τῶντες ἀποκλείεσθαι καὶ οὐκ ἔχειν ὅτι λέγωσιν ὑπὸ
 πεττείας αὐτῆς τινὸς ἐτέρας, οὐκ ἐν ψήφοις, ἀλλ'
 ἐν λόγοις, ἐπεὶ τό γε ἀληθὲς οὐδέν τι μᾶλλον ταύτη
 ἔχειν. λέγω δ' εἰς τὸ παρὸν ἀποβλέψας. νῦν γὰρ φαίη
 ἂν τίς σοι λόγῳ μὲν οὐκ ἔχειν καθ' ἕκαστον τὸ ἐρωτώ-
 μενον ἐναντιοῦσθαι, ἔργῳ δὲ ὀρᾶν, ὅσοι ἂν ἐπὶ φιλο-

B ἀντειπεῖν] ἀντιπεῖν Vind. E.
 τοιόνδε τι] τοῖον δέτι Vind. F.
 ἢ] int. vers. habet idem.
 νῦν] om. Fic.
 τε] om. Vind. EF. Ven. B. et
 a m. pr. C. Vat. H. Flor. ACRTV.
 ὑπὸ τοῦ λόγου] om. Fic. ἀπὸ
 τ. λ. Ald. Bas. a.
 τὸ ἐρώτημα] om. Fic.
 παραγόμενοι] παραγενόμενοι
 Vind. EF. παραγνόμενοι Ang. B.
 ἀθροισθέντων] ἀθρ. δὲ Ang.
 B. Flor. R. et int. vers. a m. s.
 Vind. F.
 σμικρῶν] μικρῶν Flor. ACV.
 ἐπὶ τελευτῆς] ἐπιτελευτῆς Vind.

E. μέγα τὸ σφάλμα] μετὰ τὸ σφ.
 Flor. ACV. post errorem atque
 fallaciam Fic.

ἀναφαίνεσθαι] ἀποφαίνεσθαι
 Lob. Vind. B. Vat. BM. Est ana-
 coluthon.

ὥσπερ] ὡς Ven. C. a m. pr.
 C ἀποκλείονται] ἀποκλείονται
 cum duobus punctis sub priori v
 Mon. B. ἀποκλείουσι Vind. B.
 coërcentur et concluduntur Fic.

φέρωσιν] Ita cum editis unus
 Vind. E. Reliqui codices omnes
 φέρουσιν habent, neque aliter
 ante correctionem scriptum fuit
 in Mon. B. sed ex emendatione
 factum est λέγωσιν, cui statim

subiungitur ὑπὸ πεττείας etc. de-
 cem vocabulis omissis.

σφεῖς] σφᾶς Par. K. secundum
 Bekk.

τελευτῶντες] τελευτῶντας idem
 sec. Bekk. et Vat. M. et a m. s.
 Par. D. Etiam Lob. — τῶντας
 superscriptum vulgato habet. τε-
 λευτῶν τε Ald. Bas. a.

ἀποκλείεσθαι] cogi concludique
 Fic.

ἔχειν] ἔχουσιν Vat. B.

λέγωσιν] ἂν λέγωσιν Flor. T.
 λέγουσιν Flor. U. (Mon. B.) λέ-
 γοιεν Vind. B.

αὐ] οὐν Par. K. sec. Bekk.

λόγοις,] λόγοις. Ald. Bas. ab
 Steph.

τό γε] τό γ' Vind. F. Ang. B.

ταύτη] ταύτην Par. A. Vind.
 E. Vat. H. Cf. var. lect. L. V.
 p. 469. A. ex Eusebio notatam.
 Scilicet — ηι non minus facile in
 ην corrumpi poterat, quam — αι
 in — ων, de quo cf. interpretes
 ad Gregor. Cor. p. 266. ταύτη
 est eo modo, quo Socrates rem
 habere dicat et disputandi arte
 evincat. Prorsus ab huius loci
 sensu aberravit Ficinus haec inde
 ab ὑπὸ πεττείας ita interpreta-
 tus: verbis veluti calculis circum-
 clusus: quandoquidem verum sit

σοφίαν ὀρμήσαντες μὴ τοῦ πεπαιδεῦσθαι ἕνεκα ἀψάμε- D
νοι νέοι ὄντες ἀπαλλάττονται, ἀλλὰ μακρότερον ἐνδια-
τρίψωσι, τοὺς μὲν πλείστους καὶ πάννυ ἀλλοκότους γι-
γνομένους, ἵνα μὴ παμπονήρους εἴπωμεν, τοὺς δὲ ἐπιει-
καστάτους δοκοῦντας ὅμως τοῦτο γε ὑπὸ τοῦ ἐπιτηδεύ-
ματος, οὗ σὺ ἐπαινεῖς, πάσχοντας, ἀχρήστους ταῖς πό-
λεσι γιγνομένους. Καὶ ἐγὼ ἀκούσας Οἴει οὖν, εἶπον,
τοὺς ταῦτα λέγοντας ψεύδεσθαι; Οὐκ οἶδα, ἢ δ' ὅς·
ἀλλὰ τὸ σοὶ δοκοῦν ἠδέως ἂν ἀκούοιμι. Ἀκούοις ἂν, E
ὅτι ἔμοιγε φαίνονται τᾶληθῆ λέγειν. Πῶς οὖν, ἔφη,
εὖ ἔχει λέγειν, ὅτι οὐ πρότερον κακῶν παύσονται αἱ
πόλεις, πρὶν ἂν ἐν αὐταῖς οἱ φιλόσοφοι ἄρξωσιν, οὓς
ἀχρήστους ὁμολογοῦμεν αὐταῖς εἶναι; Ἐρωτᾶς, ἢν δ' ἐγὼ,
ἔρώτημα δεόμενον ἀποκρίσεως δι' εἰκόνας λεγομένης.

nihil haec duo inter se discrepare.
Cf. quae Schaeferus in adnotatione
ad Gregor. Cor. pag. 60. de
Steinbrycheli explicatione huius
loci retulit.

ἔχειν] ἔχει Flor. T.

δ' εἰς] δὲ εἰς Lob. Vind. BF.
δὴ 'ς Vind. E. ante corr. δ' εἰ
Mon. B. a m. pr.

ἀποβλέψας.] In Bas. ab. punctum
ante hoc participium positum
est. Astius, Bekkerus et
Stallbaumius colon fecerunt.

τίς σοι] τί σοι Vind. F. τισοι,
inserto a m. s. altero σ, Mon. B.
τίς, omisso σοι, Ang. B. Flor.
T.

λόγῳ] λόγον Vind. E.

καθ' ἕναστος τὸ ἐρωτώμενον]
his quae proponuntur Fic. καθέν.
τ. ε. Vind. EF.

φιλοσοφίαν.] φιλοσοφίας Ald.
Bas. ab.

πεπαιδεῦσθαι] παιδεύεσθαι
Vind. E. Ven. B. Vat. H. Flor.
ACTV. προπεπαιδεῦσθαι editi
ante Bekkerum.

D ἀπαλλάττονται] ἀπαλλάττον-
ται Vind. F. Flor. RTV.

ἐνδιατρίψωσι] ἐνδιατρίψωσιν
Vind. B.

ἀλλοκότους] absurdos et a re-
bus hominum alienos Fic. Timaeus

lex. p. 24: ἀλλόκοτον· ἐξηλλα-
γμένον. Cf. Ruhnkenius et Bek-
keri anecd. pag. 14. Blomfield.
Gloss. in Aesch. Sept. v. 804.

παμπονήρους] Pollux VI. 162.
παμπονήρον in magno numero
verborum ex πᾶν a Platone com-
positorum refert.

δὲ] δ' Vind. E. Vat. H. om.
Vind. F.

ὅμως] ὁμῶς Lob. Vind. B.
ὅμως δὲ Vind. F. Ang. B. Flor.
R.

ὑπὸ] ἐπὶ Lob. Vind. B. Vat.
BM. Ven. C. Par. DK. secundum
Bekkerum.

ἐπιτηδεύματος] ἐπιτιδεύματος
Mon. B.

ἐπαινεῖς] ἐπαινῆς Ald. Bas.
ab.

ἢ δ' ὅς·] Recentiores pro colo
comma habent.

τὸ σοὶ] τό σοι Ast. sec. per-
peram.

Ἀκούοις ἂν] His Ficinus addit E
si id roges.

Πῶς—λέγειν] om. Lob. Vind.
B. Vat. BM. Eorum loco Vat.
B. a m. s. καὶ habet. Pro ἔχει
in Bas. b. ἔχεις legitur.

ἐγὼ] ἡγὼ Ald. ἐγὼ τὸ Par. K.
εἰκόνας] εἰκόνως Vind. E.

Σὺ δέ γε, ἔφη, οἶμαι, οὐκ εἴωθας δι' εἰκόνων λέγειν. Εἶεν, εἶπον· σκώπτεις ἐμβεβληκῶς με εἰς λόγον οὕτω
 488 δυσαπόδεικτον; ἄκουε δ' οὖν τῆς εἰκόνας, ἴν' ἔτι μάλ-
 λου ἴδῃς, ὡς γλίσχρως εἰκάζω. οὕτω γὰρ χαλεπὸν τὸ
 πάθος τῶν ἐπιεικιστάτων, ὃ πρὸς τὰς πόλεις πεπονθὰ-
 σιν, ὥστ' οὐδ' ἔστιν ἐν οὐδὲν ἄλλο τοιοῦτον πεπονθὸς,
 ἀλλὰ δεῖ ἐκ πολλῶν αὐτὸ ξυναγαγεῖν εἰκάζοντα καὶ

δέ γε] δ' Lob. Vind. B. Vat. BM. (quos tres Bekkerus tantum γε omittere dicit.) λέγε Vind. F. εἰκόνων] οἰκόνων Vind. F. εἰκόνοσ Ven. B. Vind. E. Vat. H. Flor. ACTV. per similitudinem Fic.

Εἶεν] om. Fic.

σκώπτεις] σκώπτει Ven. C. σκώπτει Lob. σκώπτει Vind. B. Vat. M. et, sup. εις, B.

δυσαπόδεικτον] δυσαπόδεκτον Ang. B.

488 γλίσχρως] γλίσχρως Ald. γλίσχρως εἰκάζων est γλιχόμενος τοῦ εἰκάζειν (ut Phaedon. p. 117. A. γλιχόμενος τοῦ ζῆν καὶ φειδόμενος οὐδενὸς ἔτι ὄντος cl. Criton. pag. 53. E. γλίσχρως ἐπιθυμεῖν ζῆν) qui tanta cupiditate comparandi tenetur, ut aegre ab eo divelli se patiatur nec prius simile dimittat, quam cum pulvisculo excusserit, unde fit, ut vel ieiunae, exiles, anxie quaesitae, vel putidae, verbosae, audientibus taedium creantes comparationes existant. Cf. Wyttenbachius anim. in Plut. T. I. p. 269. sq. Bekkeri anecd. p. 32, 8. 348, 32.

γὰρ] om. Fic.

τὸ πάθος] πάθος Par. A. Vind. E. Vat. H. Flor. ACV. et a m. pr. Ven. B. quod displicere non minus debet, quam si Latine dicatur tam iniqua conditio optimorum est ea, qua apud civitates utuntur. Atque ut possit articulus mora inter χαλεπὸν et πάθος interiecta sine ambiguitate omissus videri, quemadmodum est L. III. pag. 413. E. et locis ibi Vol. I. p. 316. citatis, tamen librariorum potius, quam scriptoris

negligentia omissum crediderim, praesertim quum Faehsio teste in margine codicis optimi exstet. Nam quod Bekkerus simpliciter narrat in Par. A. legi γε πλῆθος (pro πάθος) ille τὸ πλῆθος in eius margine scriptum refert. Ceterum infra p. 491. C. extr. eosdem codices Par. A. Vind. E. Vat. H. et a m. pr. Ven. B. in aperto vitio consentientes videmus.

ὥστ'] ὥστε Vind. BEF.

οὐδ'] οὐκ Vind. E.

ἐν οὐδὲν] ἐν οὐδενί Lob. Vind. B. et addito ἰ altera scriptione F. Mon. B. Vat. BM. Par. DK. et a m. s. Ven. C.

ἄλλο] ἄλλω Vind. B. Mon. B. Par. K. Vat. M. et a m. s. Ven. C.

τοιοῦτον] Ita Par. A. Lob. Vind. EF. Vat. BHM. Ven. BC. Ang. B. Flor. ACRTV. τοιοῦτο Par. K. sec. Bekk. τοιοῦτό τι Vind. B. τοιοῦτο Mon. B. Flor. U. (Par. D.) cum editis ante Bekkerum.

πεπονθὸς] πεπονθὸς Vind. F. πάθος Vind. E. In Mon. B. punctis notatum est.

ἀλλὰ] quare Fic.

δεῖ] δῆ Vind. F. et ante corr. E.

ἀπολογούμενον] ὑπεραπολογούμενον Vind. F. ὑπὲρ ἀπολ. Ang. B. Ficinus verba εἰκάζοντα καὶ ἀπολογούμενον ὑπὲρ αὐτῶν ita convertit: comparare cum his. denique, et cuiusque invicem explicare rationem.

γραφεῖς] γραφῆς Astius in sec. et tert. ed. et Bekkerus, contra codices. Cf. Vol. I. p. 157, a.

ἀπολογούμενον ὑπὲρ αὐτῶν, οἷον οἱ γραφεῖς τραγελά-
φους καὶ τὰ τοιαῦτα μιγνύντες γράφουσι. νόησον γὰρ
τοιουτονὶ γενόμενον εἴτε πολλῶν νεῶν πέρι εἴτε μιᾶς·
ναύκληρον μεγέθει μὲν καὶ δῶμη ὑπὲρ τοὺς ἐν τῇ νηϊ
πάντας, ὑπόκωφον δὲ καὶ ὀρθῶντα ὡσαύτως βραχύ τι καὶ B
μιγνώσκοντα περὶ ναυτικῶν ἕτερα τοιαῦτα, τοὺς δὲ ναύ-
τας στασιάζοντας πρὸς ἀλλήλους περὶ τῆς κυβερνήσεως,

μιγνύντες] μιγνῦντες Vind. F.
Mon. B. Ald. Bas. ab.

νόησον] νοητὸν Vind. E.

γὰρ] om. Fic.

τοιουτονὶ] τοιοῦτον Vind. F.
Ang. B. τουτονὶ Vind. E. Vat.
H.

μιᾶς.] μιᾶς, Lob. Vind. B.
Vulgo post μιᾶς nulla interpunctio-
ne utuntur et post ναύκληρον
comma ponunt, quasi πολλῶν
νεῶν πέρι ναύκληρος dici possit
eodem sensu, quo ναύκληρος
πολλῶν νεῶν, quemadmodum ἀρε-
τῆς πέρι διδασκάλους Plato dicit
Menon. p. 90. B. εἶδος λόγων
πέρι Civ. L. III. p. 392. A. et
alia, quae, etsi summo sensu
salvo carere praepositione pos-
sunt, nexum tamen laxiorem mi-
nusque necessarium, quam qui
solo genitivo indicatur, significant
et fere additum verbum habent,
quo praepositio aequae atque ad
nomen respiciat. Sed dominum
inter et rem possessam nexus in-
tercedit vel maxime necessarius,
eoque minus hic periphrasi isti
locus erat, quod plurium ille an
unius navis dominus esset nihil
referre diceretur, quae enuntiatio
simplicem rationis ipsius, cui ge-
nitivus inservit, declarationem
postulabat. Neque vero ad ver-
bum respicere praepositio potest,
quum γίνεσθαι νεῶν πέρι ναύ-
κληρον non magis, quam εἶναι
probabile sit, τοιοῦτον γίνεσθαι
autem sensum prorsus alienum
exhibeat et dominum cogitari iu-
beat talem erga naves sese prae-
stantem, qualem sequentia doc-
cent. Accedit, quod ad univer-
sam pluribus scilicet partibus

constitutam similitudinem potius,
quam ad unam eius partem nec
ipsam gravissimam advertendus
Adimantus erat, qui sensus no-
stra interpunctione efficitur: *Fac
huiuscemodi aliquid de multis na-
vibus, sive de una navis, acci-
disse: dominum robore omnes su-
perare nautas etc.* Atque ita fere
finita comparatione infra E. τοιοῦ-
των δὴ περὶ τὰς ναῦς γιγνομέ-
νων dicit: *quum talia navibus ac-
cidunt.* Initio vero comparatio-
nis genitivo utitur, quia nihil
aliud nisi fines, intra quos γενό-
μενον illud versetur, describere
et de navibus sermonem futurum
demonstrare vult: exposita re pro-
pius idem ad naves admovet ipsas-
que eo affici accusativo significat.
Quod discrimen quum ex utrius-
que casus natura prodit, tum lo-
co Leg. L. VIII. pag. 869. E.
confirmatur: καὶ τὰ μὲν δὴ βίαιά
τε καὶ ἀκούσια καὶ κατὰ τὸν θν-
μὸν γιγνόμενα περὶ φόρους
μετρίως εἰρήσθω· τὰ δὲ περὶ
τὰ ἐκούσια καὶ κατ' ἀδικίαν
πάσαν γιγνόμενα τούτων πέ-
ρι καὶ ἐπιβουλής δι' ἧττας ἡ-
δονῶν τε καὶ ἐπιθυμιῶν καὶ
φθόνων, ταῦτα μετ' ἐκείνα ἡ-
μῖν λεπτέον. Hic eandem rem
primum accusativo (φόρους), dein-
de, quia idem casus ad eius rei
partem (τὰ ἐκούσια) adhibitus
est, genitivo (τούτων) utpote la-
tius quid designanté positam vi-
demus. Conf. Bernhardy synt.
p. 261. et 262. et quae ex Stur-
zii disputatione Schaeferus in in-
dice Apollonii refert p. 672.

πάντας] ἀπαντας Vind. E.
(Ven. B. Flor. C.) cum editioni-
bus ante Bekkerum.

ἕκαστον οἰόμενον δεῖν κυβερνᾶν, μήτε μαθόντα πώποτε τὴν τέχνην μήτε ἔχοντα ἀποδείξαι διδάσκαλον ἑαυτοῦ μηδὲ χρόνον, ἐν ᾧ ἐμάνθανε, πρὸς δὲ τούτοις φάσκοντας μηδὲ διδακτὸν εἶναι, ἀλλὰ καὶ τὸν λέγοντα, ὡς δι-
C δακτὸν, ἐτοίμους κατατέμνειν, αὐτοὺς δὲ αὐτῷ ἀεὶ τῷ ναυκλήρῳ περικεχύσθαι δεομένους καὶ πάντα ποιοῦντας, ὅπως ἂν σφίσι τὸ πηδάλιον ἐπιτρέψῃ, ἐνίοτε δ', ἂν μὴ πείθωσιν, ἀλλὰ ἄλλοι μᾶλλον, τοὺς μὲν ἄλλους ἢ ἀποκτιννύντας ἢ ἐκβάλλοντας ἐκ τῆς νεῶς, τὸν δὲ γευναῖον

B μήτε ἔχοντα] μήτ' ἔχοντα Flor.

T. ἑαυτοῦ] ἑαυτῶν Bas. b.

ἐμάνθανε] ἐμάνθανεν Vind.

F. ὡς διδακτὸν] ὡς δυνατὸν Par.

K. ἐτοίμους] ἐτοίμον Bas. b.

C ἀεὶ] om. Fic.

περικεχύσθαι] περικεχύσθαι Ald.

ἂν σφίσι] ἂν σφίσι Bekkerus, Astius in tert. et Stallb. Sed oppositi his alii sunt.

ἐπιτρέψῃ] ἐπιστρέψῃ Bas. b. Reliquae editiones ante secundam Astii cum Par. D. Mon. B. Flor. U. ἐπιτρέψοι habent. Cf. Engelhardtus ad Lach. p. 15. sq.

δ'] δὲ Vind. F. om. Ang. B.

ἀλλὰ] ἄλλα Vind. B. ἄλλα Bas. b. et scholiastes in lemmate apud Ruhnkenium et Bekkerum: ἄλλα ἄλλοι] ἀλλὰ μᾶλλον πείθωσιν, ἀπὸ κοινοῦ.

ἀποκτιννύντας] ἀποκτιννύντας Vind. F. Ang. B.

ἐκβάλλοντας] ἐκβαλόντας Par. K. sec. Bekk. Vat. H. Flor. AC.

νεῶς] νεῶς Vind. E. et paullo post.

μανδραγόρα] μανδραγόρα Ald. De mandragora cf. Wyttenbachius anim. in Plut. T. I. p. 179. et Sprengelius ad Dioscoridem L. III. c. 76.

ἢ μέθῃ] ἢ μέθῃ Vind. F.

ἢ τινι ἄλλῳ] om. Fic.

συμποδίσαντας] ξυμπ. Flor. T. Stallb.

ἐνοῦσι] ἐνοῦσιν Vind. B.

πλεῖν ὡς] πλειόνως Bas. b. πλειὸν ὡς Lob. Vind. BF. Mon. B. Vat. BM. Ven. BC. Flor. U. πλήν ὡς Vind. E. Vat. H. Flor. ACV. πλεῖν εἰς Vind. F. Ang. B. Flor. R.

τὸ εἶδος] τοεικὸς Lob.

τοὺς τοιούτους] scil. πλεῖν. In Vind. B. legitur τοῖς τοιούτοις, quod etiam Stephanus in margine pro v. l. posuit. Ficinus haec inde a πλεῖν, pro quo πλήν legisse videtur, sic interpretatus est: sed ita ducentes, ut huiusmodi homines ducere verisimile est.

ξυλλαμβάνειν] συλλ. Lob. Vind. D B. ξυλαμβ. Vind. F.

ἢ] ἢ Vind. E.

ἄρξουσιν] Ita Par. A. Vind. EF. Ven. C. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTUV. ἄρξωσιν reliqui et editiones ante Astii sec. Cf. Vol. I. p. 371, a.

περὶ] Eius loco lacuna est in Vind. F. περὶ Vind. BE.

μηδ'] μηδὲ Vind. F.

ἐπαίοντες] Ita Par. A. Vind. E. et a m. pr. F. Vat. BH. Ven. BC. Flor. ACTV. Reliqui codices et editiones omnes ἐπαίοντας

(Ald. Bas. ab. ἐπαίοντας) habent, quod per syntaxin necessarium scribarum errore, qualem p. 487. C. a quibusdam commis-

ναύκληρον μανδραγόρα ἢ μέθη ἢ τινι ἄλλῳ συμποδίσαντας τῆς νεῶς ἄρχειν χρωμένους τοῖς ἐνουσί, καὶ πίνοντάς τε καὶ εὐωχουμένους πλεῖν, ὡς τὸ εἰκὸς τοὺς τοιοῦτους, πρὸς δὲ τούτοις ἐπαινοῦντας, ναυτικὸν μὲν καλοῦντας καὶ κυβερνητικὸν καὶ ἐπιστάμενον τὰ κατὰ D
 471 ἢ πείθοντες ἢ βιαζόμενοι τὸν ναύκληρον, τὸν δὲ μὴ τοιοῦτον ψέγοντας ὡς ἄχρηστον, τοῦ δὲ ἀληθινοῦ κυβερνήτου πέρι μηδ' ἐπαῖοντες, ὅτι ἀνάγκη αὐτῷ τὴν

sum vidimus, in optimis codicibus depravatam videri poterat, nisi infra E. οἰόμενοι pro vulgato οἰόμενος in omnibus libris manu scriptis (unius Par. D. in margine οἰόμενον legitur, in Mon. B. εἰόμενοι vitio illi familiari scriptum est). et in Bas. b. exstaret idque nulla ratione librariis imputari posset. Nam quod Stallbaumius in sec. ed. „re diligentius considerata“ (in prima enim non quidem ἐπαῖοντες, sed consensu codicum permotus οἰόμενοι receperat) errorem scribendi natum exinde arbitratur, „quod librarii, praecedens illud ὅπως ἄρχουσι ἢ πείθοντες ἢ βιαζόμενοι in animo retinentes, subiecti, quod vocant, diversitatem non satis diligenter“ animadverterint, unde omnes οἰόμενοι, multi etiam ἐπαῖοντες scripserint, quis illos credat, quum proximum ψέγοντας intactum reliquissent, primum in ἐπαῖοντας nonnullos eosque diligentissimos, deinde longo intervallo omnes in οἰόμενους offendisse? Contra si Plato ἐπαῖοντες scripserat et οἰόμενοι, fieri vix poterat, quin prius vitiosum quibusdam et in accusativum mutandum videretur: alterum ipsa distantia tutum erat. Sed quae a rebus externis petuntur veritatis indicia, ea nostrae lectioni supersunt. Ad sensum vero dura quidem est nominativi successio, sed non sine exemplis. Phaedr. p. 241. D. quum Socrates dixisset ἀλλ' ἤδη σοι τέλος

ἔχτω ὁ λόγος, Phaedrus καίτοι ὦμην γε, inquit, μεσοῦν αὐτὸν καὶ ἐρεῖν τὰ ἴσα περὶ τοῦ μὴ ἐρωῶντος, ὡς δεῖ ἐκείνῳ χαρίζεσθαι μᾶλλον, λέγων ὅσα αὐτῷ ἔχει ἀγαθὰ. quasi in proximo non ὦμην μεσοῦν αὐτὸν, sed ἐδόκει μοι μεσοῦν vel simile quid pronuntiasset. Ad eum locum Heindorfius alium adscripsit per eandem enallagen etiam ambiguum factum, Leg. L. X. p. 885. C: ἀξιοῦμεν δὴ, καθάπερ ὑμεῖς ἠξιώκατε περὶ νόμων, πρὶν ἀπειλεῖν ἡμῖν σκληρῶς ὑμᾶς, πρότερον ἐπιχειρεῖν πείθειν καὶ διδάσκειν, ὡς εἰσὶ θεοὶ, τεμνηρία λέγοντες ἱκανά. quorum extrema ita conformata sunt, ut initio non hos, qui loquuntur, sese aliquid velle demonstrasse, sed illis, quos alloquuntur, idem iniunctum esse credas per imperativum περιῶσθε. Similiter nostro loco periodi prae-longae eoque facilius mutationem recipientis finis ita institui potuisse videtur, ut si principium νοεῖσθω σοι τοιοῦτον ἢ γενόμενον fuisset. Ac nescio, an ipsi nominativi illi, quos Stallbaumius commemorat, quibus perperam diversos aliquos ab hisce ignorantibus et opinantibus significari statuit, substituendi casus eiusdem occasionem non librariis, sed scriptori dederint. Qui si etiam ψέγοντας posuisset, ne excusatione quidem egeret: nunc ψέγοντας propter ἐπαινοῦντας tenuit, mox velut impatiens tenoris diu servati paullisper de via deflexit.

ἐπιμέλειαν ποιῆσθαι ἐνιαυτοῦ καὶ ὠρῶν καὶ οὐρανοῦ
καὶ ἄστρον καὶ πνευμάτων καὶ πάντων τῶν τῇ τέχνῃ
προσηκόντων, εἰ μέλλει τῷ ὄντι νεὼς ἀρχικὸς ἔσεσθαι,
E ὅπως δὲ κυβερνήσει, ἐὰν τέ τινες βούλονται ἐὰν τε
μὴ, μῆτε τέχνην τούτου μῆτε μελέτην οἰόμενοι δυνατὸν
εἶναι λαβεῖν ἅμα καὶ τὴν κυβερνητικὴν. τοιούτων δὴ
περὶ τὰς ναῦς γιγνομένων τὸν ὡς ἀληθῶς κυβερνητικὸν
οὐχ ἡγῆ ἂν τῷ ὄντι μετεωροσκοπὸν τε καὶ ἀδολέσχην
489 καὶ ἄχρηστὸν σφίσι καλεῖσθαι ὑπὸ τῶν ἐν ταῖς οὕτω
κατεσκευασμέναις ναυσὶ πλωτήρων; Καὶ μάλα, ἔφη ὁ
Ἀδείμαντος. Οὐ· δὴ, ἦν δ' ἐγὼ, οἶμαι δεῖσθαι σε ἐξε-

ὠρῶν] ὄρῶν Vind. F. ὄραι
anni tempestates sunt, quarum
sumum cuique ingenium est, quem-
admodum et anno ipsi, qui pro-
pterea ab eis distinguitur; ne quis
ὠρῶν per abundantiam aut per
ἐν διὰ δυοῖν adiectum aut de sin-
gulorum dierum partibus cum
Schleiermachero et Stallbaumio
dictum putet.

τῇ] om. Vind. F. Ang. B. Flor.

R. μέλλει] μέλλοι Vind. BE. Flor.

T. τῷ ὄντι νεὼς] τῶντι νεὼς
Vind. E.

δὲ] τε Lob. Vind. B. Vat. BM.
Ven. B. et in sec. ed. Stallbau-
mius Astii coniecturam in tert.
propositam secutus, non animad-
vertens hoc, quod verbis ὅπως
κυβερνήσει, ἐὰν τέ τινες βού-
λονται ἐὰν τε μὴ continetur, mi-
nus etiam artis exercitationisve
rem atque ipsum illud, quo ars
gubernatoria constet, istis videri,
quam quae in proximis vero gu-
bernatori necessaria esse demon-
stratum est, ideoque recte, post-
quam ne illa quidem necessaria
intelligere dicti sunt, ita conti-
nuari orationem: ut vero guber-
net, seu qui velint seu nolint, id
neque arte neque exercitatione
effici putant; quarum qui compos
factus sit, simul gubernatoriam
artem teneat. Et tamen nulla
est regendi ars, quin regendorum

assensum dissensionemque nihil
curans id unice respiciat, quod
eis commodum et utile est. Quae
Platonis sententia pluribus expli-
cata legitur Polit. p. 293. qui lo-
cus nostrum, praecipue verba
ἐὰν τέ τινες βούλονται ἐὰν τε
μὴ, egregie illustrans ab inter-
pretibus negligi non debebat.

κυβερνήσει] κυβερνήση Lob.
Vind. BEF. Mon. B. Par. DK.
sec. Bekk. Ang. B. Vat. HM.
Flor. ACRTUV. Tantus consen-
sus dubitationem de reliquis qua-
tuor codicibus Bekkeri iniicit.
Nihilo minus coniunctivus ferri
nequit, quum ὅπως ad τούτου
spectans modum et rationem po-
tius, quam finem significet. Cf.
Vol. I. p. 274, a.

βούλονται] βουλεύονται Par. E
DK. sec. Bekk.

οἰόμενοι] Ita Bas. b. Ast. sec.
Stallb. pr. et omnes codices. Cf.
quae supra ad ἐπάλοντες dicta
sunt. ολομένους Ald. Bas. a.
Steph. Ast. pr. tert. Bekk. Stall-
baum. sec.

τοιούτων] τοιοῦτον Vind. F.
δὴ περὶ τὰς ναῦς γιγνομένων]
om. Ang. B. δὴ π. τ. ν. γιγνόμε-
νον Vind. F.

ὡς] om. Vind. E. Vat. H. et
a m. pr. Ven. B.

ἡγῆ] ἡγοῖ Ang. B. Flor. R.
ἡγεῖ, sup. ἦ, Vind. F. ἡγεῖ Ast.
sec. tert. Bekk. Stallb.

ταξομένην τὴν εἰκόνα ἰδεῖν, ὅτι ταῖς πόλεσι πρὸς τοὺς ἀληθινούς φιλοσόφους τὴν διάθεσιν ἔοικεν, ἀλλὰ μανθάνειν ὃ λέγω. Καὶ μάλ', ἔφη. Πρῶτον μὲν τοίνυν ἐκείνου τὸν θαυμάζοντα, ὅτι οἱ φιλόσοφοι οὐ τιμῶνται ἐν ταῖς πόλεσι, δίδασκέ τε τὴν εἰκόνα καὶ πειρῶ πείθειν, ὅτι πολὺ ἂν θαυμαστότερον ἦν, εἰ ἐτιμῶντο. B Ἀλλὰ διδάξω, ἔφη. Καὶ ὅτι τοίνυν τάληθῆ λέγεις, ὡς ἄχρηστοι τοῖς πολλοῖς οἱ ἐπιεικέστατοι τῶν ἐν φιλοσοφίᾳ· τῆς μέντοι ἀχρηστίας τοὺς μὴ χρωμένους κέλευε αἰτιᾶσθαι, ἀλλὰ μὴ τοὺς ἐπιεικεῖς. οὐ γὰρ ἔχει φύσιν κυβερνήτην ναυτῶν δεῖσθαι ἄρχεσθαι ὑφ' αὐτοῦ, οὐδὲ

τῷ ὄντι] τῶντι Vind. E. τῷ ὄντι Mon. B.

μετεωροσκοπόν τε] μετεωροσκοπόν τε Ald.

489 κατεσκευασμέναις] κατὰσκευασμέναις Vat. H.

μάλα] μάλ' Vind. F. Mon. B. Ang. B. Flor. R. maxime quidem Fic.

Οὐ] Ita Vind. F. a m. pr. οὐτῶ a m. s.

ἦν δ' ἐγὼ] post οἶμαι Vind. E.

δεῖσθαι σε] δ. σοι Vind. F. σε δ. Par. K.

τὴν] διὰ τὴν Ven. B. Vind. EF. Flor. AC. — Ficinus haec Οὐ δὴ οἶμαι etc. ita explicuit: *Haudquaquam opus esse arbitror, ut tibi latius explicem, quemadmodum ad propositae comparationis imaginem ita in civitatibus affecti sunt adversus veros philosophos cives, ut in eiusmodi navibus ad verum gubernatorem nautae: sed intelligere te existimo.*

μανθάνειν] μανθάνεις Lob. Vind. B. Vat. M. λείπει χροῖ a m. s. sup. habet Vind. F.

μάλα] μάλα Vind. EF. Flor. ACRTUV. Stallb.

δίδασκέ τε] διδάσκειται Vind. F. a m. pr.

B λέγεις] λέγειν Vind. E. Vat. H. Flor. AC. et, sup. σ, Ven. B.

Idem legit Ficinus: *Adiicias et hoc praeterea, vera loqui eos, qui dicunt. Sed ὅτι cum infinito stare h. l. non potest. Neque vero λέγεις quum praecedentium causa, tum ob sequens κέλευε stare posse videtur, ideoque λέγει a Stephano in margine commendatum primum ab Astio in sec. deinde in Par. D. inventum a Bekkero et Stallbaumio receptum est; quorum nullum in his, quae infra D. leguntur, καὶ ἐγὼ συνεχώρησα ἀληθῆ σε λέγειν, offendisse miror, quae haud dubie ad illa p. 487. E: ἀκούοις ἂν, ὅτι ἔμοιγε φαίνονται τάληθῆ λέγειν referenda, si Adimanti personam ubique ab eo, quem loquentem facit, accurate distingui volumus, pro vitiatis habere et, id quod Schleiermacherum non fugit, σε in γε mutare debemus. Sed distinguendi necessitas nulla erat, quum Adimantus illius sententiam ita retulisset, ut ipse minime alienus ab ea videretur. Itaque Socrates non irridicule praeter expectationem persona mutata animum eius perspectum sibi significans dicas illi, inquit, verum te dicere inutiles vulgo optimos eorum, qui philosophantur, dicentem.*

ὑφ' αὐτοῦ] ὑπ' αὐτῶν Par. DK. ὑπ' αὐτοῦ Vind. E. Mon. B. (Vat. H. Flor. ACUV.) cum editis ante Bekkerum.

τοὺς σοφοὺς ἐπὶ τὰς τῶν πλουσίων θύρας ἵεναι, ἀλλ' ὁ τοῦτο κομψευσάμενος ἐψεύσατο, τὸ δὲ ἀληθὲς πέφυκεν, εἴαν τε πλούσιος εἴαν τε πένης κάμνη, ἀναγκαῖον C εἶναι ἐπὶ λατρῶν θύρας ἵεναι, καὶ πάντα τὸν ἄρχεσθαι δεόμενον ἐπὶ τὰς τοῦ ἄρχειν δυναμένου, οὐ τὸν ἄρχοντα δεῖσθαι τῶν ἀρχομένων ἀρχεσθαι, οὐδ' ἂν τῇ ἀληθείᾳ τι ὄφελος ἦ. ἀλλὰ τοὺς νῦν πολιτικούς ἀρχοντας ἀπεικάζων οἷς ἄρτι ἐλέγομεν ναύταις οὐχ ἁμαρτήσῃ, καὶ τοὺς ὑπὸ τούτων ἀχρήστους λεγομένους καὶ μετεωρολέσχας τοῖς ὡς ἀληθῶς κυβερνήταις. Ὁρθότατα, ἔφη. Ἐκ τε τοίνυν τούτων καὶ ἐν τούτοις οὐ ῥάδιον εὐδοκίμειν τὸ βέλτιστον ἐπιτήδευμα ὑπὸ τῶν τάναντία ἐπι-

ἐπὶ] εἰς Lob. Vind. B. Vat. M.

πλουσίων] πλησίον Vat. B.

ὁ τοῦτο κομψευσάμενος] qui hoc primus iactavit Fic. Pro τοῦτο Vat. B. et Lob. τούτου cum circumflexo super acuto et o super ultima habent. Verbum κομψεύεσθαι, quod iam ad L. III. pag. 436. D. monendum erat, Timaeus in lexicon retulit p. 154: κειόμενται· πεπιθάνευται. ubi cf. Ruhnkenius. In scholio ad nostrum locum Eubulus nescio quis cum Socrate colloquens τοὺς σοφοὺς ὄρᾶν ἐπὶ ταῖς τῶν πλουσίων θύραις κειόμενους ideoque malle se divitem esse, quam sapientem dixisse dicitur. Mihi Plato Simonidem potius tetigisse videtur, quem Aristoteles Rhetor. L. II. c. 16. Hieronis uxori eadem fere respondisse tradit, quo divitias prae sapientia expetendas esse doceret. Cf. Civ. L. I. p. 335. E.

κάμνη] κάμνης Vind. E.

C ἵεναι] εἶναι Vind. F. Ang. B.

ναύταις] αὐταῖς Vind. F. a m. pr. In Mon. B. v a m. sec. int. vers. additum.

ἁμαρτήσῃ] Ita Par. A. Vind. EF. Ven. C. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRV. ἁμαρτήσεις Lob.

Vind. B. Vat. BM. Ven. B. ἁμαρτήσῃ (Par. DK. Flor. TU.) Mon. B. Ald. Bas. ab. Steph.

μετεωρολέσχας] μετωρ. Ald.

ὡς] om. Vind. F. Ang. B. Flor. R.

Ὁρθότατα] ὀρθώτατα Vind. F.

βέλτιστον] μέγιστον Vind. B. Vat. M.

ἐπιτηδευόντων.] ἐπιτηδευόντων, recentiores.

πολὸν.] πολλή Par. K.

γίγνεται] γίν. Vind. BE.

φιλοσοφίᾳ] Ita Bekkerus secundum Par. ADK. (tac. Bipont.) Ven. C. Vat. H. quibus accedunt Mon. B. Vind. EF. Astius in tert. et Stallbaumius secundum Flor. UV. pro φιλοσοφίας, quae reliquorum et priorum editionum lectio non deterior est, scripserunt. Ang. B. φιλοσοφίαν habet.

τὰ τοιαῦτα] τοιαῦτα Bas. b. ταῦτα Vind. E. τὰ τοιαῦτα adversus τάναντία positum.

φῆς] φῆς Vind. F. Cf. Vol. I. p. 42, a.

δὲ] δ' Vind. BE.

ἀληθῆ] ἀληθὲς Lob. Vind. BF. Flor. R. τἀληθὲς Vat. B. Ven.

τηδεύοντων· πολὺ δὲ μεγίστη καὶ ἰσχυροτάτη διαβολὴ D
 γίνεται φιλοσοφία διὰ τοὺς τὰ τοιαῦτα φάσκοντας ἐπι-
 τηδεύειν, οὓς δὴ σὺ φῆς τὸν ἐγκαλοῦντα τῇ φιλοσοφίᾳ
 λέγειν, ὡς παμπόνηροι οἱ πλεῖστοι τῶν ἰόντων ἐπ' αὐ-
 τήν, οἱ δὲ ἐπιεικέστατοι ἄχρηστοι, καὶ ἐγὼ συνεχώρησα
 ἀληθῆ σε λέγειν. ἦ γάρ; Ναί. Οὐκοῦν τῆς μὲν τῶν
 ἐπιεικῶν ἀχρηστίας τὴν αἰτίαν διεληλύθαμεν; Καὶ μάλα.
 Τῆς δὲ τῶν πολλῶν πονηρίας τὴν ἀνάγκην βούλει τὸ
 μετὰ τοῦτο διέλθωμεν, καὶ ὅτι οὐδὲ τούτου φιλοσοφία
 αἰτία, ἂν δυνάμεθα, πειραθῶμεν δεῖξαι; Πάνυ μὲν οὖν. E
 Ἀκούωμεν δὴ καὶ λέγωμεν ἐκεῖθεν ἀναμνησθέντες, ὅθεν
 διῆμεν τὴν φύσιν, οἷον ἀνάγκη φῦναι τὸν καλόν τε

C. quibus perperam Vind. B. ad-
 dit Bekkerus.

σε] τε Lob. Vind. BF. Vat.
 BM. Ven. C. Par. DK. sec. Bekk.
 γε Mon. B. Flor. U. V. ad λέ-
 γεις B.

ἦ] ἦ Vind. F.
 αἰτίαν] ἔτιαν Mon. B. a m.
 pr.

διεληλύθαμεν]. ἐληλύθαμεν
 Vat. H. Flor. AV.

Τῆς δὲ] τῆςδε Ald. Τῆςδε Bas.
 ab.

τὸ μετὰ τοῦτο] τομετατοῦτο
 Lob. Vind. BE. Mon. B. Ald. τὸ
 μετατοῦτο Vind. F. Bas. ab.

διέλθωμεν] διέλθωμεν Ald.
 Bas. ab.

τούτου] τούτους cum ων su-
 per ους Vat. B.

E Ἀκούωμεν δὴ καὶ λέγωμεν] ἀ-
 κούωμεν δὴ λέγωμεν Vind. F. Per-
 gamus ad haec Fic.

διῆμεν] διῆειμεν editi ante
 Bekkerum, quam formam (διῆει-
 μεν) h. l. Lob. Vind. B. Vat. BM.
 L. I. p. 328. B. (ῆειμεν) paullo
 plures, sed ne ibi quidem optimi,
 Epist. VII. p. 345. A. (διεῆει-
 μεν) unus Par. b. Phaedonis vero
 p. 59. D. (εἰσήειμεν vel ῆειμεν)
 Augustano excepto omnes exhi-
 bent. Reliquis locis, quos Mat-
 thiae gramm. pag. 417. indicavit
 (Civ. X. 609. B. διῆμεν. Prot.
 316. A. προσῆμεν. 362. Euthyd.

304. B. ἀπῆμεν.) nulla est de
 contracta forma librorum dissen-
 sio, nisi quod Clarkianus in fine
 Protagorae ἀπῆμεν sic ut Phae-
 don. l. c. Augustanus et Civ. L. I.
 Vind. E. ῆειμεν habet. Platonis
 igitur codices non ob stare viden-
 tur, quo minus Elmsleii a Mat-
 thiae l. c. relatam diphthongi
 improbationem in hac quidem per-
 sona probemus. Et Bekkerus quo-
 que in Phaedone εἰσήειμεν edidit.
 Ad interpunctionem quod attinet,
 comma a plerisque editoribus (u-
 nus Bekkerus, quem in pr. ed.
 Stallbaumius ut fere in omnibus
 huc spectantibus imitatur, verba
 ἀκούωμεν δὴ usque ad ἐσόμενον
 sine ulla incisione scripsit) ante
 τὴν φύσιν positum post ea verba
 collocavi, quia cum sequentibus
 construi sine molestissima tauto-
 logia nequeunt et haud dabie ad
 praecedentia ἀναμνησθέντες et
 διῆμεν, quin etiam ad ἀκούωμεν
 et λέγωμεν referri debent, hoc
 sensu: audiamus igitur et dica-
 mus illinc memoria repetentes,
 ubi exposuimus naturam, qua
 praeditus esse debeat vir bonus
 et honestus futurus. Nam ὅθεν
 per attractionem pro ὅπου posi-
 tum videtur. Denique inter διῆ-
 μεν et τὴν Vind. F. ησται vel
 ηστα superscriptum habet, quod
 quid sibi velit non video.

φῦναι] φύναι Lob. Vind. E.

490 κἀγαθὸν ἐσόμενον. ἤγειτο δ' αὐτῶ, εἰ νῶ ἔχεις, πρῶτον μὲν ἀλήθεια, ἣν διώκειν αὐτὸν πάντως καὶ πάντη ἔδει, ἢ ἀλαζόνι ὄντι μηδαμῆ μετεῖναι φιλοσοφίας ἀληθινῆς. Ἦν γὰρ οὕτω λεγόμενον. Οὐκοῦν ἐν μὲν τοῦτο σφόδρα οὕτω παρὰ δόξαν τοῖς νῦν δοκουμένοις περὶ αὐτοῦ; Καὶ μάλα, ἔφη. Ἄρ' οὖν δὴ οὐ μετρίως ἀπολογησόμεθα, ὅτι πρὸς τὸ ὄν πεφυκῶς εἴη ἀμιλλᾶσθαι ὃ γε ὄντως φιλομαθῆς καὶ οὐκ ἐπιμένοι ἐπὶ τοῖς δοξα-

κἀγαθὸν] κἀγ. editi ante Ast. καὶ ἀγαθὸν Vind. F.

490 ἤγειτο] ἤγειτω Lob. ἤγει τῶ Vat. H.

δ'] δὲ Vind. EF.

αὐτῶ] αὐτῶν Vind. EF. Ang. B. margo Flor. A. αὐτοῦ Mon. B.

νῶ] ἐν ῶ margo Flor. A. ἐν νῶ Flor. RT. Vind. EF. Ang. B. et int. vers. a m. s. adscripta praepositione Vind. B. Mon. B. Eandem a Stephano in m. commendatam Astius ne in tertia quidem ed. omittendam putavit. Vulgatam et ratio et linguae usus tuetur. Quemadmodum in dictionibus νῶ λαβεῖν (Herodot. III. 143. V. 91. VIII. 19. cl. III. 41. 51. ubi codices quidam ἐν addunt) φρενὶ λαβεῖν (Herod. VIII. 10. ubi item sunt qui ἐν additum habeant) λόγῳ λαβεῖν (Leg. I. 638. C. et saepe. cf. Boeckhiius ad Min. p. 124.) λογισμῶ λαβεῖν (Parmen. 130. A.) ita in hac datus instrumenti est, quo perceptum animo, τὸ εἰλημμένον, quo minus excidat, retinetur. Atque ita Euthyphr. p. 2. B. quem locum etiam Bekkerus in comm. conferri iussit, εἴ τινα νῶ ἔχεις Πιτθέα Μέλητον vel Μέλιτον omnes libri uno Ven. B. excepto pro vulgato εἴ τιν' ἐν νῶ ἔχεις habent, et Herodot. V. 92. cuius Stallbaumius mentionem fecit, Περιανδρος δὲ συνιῖς τὸ ποιηθὲν καὶ ν ὄφ ἔστων, ὡς οἱ ὑπετίθετο Θρασύβουλος τοὺς ὑπερόχους τῶν ἀστῶν φρονεῦσαι constans et certa lectio est. Sed ubi infinitivus sequitur, ut supra

L. I. pag. 344. D. (ἐν νῶ εἶχεν ἀπιέναι) II. 362. D. (ἐγὼ μὲν ἐν νῶ εἶχόν τι λέγειν) praepositio abesse nequit.

πάντως] πάντων Lob.

ἔδει] ἔδη Mon. B. a m. pr. debet Fic.

ἀλαζόνι ὄντι] ἀλαζόνιοντι Lob. Timaeus lex. pag. 21: ἀλαζών-ψευδῆς. Cf. Ruhnkenius et synag. Bekkeri anecd. p. 374, 20: Πλάτων δὲ ἀλαζόσιν ἀντὶ τοῦ ψεύσταις.

μηδαμῆ] μηδαμῆ editi ante Bekkerum.

ἐν] ἐν Vind. F. a m. pr.

μὲν] μὲν οὖν Par. K. secundum Bekk.

οὕτω] ante σφόδρα Lob. Vind. B. Vat. BM. male. οὕτω ex Adimanti verbis repetitum et praecise dictum est pro οὕτω λεγόμενον ἦν.

παρὰ δόξαν] παραδόξαν Vind. E. Quod opinionibus opinionem tribuit, cui id repugnet, quod ipsi dixerint, negligentius fortasse factum est, sed minime tale, ut corruptelae suspicionem iniicere possit, non magis, quam illud οὕτω, in quo Stallbaumius haesit. παρὰ δόξαν idem significat, quod ἐναντίον. Conf. L. VII. p. 534. A.

αὐτοῦ;] αὐτὸν. Lob. Vind. B. Vat. M. αὐτοῦ. editi ante Bekkerum.

μάλα] μάλ' Vind. F. Ang. B.

Ἄρ'] ἄρ' Vind. F.

ἀπολογησόμεθα] ἀπολογηθησόμεθα Par. K. Astius in sec. offensus optativis sequentibus ἀπελογησάμεθα scripsit, quod si in

ζομένοις εἶναι πολλοῖς ἐκάστοις, ἀλλ' ἴοι καὶ οὐκ ἀμ- B
βλύνοιτο οὐδ' ἀπολήγοι τοῦ ἔρωτος, πρὶν αὐτοῦ ὃ ἔστιν
ἐκάστου τῆς φύσεως ἀψασθαι, ᾧ προσήκει ψυχῆς ἐφά-
πτεσθαι τοῦ τοιούτου· προσήκει δὲ ξυγγενεῖ· ᾧ πλη-
σιάζας καὶ μιγείς τῷ ὄντι ὄντως γεννήσας νοῦν καὶ ἀλλή-
θειαν γνοίη τε καὶ ἀληθῶς ζῶη καὶ τρέφοιτο καὶ οὕτω
λήγοι ὠδίνος, πρὶν δ' οὐ; Ὡς οἶόν τ', ἔφη, μετριώτατα.
Τί οὖν; τούτω τι μετέσται ψεῦδος ἀγαπᾶν, ἢ πᾶν τού-

codicibus esset, probari posset. Quamquam enim Socrates tum, quum primum philosophi naturam describeret, non sui defendendi causa, quippe nondum a quoquam impugnatus, eum id, quod est, non posse non amare dixerat, postea tamen, quum esset ob vehementiorem veri amorem philosopho contra omnium sententiam attributum reprehensus, eadem illa descriptione ad sese defendendum usurus iam egisse causam suam asseverare poterat. Sed libri omnes in futuro consentiunt, et vere futura erat, nondum praeterita, defensio. Itaque recte habet ἀπολογησόμεθα. Quoniam vero id, quo constituta esset defensio, iam dictum, et Socratis intererat hoc significare, nihil novi aut inauditi ad illud παράδοξον tuendum requiri, sed sua sponte id ex ante dictis et concessis effici, pro indicativis, quos futurum sequi oportebat, optativos posuit, εἴη et ἐπιμένοι, eundemque modum in reliquis tenuit, quae quamvis totidem verbis supra nondum dicta, argumento tamen eis, quae dicta erant, adeo coniuncta sunt, ut ea quoque iam dixisse sibi videretur.

πεφνηκός] πεφνηκός a m. pr. Vind. B. et Mon. B. habebant; idem a m. s. in Vind. E. scriptum est.

ὄντως] οὕτως Lob. Vat. M. Par. DK. sec. Bekk. οὕτω Vind. B. Mon. B. Par. K. sec. Bip.

ἐπιμένοι] ἐπιμένει Vind. F. Ang. B. Flor. R. Ven. B. Par. K.

PLATONIS OP. II.

δοξαζομένοις] δοξαμένοις Bas. ab.

ἀμβλύνοιτο] Cf. Vol. I. p. 427, B a.

οὐδ'] οὐδὲ Vind. E. Flor. ACTV. et Themistius Or. XXI. p. 256. B. ubi verba ἴοι καὶ usque ad ἔρωτος de alia re usurpavit.

ὃ ἔστιν] ὃ ἔστιν editi ante Bekkerum.

προσήκει] προσήκοι Vat. H. cum editionibus ante Bekkerianam.

τοιούτου·] τοιούτου. Ald. Bas. ab. Steph. τοιούτου — Ast. pr. τοιούτου, Ast. sec. τοιούτου; Bekk. Ast. tert. Stallb. qui omnes infra post πρὶν δ' οὐ punctum habent.

ξυγγενεῖ] συγγ. Vind. E. Flor. ACV.

τῷ ὄντι] τῶντι Vind. E. In Ven. B. editisque ante Bekkerum ὄντι post ὄντως legitur.

γεννήσας] γεννήσασι Par. DK. sec. Bip.

γνοίη τε] γνοίη τε ἂν Mon. B. Flor. U.

ἀληθῶς] ὡς ἀλ. Vind. E.

ζῶη] ζ. τε Vind. F. Ang. B.

οὕτω] οὕτω δὴ iidem et Flor. R.

λήγοι] λήγει Lob. Vind. B. Vat. BM. λήγη Vind. F. Flor. R.

Τί οὖν;] om. Fic.

τούτω τι] τι τούτω Vind. F. In Flor. R. editisque ante Bekkerum τι omissum, in Lob. Vind. BE. Mon. B. cum acuto scriptum est.

μετέσται] μελέσθαι Par. K. sec. Bip.

L

C *ναντίον μισεῖν; Μισεῖν, ἔφη. Ἐγουμένης δὴ ἀληθείας οὐκ ἂν ποτε, οἶμαι, φαῖμεν αὐτῇ χορὸν κακῶν ἀπολουθῆσαι. Πῶς γάρ; Ἄλλ' ὑγιές τε καὶ δίκαιον ἦθος, ᾧ καὶ σωφροσύνην ἔπεσθαι. Ὅρθῶς, ἔφη. Καὶ δὴ τὸν ἄλλον τῆς φιλοσόφου φύσεως χορὸν τί δεῖ πάλιν ἐξ ἀρχῆς ἀναγκάζοντα τάττειν; μέμνησαι γάρ που, ὅτι ξυνέβη προσῆκον τοῦτοις ἀνδρία, μεγαλοπρέπεια, εὐμά-*

C *Μισεῖν] om. Vind. F. Ang. B. Ἐγουμένης — ἀπολουθῆσαι.] excerpit Stobaeus serm. XI. p. 137.*

δῆ] δὲ Vind. E. Stob. cod. A. ed. Gaisf. δὲ τῆς Stob. Gesn. δὲ καὶ Trinc.

ποτε] ποτ' Lob. Vind. B. Vat. M.

οἶμαι] οἶμε Mon. B. a m. pr. φαῖμεν] φαμέν Vind. F. Stob. χορὸν] χορῶν Vind. E. ante corr.

ἀπολουθῆσαι] ἀπολουθήσειν Mon. B. Flor. U.

Πῶς γάρ;] „Ab eadem persona fortasse continuari haec possent πῶς γάρ; ἄλλ' ὑγιές τε etc.“ Steph. adn. p. 22. Possent; sed paullo tamen maiore cum animi motu, quam qui huic loco conveniret.

δίκαιον] μέτριον cum editis ante Bekkerum unus Ven. B. qui tamen δίκαιον pro varia lectione adscriptum habet, quod plane necessarium est, ne una omnium praestantissima iustitia omissa sit, neve temperantia moderationem, a qua non differt, sequi dicatur. Quod autem supra pag. 485. E. eadem secundum inter virtutes et proximum a veritatis amore locum obtinet, iustitia post fortitudinem demum commemoratur, qua in re Stallbaumius offendit, additum ὑγιές docet Socratem hic alteram quasi faciem veritatis respicere eiusque amorem eum intelligi velle, qui non rebus, ut sunt, cognoscendis, sed dictorum factorumque constantiae a dolo et fallacia abhorrenti studeat. Conf. Leg. I. p. 630. B: πιστὸς μὲν

γάρ καὶ ὑγιές ἐν στάσει οὐκ ἂν ποτε γένοιτο ἀνευ ξυμπάσης ἀρετῆς.

δεῖ] δὴ Bas. b.

ἐξ ἀρχῆς] ἐξαρχῆς Lob. Vind. B. Par. K. sec. Bip.

ἀναγκάζοντα] Ita omnes codices praeter Ven. B. qui ἀναλαμβάνοντα cum editis habet. Etiam Ficinus pro hoc et sequente τάττειν unum recensere ponens videtur ἀναγκάζοντα potius, quam ἀναλαμβάνοντα legisse et non reddidisse, quia non intelligeret. Ego vero non intelligo, quid recentiores a codicum lectione recipienda absterruerit. Quum in superioribus Socrates inde a p. 485. B. omnia, quibus indolem philosopham exornaverat, bona necessario ex ipso sapientiae amore deinceps progredi et naturali inter se vinculo contineri probasset, ita ut etiam adversarii, quorum deinde Adimantus partes susceperat, unumquodque concedere cogentur, quumque in proximo verbis ἄλλ' ὑγιές τε etc. alteram quoque viam ad idem probandum patere innuisset, nunc iteratam eius rei expositionem supervacaneam dicturus quid opus est, inquit, reliquum philosophae naturae ornamentorum agmen denuo cum necessitatis demonstratione ordinare? ἀναγκάζειν et hominem et sermonem, qui arguentis vincat assensionemque quasi expugnet, satis frequenter dici inter omnes constat. Neque in hoc sententiarum nexu et post illa, quae Adimantus p. 487. dixerat, metuendum erat, ne quis ἀναγκάζοντα ad χορὸν referen-

θεια, μνήμη. καὶ σοῦ ἐπιλαβομένου, ὅτι πᾶς μὲν ἀναγ-
 κασθήσεται ὁμολογεῖν οἷς λέγομεν, ἑάσας δὲ τοὺς λό- D
 γους, εἰς αὐτοὺς ἀποβλέψας, περὶ ὧν ὁ λόγος, φαίη
 ὄραν αὐτῶν τοὺς μὲν ἀχρήστους, τοὺς δὲ πολλοὺς κα-
 κούς πᾶσαν κακίαν, τῆς ἤδη διαβολῆς τὴν αἰτίαν ἐπι-
 σκοποῦντες ἐπὶ τούτῳ νῦν γεγόναμεν, τί ποθ' οἱ πολλοὶ
 κακοὶ, καὶ τούτου δὴ ἔνεκα πάλιν ἀνειλήφραμεν τὴν τῶν

dum putaret, quasi singulae vir-
 tutes in chorum cogi, non au-
 dientes ad assentiendum adigi di-
 cerentur. ἀναλαμβάνοντα vero
 haud dubie ex ἀνειλήφραμεν, quod
 infra D. legitur, factum est ab
 aliquo, qui ἀναγκάζοντα non in-
 telligeret.

τάττειν] τίττειν Lob. Vind. B.
 Vat. M.

που] om. iidem et Vat. B.

τούτοις] τούτους Ald. Bas. a.

ἀνδρεία] ἀνδρεία Lob. Vind.

BF. Flor. ACRTV. Stallb. Prob-
 um esse ἀνδρεία etiam Aristophanis
 locus docet Nub. 506: ἀλλ' ἴθι
 χαίρων τῆς ἀνδρείας οὐνεκα ταύτης.
 Hoc tamen loco Vindobonensis E.
 cum vulgata consensus magis,
 quam Bekkeri silentium ab eo recipi-
 endo me deterruit.

εὐμάθεια] εὐμαθία Ang. B.
 Flor. RT.

μνήμη] om. Ang. B.

σοῦ] τοῦ Vind. E.

D ἑάσας δὲ τοὺς λόγους] ἑάσαι
 δὲ τ. λ. Vind. E. verbisque nostris
 omissis Fic.

φαίη] Cf. ad L. V. p. 466. A.
 τοὺς μὲν] μὲν om. Par. A.
 Vind. E. Vat. H. Flor. AC. (par-
 tim Fic.)

τοὺς δὲ πολλοὺς] partim Fic.
 ut πολλοὺς non legisse videatur.

ἤδη] om. Par. A. Vind. EF.
 Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTV.
 sane Fic. Stephanus in m. pro
 τῆς ἤδη vel τῆς δὴ, quod Stall-
 baumius in pr. ed. probabat, vel
 potius τῆσδε τῆς, quod Astius in
 tert. commendavit, scribendum
 esse coniecit, quorum neutrum
 codices comprobarunt. Neque vero

eiicienda secundum optimum co-
 dicem particula, sed errore si-
 mili ei, quo paullo ante μὲν, in
 eo eiusque asseclis omissa, cete-
 rum cum Stallbaumio in sec. paul-
 lulum traiecta statuenda et ad
 ἐπισκοποῦντες, non cum Bern-
 hardyo synt. p. 323. ad διαβολῆς
 referenda videtur. Pro interpola-
 ta enim ob ipsam collocationis
 insolentiam haberi nequit, ad δια-
 βολῆς autem relata criminationem
 ex eo demum, quod iste alios
 philosophantium inutiles, pleros-
 que vero pessimos dixisset, na-
 tam significaret; aliud enim ἢ
 ἤδη διαβολῆ nihil esse potest,
 nisi quae iam exstitit et esse
 coepit, quum antea nulla fuisset;
 id vero, quod iste dixerat, tan-
 tum abest, ut occasionem crimi-
 nandae philosophiae dederit, ut
 ipsum criminationem iam divulga-
 tam continuerit, quemadmodum
 Socrates pag. 489. C. ostendit;
 contra cum ἐπισκοποῦντες con-
 structa sensum optimum praebet:
 quum tu illud obiecisses, nos iam,
 quod proximum faciendum vide-
 batur, ad investigandam crimi-
 nationis causam conversi nunc
 ad hanc pervenimus quaestionem.
 Ad positurae licentiam simile est
 Sophocleum Oed. Tyr. 1245: κα-
 λεί τὸν ἤδη Λάϊον πάλαι νεκρόν.
 διαβολῆς] μεταβολῆς Ang. B.
 Flor. T.

ἐπισκοποῦντες] ἀποσκοποῦ-
 ντες Mon. B. Flor. U.

ἐπὶ τούτῳ] ἐπιτούτων Vind. E.
 ἐπὶ τόντων Ang. B. ἐπὶ τούτων
 Vind. F.

πολλοὶ κακοὶ] καλοὶ πολλοὶ
 Bas. b.

ἀληθῶς φιλοσόφων φύσιν καὶ ἐξ ἀνάγκης ὠρισάμεθα.
 E Ἔστιν, ἔφη, ταῦτα. Ταύτης δὴ, ἣν δ' ἐγὼ, τῆς φύ-
 σεως δεῖ θεάσασθαι τὰς φθορὰς, ὡς διόλλυται ἐν πολ-
 λοῖς, σμικρὸν δὲ τι ἐκφεύγει, οὓς δὴ καὶ οὐ πονηροὺς,
 ἀχρηστους δὲ καλοῦσι· καὶ μετὰ τοῦτο αὖ τὰς μιμου-
 491 μένας ταύτην καὶ εἰς τὸ ἐπιτήδευμα καθισταμένας αὐ-
 τῆς, οἷαι οὔσαι φύσεις ψυχῶν εἰς ἀνάξιον καὶ μείζον
 ἑαυτῶν ἀφικνούμεναι ἐπιτήδευμα πολλαχῆ πλημμελοῦσαι
 πανταχῆ καὶ ἐπὶ πάντας δόξαν οἷαν λέγεις φιλοσοφία
 προσῆψαν. Τίνας δὲ, ἔφη, τὰς διαφθορὰς λέγεις; Ἐγὼ
 σοι, εἶπον, ἂν οἶός τε γένωμαι, πειράσομαι διελθεῖν.
 τόδε μὲν οὖν, οἶμαι, πᾶς ἡμῖν ὁμολογήσει, τοιαύτην
 φύσιν καὶ πάντα ἔχουσιν, ὅσα προσετάξαμεν νῦν δὴ, 472
 B εἰ τελείως μέλλοι φιλόσοφος γενέσθαι, ὀλίγαις ἐν ἀν-
 θρώποις φύεσθαι καὶ ὀλίγας. ἢ οὐκ οἶει; Σφόδρα γε.

ἀληθῶς] ὡς ἀλ. Vind. B. Mon.
 B. Flor. U. Stallb. pr.

ἐξ ἀνάγκης] ἔξαν. Vind. BE.
 E θεάσασθαι] θεάσεσθαι Ang.
 B.

φθορὰς] φθορᾶς Vind. F.
 διαφθορὰς Ang. B. Flor. RT.

διόλλυται] διώλλυται Vind. F.
 διόλληται Vind. E. διώλλυται
 Par. K. sec. Bip. In Mon. B.
 alterum λ a m. s. int. vers. ad-
 ditum.

οὓς δὴ] Ante haec Ficinus
 nempe et hoc animadvertendum
 addidit.

μετὰ τοῦτο] μετατοῦτο Vind.
 BE. Mon. B. Ald. Bas. ab.

αὖ τὰς] αὐτὰς Vind. F. et
 scholiastes sec. Ruhnk. (αὖ τὰς
 sec. Bekk.)

491 αὐτῆς] αὐτοῖς, sup. ης, Vat.
 B.

φύσεις] φύσης Mon. B. a m.
 pr.

ἀφικνούμεναι] ἀφικόμεναι
 schol. In Mon. B. o a m. pr.
 omisum.

πολλαχῆ] πολλαχοῦ Par. K.
 πανταχῆ] πανταχοῦ idem. pas-
 sim Fic.

καὶ ἐπὶ πάντας] καὶ ἐπιπάντ.
 Vind. E. om. Fic.

φιλοσοφία] φιλοσοφία Ald.
 Bas. ab.

δὲ] δὴ Vind. B. Vat. M.
 διαφθορὰς] διαφορὰς Vat. B.
 διαφορὰς Vind. E.

ἂν] ἔάν Lob. Vind. B. Vat.
 BM.

πειράσομαι] πειράσωμαι Vind.
 F. Ang. B. Flor. R.

ὁμολογήσει] ὁμολογήσαι Vind.
 F.

πάντα] πάντ' idem et unus
 vel plures Bekkerianorum, qui
 notam omisit. Fuerit Ang. B.

προσετάξαμεν] προετάξαμεν
 Par. K.

δὴ] δὲ, sup. η, Vind. F.
 τελείως] τελείως Mon. B. Flor.
 U.

μέλλοι] μέλλει Par. K. sec.
 Bip. Astius in tert. et Stallbau-
 mius praeunte Matthiae gramm.
 p. 942. et Heindorfium ad Parmen.
 §. 71. conferrī iubente, qui
 nonnulla exempla dictionis εἰ μέλ-
 λει apposuit, in quibus indicati-
 vus ita, ut ipso Parm. loco, sane
 requiritur. Nostro loco etsi ferri
 μέλλει posset, tamen μέλλοι ob
 praeteritum προσετάξαμεν plane
 legitimum est.

Τούτων δὴ τῶν ὀλίγων σκοπεῖ ὡς πολλοὶ ὄλεθροι καὶ μεγάλοι. Τίνες δὴ; Ὁ μὲν πάντων θαυμασιότατον ἀκοῦσαι, ὅτι ἐν ἑαστον ὦν ἐπηνέσαμεν τῆς φύσεως ἀπόλλυσι τὴν ἔχουσαν ψυχὴν καὶ ἀποσπᾶ φιλοσοφίας. λέγω δὲ ἀνδρίαν, σωφροσύνην καὶ πάντα, ἃ διήλθομεν. Ἄτοπον, ἔφη, ἀκοῦσαι. Ἔτι τοίνυν, ἦν δ' ἐγὼ, C πρὸς τούτοις τὰ λεγόμενα ἀγαθὰ πάντα φθείρει καὶ ἀποσπᾶ, κάλλος καὶ πλοῦτος καὶ ἰσχύς σώματος καὶ ξυγγένεια ἐρόωμένη ἐν πόλει καὶ πάντα τὰ τούτων οἰκεῖα· ἔχεις γὰρ τὸν τύπον ὦν λέγω. Ἐχω, ἔφη· καὶ ἠδέως γ' ἂν ἀκριβέστερον ἃ λέγεις πυνθοίμην. Λαβοῦ τοίνυν, ἦν δ' ἐγὼ, ὅλου αὐτοῦ ὀρθῶς, καὶ σοι εὐδηλόν τε φανεῖται, καὶ οὐκ ἄτοπα δόξει τὰ προειρημένα περὶ αὐτῶν. Πῶς οὖν, ἔφη, κελεύεις; Παντὸς, ἦν D δ' ἐγὼ, σπέρματος περὶ ἢ φυτοῦ, εἴτε ἐγγείων εἴτε

B ὀλίγας] Stephanus in m. ὀλίγοις coniecit vel ἐν ὀλίγοις, quem admodum Ficinus legerit: raro in paucisque oriri. Sed haec Ficini verba sensum vulgatae codicumque omnium lectionis accurate declarant.

ἦ] ἢ Vind. E. Ἡ Ald.

καὶ μεγάλοι] om. Vind. E. maximeque Fic.

Ὁ μὲν] Nam quod Fic.

θαυμασιότατον] θαυμασιώτατον Vind. E.

ἀποσπᾶ] ποσπᾶ idem. plerumque detorquet Fic.

ἀνδρίαν] ἀνδρείαν Lob. Vind. F. Flor. ACRTV. Stallb. Conf. ad p. 490. C. notata.

ἃ διήλθομεν] ἃ νῦν δὴ δι. Vat. M.

τοίνυν] om. Lob. Vind. B. Vat. BM. Fic. ἔτι τοίνυν, porro vero, in enumerationibus dici solet ubi ventum est ad aliquid, quod maxime argumento coniunctum maximeque nunc commemorandum et superioribus addendum videtur. Sic paullo post p. 493. A. Criton. p. 52. C: ἔτι τοίνυν ἐν αὐτῇ τῇ δίκῃ ἐξῆν σοι

φυγῆς τιμήσασθαι, εἰ ἐβούλον. Phaedon. p. 109. A: πρῶτον μὲν τοίνυν, ἢ δ' ὅς, τοῦτο πέπεισμαι. Καὶ ὀρθῶς γ', ἔφη ὁ Σιμμίας. Ἔτι τοίνυν, ἔφη, πάμμεγά τι εἶναι αὐτό.

κάλλος] om. Mon. B.

ὦν] ὄν Vind. B. Vat. M.

γ' ἂν] γὰρ Vind. F. Ang. B. Flor. R.

πυνθοίμην] ποιθοίμην, sup. a m. s. v, Vind. F.

τοίνυν] om. Fic.

εὐδηλόν τε] ἐνδηλόν τε Vind. B. Vat. M. τε om. Vat. B.

ἄτοπα] ἄτοπον Par. DK.

δόξει] δοξάζει Bas. b.

προειρημένα] dicta Fic.

αὐτῶν] αὐτοῦ Lob. Vind. BF. Mon. B. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. Ang. B. Flor. RTU.

Παντὸς] πάντως Par. A. Vind. E. Vat. H. et a m. pr. Ven. B. Contrario errore Tim. p. 51. A. Par. A. Vind. CCCXXXVII. et pauci deteriores παντὸς pro πάντως scriptum habent.

σπέρματος περὶ ἢ φυτοῦ] φ. D π. ἢ σπ. Mon. B. Flor. U. ἢ φυτοῦ om. Fic.

ἐγγείων] ἀγγείων Flor. AC. et, sup. ε, Vat. H.

τῶν ζώων, ἴσμεν, ὅτι τὸ μὴ τυχὸν τροφῆς, ἧς προσήκει ἐκάστῳ, μηδ' ὄρας μηδὲ τόπου, ὅσα ἂν ἐρῶμενέστερον ἦ, τοσοῦτῳ πλειόνων ἐνδεῖ τῶν προπόντων· ἀγαθῷ γάρ που κακὸν ἐναντιώτερον, ἢ τῷ μὴ ἀγαθῷ. Πῶς δ' οὐ; Ἔχει δὴ, οἶμαι, λόγον τὴν ἀρίστην φύσιν ἐν ἄλλοτριωτέρῳ οὐσαν τροφῇ κάκιον ἀπαλλάττειν τῆς φαύλης. Ἔχει. Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγὼ, ᾧ Ἀδείμαντε, καὶ τὰς ψυχὰς οὕτω φῶμεν τὰς εὐφροσύνας κακῆς παιδαγωγίας τυχοῦσας διαφερόντως κακὰς γίνεσθαι; ἢ οἶει τὰ μεγάλα ἀδικήματα καὶ τὴν ἄκρατον πονηρίαν ἐκ φαύλης, ἀλλ' οὐκ ἐκ νεανικῆς φύσεως τροφῇ διολομέ-

ἐρῶμενέστερον] ἐρρωμενέστερος Vat. H. Flor. AC. ἐρρωμενεστέρας Vind. E. generosius ac vehementius Fic.

ἐν ἄλλοτριωτέρῳ οὐσαν τροφῇ] ἐν ἄ. οὐσα τρ. Vind. F. si sub adversa forma nutriatur Fic. Inde Heusdius spec. pag. 29. ἐν ἄλλοτρίῳ τραφεῖσαν τροφῇ scribendum coniecit, parum eleganter, ut mihi videtur, et male offensus comparativo, qui propriam h. l. vim obtinet. Socrates enim hoc dicit, ex duabus naturis, quarum una optima, altera vilis sit, ubi neutri conveniens nutritio obtigerit, optimam peius ea re affici et maius detrimentum capere, quam vilem, quia magis adversa et aliena nutritione utatur, quam illa. Pluribus enim opus habens plura sibi deesse sentiat necesse est: πλειόνων ἐνδεῖ τῶν προπόντων.

κάκιον ἀπαλλάττειν] deteriorē evadere Fic. Id vero neque ex antecedentibus efficitur neque omnino verum neque verbis Graecis significatum est, quae quomodo intelligenda putem, modo dixi. Minime igitur probandum, quod ex Boeckhii coniectura in Min. p. 103. proposita Stallbaumius in textum recepit, κακίον ἀπαλλάττειν.

φαύλης. Ἔχει.] φαύλης ἔχειν. Lob. Vind. B. Nec aliter in Vat. M. scriptum videtur, ex quo Bek-

kerus ut ex Vind. B. ἔχειν enotavit, de interpunctione tacuit.

παιδαγωγίας] παιδαγωγείας E Vind. B. Pollux II. 20: καὶ ἡ παιδαγωγία παρὰ Πλάτωνι. Cf. Tim. p. 89. D.

γίνεσθαι;] γίν. Vind. B. γίνεσθαι. Ald. Steph.

ἄκρατον] ἀκροτάτην γρ Ven. B. extremam Fic.

τροφῇ] μορφῇ Flor. C. om. Lob. Vind. B. Vat. M.

διολομένης] Ita Par. A. Ven. C. Flor. C. (ut quidem in sec. Stallbaumius docet; in pr. διεχομένης in Flor. C. διολυμένης in Flor. V. a m. s. scriptum idque a Bekkero receptum tradiderat.) et, sup. a m. s. v, Vind. F. corrupto (ingenio) Fic. διελομένης Vat. H. διεφθαρμένη Vind. E. διολλυμένης reliqui codices editionesque praeter Bekkerianam; quod ferri nequit. Non dum corrumpitur natura, sed quum corrupta est, egregia illa facinora edit. Nostram lectionem tuetur et Pausaniae locus ab Astio iam significatus L. VII. c. 17. §. 3. Bekk. Ἀπιδόντι οὖν ἐς τοῦτό μοι τοῦ Νέρωνος τὸ ἔργον ὀρθότατα εἰρηκέναι Πλάτων ἐφαίνετο, ὁ Ἀρίστανος, ὅποσα ἀδικήματα μεγέθει καὶ τολμήματι ἐστίνι περρηκότεα, οὐ τῶν ἐπιτυχόντων εἶναι ταῦτα ἀνθρώπων, ψυχῆς δὲ γενναίας ὑπὸ ἀτόπου παιδείας διεφθαρμένης.

γίνεσθαι] γενέσθαι Flor. T.

νης γίνεσθαι, ἀσθενῆ δὲ φύσιν μεγάλων οὔτε ἀγαθῶν οὔτε κακῶν αἰτίαν ποτὲ ἔσεσθαι; Οὐκ, ἀλλὰ, ἧ δ' ὄς, οὔτως. Ἦν τοίνυν ἔθεμεν τοῦ φιλοσόφου φύσιν, ἂν 492 μὲν, οἴμαι, μαθήσεως προσηκούσης τύχῃ, εἰς πᾶσαν ἀρετὴν ἀνάγκη ἀξανομένην ἀφικνεῖσθαι, ἐὰν δὲ μὴ ἐν προσηκούσῃ σπαρεῖσά τε καὶ φυτευθεῖσα τρέφεται, εἰς πάντα τάναντία αὐ, ἐὰν μὴ τις αὐτῇ βοηθήσας θεῶν τύχῃ. ἧ καὶ σὺ ἡγήῃ, ὥσπερ οἱ πολλοὶ, διαφθειρομένους τινὰς εἶναι ὑπὸ σοφιστῶν νέους, διαφθείροντας δὲ τινὰς σοφιστὰς ἰδιωτικούς, ὅτι καὶ ἄξιον λόγου, ἀλλ' οὐκ αὐτοὺς τοὺς ταῦτα λέγοντας μεγίστους μὲν εἶναι σο- B

οὔτε — οὔτε] *vel — vel* Fic. ἔσεσθαι;] ἔσεσθαι. Ald.

Οὐκ, ἀλλὰ] οὐκ ἀλλὰ Vind. E. οὐκ ἀλλὰ Vind. F. Ficinus Adimantum Non certe respondentem fecit.

Ἦν] ἦν Vind. E.

492 μὲν] μὴ Lob. Vat. M. et punctis circumpositis Vind. B.

τύχῃ] τύχοι Lob. Etiam Vind. F. οἱ super η adscriptum habet. ἀρετῆν] ἀρετὴν μὲν Ald. Bas. ab. Steph. Ast. pr.

ἀξανομένην] Ita Bekkerus secundum Par. ADK. de quo Bipontini tacent, Ven. C. Vat. BM. Vind. B. Mon. B. Ang. B. quibus accedunt Lob. et Vind. F. ἀξομένην Vind. E. et quantum ex Bekkeri et Stallbaumii silentio efficitur, Ven. B. Vat. H. Florentinique omnes cum editis ante Bekkerum. *semper proficiendo* Fic. Immo *dum adolescit*.

μὴ ἐν] ἐν μὴ editiones ante Bekkerum, qui secundum eosdem codices, qui ἀξανομένην prae-buerunt, μὴ ἐν scripsit, de Ven. B. Vat. H. iterum nihil ostendit. μὴ ἐν mei quoque et Florentini omnes habent et Bipontini ex Par. K. enotarunt. Cf. Leg. L. II. p. 671. D: μὴ μετὰ ἀρχόντων ἀποροῦσθων. Eurip. Phoen. 536: οὐκ εὖ λέγειν χρῆ μὴ πλὶ τοῖς ἔργοις καλοῖς. et alia exempla inter ea, quae Fischerus contulit ad Criton. p. 187. sq.

σπαρεῖσά τε καὶ φυτευθεῖσα]

Haec Astius in tert. uncis inclusit, quum in pr. et sec. sine nota tramisisset. Neque vero dubitandum est, quin Socrates eis usus sit, ut statim ab initio vitae educationem vim suam exserere demonstraret. — In Ven. C. τε omissum est.

αὐτῇ βοηθήσας θεῶν] αὐ. θ. β. Lob. θ. αὐ. β. Vat. M. θ. αὐτῶ β. Vind. B. αὐτῇ βοηθήσας (a m. s. id correctum in —ήσας) θεῶν Vind. F.

τύχῃ] τύχοι Lob.

ἧ] ἧ Lob. Vind. B.

ἡγή] ἡγῆ Vind. F. et recentiores.

διαφθειρομένους] δ. μὲν Mon. B. Flor. U. Stallb. μὲν saepe interpolatum est. Cf. Vol. I. p. 162, a. n. 7. 184, a. n. 1.

ὅτι καὶ ἄξιον λόγου] Haec verba Ficinus non omisisse, sed perperam intellexisse videtur, quum ita sit interpretatus: *An tu quoque putas, quemadmodum multi, verum esse quosdam adolescentes a sophistis corrumpi, corruptores vero eorum sophistas quosdam esse privatos: ac non eos potius etc.* Inter recentiores unus Astius in tert. verum sensum assecutus est: — *et corruptores esse sophistas privatos, adeo ut sit dignum quod commemoretur.* Scilicet nonnullam corrumpendi vim sophistis Socrates concedit, sed hoc ipsum corrumpere rem nullius momenti esse

φιστάς, παιδεύειν δὲ τελεώτατα καὶ ἀπεργάζεσθαι οἷους
 βούλονται εἶναι καὶ νέους καὶ πρεσβυτέρους καὶ ἄνδρας
 καὶ γυναῖκας; Πότε δὴ; ἢ δ' ὅς. "Ὅταν, εἶπον, ξυγκα-
 θεζόμενοι ἄνθρωποι πολλοὶ εἰς ἐκκλησίας ἢ εἰς δικαστήρια
 ἢ θέατρα ἢ στρατόπεδα ἢ τινα ἄλλον κοινὸν πλῆθους
 ξύλλογον ξὺν πολλῷ θορύβῳ τὰ μὲν ψέγωσι τῶν λεγο-
 μένων ἢ πραττομένων, τὰ δὲ ἐπαινῶσιν, ὑπερβαλλόν-
 τως ἐκάτερα καὶ ἐκβοῶντες καὶ κροτοῦντες, πρὸς δ' αὐ-
 τοῖς αἴ τε πέτραι καὶ ὁ τόπος, ἐν ᾧ ἂν ὦσιν, ἐπηγοῦν-
 τες διπλάσιον θόρυβον παρέχωσι τοῦ ψόγου καὶ ἐπαί-

ostendit. — καὶ om. Vind. E. Vat. H. Flor. ACTV. et a m. pr. Ven. B.

τοὺς] om. Vind. E. Vat. H. Flor. AC.

B παιδεύειν δὲ τελεώτατα] π. τε τελ. Ang. B. Flor. R. Vind. F. docere item prorsus Fic.

νέους] νέονος Vind. E.

ἄνδρας] αἰδρας Ald.

δὴ] δέ Lob. Vind. B. Vat.

BM. et a m. s. Ven. B.

ξυγκαθεζόμενοι] συγκ. Vind. F. Flor. R.

ἐκκλησίας ἢ εἰς δικαστήρια] δικ., ἢ εἰς ἐκκλ. Lob. Vind. B. Vat. M.

θέατρα] εἰς θ. Flor. T.

πλήθους] τοῦ πλ. Mon. B.

ξύλλογον] σύλλ. Vind. B. Mon.

B. Flor. U.

ξὺν] σὺν Vind. F.

ψέγωσι] ψέγουσι idem et Flor.

T.

πραττομένων] πρατταμένων Ald.

δὲ] δ' Vind. E. Vat. H.

ἐπαινῶσιν] ἐπαινοῦσιν Vind. F.

C δ' αὐτοῖς] δὲ αὐ. Vind. E. Flor. ACTV.

αἴ τε πέτραι καὶ ὁ τόπος, ἐν ᾧ ἂν ὦσιν] parietes quoque et laquearia Fic. Videntur rupes foro Attico imminentes et theatrum Atticum significari. — Pro πέτραι in Mon. B. a m. pr. erat παῖτραι.

παρέχωσι] παρέγουσι Vind. F. τοῦ ψόγου καὶ ἐπαίνου] lau-

dantium ipsorum vituperantium-que Fic. Inter ψόγου et καὶ Vind. EF. Ven. B. Ang. B. Flor. ACRT. cum editis ante Bekkerum τε interpositum habent.

δὴ] δὲ Vind. F. Ang. B. Flor. R. et; sup. δὴ, Par. K. Matthiae gramm. p. 1209. hunc locum inter eos referens, qui δὴ in apodosi habeant, non animadvertit ὅταν initio proximi sermonis ad πότε δὴ referendum ideoque post ἐπαίνου plene interpungendum esse.

τῷ τοιούτῳ] τοῖς τοιούτοις Ang. B. Flor. R. In Vind. F. οἷς — οἷς a m. s. superscriptum est.

τὸ λεγόμενον] τὸν λ. Vind. E. Vat. H. (adolescentem) illum Fic. „Affertur et alia lectio, τὸν λεγόμενον: sed mendosam esse puto. Sic supra [p. 13. ad Theaet. 209. B.] τῶν λεγομένων, pro illis ipsis verbis τὸ λεγόμενον, quae proverbii praefiguntur, irrepsisse ostendimus.“ Steph. annot. p. 22.

τίνα] τίνα ἂν Mon. B. Flor. U.

ἔχειν] ἔχειν Lob. Vind. B. Vat. BM. Bas. b.

αὐτῷ] rumoribus hisce (obstere) Fic. Referendum est ad νέον.

ιδιωτικὴν] ἰδιώτην Vind. F. κατακλυθεῖσαν] κατακλυθεῖσαν Lob. Vat. B. Par. K. sec. Bekk. κατακλυθεῖσαν sec. Bip. κατακλυθεῖσαι Vind. E.

νου. ἐν δὴ τῷ τοιούτῳ τὸν νέον, τὸ λεγόμενον, τίνα οἶει καρδίαν ἴσχειν; ἢ ποίαν ἂν αὐτῷ παιδείαν ἰδιωτικὴν ἀνθέξειν, ἣν οὐ κατακλυσθεῖσαν ὑπὸ τοῦ τοιούτου φόγου ἢ ἐπαίνου οἰχῆσεσθαι φερομένην κατὰ ῥοῦν ἢ ἂν οὗτος φέρῃ, καὶ φήσειν τε τὰ αὐτὰ τούτοις καλὰ καὶ αἰσχροῦ εἶναι, καὶ ἐπιτηδεύσειν ἄπερ ἂν οὗτοι, καὶ ἔσεσθαι τοιοῦτον; Πολλή, ἢ δ' ὅς, ὡς Σώκρατες, ἀνάγκη. **D** Καὶ μὴν, ἣν δ' ἐγὼ, οὐπω τὴν μεγίστην ἀνάγκην εἰρήκαμεν. Ποίαν; ἔφη. Ἦν ἔργῳ προστιθέασι λόγῳ μὴ πείθοντες οὗτοι οἱ παιδευταὶ τε καὶ σοφισταί. ἢ οὐκ

τοῦ] *om.* Lob. Vind. B. Vat. M.

οἰχῆσεσθαι] οὐκ οἰχ. iidem et Bas. b. οὐκ ante οἰχῆσεσθαι „ex quodam vet.“ afferri monuit etiam Steph. p. 22. eamque particulam ita tantum locum habere posse statuit, si loco suo pellatur ea, quae est ante κατακλυσθεῖσαν. „nam duas quidem negationes apud Graecos in multis loquendi generibus magis negare non ignoro, verum hae non diversis eodem tamen pertinentibus verbis iungerentur, sed uni eidemque οἰχῆσεσθαι. neque enim οὐ quae est ante participium κατακλυσθεῖσαν cum ipso iungitur, sed cum οἰχῆσεσθαι: quanvis non scribatur, οὐκ, sed οὐ.“ cuius adnotationis extrema pars mihi parum digna Stephano videtur.

φερομένην κατὰ ῥοῦν] *κ. ῥ. φ.* Ven. B. *κ. νοῦν φ.* Vind. E.

ἢ] οἱ Ven. B. Vind. E. Mon. B. Vat. H. Flor. ACTUV. Stallb. pr.

φέρῃ] φέροι Ven. B. Vind. E. In Ald. punctum, in reliquis fere editionibus signum interrogandi appositum est, cuius loco ob sequentium nexum artiosem cum Ast. pr. sec. comma feci. Nam quod verbi φήσειν aliud atque verbi οἰχῆσεσθαι subiectum est, non obstat, quo minus verba ipsa pariter ad οἶει referenda et non aliter distinguenda sint, quam si legeretur: οὐκ οἶει τὴν παιδείαν αὐτῷ οἰχῆσεσθαι, καὶ αὐτὸν

φήσειν. Quid quod ne commate quidem dirimenda forent, nisi interiectum esset ἢ ἂν οὗτος φέρῃ. Nam illud αὐτὸν non per ellipsin omissum; sed ex superioribus repetendum est, quasi οὐκ οἶει αὐτὸν τῆς παιδείας ἐπιλήσεσθαι vel ἐπιπεσεῖσθαι praecessisset. Simili modo subiectum mutatur Phaedon. p. 64. E: Οὐκοῦν ὅλως δοκεῖ σοι, ἔφη, ἢ τοῦ τοιούτου πραγματεία οὐ περὶ τὸ σῶμα εἶναι, ἀλλὰ καθόσον δύναται ἀφεστάναι αὐτοῦ, πρὸς δὲ τὴν ψυχὴν τετράφθαι; Ἐμοιγε. in quibus verbum δύναται sequentia ἀφεστάναι et τετράφθαι ad τὸν τοιοῦτον potius, quam ad eius πραγματείαν pertinere docet.

ἐπιτηδεύσειν] ἐπιτηδεύειν Ald. Bas. ab. In Vind. F. σ int. vers. a m. pr. positum.

οὗτοι,] οὔτοι; Steph.

τοιοῦτον;] τοιοῦτον. Ald. Bas. ab.

προστιθέασι] τιθέασι Flor. T. **D**

Praepositio ad eos spectat, quibus necessitas admovetur. Perperam Stallbaumius in sec. comma, quo Stephanus non inepte post προστιθέασι erat usus, post λόγῳ posuit alterumque post μὴ πείθοντες addidit et haec verba sic interpretatus est: *quam ipso facto orationi adiungunt, non utentes persuasionem, prudentes isti magistri atque sophistae. quasi οὐ πείθοντες* esset.

ἢ] ἢ Lob.

οἶσθα, ὅτι τὸν μὴ πειθόμενον ἀτιμίαις τε καὶ χρήμασι καὶ θανάτοις κολάζουσι; Καὶ μάλα, ἔφη, σφόδρα. Τίνα οὖν ἄλλον σοφιστὴν οἶει ἢ ποίους ἰδιωτικούς λόγους
 E ἐναντία τούτοις τείνοντας κρατήσειν; Οἶμαι μὲν οὐδένα, ἢ δ' ὅς. Οὐ γὰρ, ἦν δ' ἐγὼ, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐπιχειρεῖν πολλὴ ἄνοια. οὔτε γὰρ γίννεται οὔτε γέγονεν οὐδὲ οὖν μὴ γένηται ἄλλοιον ἢθος πρὸς ἀρετὴν παρὰ τὴν τούτων παιδείαν πεπαιδευμένου, ἀνθρώπειον, ᾧ ἔταίρε· θεῖον μέντοι κατὰ τὴν παροιμίαν ἐξαιρωῶμεν λόγου· εὐ γὰρ χρὴ εἰδέναί, ὅτιπερ ἂν σωθῆ τε καὶ γένηται οἷον
 493 δεῖ ἐν τοιαύτῃ καταστάσει πολιτειῶν, θεοῦ μοῖραν αὐτὸ

τὸν] τὸ Par. A. Vat. H. Flor. ACV. quod non omnino ineptum, sed multo deterius est.

μάλα] μάλ' Vind. F. Ang. B.

Τίνα] τίν' iidem et Flor. R.

ποίους] quos alios Fic.

τούτοις] τούτους Ald. Bas. ab.

E τείνοντας] τείνοντα Par. K. sec. Bekk. πείθοντας Lob. Vind. B. Vat. M.

κρατήσειν] κρατῆσαι Vind. E. Vat. H. Flor. ACTV.

Οἶμαι μὲν οὐδένα] Nullius certe orationem Fic. Fortasse οὐδένας legit.

ἦν δ' ἐγὼ] om. Lob. Vind. B. Mon. B. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. Flor. U.

γίννεται οὔτε γέγονεν] γέγονεν οὔτε γίννεται Mon. B. Flor. U. (neque enim) fuit unquam nec est Fic.

οὐδὲ] οὐδ' Vind. BE. Conf. Vol. I. p. 206, a.

πεπαιδευμένον] παιπαιδ. Vind. E.

ἐξαιρωῶμεν] excipiamus Fic. ἐξαιρῶ Vind. E. (Ven. B. Flor. CT.) Ald. Bas. ab. Steph. ἐξαιρῶ Ast. sec. quemadmodum vulgatam corrigendam esse ostendit Heindorfius ad Theaet. §. 51. ἐξαιροῦμεν Vind. F. Par. DK. Ang. B. Flor. R. Ven. C. sec. Ast. ἐξαιροῦμεν Mon. B. Flor. U. ἐξαιρωῦμεν Par. A. Lob. Vat. BHM. Vind. B. Flor. AV. Ven. C. sec. Bekk. quod servatum in pr. Astius in tertia ed. et Stall-

baumius praeceunte Bekkero pro- perispomenon fecerunt. Cf. Rückertus ad Symp. p. 24. quem iam Vol. I. p. 240, a. in eadem re citavi.

λόγον] λόγον Lob. Ald. Bas. ab. „in praeced. edit. male λόγον. unde male quidam interpretantur cum Erasmo, Divinum excipio sermonem.“ Steph. in m.

σωθῆ τε] σωθῆτε Ald. Bas. ab. τε om. Flor. T.

δεῖ] δῆ Vind. F. Ang. B. Flor. R.

αὐτὸ] αὐτὸς Vind. F. Ang. B. 493 κακῶς] κακῶν Ald. Bas. a.

Οὐδ' ἐμοὶ ἄλλως] οὐδὲ μοι ἄλλ' ὡς Vind. E.

Ἐκαστος] Ἐκαστον. Ang. B. Steph. Ast. sec. In Mon. B. s cum litura, sed a m. pr. exaratum est. „In praeced. edit. scriptum est ἕκαστος, quum tamen sequatur παιδεύειν et καλεῖν. At Fic. quum deberet ἕκαστον mutare in ἕκαστος [immo ἕκαστος in ἕκαστον] maluit, retinendo ἕκαστος, ex παιδεύειν et καλεῖν facere παιδεύει et καλεῖ. vertit enim, Quisque eorum qui privatim accepta mercede homines erudiunt, quos quidem sophistas et aemulos artium appellant, nihil aliud docendum putat, quam multorum sententias, in quibus consentiunt, quoties congregantur: atque hanc sapientiam vocat. Genuina tamen lectio est ἕκαστον cum illis infinitivis, quia pen-

σῶσαι λέγων οὐ κακῶς ἔρεῖς. Οὐδ' ἐμοὶ ἄλλως, ἔφη, δοκεῖ. Ἐτι τοίνυν σοι, ἣν δ' ἐγὼ, πρὸς τούτοις καὶ τόδε δοξάτω. Τὸ ποῖον; Ἐκαστος τῶν μισθαρνούτων ιδιωτῶν, οὓς δὴ οὔτοι σοφιστὰς καλοῦσι καὶ ἀντιτέχνους ἡγοῦνται, μὴ ἄλλα παιδεύειν, ἢ ταῦτα τὰ τῶν πολλῶν δόγματα, ἃ δοξάζουσιν, ὅταν ἀθροισθῶσι, καὶ σοφίαν ταύτην καλεῖν, οἷόν περ ἂν εἰ θρέμματος μεγάλου καὶ ἰσχυροῦ τρεφομένου τὰς ὀργὰς τις καὶ ἐπιθυμίας κατεμάνθανεν, ὅπη τε προσελθεῖν χρὴ καὶ ὅπη B ἄψασθαι αὐτοῦ, καὶ ὅποτε χαλεπώτατον ἢ πραότατον καὶ ἐκ τίνων γίγνεται, καὶ φωνὰς δὴ ἐφ' οἷς ἐκάστοτε

dent haec a verbo δοξάτω.“ Steph. p. 22. Qui si paullo minus festinasset, neque nominativum non ferendum, neque Ficinum non alio in errore versatum statuisset. Nam δοξάτω σοι ἕκαστος παιδεύειν nullam reprehensionem habet; Ficinus autem procul dubio ita legebat: ἕκαστος τῶν μισθαρνούτων ιδιωτῶν, οὓς δὴ σοφιστὰς καλοῦσι καὶ ἀντιτέχνους, ἡγοῦνται μὴ ἄλλα παιδεύειν etc. et ἡγοῦνται pro οἴονται δεῖν accipiebat.

οὓς] οὓς τε Vind. F. In Flor. A. ὅτε super οὓς δὴ scriptum est.

ταῦτα] om. Ven. B. Vind. E. Vat. H. Flor. ACV.

δόγματα] om. Vind. F. Ang. B. Flor. R.

ἂν] om. Vat. B.

εἰ] ἢ Vind. F. a m. pr.

κατεμάνθανεν] κατελάμβανεν Flor. T.

B ὅπη τε] ὅποι τε Vind. E.

αὐτοῦ] αὐ. Lob.

χαλεπώτατον] χαλεπώτατα Par. K.

πραότατον] πραότατα idem. πραότερον Vind. B. et, sup. τ super ερ, Vat. M. (πρσ. Bas. ab. Steph. Ast. pr. sec.)

τίνων] Mon. B. extremum ν int. vers. a m. s. habet.

ἐφ' οἷς ἐκάστοτε] Ita Vind. E. ἄς ἐφ' ἐκάστοις Mon. B. Flor. U. Schleiermacherus et Stallbaumius. ἐφ' οἷς ἕκαστος reliqui codices

editionesque praeter Astii secundam, in qua ἄς ἐφ' οἷς ἐκάστοτ' ex coniectura scriptum est. „Torsit me hic locus tum propter ἕκαστος, et οἷς, quod ad verborum ἀκολουθίαν seu orationis structuram, tum propter φθέγγεσθαι, quod ad sensum attinet: tandem vero suspicatus sum ἕκαστος quidem in ἕκαστον, et οἷς in αἷς, at φθέγγεσθαι in θέγγεσθαι mutari debere. ut sit hic loci huius sensus, Et voces quas quum effert unumquodque illorum animalium (quamvis singulari antea usus fuerit) solet demulceri. Id est, quas quum efferri, indicant ipsum demulceri. Sic tamen et Fic. vertit quasi legeretur, καὶ φωνὰς δὴ ἄς ἕκαστος ἐφ' ἐκάστοις εἴωθε φθέγγεσθαι. nam ἕκαστος etiam retinet: quamvis non habeamus (ut opinor) quo referre possimus. Verum ita ille, Voces item quas in singulis quisque solet exprimere. quum tamen haec praecesserint, Veluti si quis vasti cuiusdam animalis bruti, robusti admodum, et ab homine enutriti, iras et cupiditates singulas observaverit, quáve ratione adire hoc deceat, qua attrectare: item quando vel ferocius est, vel mitius: et ex quibus caussis tale fiat. Quodsi extaret in quopiam exemplari haec lectio, καὶ φωνὰς ἄς ἐφ' ἐκάστοις ἕκαστον εἴωθε φθέγγεσθαι, minime reiiciendam censerem.“ Steph. ann. p. 22. sq.

εἴωθε φθέγγεσθαι, καὶ οἷας αὖ ἄλλου φθεγγομένου
 ἡμεροῦται τε καὶ ἀγριαίνει, καταμαθῶν δὲ ταῦτα πάντα
 ξυνουσία τε καὶ χρόνου τριβῆ σοφίαν τε καλέσειε καὶ
 ὡς τέχνην συστησάμενος ἐπὶ διδασκαλίαν τρέποιτο, μη-
 δὲν εἰδὼς τῇ ἀληθείᾳ τούτων τῶν δογμάτων τε καὶ ἐπι-
 θυμιῶν, ὅτι καλὸν ἢ ἀσχηρὸν ἢ ἀγαθὸν ἢ κακὸν ἢ δίκ-
 καιον ἢ ἄδικον, ὀνομάζοι δὲ πάντα ταῦτα ἐπὶ ταῖς τοῦ
 μεγάλου ζώου δόξαις, οἷς μὲν χαίροι ἐκεῖνο, ἀγαθὰ

Nisi sequentia οἷας αὖ ἄλλου φθεγγομένου nostrum φθέγγεσθαι ad ipsum animal referri iuberent, ἐφ' οἷς ἕκαστος retineri et pro ἐπὶ τούτοις ἅ ἕκαστος accipi atque ita explicari posset, ut animal ad ea, quae quisque aduentium pronuntiare soleat, et ipsum voces quasdam emittere dicatur. Ac nescio an non aliter Ficinus haec intelligi voluerit et voces exprimere ea significatione dixerit, qua ab optimis quibusque et a Caesare Gall. L. I. c. 32. §. 3. dictum est. Verum et sequentia obstant, et ipsum εἴωθε multo magis animali, quam aduentibus convenire apparet. Quum igitur vulgata et codicum plurimorum lectio ferri non posse videretur, quam minime ab ea discedendum et secundum librum haud contemnendum ἐκαστοτε pro ἕκαστος scribendum, Monacensem vero emendationem quamvis speciosam procul habendam putavi. οἷς, ut initio huius libri οἷ, pro οἷοις positum, et sensus loci hic est: atque etiam voces animalis cognosceret, quibus occasionibus eas quoties offerantur mittere soleat. Quod qui novit, ex vocibus colligere potest, quid animali acciderit et quo modo affectum sit, idque etiam utilius nutricio isti videri debet, quam ex occasionibus colligere posse, quas voces animal misurum sit, qui sensus Monacensis lectionis est.

οἷας] οἷαις Mon. B. Par. DK. Vat. HM. Flor. U. cum editis ante Bekkerum, quod aequè probabile erat.

ἡμεροῦται τε καὶ ἀγριαίνει] irritatur vel placatur Fic. Stephanus annot. p. 23. particulam καὶ (immo utramque, τε καὶ,) in ἢ mutandam vel pro ea accipiendam statuit, quorum neutrum verum. τε καὶ est vel — vel.

καταμαθῶν δὲ] Nescio, cur Matthiae gramm. p. 1247. de repetita post parenthesin particula δὲ agens hunc locum conferri iusserit, nisi forte optativos, qui sequuntur, non ab illo εἰ ante θρέμματος, quod cum indicativo κατεμάνθανεν constructum videret, sed a verbis οἷόν περ ἂν pendere statuens haec omnia (εἰ θρέμματος — ἀγριαίνει) parenthesis loco habuit. Sed illud ἂν non esse ad καλέσειε referendum subiecti defectus arguit, quum οἷόν περ ἂν τις, εἰ καταμάθοι dicendum fuisset, eodemque modo, quo in καὶν εἰ et ὄσανει, ad omissum εἴη pertinet vel nulli verbo adiunctum per se fere (etwa) significat. Optativus autem in sequentibus plane legitimus, indicativus in praecedentibus ideo positus videtur, quod neminem sanum illi rei cognoscendae operam dare simul significaret. Eum vero, qui daret, sapientiam hanc vocare magis iam credibile erat.

ταῦτα πάντα] singula Fic. πάντα om. Ven. B. a m. pr.

ξυνουσία] συν. Vind. F.
 καλέσειε] καλέσειεν idem.

ἐπὶ διδασκαλίαν] ἐπιδιδ. Vind. E. ἐπὶ διδασκαλία Par. K. sec. Bip.

καλῶν, οἷς δὲ ἄχθοιτο, κακὰ, ἄλλον δὲ μηδένα ἔχει
 λόγον περὶ αὐτῶν, ἀλλὰ τἀναγκαῖα δίκαια καλοῖ καὶ
 καλὰ, τὴν δὲ τοῦ ἀναγκαίου καὶ ἀγαθοῦ φύσιν, ὅσον
 473 διαφέρει τῷ ὄντι, μήτε ἑωρακῶς εἶη μήτε ἄλλῳ δυνατὸς
 δεῖξαι. τοιοῦτος δὴ ὢν, πρὸς Διὸς, οὐκ ἄτοπος ἂν σοὶ
 δοκεῖ εἶναι παιδευτής; Ἐμοιγ', ἔφη. Ἡ οὖν τι τούτου
 δοκεῖ διαφέρειν ὁ τὴν τῶν πολλῶν καὶ παντοδαπῶν ξυ- D
 νιόντων ὀργὴν καὶ ἡδονὰς κατανενοημένα σοφίαν ἡγού-

C ὀνομάζοι δὲ] ὀνομάζει δὲ Lob.
 Vind. B. Ven. B. Vat. M. (nisi
 forte Bekkerus Venetum perpe-
 ram pro Vindobonensi, quem omi-
 sit, significavit.) ὀνομάζοι τὲ Ang.
 B. Flor. R. ὀνομάζεται, e corr.
 ὀνομάζει τὲ, Vind. F.

πάντα ταῦτα] *singula* Fic.
 ταῦτα πάντα Lob. Vind. BEF.
 Vat. BHM. Ven. B. Par. K. Ang.
 B. Flor. ACRTV. Stallb. πάντα
 haud dubie gravius h. l. quam
 ταῦτα, contra ac paullo ante,
 ubi ταῦτα merito in omnibus co-
 dicibus priorem locum tenuit, qui
 hic alteri recte in Par. A. Mon.
 B. Ven. C. Par. D. Flor. U. edi-
 tisque reliquis assignatur. Sensus
 enim non is, quem Matthiae
 p. 1168. et Stallbaumius statuunt,
 quem alibi dictio ὀνομάζειν τι
 ἐπὶ τινι habet, sed hic videtur:
*omnibus his nominibus secundum
 magni animalis opiniones utere-
 tur, ita ut eis utens totus pen-
 deret ab istis opinionibus; quem-
 admodum ἐπὶ τινι εἶναι et simi-
 lia dicuntur.*

χαίροι] χαίρει Lob. Vind. F.
 Ven. C. Par. K. Vat. HM. Flor.
 ACRT. In Vind. B. χαίροι cum
 corr. in o scriptum est.

ἐκεῖνο] ἐκεῖνα Flor. AC. et
 commate anteposito, Vind. E.

ἀγαθὰ] ἀγαθὸν Vat. B. Vind.
 F. et, sup. ἄ, Lob.

ἔχει] ἔχει Vind. F. Flor. RT.
 τἀναγκαῖα] τἀναγκαῖα Ald.
 καλοῖ] καλοῖη Vind. B. καλεῖ
 Vind. F. Vat. M. Flor. RT. et,
 sup. οἷ, Par. K.

τῷ ὄντι] τῶντι Vind. E.

ἄλλῳ] *aliis* Fic.

δυνατὸς] δυνατὸν Bas. b.

δεῖξαι.] δεῖξαι. Astius. Mat-
 thiae gramm. p. 1017. etiam mi-
 nore cum interpunctione haec le-
 gere videtur.

ὢν] ὄν Vind. F.

δοκεῖ] Ita Par. A. Vind. F.
 Mon. B. Ang. B. Vat. H. Flor.
 ACRTUV. Bekkerus et in pr.
 Stallb. δοκῆ reliqui codices Bek-
 kerii, Lob. Vind. B. Ald. Bas. ab.
 Steph. Ast. pr. δοκοῖη Ast. sec.
 probante Matthiae l. c. δοκοῖ
 Vind. E. Ast. tert. Stallb. sec.
videbitur Fic. Cf. L. III. p. 422.
 B: εἰς πύκτης ὡς οἶόν τε κάλλι-
 στα ἐπὶ τοῦτο παρεσκευασμένος
 δυοῖν μὴ πύκταιν, πλουσίῳ δὲ
 καὶ πύκτον οὖν ἂν δοκεῖ σοὶ
 ῥαδίως μάχεσθαι; quo loco item
 δοκῆ in parte codicum et in edi-
 tionibus antiquis legitur, neque
 Stallbaumius ἂν ad infinitivum
 pertinere non vidit, quod nostro,
 cuius prorsus eadem ratio est,
 negat.

Ἐμοιγ'] ἔμοιγε Lob. Vind. B.

Ἡ] ἠ Vind. EF.

οὖν] *om.* Fic.

τι] τί Vind. E. *om.* Vind. F.

τούτου] τοῦτο, a m. s. τού-
 τῳ, Vind. F.

ὁ] ὁ Vind. E. Idem in Vind.
 F. ante lituram fuisse videtur.

ὅτι Lob. Vind. B. Par. DK. Vat.
 M. et a m. pr. Vat. B. Ven. C.

ὁ τὸ Mon. B. Flor. U. et a m.
 s. Vat. B. ὅστις margo Par. D.

σοφίαν] σοφίας Mon. B.

D

μενος, εἴτ' ἐν γραφικῇ εἴτ' ἐν μουσικῇ εἴτε δὴ ἐν πολιτικῇ; ὅτι μὲν γὰρ, εἴαν τις τούτοις ὁμιλῇ ἐπιδεικνύμενος ἢ ποιήσιν ἢ τινα ἄλλην δημιουργίαν ἢ πόλει διακονίαν, κυρίους αὐτοῦ ποιῶν τοὺς πολλοὺς πέρα τῶν ἀναγκαίων, ἢ Διομήδεια λεγομένη ἀνάγκη ποιεῖν αὐτῶ ταῦτα, ἃ ἂν οὔτοι ἐπαινῶσιν· ὡς δὲ καὶ ἀγαθὰ καὶ

εἴτ' ἐν μ.] εἴτ' ἐμ. Mon. B.

δὴ] δὲ Vind. E.

ὅτι μὲν γὰρ.] patet enim quod Fic. supplens quod scriptorem omisisse putaret. Etiam Stallbaumius ellipsin statuit verborum δῆλον seu φανερόν ἐστί, eamque comparat illi, quae post εἰ μὲν usitata est. Sed Diomedeam, qualis in proverbio sit, necessitatem illi iniungi manifestum dicere Socrates vix poterat ita, ut hoc manifestum supplendum relinqueret, neque exemplum talis ellipsis a Stallbaumio aut ab aliquo eorum, quos citavit, allatum est. Itaque constructione potius excidisse scriptorem, et quum ὅτι μὲν γὰρ, εἴαν τις τούτοις ὁμιλῇ, ταῦτα ποιῇ, οὐ θαυμαστόν, ἀλλὰ καὶ πᾶν ἀναγκαῖόν ἐστι vel simile in animo habuisset, ad necessitatis significationem augendam posteriora conformasse et particulae ὅτι initio positae oblitum esse dixerim.

ὁμιλῇ] ὁμιλοῖ ante corr. Vind. F.

ἢ] om. Ald. Bas. a.

τινα ἄλλην] ἄλλην τινα Lob. Vind. B. Vat. M. Bas. b. minus bene. τῆς praeponi solet, ubi incerti notio, ἄλλος; ubi diversi praevalent. Sic paullo ante p. 492. B. ἢ τινα ἄλλον κοινὸν πλήθους ξύλλογον. 496. C: ἢ γὰρ πού τινι ἄλλω ἢ οὐδενὶ τῶν ἔμπροσθεν γέγονε. et saepe alibi; ideoque fit, ut, quoties particula comparans ἢ sequitur, fere ἄλλος τις, certe multo frequentius hoc, quam τις ἄλλος dictum inveniatur. Cf. Phaedr. p. 245. E. 258. A. 268. D. Contra semel in

eodem dialogo p. 273. A. — Ficinus τινα ἄλλην δημιουργίαν alterius 'artis opus interpretatus τινα neglexit.

πόλει] πόλεως Bas. b. Idem in Flor. T. super vulgato adscriptum et a Stephano in m. ut melius notatum est. („Malim πόλεως, ut in uno vet.“) Cf. Bernhardy synt. p. 93.

αὐτοῦ] Ita Bekkerus unum Ven. B. antestatus, de reliquis et de vulgata scriptura tacens. Etiam Mon. B. αὐτοῦ, Vind. B. punctum pro spiritu super a positum, reliqui mei cum Ald. Bas. ab Steph. Ast. Stallb. αὐτοῦ habent, quod Ficino quoque placuit, qui exhibeatque vulgo iudicandi operis auctoritatem ultra necessaria scripsit. αὐτοῦ Astius et Stallbaumius ad praegressa ποιήσιν, δημιουργίαν et διακονίαν referentes et verba πέρα τῶν ἀναγκαίων sequentibus inungentes necessitatis significationem ultra modum et inaudito loquendi genere augment, contra illius, qui sese multitudini probari studet, abiectionem non satis notant. Quamvis enim parum digne faciat qui multitudinis iudicio opera sua subiciat idque ratum habeat, quod illi de eis iudicaverint, et quamvis credibile sit eiusmodi artificem nihil facere, quod populo minus placere suspicetur, dici tamen nequit nullo modo fieri posse, quin ea faciat, quae illi placent, quia inter faciendum oblivisci decretorum multitudinis et ingenii sui impetu ferri ad alia et meliora potest. Sed qui semetipsum et totum potestati

καλὰ ταῦτα τῇ ἀληθείᾳ, ἤδη πάποτε τοῦ ἤκουσας αὐ-
 τῶν λόγον διδόντος οὐ καταγέλαστον; Οἶμαι δὲ γ', ἢ
 δ' ὅς, οὐδ' ἀκούσομαι. Ταῦτα τοίνυν πάντα ἐννοήσας E
 ἐκεῖνο ἀναμνήσθητι· αὐτὸ τὸ καλόν, ἀλλὰ μὴ τὰ πολλὰ
 καλὰ, ἢ αὐτό τι ἕκαστον καὶ μὴ τὰ πολλὰ ἕκαστα ἔσθ'
 ὅπως πλῆθος ἀνέξεται ἢ ἠγῆσεται εἶναι; Ἡμιστά γ', ἔφη. 494

eius tradiderit, eum quasi man-
 cipium oportet in omnibus eius
 sententiam sequi. Verum enim-
 vero quodammodo omnes, qui
 opera sua vel artis vel virtutis
 spectari et publice exstare vo-
 lunt, populi iudicio se subicere
 approbandique et reprobandi ar-
 bitrium ei permittere coguntur:
 ipsi probare vulgi approbationem
 non coguntur; et si quis tamen
 huius quoque rei necessitatem
 sibi imponit, is πέρα τῶν ἀναγ-
 καίων κυρίως αὐτοῦ ποιῶν τοὺς
 πολλοὺς dici potest. Itaque cum
 Bekkero et αὐτοῦ scribendum et
 comma, quod Ald. Bas. ab. et
 Astius post πολλοὺς, Stephanus
 et in sec. Stallbaumius ibidem et
 post ἀναγκαιῶν posuerunt, priori
 loco delendum putavi.

Διομήδεια] Ita Lob. Vind.
 BEF. et a m. s. Mon. B. item
 Ald. Bas. ab. Διομηδεῖα Mon. B.
 a m. pr. Steph. et recentiores,
 tacito analogiam vulgarem secuti,
 quam huc non pertinere docet
 Aristophanis versus Eccles. 1029:
 Καὶ ταῦτ' ἀνάγκη μοῦστι; B.
 Διομηδεῖά γε. Itaque ad ἠδυνέ-
 πεια et reliqua, quae Passovius
 in tabula prosodica II. ff. recen-
 suit, hoc adnumerandum, ceterum
 quod scholiastes Aristophanis
 de Thracum rege Diomede com-
 mentus est, illius loci gratia
 fictum et magis probabile id vi-
 detur, quod in scholio ad nostrum
 locum de Tydei filio narratur.

λεγομένη] λ. ἢ Lob. Vind. B.
 Vat. M. λ. ἢ Vat. B. λ. ἢ Ven.
 C. λ. ἢ Ven. B. In Vind. F. post
 λεγομένη et post ἀνάγκη litura
 est.

ποιεῖν] ποιεῖ Vind. F. cum
 litura in fine.

ταῦτα] πάντα (Ven. B.) editi
 ante Bekkerum.

ὡς] εἰ Lob. Vind. B. ἐς Vat.
 M.

δὲ καὶ] καὶ om. Vind. F. Flor.
 R. et Astii pr. et sec. ed. typo-
 thetae negligentia. Bekkerus, qui
 δὲ καὶ cum reliquis edidit, in
 comm. crit. δὲ καὶ pro δὲ in Vat.
 HM. legi tradens, nisi erravit,
 ὡς δὲ καὶ καὶ in utroque inven-
 nerat.

ἀγαθὰ καὶ καλὰ] καλὰ καὶ ἀγ.
 Lob. Vind. BF. Vat. BM. Ang.
 B.

του] om. Par. K.

δέ γ'] δέ γε Vind. EF.

Ταῦτα τοίνυν πάντα] πάντα E
 τοίνυν ταῦτα Vind. F. Ang. B.
 Flor. R.

ἐκεῖνο] et illud Fic.

ἀναμνήσθητι.] ἀναμνήσθητι,
 Steph. Ast. pr. sec. Priores nul-
 lam, posteriores plenam inter-
 punctionem habent.

καλὰ,] om. Ven. B. a m. pr.
 καλὰ. Ald. Bas. ab. Steph.

αὐτό τι] αὐτόδι Steph. Ast.
 pr. tac. Bip.

καὶ] καὶ ἀλλὰ Ang. B. Flor.
 RT. quamquam hi utrum habeant
 καὶ, an omittant, Stallbaumius
 ambiguum reliquit.

ἕκαστα] ἕκαστα. Ald. ἕκαστα,
 Bas. ab. Steph.

ἢ] om. Vind. F.

γ'] γε Lob. Vind. B.

Φιλόσοφον μὲν ἄρα, ἣν δ' ἐγὼ, πλήθος ἀδύνατον εἶ-
 ναι. Ἀδύνατον. Καὶ τοὺς φιλοσοφοῦντας ἄρα ἀνάγκη
 ψέγεσθαι ὑπ' αὐτῶν. Ἀνάγκη. Καὶ ὑπὸ τούτων δὴ
 τῶν ἰδιωτῶν, ὅσοι προσομιλοῦντες ὄχλῳ ἀρέσκειν αὐτῷ
 ἐπιθυμοῦσι. Δῆλον. Ἐκ δὴ τούτων τίνα ὁρᾷς σωτη-
 ρίαν φιλοσόφῳ φύσει, ὥστ' ἐν τῷ ἐπιτηδεύματι μείνα-
 σαν πρὸς τέλος ἐλθεῖν; ἐννόει δ' ἐκ τῶν ἔμπροσθεν.
 Β ὁμολόγηται γὰρ δὴ ἡμῖν εὐμάθεια καὶ μνήμη καὶ ἀν-
 δρία καὶ μεγαλοπρέπεια ταύτης εἶναι τῆς φύσεως. Ναί.
 Οὐκοῦν εὐθύς ἐν πᾶσιν ὁ τοιοῦτος πρῶτος ἔσται ἐν
 ἅπασιν, ἄλλως τε καὶ ἐὰν τὸ σῶμα φυῆ προσφερῆς τῇ

Φιλόσοφον] φιλοσόφῳ Vind.
 E. Verba φιλόσοφον μὲν οὖν,
 ἣν δ' ἐγὼ, πλήθος ἀδύνατον
 γενέσθαι sine auctoris nomine
 posuit Clemens Al. Strom. L. V.
 p. 655, 11. Bekkerus et Stallb.
 haec et proxime sequentia Socra-
 tem interrogantem faciunt, illa
 vero καὶ ὑπὸ τούτων etc. quo-
 rum tamen ratio eadem, non
 item. Mihi propter μὲν haec
 omnia affirmationi propria videntur.
 Ceterum post εἶναι etiam
 Lob. interrogationis notam habet.

ἄρα ἀνάγκη] ἀν. ἄρα Vind. F.
 Ang. B. Flor. R.

ψέγεσθαι] ψεύδεσθαι Par. K.
 sec. Bekk.

ὑπ' αὐτῶν] ὑπ' αὐτοῦ Bas. b.
 ab eo (sc. vulgo) Fic. Cf. Bern-
 hardy synt. p. 288.

Ἀνάγκη.] καὶ ἀνάγκη Vind. F.

αὐτῷ] αὐτὸ Vind. F. a m. pr.
 αὐτοῦ Flor. AC.

ἐπιθυμοῦσι.] ἐπιθυμοῦσιν. Bek-
 kerus. Ficinus hanc Socratis ὀ-
 ῖσιν ita contraxit: *Et a quibusque
 populo placere volentibus.*

B ἀνδρία] ἀνδρεία Lob. Vind.
 F. Flor. ACRTV. Stallbaum. ut
 p. 491. B.

ταύτης] ταύτη Vind. E.

φύσεως.] φύσεως; Ald. Bas.
 ab.

ἐν πᾶσιν] apud omnes Fic.
 Potius inter omnes sc. aequales.
 Recte vero hoc masculinum esse
 statuit Ficinus, quod circumpo-
 sita εὐθύς et ὁ τοιοῦτος arguunt,
 quorum prius etiam ineuntis aeta-
 tis significationem continet, ut
 propterea opus non sit Geerii
 coniectura diatr. in politices Plat.
 principia p. 58. πασίν pro πᾶσιν
 requirentis, quod Astius in sec.
 edidit, in tertia, ut Stallbaumius,
 probabile sibi videri ostendit, ad-
 dita tamen altera coniectura εὐ-
 θύς ἐκ παιδός. Neque vero am-
 biguitas ob sequens ἐν ἅπασιν
 vulgato adversaria, immo minor,
 quam in Geerii lectione est, si
 πᾶσιν masculinum esse certum
 est. Similiter πᾶσιν et ἅπασιν
 ad diversas res spectare videntur
 Leg. L. III. p. 723. C: τὸ μέν-
 τοι μεγάλων περὶ λεγομένων νό-
 μων καὶ μικρῶν εἰ ὁμοίως προ-
 ομιμάζεσθαι προστάττοιμεν, οὐκ
 ἂν ὁρθῶς λέγοιμεν. οὐδὲ γὰρ
 ἄσματος οὐδὲ λόγον παντὸς δεῖ
 τὸ τοιοῦτον δοῦν, καίτοι πέφυ-
 κέ γε εἶναι πᾶσιν, ἀλλ' οὐ χρη-
 στέον ἅπασιν. sc. προομιλίαις.

ὁ τοιοῦτος—ἅπασιν] om. Vind.
 B. Vat. M.

πρῶτος] post ἔσται Par. K.
 Antiatt. Bekk. an. pag. 111, 16:
 πρώτους τοὺς ἀρίστους. Πλά-
 των Πολιτεία, Ἡρόδοτος πρῶ-
 τῳ.

ψυχῆ; Τι δ' οὐ μέλλει; ἔφη. Βουλήσονται δὴ, οἶμαι, αὐτῷ χρῆσθαι, ἐπειδὴν πρεσβύτερος γίγνηται, ἐπὶ τὰ αὐτῶν πράγματα οἷ τε οἰκεῖοι καὶ οἱ πολῖται. Πῶς δ' οὐ; Ἐποκείδονται ἄρα δεόμενοι καὶ τιμῶντες, προ- C καταλαμβάνοντες καὶ προκολακεύοντες τὴν μέλλουσαν αὐτοῦ δύναμιν. Φιλεῖ γοῦν, ἔφη, οὕτω γίγνεσθαι. Τι οὖν οἶει, ἦν δ' ἐγὼ, τὸν τοιοῦτον ἐν τοῖς τοιούτοις ποιήσειν, ἄλλως τε καὶ ἐὰν τύχη μεγάλης πόλεως ἂν καὶ ἐν ταύτῃ πλούσιός τε καὶ γενναῖος καὶ ἔτι εὐειδής καὶ μέγας; ἄρ' οὐ πληρωθῆσεσθαι ἀμηχάνου ἐλπίδος, ἠγούμενον καὶ τὰ τῶν Ἑλλήνων καὶ τὰ τῶν βαρβάρων

ἐν ἄπασιν] Haec verba Mon. B. punctis ab antecedentibus et a sequentibus distincta quasi Adimanti exhibet; cui rationi ad ambiguitatem, de qua supra dixi, evitandam excogitatae proxime sequentia repugnant.

φυσῆ] φυσῆ προσφυσῆ cum linea sub altero Mon. B.

προσφερέης] προσφέρεεις Vind. F. προσμερέεις Vind. E. Vat. H. Flor. C. προσφερέεις Vind. B. Flor. AUV. cum editis ante Bekkerum, tacentibus Bipontinis. „Legitur etiam προσφερέης τῆ ψυχῆ: quam lectionem alteri praefero.“ Steph. annot. pag. 23. Utrum Ficinus legerit, ambiguum est: si corpus natura nactus sit animo conforme. Masculinum Stephanus non sine caussa praeferabat, quia longius ab interpolationis specie remotum est, elegantiusque verbum φυσῆ ad prius subiectum, quam ad novum (σῶμα) idque genitivo αὐτοῦ aegre carens refertur.

ἐπειδὴν πρεσβύτερος γίγνηται] cum adoleverit Fic. Pro γίγνηται Par. DK. Mon. B. Flor. U. editique praeter Bekk. omnes γένηται habent, quod Stallbaumio unice verum videtur, quia sententia haec sit: quum aetate magis provectus fuerit. Eam tamen sententiam nihil obstabat quo mi-

nus ita declararet Socrates: quum primum provecioris aetatis esse incipiat. ἐπειδὴν etiam alibi cum praesente poni constat; eius vero temporis, quo quis πρεσβύτερος dici possit, initium incertum est; denique illorum intererat tali iuvene primo quoque tempore uti. Simili fere modo πρεσβύτεροι γιγνόμενοι L. II. p. 378. D. dicuntur.

αὐτῶν] αὐ. Lob. Vind. BEF. Ald. Bas. ab.

πολίται.] πολῖται. Lob. Vind. E. πολῖται; Ald. Bas. ab.

ἄρα] δὲ ἄρα Ven. B. Vind. E. C Vat. H. Flor. ACRTV.

δύναμιν] virtutem atque potentiam Fic.

γοῦν] om. Fic.

οἶει] post ἦν δ' ἐγὼ Par. DK. Mon. B. Flor. U. editi ante Bekkerum.

ἦν] om. Ven. C.

ποιήσεν,] ποιήσεν. Ald. ποιήσεν; Bas. ab. Steph. Ast. pr.

μέγας;] μέγας. Ald. Bas. ab. ἄρ' ἄρ' Vind. F.

πληρωθῆσεσθαι] πληρωθῆσεται Ven. B.

ἐλπίδος,] ἐλπίδος; Ald. Bas. ab. Steph.

Ἑλλήνων — βαρβάρων] β. — ἐ. Lob. Vind. B. Vat. M.

D *ικανὸν ἔσεσθαι πράττειν, καὶ ἐπὶ τούτοις ὑψηλὸν ἐξαίρειν αὐτὸν, σχηματισμοῦ καὶ φρονήματος κενοῦ ἄνευ νοῦ ἐμπιπλάμενον; Καὶ μάλ', ἔφη. Τῷ δὲ οὕτω διατιθεμένῳ ἐάν τις ἠρέμα προσελθὼν τάληθῆ λέγῃ, ὅτι νοῦς οὐκ ἔνεστιν αὐτῷ, δεῖται δὲ, τὸ δὲ οὐ κτητὸν μὴ δουλεύσαντι τῇ κτήσει αὐτοῦ, ἄρ' εὐπετέες οἶει εἶναι εἰσακοῦσαι διὰ τοσούτων κακῶν; Πολλοῦ γε δεῖ, ἢ δ' ὅς. Ἐὰν δ' οὖν, ἦν δ' ἐγὼ, διὰ τὸ εὖ πεφυκέναι καὶ*
 E *τὸ ξυγγενὲς τῶν λόγων εἰς αἰσθάνηται τέ πη καὶ κάμ-*

ικανὸν ἔσεσθαι] i. εἶναι Vind. B. Vat. M. sufficere Fic.

πράττειν.] Ita Ald. πράττειν. Bas. ab. πράττειν; Steph. et recentiores. Sed ἐξαίρειν cum πληρωθῆσεσθαι potius, quam cum ἔσεσθαι aut πράττειν construendum esse satis per se liquet.

D *ἐξαίρειν] ἐξάρειν Vind. F. ἐξαρεῖν Vind. E. Vat. H. Ang. B. Flor. ACRTV. quemadmodum Stephano annot. p. 23. scribendum videbatur. Cf. Vol. I. p. 52, b. et Bernhardt synt. p. 371.*

αὐτὸν] αὐ. Vind. EF. ἐαντὸν Mon. B.

σχηματισμοῦ καὶ φρονήματος κενοῦ] φρ. κε. καὶ σχ. Lob. Vind. B. Vat. BM. Similes dictiones congressit Wytttenbachius ad Plut. I. pag. 70. Cf. Ruhnkenius ad Tim. p. 245.

*ἀνεῦ νοῦ] Prinstererius Propogr. Plat. p. 105. Stallbaumio referente hæc verba ex glossemate orta suspicatur, cui suspicioni ansam præbere potuit Themistius, qui, or. XXI. p. 251. B. hunc locum imitatus ista omisit: καὶ ἐπὶ ταύτῃ τῇ ἐξουσίᾳ ὑψηλὸν ἐξαίρειν αὐτὸν, φρονηματισμοῦ ἐμπιπλάμενον. Sed quæ sequuntur, ὅτι νοῦς οὐκ ἔνεστιν αὐτῷ, ea genuina esse docent, eademque Damascius apud Suidam in *Εὐπέιδιος*, quem locum Wytttenbachius indicavit, legisse videtur: κενοῦ φρονήματος ἄνευ νοῦ ἐμπιπλάμενον. Ceterum Petavius ad locum Themistii hunc nostrum citans nescio quo anctore*

ita scribit: καὶ ἐπὶ τούτοις ὑψηλὸν ἐξαίρειν αὐτὸν σχήματος κενοῦ, ἄνευ νοῦ, ἐμπιπλάμενον. et φρονήματος pro σχήματος scribendum censet.

μάλ'] μάλα Vind. E.

δῆ] μὴ Lob. Vind. B. Vat. M. om. Fic.

διατιθεμένῳ] Ita Lob. sed superscriptis ε super τι et ει super δε. Praesens istarum rerum, quæ animum adolescentis corrumpunt, continuationem demonstrat.

ἠρέμα] ἠρ. Mon. B. ante corr. Ficinus hoc cum tribus sequentibus ita declaravit: amice moneat dicens.

τάληθῆ] τάληθῆ Ald. Bas. ab.

ἔνεστιν] ἔστιν Flor. T. et a m. pr. Ven. B.

τὸ δὲ] τόδε Vind. E. om. Vind. F.

κτητὸν] τακτὸν Ald. Bas. a.

δουλεύσαντι τῇ κτήσει.] δουλεύσαντα τῇ κτίσει Vind. F.

εἰσακοῦσαι] Pollux L. II. 82: Πλάτων δὲ ξυνήκοοι καὶ εἰσακοῦσαι. Est audiendo quasi introrsus ad se recipere.

δεῖ] om. Vind. EF.

δ' οὖν] om. Vind. B. Vat. M.

ξυγγενὲς] συγγ. Mon. B. (Par. DK. Flor. ACRTUV.) Ald. Bas. ab. Steph. In Mon. B. commate perperam a τῶν λόγων distingui-

πιηται καὶ ἔλιηται πρὸς φιλοσοφίαν, τί οἰόμεθα δράσειν ἐκείνους τοὺς ἡγουμένους ἀπολλύναι αὐτοῦ τὴν χρείαν τε καὶ ἔταιρείαν; οὐ πᾶν μὲν ἔργον, πᾶν δ' ἔπος λέγοντάς τε καὶ πράττοντας καὶ περὶ αὐτὸν, ὅπως ἂν μὴ πεισθῆ, καὶ περὶ τὸν πείθοντα, ὅπως ἂν μὴ οἶός τ' ἦ, καὶ ἰδίᾳ ἐπιβουλεύοντας καὶ δημοσίᾳ εἰς ἀγῶνας καθιστάντας; Πολλή, ἣ δ' ὄς, ἀνάγκη. "Ἔστιν οὖν ὅπως 495 ὁ τοιοῦτος φιλοσοφήσει; Οὐ πάνυ. Ὁρᾶς οὖν, ἣν δ' ἐγὼ, ὅτι οὐ κακῶς ἐλέγομεν, ὡς ἄρα καὶ αὐτὰ τὰ τῆς

tur. Cf. L. III. p. 402. A: δι' οἰκειότητα.

εἰς αἰσθάνηται] οἷς αἰ. Vind. E. Par. K. sec. Bekk. ἣ δ' αἰ. Lob. Vind. B. Vat. M. εἰσαἰσθ. Vind. F. αἰσθ. (omisso εἰς) Ang. B. διαισθάνηται Mon. B. Flor. U. et Stallbaumius, nesciens, quid isto εἰς faciendum sit. Scilicet τὸν οὕτω διατιθέμενον ex superioribus in mente habens non videbat hic non iam eundem, sed unum aliquem ex eodem numero designari eumque ἕνα dici, quia de pluribus idem praedicari non posse videretur.

E τῆ] ex Par. A. Ven. C. a Bekkero additum et a Stallbaumio in sec. receptum est, quod utique illorum librorum auctoritati tribui debet. Reliqui eo carent.

ἔλιηται — δράσειν] ἤλεγκται — δράσειν Vind. F.

ἀπολλύναι] ἀπολλύναι idem. Ficinus hoc cum sex sequentibus perperam monitoris illius usu et consuetudine adolescentem corrupti interpretatus ideoque a Stephano p. 23. notatus est.

ἔταιρείαν] ἔταιρίαν Lob. Vind. BEF. Ang. B. Vat. M. Cf. Vol. I. p. 137. a. Pro signo interrogandi Ald. Bas. ab. comma appositum habent.

οὐ] καὶ Bas. b. Idem Stephanus p. 23. „in uno vet. exemplari“ legi ostendens vulgatae postponit; ea tamen servata infi-

nitivum διατελέσειν vel οὐ πάνυ-σεσθαι in fine periodi post καθιστάντας desiderat, quia δράσειν haud apte repeteretur. Contra Astius in comm. participia, quae sequuntur, ad οἰόμεθα refert et infinitivorum loco posita statuit, quasi οἰμαί σε λέγοντα idem significare possit, quod οἰμαί σε λέγειν, atque, ut possit, hic non futuri potius, quam praesentis temporis participia ponenda fuissent. Mihi haec participia gerundiorum vim habere et appositionis modo ad verba τί δράσειν referenda videntur: quemadmodum illos transacturos putas? non omnia tentando etc.?

δ' ἔπος λέγοντας] δὲ προσλέγοντας Ven. C. Par. DK. δὲ ἑῆμα προσλέγοντας Mon. B. et a m. s. Flor. U. δ' ἔπη λέγοντας Vat. B. In margine Par. D. λόγον scriptum est.

αὐτὸν] αὐτῶν Vind. F.

ἀγῶνας] ἀγῶνα Ven. B. cum editis ante Bekkerum.

φιλοσοφήσει] φιλοσοφήση Vind. 495 F. Mon. B.

Οὐ] Καὶ Bas. b.

Ὁρᾶς] ἄρα Par. A. Vind. E. ἄρα Flor. AC.

οὐν] om. Lob. Vind. B. Vat. BM. Fic.

ἣν] int. vers. a m. s. Vind. F. ἐλέγομεν] λέγομεν Vind. E.

Vat. H. Flor. T. Cf. p. 491. B. ὡς — ὅταν] om. Vind. F.

καὶ αὐτὰ] om. Fic.

φιλοσόφου φύσεως μέρος, ὅταν ἐν κακῇ τροφῇ γένηται, αἴτια τρόπον τινα τοῦ ἐκπεσεῖν ἐκ τοῦ ἐπιτηδεύματος, καὶ τὰ λεγόμενα ἀγαθὰ, πλοῦτοί τε καὶ πᾶσα ἢ τοιαύτη παρασκευή; Οὐ γὰρ, ἀλλ' ὀρθῶς, ἔφη, ἐλέχθη. Οὗτος δὲ, εἶπον, ὧ φανμάσιε, ὄλεθρός τε καὶ δια-

B φθορὰ τοσαύτη τε καὶ τοιαύτη τῆς βελτίστης φύσεως εἰς τὸ ἄριστον ἐπιτήδευμα, ὀλίγης καὶ ἄλλως γιγνομένης, ὡς ἡμεῖς φαμέν. καὶ ἐκ τούτων δὴ τῶν ἀνδρῶν καὶ οἱ τὰ μέγιστα κακὰ ἐργαζόμενοι τὰς πόλεις γίνονται καὶ τοὺς ἰδιώτας, καὶ οἱ τὰ γὰθὰ, οἱ ἂν ταύτη τύχῳσι ὀφέντες· σμικρὰ δὲ φύσις οὐδὲν μέγα οὐδέποτε οὐδένα οὔτε ἰδιώτην οὔτε πόλιν δρᾷ. Ἀληθέστατα, ἢ

C δ' ὅς. Οὗτοι μὲν δὴ οὕτως ἐκπίπτοντες, οἷς μάλιστα

κακῇ] post τροφῇ Mon. B. Flor. U.

γένηται] Huic in Vind. F. int. vers. a m. s. γε praescriptum.

αἴτια] αἰτία Vind. EF. Par. DK. sec. Bekk.

τρόπον] τρόπον Ald. Bas. a. τρόπε Bas. b.

ἐπιτηδεύματος,] ἐπιτηδευματος; Steph. Bekk. Stallb.

πλοῦτοί] πλουτεῖ Vind. F.

παρασκευή] παρασκευή Ald. Bas. a.

Οὐ] οὐ Mon. B. Ald. Bas. ab. γὰρ,] γὰρ: Vind. E. γὰρ; Vind. B.

δὴ] om. Fic.

διαφθορὰ] φθορὰ Mon. B.

τοσαύτη τε καὶ τοιαύτη] talis ac tanta Fic. τε om. Par. K.

B ἄριστον] ἄριστον ante corr. Vind. F.

ἐπιτήδευμα,] Perperam Stephanus p. 23. comuna delendum censet, ut intelligamus γιγνομένης ὀλίγης εἰς τὸ ἄριστον ἐπιτήδευμα. Verba εἰς τὸ ἄριστον ἐπιτήδευμα ad ὄλεθρος et διαφθορὰ referenda esse quum ipsorum collocatio ostendit, tum praepositionis εἰς usus et significatio docet.

ὀλίγης] om. Flor. T.

καὶ ἄλλως] admodum Fic.

φαμέν] diximus idem.

καὶ τοὺς ἰδιώτας] om. Par.

DK. Mon. B. Flor. U. καὶ τοὺς ἰδρωτάς Lob. Vind. B. Vat. BM. Ven. C.

οἱ τὰ γὰθὰ] οἱ τὰ γ. Vat. B. Ven. B. Par. D. οἱ τ' ἀγαθὰ Ald. Bas. ab. οἱ τὰ γ. Stephanus, quocum Bekkerus Ang. B. Vat. HM. et Mon. B. consentire tradit; sed in Mon. οἱ τὰ ἀγαθὰ legitur, et οἱ mei omnes habent.

οἱ ἂν] οἶον Vind. F. οἱ ἂν Par. K. sec. Bekk. Ald. Bas. ab. unde Stephanus in m. coniecit οἱ vel ἢ ἂν τύχῳσι, ταύτη. qua mutatione opus non esse Astius docuit, recte sensum vulgatae hunc declarans: si qui forte huc (ad bonum et virtutem) feruntur. Minus recte Schleiermacherus; neque Ficinus haec satis intellexisse videtur, verba καὶ οἱ τὰ γὰθὰ usque ad ὀφέντες ita interpretatus: atque item qui sunt et privatis et civitatibus bonorum ingentium auctores.

φύσις] φύσαν Ang. B.

μὲν] om. Lob. Vind. B. Mon. B. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. sec. Bekk. Flor. U.

προσῆκει] οὐ πρ. Lob. Vind. C. B. Vat. M. quod verum putat Stallbaumius: „etenim vix ex antecedentibus τοῦτο τὸ ἐπιτήδευμα commode hic repetieris.“ Sane verba τοῦ ἐκπεσεῖν ἐκ τοῦ ἐπιτηδεύματος longius remota

προσῆκει, ἔρημον καὶ ἀτελεῖ φιλοσοφίαν λείποντες αὐτοὶ
 τε βίου οὐ προσήκοντα οὐδ' ἀληθῆ ζῶσι, τὴν δὲ ὥσπερ
 ὀρφανὴν ξυγγενῶν ἄλλοι ἐπεισελθόντες ἀνάξιοι ἤσχυν-
 νάν τε καὶ ὄνειδη περιῆψαν, οἷα καὶ σὺ φῆς ὄνειδίξειν
 τοὺς ὄνειδίζοντας, ὡς οἱ ξυνόντες αὐτῇ οἱ μὲν οὐδενός,
 οἱ δὲ πολλοὶ πολλῶν κακῶν ἄξιοί εἰσι. Καὶ γὰρ οὖν,
 ἔφη, τὰ γε λεγόμενα ταῦτα. Εἰκότως γ', ἦν δ' ἐγώ,
 λεγόμενα. καθορῶντες γὰρ ἄλλοι ἀνθρωπίσκοι κενὴν τὴν
 χώραν ταύτην γιγνομένην, καλῶν δὲ ὀνομάτων καὶ
 προσχημάτων μεστὴν, ὥσπερ οἱ ἐκ τῶν εἰργμῶν εἰς τὰ D
 ἱερὰ ἀποδιδράσκοντες, ἄσμενοι καὶ οὗτοι ἐκ τῶν τεχνῶν
 ἐκπηδῶσιν εἰς τὴν φιλοσοφίαν, οἱ ἂν κομψότατοι ὄν-
 τες τυγχάνωσι περὶ τὸ αὐτῶν τέχνιον. ὅμως γὰρ δὴ

sunt, sed nihil obstat, quo mi-
 nus ex proxime sequentibus φιλο-
 σοφία huc referatur. Neque ap-
 paret, cur μάλιστα οὐ dicere ma-
 luerit, quam ἤμιστα. Ficinus
 Οὔτοι usque ad αὐτοὶ τε sic
 convertit: Cum plerique ad phi-
 losophandum natura idonei ab hoc
 studio detorquentur, philosophiam-
 que imperfectam et desolatam de-
 stituunt.

λείποντες] λειπόντες Ven. C.
 λιπόντες (Par. DK.) Ald. Bas. a.
 Steph. Ast. pr. sec.

ἀληθῆ] ἀληθῆ Ald.

ξυγγενῶν] συγγ. Vind. E. Flor.
 ACV.

ἐπεισελθόντες] ἐπεισιόντες
 Vind. B.

φῆς] φῆς Vind. F. commemo-
 rabas Fic.

οἱ μὲν] οἱ μὲν οὖν Vind. F.

κακῶν] καλῶν Vind. E.

εἰσί.] εἰσίν. Bekkerus.

ταῦτα] τοιαῦτα Vind. E. In
 Vind. F: cum sex sequentibus ob
 homoeoteleuton excidit.

γ'] γε Vind. E. Flor. ACRTV.

γὰρ ἄλλοι] γὰρ οἱ ἄλλοι Vind.
 F. Ang. B. Flor. R. profecto alii
 plerique Fic. γὰρ αὐ' ἄλλοι Mon.
 B. Flor. U. Bekkerus et Stall-
 baumius.

προσχημάτων] Timaeus lex.
 p. 221: πρόσχημα· προκάλυμμα
 τοῦ ἡθους, ἢ πρόφασις, quorum

neutrum ad nostrum locum qua-
 drat, posterius ad Hipp. mai.
 p. 286. A. haud ineptum videtur.
 Hic vero idem est, quod καλλώ-
 πισμα, quo nomine declaratur a
 Thoma Mag. p. 758. Cf. Vol. I.
 p. 135, b.

εἰργμῶν] εἰργμῶν Par. K. D
 ἄσμενοι] In Ald. Bas. ab. com-
 ma post ἄσμενοι, non ante id
 positum.

καὶ οὗτοι] om. Fic.

τὴν] om. Vind. B. Vat. H.
 Flor. V.

οἱ ἂν] οἱ ἂν Par. D. Ald. Bas.
 ab. οἷα cum litura Vind. F.

τυγχάνωσι] τυγχάνουσι Vind.
 F. περιτυγχάνωσι Lob. Vind. B.
 Vat. BM. Ven. C. Par. DK.

τὸ αὐτῶν] αὐτὸ Par. DK. τὸ
 αὐτὸ Lob. Vind. B. Vat. BM.
 Ven. C. τὸ αὐτῶν Vind. EF. Ald.
 Bas. ab. non vitiose.

τέχνιον] Ita Par. K. sec. Bip.
 Lob. Vind. BEF. Mon. B. τεχνίον
 editi. Bekkerus et Stallbaumius
 de codicibus tacent. Cf. Butt-
 mannus gramm. II. pag. 334. qui
 τεχνίον unius loci Diphili apud
 Athen. L. II. p. 55. D. scriptura
 vulgata satis tutum habere non
 debebat. Nunc et ibi τεχνίον
 scribendum videtur, uti scripsit
 Dindorfius, qui de codicibus et
 vetustis editionibus pariter atque
 Schweighaeuserus τεχνίον exhi-

πρός γε τὰς ἄλλας τέχνας καίπερ οὕτω πρακτικῆς φιλοσοφίας τὸ ἀξίωμα μεγαλοπρεπέστερον λείπεται, οὗ δὲ ἐφιέμενοι πολλοὶ ἀτελεῖς μὲν τὰς φύσεις, ὑπὸ δὲ τῶν τε-

bens tacet, et Sueton. Ner. c. 40. τὸ τέχνηον πᾶσα γαῖα τρέφει pro vulgato τέχνηον restituendum. Ceterum quod ante τέχνηον in Mon. B. Flor. U. interpolatum est αἰ, quod Bekkerus et Stallbaumius receperunt, non magis h. l. mihi genuinum videtur, quam L. II. p. 360. A. aut III. 397. B. ubi iidem ex eisdem id scriptori obtruserunt.

πρός γε] πρόσ τε Vind. B. Vat. M. Ald. Bas. a.

μεγαλοπρεπέστερον] μεγελοπ. Ald.

ἐφιέμενοι] ἐφιέσμενοι Ald. Bas. ab.

δὲ] in Vind. F. deletum.

τε] δὲ Vind. F.

δημιουργιῶν] τῶν δ. Lob. Vind. E. Vat. M. δημιουργῶν Vat. B.

E συγκεκλασμένοι] συγκεκλεισμένοι Vat. H. Flor. ACV. συγκεκλειμένοι Vind. E. ξυγκεκλασμένοι Par. A. Bekkerus; quem sequi non dubitasset, si vel unus reliquorum codicum accederet, quominus scribae potius, quam familiae deberi hoc ξ videretur.

ἀποτεθρυμμένοι] ἀποτεθρωσμένοι Mon. B. ἀποτεθρυσμένοι Stephanus in m. ut variam lectionem habet. Idem in Flor. U. exstare videtur, quamquam Stallbaumius eam lectionem in utraque editione cum Bas. b. communicat, quae ἀποτεθραυμένοι habet, ut videri possit hoc potius, quam ἀποτεθραυσμ. scribere et in Flor. U. Bas. b. repertum significare voluisse. Sed quoniam ipse Basileensem posteriorem non magis, quam priorem aut Aldinam Stephanianamve oculis suis perlustravit, sed Astium in eorum lectionibus referendis secutus est, Astius autem h. l. Basileensem b. „ἀποτεθραυμένοι (ἀποτεθραυσμένοι?)“ exhibere scripsit (etiam Bipontini ἀποτεθραυ-

σμένοι ex illa editione attulerunt) Stallbaumio rem incertam ita definire placuit, ut ἀποτεθραυμένοι, quod ex Flor. U. enotatum videret, etiam in Bas. b. legi decerneret. Sed ea, ut dixi, ἀποτεθραυμένοι habet, et in Lob. super antepenultima vulgatae αν scriptum est. Utrumque ex interpretatione vulgatae originem ducere videtur. Magis anceps iudicium est de alia lectione, ἀποτεθρωσμένοι, quam Stallbaumius in pr. ed. marginem Flor. A. in sec. marginem Flor. U. exhibere dicit, quamque Timaeus in suo codice inventam bis in lexico posuit, p. 44: ἀποτεθρωσμένοι ἀπηγριασμένοι. εἴρηται δὲ κατὰ μεταφορὰν ἀπὸ τῶν τεθρῶν, ἅπερ εἰσὶν ἄγονα καὶ ἄγρια φυτό. et p. 248: τὰς ψυχὰς ἀποτεθρωσμένοι. ἀντὶ τοῦ ἀπηγριασμένοι καὶ ἄγονοι. Ad priora Ruhnkenius: „Cum Timaeo ad verbum congruit Lexicon Sangerm. MS.“ (Bekkeri anecd. p. 437, 3: ἀποτεθρωσμένος ἀπηγριασμένος. εἴρηται δὲ κατὰ μεταφορὰν τὴν ἀπὸ τῶν θρῶν, ἅπερ ἐστὶν ἄγονα καὶ ἄγρια φυτό. — θρῶν Bekkerus de Ruhnkenii coniectura scripsit pro τεθρῶν, quod in codice est.) „At Suidas et ex eo Apostolius Proverb. p. 40. legunt ἀποτεθρωσμένοι et τεθρῶν, Apostolius etiam λάχανα pro φυτό. Eandem glossam sic scriptam e Timaeo repetiit scholiastes Platonis: ἀποτεθρυμμένοι ἀπηγριασμένοι. εἴρηται κατὰ μεταφορὰν τὴν ἀπὸ τῶν θρῶν, ἃ ἐστὶ βοτάνη τις ἄγρια καὶ ἄγονος.“ Mihi non fit verisimile auctorem huius scholii ἀποτεθρυμμένοι legisse, neque insolentia verbi ἀποθρῶσθαι, aut adiuncto συγκεκλασμένοι, aut denique Philonis loco τεθρυμμένου καὶ κατεαγότος καὶ αἰσχίστου

χνῶν τε καὶ δημιουργιῶν ὡσπερ τὰ σώματα λελώβηται, οὕτω καὶ τὰς ψυχὰς συγκεκλασμένοι τε καὶ ἀποτεθρυμ- F
μένοι διὰ τὰς βαναυσίας τυγχάνουσιν. ἢ οὐκ ἀνάγκη;

βίου componentis tantum effici puto, quantum Ruhnkenius, qui Timaeum monstro lectionis decipi se passum miratur. Quod autem Hemsterhusio interpretationem et procurationem monstri tentanti atque ἀποθροῦσθαι ut ἀπονεοῦσθαι, ἀπολιθοῦσθαι, ἀποθηροῦσθαι eum dici statuenti, qui in iuncem quasi et insensilem omnis boni naturam mutetur, contra ἀποτεθρυμμένην ψυχὴν pro τεθρυμμένην non magis, quam defractus mores pro fractos ferenti Ruhnkenius obiecit, ἀποθρύπτεσθαι pro θρύπτεσθαι non minus dicere licuisse, quam ἀποθραύεσθαι pro θραύεσθαι, et si tamen displiceat, levissima mutatione legi posse ἀποτεθρυμένοι, attriti, confecti, id quo iure egregie disputatum contra Hemsterhusium dixerit Stallbaumius, non assequor, quum et praepositionis, qua ille maxime offendebatur, vis ab eo neglecta et vulgatae patrocinio deserto etiam nova lectio proposita sit. Quid quod ne Toupium quidem satis refellere Ruhnkenius videtur, cuius interpretationem lectionis ἀποτεθρυμμένοι emend. in Suid. T. III. p. 191. (p. 467. ed. Lips.) exhibitam: qui animas habent demissas et in terram more iunci palustris declinatas propterea prorsus alienam pronuntiat, quoniam rei naturae repugnet: iuncum enim tam rectum stare, ut ne ventorum quidem vi sternatur. Verum hoc, neque Toupio incognitum; sed is de capite iunci in terram prono cogitabat atque inde metaphoram ductam statuebat. Parum sane probabiliter; sed eam ob causam, quod capitis inclinatio in iunco minime insignis nec talis est, ut ideo animum demissum habens in iuncum mutatus dici possit. Atque omnino θρύον, quamvis ἔγονον et ἔ-

γριον, quum neque humi serpat, neque rigoris aut asperitatis quicquam in se habeat, non facile verbo ad humilem aut insensilem animum notandum idoneo, quale hic requiritur, originem dare potuit. Praeterea valde mirum, quod, si Plato illos ἀποτεθρυμμένους dixerat, nemo eorum, qui verbis Platonice saepe et multum utuntur, ut Themistius et reliqui, hoc item usurpavit. Contra ἀποτεθρυμμένοι τὰς ψυχὰς propria verbi θρύπτειν et praepositionis significatione servata dici possunt ii, quorum animis quasi arboribus cacumina defracta et vires ad enitendum necessariae debilitatae sunt; idque alteri, συγκεκλασμένοι, multo magis convenire liquet. Has igitur ob causas ἀποτεθρυμμένοι servandum putavi. Idem Astio, qui in pr. ed. Timaei lectionem receperat, in sec. et tert. placuit; sed quod in comm. ait ἀπὸ in compositione significare rei perfectionem vel confectionem, ideoque ἀποτεθρυμμένους esse prorsus seu penitus fractos seu confractos, quemadmodum Ficinus interpretatus sit, non animadvertit ad ea verba, quae primitivam praepositionis significationem admittant, translata illam adhiberi non posse, θρύπτειν autem h. l. non ita dici, ut Latini frangere metaphorice dicebant (quo sensu Stephanus in thesauro Tom. I. p. 1594. A. hunc locum respiciens ἀποτεθρυμμένον fractum deliciis, luxu corruptum, mollem redditum et imbecillem, velut fractas deliciis vires habentem interpretatur) quod ab opificibus et βαναύσοις prorsus alienum est. — Ficino utrum συγκεκλασμένοι an ἀποτεθρυμμένοι confracti visi sint, non constat: habet depressi atque confracti.

τὰς] τῆς Mon. B.

Καὶ μάλα, ἔφη. Δουκεῖς οὖν τι, ἦν δ' ἐγὼ, διαφέρειν αὐτοὺς ἰδεῖν ἀργύριον κτησαμένου χαλκῆος φαλακροῦ καὶ σμικροῦ, νεωστὶ μὲν ἐν δεσμῶν λελυμένου, ἐν βαλανείῳ δὲ λελουμένου, νεουργὸν ἱμάτιον ἔχοντος, ὡς νυμφίου παρεσκευασμένου, διὰ πενίαν καὶ ἐρημίαν τοῦ
 496 δεσπότου τὴν θυγατέρα μέλλοντος γαμεῖν; Οὐ πάνυ, ἔφη, διαφέρει. Ποῖ' ἄττα οὖν εἰκὸς γεννᾶν τοὺς τοιούτους; οὐ νόθα καὶ φαῦλα; Πολλὴ ἀνάγκη. Τί δέ; τοὺς 474

βανανσίας] βασισίας Vind. B. τυγχάνουσιν] τυγχάνοντες Mon. B. Flor. U.

ἦ] ἦ Lob.

οὐκ ἀνάγκη] οὐκἀνάγκη Vind. E.

οὖν] om. Fic.

φαλακροῦ καὶ σμικροῦ] *ragno calroque idem. φαι. καὶ μικροῦ καὶ μικροῦ* Vind. E. Hunc locum respexit Themistius ab Ast. laudatus or. V. p. 64. C: τοὺς φαλακροὺς δὲ καὶ τοὺς χαλκῆας, τοὺς ἐπιτιθεμένους τῇ δεσποίνῃ ὀρφανευθείσῃ, οὐκ ἐποίει Πλάτων δημιουργοῦς ἀνθρωπίνης μακαριότητος. et or. XXI. p. 246. D: τί γὰρ ἄλλο ἐστὶ, πρὸς Διὸς, ἦ (id delendum videtur) ὁ χαλκὸς ἐκεῖνος, ὁ φαλακρὸς καὶ σμικρὸς, ὁ νεωστὶ τῶν δεσμῶν λελυμένος, ὁ τὸ σεμνὸν ἱμάτιον περιθήμενος, μέλλον ἐπιχειρεῖν τῇ δεσποίνῃ;

ἐν βαλανείῳ δὲ λελουμένου] om. Vind. B. Vat. M. Pro βαλανείῳ Vind. E. ante corr. βαλανίῳ habebat.

νεουργὸν] Timaeus lex. p. 135: νεουργόν· νεωστὶ εἰργασμένον. Eandem glossam Photius (Pors. p. 295, 21.) et Suidas a Ruhnkensio citati exhibent.

ἱμάτιον] ἱμάτιον Ald.

παρασκευασμένου] παρασκευασμένον Bas. a.

μέλλοντος γαμεῖν] (*qui*) in matrimonium sibi coniunxit Fic.

496 διαφέρει] διαφέρειν Ven. B. Vind. E. Vat. H. Flor. ACTV. differre existimo Fic.

Ποῖ' ἄττα] ποῖ' ἄττα Vind. E. ποῖ' ἄττα nulla interpunctione

praecedente Ald. Ποῖ' ἄττα Bas. ab. ποῖ' ἄττα Lob. Vind. B. ποῖ' ἄττα Vind. F.

οὖν] om. Vat. H. Fic.

τοιούτους;] τοιούτους Ald. Bas. ab.

δέ] δαι Par. A. Vat. H. Flor. ACV.

αὐτῇ] αὐτοὶ Par. DK. Ang. B. Vat. H. Flor. ACR. Ald. Bas. ab. et cum litura Vind. F. αὐτοῖς Vind. E.

μῆ] om. Vind. E. Flor. ACT.

κατ' ἄξιαν] καταξίαν Vind. EF.

ποῖ' ἄττα] ut supra Lob. Vind. BEF. Bas. ab.

διανοήματά] Pollux L. II. 228: καὶ διανοήσεις, ὡς Πλάτων. καὶ διανοήματα. Cf. pag. 504. E. Tim. p. 71. B.

ἄρ'] ἄρ' Vind. EF.

οὐχ ὡς] οὕτως Vind. F.

οὐδὲν] οὐδὲ Vat. H. Flor. ACV.

οὐδὲ φρονήσεως ἄξιον ἀληθινῆς ἐχόμενον] οὐδὲ φρ. ἄξιον ὡς ἄλ. ἐχ. Ven. C. οὐδὲ φρ. ἄλ. ὡς ἄξιον ἐχ. Vind. F. Flor. R. οὐδὲ φρ. ἄλ. ἄξιον ἐχ. Ang. B. nihil dignum, nihil prudentiae verae conveniens Fic. Ficini auctoritate Stephanus in m. coniecit οὐδὲ ἄξιον οὐδὲ φρονήσεως ἀληθινῆς ἐχόμενον, quibus Astius in pr. ed. locum in contextu concessit. Idem in sec. et tert. veterem lectionem restituit, sed ἄξιον in sec. ut insititium uncis inclusit, in tert. suspectum sibi videri sub contextu demonstravit. Quum vera sententia pariter digna vera

ἀναξίους παιδεύσεως, ὅταν αὐτῇ πλησιάζοντες ὀμιλῶσι μὴ κατ' ἀξίαν, ποῖ' ἅττα φῶμεν γενναῶν διανοήματα τε καὶ δόξας; ἂρ' οὐχ ὡς ἀληθῶς προσήκοντα ἀκούσαι σοφίσματα καὶ οὐδὲν γνήσιον οὐδὲ φρονήσεως ἄξιον ἀληθινῆς ἐχόμενον; Παντελῶς μὲν οὖν, ἔφη. Πάνσμικρον δὴ τι, ἔφην ἐγὼ, ὧ Ἀδείμαντε, λείπεται τῶν κατ' ἀξίαν ὀμιλούντων φιλοσοφία, ἣ πού ὑπὸ φρυγῆς Β καταληφθὲν γενναῖον καὶ εὖ τεθραμμένον ἦθος, ἀπορία

intelligentia atque ei coniuncta dici possit, quidni utroque nomine simul appellatam a scriptore statuamus? praesertim quum coniuncta illi esse nequeat, nisi ea digna est. Itaque ἄξιον appositionis modo ad ἐχόμενον referendum, ut τέλειον ad λελεγμένον Polit. p. 280. E: ἀλλ' οὐκ ἔστι πῶ τέλειον, ὧ παῖ, τοῦτο λελεγμένον. πολὺν ad γιγνόμενον Leg. L. I. pag. 633. B: τὸ περὶ τὰς καρτερόσεις τῶν ἀληθόνων πολὺν παρ' ἡμῶν γιγνόμενον. et similia haud rara, eademque brevitate Latine dicere liceat nihil, quod vera dignum intelligentia nitatur.

Πάνσμικρον] Ita Par. AD. Vind. B. Mon. B. Vat. BM. Ven. C. Flor. U. πᾶν σμικρὸν Lob. Par. K. Vind. F. πᾶν σμικρὸν reliqui codices, Ald. Bas. ab. Steph. Ast. Formam a Bekkero receptam bis ut Platonicam commemorat Pollux L. III. 163. et L. VI. 163. Eadem vulgata est Leg. L. X. p. 903. C. et Theaet. pag. 174. E. pro πᾶν σμικρὰ optimi codices πάνσμικρα exhibent, quod Bekkerus merito prae tulit.

ἔφην ἐγὼ] ἔφη ἦν δ' ἐγὼ Par. A. Vat. H. ἦν δ' ἐγὼ Ven. B. Vind. E. Bekkerus, Astius in tert. et Stallbaumius. Illud non inusitatum, (cf. p. 507. A. L. I. p. 337. E. 341. D. III. 399. A. 413. A. III. 425. E. 426. B. 427. E. 428. D. 439. C.) sed tamen aliquanto rarius, quam hoc, citius in hoc corrumpi a librariis, quam effingi ex eo potuit.

λείπεται] om. Ven. B. a m. pr.

κατ' ἀξίαν] καταξίαν Vind. EF.

ἣ πού] ἣ πού cum circumflexo super ἣ Lob. ἣ πού Vind. F. ἣ πού Ald. Steph. Ast.

ὑπὸ φρυγῆς] ὑποφρυγῆς Vind. E.

καταληφθὲν] καταλειφθὲν Vind. EF. Mon. B. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTUV. Astius in sec. et Stallbaumius in pr. ed. qui otium ad philosophiam (exilio) nanciscuntur Fic. In sec. Stallbaumius καταληφθὲν restituit et secundum C. Fr. Hermannum interpretatur ab exsilio deprehensos seu quibus exsiliium accidit, quo sensu ξυμφορὰ dicatur aliquem καταλαβεῖν. Cui interpretationi non solum ὑπὸ φρυγῆς, pro quo φρυγῆ ponendum erat, sed etiam hoc obstat, quod huiusce modi viro exsiliium minime calamitosum, sed opportunum potius et faustum videri debet. Equidem καταλαμβάνειν eadem significatione, qua paullo post κατέχειν dictum accipio et per exsiliium retentos intelligo, qui, si in civitate mansissent, haud dubie philosophiam deseruissent, et oxymorum hoc arbitror simile illi, quod p. 485. E. notavi. Ceterum καταλειφθὲν, quod etiam Heusdio placuisse Geerius de polit. Plat. p. 68. refert, non damno, modo ne ὑπὸ cum illo in ἀπό mute tur, qua mutatione facta ex fuga superstites dicerentur, quum ii, quibus exsiliium retinendae philosophiae causam attulerit, ὑπὸ

τῶν διαφθερούντων κατὰ φύσιν μείναν ἐπ' αὐτῆ, ἢ ἐν
 μικρᾷ πόλει ὅταν μεγάλη ψυχὴ φυῆ καὶ ἀτιμάσασα τὰ
 τῆς πόλεως ὑπερίδῃ· βραχὺ δὲ πού τι καὶ ἀπ' ἄλλης
 τέχνης δικαίως ἀτιμάσαν εὐφυνὲς ἐπ' αὐτὴν ἂν ἔλθοι. εἴη
 δ' ἂν καὶ ὁ τοῦ ἡμετέρου ἐταίρου Θεάγουσ χαλινὸς οἷος
 κατασχεῖν· καὶ γὰρ Θεάγει τὰ μὲν ἄλλα πάντα παρε-
 C σκεύασται πρὸς τὸ ἐκπεσεῖν φιλοσοφίας, ἢ δὲ τοῦ σώ-
 ματος νοσοτροφία ἀπείργουσα αὐτὸν τῶν πολιτικῶν

φυγῆς καταλειφθῆναι sc. τῆ
 φιλοσοφίᾳ dici potuisse videan-
 tur.

γενναῖον] Primum v Mon. B.
 int. vers. a m. s. habet.

ἀπορία τῶν διαφθερούντων]
 philosophiae adversis occupationi-
 bus liberi Fic. — διαφερόντων
 cum & super ε Vat. B.

κατὰ φύσιν] καταφύσιν Vind.
 E.

μικρᾷ] μικρᾷ idem.
 ψυχῇ] ψυχῇ Vind. EF.
 ὑπερίδῃ] ὑπερίδοι Lob.

πού τι] τι που Ang. B. Vind.
 F. Flor. R.

ἀπ' ἄλλης] πάλλης Vind. F.

τέχνης] τέχ. μεταλαβοῦσα Ang.
 B.

ἀτιμάσαν] ἀτιμάσασα Par. DK.
 Vind. F. Flor. U. Idem in Mon.
 B. scriptum, sed punctis notatum
 fuit, quibus a m. s. deletis ulti-
 mae syllabae linea subiecta et in
 m. littera ν posita est. Ficinus
 haec a βραχὺ inde sic convertit:
 ac multo magis contemptis reli-
 quarum artium opificiis. quo duce
 Stephanus p. 23. τὰ ante ἀπ'
 ἄλλης inserendum et ante εὐφυνὲς
 hypostigmen ponendam, vel etiam
 καὶ τὸ ἐπ' ἄλλας τέχνας δικαίως
 ἀτιμάσαν εὐφυνὲς, legendum pu-
 tat. Frustra. Obiectum partici-
 pii ἀτιμάσαν nullo negotio e ver-
 bis ἀπ' ἄλλης τέχνης petendum.

ἂν ἔλθοι] Ante Astii sec. ἀ-
 νέλθοι scribebatur, quod ille ex
 coniectura divisit, divisumque le-
 gitur in Ven. B. Mon. B. Ste-

phanus l. c. ἀνέλθη malebat, quod
 in Vind. B. Vat. M. exstat. Re-
 liqui ἀνέλθοι habent.

ἐταίρον] ἔτερον Bas. ab.
 κατασχεῖν] κατάσχη Vind. F.
 παρεσκεύασται] in eo statu
 fuerant Fic.

νοσοτροφία] Aelianus V. H. C
 L. III. c. 15: λέγει δὲ καὶ Πλά-
 των τὸν Θεάγην φιλοσοφῆσαι δι'
 οὐδὲν ἄλλο, ἢ διὰ τὴν νοσοτρο-
 φίαν. εἰργουσα γὰρ αὐτὸν ἐκείνη
 τῶν πολιτικῶν συνήλασεν εἰς τὸν
 τῆς σοφίας ἔρωτα.

οὐκ ἄξιον] οὐδ' ἄ. Vind. F.
 Ang. B. Flor. R. nunc non decet
 Fic.

οὐδενί] οὐδὲν Vind. F. Cf.
 Apol. p. 17. B: οὗτοι μὲν οὖν,
 ὡσπερ ἐγὼ λέγω, ἢ τι ἢ οὐδὲν
 ἀληθὲς εἰρήκασιν. in quibus ver-
 ba ἢ τι ἢ vulgo omissa ex codi-
 cibus optimis, inter quos Lob.
 est, recipienda fuisse Bekkerus
 sero intellexit. Similiter iam He-
 rodotus L. III. c. 140: ἀναβέβη-
 κε δ' ἢ τις ἢ οὐδεὶς καὶ παρ' ἡ-
 μείας αὐτῶν. tum Xenophon et
 alii, quos Valckenarius signifi-
 cavit.

οἱ γενόμενοι καὶ γενσάμενοι]
 Ita Par. ADK. sec. Bekk. Vind.
 F. Vat. B. Ven. C. Flor. RU.
 et cum eno super ενό Lob. οἱ
 γενόμενοι Ang. B. οἱ γενόμενοι
 Ven. B. a m. pr. quicunque gu-
 stant Fic. οἱ γενόμενοι καὶ γεν-
 σάμενοι reliqui codices (Mon. B.
 in prioris participii litteris εν
 correctus) et editi omnes, quasi
 inter paucos illos esse possint,

κατέχει. τὸ δ' ἡμέτερον οὐκ ἄξιον λέγειν, τὸ δαιμόνιον σημεῖον· ἢ γὰρ πού τινι ἄλλῳ ἢ οὐδενὶ τῶν ἔμπροσθεν γέγονε. καὶ τούτων δὴ τῶν ὀλίγων οἱ γενόμενοι καὶ γενεσάμενοι, ὡς ἡδὺ καὶ μακάριον τὸ κτήμα, καὶ τῶν πολλῶν αὖ ἱκανῶς ἰδόντες τὴν μανίαν, καὶ ὅτι οὐδεὶς οὐδὲν ὑγιὲς ὡς ἔπος εἰπεῖν περὶ τὰ τῶν πόλεων πράττει, οὐδ' ἔστι ξύμμαχος, μεθ' ὅτου τις ἰὼν ἐπὶ τὴν τῷ δι- D
καίῳ βοήθειαν σώζοιτ' αὖν, ἀλλ' ὥσπερ εἰς θηρία ἀν-

qui non experiantur signum divinum, quod tamen eis contigit, a quibus proinde discerni debuerint ii, qui experiantur; aut, si γενομένοι eodem pertineat, quo γενοσάμενοι, et rei dulcedinem suavitatemque experientes significet, num inter eos, qui quum maxime vel identidem experiuntur, et qui aliquo tempore experti sunt, tantum discrimen intercedit, ut praesens vel crebra experientia simul cum praeterita tribuenda eis fuerit? Nonne satis est vel semel illud gustasse? Itaque γεόμενοι praetuli: horum paucorum in numerum relati, seu quibus contigit inter eos referri et partem eorum fieri. Sic Leg. L. VI. p. 754. D: οἱ δὲ δὴ γεόμενοι τῶν ἐπὶ καὶ τριάκοντα. et supra L. II. p. 360. A: τῶν ἀγγέλων γενέσθαι. Neque sine causa sic potius, quam οὔτοι δὴ οἱ ὀλίγοι, γενεσάμενοι scriptum est. Scilicet non per se, sed divino numine tales facti et illorum in numero constituti sunt. αὖ ἱκανῶς] om. Fic.

τὰ] om. Par. K.

πράττει] πρόττοι Lob. Vind. BE. Vat. BHM. Ven. B. Flor. ACTV.

ἔστι] ἔτι Vind. F. ante corr.

ξύμμαχος] socius aliquis et adiutor Fic.

μεθ' ὅτου] μεθ' ὅτου Vind. BF.

D τὴν τῷ δικαίῳ βοήθειαν] Pro τὴν βοήθειαν (βοήθειαν Ald.) Mon. B. Par. DK. Flor. U. τῇ βοήθειᾳ, pro τῷ δικαίῳ autem omnes, ut videtur, codices cum editis τῶν δικαίων exhibent, uno

Vind. F. excepto, qui τῷ δικαίῳ a m. pr. scriptum et v a m. sec. int. vers. utrique additum habet. Cuius libri satis vetusti et boni auctoritatem secutus sum, quia earum significationum, quas vulgata habere potest, nulla apta, ea vero, quae apta est, vulgatae non certo inesse videtur. Nam ἢ τῶν δικαίων βοήθεια auxilium est vel a iustis vel rebus in iustis (cf. Xen. Mem. II. 6, 25: τοῖς φίλοις τὰ δίκαια βοηθεῖν) vel contra iustos seu iusta (cf. Plat. Gorg. p. 509. C: βοήθειαν δευτέρου τὴν τοῦ δευτέρου κακοῦ καὶ τρίτην τὴν τοῦ τρίτου) latum vel ferendum: iustis vel hominibus vel rebus ferendum nescio an Platoni quidem semper ἢ τοῖς δικαίοις βοήθεια dicatur. Sic Gorg. p. 522. D: αὕτη γὰρ τις βοήθεια ἐαντῷ πολλῶν ἡμῶν ἀμολόγηται κρατίστη εἶναι. Theaet. p. 168. C: τῷ ἐπαίρου σου εἰς βοήθειαν. Alcib. I. p. 116. A: τὴν ἀρα ἐν τῷ πολέμῳ τοῖς φίλοις βοήθειαν. Omnino Platonem hanc dativi structuram frequenter usurpasse ad p. 493. D. observatum est; neque ea, quae Matthiae gramm. p. 681. commemoravit, τὰ τῶν θεῶν θύματα, ἢ τοῦ θεοῦ λατρεία et similia cum hac dictione comparari possunt, quum substantiva illa non actionem, sed rem vel statum, et genitivi non obiectum, sed possessorem vel originem significant. Ceterum facillime —ωι in —ων mutari ad p. 487. C. monui.

σώζοιτ'] σώζοι τ' Vind. E. Ald.

θρωπος ἐμπεσῶν οὔτε ξυναδικεῖν ἐθέλων οὔτε ἱκανὸς ὦν εἰς πᾶσιν ἀγρίοις ἀντέχειν, πρὶν τι τὴν πόλιν ἢ φίλους ὀνῆσαι, προαπολόμενος ἀνωφελῆς αὐτῷ τε καὶ τοῖς ἄλλοις ἂν γένοιτο, ταῦτα πάντα λογισμῷ λαβῶν ἡσυχίαν ἔχων καὶ τὰ αὐτοῦ πράττων, οἷον ἐν χειμῶνι κονιοροτοῦ καὶ ζάλης ὑπὸ πνεύματος φερομένου ὑπὸ τειχίου ἀποστάς, ὁρῶν τοὺς ἄλλους καταπιμπλαμένους

E ἀνομίας ἀγαπᾶ, εἴ πη αὐτὸς καθαρὸς ἀδικίας τε καὶ ἀνοσίῳν ἔργων τόν τε ἐνθάδε βίον βιώσεται καὶ τὴν ἀπαλλαγὴν αὐτοῦ μετὰ καλῆς ἐλπίδος ἰλεῶς τε καὶ εὐ-

ἐμπεσῶν] ἐμπεσῶν Vind. E. in
εἰς] τοῖς Par. DK. et, ut vi-
detur, Flor. T. quem Stallbaumius
in pr. ἱκανὸς ὦν πᾶσιν cum Par.
K. exhibere tradit.

προαπολόμενος] προσαπολό-
μενος Vind. EF. Flor. AC.

αὐτῷ] αὐ. Lob. Vind. EF.

γένοιτο,] In editionibus ante
Bekkerum plenius hic interpungi-
tur, Bekkerus autem, quem Stall-
baumius et Astius secuti sunt,
commati lineam abruptae constru-
ctionis indicem addidit. Sed nū-
meri mutatio proximis tam est
accommodata, ut omnia legitimo
tenore procedere videantur.

λαβῶν] λαβόντες Flor. R. λα-
βῶντες Ang. B. λαβῶν, sup. a
m. s. ὄντες, Vind. F. Similiter
in sequentibus ἔχοντες, πράττων-
τες, ὁρῶντες, ἀγαπῶσιν et αὐ-
τοὶ καθαροὶ Flor. R. ἔχοντες,
πράττωντες, ὁρῶντες, ἀγαπῶ-
σιν cum a super penultima, αὐ-
τοῖς et καταροῖς coniunctis utris-
que lectionibus Ang. B. οντες
super ultimis participiorum ἔχων
et πράττων, ντες super ultima
in ὑποστάς, (pro quo ὑποστά-
σεις in Flor. R. scriptum esse di-
citur) τες super ultima in ὁρῶν,
πῶσιν super ἀγαπᾶ, οἱ et οἱ
super αὐτὸς et καθαρὸς Vind.
F. a m. s. habet, et Ficinus quo-
que ubique pluralem loco singu-
laris posuit.

αὐτοῦ] αὐ. Lob. Vind. EF.
Ald. Bas. ab.

ζάλης] Photius Pors. pag. 44.
Lips. ζάλη· μεγάλη ἄελλα. ἀπὸ

τοῦ σφόδρα ἀλξέσθαι καὶ ζά-
πλουτος ὁ σφόδρα πλούσιος. Πο-
λιτεία· οἷον ἐν χειμῶνι ὑπὸ κο-
νιοροτοῦ καὶ ζάλης ὑπὸ πνεύμα-
τος φερομένου ὑποτείχιον ὑπό-
στάς. Eadem fere Suidas habet
in ζάλη, quae in ed. Basil. ita
scripta sunt: Ζάλην· μεγάλην ἄε-
ἀπὸ τοῦ σφόδρα ἀλξέσθαι καὶ
ζάπλουτος, ὁ σφόδρα πλούσιος·
πλάτων πολιτεία· οἷον ἐν χειμῶνι
ἀπὸ κονιοροτοῦ καὶ ζάλης ὑπὸ
πνεύματος φερομένου ὑπὸ τειχει-
ὑποστάς. Longius a nostris codi-
cibus et a veritate discedit The-
mistius or. VIII. p. 104. C. hunc
locum ita laudans: ὡς περὶ ἐν ζά-
λη κονιοροτοῦ, φησὶν ὁ Πλάτων,
ὑπὸ πνεύματος φερομένου ὁρῶν-
τες τοὺς ἄλλους καταπιμπλαμέ-
νους ἀδικίας τε καὶ ἀνόμων ἔρ-
γων αὐτοὶ στάντες ὑπὸ τειχίου
τό γε μὴ τὰ αὐτὰ παθεῖν τοῖς
πολλοῖς κέρδος ἠγγήσονται. Lon-
gissime vero Maximus Tyr. diss.
V. p. 34. Steph. (XXI. p. 416.
Lips.) συνυποσταεῖς, φησὶν ὁ
Σωκράτης, ὑπὸ τὸ τειχίου τοὺς
ἄλλους ὁρῶ ζάλη καὶ ἀμυχανία
ἰκνωμένους. Ficinus haec οἷον
— φερομένου parum accurate in-
terpretatus est: ac velut in pro-
cella, dum et turbo agitatur et
venti perflant et offunditur pul-
verē coelum. ζάλη hic imbrem
significat vento agitatum, μετὰ
ὄμβρον πνοήν, ut est apud He-
sychium, cuius prima explicatio,
συστροφή ἀνέμων μεγάλων (με-
γάλη ἄελλα Photii) ad alterum
Platonis locum Tim. pag. 43. C.

μενῆς ἀπαλλάξεται. Ἀλλά τοι, ἦ δ' ὄς, οὐ τὰ ἐλάχιστα
 ἂν διαπραξάμενος ἀπαλλάττοιο. Οὐδέ γε, εἶπον, τὰ 497
 μέγιστα, μὴ τυχῶν πολιτείας προσηκούσης· ἐν γὰρ
 προσηκούσῃ αὐτός τε μᾶλλον αὐξήσεται καὶ μετὰ τῶν
 ἰδίων τὰ κοινὰ σώσει. Τὸ μὲν οὖν τῆς φιλοσοφίας ὧν
 ἔνεκα διαβολὴν εἴληφε, καὶ ὅτι οὐ δικαίως, ἔμοι μὲν
 δοκεῖ μετρίως εἰρηθεῖν, εἰ μὴ ἔτ' ἄλλο λέγεις τι σύ.
 Ἀλλ' οὐδὲν, ἦ δ' ὄς, ἔτι λέγω περὶ τούτου· ἀλλὰ τὴν
 προσήκουσαν αὐτῇ τίνα τῶν νῦν λέγεις πολιτειῶν;
 Οὐδ' ἠντιναοῦν, εἶπον, ἀλλὰ τοῦτο καὶ ἐπαιτιῶμαι, B

apposita est, quem post nostrum
 laudant Suidas et Photius. χαλά-
 ζης, quod Astius in sec. pro ζά-
 λης h. l. scribendum coniciebat,
 merito in tert. ed. non iterum
 proposuit, neque ζάλη ita intelli-
 gendum est, quod Stallbaumius
 statuere videtur, qui Astio glos-
 sam lexicī Coislin. obiicit: ζάλη·
 ἡ ταραχὴ τῆς θαλάσσης, καὶ ἡ
 χάλαζα.

ὑπὸ πνεύματος] ὑποπνεύμα-
 τος Vind. E.

ὑπὸ τείχιον] ὑποτειχίον idem.
 ὑπὸ τείχιον Vind. F. a m. pr.
 ὑπὸ τοιχίον Mon. B. Flor. U.
 intra parietes Fic.

ἀποστάς] Ita Par. A. Vind. F. et
 Basilus loco ab Astio comm. p. 544.
 relato. στάς Flor. V. ὑποστάς re-
 liqui cum edit. ante Bekkerum.
 tuti permanent Fic. Cf. Polit.
 p. 272. E: εἰς τὴν αὐτοῦ περιω-
 πὴν ἀπέστη. Sympos. 175. B:
 ἐνίοτε ἀποστάς ὅποι ἂν τύχη,
 ἔστημεν. Vid. Schaeferus ad He-
 cubam Porsoni Lips. 1824. p. 61.
 sq. Eadem significatione Latini
 absistere dicunt. Sic Plautus alibi
 et Mil. II. 2, 46: *illuc sis vide,*
quemadmodum abstinit.

E τὸν τε ἐνθάδε βίον] om. Fic.
 βιώσεται] βιώσονται Flor. R.
 et, sup. ε, Ang. B. In Vind. F.
 on super ε a m. s. scriptum est.
 αὐτοῦ] αὐτῶν Flor. R. et,
 sup. οὔ, Ang. B. αὐτοῦ, sup. a
 m. s. ὧν, Vind. F.

ἔλεός] Vind. F. ωι a m. sec.
 super ωs habet; item εἰς super
 ultima nominis εὐμενῆς.

ἀπαλλάξεται] ἀπαλλάσσονται
 Flor. R. et, sup. ε, Ang. B.
 ἀπαλλάξεται, sup. on, Vind. F.
 ἂν] om. Lob. Vind. BE. Ven.
 B. Vat. HM. Flor. ACTV.

ἀπαλλάττοιο. Οὐδέ] ἀπαλά- 497
 λάττοιο. οὐδέ Ald. ἀπαλλάτ-
 τοιο, οὐδέ Bas. ab.

αὐξήσεται] proficiet emicabit-
 que Fic.

μετὰ τῶν ἰδίων τὰ κοινὰ] Ita
 Par. AK. sec. Bekk. et corr. in
 μετὰ D. Vind. F. Mon. B. Ang.
 B. Flor. RU. et margo A. et a
 m. pr. Ven. C. τὰ τῶν ἰδίων τὰ
 κοινὰ Ald. Bas. ab. τὰ τῶν ἰδίων
 καὶ τὰ τῶν κοινῶν Lob. Vind.
 BE. Vat. BHM. Ven. B. Flor.
 ACTV. τὰ τῶν ἰδίων καὶ τὰ κοι-
 νὰ Steph. Ast. pr. sec.

ἔμοι] ἔμοι Vind. F.
 εἰρηθεῖν,] εἰρηθεῖν. Bas. ab.
 Bekk. εἰρηθεῖν. Steph.
 ἔτ'] ἔτι Lob. Vind. BE.

τούτου] τούτω Vind. F.
 αὐτῇ] αὐτοῖς Lob. Vind. BE.

Vat. BHM. Ven. C. Ang. B. phi-
 losophis Fic. αὐτῆς Ald. Bas. ab.
 quod Stephanum ex coniectura
 correxisse eius annotatio p. 23.
 docet, in qua dubitat, utrum
 αὐτῇ, an αὐτοῖς secundum Fici-
 num scribendum sit.

τίνα] τινὰ Vind. F.
 τῶν] τῆς Par. K.
 πολιτειῶν;] πολιτειῶν. Ald.
 Steph.

ἠντιναοῦν] ἠντιν' οὔν Vind. B
 F. Ang. B. ἠντιν' οὔν. Flor. R.
 ἀλλὰ — ἐπιτηδευμάτων C.] ex-

μηδεμίαν ἀξίαν εἶναι τῶν νῦν κατάστασιν πόλεως φιλο-
σόφου φύσεως· διὸ καὶ στρέφεσθαι τε καὶ ἀλλοιοῦσθαι
αὐτήν, ὥσπερ ξενικὸν σπέρμα ἐν γῆ ἄλλῃ σπειρόμενον
ἐξίτηλον εἰς τὸ ἐπιχώριον φιλεῖ κρατούμενον ἵεναι, οὕτω
καὶ τοῦτο τὸ γένος νῦν μὲν οὐκ ἴσχειν τὴν αὐτοῦ δύ-
ναμιν, ἀλλ' εἰς ἀλλότριον ἦθος ἐκπίπτει· εἰ δὲ λήφεται
C τὴν ἀρίστην πολιτείαν, ὥσπερ καὶ αὐτὸ ἀριστόν ἐστι,
τότε δηλώσει, ὅτι τοῦτο μὲν τῶ ὄντι θεῖον ἦν, τὰ δὲ

cerpsit Stobaeus serm. XXXXI.
p. 259. om. Trinc.

τῶν] τὴν Par. K. Stob. ex-
cepto cod. A. secundum quem Gais-
fordius τῶν scripsit.

κατάστασιν — διὸ] κατάστα-
διὸ, omissis mediis, Ang. B.

ὥσπερ] utque Fic. Et καὶ ante
ὥσπερ inserendum coniecit in m.
Stephanus. Contra Stallbaumius
haec appositionis modo addita
censet et colo a praecedentibus
distinguit, quae ratio alibi iniri
potest, huic loco propter maiorem
sequentium ambitum, praeci-
pue vero propter illud μὲν post
νῦν, quod deinceps dicendis in-
tentum magis, quam antea dicto-
rum explicationem molientem ani-
mum prodit, non convenit. ὥσπερ
arte cum praecedentibus cohaeret,
minus arte οὕτως, sed ita, ut ne
hoc quidem pleniorum interpun-
ctionem admittat. Refertur enim
ad ὥσπερ, non aliter ac si id
nullo cum superioribus nexu con-
iunctum, sed ipsius adverbii de-
monstrativi caussa positum esset;
quae negligentia sermonem fami-
liarem haud dedecet et in his
dialogis frequentissima est.

γῆ] τῆ Vind. F.

ἐξίτηλον] ἐξίτιλον idem.

τὸ γένος] τὸ om. Vind. E.

ἴσχειν] ἴσχον, omissa post δύ-
ναμιν particula ἀλλ', Stobaeus
(excepto cod. A. qui ἴσχον et
ἀλλ' habet) et editi ante Bekke-
rum, qui de Ven. B. tacet, reli-
quos infinitivum et particulam

habere testatur. Accedunt his
Florentini meique omnes. Bipon-
tini ex Par. K. tantum ἴσχειν,
non etiam ἀλλ' enotaverunt. Fi-
cinus ἴσχον legisse videtur: ita
et hoc genus, propria nunc amis-
sa virtute, in alienam speciem
permutatur. Neque Astius in tert.
ed. Bekkerum sequi voluit.

αὐτοῦ] αὐ. Lob. Vind. EF.

ἦθος] Ita Par. A. Ven. C.
Vind. F. Ang. B. Stob. cod. A.
Reliqui codices cum editis εἶδος
habent, quod satis bonum et ad
γένος magis accommodatum videri
non nego. Sed tamen philosopha
indoles, quamvis retinere vim ac
virtutem suam nequeat, nunquam
ita mutari potest, ut in aliud ge-
nus aliamque naturam transeat,
non magis, quam ex semine pere-
grino indigenae plantae species
provenit. Itaque εἰς ἀλλότριον
εἶδος ἐκπίπτει non proprie di-
cetur, sed metaphoricè, in alieni
generis similitudinem abire; atque
id ipsum proprie dictum est εἰς
ἀλλότριον ἦθος ἐκπίπτει, a sui
generis morè desciscere et alie-
num induere. Ceterum Budaeus
comm. p. 745. ed. Basil. 1556.
hunc locum laudans nescio qua
auctoritate εἰς ἀλλότριον εἶδος
τῆς πολιτείας ἐκπίπτει scripsit,
quod prorsus ineptum est addita-
mentum.

ἐκπίπτει] ἐκπίπτει Lob. Vind.
BE. Vat. BHM. Ven. BC. Flor.
ACTUV.

τότε] ποτε Stob. cod. A. C
μὲν] μὲν τι Par. K. Ast. pr.
sec.

ἄλλα ἀνθρώπινα, τὰ τε τῶν φύσεων καὶ τῶν ἐπιτηδευ-
μάτων. δῆλος δὲ οὖν εἶ, ὅτι μετὰ τοῦτο ἐρήσει, τίς
αὕτη ἢ πολιτεία. Οὐκ ἔγνωσ, ἔφη· οὐ γὰρ τοῦτο ἐμελ-
λον, ἀλλ' εἰ αὕτη, ἣν ἡμεῖς διεληλύθαμεν οἰκίζοντες
τὴν πόλιν, ἢ ἄλλη. Τὰ μὲν ἄλλα, ἣν δ' ἐγὼ, αὕτη·
τοῦτο δὲ αὐτὸ ἐρρήθη μὲν καὶ τότε, ὅτι δεῆσοι τι αἰεὶ
ἐνεῖναι ἐν τῇ πόλει λόγον ἔχον τῆς πολιτείας τὸν αὐτὸν, D
ὄνπερ καὶ σὺ, ὁ νομοθέτης, ἔχων τοὺς νόμους ἐτίθεις.

τῶ ὄντι] τῶόντι Vind. E.

δέ] *om.* idem.

καὶ τῶν] καὶ τὰ τῶν Vind.

BF. Par. DK. Ang. B. Flor. R.

Ast. sec.

δὴ οὖν] *autem* Fic.

μετὰ τοῦτο] μετατοῦτο Vind.

BE.

ἐρήσει] Ita Par. A. Ven. C. et
a m. pr. Vind. F. Reliqui mei
(et Bekkeriani) cum editis ante
Astium ἐρήση.

Οὐκ ἔγνωσ] οὐκ ἔγνω, addita
a m. s. ς, Mon. B. οὐκ ἔγνωσ
Vind. E. Flor. ACT. οὐκ ἔγωγε,
in m. ἄλλως· οὐκ ἔγνωσ, Flor.
R. ἄλλον οὐκ ἔγνωσ οὐκ ἔγωγ'
Ang. B. In Vind. F. ἔγνωσ a
m. s. in ἔγωγε mutatum est.

ἐμελλον] ἐμμελλον Ald.

εἶ] ἢ Vind. B. Vat. M.

αὕτη] Ita Par. A. αὐτῇ Ven.
C. αὐτῇ reliqui editionesque ante
Bekkerum, quod multo est dete-
rius. Et αὕτη in responsione
est.

ἦν] ἦν Lob.

ἄλλα] ἄλλὰ Ald.

αὕτη — ἐνεῖναι] *om.* Mon. B.
Par. DK. Flor. U. Pro αὕτη
Vind. E. αὐτῇ habet.

αὐτὸ] *om.* Fic.

τότε] Videtur L. III. p. 423.
E. respici.

δεῆσοι] Ita Par. A. Vind. F.
Ven. C. Ang. B. Flor. R. Bek-
kerus, Astius in tertia et Stall-
baumius in sec. ed. Ceteri δεῆ-
σει.

ἐνεῖναι] ἐν εἶναι Par. A. Vind.
F. Ang. B.

ἔχον τῆς] ἔχοντα τῆς Par. DK.

Mon. B. ἔχων τῆς Vind. F. ante

corr. ἔχοντες Vind. E. τῆς Vat.

B.

ὄνπερ] ὥσπερ Vind. F. Ang. D

B.

ἐτίθεις] ἐτίθης Par. K. Bek-
kerus et in tert. Astius. Eandem
formam optimo iure Bekkerus
L. VII. p. 528. D. restituit et
Gorg. p. 500. B. vulgati ἐτίθουν
loco secundum meliores codices,
quibus Lob. Vind. G. et ἐτίθειν
exhibentes Flor. FP. accedunt,
ἐτίθειν scripsit. Sed Menex.
p. 236. B. συνετίθει non videtur
cum συνετίθει, quod Par. EF. et
a m. pr. Ven. B. habent, permutandum, multo vero minus ἐτίθει
Leg. I. 630. E. et 631. A. con-
tra omnes codices veteresque edi-
tiones corrigendum fuisse, quod
Bekkeri exemplo fecit Stallbau-
mius, ἐτίθει sine nota in contextu
ponens et tamen in Menexeno
συνετίθει retinens. Eodem modo
statuendum de ἡφίει Lys. p. 222.
B. pro quo Bekkerus ex coniec-
tura scripsit ἡφίην, et de ἐφίει
Lach. p. 183. E. cuius termina-
tionem intactam reliquit, initium
secundum Ven. B. Par. G. auxit
et κατηφίει edidit. Quod autem
ad ἡφίειν attinet, quod Euthyd.
p. 293. A. unius Ang. C. aucto-
ritate Bekkerus in ἡφίην muta-
vit, rationes a Buttmanno gramm.
I. p. 542. ad vulgatam defenden-
dam allatas probare non possum
et vel sine codice ἡφίην scribi
debuisset censeo.

Ἐξόδηθη γὰρ, ἔφη. Ἄλλ' οὐχ ἱκανῶς, εἶπον, ἐδηλώθη, φόβῳ ὧν ὑμεῖς ἀντιλαμβανόμενοι δεδηλώκατε μακρὰν καὶ χαλεπὴν αὐτοῦ τὴν ἀπόδειξιν, ἐπεὶ καὶ τὸ λοιπὸν οὐ πάντως ῥᾶστον διελθεῖν. Τὸ ποῖον; Τίνα τρόπον μεταχειριζομένη πόλις φιλοσοφίαν οὐ διολεῖται. τὰ γὰρ δὴ μεγάλα πάντα ἐπισφαλῆ, καὶ, τὸ λεγόμενον, τὰ καλὰ

E τῶ ὄντι χαλεπά. Ἄλλ' ὅμως, ἔφη, λαβέτω τέλος ἡ ἀπόδειξις τούτου φανεροῦ γεγονένου. Οὐ τὸ μὴ βούλεσθαι, ἦν δ' ἐγὼ, ἀλλ' εἶπερ, τὸ μὴ δύνασθαι διακωλύσει παρῶν δὲ τὴν γ' ἐμὴν προθυμίαν εἶση. σκόπει δὲ καὶ νῦν, ὡς προθύμως καὶ παρακινδυνευτικῶς μέλλω λέγειν, ὅτι τούναντίον, ἢ νῦν δεῖ τοῦ ἐπιτηδεύματος τούτου πόλιν ἄπτεσθαι. Πῶς; Νῦν μὲν, ἦν δ' ἐγὼ,

ἐδηλώθη] om. Mon. B. Par. DK. Flor. U.

ὑμεῖς] ἡμεῖς Lob. Vind. B. Ald. Bas. ab. Idem in Mon. B. ante correctionem erat.

καὶ χαλεπὴν] post αὐτοῦ Par. K.

ἀπόδειξιν,] ἀπόδειξιν. Ald. Bas. ab. Steph.

καὶ] om. Fic.

πάντως] Bekkerus πάντων requirit. Contra Stallbaumius πάντως hic similiter cum superlativo iunctum monet, ut διαφερόντως Tim. p. 23. C. et πάνν quibusdam Luciani locis. Non opus est exemplis, ut πάντως ῥᾶστον omnino et omnibus modis facillimum dici potuisse demonstratur. Quo enim alio modo dicerent? Neque illud metuendum, ne res, quae omnino facillima esse negetur, partim esse facillima affirmari videatur. Nam eadem moderatione οὐ πάντως ῥᾶστον dicebant, qua οὐ πάνν ῥᾶδιον.

δὴ] om. Vind. B.

τὰ καλὰ τῶ ὄντι χαλεπά] Cf. scholiastes ad Cratyl. p. 384. A. qui in Civitate quoque hoc proverbio usum Platonem animadvertit. Usus est iam supra L. III. p. 435. C. — τῶντι — Vind. E.

E εἶπερ,] Comma Astius in sec. ponendum ostendit. Antea deerat.

τὸ] τῶ Vind. F. τῶ τὸ Ang. B.

διακωλύσει] κωλύσει Mon. B. Flor. U. Par. K. séc. Bip.

γ' ἐμὴν] γε μὴν Vind. F. Ald. Bas. ab.

εἶση] εἶσει Vind. F. Flor. R. et, sup. η, Ang. B. cum recentioribus.

σκόπει] σκόπη Vind. E.

δὲ] age Fic.

ἦ] οὐ Vind. E.

πόλιν] Ita Par. ADK. Lob. Vind. BEF. Vat. M. et fortasse a m. pr. B. Ven. C. Ang. B. Mon. B. Flor. ACRTUV. πόλιν Ven. B. Vat. H. (et a m. s. B.) Ald. Bas. ab. Steph. quod frustra tueri conatus est Grossmannus, theologus Lipsiensis, vir praestantissimus, epistolae ad Matthiaeum et Ramshornium Altenburgi III. Kal. Febr. MDCCCXXVII. datae p. 7.

ἄπτεσθαι.] μὴ ἄπτ. Vind. B.

Νῦν μὲν] Porro nunc Fic.

οἱ] οὐ Bas. b. εἰ Ang. B. Flor. R. Vind. E. et a m. s. F.

καὶ] punctis notatum in Mon. B. om. Fic.

τὸ μεταξὺ] τομεταξὺ Lob. 498 Vind. E. et a m. s. B. Ald. Steph.

οἰκονομίας] οἰκονομίας τς Ven. B. Ald. Bas. ab. Steph. Ast. tacentibus de Par. K. Bip.

οἱ καὶ ἀπτόμενοι μειράκια ὄντα ἄρτι ἐκ παίδων τὸ με- 498.
 ταξὺ οἰκονομίας καὶ χρηματισμοῦ πλησιάσαντες αὐτοῦ
 τῷ χαλεπωτάτῳ ἀπαλλάττονται, οἱ φιλοσοφώτατοι ποιού-
 μενοι· λέγω δὲ χαλεπώτατον τὸ περὶ τοὺς λόγους· ἐν
 δὲ τῷ ἔπειτα, ἐὰν καὶ ἄλλων τοῦτο πρακτόντων παρα-
 καλούμενοι ἐθέλωσιν ἀκροαταὶ γίνεσθαι, μεγάλα ἡγοῦν-
 ται, πάρεργον οἰόμενοι αὐτὸ δεῖν πράττειν· πρὸς δὲ τὸ
 γῆρας ἐκτὸς δὴ τινων ὀλίγων ἀποσβέννυνται πολὺ μᾶλ-
 λον τοῦ Ἡρακλειτείου ἡλίου, ὅσον αὐθις οὐκ ἐξάπτου- B
 ται. Δεῖ δὲ πῶς; ἔφη. Πᾶν τούναντίον· μειράκια μὲν
 ὄντα καὶ παῖδας μειρακιώδη παιδείαν καὶ φιλοσοφίαν
 μεταχειρίζεσθαι τῶν τε σωμάτων, ἐν ᾧ βλαστάνει τε
 καὶ ἀνδροῦται, εὖ μάλα ἐπιμελεῖσθαι, ὑπηρεσίαν φιλο-

αὐτοῦ] αὐτῷ Par. K. In Ang. B. ὦ super οὐ positum.

χαλεπωτάτῳ] Hoc in textu per compendium scriptum in Mon. B. sed in m. adscripto χαλεπώτατον explicatum est.

ἀπαλλάττονται] paulo post discedunt Fic. Respicere debebat μειράκια ὄντα.

οἱ φιλοσοφώτατοι ποιούμενοι] οἱ φιλοσοφώτατα ποι. Vind. E. etiam qui sapientiae apprime studiosi fore existimantur Fic. Pro ποιούμενοι Astius in sec. δοκούμενοι coniecit, cuius significationem illud h. l. ut L. VII. p. 538. C. (τῶν ἄλλων ποιουμένων οἰκείων) et VIII. 573. B. (ἐπιθυμίας ποιουμένας χρηστὰς) habere videtur. Nam fieri φιλοσοφώτατοι, ut Stallbaumius interpretatur, dum philosophiae valedicunt, non amplius possunt. Cf. Passovii lexicon in ποιεῖν 3, b.

τοὺς] om. Mon. B.

καὶ] om. Fic. Male Stephanus et Astius in pr. et sec. comma anteposuerunt. ἐὰν καὶ ἐθέλωσιν coniungenda sunt.

γίνεσθαι] γίν. Vind. B.

ἡγοῦνται] ἡγούμενοι Ven. B. Flor. V. Cornarius ecl. p. 100. ἡγοῦνται in ἀγαίονται vel ἀρνοῦνται mutandum censebat, quas coniecturas Stephanus p. 23. iure improbat.

ἀποσβέννυνται] ἀποσβέννυνται Vind. F. Flor. R.

πολὺ μᾶλλον τοῦ Ἡρακλειτείου] μᾶλλον πολὺ τοῦ Ἡρακλειτείου iidem et Ang. B. πολλὸν etc. Ald. οὐκ] οὐχ Bas. a.

δὲ] ergo Fic.

Πᾶν τούναντίον] om. Vind. B. Vat. M. Bekkerus et Stallbaumius interpunctione sublata sequentibus haec iungunt, cui rationi μὲν adversatur. Ego pro puncto priorum colon cum Astio posui.

παῖδας] παῖδες, sup. ας, Ven. B.

φιλοσοφίαν] σοφίαν Vind. F. Ang. B.

τῶν τε σωμάτων] τῶν δὲ σ. Vind. F. Non aliter scriptum videtur in Flor. R. de quo Stallbaumius ita: τῶν δὲ σωμάτων] τε Flor. R.

ἀνδροῦται] Ita omnes codices uno Ven. B. excepto, qui cum Ald. Bas. ab. Steph. (tacentibus Bip.) ἀδροῦται habet, quod a Bekkero servatum Astius quoque in tert. ed. et Stallbaumius servarunt. Quum haec omnia ad pueros spectent, corpora eorum adolescentia ἀνδροῦσθαι dici posse videntur, h. e. virilia et virili robore praedita fieri. Neque propterea, quod alibi fere homines ipsi ἀνδρούμενοι, ἀνδρωθέντες,

σοφία κτωμένους· προϊούσης δὲ τῆς ἡλικίας, ἐν ἣ ἡ ψυχὴ τελειοῦσθαι ἄρχεται, ἐπιτείνειν τὰ ἐκείνης γυμνά-
C σια· ὅταν δὲ λήγη μὲν ἡ ῥώμη, πολιτικῶν δὲ καὶ στρα-
τειῶν ἐκτὸς γίννηται, τότε ἤδη ἀφέτους νέμεσθαι καὶ
μηδὲν ἄλλο πράττειν, ὅτι μὴ πάρεργον, τοὺς μέλλοντας
εὐδαιμόνως βιώσεσθαι καὶ τελευτήσαντας τῷ βίῳ τῷ 475
βεβιωμένῳ τὴν ἐκεῖ μοῖραν ἐπιστήσειν πρόπουσαν. Ὡς
ἀληθῶς μοι δοκεῖς, ἔφη, λέγειν γε προθύμως, ὃ Σώ-
κρατες· οἶμαι μέντοι τοὺς πολλοὺς τῶν ἀκούοντων
προθυμότερον ἔτι ἀντιτείνειν οὐδ' ὅπωςτιοῦν παιδομέ-

ἠνδρωμένοι, ἐξανδρούμενοι etc. appellari solent, veluti Eurip. Herc. fur. 42. Phoen. 32. Suppl. 713. Aristoph. Eq. 1238. Herodot. I. 123. III. 10. 155. V. 92, 19. VI. 52, 9. Aristot. Eth. Nic. X. 9, 9. Zell. verbum a corporibus alienum pronuntiandum et contra codices agendum puto.

εὖ μάλα] om. Fic.

ὑπηρεσίαν] ὑπηρεσία Lob. Vind. BE. Vat. HM. ὑπηρεσίη Flor. AC.

φιλοσοφία] φιλοσοφίαν Lob. Vind. BE. Vat. BHM. Ven. C. Par. K. Ang. B. Flor. ACRTV. Basilius M. T. II. pag. 182. C: τοσοῦτον ἀνδεκτέον αὐτοῦ (τοῦ σώματος) ὅσον, φησὶ Πλάτων, ὑπηρεσίαν φιλοσοφία κτωμένους. Et ὑπηρεσίαν φιλοσοφίας κτωμένους formula hinc petita dicit Theinistius or. XXI. p. 260. A.

ἐν ἣ] His Par. K. μάλιστα superscriptum habet.

τελειοῦσθαι] τελοῦσθαι Lob. Vind. BEF. Mon. B. Vat. BHM. Ven. C. Par. DK. sec. Bekk. Flor. ACRTUV. Bekkerus et Stallbaumius, quae forma usitatior Platoni sine codicum discrepantia L. V. p. 466. E. paucis non optimis dissentientibus Leg. L. II. p. 672. C. Symp. 192. A. paullo pluribus neque malis alteram exhibentibus (in his Mon. B. a Bekkero praetermisso) supra L. II. p. 377. B. legitur. Item τέλειος et τελείως in his dialogis multo frequentiora sunt. Conf.

Rückertus ad Symp. p. 180. Sed τέλειος infra L. VIII. p. 546. B. et Leg. V. 730. D. et τέλειον Phaedon. pag. 110. A. codicum omnium consensu firmantur, atque ipsum τελειοῦσθαι huius libri pag. 487. A. extra dubitationem positum videmus. Similiter poetas Atticos utroque usos esse constat. Itaque res ad codices redit, quorum optimus nostro loco cum uno bono (Ven. B.) alteroque diversi generis (Ang. B.) insolentius tenens non contemnendus, nedum L. VIII. p. 587. E. in τελειοθείσῃ, pro quo tantum Vat. B. Ven. C. Par. DK. et Lob. τελεωθ. exhibent, deserendus videtur. De Polit. p. 272. D. mihi non liquet, utrum cum Bekkero ἐτελειώθη secundum Clark. Vat. A. Ven. C. an cum reliquis ἐτελειώθη scribi praestet, sed prius tutius puto.

ἐπιτείνειν] ἐπιτείνει Vat. H. Flor. ACV.

ἐκείνης] ἐκείνων Vind. E. Flor. ACTV.

λήγη] λέγη Ald. Bas. a. Lob. Vind. B. Vat. M.

στρατειῶν] στρατιῶν Vind. EF. Ven. B. Par. DK. Vat. H. Flor. ACTV. Ald. Bas. ab. στρατιωτῶν Lob. Vind. B. Vat. M.

ἤδη] om. Vind. F.

βιώσεσθαι] βιώσασθαι Mon. B. ante corr.

τελευτήσαντας] τελευτήσασθαι Bas. b.

μοῖραν] μοῖραν Vind. E.

νοὺς, ἀπὸ Θρασυμάχου ἀρξαμένους. Μὴ διάβαλλε, ἦν δ' ἐγὼ, ἐμὲ καὶ Θρασύμαχον ἄρτι φίλους γεγονότας, D οὐδὲ πρὸ τοῦ ἔχθρους ὄντας. πείρας γὰρ οὐδὲν ἀνήσομεν, ἕως ἂν ἡ πείσωμεν καὶ τοῦτον καὶ τοὺς ἄλλους, ἢ προὔργου τι ποιήσωμεν εἰς ἐκεῖνον τὸν βίον, ὅταν αὐτὸς γενόμενος τοῖς τοιούτοις ἐντύχῃσιν λόγοις. Εἰς μικρὸν γ', ἔφη, χρόνον εἴρηκας. Εἰς οὐδὲν μὲν οὖν, ἔφην, ὥς γε πρὸς τὸν ἅπαντα. τὸ μέντοι μὴ πείθεσθαι τοῖς λεγομένοις τοὺς πολλοὺς θαῦμα οὐδέν· οὐ γὰρ πῶποτε εἶδον γενόμενον τὸ νῦν λεγόμενον, ἀλλὰ

ἐπιστήσειν] ἐπὶ στήσειν Lob.
ἔφην] ἔφην Par. K. sec. Bip.
γε] τε Vind. EF. Flor. ACR.
om. Vat. H. Flor. T.

ἀντιτείνειν] Huic in m. Mon. B. a m. s. ἀν praepositum est. Stephanus in m. ἀντιτείνειν coniecit, quam coniecturam Astius quum in comm. Ficini quidem interpretationi (arbitror autem plurimos, cum haec audiverint, promptius quoque repugnāturos, abs te minime persuasos) congruere, sed, quia praesens rem certius significet, necessariam non esse statuisset, in tertia ed. ipse suo nomine proposuit atque in interpretatione secutus est. Mihi praesens alium eumque minime ineptum sensum efficere videtur hunc: tu magno cum studio agis, sed maius etiam eorum studium puto, qui a te dissentiant, hoc est, plerorumque, qui talia dicentem te audiunt.

ἀπὸ Θρασυμάχου] ἀποθρασυμάχου Vind. E.

διάβαλλε] διάβαλε Ang. B. Flor. R. et a m. s. Vind. F.

Θρασύμαχον] ἀρξαμένους addunt Lob. Vind. B. Vat. B. Ven. C. Par. DK. sec. Bip. Flor. U. Mon. B. (hic cum punctis) et Bas. b.

D γεγονότας] In Lob. εἶναι super νότας legitur.

πρὸ τοῦ] προτοῦ Steph.

πείρας] πείρας Vind. F.

πείσωμεν] πείσομεν Lob. Vind. BF. Flor. R.

ἄλλους] om. Lob. Vind. B. Vat. M.

ποιήσωμεν] ποιήσομεν Lob. Vind. BF. Flor. R. — Proclus in Alcib. T. II. pag. 226. Cous. οὕτω γὰρ δὴ καὶ ὁ ἐν Πολιτεῖα Σωκράτης περὶ Θρασυμάχου φησὶν, ὅτι εἰ καὶ πρὸς τὸ παρὸν μὴ πέπεισται μοι, πρὸς γε τὸν ἔπειτα βίον εἴη ἂν τι προὔργου γεγονός. — Sequentia usque ad λόγους Ficinus ita convertit: ad eam vitam, in quam cum pervenerint, haec dicta reperient.

μικρὸν] μικρόν Ang. B. Flor. R. μικρόν cum α super ι Vind. F. μικρόν Ven. B. Flor. C. et recentiores. Cf. Vol. I. p. 287, a. ubi Flor. C. oblitus sum.

γ'] γε Lob. Vind. B.

εἴρηκας. Εἰς] εἴρηκας, εἰς Ald.

οὐδὲν μὲν] Ita Mon. B. ante corr. οὐδέν' e corr.

εἶδον] ἴδον Vind. F. (Ven. C. Par. D. Ang. B. Flor. ACRTUV. de quibus quidem Bekkerus et Stallbaumius tacent, ut consentire cum Stephano videantur.) Ald. Bas. ab. Steph. Ast. pr. tacentibus de Par. K. Bipontinis, quem Bekkerus εἶδον habere testatur. ἴδον ferri non posse Matthiae gramm. p. 313. pr. ed. iam observaverat, sed πῶποτ', quod idem probabili coniectura ductus a Platone positum etiam sec. ed. p. 449. suspicatur, codices non confirmarunt.

Ε πολὺ μᾶλλον τοιαῦτ' ἅττα ῥήματα ἐξεπίτηδες ἀλλήλοις ὁμοιωμένα, ἀλλ' οὐκ ἀπὸ τοῦ αὐτομάτου ὥσπερ νῦν συμπεσόντα· ἄνδρα δὲ ἀρετῇ παρισωμένον καὶ ὁμοιωμένον μέχρι τοῦ δυνατοῦ τελέως ἔργῳ τε καὶ λόγῳ, δυναστεύοντα ἐν πόλει ἑτέρα τοιαύτη, οὐ πάποτε
 499 ἐωράκασιν οὔτε ἕνα οὔτε πλείους. ἢ οἶε; Οὐδαμῶς γε. Οὐδέ γε αὖ λόγων, ὧ μακάριε, καλῶν τε καὶ ἑλευθέρων ἱκανῶς ἐπήκοοι γεγονάσιν, οἷον ζητεῖν μὲν τὸ ἀληθὲς ξυντεταμένως ἐκ παντὸς τρόπου τοῦ γινῶναι χάριν, τὰ δὲ κομψά τε καὶ ἐριστικά καὶ μηδαμόσε ἄλλοσε τείνοντα, ἢ πρὸς δόξαν καὶ ἔριν, καὶ ἐν δίκαις καὶ ἐν

πολὺ] πολλοὶ Vind. E. Vat. H. Flor. ACTV. om. Fic.

Ε τοιαῦτ' ἅττα] τοιαῦτάττα Lob. Vind. BF. τοιαῦτα ἅττα Vind. E. τοιαυτὶ γρ Par. A. αὐτομάτου] αυτ. Ald. cum leni super v.

συμπεσόντα] ξυμπ. Vind. EF. Flor. ACTV. Stallb.

παρισωμένον καὶ ὁμοιωμένον] παρισωμένου καὶ ὁμοιωμένου Vat. B.

ἔργῳ τε καὶ λόγῳ] Comma a prioribus editoribus ante haec positum Bekkerus recte postposuit. Vitiosam interpunctionem etiam Ficinus secutus est: *virum autem, quoad fieri potest, virtute perfectum, ac summopere factis et dictis tali quadam in civitate potentem.*

499 οἶε] καὶ οἶε Lob. Vind. B. Vat. M.

ἑλευθέρων] ἑλευθερίων Par. K. sec. Bip.

ἱκανῶς] om. Fic.

ἐπήκοοι] ἐπέικοοι Bas. ab.

γεγονάσιν] γεγονάσιν Vind.

Ε οἷον] Ita Par. A. (cum o super ω.) Mon. B. Flor. U. et a m. s. Vat. B. οἷον, sup. ων, Ven. B. οἷον reliqui cum editis ante Astii sec.

ξυντεταμένως] συντ. Vind. F. Flor. R. ξυντεταγμένως Lob.

Vind. B. Vat. M. ξυντεταμμένως ante corr. Mon. B.

τρόπου] προσώπου Par A. adscripto tamen, ut Faehsius tradit, in m. vulgato.

ἐριστικά] ἐριστικὰ Vind. EF. καὶ μηδαμόσε] καὶ om. Ald. Bas. a. Fic. Ast. sec. In tert. restituit, sed eiiciendum suspicatur.

δόξαν] opinionem, inanem gloriam Fic.

ἀσπαζομένων] ἀσπαζόμενοι Vind. E.

τότε] om. Fic.

δεδιότες] δεδειότες Vind. F. ante corr.

τᾶληθοῦς] τοῦ ἀληθοῦς Vind. EF. Flor. ACR. τῆς ἀληθοῦς Vat. H.

οὔτε πόλις] ὅτε π. Vind. E.

οὔδέ γ'] οὐδ' Vind. E. Flor. T. Etiam in Ven. B. Vat. H. γ' omissum esse Bekkerus refert.

μή ποτε] μήποτε Ald. Bas. ab. Steph. Ast. Cf. ad L. V. p. 473. D.

τέλεος] τέλος Vind. F. Vat. H. τέλειος Vind. E. Ang. B. Flor. RT.

ὀλίγοις] τε addunt Lob. Vind. B. Vat. M. et a m. s. Ven. B.

κεκλημένοις] κεκληρωμένοις Lob. Vind. B. Mon. B. (hic cum punctis sub ρω.) Vat. BM. Par. DK. sec. Bekk. Flor. U. Ficinus haec a verbis καὶ οὐ πονηροῖς ita interpretatus est: *qui nec mali*

B

ιδίαις συνουσίαις πόρρωθεν ἀσπαζομένων. Οὐδὲ τούτων, ἔφη. Τούτων τοι χάριν, ἦν δ' ἐγώ, καὶ ταῦτα B
προορώμενοι ἡμεῖς τότε καὶ δεδιότες ὅμως ἐλέγομεν ὑπὸ
τάληθοῦς ἠναγκασμένοι, ὅτι οὔτε πόλις οὔτε πολιτεία
οὐδέ γ' ἀνὴρ ὁμοίως μὴ ποτε γένηται τέλεος, πρὶν ἂν
τοῖς φιλοσόφοις τούτοις τοῖς ὀλίγοις καὶ οὐ πονηροῖς,
ἀχρηστοῖς δὲ νῦν κεκλημένοις ἀνάγκη τις ἐκ τύχης πα-
ραβάλλῃ, εἴτε βούλονται εἴτε μὴ, πόλεως ἐπιμεληθῆναι
καὶ τῇ πόλει κατήκοοι γενέσθαι, ἢ τῶν νῦν ἐν δυνα-
στείαις ἢ βασιλείαις ὄντων νίεσιν ἢ αὐτοῖς ἐκ τινος
θείας ἐπιπνοίας ἀληθινῆς φιλοσοφίας ἀληθινὸς ἔρως C

nec inutiles sunt, ut vulgo existimantur.

παραβάλλῃ] Ita Ven. B. Vat. H. Flor. AC. cum editis. contigerit Fic. παραβάλλῃ Vind. E. παραλάβῃ Flor. T. περιβάλλῃ Vat. B. περιβάλλῃ reliqui codices, quod quamquam defensionem recipit, quum περιβάλλειν significationem iniungendi et imponendi habeat (e. g. Eurip. Ion. 843: τυραννίδ' αὐτῶ περιβαλεῖν ἐμελλε γῆς) et substantivi loco infinitivus (ἐπιμεληθῆναι, γενέσθαι) certe non vitiosus videatur, tamen alterum ut per se probabilius et reliquis dictionibus ἔρως ἐμπέσῃ, ἀνάγκη γέγονεν (C) ἀνάγκη γένηται (500. D.) accommodatius neque a codicibus prorsus infirmum, in facillima illarum praepositionum permutatione, de qua Vol. I. p. 436, a. dixi, sine periculo teneri potest.

κατήκοοι] κατήκοι Ven. C. Scholiastes: κατήκοοι, ἀντὶ τοῦ κατακουόμενοι. In eandem sententiam Ficinus (vel a civibus exaudiantur) et Schleiermacher haec interpretati sunt, sed Schleiermachero pro κατήκοοι Plato κατηκόω scripsisse videtur, cui assentitur Stallbaumius, simul conferri iubens illa p. 502. B: ἀλλὰ μὴν, ἦν δ' ἐγώ, εἰς ἱκανὸς γενομένος, πόλιν ἔχων πειδομένην, πάντ' ἐπιτλέσαι τὰ νῦν ἀπιστοῦμενα. At eo ipso loco civium

obedientia tamquam res non solum facultate non magis, quam philosopha principis natura carens, sed etiam sua sponte et sine ulla vi secutura proponitur, ut vix videatur nostro loco tamquam necessitate aliqua fortuita exprimenda commemorari et ita curae civitatis a philosophis suscipiendae coniungi potuisse. Haec vero cura, utpote ab invitis et civitatis alienoquin periturae gratia suscipienda, obedientia erga civitatem appellari eamque suscipientes τῇ πόλει κατήκοοι γενέσθαι dici poterant, etiam si non ipsa civium voce vocarentur ad rei publicae administrationem. Quum autem haec quoque vox accessura et legislator philosophis gubernaculum civitatis traditurus esset, multo magis illam dictionem probabilem videri necesse est. Iam confer illa L. VII. p. 520. D: ἀπειθήσουσιν οὖν ἡμῖν, οἷοι, οἱ τρόφιμοι ταῦτ' ἀνούοντες καὶ οὐκ ἐθελήσουσι ξυμπονεῖν ἐν τῇ πόλει ἕκαστοι ἐν μέρει, τὸν δὲ πολὺν χρόνον μετ' ἀλλήλων οἰκεῖν ἐν τῷ καθαρῷ; et quae sequuntur usque ad εὐ οἰκουμένη p. 521. A. et κατήκοοι non sollicitandum esse intelliges. Nam quod ad nominativum attinet, pro quo dativus exspectari poterat, interpositum βούλονται idoneam excusationem praebet.

νίεσιν] νιέσων Vind. F.

ἐμπέση. τούτων δὲ πότερα γενέσθαι ἢ ἀμφοτέρω ὡς ἄρα ἔστιν ἀδύνατον, ἐγὼ μὲν οὐδένα φημι ἔχειν λόγον. οὐτῶ γὰρ ἂν ἡμεῖς δικαίως καταγελώμεθα, ὡς ἄλλως εὐχαῖς ὅμοια λέγοντες. ἢ οὐχ οὕτως; Οὕτως. Εἰ τοίνυν ἄκροισ εἰς φιλοσοφίαν πόλεως τις ἀνάγκη ἐπιμεληθῆναι ἢ γέγονεν ἐν τῷ ἀπειρῶ τῷ παρεληλυθότι χρόνῳ, ἢ καὶ νῦν ἔστιν ἐν τινι βαρβαρικῷ τόπῳ πόρρω πον ἐκτός

D ὄντι τῆς ἡμετέρας ἐπόψεως, ἢ καὶ ἔπειτα γενήσεται, περὶ τούτου ἔτοιμοι τῷ λόγῳ διαμάχεσθαι, ὡς γέγονεν ἢ εἰρημένῃ πολιτεία καὶ ἔστι καὶ γενήσεται γε, ὅταν αὕτη ἢ Μοῦσα πόλεως ἐγκρατῆς γένηται. οὐ γὰρ ἀδύ-

C δὲ πότερα] δ' ὁπότερα Mon. B. δὲ ὁπότερα Ven. B. Flor. U. et a m. s. Vat. B. (a m. pr. δὲ π.) cum editis ante Bekkerum, quemadmodum infra p. 509. A. et alibi. Sed πότερον eadem significatione dici Heindorfius ad Theaet. p. 145. A. docuit.

ἔστιν] ἔστιν Lob. Vind. E. Ald. Bas. ab.

ἔχειν] post λόγον Vind. E.

ἂν] om. Vat. B.

καταγελώμεθα] καταγελώμεθα (Lob.) Ald. Bas. ab.

λέγοντες] λέγονται Mon. B. ante corr.

Οὕτως] om. idem.

ἄκροισ] ἄκρ σ Vind. B.

τις] τε Vind. E. Vat. H. Flor. ACV.

ἀνάγκη] εἰς ἀνάγκην Par. K. om. Lob. Vind. B. Vat. M.

ἐπιμεληθῆναι] ἐπεμελήθη Par. DK. sec. Bekk.

ἢ] ἢ Bas. b.

τῷ παρεληλυθότι] Cf. Vol. I. p. 147, a. b.

ἔστιν] ἔστιν Bekkerus, Astius in tert. et Stallb. νῦν vim maiorem habet.

πον ἐκτός] om. Lob. Vind. B. Vat. BM. ἐκτός om. Ven. B. editi ante Bekkerum.

D περὶ τούτου] in hoc certe rerum statu Fic.

εἰρημένῃ] ἡμετέρα Vind. E.

αὕτη] αὕτη Par. A. Ven. B. Vind. E. Vat. H. Flor. AC.

ἢ] om. Vind. F. Ang. B.

γένηται] εἶναι Vind. E.

ἀδύνατος] ἀδύνατον Flor. T. et editiones ante Bekkerum, qui de Par. A. Ven. B. tacet, reliquos ἀδύνατος habere testatur. Ficinus utrum legerit, incertum, sed videtur ἀδύνατον legisse: fieri certe id potest.

ὁμολογεῖται] concessa fuerunt Fic. In Ald. non punctum, sed comma appositum.

Καὶ] om. Vat. B.

ὅτι] om. Ald. Bas. ab. Steph.

ἐρεῖς;] Ita Vind. E. Ald. Bekkerus, Astius in tert. et Stallb. ἐρεῖς. reliquae editiones.

κατηγόρει.] κατηγόρει, Steph. E. Ast. pr. tert. κατηγόρει. Ast. sec.

ἄλλοιαν τοι] Ita Par. ADK. sec. Bekk. Ven. C. Mon. B. ἀλλ'

οἶαν τοι Vind. F. Bas. b. ἀλλ' οἶαν τοι Vind. E. ἀλλ' οἶαν τοι Lob. Vind. B. (Flor. ACRTUV.)

Ald. Bas. a. Steph. Ast. pr. tert. verum quid (eos opinaturos existimas) Fic. De reliquis Bekkeri codicibus non constat. Verum Astius in sec. de coniectura exhibuit.

ἔξουσιν] ἔξουσιν Lob. Vind. B. Ven. B. Flor. T.

ἐάν] Ita Par. A. Vat. H. „et fortasse Ven. C.“ ἐν reliqui codices et Ald. Bas. ab. Steph. Ast. pr. tert. Stallb. pr. εἰ Ast. sec. ἐάν etiam scholiastes legit, cuius explicatio haec est: ὅτι ἐν μετὰ βολον τὸ τῶν πολλῶν πλῆθος, δηλοῖ καὶ Ὀμηρος ἀπεινάων τὴν

νατος γενέσθαι, οὐδ' ἡμεῖς ἀδύνατα λέγομεν· χαλεπὰ δὲ καὶ παρ' ἡμῶν ὁμολογεῖται. Καὶ ἐμοί, ἔφη, οὕτω δοκεῖ. Τοῖς δὲ πολλοῖς, ἦν δ' ἐγὼ, ὅτι οὐκ αὖ δοκεῖ, ἔρεις; Ἰσως, ἔφη. Ὡ μακάριε, ἦν δ' ἐγὼ, μὴ πάνυ E οὕτω τῶν πολλῶν κατηγορεῖ. ἀλλοίαν τοι δόξαν ἔξουσιν, ἐὰν αὐτοῖς μὴ φιλονεικῶν, ἀλλὰ παραμυθούμενος καὶ ἀπολυόμενος τὴν τῆς φιλομαθείας διαβολὴν ἐνδεικνύη οὓς λέγεις τοὺς φιλοσόφους, καὶ διορίζῃ ὥσπερ ἄρτι τὴν τε φύσιν αὐτῶν καὶ τὴν ἐπιτήδευσιν, ἵνα μὴ ἡγῶν- 500 ταί σε λέγειν οὓς αὐτοὶ οἴονται. ἢ καὶ ἐὰν οὕτω θεῶνται, ἀλλοίαν τοι φήσεις αὐτοὺς δόξαν λήψεσθαι καὶ

ὁμοίαν αὐτῶν κύμασι παντοίων ἀνέμων καὶ τοῖς τοιοῦτοις· ἀλλὰ καὶ νῦν τοῦτο λέγει, ὅτι κἂν λόγῳ τις αὐτοῖς ἐνδείξηται τὴν ἀληθῆ φιλοσοφίαν, κἂν αὐτῷ ἔργῳ τοιοῦτος ἢ φαινόμενος, ἔαδῶς ἂν πείσει αὐτοὺς, καὶ τοσοῦτῳ ῥᾶον, ὅσῳ ἂν εἶεν πλείους. καὶ γὰρ οἱ πλείους μᾶλλον τῇ τῆς ὕλης ἀταξία ἀναλογοῦσι καὶ μᾶλλον εὐάλατοι πρὸς ἐκείτερα, ἢ περὶ οἱ ὀλιγότεροι. Nec non Ficinus: si non contentionis studio, sed amicis monitis, dissoluta philosophiae adversa calumnia, ostendas, quos potissimum viros appellas philosophos, et, ut nuper, distinguas etc.

αὐτοῖς] αὐτοῖς Ven. B. Par. K. sec. Bip. Ast. tert. Stallb. pr. ἔξουσιν ἐν αὐτοῖς, etiam Buttmanus coniecerat teste Morgensternio symb. crit. 1815. p. 4.

μὴ] εἰ μὴ Mon. B. Par. K. Stallb. pr.

τὴν] om. Lob. Vind. B. Vat. M.

φιλομαθείας] φιλομαθίας Vind. EF. Ven. B. Ang. B. Vat. H. Flor. RT.

ἐνδεικνύη] Ita Par. ADK. sec. Bekk. Ven. C. Mon. B. ἐνδεικνύει Vind. F. Ang. B. Flor. ACR. ἐνδεικνύειν Vind. E. ἐνδεικνύει Flor. T. ἐνδεικνύει Lob. Vind. B. Ven. B. Vat. BM. (Flor. UV.) Ald. Bas. ab. Steph. Ast. pr. tert. ἐνδεικνύει Ast. sec. Stallb. pr.

οὓς] οἴους Ang. B. Flor. RT. λέγεις] ,, λέγεις vel λέγει Flor. AC.

διορίζῃ] Ita iidem, qui ἐνδεικνύη habent, et Flor. TUV. διορίζει iidem, qui ἐνδεικνύει, et Ast. sec. Stallb. pr. διορίζειν Vind. E. διορίζου Lob. Vind. B. Ald. Bas. ab. Steph. Ast. pr. tert. Idem in reliquis Bekkerianis exstare videtur, de quibus nihil ostendit.

τὴν τε] τε om. Lob. Vind. B. Vat. BM.

ἢ καὶ] καὶ Vind. EF. Ven. B. Ang. B. Flor. ACRT. probante Schleiermachers et sine interrogatione haec dicta existimante. ἢ οὐκ Mon. B. Flor. U. Stallbaumius. ἢ καὶ Astius in sec. et tert. cum colo post ἀποκριθεῖσθαι, ubi Ald. punctum habet. Ficinus: vel si ita conceperint, falli eos opinione dixeris nec ad proposita respondere? Si vulgatam lectionem sequimur, hanc ἀλλοίαν δόξαν diversam ab illa, quam Socrates plerosque habituros esse asseveraverat, eique et veritati contrariam intelligere debemus. Id, quia notio τοῦ ἀλλοίου necessario relativa et ubique ad proximum referenda est, fieri posse videtur. Quemadmodum igitur Socrates ἀλλοίαν τοι δόξαν ἔξουσιν inquit respexerat illa, quae Adimantus de vulgi opinione ominatus fuerat, eamque diversam et philosophiae faventem fore, si vera eis

ἀλλὰ ἀποκρινεῖσθαι; ἢ οἶει τινὰ χαλεπαίνειν τῷ μὴ χαλεπῷ ἢ φθονεῖν τῷ μὴ φθονερωῷ ἄφθονόν τε καὶ πρᾶον ὄντα; ἐγὼ μὲν γὰρ σε προφθάσας λέγω, ὅτι ἐν ὀλίγοις τισὶν ἠγοῦμαι, ἀλλ' οὐκ ἐν τῷ πλήθει χαλεπὴν οὕτω
 B φύσιν γίνεσθαι. Καὶ ἐγὼ ἀμέλει, ἔφη, ξυνοίομαι. Οὐκοῦν καὶ αὐτὸ τοῦτο ξυνοίει, τοῦ χαλεπῶς πρὸς φιλοσοφίαν τοὺς πολλοὺς διακεῖσθαι ἐκείνους αἰτίους εἶναι τοὺς ἔξωθεν οὐ προσῆγον ἐπεισκευμακίονας, λοιδορουμένους τε αὐτοῖς καὶ φιλαπεχθημόνως ἔχοντας καὶ αἰεὶ περὶ ἀνθρώπων τοὺς λόγους ποιουμένους, ἥμιστα

philosophi imago ostenderetur, pro certo pronuntiaverat, ita Adimantus, etiam si veram imaginem videant, nihilo minus aliter eis, atque Socrates speret, visum iri affirmaturus simili confidentia ἀλλοίαν τοι δόξαν λήψονται καὶ ἀλλὰ ἀποκρινοῦνται dicere idque num facturus sit, a Socrate interrogari poterat. Quae interrogatio quum negationis vim habeat, non exspectato responso altera item negativa adiiicitur: ἢ οἶει etc. Ceterum ne reliquae quidem lectiones, quarum alteram Schleiermacherus, alteram Stallbaumius secutus est, ad sententiam ineptae, sed perquam languidae videntur.

οὕτω] αὐτῷ Vind. F. Ang. B. Flor. ACR. αὐτὸ Flor. T. αὐτὰ Vind. E.

τοι] τε Ang. B. Stallbaumius in sec. probante Schleiermachers, cuius tamen rationi τοι non ita ut Stallbaumio obstabat. Servatis vero verbis ἢ καὶ hoc quoque servandum esse apparet. Nec frustra codices etiam qui cum Ang. B. facere solent, id retinent.

ἀποκρινεῖσθαι] ἀποκρίνεσθαι Par. A. Vat. H. Conf. Vol. I. p. 52, b. collecta, secundum quae, si unus et alter illius familiae liber accessisset, praesens recipi poterat.

ἢ οἶει] an censes, inquam Fic.

ἄφθονον] Antiatticistes Bekk.

pag. 81, 29: ἄφθονον· τὸν μὴ φθονοῦντα. Πλάτων Πολιτείας τετάρτῳ. quod ad nostrum locum pertinere puto.

γὰρ σε] γὰρ σὲ Vind. E. Bekkerus, Astius in tertia et Stallbaumius, quasi Socrates ἐγὼ μὲν dicens non omnino aliis, sed Adimanto soli sese opponeret.

γίνεσθαι] γενέσθαι Vind. E.

ἀμέλει] om. Fic. Bekkerus et Stallbaumius commate a praecedente ἐγὼ separant, quo admissio non iam adverbii, sed imperativi vim habere statuendum est, cui usus repugnat. Cf. Schneiderus ad Cyrop. V. 2, 13.

ξυνοίει] ξυνοίον Mon. B. Flor. B. U. In Ald. nulla interpunctio, in Bas. ab. Steph. interrogandi nota apposita est.

τοῦ] τὸ Vind. B.

διακεῖσθαι] διακροεῖσθαι Lob. ante corr.

ἐκείνους] post αἰτίους Vind. E.

οὐ] ὡς μὴ Mon. B. Flor. U. Par. K. οὐ μὴ Ald. Bas. ab. Steph. Idem a m. s. in Par. D. positum videtur, quem Bekkerus a m. pr. οὐ προσῆγον cum reliquis habere testatur.

ἐπεισκευμακίονας] ἐπεισκευομακίονας, sup. ω, Vind. E.

λοιδορουμένους] λοιδορουμένους Vind. F. λοιδορουμένη Par. K.

αὐτοῖς] Vulgo αὐτοῖς, quod

φιλοσοφία πρέπον ποιούντας. Πολύ γ', ἔφη. Οὐδὲ γάρ που, ὦ Ἀδείμαντε, σχολή τῷ γε ὡς ἀληθῶς πρὸς τοῖς οὔσι τὴν διάνοιαν ἔχοντι κάτω βλέπειν εἰς ἀνθρώπων πραγματείας καὶ μαχόμενον αὐτοῖς φθόνου τε καὶ C
δυσμενείας ἐμπίπασθαι, ἀλλ' εἰς τεταγμένα ἅττα καὶ κατὰ ταῦτά ἀεὶ ἔχοντα ὀρῶντας καὶ θεωμένους οὔτ' ἀδικούντα οὔτ' ἀδικούμενα ὑπ' ἀλλήλων, κόσμῳ δὲ πάντα καὶ κατὰ λόγον ἔχοντα, ταῦτα μιμῆσθαι τε καὶ ὅτι μάλιστα ἀφομοιοῦσθαι. ἢ οἷε τινὰ μηχανὴν εἶναι, ὅτῳ τις ὀμιλεῖ ἀγάμενος, μὴ μιμῆσθαι ἐκείνο; Ἀδύνα-

Ficinus *homines conviciis passim laccessunt* interpretatus ad τοὺς πολλοὺς, Stallbaumius ad philosophos refert per synesin ex praecedenti φιλοσοφίαν petendos. Neutrum in istos ἐπεισκευωμανότας, quales supra p. 495. C. descripti sunt, cadere videtur, quippe qui et vulgo placere et ob philosophiam, quam profitentur, magni fieri cupiant. Invicem vero obtractare, alter alteri philosophi nomen tribuendum negare, ita philosophiae ipsi magnam invidiam conflare solent. Itaque αὐτοῖς scripsi.

ποιουμένους,] ποιουμένους; Steph.

πρέπον] πρέποντας Par. DK. πρέποντα Mon. B. Flor. U. Stallbaumius.

ποιούντας.] Vulgo ποιούντας; Ita scilicet initium periodi comparatum erat, ut cum interrogatione terminatum iri videretur. Sed Adimantus ei, quod Socrates in fine dixerat, assentiens interrogationem paulatim in affirmationem abisse docet, quemadmodum Vol. I. p. 228. in negationem conversam vidimus. Atque ipsa illa οὐκοῦν καὶ αὐτὸ τοῦτο ξηνοῖε ita pronuntiarī poterant, ut magis affirmantis essent, quam dubitantis; et οὐκοῦν a scholiaste per τοιγαροῦν explicatur.

C πραγματείας,] πραγματείας. Ald.

φθόνου] φόνου Vat. H.

ἐμπίπασθαι] ἐμπιπλάσθαι

Vind. F. Ald. Bas. ab. ἐμπίπασθαι Ven. B. Cf. Vol. I. p. 283. εἰς] εἰ Vind. F.

τεταγμένα] τεταγμέν' Vind. F. Ang. B.

ἅττα] ἅττα Lob.

ταῦτά] ταῦτα Vind. F.

ὀρῶντας καὶ θεωμένους] contemplatur Fic.

ἀδικούμενα] ἀδικούμενον Par. AK. Lob. Vind. BE. Vat. BHM. Ven. C. Flor. ACTV. Etiam Par. D. vulgatam cum litura et Ven. B. ον super ultima eius syllaba exhibet. Erroris originem demonstrat Bastius comm. pal. p. 818.

καὶ] om. Vat. B. a m. pr.

μιμῆσθαι] μιμνῆσθαι Ald. Bas. a. Ad hos infinitivos explicandos Zeugmate opus non videtur: οὐκ ἔστιν αὐτοῖς σχολή κάτω βλέπειν, ἀλλὰ μιμῆσθαι per se clara sunt.

ὀμιλεῖ] ὀμιλεῖ Vind. E.

ἀγάμενος] Ita Lob. sed cum o super á. ἀγόμενος Ald. Bas. a. quo Stephanus p. 23. ἀγάμενος postquam multo aptius esse docuit, „ideo, inquit, veteri libro de eo in contextum recipiendo sum assensus, praesertim quum et Fic. agnoscat.“ (cui cum amore admirabundus adhaeret.) ἀγασθαι tamen ποιητικόν, saltem ποιητικώτερον fátetur; quod Platoni secus visum. Cf. L. I. p. 329. D. II. 367. E.

μὴ] om. Vind. F. Vat. H. Flor. AC.

τον, ἔφη. Θείῳ δὴ καὶ κοσμίῳ ὃ γε φιλόσοφος ὁμιλῶν
 D κόσμιός τε καὶ θεῖος εἰς τὸ δυνατόν ἀνθρώπων γίνεταί·
 διαβολὴ δ' ἐν πᾶσι πολλή. Παντάπασι μὲν οὖν. Ἄν
 οὖν τις, εἶπον, αὐτῷ ἀνάγκη γένηται ἂ ἐκεῖ ὄρα, με-
 λετῆσαι εἰς ἀνθρώπων ἥθη καὶ ἰδίᾳ καὶ δημοσίᾳ τιθέ-
 ναι καὶ μὴ μόνον ἑαυτὸν πλάττειν, ἄρα κακὸν δημιουρ-
 γὸν αὐτὸν οἶε γενήσεσθαι σωφροσύνης τε καὶ δικαιο-
 σύνης καὶ ξυμπάσης τῆς δημοτικῆς ἀρετῆς; Ἥμιστά γε,
 ἦ δ' ὅς. Ἄλλ' ἐὰν δὴ αἰσθωνται οἱ πολλοὶ, ὅτι ἀληθῆ
 E περὶ αὐτοῦ λέγομεν, χαλεπανοῦσι δὴ τοῖς φιλοσόφοις

Θείῳ δὴ — θεοφιλῆ ποιήσειαν.
 501. C.] laudat Eusebius praep.
 L. XII. p. 348: θεῷ δὴ καὶ κό-
 σμῳ ὃ γε etc.

ὃ γε] ὅτε Bas. b.

κόσμιός τε καὶ θεῖος] *divinus
 ipse atque decorus* Fic.

D γίνεταί] γίνεται Euseb.

δ'] δὲ Vind. F. Euseb.

πᾶσι] πάση Vind. F. ante
 corr.

οὖν] int. vers. a m. s. Vind.

E. γένηται] γίνεταί idem.

μελετῆσαι] μελέτοσαι Mon. B.

καὶ μὴ μόνον ἑαυτὸν] *neque
 se tantum, sed et alios* Fic. Pro
 μόνον Vind. F. πόνον habet.

ἄρα] ἄρα Flor. ACV. ἀλλὰ
 Vat. B. a m. pr.

κακὸν] *Priorem syllabam* Vind.
 F. int. vers. a m. s. habet.

δημιουργὸν] δὴ δημ. Euseb.
 Ast. sec.

αὐτὸν] post οἶε Ven. B. Vind.
 E. Vat. H. Flor. ACTV.

δημοτικῆς] δημοτικῆς Mon. B.
 δεσμοτικῆς Vind. F.

Ἄλλ' ἐὰν δὴ] *Si* Fic.

αἰσθωνται] αἰσθονται Flor.

R.

E ἀπιστήσουσιν] ἀπιστήσουσιν
 Vind. F. ante corr. *Sequentia
 Hierocles de providentia* L. II.
 apud Photium cod. CCLI. p. 464,
 b. 13 — 27. Bekk. hunc in mo-
 dum contracta exhibet: καὶ τοῦ-
 το ἐν Πολιτείᾳ παραδίδωσι, τοὺς

φιλοσόφους λέγων ἄρχοντας ταῖς
 πόλεσιν ἐφεστάναι, ἵνα λήξωσι
 ποτε τῶν κακῶν, καὶ ὡς οὐκ ἂν
 ποτε εὐδαιμονήσειε πόλις, (ita
 Bekkerus secundum codices pro
 vulgato εὐδοκίμησειε πόλις scri-
 psit.) εἰ μὴ αὐτὴν διαγράφειαν
 οἱ τῷ θεῷ παραδείγματι χρώ-
 μενοι. τίς δ' ὁ τρόπος τῆς δια-
 γράφης; ὅτι λαβόντες ὡσπερ πί-
 νακα πόλιν τε καὶ ἥθη ἀνθρώ-
 πων πρῶτον μὲν καθαρὰν ποιή-
 σειαν, καὶ μετὰ τοῦτο ὑπογρά-
 φαιντο ἂν τὸ σχῆμα τῆς πολι-
 τείας, ἔπειτα, οἶμαι, ἀπεργα-
 ζόμενοι αὐτὴν πινυὰ ἂν ἐκατέ-
 ρωσε ἀποβλέποιεν, πρὸς τε τὸ
 φύσει δίκαιον καὶ καλὸν καὶ σω-
 φρον καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα, καὶ
 πρὸς (ὡς in codicibus est.) ἐπει-
 νο αὐτῷ, ὃ τοῖς ἀνθρώποις ἐπιποι-
 εῖ, (id codices omittunt.) ὡς καὶ
 (ita codices pro καὶ ὡς) Ὅμηρος
 ἔφη, τὸ θεοειδὲς τε (ν. τι) καὶ
 θεοεῖηλον, καὶ τὸ μὲν ἐξαλεί-
 φοιεν, τὸ δὲ πάλιν ἐγγράφοιεν,
 ἐς ὅτι (ὅτου cod. Paris. bombyc.)
 μάλιστα τὰ ἀνθρώπινα ἥθη θεο-
 φιλῆ ποιήσειαν.

ἂν ποτε] ἀπόντε Ven. C. Ad
 sequentia cf. L. V. p. 473. E.

παραδείγματι] παραδείματι
 Ald.

ἦ] ἦν Mon. B. Flor. U.

ἐάνπερ] ἐὰν Lob. Vind. B.
 Vat. M.

δὴ] post τίνα Vat. B.

καὶ ἀπιστήσουσιν ἡμῖν λέγουσιν, ὡς οὐκ ἂν ποτε ἄλλως εὐδαιμονήσεις πόλις, εἰ μὴ αὐτὴν διαγράψαιαν οἱ τῷ θεῷ παραδείγματι χρώμενοι ζωγράφοι; Οὐ χαλεπανοῦσιν, ἧ δ' ὅς, ἐάνπερ αἰσθῶνται. ἀλλὰ δὴ τίνα λέγεις τρόπον τῆς διαγραφῆς; Λαβόντες, ἦν δ' ἐγὼ, 501 ὥσπερ πίνακα πόλιν τε καὶ ἥθη ἀνθρώπων πρώτου μὲν καθαράν ποιήσαιαν ἂν, ὃ οὐ πάνυ ῥᾶδιον· ἀλλ' οὖν 476 οἷσθ', ὅτι τούτῳ ἂν εὐθὺς τῶν ἄλλων διενεγκεῖν, τῷ μῆτε ἰδιώτου μῆτε πόλεως ἐθελῆσαι ἂν ἄψασθαι μηδὲ γράφειν νόμους, πρὶν ἢ παραλαβεῖν καθαράν ἢ αὐτοὶ

501 διαγραφῆς; Λαβόντες] διαγραφῆς λαβόντες sine interpunctione Vind. E. Alteri Vind. F. a m. sec. οἱ φιλόσοφοι superscriptum habet.

ἥθη] post ἀνθρώπων Flor. T. ἂν, ὃ] ἂν ὅθεν Flor. R. ὅθεν, e corr. ὅθεν, Vind. F. ὅθεν Ang. B. Pro commate, quod cum Astio interposuimus, reliqui editores punctum fecerunt.

ἀλλ' οὖν οἷσθ'] an nescis —? Fic. cuius auctoritate Astius ἀλλ' οὐκ οἷσθ' —; scripsit, idem in Bas. b. exstare falso nuntians. Quod Socrates Adimantum hoc iam scire ponit, id eodem, quo alia in his sermonibus, pertinet, ut prius habita cum eo colloquia respicere videatur. — οἷσθα Lob. Vind. B.

εὐθὺς] praecipue Fic.

διενεγκεῖν] διενέγκοιεν Mon. B. Flor. U. Bekkerus et Stallbaumius. διενέγκοιεν Euseb. ex quo Astius in sec. et tert. διενέγκοιαν fecit, parum tenax eius, quod recte ad Alcib. p. 305. observaverat. Stephanus p. 24. ὅτι aut expungendum, aut sicuti post οἷδα, εὐ οἷδα, ἴσθι, εὐ ἴσθι, ita etiam post οἷσθα posse πλεονάζειν statuendum censebat. Cf. Phaedon. p. 63. C: νῦν δὲ εὐ ἴστε, ὅτι παρ' ἀνδρας τε ἐλπίζω ἀφιξεσθαι ἀγαθούς· καὶ τοῦτο μὲν οὐκ ἂν πάνυ δυσχρησαίμην· ὅτι μέντοι παρὰ θεοῦς δεσπότας πάνυ ἀγαθούς ἤξειν, εὐ ἴστε, ὅτι, εἴπερ τι ἄλλο τῶν τοιούτων,

δυσχρησαίμην ἂν καὶ τοῦτο. ad quem locum Heindorfius duo Xenophonteos ex Cyropaedia adscriptis nostro simillimos L. V. c. 4. §. 1: ἐκ δὲ τοῦ Γαδάτα ἱππικου τῶν δυνατῶν τις ἀνδρῶν ἐπέλ ἐώρα αὐτῶν ἀφεστηκότα ἀπὸ τοῦ Ἀσσυρίου, ἐνόμισεν, ὅτι, εἴ τι οὗτος πάθοι, αὐτὸς ἂν λαβεῖν παρὰ τοῦ Ἀσσυρίου πάντα τὰ Γαδάτα. οὗτο δὴ — κελεύει — λέγειν τῷ Ἀσσυρίῳ, ὅτι, εἰ βούλοιο ἐνεδρεῦσαι, λαβεῖν ἂν Γαδάταν καὶ τοὺς σὺν αὐτῷ. quae quum optimorum codicum fide merito pro veris habentur, ne nobis quidem διενεγκεῖν mutare et orationem particulae ὅτι caussa, quam saepe obliquae addi constat, erigere licebit. Etiam quia significantem infinitivus in obliqua oratione sequitur Epinom. p. 982. D. τοῦθ' ἡμῶν τοῖς πολλοῖς αὐτὸ τοῦναντίον ἔδοξεν, ὅτι τὰ αὐτὰ καὶ ὡσαύτως πράττειν, ψυχὴν οὐκ ἔχειν. Eusebium autem iam supra L. I. p. 347. A. pro infinitivo vidimus usitatiorem modum exhibere, quo loco Mon. B. perperam a Bekkero cum Stephano consentire traditur. Habet cum plerisque δεῖν, non δεῖ. ἰδιώτου] ἰδιώτην Vat. H.

ἐθελῆσαι ἂν] ἐθελῆσαιεν Euseb.

γράφειν] γράφει Vind. E.

πρὶν ἢ] πρῶν Vind. F. Ald. Bas. ab. ἢ πρὶν Vat. B.

καθαράν] haec purgata Fic.

ποιῆσαι. Καὶ ὀρθῶς γ', ἔφη. Οὐκοῦν μετὰ ταῦτα οἶει ὑπογράψασθαι ἂν τὸ σχῆμα τῆς πολιτείας; Τί μὴν;
 B Ἐπειτα, οἶμαι, ἀπεργαζόμενοι πυκνὰ ἂν ἐκατέρωσε ἀποβλέποιεν, πρὸς τε τὸ φύσει δίκαιον καὶ καλὸν καὶ βῶ-φρον καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα καὶ πρὸς ἐκεῖνο αὖ, ὃ ἐν τοῖς ἀνθρώποις ἐμποιοῖεν, ξυμμιγνύντες τε καὶ κεραννύντες ἐκ τῶν ἐπιτηδευμάτων τὸ ἀνδρείκελον, ἀπ' ἐκείνου τεκμαιρόμενοι, ὃ δὴ καὶ Ὅμηρος ἐκάλεσεν ἐν τοῖς

ποιῆσαι.] ποιῆσαι; Ald. Bas. ab. (Ast.)

γ'] γε Euseb.

Οὐκοῦν] οὐκ ἂν Vat. H. Flor. ACV.

μετὰ ταῦτα] μετατῶτα Lob. Vind. B. Mon. B. Ald. Bas. ab. οἶει] εἶη Vind. E.

ὑπογράψασθαι] ὑπογράψασθαι Ang. B.

B ἐκατέρωσε] Ita Vind. F. Mon. B. Ang. B. Flor. RU. Hierocles, Euseb. Ast. sec. ἐκατέρωσ' Bekkerus, Astius in tert. et Stallbaumius. ἐκατέρως reliqui codices et editiones.

ἐκεῖνο] Ita Vind. F. ante corr. ἐκείνω e corr.

αὖ, ὃ ἐν τοῖς ἀνθρώποις ἐμποιοῖεν,] Ita Ven. B. Ald. Bas. a. Steph. (tacentibus Bip.) Ast. pr. et sec. αὐτὸ ἐν τ. ἀ. ἐ. Lob. Vind. B. Par. K. sec. Bekk. Vat. M. Bas. h. αὖ τὸ ἐν τ. ἀ. ἐ. reliqui codices, inter quos Flor. T. ἐμποιοῖν, Mon. B. τὸ linea notatum et pro eo ὃ a m. s. in marg. scriptum habet. atque iterum ad humana: et ad superioris illius exemplar humana disponent Fic. qui et ipse τὸ legisse videtur. Idem Bekkerus, Astius in tert. et Stallbaumius receperunt et post ἀνθρώποις incisionem fecerunt, quo facto ἐμποιοῖεν ad sequentia relatum copula caret, qua cum ἀποβλέποιεν iungatur. Itaque Astius καὶ ποιοῖεν pro eo scribendum, Stallbaumius ἀποβλέποιεν in ἀποβλέποντες mutan-

dum, Schleiermacherus, qui et ipse Bekkeri lectionem sequitur, τε ante ξυμμιγνύντες ponendum suspicatur: quorum nihil non durius longiusve a codicum scriptura distans, quam vulgatum videtur. Accedit quod, quum alterum illud, quo pictores respiciant, aliud esse non possit, nisi ipsa imago, quam informant, seu simulacrum iusti, pulchri et reliquorum, quod efficere in tabula rasa student, id ipsum non sine magna ambiguitate τὸ ἐν τοῖς ἀνθρώποις diceretur, quibus verbis propter opposita τὸ φύσει δίκαιον καὶ καλὸν vel virtutum illarum species in vivis hominibus obvia potius, quam adumbrata in tabula, vel idea quaedam humanae iustitiae pulchritudinisque diversa ab illo natura iusto pulchroque significari videretur. His de causis vulgatam lectionem restitui, in qua sensus certus et aptus, optativus autem ad hypotheticam orationis formam legitime accommodus est.

ξυμμιγνύντες] συμμ. Vind. E. ξυμμιγνύντες Vind. F. Mon. B. Eus. Ald. Bas. ab.

τε] om. Vind. E.

κεραννύντες] κεραννύντες Vind. F. Mon. B. Eus.

ἀνδρείκελον] Timaeus lex. p. 36: ἀνδρείκελον· χρῶα ἐπιτηδεία ὡς πρὸς ἀνδρὸς μίμησιν. quae explicatio non magis in hunc locum quadrat, quam in alterum Cratyli p. 424. E. ubi pictores interdum multos colores miscere dicuntur, οἶον ὅταν ἀνδρείκελον

ἀνθρώποις ἐγγιγνόμενον θεοειδές τε καὶ θεοείκελον.
 Ὁρῶν, ἔφη. Καὶ τὸ μὲν ἄν, οἶμαι, ἐξαλείφουεν, τὸ
 δὲ πάλιν ἐγγράφουεν, ἕως ὅτι μάλιστα ἀνθρώπεια ἦθη C
 εἰς ὅσον ἐνδέχεται θεοφιλῆ ποιήσειαν. Καλλίστη γοῦν
 ἄν, ἔφη, ἢ γραφὴ γένοιτο. Ἄρ' οὖν, ἦν δ' ἐγὼ, πεί-
 θομέν πη ἐκείνους, οὓς διατεταμένους ἐφ' ἡμᾶς ἔφησθα
 ἰέναι, ὡς τοιοῦτός ἐστι πολιτειῶν ζωγράφος ὃν τότ'
 ἐπηνοῦμεν πρὸς αὐτούς, δι' ὃν ἐκεῖνοι ἐχαλέπαινον, ὅτι

σενάζωσιν ἢ ἄλλο τι τῶν τοιού-
 των. Utrobique hominis imaginem
 significat.

ἐγγιγνόμενον] ἐγγιν. Vind. E.

θεοείκελον] θεοείκελλον Lob.
 θεοείκελον Ald. Bas. a.

C- ἕως] ὡς Lob. Vind. B. Vat.
 BM. Quod vulgo additum legitur
 ἄν, quum non nisi in Par. DK.
 Mon. B. Flor. U. et apud Euse-
 bium exstet, recte omissum est a
 Stallbaumio in sec. ed. Cf. Leg.
 L. VI. p. 752. C: εἰ δὲ μείναι-
 μὲν πως τοσοῦτον χρόνον, ἕως
 οἱ γενεάμενοι παῖδες τῶν νόμων
 καὶ ξυνηραφέντες ἰκανῶς ξυνη-
 θεις τε αὐτοῖς γενόμενοι τῶν
 ἀρχαιρεσιῶν τῇ πόλει πάσῃ κοι-
 νωνήσειαν. Phaedon. p. 59. D:
 περιεμένομεν οὖν ἐκαστότε, ἕως
 ἀνοιχθῆναι τὸ δεσποτήριον. Ib.
 101. D: ὡσαύτως ἄν διδοίης (λό-
 γον) ἄλλην αὐ' ὑπόθεσιν ὑποθέ-
 μενος — ἕως ἐπὶ τι ἰκανὸν ἔλ-
 θεις. Quibus omnibus locis id,
 quoad usque facere aliquid aliquis
 ostenditur, intra eiusdem cogita-
 tionem quidem versari, sed sine
 dubitatione ei futurum esse vel
 fieri tamen posse videri significa-
 tur. Sed ubi id tale est, ut a
 facientis voluntate pendeat, arbi-
 trarii significatio per particulam
 ἄν accedere potest. Itaque et
 nostro loco ferri quodammodo po-
 terat ἄν, et Phaedonis loco pro-
 ximo paullo ante verba citata
 recte habet vulgata: εἰ δὲ τις
 αὐτῆς τῆς ὑποθέσεως ἔχοιτο,
 χαίρειν ἐφῆς ἄν καὶ οὐκ ἀπορι-
 ναι, ἕως ἄν τὰ ἀπ' ἐκείνης ὀρ-
 μηθέντα σκέψαιτο. neque opus

est, ut ἄν in αὐ' mutetur, quem-
 admodum Stallbaumius opinatur,
 qui, dum ἄν optativo ab ἕως pen-
 denti iungi posse simpliciter negat,
 discrimen significationis neglexit
 et nostrum ἕως cum altero, quod
 est *quamdiu*, confundens dissimiles
 locos Theaet. p. 155. A. et Menon.
 97. C. pro similibus habuit.

ἀνθρώπεια] τὰ α'. Vind. F.
 Ang. B. Flor. R. Euseb. (Hier.)
 Ast. sec. tert. male. ὅτι μάλιστα
 non pleonastice additum, sed ad
 ἀνθρώπεια referendum est, quod
 Schleiermacherum non fugit.

Καλλίστη] καλλήστη Vind. E.
 ἔφη] om. Ven. B. Vind. E.
 Vat. H. Flor. ACTV.

ἦ] om. Lob. Vind. B. Mon. B.
 Vat. BM. Par. DK. Flor. U.

Ἄρ'] ἄρ' Vind. F.
 ἦν δ'] om. Vind. E.

πείθομεν] πυνθόμενοι idem.
 πειθομένη Vat. H. Flor. AC.
 Male Stephanus p. 24. πειθοίμεν
 desiderat.

ἐκείνους] κείνους Vind. F. Ang.
 B. ἐκεῖνοι Vind. E.

διατεταμένους] διατεταμμέ-
 νους, e corr. διατεταμένους,
 Mon. B. διατεταγμένους Ven. B.
 Ang. B. (Flor. RT.) cum editis
 ante Astii sec. V. L. V. p. 474.
 A. In Vind. F. super δια a m.
 s. ἀντι scriptum est.

τότ'] τότε Vind. F.

ἐπηνοῦμεν] ἐπαινοῦμεν Flor.
 T. ἐπονοῦμεν Vat. B. Mon. B.
 superscripto alter η, alter αι su-
 per πο.

ὅτι] ὅτε Mon. B. Flor. U.

τάς πόλεις αὐτῶ παρεδίδομεν, καί τι μᾶλλον αὐτὸ νῦν ἀκούοντες πραῦνονται; Καὶ πολὺ γε, ἢ δ' ὄς, εἰ σω-
 D φρονοῦσι. Πῆ γὰρ δὴ ἔξουσιν ἀμφισβητῆσαι; πότερον μὴ τοῦ ὄντος τε καὶ ἀληθείας ἐραστάς εἶναι τοὺς φιλο-
 σόφους; Ἄτοπον μὲντ' ἂν, ἔφη, εἶη. Ἄλλὰ μὴ τὴν φύσιν αὐτῶν οἰκείαν εἶναι τοῦ ἀρίστου, ἣν ἡμεῖς διήλ-
 θομεν; Οὐδὲ τοῦτο. Τί δέ; τὴν τοιαύτην τυχοῦσαν τῶν προσηκόντων ἐπιτηδευμάτων οὐκ ἀγαθὴν τελέως ἔσεσθαι καὶ φιλόσοφον, εἶπερ τινὰ ἄλλην; ἢ ἐκείνους φήσειν
 E μᾶλλον, οὓς ἡμεῖς ἀφωρίσαμεν; Οὐ δὴ που. Ἔτι οὖν ἀγριανοῦσι λεγόντων ἡμῶν, ὅτι πρὶν ἂν πόλεως τὸ φιλόσοφον γένος ἐγκρατὲς γένηται, οὔτε πόλει οὔτε πολί-

καὶ τι] Ita Vind. E. Flor. ACTV. καὶ τί Par. A. Vat. H. καὶ ἔτι reliqui codices editique, quod qui retinent, ita interpretari necesse habent, ut placati animi, quo illi nunc utantur, tranquillitas maior dicatur indignatione; qua antea usi sint. Nam quod ipsa verba suadent, ut ad ἔτι μᾶλλον cogitetur ἢ τότε, ὅτε αὐτὸν ἐπηρεάζομεν πρὸς αὐτούς, id ob sequentia δι' ὃν ἐκείνοι ἐχάλεπαινον fieri nequit, nisi eodem tempore et χαλεπαίνειν et πραῦνεσθαι eos dici statuimus. Illi vero interpretationi ea, quam nostra lectio simplicem et facilem habet, ob id ipsum haud dubie praeferenda, neque codicum auctoritas ita comparata est, ut deteriorem sequi cogamur. Itaque cum Schleiermachero τι praetulī, cui etiam Adimanti πολὺ melius, quam vulgato respondet. Nec aliter Ficinus: *nunc vero aequiori animo hoc audiunt?*

αὐτὸ] om. Ang. B. Vind. F. αὐτῶ Mon. B.

πραῦνονται] πραῦνονται Ald.

πολύ] maxime Fic.

εἰ σωφρονοῦσι] ἢ, e corr. εἰ, σωφρονοῦσι Vind. F. ἣν σωφρονοῦσι Lob. εἰ φρονοῦσι, sup. σω inter εἰ et φρ, Vat. B. ἣν σωφρονοῦσι Ven. B. Vind. B.

Vat. M. Ald. Bas. ab. Steph. εἰ σωφρονοῦσι Bekkerus. ἣν σωφρονοῦσι non vitiosum, sed minus usitatum. Cf. Vol. I. p. 376, a.

γὰρ δὴ] nunc Fic.

τοῦ ὄντος] eorum quae vere sunt idem.

μὲντ' ἂν] μὲν τ' ἂν Vind. E. Mon. B. μὲν τὰν Vind. F.

ἔφη] post εἶη Vind. E.

δέ] δαί Par. A.

ἀγαθὴν] ἀγαθὸν Ald. Bas. ab.

τινὰ] τιν' Vind. F. τὴν' Ang. B.

φήσειν] φύσει Vind. F. Ang. B. φήσεις Par. DK. Mon. B. (Flor. RTU.) cum editis ante Bekkerum. (vel eos) probabunt (magis) Fic. Quamquam huius infinitivi eadem, quae proximi ἔσεσθαι ratio readi potest, ut ab ἔξουσι λέγειν pendere statuatur, quam dictionem a Socrate in locum eius, quam posuerat, ἔξουσιν ἀμφισβητῆσαι substitutam esse ex eo colligitur, quod οὐκ ἀγαθὴν, non μὴ dixit, qua ratione probata sensus minime incommodus procedit hic: poteruntne dicere hanc naturam non perfecte bonam et philosopham futuram, aut sese illos praelaturos esse, quos nos exclusimus? tamen φη-

ταις κακῶν παῦλα ἔσται, οὐδὲ ἡ πολιτεία, ἣν μυθολογοῦμεν λόγῳ, ἔργῳ τέλος λήψεται; Ἴσως, ἔφη, ἦττον. Βούλει οὖν, ἣν δ' ἐγὼ, μὴ ἦττον φῶμεν αὐτούς, ἀλλὰ παντάπασι πρόαους γεγυμέναι καὶ πεπεισθαι, ἵνα εἰ μὴ 502
τι ἄλλο, αἰσχυρθέντες ὁμολογήσωσι; Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη. Οὗτοι μὲν τοίνυν, ἣν δ' ἐγὼ, τοῦτο πεπεισμένοι ἔστων· τοῦδε δὲ πέρι τις ἀμφισβητήσει, ὡς οὐκ ἂν τύχοιεν γενόμενοι βασιλέων ἔκγονοι ἢ δυναστῶν τὰς φύσει φιλόσοφοι; Οὐδ' ἂν εἷς, ἔφη. Τοιούτους δὲ γενομένους ὡς πολλῇ ἀνάγκῃ διαφθαρήναι, ἔχει τις λέγειν; ὡς μὲν γὰρ χαλεπὸν σωθῆναι, καὶ ἡμεῖς ξυγχοροῦμεν· ὡς δὲ ἐν παντὶ τῷ χρόνῳ τῶν πάντων οὐδέποτε B

σειν ob ἔσεσθαι pro φάναι receptum, hoc autem pariter cum illo λέγειν ad ἔξουσι referendum statuere malim: poteruntne hos non fore perfecte bonos dicere, aut illos potius tales futuros affirmare? Aliter Stallbaumius: „φήσειν dicitur perinde ac si praecessisset Πῆ γὰρ οἴεν ἔξειν αὐτούς ἀμφισβητήσαι, κ. τ. λ.“ cui subscriberem, si μὴ ἀγαθὴν praecessisset.

- E δῆ] δέ Vat. H.
οὖν] om. Fic.
ὅτι] om. Ald. Bas. ab.
φιλόσοφόν] φιλόσον Vind. E.
πόλει] πόλει Par. K.
πολιτεία] πολιτία Mon. B.
μυθολογοῦμεν] μυθολογῶμεν Vind. B. Vat. M.
οὖν] om. Lob. Vind. B. Vat. BM.
ἣν] ἣν Vind. E.
μὴ] om. Lob. Vind. B. Vat. BM. Ven. C. Par. DK.
ἵνα] ἵν' Vind. E.
502 εἰ] om. Vat. H. Flor. V. et Ficinus: ne forte erubescerent aliquid aliud constentur.
ἄλλο] Astius in tert. ἀλλὰ coniecit; non male. V. p. 509. C.

ὁμολογήσωσι;] ὁμολογήσωσιν; Bekkerus.

τοῦτο] τοῦτον Vind. F. Ang. B.

ἔστων] ἔσταν Vind. E.

τις] τις Vind. E. Ald. Bas. ab. τίς Lob. Vind. B. Mon. B. Steph. Ast. pr. sec. τῆσ Vind. F. Interrogativum per se haud ineptum ei, quod Adimantus respondet, minus convenit.

ἀμφισβητήσει, ὡς] ἀμφισβητήσεως Vind. F.

ἔκγονοι] ἔγγονοι Vind. F.

τὰς] οἱ τὰς Lob. Vind. B. Vat. M. Bas. b. Steph.

πολλῇ] πολλοὺς, sup. ἢ, Par. K.

τις] τις Vind. B.

λέγειν; ὡς etc.] Ita Lob. Vind. BE. Mon. B. Bekkerus et Stallb. λέγειν. ὡς etc. Ald. Bas. ab. Steph. λέγειν. ὡς etc. Ast. pr. sec. λέγειν (ὡς — ξυγχοροῦμεν), Astius in tert. pessime ὡς μὲν et ὡς δὲ divellens. Socrates ita interrogat, ut Adimantum negaturum expectet, eiusque expectationis rationem addit: ὡς μὲν γὰρ etc.

γὰρ] om. Vind. F. Ang. B. Flor. R.

ξυγχοροῦμεν] συγγ. Mon. B. Vind. F. Flor. RU.

δὲ] δ' Lob. Vind. BE. Vat. HM.

οὐδέποτε] οὐδέποτε Vind. EF. B

οὐδ' ἂν εἰς σωθείη, ἔσθ' ὅστις ἀμφισβητήσει; Καὶ πῶς; Ἀλλὰ μὴν, ἣν δ' ἐγὼ, εἰς ἱκανὸς γενόμενος, πόλιν ἔχων παιδομένην, πάντ' ἐπιτελέσαι τὰ νῦν ἀπιστούμενα. Ἰκανὸς γάρ, ἔφη. Ἄρχοντας γάρ που, ἣν δ' ἐγὼ, τιθέντος τοὺς νόμους καὶ τὰ ἐπιτηδεύματα, ἃ διεληλύθαμεν, οὐ δὴ που ἀδύνατον ἐθέλειν ποιεῖν τοὺς πολίτας. Οὐδ' ὀπωσιτοῦν. Ἀλλὰ δὴ ἄπερ ἡμῖν δοκεῖ, δόξαι καὶ ἄλλοις θαυμαστόν τι καὶ ἀδύνατον; Οὐκ οἶμαι ἔγωγε, ἣ δ' ὅς. Καὶ μὴν ὅτι γε βέλτιστα, εἴπερ δυνατὰ, ἱκανῶς ἐν τοῖς ἔμπροσθεν, ὡς ἐγῶμαι, διήλθομεν. Ἰκανῶς γάρ. Νῦν δὴ, ὡς ἔοικε, ξυμβαίνει

οὐδ' ἂν εἰς] οὐδ' ἂν εἰς Vind. F. ἂν οὐδέις Lob. Vind. B. Vat. BM.

ὅστις] ὅτις Ven. C. Par. DK. sec. Bekk. Vat H. et, ut videtur, a m. pr. Mon. B.

ἀμφισβητήσει] Ita Par. DK. sec. Bekk. Mon. B. Flor. U. ἀμφισβητήσεως Ven. C. ἀμφισβητήσεις reliqui codices cum editionibus ante Astii sec. qui in addendis vel ἂν adiciendum vel ἀμφισβητήσει scribendum docuit. Cf. Vol. I. p. 91, a. Pro signo interrogandi Stephanus punctum habet.

Καὶ πῶς;] om. Mon. B. γενόμενος] om. Mon. B. natura sic institutus Fic.

πάντ'] πάντα Lob. Vind. B. ἐπιτελέσαι] ἐπιτελέσει Par. DK. sec. Bip. Vind. E.

Ἄρχοντας γάρ που] Porro si princeps aliquis Fic. ἄ. γὰρ δὴ πόν Lob. Vind. B. Vat. M.

τιθέντος] τιθέντα Par. K. διεληλύθαμεν,] διεληλύθαμεν; Vind. B.

πολίτας. Οὐδ'] πολίτας οὐδ' Vind. E.

ὀπωσιτοῦν.] ὀπωσιτοῦν. Vind. E. ὅπως. τί οὖν. Vind. F.

δὴ ἄπερ] μὴν ὅπερ Par. DK. sec. Bekk. Mon. B. μὴν ἄπερ Ald. Bas. a. Steph. Ast.

καὶ] Ita Mon. B. a m. pr. ἂν a m. s.

θαυμαστόν τι καὶ ἀδύνατον]

θ. τε κ. ἄ. Vind. E. Mon. B. Par. DK. Flor. TU. θ. τ κ. ἄ. Vind. B. θαυμαστά καὶ ἀδύνατα Bas. b. „Legitur etiam θαυμαστά τε καὶ ἀδύνατα“ Steph. in m.

Οὐκ οἶμαι ἔγωγε] Non, ut arbitrator. Fic.

γε] om. Lob. Vind. BE. Vat. C BM.

βέλτιστα, εἴπερ δυνατὰ,] βέλτιστα: Vind. E.

περὶ τῆς νομοθεσίας] Rectius in Ald. Bas. ab. Steph. comma his postpositum, quam in Astii pr. et sec. antepositum est.

λέγομεν] ἐλέγομεν Vat. H. Flor. C.

Ξυμβαίνει] ξυμβαίνειν Par. K. sec. Bekk.

Οὐκοῦν] om. Fic.

τοῦτο] τοῦτο idque post μόγυς Vind. E.

μόγυς] Ita Par. A. Vind. EF. Mon. B. Ven. B. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTUV. μόγυς reliqui et editiones ante Bekkerum, qui uno Axiochi loco p. 368. B. μόγυς cum omnibus codicibus tenuit, in reliquis paucis, quibus idem vulgatum erat, μόγυς scripsit, partim iubentibus codicibus, ut hic et L. X. p. 620. C. Apol. 21. B. 27. C. Phaedon. 108. B. partim refragantibus, ut Theaet. p. 142. B. ubi γ tantum in tribus Parisiensibus CEF. super-

ἡμῖν περὶ τῆς νομοθεσίας ἄριστα μὲν εἶναι ἃ λέγομεν, εἰ γένοιτο, χαλεπὰ δὲ γενέσθαι, οὐ μέντοι ἀδύνατά γε. Ξυμβαίνει γὰρ, ἔφη. Οὐκοῦν ἐπειδὴ τοῦτο μόγις τέλος ἔσχε, τὰ ἐπίλοιπα δὴ μετὰ τοῦτο λεκτέον, τίνα τρόπον D ἡμῖν καὶ ἐκ τίνων μαθημάτων τε καὶ ἐπιτηδευμάτων οἱ σωτήρες ἐνέσονται τῆς πολιτείας, καὶ κατὰ ποίας ἡλικίας ἕκαστοι ἐκάστων ἀπτόμενοι; Λεκτέον μέντοι, ἔφη. Οὐδὲν, ἦν δ' ἐγὼ, τὸ σοφὸν μοι ἐγένετο τὴν τε τῶν γυναικῶν τῆς κτήσεως δυσχέρειαν ἐν τῷ πρόσθεν παραλιπόντι καὶ παιδογονίαν καὶ τὴν τῶν ἀρχόντων κατάστασιν, εἰδότει, ὡς ἐπιφθονός τε καὶ χαλεπὴ γίγνεσθαι ἢ

scriptum, et p. 160. E. ubi in uno Par. B. a m. s. et in duobus CH. et Hipp. min. p. 364. C. ubi in Ven. BD. quibus Flor. R. accedit, μόγις invenit, et Tim. 85. C. 86. A. quorum locorum priori omnes, posteriori plerosque μόλις cum Stephano exhibere ostendit. Sed in Theaeteto praestantissimus Lob. et bini Florentini, in Timaeo vero optimus Vind. CCCXXXVII. formam a Bekkero receptam magnopere commendant, qua quum alibi Platonem crebro usum esse codicum consensus doceat (supra L. I. p. 350. D. Phaedr. 240. E. 254. C. Symp. 190. C. 213. D. Lys. 222. B. Epist. II. 313. C. 314. A. singuli aut bini, summum quatuor dissentiunt) in Hippia quidem, ut in Axiocho, μόλις ferendum, in ceteris μόγις scribendum videtur. Unus est Euthydemii locus p. 282. D. (415, 6 Bekk. τὸ μὲν ἐμὸν παράδειγμα — τοιοῦτον, ἰδιωτικὸν ἴσως καὶ μόγις διὰ μακρῶν λεγόμενον) ubi nescio an μόλις, in quo omnes libri, undeviginti numero, in iisque Clarkianus consentiunt, servari debuerit. Nam et alia Plato singularia habet, ut θαλάσσης, de quo cf. Vol. I. p. 21, a. et in hoc ipso vocabulo Thucydides, qui plerumque μόλις usurpavit, alteram tamen formam senel et iterum admisit. Cf. Bekkerus ad

Thuc. L. I. c. 12. et Poppo Vol. I. p. 208.

μετὰ τοῦτο] μετατοῦτο Vind. BE. Mon. B. Ald. Bas. ab.

τίνα — Λεκτέον D.] om. Vind. E. Pro τίνα Ang. B. ὄντιαν, Vind. F. Flor. R. ὄντινα habent. καὶ ἐκ] καὶ om. Vind. F. Ang. D

B.

ἐνέσονται] ἔσονται Ven. B. Vat. H. (Flor. ACTV.) cum editis ante Bekk. instructi erunt Fic.

ἐκάστων] ἐκάστω Vind. F. ἀπτόμενοι;] Signum interrogandi Bekkerus fecit.

μέντοι] μὲν τοι Steph.

Οὐδὲν] οὐδὲ Vat. B. a m. pr. σοφόν] σῶφρον Lob. Vind. B. Vat. B. Mon. B. Ven. BC. Par. DK. sec. Bekk. Flor. U.

δυσχέρειαν] ante τῆς κτήσεως Lob. Vind. B. Vat. BM. difficultatem atque molestiam Fic.

παραλιπόντι] παραλείποντι Ald. Bas. a. παραλείποντι Vat. H. Flor. TV.

εἰδότει] εἰδ' ὅτι Vind. E.

τε] om. Vind. F. Ang. B.

χαλεπὴ] χαλεπὰ Ald. Bas. a.

γίγνεσθαι] γίγνεται Vat. B. Mon. B. γίγνεσθαι cum τ super σθ Ven. B. λέγεσθαι Vind. F.

ἦ] Ita Ven. B. et e corr. Vat. B. ἦ Vind. E. εἰ καὶ Mon. B. Flor. U. Stallb. ἦ reliqui cum editis ante Astium, qui in sec.

ἦ in textu posuit, in comm. ἦ a Stephano in m. primum, tum

παντελῶς ἀληθῆς· νῦν γὰρ οὐδὲν ἤττον ἤλθε τὸ δεῖν
 F αὐτὰ διελθεῖν. καὶ τὰ μὲν δὴ τῶν γυναικῶν τε καὶ παί-
 δων πεπέρανται, τὸ δὲ τῶν ἀρχόντων ὥσπερ ἐξ ἀρχῆς
 μετελθεῖν δεῖ. ἐλέγομεν δ' εἰ μνημονεύεις, δεῖν αὐτοὺς
 503 φιλοπόλιδάς τε φαίνεσθαι βασιανίζομένους ἐν ἡδοναῖς τε
 καὶ λύκαις καὶ τὸ δόγμα τοῦτο μῆτ' ἐν πάνοις μῆτ' ἐν
 φόβοις μῆτ' ἐν ἄλλῃ μηδεμιᾷ μεταβολῇ φαίνεσθαι ἐκ-
 βάλλοντας, ἢ τὸν ἀδυνατοῦντα ἀποκριτέον, τὸν δὲ παν-
 ταχοῦ ἀκήρατον ἐκβαίνοντα ὥσπερ χρυσὸν ἐν πυρὶ βασι-
 ανίζομενον στατέον ἀρχοντα καὶ γέρα δοτέον καὶ ζῶντι
 καὶ τελευτήσαντι καὶ ἄθλα. τοιαῦτ' ἅττα ἦν τὰ λεγό-

annot. p. 24. commendatum re-
 cepisse profitetur, in tert. vero
 praeunte Bekkero recepit, quo
 nihil verius. Neque illud Ste-
 phanum fugit, verba ἡ παντελῶς
 ἀληθῆς tantum ad τῶν ἀρχόν-
 των κατάστασιν pertinere. Scilicet
 magistratum constitutionem
 Socrates L. III. p. 414. A. ita
 pertractaverat, ὡς ἐν τύφῳ, μὴ
 δι' ἀκριβείας, εἰρησθαι, quibus
 verbis accuratiorem quandam eius
 rei expositionem designabat, quam
 h. l. invidiae et difficultatis ti-
 more adhuc subterfugisse confite-
 tur. ἢ ineptum esse apparet,
 etiamsi cum Cornario εἰδῶτι ὡς
 ἐπίφθονά τε καὶ χαλεπὰ γίννε-
 σθαι, ἢ παντελῶς ἀληθῆ scriba-
 tur, neque a Ficino apte reddi
 potuit: noscebam enim, quam in-
 vidiosa res esset factuque diffici-
 lis, vel omnino vera. Sed εἰ καὶ
 non magis probabile videtur,
 quum accuratissimum quodque ob
 id ipsum et difficillimum factu
 esse soleat.

γὰρ] autem Fic.

E αὐτὰ] αὐτήν Vind. F. Ang. B.
 Flor. AR. αὐτὸ Stallb. sec. per
 incuriam.

δῆ] om. Vind. E.

τε] om. Lob. Vind. B. Mon. B.
 Vat. BM. Par. DK. Ven. C. Flor.
 U.

ἐξ ἀρχῆς] ἐξ ἀρχῆς Lob. Vind.
 BF.

μνημονεύεις] μνημονεύειν Vind.
 F.

μῆτ' ἐν πάνοις] μῆτε ἐν π. 503
 Flor. R. μῆτ' ἐν φόβοις Bas. b.

μῆτ' ἐν ἄλλῃ] μῆτε ἐν ἄ. Vind.
 F.

μεταβολῇ] μεταβολῆ idem.

πανταχοῦ ἀκήρατον ἐκβαίνον-
 τα] qui passim sincerus et incor-
 ruptus evadit Fic.

γέρα] γέρας Lob. Vind. B.
 Vat. M. Antiatt. Bekk. p. 87, 22:
 γέρα Πλάτων ἐπιφ. Πολιτείας.
 Etiam L. III. p. 414. A. V. 460.
 B. 465. D. VII. 516. C.

τελευτήσαντι καὶ ἄθλα.] τελευ-
 τήσαντι καὶ ἄθλα Ald. τελευτή-
 σαντι. καὶ ἄθλα Bas. ab. τελευ-
 τήσαντι. καὶ ἄλλα Vind. E. — ἄ-
 θλα. Mon. B. Vitiosa interpun-
 ctione post τελευτήσαντι deceptus
 Ficinus sequentia perperam sic
 convertit: Praemia vero talia
 sunt, qualia communiter dicta
 sunt, breviter hoc percurrente et
 quasi tergiversante sermone, quip-
 pe cum res, ut nunc sunt, movere
 timeremus.

τοιαῦτ' ἅττα] τοιαῦτάττα Vind.
 EF. Ald. Bas. a. τοιαῦτα ἅττα
 Vind. B. Flor. T. τοιαῦτα ἅττα
 Lob.

παρακαλυπτομένου] „παρα-
 κάμπεσθαι fortasse Par. A.“
 Bekk.

πεφοβημένου] πεφοβημένον B
 Ald. Bas. a.

Ἀληθέστατα] Vera Fic.

μὲμνημα] μὲμνησαι Flor. U.
 et, sup. a m. s. μ, Mon. B.

μενα παρεξιόντος καὶ παρακαλυπτομένου τοῦ λόγου, πεφοβημένου κινεῖν τὸ νῦν παρόν. Ἀληθέστατα, ἔφη, B λέγεις· μέμνημαι γάρ. Ὀκνος γάρ, ἔφη, ὦ φίλε, ἐγὼ, εἰπεῖν τὰ νῦν ἀποτετολημένα· νῦν δὲ τοῦτο μὲν τετοληθήσθω εἰπεῖν, ὅτι τοὺς ἀκριβεστάτους φύλακας φιλοσόφους δεῖ καθιστάναι. Εἰρήσθω γάρ, ἔφη. Νόησον δὴ, ὡς εἰκότως ὀλίγοι ἔβονται σοι. ἦν γὰρ διήλθομεν φύσιν δεῖν ὑπάρχειν αὐτοῖς, εἰς ταῦτὸ ξυμφύεσθαι αὐτῆς τὰ μέρη ὀλιγάκις ἐθέλει, τὰ πολλὰ δὲ διεσπασμένη φύεται. Πῶς, ἔφη, λέγεις; Εὐμαθεῖς καὶ μνήμονες C καὶ ἀγγίνοι καὶ ὀξεῖς καὶ ὅσα ἄλλα τούτοις ἔπεται, οἷσθ',

*Ὀκνος] Ita cum reliquis omnibus (nam de Par. K. quem Bekkerus omisit, Bipontinorum exstat testimonium) Mon. B. a m. pr. et scholiastes, qui ὄκνος· ἀνάδυσις, εὐλάβεια, ἀναβολή ad h. l. adscripsit. ὄκνονν margo Par. D. et, ὦ in margine posito, a m. s. Mon. B. ὄκνονν editiones omnes. Cf. L. V. p. 450. D: διὸ δὴ καὶ ὄκνος τις αὐτῶν ἀπεσθαι. quae de hac eadem re dicta nullam dubitationem relinquunt, quin ὄκνος genuinum sit. De ellipsi imperfecti ἦν Schaeferus melet. p. 44. egit. Ad do Aeschin. adv. Ctes. §. 71. Bekk. νῦξ ἐν μέσῳ, καὶ παρήμεν τῇ ὑστεραία εἰς τὴν ἐκκλησίαν.

ἔφη, ὦ φίλε, ἐγὼ,] ὦ φίλε ἔφη ἐγὼ Vind. F. Ang. B. ἔφη ἐγὼ ὦ φίλε Vind. B. Comma post ἐγὼ Stephanus et recentiores omittentes pronomen ad ὄκνονν referunt, quod longius distat et facile eo caret. Servata vero codicum lectione necessario ad ἔφη referendum est, cui aliquoties additum ad p. 496. A. ostendi. Neque interpositus vocativus ullam offensionem habet. Conf. Heindorfius et Stallbaumius ad Phaedon. p. 78. A.

τὰ νῦν] τανῦν Vind. F.
μὲν] μὲν δὴ idem et Ang. B. Flor. R.

καθιστάναι] καθεστάναι Lob. Vat. B. Bas. b. Id Stallbaumius in sec. recepit, quia absurdum

sit dicere eos, qui sint diligentissimi civitatis custodes, reddi oportere philosophos. At sensus vulgatae idem est atque si dixisset ὅτι τὸν τοὺς ἀκριβεστάτους φύλακας καθιστάναι μέλλοντα φιλοσόφους δεῖ καθιστάναι. Ficinus quoque minus accurate haec interpretatus est: Nos vero in praesentia id asserere audeamus, quod custodes diligentissimi optimi esse debent philosophi.

ὡς εἰκότως ὀλίγοι ἔβονται σοι] quam pauci tales erunt Fic.

ἦν γὰρ] εἰ γὰρ Vind. F. ἦν γὰρ δὴ Vind. E. (Flor. ACT.) cum editis ante Bekkerum.

εἰς] οἷς εἰς Lob. Vind. B. Vat. BM.

αὐτῆς] αὐτοῖς Ang. B. Vat. H.

ἐθέλει] ἐθέλειν Vind. F.

τὰ πολλὰ] ταπολλά Lob. Steph.

διεσπασμένη] διεσπασμένη Vind. E. διεσπασμένα Ang. B. Flor. T. Steph. Ast. Stallb. pr.

„In praeced. edit. διεσπασμένη: alteram autem lectionem agnoscit et Fic.“ Steph. p. 24. (partes) disiunctae (nascuntur) Fic. Ut hic φύσιν, ita μονάδα Phileb. pag. 15. B. διεσπασμένην dicit. Ceterum διεσπασμένα, si per codices licuisset, ferri potuisset apparet.

φύεται] φαίνεται Mon. B. Par. DK. sec. Bekk. Flor. U.

καὶ ὅσα ἄλλα τούτοις ἔπεται] C om. Fic.

ὅτι οὐκ ἐθέλουσιν ἅμα φύεσθαι καὶ νεανικοὶ τε καὶ μεγαλοπρεπεῖς τὰς διανοίας οἷοι κοσμίως μετὰ ἡσυχίας καὶ βεβαιότητος ἐθέλειν ζῆν, ἀλλ' οἱ τοιοῦτοι ὑπὸ ὀξύτητος φέρονται ὅπη ἂν τύχωσι, καὶ τὸ βέβαιον ἅπαν αὐτῶν ἐξοίχεται. Ἀληθῆ, ἔφη, λέγεις. Οὐκοῦν τὰ βέβαια αὐτὰ ταῦτα ἦδη καὶ οὐκ εὐμετάβολα, οἷς ἂν τις 477

D μᾶλλον ὡς πιστοῖς χρήσαιο, καὶ ἐν τῷ πολέμῳ πρὸς τοὺς φόβους δυσκίνητα ὄντα πρὸς τὰς μαθήσεις αὐτοῖς ποιεῖ ταυτόν· δυσκινήτως ἔχει καὶ δυσμαθῶς ὥσπερ ἀπονεναρκωμένα, καὶ ὕπνου τε καὶ χάσμης ἐμπίπλυνται,

καὶ νεανικοὶ] καὶ νεανίσκοι Vind. E. Flor. ACTV. Heindorfius ad Theaet. p. 144. A. καὶ hoc loco delendum et ante οἷοι inserendum suspicabatur, quod utrumque Astius in sec. et tert. fecit, quasi iuvenilis animus et magnificus tranquillitatis et stabilitatis amans esse soleat. Stallbaumius in pr. nostrum καὶ uncis inclusit et οἷοι secundum duos codices in οἷους mutavit, in sec. uncis removit et καὶ οἷοι cum Heindorfio et Astio diversa tamen sententia scripsit. Vulgata sanam esse perspexit recteque explicuit Schleiermacher, sed nominativis εὐμαθεῖς, μνήμονες, ἀγγίνοι, ὀξεῖς, νεανικοὶ, μεγαλοπρεπεῖς subiectum significari statuens duo postremos perincommode locatos et subiecti descriptionem verbis ad praedicatum pertinentibus inscite interpellatam fateri coactus est. Mihi praedicati significatio eis inesse, subiectum verbis οἷοι κοσμίως — ἐθέλειν ζῆν declarari videtur, hoc sensu: *Qui ita a natura comparati sunt, ut moderate, tranquille, graviter vivere velint, simul dociles, memores, sagaces, acuti unimoque iuvenili et magnifico praediti esse non solent.* Sic omnia usque ad τὰς διανοίας unum enuntiationis membrum efficiunt, nec sine ratione duo extrema utpote mores spectantia a quatuor prioribus ad intellectum referendis separata sunt.

οἷοι] οἱ οὐ, vulgato in margine adscripto, Flor. T. οἷους Par. DK. Flor. U. et, ut videtur, a m. pr. Mon. B. οἷοι idem a m. s. habet.

κοσμίως] κοσμίῳ Vind. F.

ἡσυχίας καὶ βεβαιότητος] ἡσυχίας καὶ ἡμερότητας Lob. Ven. B. Vat. M. Bas. b. ἡμερότητας καὶ ἡσυχίας Vind. B. ἡμερότητας in Flor. T. int. vers scriptum et a Stephano in m. pro varia lectione notatum est.

οἱ τοιοῦτοι] οὐ τοιοῦτοι Vat. B. οὐ τοιοῦτοι οἷοι Lob. Vind. B. Vat. M. Sunt ii, qui tales sunt, quales tranquillitatis amantes non esse consueverunt.

ὑπὸ] ὑπ' Vind. F. Ang. B.

ὅπη] ὅποι Vind. E. (Ven. B.) editiones ante Bekkerum.

αὐτῶν ἐξοίχεται] τὰ αὐτῶν ἐξοίχεται Vind. F. τὰ αὐτῶν ἐξέρχεται Ang. B. ἐξ αὐτῶν ἐξέρχεται Flor. T. ἐξ αὐτῶν οἴχεται Vind. E. (Ven. B. Flor. C.) Ald. Bas. ab. Steph. Ast. Verbo ἐξοίχεσθαι usus est Homerus II. VI. 379: ἢ ἐς Ἀθηναίης ἐξοίχεται —; et Sophocles Oed. Col. 863. Reis. — Ficinus: *stabilitatis omnis et gravitatis expertes.*

οὐκ εὐμετάβολα] οὐ μετάβολα Ven. B. a m. pr.

μᾶλλον] maxime Fic.

χρήσαιο] χρήσεται Lob. Vind. D

ὅταν τι δέη τοιοῦτον διαπονεῖν. Ἔστι ταῦτα, ἔφη. Ἡμεῖς δέ γ' ἔφαμεν ἀμφοτέρων δεῖν εὖ τε καὶ καλῶς μετέχειν, ἢ μήτε παιδείας τῆς ἀκριβεστάτης δεῖν αὐτῶ μεταδιδόναι μήτε τιμῆς μήτε ἀρχῆς. Ὁρθῶς, ἢ δ' ὄς. Οὐκοῦν σπάνιον αὐτὸ οἶε ἔσεσθαι; Πῶς δ' οὐ; Βασιανιστέον δὴ ἐν τε οἷς τότε ἐλέγομεν πόνοις τε καὶ φόβοις E καὶ ἡδοναῖς, καὶ ἔτι δὴ ὁ τότε παρεῖμεν, νῦν λέγομεν, ὅτι καὶ ἐν μαθήμασι πολλοῖς γυμνάζειν δεῖ σκοποῦντας, εἰ καὶ τὰ μέγιστα μαθήματα δυνατὴ ἔσται ἐνεργεῖν, εἴτε καὶ ἀποδειλιάσει ὥσπερ οἱ ἐν τοῖς ἄλλοις ἀποδειλιῶντες. 504

B. Vat. BM. χρήσεται Ven. C. Par. DK.

καὶ] τὰ καὶ Mon. B. Par. DK.

Flor. U. Ast. sec.

δυσκίνητα] δυσκύνητα Vind. E.

ἀπονεναρκαωμένα] νεναρκαωμένα Mon. B. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. sec. Bekk. Flor. C. νεναρκαωμένα Lob. Vind. B.

καὶ χάσμις] καὶ int. vers. a m. s. habet Mon. B.

ἐμπίπλανται] ἐμπίπλεται Mon. B. ἐμπίμπλεται Flor. C. a m. s.

Ἔστι ταῦτα, ἔφη] ἔστιν ἀληθῆ ἔφη ταῦτα λέγεις Ang. B. Ἀληθῆ, ἔφη, ταῦτα λέγεις margo Flor. R.

γ' ἔφαμεν] ἔφαμεν Vat. B. γε φαμέν Vind. F. Ang. B. margo Flor. R. γε ἔφαμεν Vind. E.

σπάνιον] ἐπανιόν Vind. F. Βασιανιστέον] βασιανιστέα Mon. B. Par. D. Flor. U.

τε οἷς] τους Ang. B.

E ὁ τότε] ὅτε Vind. B. Vat. M. ὁ Vind. F. in m. a m. s. habet.

παρεῖμεν] ἐπαρεῖμεν Vind. F. a m. pr. παρήμεν Ven. B. Flor. T. Bekkerus, nescio quo grammatico auctore.

λέγομεν] λέγωμεν Lob. Vind. BE. Ven. B. Vat. M. Flor. T. Cf. L. V. p. 471. C. extr.

πολλοῖς] plurimis Fic.

γυμνάζειν] Hunc locum Proclo T. V. p. 266. Cous. obversatum opinor, dum verba Parmenidis p. 135. D. ἔλκυσον δὲ σεντόν καὶ γύμνασαι μᾶλλον διὰ τῆς δο-

κούσης ἀχρήστου εἶναι καὶ κολουμένης ὑπὸ τῶν πολλῶν ἀδολεσχίας explicaturus πρὸ πάντων ἄξιον, inquit, ἐκεῖνο διορίσασθαι, τί τὸ γυμναστικὸν τῆς διαλεκτικῆς ταύτης* καὶ γὰρ ὁ ἐν Πολιτείᾳ Σωκράτης γυμνάζειν φησὶ δι' αὐτῆς τοὺς παιδευομένους. quamquam ad rem aequae appositus erat ille L. VII. p. 539. D: ἀρεκί δὴ ἐπὶ λόγων μεταλήψει μεῖναι ἐνδελεχῶς καὶ ξυνητόως μηδὲν ἄλλο πράττοντι, ἀλλ' ἀντιστρόφως γυμναζομένω τοῖς περὶ τὸ σῶμα γυμνασίοις ἔτη διπλάσια, ἢ τότε;

δυνατῆ] In Ven. B. super ultima scriptum est ὄς, et δυνατὸς requirit Stallbaumius in sec. quia ad δυνατῆ, vix ex antecedentibus ἢ φύσις αὐτοῦ intelligatur. Sane nomen φύσις longius abest, et verbi ἀποδειλιάσει subiectum hominem ipsum potius, quam eius naturam esse additum οἱ ἀποδειλιῶντες arguit. Nihilominus, quum ferendi facultas naturae sit, et per totum hunc locum eiusdem subiecti significatio varie fiat, et quae primum φύσις et φύεσθαι dicta erat, pro ea mox homines ipsos, tum ἡθῆ, deinde rursus homines (ἐμπίπλανται), post hominem (αὐτῶ), denique ἡθὸς (αὐτό) dici videamus, vulgatam retinendam censeo.

ἀποδειλιάσει] ἀποδιλιάσει Vind. F.

ἀποδειλιῶντες] trepidant at- 504 que deficiunt Fic.

Πρέπει γέ τοι δὴ, ἔφη, οὕτω σκοπεῖν. ἀλλὰ ποῖα δὴ λέγεις μαθήματα μέγιστα; Μνημονεύεις μὲν πον, ἦν δ' ἐγὼ, ὅτι τριτὰ εἶδη ψυχῆς διαστησάμενοι ξυνεπιβάζομεν δικαιοσύνης τε πέρι καὶ σωφροσύνης καὶ ἀνδρίας καὶ σοφίας, ὃ ἕκαστον εἶη. Μὴ γὰρ μνημονεύων, ἔφη, τὰ λοιπὰ ἂν εἶην δίκαιος μὴ ἀκούειν. Ἡ καὶ τὸ B προρόγηθὲν αὐτῶν; Τὸ ποῖον δὴ; Ἐλέγομέν πον, ὅτι ὡς μὲν δυνατὸν ἦν κάλλιστα αὐτὰ κατιδεῖν, ἄλλη μακροτέρα εἶη περίοδος, ἦν περιελθόντι καταφανῆ γίνοιτο, τῶν μέντοι ἔμπροσθεν προειρημένων ἐπομένως ἀπο-

δὴ] *om.* Par. K. Flor. T.

ἔφη] *om.* Vind. B. Vat. M.

ἀλλὰ] *Ἄλλα* editiones ante Biontinam et Astius in pr. Etiam in Vind. E. ante ἀλλὰ signum mutatae personae exstat.

μέγιστα; Μνημονεύεις] μέγιστα, *μν.* Ald.

ὅτι] ὅτε Mon. B. Flor. U.

ξυνεπιβάζομεν] *συν.* Mon. B. Par. DK. Flor. RU. Ald. Bas. ab. Steph. Timaei glossam p. 241. *συμβιβάζει*. (*συμβιβασεί* est apud Photium Porsoni) *εἰς συμβίβασιν καὶ ὁμολογίαν ἐλθεῖν περὶ τινος* a Ruhnkenio male huc relatum, neque *συμβιβάζειν*, ut ille putabat, neutraliter hic positum esse recte monuit Astius. Cf. L. III. p. 427. E. sqq. quo loco variis rationibus componendis virtutum definitiones, quales in civitate esse viderentur, quasi conquirebant, quo facto simili methodo usi p. 441. E. sqq. colligebant, quid eadem in singulari homine essent; atque hunc ipsum conatum Socrates nunc designat.

πέρι καὶ] καὶ περὶ Vind. F. Ang. B.

ἀνδρίας] ἀνδρείας Lob. Vind. F. Flor. ACRT. Stallb.

εἶη.] εἶη; Vind. B.

λοιπὰ] λοιπὸν Vind. F. Vat. M. Flor. R.

εἶην] εἶη Lob. Vind. BF. Vat. BM. Ven. C. Ang. B.

μὴ ἀκούειν] His Ficinus abste inseruit. Post ἀκούειν Bas. ab. comma habent.

Ἡ] ἦ Lob. Vind. BEF.

καὶ] *om.* Mon. B. Par. K. sec. Bip. Flor. U. in m. habet Par. D.

προρόγηθὲν] προσρηθὲν Par. K. προσρηθὲν Ald. Bas. ab.

ὅτι] ὡς, sup. a m. pr. ὅτι, B Vind. F.

ὡς μὲν δυνατὸν ἦν] ὡς ἐσμὲν δυνατὸν ἦν Vind. E. ἐσμὲν δυνατὸν ἦν Vind. F. δυνατὸν μὴν ἦν Bas. b. δυνατὸν μὲν ἦν (Ven. B.) Steph. Ast. tacentibus Bip. ἦν ut ἐχρῆν et similia dictum.

κάλλιστα] μάλλιστα, in m. a m. s. κ, Mon. B.

ἄλλη] ἀλλ' ἦ Par. D. ἀλλ' ἦ Ven. C. ἀλλ' εἰ Lob. Vind. B. Vat. BM. Par. K. sec. Bip. ἀλλὰ Ven. B. Par. K. sec. Bekk. Mon. B. a m. s. (ἄλλη a m. pr.) Ald. Bas. ab. Steph. Ast. Cf. Vol. I. p. 394, b. ἄλλη etiam Ficinus legit, ceterum totum locum ita pervertit: *Diximus certe ampliori quodam alio orationis circuitu exactius ea posse cognosci: verum commodius esse, ut demonstrationes superioribus magis consentaneas induceremus.*

δείξεις οἶόν τ' εἶη προσάψαι. καὶ ὑμεῖς ἐξαρκεῖν ἔφατε, καὶ οὕτω δὴ ἐρρήθη τὰ τότε τῆς μὲν ἀκριβείας, ὡς ἐμοὶ ἐφαίνετο, ἔλλιπῆ, εἰ δὲ ὑμῖν ἀρεσκόντως, ὑμεῖς ἂν τοῦτο εἶποιτε. Ἄλλ' ἔμοιγε, ἔφη, μετρίως· ἐφαίνετο μὴν καὶ τοῖς ἄλλοις. Ἄλλ', ᾧ φίλε, ἦν δ' ἐγὼ, μέτρον C τῶν τοιούτων ἀπολείπον καὶ ὀτιοῦν τοῦ ὄντος οὐ πάνυ μετρίως γίγνεται· ἀτελὲς γὰρ οὐδὲν οὐδενὸς μέτρον. δοκεῖ δ' ἐνίοτέ τισιν ἰκανῶς ἤδη ἔχειν καὶ οὐδὲν δεῖν περαιτέρω ζητεῖν. Καὶ μάλ', ἔφη, συχνοὶ πάσχουσιν αὐτὸ διὰ ῥαθυμίαν. Τούτου δὲ γε, ἦν δ' ἐγὼ, τοῦ

περίοδος] ἡ π. Lob. Vind. B. Vat. M.

περιελθόντι] περι ἔλθόντι Ald.

τῶν] τῶ Vind. E. De genitivo ab ἐπομένως pendente cf. Bernhardy synt. p. 148.

οἶόν τ' εἶη] οἶόν τε εἶναι, praeposito int. vers. ὡς, Vind. F. ὡς οἶόν τ' εἶναι Ang. B. ὡς οἶόν τε εἶναι Flor. R.

οὕτω] οὕτε Vind. F.

ἐφαίνετο] φαίνεται ante corr. Vind. F.

ὑμῖν ἀρεσκόντως] om. Ang. B.

εἶποιτε] εἶπητε Lob. Vind. B. Ven. B.

ἔφη] om. Vat. B.

μὴν] om. Vat. H. μὲν Vind. E. μὴ Bas. b. δὲ Ven. B. Flor. T. Ald. Bas. ab. Steph. Ast. Suum assensum Adimantus quum ita declarasset, ut de reliquis nihil affirmare velle videretur, hos quoque assensos recordatus profecto, inquit, videbatur et reliquis. Cf. L. III. pag. 410. B: αὐτὰ μὴν τὰ γυμνάσια etc. Ficinus neque hanc particulam neque interpunctionem post μετρίως curans Adimanto haec tribuit: At moderate dictum et mihi et aliis est visum.

C ἀπολείπον] Ita cum editis Vind. F. Ang. B. Flor. ACRTV.

et, ut Faehsius refert, margo Par. A. ἀπολείπων Par. A. ipse, Vind. E. Ven. B. Vat. H. ἀπολείπων Ven. C. ἀπολιπων cum ὁ super ω Lob. Vat. B. ἀπολιπὸν Vind. B. Mon. B. Par. DK. Vat. M. Flor. U.

ὀτιοῦν] ὀτονοῦν Vind. E. Etiam Mon. B. ι cum litura habet.

τοῦ ὄντος] τοιοῦτος γε Par. A. Idem Faehsius in eius codicis margine exstare testatur.

μετρίως] μέτρον γε Par. A. (in m. teste Faehsio.) Id Bekkerus in textum recipiens ex lepide dicto frigidum effecit. Nam quum Adimantus commode sibi exponi visa dixisset illa, quibus tamen ad veritatem nonnihil deesset, pro modo et mensura harum rerum imperfectum quoddam et a veritate remotum posuerat, idque Socrates parum commode fieri demonstrat.

μέτρον] μέτρον Lob. Vind. B. Vat. M. Ald. Bas. a. μέτρος Bas. b. μετρίως, quod Bekkerus et Stallbaumius vulgatum ferunt, nusquam exstat.

δεῖν] δεῖ Lob. Vind. BF. Vat. BHM. Ven. C. Par. DK. sec. Bekk. Ang. B. Flor. ACRTV.

μάλ'] μάλα Lob. Vind. B.

δὲ γε] δὲ Ficinus non reddidit. γε om. Bas. b.

παθήματος ἥμιστα προσδεῖ φύλακι πόλεως τε καὶ νόμων.
 Εἰκός, ἣ δ' ὄς. Τὴν μακροτέραν τοίνυν, ᾧ ἑταῖρος,
 D ἔφην, περιτέον τῷ τοιούτῳ, καὶ οὐχ ἦττον μανθάνοντι
 πονητέον, ἣ γυμναζομένῳ· ἣ ὁ νῦν δὴ ἐλέγομεν, τοῦ
 μεγίστου τε καὶ μάλιστα προσήκοντος μαθήματος ἐπὶ
 τέλος οὔποτε ἦξει. Οὐ γὰρ ταῦτα, ἔφη, μέγιστα, ἀλλ'
 ἔτι τι μείζον δικαιοσύνης τε καὶ ὧν διήλθομεν; Καὶ
 μείζον, ἣν δ' ἐγώ, καὶ αὐτῶν τούτων οὐχ ὑπογραφὴν
 δεῖ ὥσπερ νῦν θεάσασθαι, ἀλλὰ τὴν τελεωτάτην ἀπερ-
 γασίαν μὴ παριέναι. ἣ οὐ γελοῖον ἐπὶ μὲν ἄλλοις συμ-

ἥμιστα προσδεῖ φύλακι] Ita
 Par. DK. Mon. B. Flor. TU.
 ἥμιστα προσδεῖται φύλακι Par.
 A. Lob. Vind. BEF. Ven. C.
 Ang. B. Vat. HM. Flor. ACRV.
 ἥμιστα προσδεῖται φυλακῇ Vat.
 B. Ven. B. Ald. Bas. ab. Steph.
 Ast. sec. ἥμιστα προσδεῖ τῷ φύ-
 λακι Ast. pr. a custode — esse
 debet alienissimum Fic. Quum
 optimorum codicum lectio integra
 servari non posset, φύλακι ut
 simplicius et sequenti τῷ τοιαύ-
 τῳ convenientius ex ea servare
 malui, quam προσδεῖται. Idem
 fecit Bekkerus, Astius in tert. et
 Stallb.

πόλεως τε] τε καὶ πόλεως
 Par. K. superpositis, ut Bekkerus
 Astius tradit, duobus punctis super
 τε.

ἣ δ' ὄς] ἣν δ' ἐγώ Vind. B.
 Vat. M. et ante corr. Lob.

ἔφην] ἔφη Lob. Vind. B. Vat.
 M.

D μανθάνοντι] μανθάνουσι Ald.
 Bas. a.

πονητέον] ποιητέον Mon. B.
 Par. K. sec. Bip.

ἣ γυμναζομένῳ — μεγίστου τε]
 om. Par. A. ἣ γυμναζομένῳ etc.
 Ald. ἣ γυμναζομένῳ etc. Bas. b.
 Pro altero ἣ Par. K. eis habet.

μάλιστα] μάλια Par. D. μόνου
 Mon. B. Flor. U.

ἔτι] ἔστι Ven. B. Par. K. sec.
 Bekk. ἔστι sec. Bip.

τι] om. Lob. Vind. BF. Ang.
 B. Vat. M.

τε] om. Lob. Vind. B. Vat. M.

Καὶ] ναὶ Mon. B. Flor. U.

μείζον] μ. τούτων Par. K.

αὐτῶν τούτων] sc. δικαιοσύ-
 νης τε καὶ ὧν διήλθομεν. quod
 Stallbaumium fugere non debbat.

νῦν] νῶ Par. K.

τὴν τελεωτάτην ἀπεργασίαν
 μὴ παριέναι] absolutam rationem
 comprehendere Fic.

ἣ] ἣς Vind. F. In Vind. E.
 mutatae personae signum prae-
 fixum.

ἄλλοις] ἄλλου Vind. F. Flor.
 AC.

σικροῦ] Ita Par. A. Vind. F.
 Mon. B. Ven. C. Ang. B. Flor.
 RTUV. μικροῦ reliqui et editio-
 nes ante Astii sec. Cf. Vol. I.
 p. 287, b. in rebus minimis Fic.

ἀξίους] ἀξιοῖς Vind. F.

ἀκριβέστατα καὶ καθαρώτατα] E
 καθαρώτατα καὶ ἀκριβέστατα
 Vind. F. Ang. B. Flor. R.

μὴ] οὐ Par. K. om. Vat. H.
 Flor. AC.

ἀξιοῦν] post εἶναι Vind. E.

Καὶ μάλια, ἔφη, ἀξίου τὸ δια-

κροῦ ἀξίοις πᾶν ποιεῖν συντεινομένους, ὅπως ὅτι ἀκρι- E
βέστατα καὶ καθαρώτατα ἔξει, τῶν δὲ μεγίστων μὴ με-
ρίστας ἀξιοῦν εἶναι καὶ τὰς ἀκριβείας; Καὶ μάλα, ἔφη,
ἄξιον τὸ διανόημα. ὃ μέντοι μέγιστον μάθημα καὶ περὶ
ὅτι αὐτὸ λέγεις, οἶει τιν' ἄν σε, ἔφη, ἀφεῖναι μὴ ἐρω-
τήσαντα, τί ἐστιν; Οὐ πάνυ, ἦν δ' ἐγώ· ἀλλὰ καὶ σὺ
ἐρώτα. πάντως αὐτὸ οὐκ ὀλίγαις ἀκήκοας, νῦν δὲ ἢ
οὐκ ἐννοεῖς ἢ αὖ διανοῇ ἐμοὶ πράγματα παρέχειν ἀντι- 505
λαμβανόμενος. οἶμαι δὲ τοῦτο μᾶλλον, ἐπεὶ ὅτι γε ἢ
τοῦ ἀγαθοῦ ἰδέα μέγιστον μάθημα, πολλάκις ἀκήκοας,

νόημα] καὶ μάλ' ἔφη ἄ. τὸ δ.
Vind. BF. Ang. B. *Ridiculum*
prorsus Fic. Ea, ut videtur, in-
terpretatione seducti Astius, Schlei-
ermacherus, Stallbaumius verba
ἄξιον τὸ διανόημα eiicienda vel
improbanda vel corrigenda existi-
marunt; qui si Adimantum haec
non tam respondere quaerenti an-
ne ridiculum istud sit Socrati,
quam contrarium postulanti suf-
fragari statuissent, nullam, opi-
nor, offensionem accepissent. Certe
maximarum rerum accuratissimas
fieri debere explanationes senten-
tia sapienti non indigna videtur.
Nomen vero διανόημα inter Pla-
tonica relatum supra vidimus
p. 496. A.

μέγιστον] μάγιστον Vind. B.

περὶ ὅτι] περιότι Vind. F. a
m. pr.

οἶει] om. Vat. H. οἴου Bas. b.

τιν' τιν' Vind. B. Ald. Bas.
ab. τίνα, a m. s. τινά, Vind. F.

ἔν] om. Vind. F. Ang. B.

σε] om. Ang. B. sese aliquem
contenturum Fic.

μὴ] μὲν Flor. C.

ἐρωτήσαντα] ἐρωτήσατα Vind.
B.

ἀλλὰ] Ἄλλὰ Ald. Bas. ab.
Steph.

ἐρώτα] ἐρώτα Ald. Bas. ab.

πάντως] Vind. F. int. vers. a
m. s. γὰρ addit, quod additum

est in Aeschylis Prom. 333: καὶ
νῦν ἕασον, μηδέ σοι μελησάτω·
πάντως γὰρ οὐ πείσεις νιν. Et
inest in Socratis verbis ironica
causae, cur interrogare eum iu-
beat, significatio. Ei vero solum
πάντως sufficere exempla ab
Heindorfio ad Theaet. §. 3. a
Rückerto ad Symp. pag. 8. et a
Stallbaumio ad h. l. adscripta
docent. Similiter Aeschylus Prom.
1050: πάντως ἐμὲ γ' οὐ θανα-
τώσει.

νῦν δὲ — ἀκήκοας 505. A.]
om. Vind. B. Vat. M.

ἢ οὐκ] ἢ om. Vind. E. Mon.
B.

ἢ αὖ] vel potius Fic. αὖ ad
initium libri V. spectat et ad in-
iectam ab eodem Adimanto de
uxorum communione quaestionem
operosissimam, quo loco Socrates
verbo ἐπιλαμβάνεσθαι usus erat
p. 450. A.

διανοῇ] διανοεῖ, sup. a m. s.
ἦ, Vind. F. διανοεῖ recentiores.

ἀντιλαμβανόμενος.] ἀντιλαμ- 505
βανόμενος: Vind. E.

ἰδέα] εἰδέα Vind. F. a m. pr.

μέγιστον] μέγιστο Ald.

πολλάκις ἀκήκοας] πολλάκις
μὲν αὐτοῦς ἤδη καὶ πρότερον
ἀκηκοῦναι φησὶν, ὡς ἄρα τοῦτό
ἐστι τὸ ἀγαθόν, οὐ πάντα ἐφίε-
ται. Proclus in Civ. p. 425, 20.
a f.

ἢ δίκαια καὶ τᾶλλα προσχρησάμενα χρήσιμα καὶ ὠφέλιμα γίννεται. καὶ νῦν σχεδὸν οἶσθ', ὅτι μέλλω τοῦτο λέγειν, καὶ πρὸς τούτῳ, ὅτι αὐτὴν οὐκ ἱκανῶς ἴσμεν· εἰ δὲ μὴ ἴσμεν, ἄνευ δὲ ταύτης εἰ ὅτι μάλιστα τᾶλλα ἐπισταίμεθα, οἶσθ', ὅτι οὐδὲν ἡμῖν ὄφελος, ὥσπερ οὐδ' B εἰ κεκτῆμεθά τι ἄνευ τοῦ ἀγαθοῦ. ἢ οἶει τι πλέον εἶναι πᾶσαν κτῆσιω ἐκτῆσθαι, μὴ μέντοι ἀγαθὴν; ἢ πάντα τᾶλλα φρονεῖν ἄνευ τοῦ ἀγαθοῦ, καλὸν δὲ καὶ ἀγαθὸν μηδὲν φρονεῖν; Μὰ Δί' οὐκ ἔγωγε, ἔφη. Ἀλλὰ μὴν

ἢ] ἢ Vat. H. et a m. pr. Vind. F.

δίκαια καὶ] Ita Par. A. Vind. E. Vat. H. Flor. ACV. δὴ καὶ Lob. Vind. B. Vat. M. Flor. T. καὶ δίκαια καὶ reliqui codices cum editis. Paulo auctius etiam Proclus l. c. p. 426: εἰπὼν γὰρ, ὅτι ἢ τοῦ ἀγαθοῦ ἰδέα μᾶθημα τὸ μέγιστόν ἐστιν, ἢ καὶ τὰ δίκαια καὶ τᾶλλα προσχρησάμενα χρήσιμα καὶ ὠφέλιμα ἀποτελεῖται, καὶ ὅτι αὐτὴν οὐκ ἱκανῶς ἴσμεν etc. cuius tamen auctoritas, quum potius rem spectaverit, quam verba, neque ad recipiendum articulum, quem in secunda Stallbaumii ed. V. C. F. Rostius sine ratione desiderabat, neque ad tuendam particulam καὶ ad-versus optimos codices valet.

τᾶλλα] τᾶλλα Vind. BF. Mon. B. Steph. Ast. τ' ἄλλα Vind. E. οἶσθ'] scito Fic. item paullo post.

τούτῳ] τοῦτο Vat. H.

εἰ δὲ μὴ ἴσμεν] om. Ven. B. a m. pr.

ἄνευ δὲ ταύτης] et sine ipsa Fic. Repetito δὲ offensus Morgensternius symb. 1815. pag. 18. ἄνευ γε ταύτης malebat, assentiente in tert. Astio, dissentiente Stallbaumio in sec. et verborum εἰ δὲ μὴ ἴσμεν sententiam cum quadam gravitate iterari statuentem; sed exempla, quibus utitur, minus apta esse ipse sensit. Sunt enim partim talia, quale Apol. p. 38. A. εἰάν τ' αὖ λέγω, ὅτι καὶ τυγχάνει μέγιστον ἀγαθὸν ὄν

ἀνθρώπῳ τοῦτο, ἐκάστης ἡμέρας περὶ ἀρετῆς τοὺς λόγους ποιεῖσθαι, — ταῦτα δ' ἔτι ἤτερον πελοσεσθῆ μοι λέγοντι. quae ad anacoluthon pertinent; partim bimembrem habent enuntiationem alteri item bimembri sic oppositam, ut membrum utrumvis suo δὲ instructum sit, velut Phaedon. p. 78. C: οὐνοῦν ἅπερ ἀεὶ κατὰ ταῦτα καὶ ὡσαύτως ἔχει, ταῦτα μάλιστα εἰκόσ εἶναι τὰ ἀξύνθητα, τὰ δὲ ἄλλοτ' ἄλλως καὶ μηδέποτε κατὰ ταῦτα, ταῦτα δὲ εἶναι τὰ ξύνθητα; Nostro vero loco id, cui alterum δὲ insertum est, ad prius membrum ita se habet, ut hoc ipsum ad antecedentia, nec quicquam offensionem esset, si omisso altero εἰ verba sic coniungerentur: εἰ δὲ μὴ ἴσμεν, ἄνευ δὲ ταύτης ἄλλο ὅτιοῦν ἐπιστάμεθα, οἶσθ', ὅτι etc. Itaque non particulae δὲ, sed coniunctionis εἰ repetitae ratio reddenda est, quae quum primum cum indicativo, deinde cum optativo constructa sit, alteram conditionem aliter atque priorem comparatam et ignorationem quidem boni ut rem in facto positam, cognitionem autem reliquorum absque boni scientia ut probabilitate si minus facultate carentem cogitam esse consequitur, quae ipsa repetitae voculae conditionalis caussa exstitit.

τᾶλλα] τᾶλλα Vat. H. „ut solet.“ τᾶλλα iidem, qui supra. τ' ἄλλα Vind. E.

καὶ τότε γε οἶσθα, ὅτι τοῖς μὲν πολλοῖς ἡδονὴ δοκεῖ εἶναι τὸ ἀγαθόν, τοῖς δὲ κομποτέροις φρόνησις. Πῶς δ' οὐ; Καὶ ὅτι γε, ᾧ φίλε, οἱ τοῦτο ἡγούμενοι οὐκ ἔχουσι δεῖξαι, ἥτις φρόνησις, ἀλλ' ἀναγκάζονται τελευτῶντες τὴν τοῦ ἀγαθοῦ φάναι. Καὶ μάλα, ἔφη, γελοίως. Πῶς γὰρ οὐχί, ἣν δ' ἐγὼ, εἰ ὄνειδίζοντές γε, ὅτι οὐκ ἴσμεν τὸ ἀγαθόν, λέγουσι πάλιν ὡς εἰδόσι; φρόνησιν γὰρ αὐτό φασιν εἶναι ἀγαθοῦ ὡς αὖ ξυνιέντων ἡμῶν, ὅτι λέγουσιν, ἐπειδὴν τὸ τοῦ ἀγαθοῦ φθέγγωνται ὄνο-

ἐπιστάμεθα] ἐπιστάμεθα Vind.

F. Flor. RT.

οὐδ' εἰ] οὐδεῖ Vind. F.

B κεντήμεθα] κεντήμεθα Bekkerus, Astius in tert. et Stallbaumius. Indicativus, quem Bekkerus plerosque cum Stephano exhibere ostendit, non minus probandus hic, quam paullo ante in εἰ δὲ μὴ ἴσμεν.

ἢ οἶει — τοῦ ἀγαθοῦ] om. Vind. E.

πλέον] πλείον Lob. Vat. B.

εἶναι] εἰδέναι Par. ADK. Lob. Vind. B. Vat. BM. Ven. C. εἶναι et εἰδέναι non raro a librariis confusā sunt, e. c. Phaeton. pag. 101. B. Cf. Schaeferus ad Gregor. Cor. p. 249.

ἐπιῆσθαι] κεντήσθαι Par. K. sec. Bekk.

τάλλα] τάλλα iidem, qui supra.

ἄνευ τοῦ ἀγαθοῦ] Haec verba Stallbaumius in sec. uncis inclusit ut spuria, Morgensternii suspicionem l. c. propositam secutus. Mihi non supervacanea videntur. Eo enim, quod quis reliqua omnia excepto bono intelligit, efficitur, ut nihil, quod pulchrum et bonum sit, intelligat.

Μὰ Δί'] μάδι' Ald.

ἔγωγε] ἔγωγ' Vind. EF.

τόδε γε] τόδε γ' Ang. B. Vat. H. γε om. Lob. Vind. B. Mon. B. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. sec. Bekk. Ficinus initium horum (Ἀλλὰ μὴν — πολλοῖς) praeter

consuetudinem contraxit: *Pluribus vero.* — Proclus in Civ. p. 426: τούτων οὖν ῥηθέντων ἐπήγαγεν, ὅτι τὸ ἀγαθὸν οἱ μὲν φρόνησιν, οἱ κομποτέροι, λέγουσιν, οἱ δὲ ἡδονήν· οἷς καὶ ὁ ἀκροατὴς ὡς γνωρίμοις συνεχώρησε καὶ ἡξίωσεν γινῶναι τὴν τοῦ Σωκράτους περὶ τούτων κρίσιν. ὁ δὲ, ὅτι μὲν οὐκ ἔστι τὸ ἀγαθὸν φρόνησις οὐδ' αὖ ἡδονή, συντόμως ἔδειξε. ἐρωτώμενοι γὰρ, φησιν, οἱ ταῦτα διορίζοντες, εἰ πάσα φρόνησις τὸ ἀγαθὸν, οἷον καὶ ἡ τῶν ξυλλίων σκευαστῶν καὶ ἡ τῶν ἄλλων, οὐκ ἀξιοῦσιν, ἀλλὰ προστιθέασιν τὴν τοῦ ἀγαθοῦ φρόνησιν ἀγαθὸν εἶναι, γελοῖόν τι πάσχοντες, ἐν τῷ ὄρφ τοῦ ζητουμένου τὸ ζητούμενον αὐτὸ παραλαβόντες, καὶ αὐδὺς τὴν ἡδονὴν ἀγαθὸν τιθέντες ἀναγκάζομενοι ὁμολογεῖν ἡδονὰς εἶναι τινὰς κακὰς περιάγονται εἰς τὸ λέγειν εἶναι τινὰ κακὰ τῶν ἀγαθῶν· τοῦτο δὲ ἀδύνατον.

Πῶς δ' οὐ; — φρόνησις,] om. Ang. B. Inter δεῖξαι et ἥτις φρόνησις Ficinus si interrogentur interpolavit.

ἀλλ'] ἀλλὰ Vind. F.

ἀναγκάζονται] ἀναναγκάζονται cum punctis sub altero va Mon. B. ἀναγκάζονται Ald.

φάναι] φάναι Vind. F.

οὐκ ἴσμεν] οὐκίσμεν Mon. B. C ἀγαθοῦ] ἀγαθὸν Vind. E. Ast. sec. tert. Stallb. pr. Cf. Proclus.

ἐπειδὴν τὸ] τὸ om. Flor. T.

φθέγγωνται] φθέγγουτο Vind. E.

μα. Ἀληθέστατα, ἔφη. Τί δαί; οἱ τὴν ἡδονὴν ἀγαθὸν
 ὀριζόμενοι μῶν μὴ τι ἐλάττους πλάνης ἔμπλεοι τῶν
 ἐτέρων; ἢ οὐ καὶ οὗτοι ἀναγκάζονται ὁμολογεῖν ἡδονὰς
 εἶναι κακὰς; Σφόδρα γε. Ἐνυβαίνει δὴ αὐτοῖς, οἶμαι,
 D ὁμολογεῖν ἀγαθὰ εἶναι καὶ κακὰ ταῦτά. ἢ γάρ; Τί μὴν;
 Οὐκοῦν ὅτι μὲν μεγάλα καὶ πολλὰ ἀμφισβητήσεις περὶ
 αὐτοῦ, φανερόν; Πῶς γὰρ οὐ; Τί δέ; τόδε οὐ φανε-
 ρόν, ὡς δίκαια μὲν καὶ καλὰ πολλοὶ ἂν ἔλοιτο τὰ δο-
 κοῦντα, κἂν μὴ ἦ, ὅμως ταῦτα πράττειν καὶ κερτῆσθαι
 καὶ δοκεῖν, ἀγαθὰ δὲ οὐδενὶ ἔτι ἀρκεῖ τὰ δοκοῦντα
 κτᾶσθαι, ἀλλὰ τὰ ὄντα ζητοῦσι, τὴν δὲ δόξαν ἐνταῦθα

Ἀληθέστατα] *Vera loqueris* Fic.

Τί δαί;] Ita Par. A. Flor. ACV. quod huic loco valde aptum cum Stallbaumio in sec. vulgato τί δέ praetuli. τί δὴ Mon. B.

μῶν] μὴν Vind. F.

μὴ τι] μὴ τοι Vind. E.

πλάνης] in m. a m. s. habet Mon. B.

ἔμπλεοι] ἔμπλεω Lob. Vind. B.

Vat. M. ἔμπλεοι Vind. F.

ἐτέρων] ἐταίρων Vind. E. Vat.

H.

ἢ] ἢ Lob. εἰ Vind. E.

οὐ] om. Lob. Vind. BE. Vat. HM. οὐ. Ald. οὐ; Bas. ab. omnes cum commate post ἐτέρων.

ἡδονὰς — ὁμολογεῖν] om. Vind. E.

Ἐνυβαίνει] *Ἐνυβαίνει* Steph. a quo Bekkerus Par. A. Mon. B. dissentire non ostendit. Sed Mon. B. cum reliquis habet ξ. Contra de Par. K. tacent Bipontini.

οἶμαι] om. Par. K. Flor. R. ante αὐτοῖς positum est in Vind. F.

D κακὰ] κατὰ Vind. F.

ταῦτά] ταῦτα Lob. Vind. B.

τὰ αὐτὰ Vind. F. Flor. R.

ἦ] ἦ Vind. F. et editi ante Astii sec.

Τί δέ; — καλὰ] om. Vind. F. Τί δὲ τόδε etc. Ald. Bas. ab. quae utraque post φανερόν signum interrogandi habet. τί δαί etc. Vat. H. Flor. ACV. quod Stallbaumius in sec. ascivit. —

Proclus l. c. p. 426: καὶ δὴ καὶ αὐτὸς ἐδίδαξεν ἐπαγωγῶν, ὅτι δίκαια μὲν καὶ καλὰ πολλοὶ ἂν ἔλοιτο καὶ τὰ δοκοῦντα κερτῆσθαι, ἀγαθὰ δὲ οὐδενὶ ἀρκεῖ τὰ δοκοῦντα κτᾶσθαι, ἀλλὰ τὰ ὄντα ζητοῦσιν.

καὶ καλὰ] καὶ int. vers. a m. s. habet Mon. B.

κἂν μὴ ἦ] Ita Lob. Vind. B. Vat. BM. κἂν μὴ εἶη reliqui cum editionibus ante Astii sec. qui κἂν εἰ μὴ εἶη de coniectura scripsit idque in tert. tenuit. Nec aliter Stallbaumius in pr. Idem in sec. cum Bekkerō coniunctivum recepit.

ταῦτα] ταυτὰ Mon. B. qui in antecedentibus comma non post εἶη, sed post ὅμως habet.

καὶ κερτῆσθαι] καὶ om. Vat. B.

καὶ δοκεῖν] et videri hominibus haec habere Fic. Quidni absolute dictum sumamus: et speciem prae se ferre? Certe Astii coniectura καὶ διώκειν nihil opus est.

δὲ] om. Vind. E. Vat. H. Flor. AC.

οὐδενὶ] οὐδὲν Vind. F. Ang. B. Flor. R.

κτᾶσθαι] χρᾶσθαι Par. D. χρῆσθαι Par. K.

ζητοῦσι] omnes quaerunt Fic. ἦδη] om. idem.

ἀτιμάζει;] ἀτιμάζει. Ald.

μάλα] maxime quidem Fic.

ἤδη πᾶς ἀτιμάζει; Καὶ μάλα, ἔφη. "Ὁ δὴ διώκει μὲν Ἐ
 ἅπαντα ψυχὴ καὶ τούτου ἕνεκα πάντα πράττει ἀπομαν-
 τευομένη τι εἶναι, ἀποροῦσα δὲ καὶ οὐκ ἔχουσα λαβεῖν
 ἱκανῶς, τί ποτ' ἐστίν, οὐδὲ πίστει χρῆσασθαι μονίμῳ,
 οἷα καὶ περὶ τᾶλλα, διὰ τοῦτο δὲ ἀποτυγχάνει καὶ τῶν
 ἄλλων, εἴ τι ὄφελος ἦν, περὶ δὴ τὸ τοιοῦτον καὶ το-
 σοῦτον οὔτω φῶμεν δεῖν ἐσκοτᾶσθαι καὶ ἐκείνους τοὺς 506
 βελτίστους ἐν τῇ πόλει, οἷς πάντα ἐγχειριοῦμεν; "Ἡκι-
 478 στά γ', ἔφη. Οἴμαι γοῦν, εἶπον, δίκαιά τε καὶ καλὰ
 ἀγνοούμενα ὄπη ποτὲ ἀγαθὰ ἐστίν, οὐ πολλοῦ τινὸς
 ἄξιον φύλακα κεκτῆσθαι ἂν ἑαυτῶν τὸν τοῦτο ἀγνοοῦν-

"Ὁ δὴ] ὁ δὲ Ven. B. *Bonum quidem Fic.*

E πάντα] om. Vind. E. Flor. C. et a m. pr. Ven. B.

πράττει] Ita Vind. F. sed cum litura in fine.

τι εἶναι] „τι εἶναι pro τὰ εἶναι Flor. T.“ An τὰ pro τι habet?

ἀποροῦσα δὲ] *dubitat tamen Fic.*

ποτ' ἐστίν] ποτέστιν Vind. F. ποτε ἐστίν Vind. E.

χρῆσασθαι] χρῆσθαι Ven. B. Vind. E. Vat. H. Flor. ACTV. Bas. b.

οἷα] οἶαι, e corr. οἶαι, Vind. F. οἶαι Bekkerus in decem suis invenisse ait, de uno Ven. B. tacens, sed Vind. B. habet οἷα, ut Lob. Vind. E. et Ald. et in Mon. B. legitur οἷα. οἶα Bas. ab Steph. Ast. pr. sec. tacentibus Bipontinis et de Florentinis Stallbaumio.

τᾶλλα] τᾶλλα Vind. BF. Mon. B. Steph. Ast. τὰ ἄλλα Vind. E. Flor. ACTV.

διὰ τοῦτο δὲ] διατοῦτο δὲ Lob. Vind. BF. διὰ τοῦτο δὴ Mon. B. διατὸ το δὲ Ald. διὰ τὸ τὸδε Bas. a. διὰ τοῦτο Bas. b. atque iccirco Fic. De repetito δὲ supra ad A. dictum; hic tamen non per anacoluthon illatum, sed perspicuitatis gratia iterum positum videtur, de quo genere Buttman-

nus egit in excursu ad Demosthenis Midianam p. 152.

εἴ τι ὄφελος ἦν] *cum quid utile sit iudicare pergat Fic.* Pro εἴ in Vind. E. ὦν, in Vat. H. Flor. ACTV. ὄ legitur.

δὴ] δὲ Par. K.

τοιοῦτον] τοιοῦτο Vind. E. Mon. B. Par. K. sec. Bip. Flor. U.

ἐγχειριοῦμεν] *committimus Fic.* 506 γ'] γε Vind. B.

ἀγνοούμενα] *Ficinus addidit ut nunc fere accidit.*

ποτὲ — φύλακα] om. Vind. F. In φύλακα reliqui mei et Florentini cum plerisque Bekkerianis et Bas. b. consentiunt: φύλακι, quod reliquae editiones ante Bekkerum exhibent, tantum in Par. DK. de quibus Bipontini et Bekkerus tacent, repertum videtur. Id Stephanus in m. ita retinendum censebat, si ἄξια legeretur: „ut dicat illorum bonorum possessionem non magno pretio fore custodi.“ Scilicet nesciebat, quid post κεκτῆσθαι in codicibus esset.

ἂν ἑαυτῶν] Ita Par. ADK. Vind. F. Mon. B. Ven. C. Flor. UV. ἂν ἑαυτῶν Vat. B. ἂν ἑαυτῶι Lob. Vind. B. Ang. B. Vat. M. Flor. RT. ἂν ἑαυτὸν Ven. B. Vat. H. Flor. AC. (*haud multi faciendum sane custodem*) se ipsum exhibere posse Fic. αὐτὸν Vind. E. εἴπερ εἰκὸς γινῶναι αὐ-

τα· μαντεύομαι δὲ μηδένα αὐτὰ πρότερον γνώσεσθαι
 ικανῶς. Καλῶς γὰρ, ἔφη, μαντεύῃ. Οὐκοῦν ἡμῖν ἡ
 πολιτεία τελέως κεκοσμήσεται, ἐὰν ὁ τοιοῦτος αὐτὴν
 B ἐπισκοπῇ φύλαξ, ὁ τούτων ἐπιστήμων; Ἀνάγκη, ἔφη.
 ἀλλὰ σὺ δὴ, ὦ Σώκρατες, πότερον ἐπιστήμην τὸ ἀγα-
 θὸν φῆς εἶναι, ἢ ἡδονὴν, ἢ ἄλλο τι παρὰ ταῦτα; Οὐ-
 τος, ἦν δ' ἐγὼ, ἀνὴρ καλὸς, ἦσθα καὶ πάλαι καταφα-
 νῆς, ὅτι σοι οὐκ ἀποχρήσοι τὸ τοῖς ἄλλοις δοκοῦν περὶ

τὰ Ald. Bas. ab. Steph. et Astius, qui simul ἀγνοοῦντα pro ἀγνοοῦμενα scribendum et μὴ inter τοῦτο et ἀγνοοῦντα inserendum in tert. suspicatur, in secunda et φύλακι et ἀγνοοῦμενα servavit, μὴ vero post τοῦτο inseruit, quarum lectionum neutra non inepta videtur. Aldinum in promptu est originem debere illi φύλακι, quo recepto quum cognitio iustorum et pulchrorum, nisi rationis, qua eadem bona essent, cognitio accederet, nullius pretii futura custodi civitatis dici videretur, verba ἂν ἐαυτῶν pro ineptis et vitiosis haberi necesse erat, et quoniam in sequentibus Socrates ipsam iustorum et pulchrorum cognitionem ne contingere quidem eis, qui rationem illam perspectam non habeant, posse demonstrat, existit qui iam hic eandem sententiam cum dubitatione pronuntiatam ab eo existimans illorum in locum haec εἴπερ εἰκὸς γινῶναι αὐτὰ substitueret. Aliud glossema paullo post. deprehendemus. Ceterum ἐαυτῶν ad φύλακα referendum, non ad ἀγνοοῦντα, quo retulit Bernhardy synt. p. 151. interiectum articulum non respiciens.

τοῦτο] μὴ ταῦτα Vind. E.
 ἀγνοοῦντα.] ἀγνοοῦντα; Vind. BE.

δὲ] δὴ Vind. F. Flor. AR.
 μηδένα] μὴ Vind. F. μηδ' ἂν
 ἔνα Mon. B. (μὴδ') Flor. U. Stallbaumius.

πρότερον] post γνώσεσθαι Mon. B. (Par. DK.) cum editis ante Bekkerum, qui perperam Mon.

inter mutati ordinis auctores refert, de Par. DK. nihil ostendit. Sed Bipontinorum silentium et ipsorum librorum insoles et cognatio consentire eos cum Mon. et editionibus antiquis verisimile facit.

ικανῶς] Mon. B. et a m. sec. margo Flor. U. πρὶν ἂν περὶ αὐτοῦ τὰγαθοῦ ὅ ἐστι γινῶ addunt, quod glossema ineptum est. Nam ipsam boni naturam Socrates et supra p. 505. A. satis perspectam hominibus negavit et infra D. E. explicare recusat. Itaque ad πρότερον ex superioribus supplendum est πρὶν ἂν ὅτι ποτὲ ἀγαθὰ ἐστὶ γινῶ. Etiam Ficinus quam bonum addens a vero aberravit.

μαντεύῃ] μαντεύει Vind. F. et recentiores.

τελέως] παντελῶς Lob. Vind. BF. Mon. B. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. Flor. ACU. Bekkerus et Stallbaumius. (perfecte Fic.)

ἀλλὰ] Ἄλλὰ Ald. Bas. ab. B. Steph.

φῆς] φῆς Mon. B. Vind. F.

ἢ ἡδονὴν,] ἢ ἡδονήν; Steph. Bekk. Ast. in tert. et Stallb. quod Adimanto e Socrate non tam utrum ex duobus, quorum neutrum ei placere iam sciret, quam quid omnino bonum statueret, sciscitanti minus aptum videtur.

παρὰ ταῦτα] παραταῦτα Vind. E.

Οὗτος] οὕτως Vind. F. Ang.

αὐτῶν. Οὐδὲ γὰρ δίκαιόν μοι, ἔφη, ᾧ Σώκρατες, φαί-
νεται τὰ τῶν ἄλλων μὲν ἔχειν εἰπεῖν δόγματα, τὰ δ'
αὐτοῦ μὴ, τοσοῦτον χρόνον περὶ ταῦτα πραγματευόμε- C
νον. Τί δ'; ἦν δ' ἐγὼ δοκεῖ σοι δίκαιον εἶναι περὶ
ᾧν τις μὴ οἶδε, λέγειν ὡς εἰδότα; Οὐδαμῶς γ', ἔφη, ὡς
εἰδότα, ὡς μέντοι οἴομενον ταῦθ', ἃ οἴεται, ἐθέλειν
λέγειν. Τί δέ; εἶπον· οὐκ ἤσθησαι τὰς ἄνευ ἐπιστήμης
δόξας, ὡς πᾶσαι αἰσχροί; ᾧν αἱ βέλτισται τυφλαί; ἢ

B. *Iam diu compertum habeo, Adimante, etc. Fic.*

ἀνὴρ καλὸς] Ita Par. ADK. Lob. Vind. B. Vat. M. Flor. TV. cum editionibus praeter Bekkerianam, quae secundum reliquos codices καλῶς pro καλὸς exhibet, ut maior post ἀνὴρ, quo loco Vind. E. etiam punctum habet, quam ante ἤσθηα pausa facienda sit: *heus, inquam, tu, probe iam dudum apparebat* etc. cui rationi, si codices iuberent, accedere non recusarem, quamquam illud οὐ-
τος ἀνὴρ paullo severius sonans (cf. Gorg. pag. 467. B. 489. B. 505. C.) et interpositum ἦν δ' ἐγὼ assensum nonnihil remoraretur: nunc vulgatam optimi codicis auctoritate munitam teneo, ut compellatio magis benevola simul et iocosa sit: *heus tu, inquam, vir eximie, iam dudum apparebat* etc. verborum autem dispositio similis illi Symposii initio: ὁ Φαληρεὺς, ἔφη, οὗτος Ἀπολλόδωρος, οὐ περιμένεις; Pronominis et casus usum explicuit Lennepius ad Phalar. ep. 19. De epitheto καλὸς cf. Heindorfius ad Hippiae initium. Quod ad interpunctionem attinet, signo exclamandi, quo Astius et Stallbaumius post καλὸς usi sunt, non magis hic locus est, quam post ᾧ Σώκρατες et similia.

ἤσθηα] οἶσθηα Vat. H. et ante corr. Vind. F.

σοι] σοὶ editiones ante Astii secundam.

ἀποχρήσοι τὸ] ἀποχρήσοιτο

Vind. F. ἀποχρήσει τὸ Lob. Vind. BE. Vat. BM. Ven. B. Flor. T.

Οὐδὲ γὰρ] *Haud* Fic.

ἔφη] *om.* Lob. Vind. B. Vat. M.

μὲν] *om.* Vind. E. Vat. H. Flor. ACT. et a m. pr. Ven. B.

τὰ δ'] τὸ δ' Lob. Vind. BEF. Vat. BM. Ven. B. Ang. B. Flor. ACRT.

αὐτοῦ] αὐτοῦ Vind. EF. Mon. B. Ald. Bas. ab:

τοσοῦτον] post χρόνον Ang. B. Flor. R. et commate appposito Vind. F.

περὶ ταῦτα πραγματευόμενον] *in his versatum* Fic.

Τί δ';] τί δαι Par. A. Vat. H. C Flor. ACV. τί δὲ Vind. E. Flor. T. Τί δ', Steph. Priores nullam interpunctionem habent.

Οὐδαμῶς γ'] οὐδ. γs Vind. E. γ' *om.* Mon. B.

ταῦθ'] ταῦτα Vind. F.

Τί] τὲ Vind. B. Haec usque ad δοξάζοντες excerpit Stobaeus ecl. L. II. c. 8. fr. 35. Heer. p. 200. Cant.

δέ] δαι Flor. ACV. In Ald. Bas. ab. ne hic quidem interpunctio est.

εἶπον] *om.* Stob.

ἐπιστήμης] ἐπιστήμας Vind. E.

πᾶσαι] ἅπασαι Stob.

αἰσχροί;] αἰσχροί. Ald. αἰσχροί, Stob. Bas. ab. Ast.

ᾧν] τῷ Vat. H. Flor. AC.

τυφλαί;] τυφλαί. Stallb. sec.

δοκουσί τι σοι τυφλῶν διαφέρειν ὁδὸν ὀρθῶς πορευο-
 μένων οἱ ἄνευ νοῦ ἀληθές τι δοξάζουτες; Οὐδὲν, ἔφη.
 Βούλει οὖν αἰσχροῦ θεάσασθαι, τυφλά τε καὶ σκολιά,
 D ἐξὸν παρ' ἄλλων ἀκούειν φανὰ τε καὶ καλά; Μὴ πρὸς
 Διὸς, ἢ δ' ὄς, ᾧ Σώκρατες, ὁ Γλαύκων, ὥσπερ ἐπὶ
 τέλει ᾧν ἀποστῆς. ἀρκέσει γὰρ ἡμῖν, κἂν ὥσπερ δικαιο-
 σύνης πέρι καὶ σωφροσύνης καὶ τῶν ἄλλων διήλθες,
 οὕτω καὶ περὶ τοῦ ἀγαθοῦ διέλθης. Καὶ γὰρ ἐμοὶ, ἦν
 δ' ἐγὼ, ᾧ ἐταῖρε, καὶ μάλα ἀρκέσει· ἀλλ' ὅπως μὴ οὐχ
 οἶός τ' ἔσομαι, προθυμούμενος δὲ ἀσχημονῶν γέλωτα
 ὀφλήσω. ἀλλ', ᾧ μακάριοι, αὐτὸ μὲν τί ποτ' ἐστὶ τὸ
 E ἀγαθὸν, ἐάσωμεν τὸ νῦν εἶναι· πλεον γὰρ μοι φαίνεται,
 ἢ κατὰ τὴν παροῦσαν ὁριμὴν ἐφικέσθαι τοῦ γε δοκοῦν-

τί] post τυφλῶν Flor. T.

σοι] τῶν Stob. Heer. om. Cant.

τυφλῶν] τυφλῶ Stob. Cant.

(τυφλῶν cod. Augustan.)

διαφέρειν] διαφέρει Ald.

πορευομένων] πορευόμενον
 Vind. F.

νοῦ] οὐκ Stob. Cant. (νοῦ
 et ἦ pro οἱ cod. Aug. et Vatic.)

δοξάζουτες] δοξάζουσι Flor.

T.

οὖν] Ita Par. A. Lob. Vind.
 BEF. Vat. BHM. Ven. BC. Ang.
 B. Flor. ACRT. γοῦν reliqui
 editique ante Bekkerum.

θεάσασθαι] θεᾶσθαι Vind. E.
 Comma in editis ante Bekkerum
 appositum et ab hoc sublatum
 recte Stallbaumius in sec. resti-
 tuit.

ἐξὸν] ἐξ ᾧν Vind. F.

D φανὰ] φᾶννά Vind. F. φάναι
 Par. K. sec. Bekk. φανερά Ven.
 B. Vind. E. Vat. H. Ang. B.
 Flor. ACRT.

τε] om. Ang. B.

ἢ δ' ὄς] post ᾧ Σώκρατες
 Par. K.

ὥσπερ ἐπὶ τέλει ᾧν] ὥσπερ
 ἐπιτελείων Lob. Vat. M. ὥσπερ
 ἐπὶ τελείων Vind. BF. Vat. B.
 Par. D. ὥσπερ ἐπὶ ἡλείων Par.
 K. cum prope calcem perveneris
 Fic.

ἀποστῆς] ἀπιστῆς Ven. B.
 Vat. H. Flor. AC.

ἀρκέσει] ἀρέσκει Flor. T.

ἡμῖν, κἂν] Ita Ald. Bas. ab.
 ἡμῖν κἂν, Steph. quam interpun-
 ctionem Stallbaumius, qui in pr.
 ἡμῖν κἂν sine commate cum Bek-
 kero scripsit, in sec. propterea
 repetiit, quod καὶ in κἂν „ad
 universam, quae deinde enuntia-
 tur, sententiam refertur, perinde
 ac si scriptum esset ἀρκέσει γὰρ
 ἡμῖν καὶ τοῦτο, ἐὰν, ὥσπερ δ.
 κ. τ. λ.“ Recte; sed hac ratione
 comma inter κ et ἂν ponendum
 esset. Quod quum fieri non pos-
 sit, ἂν potius, quam καὶ respi-
 ciendum videtur.

πέρι] περὶ Vind. E.

ἦν δ' ἐγὼ] ἦν δὲ ἂν, adscri-
 pto in m. a m. s. ἐγὼ, Mon. B.
 ἐταῖρε] ἐταῖρε καὶ περὶ τοῦ
 ἀγαθοῦ διέλθης: cum linea sub
 supervacaneis Mon. B.

ἀρκέσει] ἀρκέση Mon. B. ἀρέ-
 σκει Vind. E. Post hoc Vind. F.
 γὰρ ἡμῖν etc. usque ad hoc ἀρ-
 κέσει iterum habet.

οὐχ] οὐκ Ald. Bas. a.

ἀλλ', ᾧ etc.] Proclus in Civ.
 p. 426: ἀλλὰ τὸ ἀπλῶς (ἀγαθὸν)
 δεδήλωκεν εἰπῶν· ἀλλ', ὡ μακά-
 ριε, αὐτὸ μὲν τί ποτέ ἐστι τὸ
 ἀγαθὸν, ἐάσωμεν τὸ νῦν εἶναι·

τος ἐμοὶ τὰ νῦν· ὅς δὲ ἔκγονός τε τοῦ ἀγαθοῦ φαίνε-
ται καὶ ὁμοιότατος ἐκείνῳ, λέγειν ἐθέλω, εἰ καὶ ὑμῖν
φίλου, εἰ δὲ μὴ, ἔαν. Ἄλλ', ἔφη, λέγε· εἰσαυθις γὰρ
τοῦ πατρὸς ἀποτίσεις τὴν διήγησιν. Βουλοίμην ἂν, εἴ-
πον, ἐμέ τε δύνασθαι αὐτὴν ἀποδοῦναι καὶ ὑμᾶς κομί- 507
σασθαι, ἀλλὰ μὴ ὥσπερ νῦν τοὺς τόκους μόνου. τοῦτου
δὲ δὴ οὖν τὸν τόκον τε καὶ ἔκγονον αὐτοῦ τοῦ ἀγαθοῦ
κομίσασθε· εὐλαβεῖσθε μέντοι, μὴ πη ἕξαπατήσω ὑμᾶς
ἄκων κίβδηλον ἀποδιδούς τὸν λόγον τοῦ τόκου. Εὐλα-
βησόμεθα, ἔφη, κατὰ δύναμιν· ἀλλὰ μόνου λέγε. Διο-
μολογησάμενός γ', ἔφην ἐγὼ, καὶ ἀναμνήσας ὑμᾶς τά
τε ἐν τοῖς ἔμπροσθεν ῥηθέντα καὶ ἄλλοτε ἤδη πολλάκις
εἰρημένα. Τὰ ποῖα; ἦ δ' ὅς. Πολλὰ καλὰ, ἦν δ' ἐγὼ, B

πλέον γὰρ μοι φαίνεται, ἢ κατὰ
τὴν δοκοῦσαν ὁρμὴν ἀφικέσθαι
τοῦ γε δοκοῦντος ἐμοὶ νῦν.

ἔστι] ἔστιν Vind. F.

τὸ ἀγαθὸν] τὰγαθὸν Ven. B.
Vind. E. Vat. H. Flor. ACV.
Bekkerus, Astius in tert. et Stall-
baumius. V. Vol. I. p. LVII. sq.
ἑάσωμεν] ἑάσομεν Ang. B.
Ald. Bas. ab. et ante corr. Vind.
F.

τὸ νῦν] τονῦν Vind. BE.

E πλέον — τὰ νῦν] *est enim,
ut mihi videtur, praesentem su-
pra contemplationem Fic. — τα-
νῦν Mon. B. — τανῦν Lob. Vind.
BEF. cum editis ante Astii sec.*

ὁμοιότατος] ὁμοιώτατος Vind.
F. a m. pr.

ὑμῖν] ἡμῖν Flor. AC. Bas. ab.

ἔαν] ἔάν Bas. a. ἔω Mon. B.
Flor. U.

Ἄλλ', ἔφη, λέγε] ἀλλὰ λέγε
ἔφη Vind. E. In Ven. B. λέγε
a m. pr. omissum.

εἰσαυθις] εἰς αὐθις Vind. F.
εἰσαυθις Vind. E.

ἀποτίσεις] ἀποτίσειν Vat. H.
Flor. AV. *patrem vero postea
declarabis Fic.*

507 τοῦτου] τοῦτο Lob. Vat. B.
Par. DK. Ven. BC. Ald. Bas. ab.
δὲ] om. Par. K.

PLATONIS OP. II.

οὖν] om. Vind. F. Ang. B.

κομίσασθε] κομίσασθαι Vind.
EF. Vat. H.

εὐλαβεῖσθε] εὐλαβεῖσθαι Vind.
F. Vat. H. om. Bas. b. — Pro-
clus l. c. pag. 427: *πρῶτον μὲν
παρακελεύεται τοῖς ἀχροαταῖς
παραφυλάττειν, μὴ κίβδηλον
ἀποδῶ τὸν λόγον τοῦ τόκου,
τὸν μὲν ἥλιον τόκον ἀποκαλῶν,
τὸ δὲ κίβδηλον ἀπὸ τῶν ἐν νο-
μίσμασι τύπων μεταγωγῶν.*

πη] πῆ Vind. F. om. Vat. H.
Flor. AC.

ὑμᾶς] ἡμᾶς Flor. AC. Bas.
ab.

Εὐλαβησόμεθα] Εὐλαβασόμε-
θα Ald.

Διομολογησάμενός γ'] γ' om.
Mon. B. Par. DK. Flor. U. δ'
eius loco est in Ven. B. Vind. E.
Vat. H. Flor. ACTV. editisque
ante Bekkerum. Conf. Phaedr.
p. 228. D: *τὴν μέντοι διάνοιαν
— δίδεμι ἀρξάμενος ἀπὸ τοῦ
πρῶτου. Σω. Δείξας γε πρῶτον,
ὃ φιλότης, τί ἄρα ἐν τῇ ἀρι-
στεροῦ ἔχεις ὑπὸ τῷ ἱματίῳ.*

ἀναμνήσας] ἀναμνήσαι Vind.
F.

ὑμᾶς] ἡμᾶς Lob. Vind. B.
Vat. BM.

τά τε] τὰ τ' Lob. Vind. EF.
Ang. B. Vat. HM. τέ τ' Vind. B.

ἄλλοτε] ἄλλο τε Ald. Bas. ab.

P

καὶ πολλὰ ἀγαθὰ καὶ ἕκαστα οὕτως εἶναι φημέν τε καὶ διορίζομεν τῷ λόγῳ. Φημέν γάρ. Καὶ αὐτὸ δὴ καλὸν καὶ αὐτὸ ἀγαθὸν καὶ οὕτω περὶ πάντων, ἃ τότε ὡς πολλὰ ἐτίθειμεν, πάλιν αὖ κατ' ἰδέαν μίαν ἑκάστου ὡς μιᾶς οὔσης τιθέντες ὃ ἔστιν ἕκαστον προσαγορεύομεν. Ἔστι ταῦτα. Καὶ τὰ μὲν δὴ ὀραῖσθαι φημεν, νοεῖσθαι C δ' οὐ, τὰς δ' αὖ ἰδέας νοεῖσθαι μὲν, ὀραῖσθαι δ' οὐ. Παντάπασιν μὲν οὖν. Τῷ οὖν ὀρώμεν ἡμῶν αὐτῶν τὰ ὀρώμενα; Τῇ ὄψει, ἔφη. Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγὼ, καὶ ἀκοῇ τὰ ἀκουόμενα καὶ ταῖς ἄλλαις αἰσθήσεσι πάντα τὰ αἰσθητά; Τί μὴν; Ἄρ' οὖν, ἦν δ' ἐγὼ, ἐννεόησας τὸν τῶν αἰσθήσεων δημιουργόν, ὅσῳ πολυτελεστάτην τὴν τοῦ ὀραῖν τε καὶ ὀραῖσθαι δύναμιν ἐδημιούργησεν;

B καὶ ἕκαστα] καὶ om. Par. K. perperam probante Schleiermachers. Quemadmodum pulchra et bona, ita iusta et reliqua omnia, quae praedicari possunt, multa sunt, quorum singula genera duobus illis nominatis per copulam adduntur.

εἶναι φημέν] Vulgo εἶναι φημέν. Item paullo post ὀραῖσθαι φημέν.

αὐτὸ δὴ καλὸν] αὐτοδημιουργόν Vind. B. αὐ. δὲ κ. Mon. B.

αὐτὸ ἀγαθὸν] αὐτοαγαθὸν Vind. B.

ἃ τότε] αὐτό τε Vind. F. τότε, quod Ficinus omisit, ad eam, quae modo facta est, multorum commemorationem spectat. Sic infra p. 510. B. τοῖς τότε τμηθεῖσιν.

κατ' ἰδέαν] κατιδέαν Vind. F. ὃ ἔστιν] ὅ ἔστιν codices mei et editiones ante Bekkerum.

προσαγορεύομεν] προσαγορεύομεν Vind. E. προσαγορεύομενον Par. DK. sec. Bekk. Mon. B. Flor. U.

Ἔστι ταῦτα.] Ita Par. A. Vind. EF. Ven. B. Ang. B. Vat. H. et Stallbaumio in utraque editione testante Flor. ACRTU. Sed quum in pr. idem in Flor. U. προσαγορεύομενον καὶ τὰ μὲν deinceps

legi tradat, non ex eo, sed ex Flor. V. ἔστι ταῦτα a Furia enotatum fuisse, in Flor. U. ut in compari Mon. B. et in reliquis codicibus editisque ante Bekkerum utrumque deesse videtur. Vera haec sunt. Fic. ex quo Astius in sec. Ἀληθῆ finxit, in tert. hoc ipsiun vel Ἔστι ταῦτα sibi interponendum videri demonstravit, codicum inopia neutrum recipere ausus.

Καὶ τὰ — ὀραῖσθαι δ' οὐ. C.] laudat Proclus l. c. p. 427.

δὴ ὀραῖσθαι] διοραῖσθαι Ang. B. δὴ om. Proclus. δὴ, ὀραῖσθαι δ' οὐ Mon. B. undecim mediis omissis.

δ' οὐ] δὲ οὐ Procl. item altero loco.

δ' αὐ] δὲ idem.

ιδέας] εἰδέας Vind. F. a m. pr.

Παντάπασιν] πάντα πᾶσιν Vind. F. C

Τῷ οὖν — τὰ ὀρώμενα;] Qua potentia e multis, quas habemus, quae patent oculis, cernimus? Fic.

ἀκουόμενα] ἀκουόμενα; Steph. Ἄρ'] ἄρ' Vind. F.

τὸν τῶν] τὸ τῶν Vat. B. Ven. C. Vind. F. Flor. T.

τὴν τοῦ] τοῦ Ven. B. Vind. E. Vat. H.

Οὐ πάνυ, ἔφη. Ἄλλ' ὥδε σκόπει· ἔστιν ὅτι προσδεῖ ἀκοῇ καὶ φωνῇ γένους ἄλλου εἰς τὸ τὴν μὲν ἀκούειν, τὴν δὲ ἀκούεσθαι, ὃ ἐὰν μὴ παραγένηται τρίτον, ἢ μὲν οὐκ ἀκούσεται, ἢ δὲ οὐκ ἀκουσθήσεται; Οὐδενός, ἔφη. Οἶμαι δέ γε, ἦν δ' ἐγὼ, οὐδ' ἄλλαις πολλαῖς, ἵνα μὴ εἶπω, ὅτι οὐδεμιᾶ, τοιούτου προσδεῖ οὐδενός. ἢ σὺ τινα ἔχεις εἰπεῖν; Οὐκ ἔγωγε, ἦ δ' ὄς. Τὴν δὲ τῆς ὄψεως καὶ τοῦ ὄρατοῦ οὐκ ἐννοεῖς, ὅτι προσδεῖται; Πῶς; Ἐνούσης που ἐν ὀμμασιν ὄψεως καὶ ἐπιχειροῦντος τοῦ ἔχοντος χρῆσθαι αὐτῇ, παρουσίας δὲ χροᾶς ἐν αὐτοῖς, ἐὰν μὴ παραγένηται γένος τρίτον ἰδίᾳ ἐπ' αὐτὸ τοῦτο πεφυκός, οἶσθα, ὅτι ἢ τε ὄψις οὐδὲν ὄψεται τὰ τε χρώματα ἔσται ἀόρατα. Τίνος δὴ λέγεις, ἔφη, τούτου;

τε] *om.* Lob. Vind. B. Vat. M.
ὀρασθαι] τοῦ ὄρ. *iidem et*
Vat. B.

προσδεῖ] πρόσδεῖ Vind. E.
ἀκοῇ καὶ φωνῇ] ἀκοῇ καὶ φωνῇ Vind. F.

ἄλλου εἰς] ἄλλου: εἰς Vind. E.
τὴν δὲ] *Ita codices mei et*
Florentini cum Ald. Bas. ab. τὴν
δ' Steph. Ast. et Bekkerus, qui
de suis tacet.

ἀκούεσθαι,] ἀκούεσθαι; Lob.
Bas. ab. Steph. Bekk. Stallb.
ἀκούεσθαι. Ald.

D οὐκ ἀκουσθήσεται] οὐκ ἀκου-
σθήσεται Vind. EF.

οὐδ'] οὐδὲ Vind. F. Flor. R.
ἄλλαις] ἄλλως Ang. B. Non
αἰσθήσει supplendum est, quip-
pe quae non amplius tres super-
sint, sed δυνάμεσι vel δυνάμεων
συζεύξεσι.

οὐδεμιᾶ] οὐδεμία Vind. F.
οὐδενός.] οὐδενός: Vind. E.
σὺ τινα] σὺ τίνα Lob.
ἔχεις] ἔχει Vind. E.

οὐκ ἐννοεῖς — χρῆσθαι αὐτῇ]
om. Vat. B.

Πῶς; Ἐνούσης] πῶς ἐνούσης
Ald.

ὀμμασιν] σώματι Vind. E.
τοῦ] *om.* Par. K.

ἔχοντος] ἔχον Ven. C.

αὐτῇ] αὐτὴν Vat. H. Flor.

ACV. αὐτοῖς; a m. s. — ἦ, Mon. B.

χροᾶς] χροᾶς Vind. F. χροῖας
Flor. A.

ἐν αὐτοῖς] *om.* Fic. (*praesente*
item colore) Praepositione offensi
Morgensternius, Astius et Stall-
baumius ille commate post χροᾶς
posito ἐν αὐτοῖς ad sequentia re-
ferri, horum prior in tert. ἐπ'
pro ἐν scribi, posterior in sec.
ἐν deleri iubet: quorum nihil ne-
cessarium et ἐν retinendum pro-
prieque accipiendum esse placita
de coloribus Tim. p. 67. C. sqq.
exposita intuenti patebit. Nec
aliter Homericā dictio ἐν ὀφθαλ-
μοῖσιν ἰδέσθαι intelligenda vide-
tur.

μὴ] μὴν Ald. Bas. ab.
γένος] γένος τι Mon. B. Flor.

U. ἐπ' αὐτὸ] ἐπαντὸ Vind. E. E

οἶσθα] οἶσθ' Vind. EF. Ang.
B. Vat. H.

ἀόρατα.] ἀόρατα: Vind. E.
(h. e. ἀόρατα; cum signo muta-
tae personae.)

ἔφη] *om.* Lob. Vind. B. Vat.
BM.

τούτου] *om.* Vind. E. In Vind.
F. Socrati assignatur, non omni-
no male, nisi δὴ post ὃ obstaret,
cui tertius locus minus, quam se-
cundus convenit. Itaque τούτου
cum τίνος construendum, more
Platoni usitato, quo e. g. Criton.

“Ο δὴ σὺ καλεῖς, ἦν δ’ ἐγὼ, φῶς. Ἀληθῆ, ἔφη, λέγεις. Οὐ μικρᾶ ἄρα ἰδέα ἡ τοῦ ὀρθῶν αἰσθησις καὶ ἡ τοῦ
 508 ὀρθᾶσθαι δύναμις τῶν ἄλλων ξυζεύξεων τιμιωτέρῳ ζυγῶ
 ἐζύγησαν, εἶπερ μὴ ἄτιμον τὸ φῶς. Ἀλλὰ μὴν, ἔφη,
 πολλοῦ γε δεῖ ἄτιμον εἶναι. Τίνα οὖν ἔχεις αἰτιάσασθαι
 τῶν ἐν οὐρανῷ θεῶν τούτου κύριον, οὗ ἡμῖν τὸ φῶς
 ὄψιν τε ποιεῖ ὀρθῶν ὅτι κάλλιστα καὶ τὰ ὀρώμενα ὀρθᾶ-
 σθαι; Ὅνπερ καὶ σὺ, ἔφη, καὶ οἱ ἄλλοι τὸν ἥλιον γὰρ
 δῆλον ὅτι ἐρωτᾷς. Ἄρ’ οὖν ᾧδε πέφυκεν ὄψις πρὸς

p. 43. C. Phaedon. 71. E. τίνα
 ταύτην; dixit, genitivus autem a
 nomine γένος repetendus.

σὺ καλεῖς — τότε ὀρώμενα
 L. VII. p. 515. D.] in Ven. C.
 excisis foliis duobus desunt.

μικρᾶ ἄρα ἰδέα] Ita Par. A.
 Lob. (μικρᾶι — ἰδέα) Vind. E.
 Par. K. sec. Bekk. Vat. M. (μι-
 κρᾶ — ἰδέα) μικρῶ ἄρα ἰδέα
 Mon. B. Flor. U. μικρὰ ἄρα
 ἰδέα reliqui. codices editionesque
 excepta Bekkeri, qui unus vide-
 tur sensum scriptoris perspexisse.
 Scilicet ut L. II. p. 373. E. οὐ
 τι μικρῶ, ἀλλ’ ὄλω στρατοπέδῳ
 μείζων πόλις civitas non paullo,
 sed integro exercitu auctior, ita
 hic ζυγὸν οὐ μικρᾶ ἰδέα τιμιώ-
 τερον vinculum non exiguo rerum
 genere excellentius dicitur, cuius
 praestantia tali genere nititur s.
 continetur per ipsumque efficitur.
 ἰδέα idem est, quod γένος, ut
 Polit. p. 289. B. ἡ τοῦ νομίσμα-
 τος ἰδέα, neque dativus offen-
 sionem habere potest. Ceterum
 non male, ut contra veritatem,
 Stephanus in m. οὐ μικρῶ ἄρα
 ἦδε ἡ τοῦ ὀρθῶν coniecit: illud
 minus perite fecit, quod ibidem,
 quum Ficinum μικρᾶ ἰδέα le-
 gisse ex eius interpretatione (non
 exigua quadam specie) collegisset,
 ei scripturae aequae ac vulgatae
 magnum subesse errore pronun-
 tiavit. Cf. L. VIII. p. 579. C.

ἡ] ἡ τε Mon. B. Flor. U. om.
 Par. DK. Ang. B. Vat. M.

ἡ] ἡ καὶ Ald. Bas. ab. om.
 Lob. Vind. B. Mon. B. Vat. B.
 Par. DK. sec. Bekk. (qui perpe-
 ram Ven. C. inter omittentes re-
 tulit, Vind. B. Mon. B. omisit.)
 Flor. RU.

ὀρθᾶσθαι] ὀρθῶν Lob. Vind. B.
 Vat. M.

ξυζεύξεων] Ita Bekkerus se-508
 cundum Par. ADK. de quo Bip.
 tacent, et Vat. B. Mei libri cum
 Ald. Bas. ab. Steph. συζ. habent.

Τίνα οὖν] οὖν Ficinus omisit.

οὐ] ὄς Mon. B. Par. K. sec.
 Bip. et a m. s. Flor. U.

φῶς] παρέχων addit Mon. B.
 et a m. s. Flor. U.

ὅτι] om. Vind. F.

ὀρώμενα] om. Ven. B. a m.
 pr.

ἔφη] ἔφησ Vind. E.

δῆλον ὅτι] Ita Vind. F. Flor.
 R. δηλονότι reliqui mei (et Flor.)
 cum editis ante Astii sec.

ἐρωτᾷς] ἐρωτᾶς Vind. F.

Ἄρ’] Ita Lob. Vind. B. Mon.
 B. ἄρ’ Vind. F. Ald. Bas. a.
 Steph. Ast. pr. ἀρ’ Vind. E. Bas.
 b. Ita vero — Fic.

θεόν;] Ita Lob. Vind. B. θεόν.
 reliqui mei cum editis ante Astii
 sec.

Πῶς; Οὐκ] πῶς οὐκ Vind. F.

τοῦτον τὸν θεόν; Πῶς; Οὐκ ἔστιν ἥλιος ἢ ὄψις οὔτε αὐτὴ οὔτε ἐν ᾧ ἐγγίγνεται, ὃ δὴ καλοῦμεν ὄμμα. Οὐ B γὰρ οὖν. Ἄλλ' ἠλιοειδέστατόν γε, οἶμαι, τῶν περὶ τὰς αἰσθήσεις ὀργάνων. Πολύ γε. Οὐκοῦν καὶ τὴν δύναμιν, ἣν ἔχει, ἐκ τούτου ταμεινομένην ὥσπερ ἐπίρρουν κέκτῃται; Πάνυ μὲν οὖν. Ἄρ' οὖν οὐ καὶ ὁ ἥλιος ὄψις μὲν οὐκ ἔστιν, αἴτιος δ' ὢν αὐτῆς ὁραταὶ ὑπ' αὐτῆς ταύτης; Οὕτως, ἣ δ' ὅς. Τοῦτον τοίνυν, ἣν δ' ἐγὼ, φάναι με λέγειν τὸν τοῦ ἀγαθοῦ ἔκγονον, ὃν τὰγαθὸν

ἥλιος] *om. idem.*

ἣ] ἣ Vind. E.

οὔτε αὐτὴ] Ita Vind. F. a m. pr. οὔτε αὐτῇ a m. s. Ficinus utrumque omisit, item Bekkerus, sed hic per errorem, non, ut Hermannus in annotatione ad Eurip. Med. p. 401. statuebat, codicum auctoritate, quae si adesset, teneri potuisse Hermanno concedendum.

B ὄμμα] ὄνομα Ang. B.

Οὐ γὰρ οὖν.] οὐ γὰρ οὖν. Lob. et e corr. Vind. F. οὐ γὰρ οὖν, Bas. b.

ἠλιοειδέστατόν.] ἠλιοειδέστατόν Ald. Bas. a.

οἶμαι] Vulgo sine commatis.

Οὐκοῦν] οὐκ οὖν Vind. F.

ταμεινομένην.] ταμεινομένη Mon. B. Par. D. Ald. Bas. ab. et Par. K. sec. Bekk. ταμεινομένης sec. Bip.

Ἄρ' οὖν — τὰ ὁρώμενα. C.] laudat Eusebius praep. L. XI. p. 318. Pro ἄρ' οὖν οὐ Vind. E. ὃ, idque sine interpunctione cum proximis cohaerens, Vind. F. ἄρ' οὐρανοῦ, Ang. B. ἄρ' οὐ habet. Quin etiam sol —. Fic.

ὁ ἥλιος] ὁ *om.* Flor. T. In Mon. B. ad h. l. in m. a m. pr. adscriptum est: πλὴν ὁ μὲν ἀσαφὶς καὶ ἄδιλος, ὃ δὲ τὰναντία τούτων.

ἔστιν] ἔστι Steph. Ast. pr. sec.

ὁραταὶ] ἄρεται Vind. F. ante corr.

Οὕτως] οὕτω Vind. E. *om.* Vind. F.

Τοῦτον — ὁρώμενα. C.] laudat Iulianus or. III. pag. 133. A. Spanh.

τοίνυν] *om.* Fic.

φάναι με] φᾶναι μὲν Vind. F. φαινόμενος Iuliani cod. Voss. φάθι με Mon. B. Flor. U. quod ipsum Stephanus in m. dubitabat an hic et p. 509. B. reponendum esset. Sed cf. Matthiae gramm. p. 1072.

ἔκγονον] Proclus in Plat. theol. p. 380: διὸ καὶ ὁ ἐν Πολιτεία Σωκράτης ἔκγονον αὐτὸν (scil. τὸν ἥλιον) ἀποκαλεῖ τοῦ ἀγαθοῦ καὶ δημιουργοῦ τοῦ γεννητοῦ καὶ παντὸς τοῦ ἔγκοσμου φωτὸς ὑποστάτην. Idem in Tim. p. 119, 6. a f. δευτέρου δὴ κεφάλαιον ἐπὶ τούτῳ τὸ δεικνύον, ὅτι καὶ ὁ Πλάτων ἐπὶ μίαν ἀρχὴν ἀνάγει πάντα, καὶ ἀπὸ τῶν ἐν Πολιτεία λόγων, ἐν οἷς τὸν μὲν ἥλιον αἰτιαταὶ τῶν ὁρατῶν, τὸ δὲ ἀγαθὸν τῶν νοητῶν, αὐτὸν δὲ αὐτὸ πάλιν τὸν ἥλιον ἔκγονον τοῦ ἀγαθοῦ προσαγορεύει. Ib. p. 259, 14: ὁ μὲν γὰρ ἥλιος, ὡς ἐμάθομεν ἐν Πολιτεία, τῆς ἀληθείας εἰκόνα τὸ φῶς ὑπέστησεν.

ὃν τὰγαθὸν] ὃν τὸ ἀγ. Vind. F. ὃν τὸ ἀγ. Eus. ὃν ἀγ. Iuliani cod. Voss. ὄντ' ἀγ. Vind. E. ὃν τὰγ. Vat. H.

C ἐγέννησεν ἀνάλογον ἑαυτῷ, ὅτιπερ αὐτὸ ἐν τῷ νοητῷ τόπῳ πρὸς τε νοῦν καὶ τὰ νοούμενα, τοῦτο τοῦτον ἐν τῷ ὁρατῷ πρὸς τε ὄψιν καὶ τὰ ὁρώμενα. Πῶς; ἔφη· ἔτι διέλθ' μοι. Ὁφθαλμοὶ, ἦν δ' ἐγὼ, οἶσθ', ὅτι ὅταν μηκέτι ἐπ' ἐκεῖνά τις αὐτοὺς τρέπη, ὦν ἂν τὰς

C ἀνάλογον] post ἑαυτῷ Lob. Vind. B. Vat. BM. λόγον Iuliani cod. Voss. ἀνὰ λόγον Astius in sec. et tert. scripsit praeunte Heindorfio ad Phaedon. §. 136. qui adiectivum omnino improbare videtur. At extra dubitationem positum est Tim. p. 69. B. ἀνάλογα καὶ σύμμετρα, et h. l. aptius dictione adverbiali, ut indolem geniti potius, quam gignendi rationem describi appareat. Ceterum huc respexit scholiastes ad Gorg. p. 506. C. (130, 9. Bekk.) ἐν Παρμενίδῃ δὲ, inquit, τελεώτερον οὐ περὶ ἀγαθοῦ τινός, ἀλλ' ἀπλῶς περὶ ἀγαθοῦ ποιεῖται τὸν λόγον, ἐν Πολιτείᾳ δὲ δι' ἀναλογίας τινός.

ἑαυτῷ] ἑαυτοῦ Mon. B. Quod Stephanus in m. addendum censabat *nae*, id Stallbaumius necessarium esse recte negat et sequentia epexegesi antecedentium facere statuit, sed minus recte ea ad remotius λέγειν refert, quum mea quidem sententia ad ἐγέννησεν referenda sint: τὸ ἀγαθὸν ἐγέννησε τὸν ἥλιον τοῦτο ἐν τῷ ὁρατῷ τόπῳ, ὅπερ αὐτὸ ἐν τῷ νοητῷ ἐστίν, ut esset idem in loco visibili, quod ipsum est in cogitabili. Placitum ipsum tamquam suum proposuit Celsus apud Origenem L. VII. p. 363: οὐσία καὶ γένεσις νοητὸν, ὁρατὸν. μετὰ οὐσίας μὲν ἀλήθεια, μετὰ δὲ γενέσεως πλάνη. περὶ ἀλήθειαν μὲν οὖν ἐπιστήμη, περὶ δὲ θάτερον δόξα. καὶ νοητοῦ μὲν ἐστὶ νόησις, ὁρατοῦ δὲ ὄψις. γινώσκει δὲ νοητὸν μὲν νοῦς, ὁρατὸν δὲ ὀφθαλμός. ὅπερ οὖν ἐν τοῖς ὁρατοῖς ἥλιος οὐτ' ὀφθαλμός ὦν οὐτ' ὄψις, ἀλλ' ὀφθαλμῷ τε τοῦ ὁρᾶν αἴτιος καὶ ὄψει τοῦ δι' αὐτὸν συνίστασθαι καὶ ὁρατοῖς τοῦ

ὁρᾶσθαι, πᾶσιν αἰσθητοῖς τοῦ γίνεσθαι καὶ μὴ αὐτὸς αὐτῷ τοῦ βλέπεσθαι, τοῦτο ἐν τοῖς νοητοῖς ἐκεῖνος, ὅπερ οὔτε νοῦς οὔτε νόησις οὐτ' ἐπιστήμη, ἀλλὰ νῶ τε τοῦ νοεῖν αἴτιος καὶ νοήσει τοῦ δι' αὐτὸν εἶναι καὶ ἐπιστήμη τοῦ δι' αὐτὸν γινώσκειν καὶ νοητοῖς ἅπασιν.

αὐτῷ] αὐτῷ Vat. H. γὰρ αὐτὸ Vind. B. Vat. M. et correctus in ο Lob. ἑαυτὰ Iulian.

τε νοῦν] τε om. Iul. τε νῦν Ald. Bas. ab.

τοῦτο τοῦτον] τοῦτον Vind. F. Eus. τοῦτο Ang. B. Flor. R. Cf. L. VIII. p. 581. B: καὶ χρημάτων τε καὶ δόξης ἥμισυ τούτων τούτῳ μέλει. Apol. 23. A: (κινδυνεύει ὁ θεὸς) ἐν τῷ χρησμῷ τούτῳ τοῦτο λέγειν.

καὶ τὰ ὁρώμενα] πρὸς τε ὄψιν, sup. a m. s. καὶ τὰ βλεε super βλε ὁρώμενα, Vind. B.

ἔτι διέλθ' ἐπιδιέλθ' Vind. F. Cf. ad L. V. p. 449. C. dicta.

Ὁφθαλμοὶ] Proclus in Civ. p. 428, 6: εἰπὼν γὰρ Ὁφθαλμοὶ, ἦν δ' ἐγὼ, ὅταν τις αὐτοὺς μὴ ἐπέκεινα τρέπη, ὦν τὰς χροῶς ἡμερινὸν φῶς ἐπεχει, ἀμβλυώτουςιν, ὅταν δὲ ὦν ὁ ἥλιος καταλάμπη, σαφῶς ὁρᾶσι. ταῦτ' οὖν ἐπὶ τῶν ὁρατῶν διελόμενος, χροῶς, φῶς, ὀφθαλμούς, ἥλιον ἐπήνεγκεν τὰ ἀνάλογον καὶ ἐπὶ νοουμένων λέγων· οὕτω καὶ τὸ ὄμμα τῆς ψυχῆς, ᾧ δὴ νοεῖ, ὅταν μὲν τρέπη τις οὐ τὸ ὄν καὶ ἡ ἀλήθεια λάμπει, νοεῖ καὶ γινώσκει, ὅταν δὲ εἰς τὸ τῷ σκότῳ κειραμμένον, τὸ γιγνώμενον καὶ τὸ ἀπολλύμενον, δοξάζει τε καὶ ἀμβλυώττει.

οἶσθ', ὅτι] οἶσθα ὅτι Lob. Vind. BF. porro Fic.

χρόας τὸ ἡμερινὸν φῶς ἐπέχη, ἀλλὰ ὦν νυκτερινὰ φέγγη, ἀμβλυώττουσί τε καὶ ἐγγύς φαίνονται τυφλῶν, ὥσπερ οὐκ ἐνούσης καθαράς ὕψεως. Καὶ μάλα, ἔφη. Ὅταν δέ γ', οἶμαι, ὦν ὁ ἥλιος καταλάμπη, σαφῶς D ὁρῶσιν, καὶ τοῖς αὐτοῖς τούτοις ὄμμασιν ἐνοῦσα

ὅταν] ὅτ' ἂν Mon. B. Ald. Bas. ab. Steph. Ast. pr.

ἐπ' ἐκείνῳ] ἐπέκεινῳ Vind. EF. Vat. H. ἐπ' ἐκείνα Ald. Bas. a. ἐπ' ἐκείνοισ Mon. B.

τρέπη] πρόπη Vind. E. Ald. Bas. ab.

ἡμερινὸν φῶς] Antiatt. p. 98, 29: ἡμερινὸν φῶς· Πλάτων Πολιτείας τετάρτῳ. immo ἕκτῳ.

ἐπέχη] ἐπέχει Lob. Ven. B. ἐπέχει Vind. F. Flor. R. illuminat ostenditque Fic. potius obtinet.

ὦν] ὡς Lob. Vind. B. Mon. B. Vat. BM. Par. DK.

φέγγη] φέγη Flor. T. In Vind. B. alterum η in fine int. vers. additum est.

ἀμβλυώττουσι] ἀβλυώττουσι Vind. E. Ald. ἀβλυωποῦσι Vind. F. Idem Flor. A. vulgato superscriptum habet. caecutiunt habucinanturque Fic.

τε] γε Ven. B. Vind. E. Flor. ACTV.

φαίνονται] φαίνωνται Vind. F. φαίνεται Vind. E. Vat. H. Idem in Flor. CT. repertum videtur, quos Stallbaumius in pr. refert pro φαίνονται aliquid habere, quod nihili faciendum sit, quid habeant, non docet.

καθαράς] καθαρῶν Ald. Bas. a. Eandem terminationem Bas. b. in ima pagina, quem custodem dicunt, exhibet.

ὕψεως.] ὕψεως; Lob. Vind. B. Mon. B. Ald. Steph. Bekk. Ast. tert. Stallb.

μάλα] μάλ' Vind. F. Ang. B.

ἔφη] ἔφης Vat. H.

γ'] γε Mon. B.

ὦν] οὗ idem et Flor. U.

D καταλάμπη] Ita Par. A. Lob. Vind. BE. Vat. B. Ven. B. Flor.

ACTV. (Proclus.) καταλάμπει reliqui cum editis. Quum Atticos non tantum poetas, sed etiam scriptores satis constet in describendo genere solum nonnunquam coniunctivum pronomini relativo addere, quia de re cf. Matthiae gramm. p. 1025. cuius exemplis addo Leg. L. V. p. 728. A: ὅς ἅπερ ἂν νομοθέτης αἰσχρὰ εἶναι καὶ κατὰ διαριθμούμενος τάττη καὶ τὸνναντίον ἀγαθὰ καὶ καλά, τῶν μὲν ἀπέχεσθαι μὴ ἐθέλη πάσῃ μηχανῇ, τὰ δὲ ἐπιτηδεύειν ξύμπτωσαν κατὰ δύναμιν, οὐκ οἶδεν ἐν τούτοις πᾶσι πᾶς ἀνθρώπος ψυχὴν θεϊότατον ὄν ἀτιμότατα καὶ ναποσημονέστατα διατιθεῖς. Ib. p. 737. B: ἀνεγκλήτους γὰρ δεῖ τὰς οὐσίας πρὸς ἀλλήλους κατασκευάζεσθαι ἀμωσγέπως, ἢ μὴ προϊέναι πρότερον εἰς τοῦμπροσθεν ἐκόντῃ εἶναι τῆς ἄλλης κατασκευῆς, οἷς ἢ παλαιὰ ἐγκλήματα πρὸς ἀλλήλους καὶ ὅσοις νοῦ καὶ σμικρὸν μετῆ. nostro loco codicibus optimis eo magis obtemperandum est, quo facilius ex antecedentibus ὦν ἂν τὰς χρόας τὸ ἡμερινὸν φῶς ἐπέχη particula relativo addi solita repeti potest. Cf. Vol. I. p. 410, a. — In Ald. sequentis vocabuli syllaba priore huic coniuncta καταλάμπεισα φῶς legitur.

ἐνοῦσα] Ita Vind. F. a m. pr. ἐνόντα a m. s. Quod Bekkerus, Astius in tert. et Stallbaumius ante hoc inseruerunt ὄψις, quamquam durius abesse nomen concedo, tamen codicum Lob. Vind. B. Mon. B. Vat. M. Flori. U. et Ficini auctoritatem ad recipiendum sufficere non puto. Accedit, quod non solum ὄψις, sed καθαρά ὄψις suppleendum videtur.

φαίνεται. Τί μήν; Οὕτω τοίνυν καὶ τὸ τῆς ψυχῆς ὧδε νόει 479
 ὅταν μὲν οὐ καταλάμπει ἀλήθειά τε καὶ τὸ ὄν, εἰς
 τοῦτο ἀπερείσθεται, ἐνόησέ τε καὶ ἔγνω αὐτὸ καὶ νοῦν
 ἔχειν φαίνεται· ὅταν δὲ εἰς τὸ τῷ σκοτῶ κεκραμένον,
 τὸ γιγνόμενόν τε καὶ ἀπολλύμενον, δοξάζει τε καὶ ἀμ-
 βλυώττει ἄνω καὶ κάτω τὰς δόξας μεταβάλλον καὶ ἔοι-
 κεν αὖ νοῦν οὐκ ἔχοντι. Ἔοικε γάρ. Τοῦτο τοίνυν τὸ
 E τὴν ἀλήθειαν παρέχον τοῖς γιγνωσκομένοις καὶ τῷ γι-
 γνωσκοντι τὴν δύναμιν ἀποδιδόν τὴν τοῦ ἀγαθοῦ ἰδέαν
 φάθι εἶναι, αἰτίαν δ' ἐπιστήμης οὖσαν καὶ ἀληθείας
 ὡς γιγνωσκομένης μὲν διανοοῦ, οὕτω δὲ καλῶν ἀμφο-
 τέρων ὄντων, γνώσεώς τε καὶ ἀληθείας, ἄλλο καὶ κάλ-

φαίνεται.] φαίνεται; Vind. B.
 Mon. B. Ald. φαίνεται: καὶ μάλ'
 ἔφη: Flor. RT.

ὧδε νόει] ὧ δὴ νοεῖ Proclus.

μὲν] enim Fic.

οὐ] οὐ Vat. H. οὖν Flor. AC.
 αὐτὴν Ang. B. Flor. T. et mar-
 go R. om. Vind. E.

καταλάμπει] καταλάμπη Vind.
 BE. Vat. H.

ἐνόησέ τε] ἐνόησετε αὐτὸ
 Vind. F.

ἔχειν] ἔχον Mon. B. Flor. U.

δὲ] δ' Vind. F. Ang. B.

κεκραμένον] κεκραμένον Vind.
 E. Flor. R. (Procl.)

δοξάζει τε] om. Fic.

ἀμβλυώττει] ἀμβλυώτει Vind.
 B. Synag. Bekk. anecd. p. 386,
 31: ἀμβλυώττει· τυφλώττει. Cf.
 L. VII. p. 516. E.

μεταβάλλον] μεταβαλλον Vind.
 F. μεταβάλλον Vind. E. μετα-
 βαλὸν Lob. Vind. B. Par. DK.
 sec. Bekk. Vat. M. μεταβαλὼν
 Vat. B.

αὖ] om. Fic.

Τοῦτο — φάθι εἶναι E.] lau-
 dat Eusebius praep. L. XI. p. 319.
 respiciunt Proclus in Parm. T. V.
 p. 155. Cous. et Damascius ἀπορ.
 καὶ λύσ. p. 66. et 90. Kopp.

E γιγνωσκομένοις] γιγνωμένοις
 Vind. E. Vat. H. Flor. ACV.

τῷ] τὸ Euseb.

γιγνωσκοντι] γινώσκοντι Vind.
 E.

ἀποδιδόν] ἀποδιδούν Euseb.
 ἰδέαν] εἰδέαν Vind. F. a m.

pr.

φάθι] Ita Lob. Vind. BF.
 Mon. B. Euseb. φάθι Par. A. a
 m. s. Vat. B. a m. pr. Ast. sec.
 tert. Priores cum Vind. E. φάθι
 habent. Cf. Vol. I. p. 407, b.

αἰτίαν δ' — διανοοῦ] Quum
 bonum veritatis etiam tamquam
 ideae causa sit, quippe quod
 omnibus ideis hoc, ut sint, im-
 pertiat, idem veritatis tamquam
 cognoscendae causam ostendere
 non ita supervacaneum erat, ut
 visum est Astio, qui in comm.
 haec verba glossematis manifesta
 esse et nihil nisi praegressa re-
 petere statuit, extrema vero ὡς
 γιγνωσκομένης μὲν διὰ νοῦ, quem-
 admodum ante Bekkerum legeba-
 tur, miris modis languere idem
 recte censuit. Nam veritatem
 alia re nulla, nisi intellectu co-
 gnosci post ea, quae supra de
 intelligibili et visibili dicta sunt,
 denuo inculcandum non erat. Ita-
 que propius a vero abesse vide-
 tur Astius in tert. haec extrema
 delenda existimans, quam Stall-
 baumius, qui ea ob id ipsum re-
 tinet, quod intellectus commemo-
 ratio recte abesse non possit.
 Praeterea particulae δὲ et μὲν
 cum illa lectione consistere ne-
 queunt, quarum priorem Stall-
 baumius aut eiiciendam aut cum

λιον ἔτι τούτων ἡγούμενος αὐτὸ ὀρθῶς ἡγήσῃ ἐπιστή-
 μην δὲ καὶ ἀλήθειαν, ὥσπερ ἐκεῖ φῶς τε καὶ ὄψιν ἡλιο- 509
 ειδῆ μὲν νομίζειν ὀρθόν, ἥλιον δὲ ἡγεῖσθαι οὐκ ὀρθῶς
 ἔχει, οὕτω καὶ ἐνταῦθα ἀγαθοειδῆ μὲν νομίζειν ταῦτ'
 ἀμφοτέρω ὀρθόν, ἀγαθὸν δὲ ἡγεῖσθαι ὁπότερον αὐτῶν
 οὐκ ὀρθόν, ἀλλ' ἔτι μειζόνως τιμητέον τὴν τοῦ ἀγαθοῦ
 ἔξιν. Ἀμήχανον κάλλος, ἔφη, λέγεις, εἰ ἐπιστήμην μὲν
 καὶ ἀλήθειαν παρέχει, αὐτὸ δ' ὑπὲρ ταῦτα κάλλει ἐστίν·
 οὐ γὰρ δὴ πού σοι γε ἡδονὴν αὐτὸ λέγεις. Εὐφήμει,
 ἦν δ' ἐγώ· ἀλλ' ὥδε μᾶλλον τὴν εἰκόνα αὐτοῦ ἔτι ἐπι-
 σκόπει. Πῶς; Τὸν ἥλιον τοῖς ὀρωμένοις οὐ μόνον, Β
 οἶμαι, τὴν τοῦ ὀραῖσθαι δύναμιν παρέχειν φήσεις, ἀλλὰ

Astio, cuius et ipsius coniecturae
 repugnat, in γε mutandam putat,
 posteriorem iam Stephanus p. 24.
 aut expungendam aut potius ad
 aliquid, quod post διὰ νοῦ exci-
 derit, quae etiam Geerii diatr.
 p. 82. opinio est, referendam ar-
 bitratur, Stallbaumius autem ne-
 scio quo modo explicandam autu-
 mat. Equidem cum Bekkero pro
 διὰ νοῦ, quae Vind. E. Ven. B.
 Vat. H. Ang. B. Flor. ACRTV.
 eademque Ficini (*scientiae et ve-
 ritatis, quae per intellectum per-
 cipitur, causam*) lectio est, scri-
 bendum putavi διανοοῦ, quod Par.
 A. Vind. F. et a m. s. Vat. B.
 exhibent, a quo διὰ νόου, quod
 in Lob. Vind. B. Mon. B. Par.
 DK. sec. Bekk. Flor. U. Vat. M.
 et a m. pr. B. legitur, parum
 aut nihil differt, atque hanc sen-
 tentiam de bono scientiae et ve-
 ritatis tamquam cognoscendae
 causa primum veluti continuatio-
 nem et explicationem prioris, qua
 cognoscendis veritatem, cognos-
 centi facultatem eius rei imper-
 tire declaratum erat, per δὲ ad-
 iectam, deinde vero ut oppositam
 sequenti, quae ipsum diversum a
 scientia et veritate ac pulchrius
 utraque praedicat, per μὲν signi-
 ficatam statuo; cuius particulae
 quum proprius locus post αἰτίαν
 esset, ut διανοοῦ δὲ αἰτίαν μὲν
 οὔσαν etc. scribi deberet, con-

cinnitatis gratia, quoniam in prae-
 cedenti sententia imperativus (φά-
 θι) post obiectum collocatus est,
 hic quoque obiectum initio posi-
 tum eique δὲ copulans subiun-
 ctum, μὲν autem finitae obiecti
 descriptioni additum est. — Pro
 δ' in Vind. F. δὲ, pro γιγνω-
 σκομένης in Vind. E. γιγνωσκο-
 μένης, in Flor. U. γιγνωσκομέ-
 νην, in Mon. B. γιγνωσκομένων
 legitur.

ἡγήσῃ] ἡγήσει Ang. B. Flor.
 R. et recentiores.

ἐπιστήμην] καὶ ἐπ. Vind. EF.
 Ang. B. Flor. AC.

ἐκεῖ] om. Fic.

μὲν] om. Vat. H.

δὲ] δ' Vind. EF. Ang. B.
 Vat. H. Flor. ACTV.

οὕτω] καὶ οὕτω Lob. Vat.
 BM. Bas. b.

ταῦτ'] ταῦτα Vind. BF.

μειζόνως]. Cf. Vol. I. p. 344, a.
*augustior enim est ipsius boni ma-
 iestas. (ἀλλ' — ἔξιν.)* Fic.

εἰ — λέγεις] om. Lob. Vind.
 B. Vat. BM.

δ'] δὲ Vind. F.

κάλλει ἐστίν] κάλλει εἰ ἔστιν
 idem. κάλλιστον Flor. RT. In
 Vat. H. η super ει scriptum.

Εὐφήμει] εὖ, a m. s. οὔ,
 φημι Vind. F.

ἀλλ' ὥδε μᾶλλον] atque ita
 planius Fic.

Τὸν ἥλιον — ὑπερέχοντος.] B

καὶ τὴν ἔνεσιν καὶ αὐξὴν καὶ τροφήν, οὐ γένεσιν αὐ-
τὸν ὄντα. Πῶς γάρ; Καὶ τοῖς γιγνωσκόμενοις τοίνυν
μὴ μόνον τὸ γιγνώσκεισθαι φάναι ὑπὸ τοῦ ἀγαθοῦ πα-
ρεῖναι, ἀλλὰ καὶ τὸ εἶναι τε καὶ τὴν οὐσίαν ὑπ' ἐκεί-
νου αὐτοῖς προσεῖναι, οὐκ οὐσίας ὄντος τοῦ ἀγαθοῦ,
ἀλλ' ἔτι ἐπέκεινα τῆς οὐσίας πρεσβεία καὶ δυνάμει ὑπερέ-
χοντος. Καὶ ὁ Γλαύκων μάλα γελοίως Ἀπολλων, ἔφη.

Iaudat Eusebius praep. L. XI. p. 319. Proclus in Tim. p. 130: εἰ μὴ καὶ ἄρα καὶ θρόεματα πάντα δεῖ τὰ ἐν τῷ κόσμῳ λέγειν ὡς τρεφόμενα πάντα ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῶν ὀρατῶν διὰ τῆς τοῦ φωτὸς μεταδόσεως, ὃ καὶ ἐν Πολιτεία Σωκράτης τροφῆς αἴτιον εἶπε καὶ γενέσεως πᾶσιν, ὅσα φωτίζει. τρέφεται γὰρ ἕκαστα τελειούμενα διὰ τοῦ φωτὸς.

αὐξὴν] αὐξήσω Vind. F. Par. K. Ang. B. Flor. R.

οὐ γένεσιν αὐτὸν ὄντα] om. Vind. B. καὶ γ. αὐ. ὁ. Lob. Vat. M. οὐ γ. αὐτὰ ὁ. Par. K.

Πῶς γάρ] π. γ. οὐ Vind. B. γιγνωσκόμενοις] γιγνωσκ. Vind. E. γινώσκ. Euseb. et paullo post γινώσκεισθαι.

φάναι] φάναι Vind. F. Conf. p. 508. B.

ἀλλὰ — προσεῖναι] om. Euseb. — εἶναι τε τὴν οὐσίαν ὑπεκείνου — Vind. F.

οὐκ οὐσίας] οὐκουσίας Vind. F.

ἔτι] om. Euseb. ἐπέκεινα] ἐπ' ἐκείνα Vind. E. Antiatt. p. 94, 6: ἐπέκεινα, ἐπιτάδε· Πλάτων περὶ ψυχῆς. p. 112. B. quo loco Bekkerus ἐπ' ἐκείνα scripsit. Dictionem et sententiam hanc Proclus aliquoties commemoravit in dissertatione περὶ τοῦ ἐν Πολιτεία λόγου τοῦ δεικνύοντος, τί ποτὲ ἐστὶ τάγαθόν, primum p. 425, 9. a f. ubi varie de bono disputare Socratem docet: τοτὲ μὲν ὡς περὶ τοῦ ἐν ἡμῶν ἀγαθοῦ, τοτὲ δὲ ὡς περὶ τοῦ εἶδους τῶν ἀγαθῶν πάντων, τοτὲ δὲ ὡς περὶ ἄλλου τινὸς οὔτε ἐν ἡ-

μῖν ὄντος οὔτε εἰδητικῆν ἔχοντος οὐσίαν οὐδ' ὅλως οὐσίαν, (γ. οὐσία) ἀλλ' ἐπέκεινα, καθάπερ φησὶ, τοῦ εἶναι καὶ οὐσίας ὑπάρχοντος. tun p. 429, 24: τάγαθὸν δὲ οὐχὶ μόνον τῆς οὐσίας εἶπεν ὁ Σωκράτης ἐπέκεινα, ἀλλὰ καὶ τοῦ εἶναι. iterum ib. 7. a f. εἰ οὖν τὸ ὄν ἐπιστητὸν, τὸ δὲ ἀγαθὸν οὐκ ἐπιστητὸν, τὸ ἄρα ἀγαθὸν οὐκ ἐστὶν ὄν, (γ. ἐπιστητὸν) καὶ αὐτὸς ἔλεγεν οὐσίας αὐτὸ λέγων ἐπέκεινα καὶ τοῦ εἶναι. Item in Tim. p. 93: Ἀττικὸς δὲ αὐτόθεν τὸν δημιουργὸν εἰς ταῦτόν ἀγει τάγαθῶ, καίτοι ἀγαθὸς μὲν καλεῖται παρὰ τῷ Πλάτωνι, τάγαθὸν δὲ οὐ, καὶ νοῦς προσαγορεύεται, τάγαθὸν δὲ αἴτιον πάσης οὐσίας καὶ ἐπέκεινα τοῦ ὄντος ἐστίν, ὡς ἐν Πολιτεία μεμαθήκαμεν. Similiter Damascius ἀπορ. καὶ λύσ. p. 55. Kopp. ἀλλ' οὐ τί γε τὸ πάντων τούτων ἐπέκεινα (hic Koppius perperam punctum fecit.) ἐν οὐδαμοῦ ἀπέφησεν οὐδαμῶς. διὸ καὶ ἐν Σοφιστῇ τίθησιν αὐτὸ ὡς ἐν πρὸ τοῦ ὄντος, καὶ ἐν Πολιτεία ὡς τάγαθὸν ἐπέκεινα πάσης οὐσίας. Eodem respexit Origenes c. Cels. L. VI. p. 320: ἴν' εὐρεθῆ, πότερον ἐπέκεινα οὐσίας ἐστὶ πρεσβεία καὶ δυνάμει ὁ θεὸς μεταδιδούς οὐσίας οἷς μεταδίδωσι κατὰ τὸν ἑαυτοῦ λόγον καὶ αὐτῷ λόγῳ, ἢ καὶ αὐτὸς ἐστὶν οὐσία.

τῆς] om. Euseb.

μάλα γελοίως] Proclus in Civ. C p. 424: ὅθεν καὶ ἐν τοῖς ἐπομένοις λόγοις εἰπόντος τοῦ Σωκράτους τάγαθὸν πρὸ οὐσίας ὑπεστάναι καὶ αὐτὸ παρᾶγειν τὸ ὄν

δαιμονίας ὑπερβολῆς. Σὺ γὰρ, ἦν δ' ἐγώ, αἴτιος, ἀναγκάζων τὰ ἔμοι δοκοῦντα περὶ αὐτοῦ λέγειν. Καὶ μηδαμῶς γ', ἔφη, παύσῃ, εἰ μὴ τι, ἀλλὰ τὴν περὶ τὸν ἥλιον ὁμοιότητα αὐτῶν διεξιῶν, εἴ πῃ ἀπολείπεις. Ἄλλὰ μὴν, εἶπον, συχνὰ γε ἀπολείπω. Μηδὲ σμικρὸν τοίνυν, ἔφη, παραλίπῃς. Οἶμαι μὲν, ἦν δ' ἐγώ, καὶ πολὺ ὅμως δὲ ὅσα γε ἐν τῷ παρόντι δυνατὸν, ἐκὼν

Ἄπολλον, ἔφη ὁ Γλαύκων, δαιμονίας ὑπερβολῆς, εἰς τὸ ὑπερούσιον ἐνατενίσαι μὴ δυναθῆίς. κατέγνω (f. καὶ κατέγνω) τοῦ θαύματος ὁ Σωκράτης μάλα γελοῖως τοῦτο εἰπὼν ἀποθῆναι τὸν Γλαύκωνα, καὶ πολλὰ φησι τῶν δοκούντων αὐτῷ περὶ ἐκείνου βιωπήσεσθαι. Ib. p. 426. sq. διὸ καὶ ἐξῆς εἰπὼν ὑπερούσιον εἶναι τὸ ἀγαθὸν τοῦ Γλαύκωνος δαιμονίαν εἶναι φάντος τὴν ὑπερβολὴν ἐπέπληξε γελοῖως (v. γελοῖος) αὐτὸν εἰπεῖν ἀποφηνάμενος, εἰδ' ὡς κενεμβατοῦντος πρὸς τὴν θεῖαν τοῦ πάντων ἐπέκεινα πάλιν πολλὰ φησι παραλείπειν ἐκὼν εἶναι τῶν ἐαυτῷ δοκούντων καὶ μόνην τὴν περὶ τὸν ἥλιον ἀναλογίαν γυμνάσειν.

περὶ αὐτοῦ] τὰ περὶ αὐτοῦ
Vat. H. Flor. V.

γ'] γε Vind. E.

εἰ μὴ τι, ἀλλὰ] Pro ἀλλὰ Par. A. Vind. F. ἀλλὰ, Vind. E. Ang. B. et a m. s. Flor. R. ἄλλο exhibent, quod Stephanus pag. 24. non videns, quid post εἰ μὴ τι subaudiri possit, a Platone profectum coniecit. Atque ita p. 502. A. scriptum vidimus: ἔνα, εἰ μὴ τι ἄλλο, ἀδελφυνθέντες ὁμολογήσωσι. Sed omissio ἄλλο adhibitoque ἀλλὰ, ut nostro loco, Menon. p. 86. E. legitur εἰ μὴ τι οὖν, ἀλλὰ σμικρὸν γέ μοι τῆς ἀρετῆς χάλασον. quo exemplo adversus Stephanum usus est Stallbaumius. Minus etiam feliciter idem Stephanus ibidem conieciat παύσῃ ἔμοι ἔτι ἄλλην τὴν περὶ etc. Ficinus haec usque ad διεξιῶν ita interpretatus est:

sed absolve praecipue solis comparationem.

αὐ] αὐτοῦ Vind. F. Ang. B.

εἴ] ἢ Mon. B. Par. K. sec. Bekk. ἢ Par. D. om. Vind. E.

πῃ] ποι. Ven. B. Stephanus pag. 24. pro eo fortasse τι legi posse monet, sed vulgatam lectionem defensionem recipere concedit. Stallbaumius vero laud dubie scribendum esse εἴ πῃ τι ἀπολείπεις pronuntiat idque in Ven. B. scriptura latere suspicatur. Ego neque Ficini interpretationem si quid est praetermissum, neque quod Socrates συχνὰ ἀπολείπειν fatetur, quibus argumentis Stallbaumius usus est, tantum valere crediderim, ut illud τι a librariis potius, quam ab ipso scriptore omissum statuere debeamus, praesertim quum alia ellipsis in eodem verbo Platoni quoque satis frequens sit, e. g. Gorg. p. 497. C: ὄθεν οὖν ἀπέλιπες, ἀποκρίνου. et locis ab Heindorfio ibi citatis.

ἀπολείπεις] ἀπολείποις Lob. Vat. B. ἀπολείπῃς Par. K. sec. Bekk. ἀπολίπῃς Vind. B. Vat. M. In Flor. A. i super εἰ scriptum. εἶπον — Οἶμαι μὲν] om. Flor. RT.

γε] τε Par. K.

τοίνυν] om. Fic.

παραλίπῃς] παραλείπῃς Vind. EF. Ang. B. Flor. ACV. His Flor. T. addit Stallbaumius, quem supra haec omittere ostendit.

ἦν δ' ἐγώ] τοίνυν ἦν δεγώ Vind. E.

δὲ] δ' Lob. Vind. B. Vat. M.

γε] γ' Vind. EF. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTUV. Stallb.

D οὐκ ἀπολείψω. Μὴ γὰρ, ἔφη. Νόησον τοίνυν, ἣν δ' ἐγώ, ὡσπερ λέγομεν, δύο αὐτῶ εἶναι, καὶ βασιλεύειν τὸ μὲν νοητοῦ γένους τε καὶ τόπου, τὸ δ' αὖ ὄρατοῦ, ἵνα μὴ οὐρανοῦ εἰπῶν δόξω σοι σοφίζεσθαι περὶ τὸ ὄνομα. ἀλλ' οὖν ἔχεις ταῦτα διττὰ εἶδη, ὄρατόν, νοητόν. Ἐχῶ.

οὐκ ἀπολείψω] οὐπάπολείψω
Vind. E.

D τοίνυν] om. Fic.
ὡσπερ λέγομεν] om. Vat. H.
Flor. V. Fic.
δύο] δύο Par. A. Conf. ad
L. V. p. 472. A. observata.
αὐτῶ] αὐτῶ Vind. E. αὐτό
Vind. F.

τὸ] om. Vind. F. Ang. B.
Flor. R. Proclus in Tim. p. 70:
ἐν οἷς καὶ περὶ τὰγαθοῦ διαλε-
γόμενος ἔλεγεν αὐτὸ βασιλεύειν
ἐν τῷ νοητῷ τόπῳ, καθάπερ ἐν
τῷ ὄρατῷ τὸν ἥλιον.

τόπου] τρόπου Lob. Vind. B.
Vat. M.

αὖ] om. Flor. T.

οὐρανοῦ] ὄρανοῦ Lob. οὐρα-
νὸν Par. A. Vind. E. Flor. ACTV.
Cf. Gorg. p. 521. D: οἶμαι μετ'
ὀλίγων Ἀθηναίων, ἵνα μὴ εἰπω
μόνος, ἐπιχειρεῖν τῇ ὡς ἀληθῶς
πολιτικῇ τέχνῃ. Ceterum accu-
sativum non omnino vitiosum ar-
bitror. sub coelo Fic.

σοι] σοὶ Steph. Ast. pr.

ἔχεις] habeas Fic. recte, si
idem quod habere te opinor esse
voluit. Bekkerus, Astius in tert.
et Stallbaumius post νοητόν si-
gnum interrogationis fecerunt, quod
etiam Mon. B. habet, cui ἀλλ'
οὖν refragatur. Vid. ad L. VII.
p. 526. D.

ἄνισα] εἰς ἴσα Ang. B. ἄν, ἴσα
Vind. F. ἄν ἴσα Vind. E. Flor.
ACRTV. Astius in sec. et tert.
Stallbaumius in pr. ἀν ἴσα idem
in sec. Vulgo olim, sed iam tum
dissentientibus codicibus, ἴσα vel
εἰς ἴσα lectum fuisse scholion ad
h. l. docet, quod ex Archytæ,
Brontini et Iamblichii commenta-
riis excerptum dicitur. Eius ini-
tium hoc est: γραμμὴν δίχα τὸ
πρῶτον τετμημένην, εἴτε εἰς ἴσα

τμήματα κατ' Ἀρχύταν καὶ τὸν
Χαλκιδέα Ἰάμβλιχον, εἴτε καὶ
εἰς ἄνισα, ὡς ἐν τῶν τισὶν ἀντι-
γράφων τοῦ Πλάτωνος εὑρηται,
τὰ ὄντα πάντα δηλοῦσθαι εἰς
δύο κατὰ πρῶτην διαίρεσιν τε-
μνόμενα, τὸ νοητόν δηλονότι
καὶ ὄρατόν. εἰ μὲν εἰς ἴσα, διὰ
τε τὴν τῶν λόγων μετουσίαν καὶ
τῶν εἰδῶν καὶ τὴν τῶν μετεχόν-
των πρὸς τὰ μετεχόμενα ὁμοιό-
τητα καὶ τῷ τὴν ἀναλογίαν τὴν
αὐτὴν πως εἶναι ἐπ' ἀμφοτέρων
εἰ δὲ εἰς ἄνισα, ὡς ἐν ἄλλοις
εὑρηται, διὰ τὴν τῶν νοητῶν
πρὸς τὰ αἰσθητὰ ἴσως ὑπεροχὴν
καὶ ἀνομοιότητα. Eandem lectio-
nis discrepantiam respicere vide-
tur Proclus in Civ. p. 431, 10:
μίαν μὲν οὖν γραμμὴν διὰ ταῦ-
τα λαμβάνει, τέμνει δὲ δίχα
ταύτην οὐκ εἰς ἴσα μέρη τέμνων,
ἀλλ' εἰς ἄνισα, δύο δὲ ὅμως.
Cuius iudicium et codicum nostro-
rum auctoritate et re ipsa plane
confirmatur. Quomodo enim æ-
quales partes existere possunt,
si in dividendo perspicuitatis et
veritatis rationem habere atque
ita lineam secare iubemur, ut
quantum alterius partis particulae
duae perspicuitate et veritate in-
ter se differant, tantumdem inter
ipsam et alteram discriminis ob-
tineat? quod quidem aperte de-
claratum est verbis καὶ σοι ἔσται
σαφηνεῖα καὶ ἀσαφεία πρὸς ἄλ-
ληλα ἐν μὲν τῷ ὄραμένῳ τὸ μὲν
ἕτερον τμήμα εἰκόνες, τὸ δὲ ἕτε-
ρον ᾧ τούτο ἔοικε, et certius
etiam illis ἢ καὶ ἐθέλοις ἂν αὐτὸ
φάναι διηρησθαι ἀληθεία τε καὶ
μῆ; An forte cum Stallbaumio
magnitudinem partium seu ambi-
tum loci utriusque, visibilis et co-
gitabilis, parem a Socrate statui
ideoque ἴσα τμήματα significa-

Ὡςπερ τοίνυν γραμμὴν δίχα τετμημένην λαβὼν ἄνισα
 τμήματα πάλιν τέμνε ἐκάτερον τὸ τμήμα ἀνὰ τὸν αὐ-
 τὸν λόγον, τό τε τοῦ ὀρωμένου γένους καὶ τὸ τοῦ νο-
 ουμένου, καὶ σοι ἔσται σαφηνεῖα καὶ ἀσαφεία πρὸς ἄλ-
 ληλα ἐν μὲν τῷ ὀρωμένῳ τὸ μὲν ἕτερον τμήμα εἰκόνες. E

tione vulgari dici credimus? At hoc ipso ideae a rebus sensui subiectis maxime differunt, quod illae unae, hae multitudine infinitae sunt, atque harum rursus unaquaeque infinita umbrarum simulacrorumque multitudine representari, neque ipsarum idearum numerus cum theorematum mathematicorum numero comparari potest. Itaque vel sic ἄνισα τμήματα dicenda erant. Verum de ambitu cogitandum non esse sequentia illa docent, quae divisionis rationem aperte demonstrant. Non magis ea, quae in scholio commemorantur, aequalitatem praestant. Nam quae primo loco ponitur, ἡ τῶν λόγων μετουσία καὶ τῶν εἰδῶν, communio, quae rebus visibilibus et inferioribus cum superioribus, notionibus (ἐκαστος λόγος οὐκ εἶναι πλῆθους ἡγεῖται secundum Proclum T. III. p. 107.) et ideis, intercedit, utrarumque complexum parem efficere non aliter potest, nisi ut unaquaeque idea in totidem partes, quot res visibiles eius participes sunt, divisa statuatur, quo facto una, h. e. idea esse desinit. Similitudo autem inferiorum et superiorum, ἡ τῶν μετεχόντων πρὸς τὰ μετεχόμενα ὁμοιότης, non est aequalitas, neque vero propterea partes duae aequales dici possunt, quod eadem ratione in binas particulas divisae sunt, τῷ τὴν ἀναλογίαν τὴν αὐτὴν πως εἶναι ἐπ' ἀμφοτέρων. Denique, quod gravissimum est, nihil horum sequentibus convenit. His de causis Procli iudicium et codicum auctoritatem cum Bekkero et Schleiermachero secutus sum. ἄν, quod Astius recepit, ineptum esse apparet.

Pro ἀν' ἴσα, quod Stallbaumio placuit, Platonem, si praeter consuetudinem ea praepositione uti vellet, ἀνὰ ἴσα dicturum fuisse arbitror. εἰς ἴσα cum Ang. B. et vulgatis olim libris Stallbaumius scribere debebat.

τὸ τμήμα] om. Vat. H. τμήμα Par. AK. sec. Bekk. quod ferri posse videtur. Sed quum in proximis utrumque τμήμα commemoratum sit, articulum a tot codicibus oblatum tenere malui. Cf. Apol. p. 36. A: ἀλλὰ πολὺ μᾶλλον θαναμάξω ἐκατέρων τῶν ψήφων τὸν γεγονότα ἀριθμὸν.

ἀνὰ τὸν αὐτὸν λόγον] His potissimum verbis inductus Stallbaumius ἴσα τμήματα facienda putavit. „Nec profecto“ inquit „recte subiceretur ἀνὰ τὸν αὐτὸν λόγον, si universe dictum esset ἄνισα τμήματα, nec ratio aliqua accuratius definita.“ Contra Schleiermacherus alteram in aequales partes divisionem nimis exquisite ἀνὰ τὸν αὐτὸν λόγον faciendam dici statuit, recte; quamquam id ferendum esset, si accuratior, quam Stallbaumius desiderat, rationis definitio non sequeretur et aequalitas omnino locum haberet.

γένους] γένος Vind. B. Mon. B. Flor. U. Par. K. sec. Bip. Ast. pr. sec.

σαφηνεῖα καὶ ἀσαφεία] Ita Par. A. Flor. A. Vat. H. (hunc enim per m, pro quo m esse debebat, significatum in Bekkeri commentariis opinor.) σαφηνεῖα καὶ ἀσαφεία Mon. B. σαφηνεῖα οὐκ ἀσαφεία Bas. b. γο οὐκ (pro καὶ) margo Steph. Idem οὐκ super καὶ scriptum est in Lob. qui cum reliquis codicibus editisque ante Bekkerum pro dativis

510 λέγω δὲ τὰς εἰκόνας πρῶτον μὲν τὰς σκιὰς, ἔπειτα τὰ ἐν τοῖς ὕδασι φαντάσματα καὶ ἐν τοῖς ὄσα πυκνά τε καὶ λεῖα καὶ φανὰ ξυνέστηκε, καὶ πᾶν τὸ τοιοῦτον, εἰ κατανοεῖς. Ἄλλὰ κατανοῶ. Τὸ τοίνυν ἕτερον τίθει ᾧ τοῦτο ἔοικε, τὰ τε περὶ ἡμᾶς ζῶα καὶ πᾶν τὸ φντεντὸν καὶ τὸ σκευαστὸν ὅλον γένος. Τίθημι, ἔφη. Ἡ καὶ

nominativos σαφήνεια et ἀσάφεια exhibet, quo modo eadem nomina L. V. pag. 478. C. in nonnullis libris corrupta vidimus. Vitiosam scripturam prava in editionibus sequebatur interpunctio post πρὸς ἄλληλα, qua sublata Bekkerus omnia sana intellectuque facilia praestitit: *per claritatis et obscuritatis inter utraque obtinentem rationem visibile in imagines et in ea, quorum imagines sunt, divisum habeis*. Dativus, ut solet, caussam continet. Cf. Bernhardt synt. p. 102. Ficinus ὡσπερ τοίνυν usque ad πρὸς ἄλληλα ita interpretatus: *perinde ac si acceptis lineam in duas aequales sectam portiones et utramque rursus partem simili ratione divideris, ita nunc oblatum tibi genus unum visibile, intelligibile alterum in duo rursus secundum claritatem et obscuritatem utrumque distingue*. sequentibus verbum addere coactus est: *in genere quippe visibili portio una imagines continebit*. Ceterum in Stallbaumii sec. σαφεία pro σαφηνεία excusum in textu et in annotatione correctoris diligentiam fefellit.

510 σκιᾶς] σκιᾶς Vind. F.

ἐν τοῖς ὕδασι φαντάσματα καὶ] om. Ang. B. Post καὶ editiones ante Bekkerum tacentibus Bip. ἄπερ addunt, quod in uno Ven. B. repertum quamvis haud inelegans recte Bekkerus omisit. Ficinus utrum legerit, an non, incertum est: deinde simulacra, quae in aquis apparent, et quae in corporibus densis, laevibus, tersis ac lucidis.

Ἄλλὰ] om. Fic.

Τὸ] Καὶ editi ante Bekkerum tacentibus Bip.

τίθει ᾧ τοῦτο] τοῦτο, θείω Lob. τοῦτο, θείω Vind. B. Vat. BM. Ficinus pro τίθει comprehendet et tamen pro τίθημι, quod sequitur, sic pono posuit.

πᾶν] Pro eo lacuna est in Vind. E. om. Ficinus et Proclus in Civ. p. 431. verba ᾧ τοῦτο ἔοικεν usque ad ὅλον γένος citans.

καὶ τὸ] τὸ om. Lob. Vind. B. Mon. B. Vat. BM. Par. DK. Flor. U.

Ἡ] ἡ Vind. E. ἡ Vind. F.

ἐθέλοις] θέλοις Vind. F. Flor. R. θέλεις Ang. B. ἐθέλεις Vind. E. Flor. T.

αὐτὸ] genus hoc Fic. Recte. Est genus visibile, cuius secundum claritatem et obscuritatem facta divisio nunc secundum veritatem eiusque contrarium instituta dicitur. Scilicet claritas sequitur veritatem, quemadmodum L. V. p. 477. A. sqq. demonstratum est, ideoque pari iure ἀληθεῖα τε καὶ μὴ atque σαφηνεία καὶ ἀσαφεία divisum illud dici poterat. Ex eadem libri V. disputatione repetitum est, quod Socrates divisionem generis visibilis porro illustraturus similem inter duas eius partes atque inter δοξαστὸν et γνωστὸν rationem intercedere docet, qua de re p. 479. D. sermo fuerat. Itaque Glauco sine haesitatione assentitur. Verba autem extrema οὕτω τὸ ὁμοιωθῆν πρὸς τὸ ᾧ ὁμοιωθῆ perspicuitatis causa ad explicandum αὐτὸ addita sunt. Aliter Schleiermacher, qui αὐτὸ φάναι die Sache selbst behaupten reddens αὐτὸ illa vi praeditum statuit, quam initio positum vel ante relativum haud raro habet,

ἐθέλοις ἂν αὐτὸ φάναι, ἣν δ' ἐγὼ, διηρησθαι ἀληθεία
τε καὶ μὴ, ὡς τὸ δοξαστὸν πρὸς τὸ γνωστὸν, οὕτω τὸ
ὁμοιωθὲν πρὸς τὸ ὧ ὁμοιώθη; Ἐγωγ', ἔφη, καὶ μάλα. B
Σκόπει δὴ αὖ καὶ τὴν τοῦ νοητοῦ τομὴν ἢ τμητέον.
Πῆ; Ἡ τὸ μὲν αὐτοῦ τοῖς τότε τμηθεῖσιν ὡς εἰκόσι
χρωμένη ψυχὴ ζητεῖν ἀναγκάζεται ἐξ ὑποθέσεων οὐκ ἐπ'

(cf. Matthiae gramm. pag. 869.)
rem ipsam vero hanc dicit, dass
Bild und Ding durch dieselbe
Theilungsart entstanden ist, durch
welche Denkbare und Sichtbare,
eaeque sententia ipsam harum di-
visionum omnium normam et rati-
onem contineri arbitratur.

φάναι] φᾶναι Vind. E. In
Vind. F. ad circumflexum additus
est acutus.

ἀληθεία] ἀλήθειά Vind. F.

οὕτω] οὕτω καὶ Flor. T.

ὁμοιώθη] ὁμοιώθη Bas. ab.

Ἐγωγ'] ἔγωγε Lob. Vind. B.

B δῆ] δὲ Mon. B. Par. K. sec.
Bekk. Flor. U. Bas. ab. om. Fic.
ἢ τμητέον] ἢ τ. Vind. F. om.
Fic.

Ἡ] ἦ Vind. F. H Bas. b.
Cf. Vol. I. p. 386, a. et L. II.
p. 376. B: Ἀλλὰ μὴν κομψὸν γε
φαίνεται τὸ πάθος αὐτοῦ τῆς
φύσεως καὶ ὡς ἀληθῶς φιλόσο-
φον. Πῆ δῆ; Ἡ, ἣν δ' ἐγὼ,
ὄψιν οὐδενὶ ἄλλω φίλην καὶ ἐ-
χθρὰν διακρίνει, ἢ τῷ τὴν μὲν
καταμαθεῖν, τὴν δὲ ἀνοῆσαι.

τμηθεῖσιν] τμηθεῖσιν Vind. F.
μμηθεῖσιν Par. A. et Proclus in
Civ. p. 432, 2. quod, quum ani-
mus mathematicis quaestionibus
occupatus non omnibus, quae in
genere visibili continentur, sed su-
periore tantum eius parte seu iis,
quorum imagines sunt, tamquam
imaginibus utatur, si τὰ τότε μι-
μηθέντα eadem dici possint, quae
infra p. 511. A. τὰ ὑπὸ τῶν κά-
τω ἀπεικασθέντα dicuntur, vul-
gato praefendum videatur. Iam
quod ad formam verbi attinet, a
passiva significatione eam non
abhorreere quum multiplex analo-
gia, de qua cf. Matthiae gramm.
p. 931. sq. tum loci L. X. p. 599.

A. et Leg. L. II. p. 668. B. do-
cent, quorum prior τὸ μιμηθη-
σόμενον, posterior etiam τὸ μι-
μηθὲν item passive dictum exhi-
bet. Quid quod ne potuisse qui-
dem aliter intelligi ex frequenti
medii μιμησάσθαι usu satis pro-
babiliter colligas. Sed ipsum ver-
bum μιμῆσθαι vereor ut natu-
ralem illam, de qua hic agitur,
formarum repetitionem, qualis in
umbris et speculis cernitur, si-
gnificet. Certe neque h. l. alter-
um eius exemplum exstat, neque
L. III. et X. ubi frequentissime
usurpatur, aliam nisi artificiosam
imitationem designat. Accedit quod
quae in priore divisione, ἐν τῇ
τοῦ ἐλάσσονος διαίρεσει, ut Pro-
clus ait, exemplarium locum ab
inferioribus adumbratorum obti-
nuerunt, non sine obscura et vi-
tiosa brevitate τὰ τότε μιμηθέντα
dici potuisse videntur. Itaque vul-
gatum retinendum et hoc quidem
loco universum genus, in quo
illa, quibus animus tamquam ima-
ginibus utatur, comprehensa sint,
infra vero illa ipsa accuratius a
Socrate definita existimo.

εἰκόσι] post χρωμένη Flor. T.

ζητεῖν] om. Lob. Vind. B.
Vat. BM. Ven. B.

ἐξ ὑποθέσεων] ἐξυπ. Mon. B.

Vind. F. ἐξ ὑποθέσεως Vat. B.

Ven. B. Flor. TV.

οὐκ ἐπ' ἀρχὴν — ἐξ ὑποθέ-
σεως] om. Vind. B. οὐκ ἐπαρχὴν
etc. ἐπιτελεντήν etc. ἐξυποθέσε-
ως Vind. F. — ἐξ ὑποθέσεων
Lob. Vat. BM. Ven. B. In Ang.
B. v super s scriptum. τὸ post
ἕτερον, quum in omnibus codi-
cibus exstet, delere ausus non
sum, quamquam quomodo expli-
cem non habeo. Nam pro τὴν

ἀρχὴν πορευομένη, ἀλλ' ἐπὶ τελευτήν, τὸ δ' αὖ ἕτερον τὸ ἐπ' ἀρχὴν ἀνυπόθετον ἐξ ὑποθέσεως ἰούσα καὶ ἀνεῶν περὶ ἐκεῖνο εἰκόνων αὐτοῖς εἶδεσι δι' αὐτῶν τὴν μέθοδον πρῶτον. Ταῦτ', ἔφη, ἃ λέγεις, οὐχ ἱκανῶς
 C ἔμαθον. Ἄλλ' αὐτίς, ἦν δ' ἐγώ. ῥᾶον γὰρ τούτων προειρημένων μαθήσῃ. οἶμαι γὰρ σε εἰδέναι, ὅτι οἱ περὶ τὰς γεωμετρίας τε καὶ λογισμοῦς καὶ τὰ τοιαῦτα πραγματευόμενοι, ὑποθέμενοι τὸ τε περιττὸν καὶ τὸ ἄρτιον καὶ τὰ σχήματα καὶ γωνιῶν τριττὰ εἶδη καὶ ἄλλα τούτων ἀδελφὰ καθ' ἑκάστην μέθοδον, ταῦτα μὲν ὡς εἰ-

ὁδὸν accipere per usum linguae non licet, neque appositionis instar verba τὸ ἐπ' ἀρχὴν ἀνυπόθετον haberi possunt, quemadmodum Stephanus post ea incidens fecisse videtur, quum et sententiae et dictionis ἐξ ὑποθέσεως ἰούσα et oppositorum οὐκ ἐπ' ἀρχὴν πορευομένη ratio ἰούσα cum ἐπ' ἀρχὴν construi iubeat. Cetera vero tam plana et apta sunt, ut gravioris corruptelae aut lacunae suspicio existere nequeat; liberiusque, ut interdum facit, versatus esse Ficinus, non aliquid, quod hodie exciderit, legisse censendus sit, quum verba ἢ τὸ μὲν usque ad ἰούσα sic converterit: *unum quidem ipsius genus est, quod inquirat animus, his utens velut imaginibus, quae prius divisa sunt, compulsus ex suppositionibus non ad principium, sed ad finem procedere. alterum vero, quod excogitat animus ex suppositione procedens ad principium non suppositum.* Quo tamen duce, si coniecturae locus detur, lenissima mutatione ὁ pro τὸ scribi et maiori veterum editionum interpunctione post τελευτήν adhibita τὸ ἕτερον pro nominativo accipi possit. Atque supra p. 501. B. ὁ a plerisque in τὸ corruptum videmus. Quod Hermannō, apud quem olim de hoc loco disputabamus, me articulum delente pro eo scribendum videbatur *λογῶ*, quam coniecturam deinde in praefatione ad Draco-

nem p. XXVIII. proposuit, propterea minus probo, quod in prioris partis descriptione facultas animi, qua eam cognoscamus, non commemoratur, quam si eandem statueret Socrates, ibi potius, quam hic significare debebat, quo facilius ad utramque partem pertinere intelligeretur, sin diversam, nihil caussae erat, quin priori aequae ac posteriori suam tribueret. Est vero eadem, nec aliter partes distinguuntur, nisi quod alteram imaginum ope ac descendendo, alteram ascendendo et sine imaginibus ratio cognoscat. Itaque infra p. 511. B. quo loco Hermannus coniecturam suam tuetur, non λόγος simpliciter, sed αὐτὸς ὁ λόγος, ratio per se ipsa et sola, hanc partem attingere dicitur. Etiam Astius τὸ εἰciendum putat, et Stallbaumius in sec. uncis inclusit. Ceterum nescio, an hunc Platonis locum respexerit Aristoteles Eth. Nic. L. I. c. 4. §. 5. Zell. *μὴ λανθανέτω δ' ἡμᾶς, ὅτι διαφέρουσιν οἱ ἀπὸ τῶν ἀρχῶν λόγοι καὶ οἱ ἐπὶ τὰς ἀρχάς. εὖ γὰρ καὶ Πλάτων ἠπόρει τοῦτο καὶ ἐξήτει, πότερον ἀπὸ τῶν ἀρχῶν, ἢ ἐπὶ τὰς ἀρχάς ἐστιν ἡ ὁδός· ὥσπερ ἐν τῷ σταδίῳ ἀπὸ τῶν ἀθλοδιδεῶν ἐπὶ τὸ πέρασ, ἢ ἀνάπαλιν.* quorum extrema Aristotelis, non Platonis videntur.

ἰούσα] ἰούσι Vind. E. Vat. H. Flor. AC.

ἴων περὶ] Ita Par. A. et ante

δότες, ποιησάμενοι ὑποθέσεις αὐτὰ, οὐδένα λόγον οὔτε αὐτοῖς οὔτε ἄλλοις ἔτι ἀξιούσι περὶ αὐτῶν διδόναι ὡς παντὶ φανερωῶν, ἐκ τούτων δ' ἀρχόμενοι τὰ λοιπὰ ἤδη D διεξιόντες τελευτῶσιν ὁμολογουμένως ἐπὶ τοῦτο, οὗ ἂν ἐπὶ σκέψιν ὀρμήσωσιν. Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη, τοῦτό γε οἶδα. Οὐκοῦν καὶ ὅτι τοῖς ὀρωμένοις εἶδεσι προσχωρῶνται καὶ τοὺς λόγους περὶ αὐτῶν ποιοῦνται οὐ περὶ τούτων διανοοῦμενοι, ἀλλ' ἐκείνων πέρι, οἷς ταῦτα ἔοικε, τοῦ τετραγώνου αὐτοῦ ἔνεκα τοὺς λόγους ποιούμενοι καὶ διαμέτρου αὐτῆς, ἀλλ' οὐ ταύτης, ἣν γράφουσι,

corr. Vind. F. ὄνπερ Lob. Vind. BE. Vat. BM. Ven. B. τῶν περὶ Vind. F. e corr. et reliqui cum editis, quod explicationem faciliorem habet. Sed ne illud quidem impeditum aut dubium, quin pro ἀνευ τούτων, αἷς περὶ ἐκείνο τὴν μέθοδον ποιεῖται per attractionem poni potuerit. Ficinus: nec imaginibus utens, quibus ad genus alterum uti solemus, sed ipsis speciebus per ipsas progrediens.

αὐτοῖς] αὐτῆς, sup. οἷς, Par. K.

ποιουμένη] ποιουμένην Lob. Vind. B. Vat. BM.

αὐθις] sc. λεγέσθω vel λέξω, idque cum praemonitione. Astius in sec. εὐθὺς scripsit, in tert. scribendum suspicatus est. Stallbaumius αὐθις cum εἰσαὐθις confundens exemplorum multitudinem inutilium congressit.

C γὰρ] om. Vind. E. Flor. ACTV. et Ficinus, qui pro ἀλλ' αὐθις — μαθήσει haec habet: At enim facilius per haec intelliges.

προειρημένων] προειρημένων Vind. F.

μαθήσει] μαθήσει recentiores.

γὰρ] om. Fic.

τὸ ἄρτιον] τὸ om. Flor. T.

καθ' ἐκάστην] καθ'εκ. Vind. EF.

οὔτε] οὐδὲ Vind. F. Ang. B.

PLATONIS OP. II.

Flor. R. In Mon. B. τ a m. s. in θ mutatum.

αὐτοῖς] αὐ. Lob. Vind. BEF. Ald. Bas. ab. et a m. pr. Mon. B.

οὔτε] οὐδὲ Vind. F. Ang. B. Flor. R.

ἔτι] ἔτ' Vind. E.

ἀξιούσι] ἀξιούμεν Lob. Vind. B. Vat. BM.

φανερωῶν] φανερόν Lob. Vind. BEF. Ang. B. Vat. HM. Ald. Bas. ab. Ficinus haec inde a ταῦτα μὲν ita convertit: his positis, tanquam cuilibet manifestis, rationem de his nullam exigendam putant.

δ'] δὲ Vind. F.

ἤδη] εἶδη Par. K. sec. Bekk. D ὁμολογουμένως] om. Fic. ἐπὶ τοῦτο] ἐπιτ. Vind. F.

ἐπὶ σκέψιν] ἐπίσκεψιν idem et Vind. E.

ὀρμήσωσιν.] v cum Bekkero (et Astio in tert.) secundum Lob. Vind. BF. adieci.

τοῖς ὀρωμένοις] εἰρημένους Ang. B. τοῖς εἰρημένους Vind. E. Vat. H. Flor. ACRTV. et margo Par. D. supra dictis Fic.

πέρι] περὶ Vind. BE.

τοὺς λόγους] καὶ τοὺς λ. Vind. F. Flor. AC.

γράφουσι — τε καὶ E.] om. Vind. F. Contra in Vind. E. haec eadem bis deinceps scripta sunt.

Q

Ε καὶ τᾶλλα οὕτως, αὐτὰ μὲν ταῦτα, ἃ πλάττουσί τε καὶ γράφουσιν, ὧν καὶ σκιαὶ καὶ ἐν ὕδασι εἰκόνες εἶδι, τούτοις μὲν ὡς εἰκόσιν αὐτῶν χρώμενοι ζητοῦντές τε αὐτὰ
 511 ἐκεῖνα ἰδεῖν, ἃ οὐκ ἂν ἄλλως ἴδοι τις, ἢ τῇ διανοίᾳ. Ἀληθῆ, ἔφη, λέγεις. Τοῦτο τοίνυν νοητὸν μὲν τὸ εἶδος ἔλεγον, ὑποθέσεσι δ' ἀναγκαζομένην ψυχὴν χρῆσθαι

τᾶλλα] τᾶλλα Mon. B. Vind. B. Steph. τ' ἄλλ' Vind. E. utrobique.

Ε μὲν] μὲν ἂν Vind. E. utrobique. μὲν οὖν Lob. Vind. B. Vat. BM. Bas. b.

ταῦτα] om. Ang. B. Flor. RT. ὧν] ὧν τᾶλλα οὕτως, αὐτὰ μὲν ταῦτα cum linea sub quinque supervacaneis Mon. B.

καὶ σκιαὶ καὶ] καὶ σκιαὶ Vind. E. Vat. H. σκιαὶ καὶ Flor. AC. Corpora et figuras, quibus mathematici utuntur, et umbras facere et in aquis imagines habere Socrates ideo commemorat, ut ad superiorem generis visibilis partem referenda esse doceat, quam quidem partem in antecedentibus (A.) ita descriperat, ut dubium esse posset, utrum figurae in ea, an in altera continerentur.

τούτοις μὲν] Lene anacoluthon multoque minus offensionis habens illo, quod Heindorfius huic similitum statuebat, Euthyd. p. 281. D: ἐν κεφαλαίῳ δ' ἔφην, ὡς Κλεινία, κινδυνεύει σύμπαντα, ἃ τὸ πρῶτον ἔφαμεν ἀγαθὰ εἶναι, οὐ περὶ τούτου ὁ λόγος αὐτοῖς εἶναι, ὅπως αὐτὰ γε καθ' αὐτὰ πέφυκεν ἀγαθὰ εἶναι, ἀλλ' ὡς εἰσκειν, ὡδ' ἔχει. Cf. potius Leg. L. XII. p. 949. A: καὶ κριτὴν αὐτῶν (δραῦν δεῖ τὸ τοιοῦτον) καὶ πάσης μουσικῆς — βραβεύας καὶ ἀπάντων, ὅποσα μὴ φέρῃ κέρδος κατὰ τὴν ἀνθρώπινην δόξαν τῷ ἐπιποιοῦντι. τῶν δὲ ὅποσα ἐξαρηθῆντι καὶ ἐξομοσαμένῳ κέρδος μέγα φανερόν εἶναι δοκεῖ, ταῦτα δὲ διὰ δικῶν ὄρων χωρὶς κρῖνεσθαι ξύμπαντας τοὺς ἐπικαλοῦντας ἄλλήλοις.

εἰκόσιν αὐ] εἰκόσι Vind. F.

Ven. B. Ang. B. Flor. R. Ea, quorum imagines sunt, nunc mutata vice ipsa imaginum instar habentur. Etiam Ficinus αὐτῶν omisit.

ζητοῦντές τε] ζητοῦντες δὲ Vind. F. Ang. B. Flor. R. Ast. sec. tert. Stallb. ζητοῦντες Ven. B. affectantes Fic. „Quum praecedat τούτοις μὲν χρώμενοι, non dubito quin sequi debeat ζητοῦντες δέ.“ Stephanus p. 24. Immo quum praecedat αὐτὰ μὲν ταῦτα. Nam ipsa illa, quae fingunt ac describunt, dicens Socrates de aliis ab his diversis cogitabat, quae illorum ope quaerenda oppositurus eis erat, et huiusmodi fere orationem parabat: αὐτὰ μὲν ταῦτα, ἃ πλάττουσί τε καὶ γράφουσιν, εἰσορῶντες, ἐκεῖνα δὲ ἰδεῖν ζητοῦντες, ἃ etc. Sed imaginum, quas eadem illa habent, mentione interiecta factum est, ut ipsa pro imaginibus esse, quam inspicere dicere mallet, ideoque mutato per anacoluthon casu particulam μὲν perspicuitatis gratia ex priori orationis forma repetens illud, quod per δὲ oppositurus fuerat, quoniam aliud in verbis ὡς εἰκόσιν αὐτῶν χρώμενοι opposuit, huic per τε iungit, hoc sensu: ipsa quidem haec, quae fingunt ac describunt, quorum et umbrac et in aquis imagines sunt, (contemplantes, sed) his quidem imaginum vice utentes et ipsa illa intueri conantes, quae etc. Itaque τε retinui. „Non recte autem dixeris, respondere sibi μὲν et τέ, sed est hoc ἀνακόλουθον.“ Hermannus ad locum Sophoclis Ant. 1148. hactenus nostro similem.

ἃ] αὐ Vind. F.

περὶ τὴν ζήτησιν αὐτοῦ, οὐκ ἐπ' ἀρχὴν ἰοῦσαν, ὡς οὐ δυναμένην τῶν ὑποθέσεων ἀνωτέρω ἐκβαίνειν, εἰκόσι δὲ χρωμένην αὐτοῖς τοῖς ὑπὸ τῶν κάτω ἀπεικασθεῖσι καὶ ἐκείνοις πρὸς ἐκεῖνα ὡς ἐναργέσι δεδοξασμένοις τε καὶ τετμημένοις. Μανθάνω, ἔφη, ὅτι τὸ ὑπὸ ταῖς γεω- B
μετρῖαις τε καὶ ταῖς ταύτης ἀδελφαῖς τέχναις λέγεις.

ἄλλως] ἄλλος Lob.

τις] τις ἄν Vind. E.

511 τοίνυν] om. Fic.

νοητόν] Ita Par. A. Vind. EF. Ven. B. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTV. et Schleiermacher praecunte Stallbaumius in sec. νοητοῦ reliqui codices editique et Ficinus, qui generis intelligibilis habet. Poterat id ferri, etiamsi ἐν, quod Astius et Schleiermacher desiderabant, non adesset. Nam quod νοητοῦ εἶδος est, id haud dubie et ipsum est νοητόν. Sed νοητόν quum perspicuitate sua, tum codicum auctoritate praestat.

δ'] δὲ Vind. F.

ψυχὴν — δυναμένην] om. Vind. E.

οὐκ] οὐκ ἄν Vat. H. Flor. AC. Hos Stallbaumius in pr. οὐκ ἄν ἐπ' ἀρχὴν ἰοῦσαν exhibere ostendit, quorum extremum typhothetae errore natum videtur.

ἐπ' ἀρχὴν] ἐπαρχὴν Vind. F.

ὑπὸ] Id Mon. B. a m. pr. in textu habet, sed a m. s. linea notatum et in m. ἐπὶ scriptum est.

τε καὶ τετμημένοις] om. Ang. B. τε καὶ τετμημένοις Vind. BEF. Vat. HM. Flor. AC. et correctus, ut videtur, Par. A. Recepit Bekkerus, Astius in tert. et quamvis de obscuritate huius loci querens Stallbaumius. Mihi quid videatur, ad p. 510. B. significavi. Scilicet τὰ κάτω ea sunt, quae inferior generis visibilis pars continet, h. e. imagines; contra τὰ ὑπὸ τῶν κάτω ἀπεικασθέντα ea, quorum similitudinem inferiora referunt, τὰ τε περὶ ἡμῶς ζῶα et reliqua, quibus superiorem eiusdem generis partem constare

pag. 510. A. demonstratum est. Quae quum comparata cum inferioribus pro veris habeantur eumque locum per divisionem secundum veritatem et eius contrarium factam acceperint, πρὸς ἐκεῖνα (τὰ κάτω) ὡς ἐναργῆ δεδοξασμένα τε καὶ τετμημένα dicuntur. Atque haec illa sunt, quibus animus inferiorem generis intelligibilis partem investigans tamquam imaginibus utitur, quemadmodum p. 510. E. expositum est. Itaque vulgata lectio nullam offensionem habet, interpretes autem mirum in modum a sensu aberrarunt. Ficinus: utaturque imaginibus his, quae ex inferioribus sunt ad superiorum similitudinem comparatae atque ita opinione conceptae distinctaeque sunt, quasi ad illa perspicue conferant. Astius: sed imaginibus utens ipsis illis ad rerum inferiorum similitudinem descriptis, quae ad illas pro evidentibus haberentur magnique aestimarentur. Schleiermacherus: so dass sie sich dessen als Bilder bedient, was von den unteren Dingen dargestellt wird, und zwar derer, die im Vergleich mit den andern als hell und klar verherrlicht und in Ehren gehalten werden. cui interpretationi hanc explicationem adiecit: Den letzten etwas schwierigen Satz, und zwar derer etc. kann ich nur von dem Vorzug der regelmässigen Gestalten vor den übrigen verstehen, wiewol nicht alles rein heraus kommt, weshalb die Uebersetzung auch nicht genau ausfallen konnte. Leider bietet der Bekkersche Apparat keine Hilfe dar. Denique Stallbaumius: sed imaginibus utatur illis ipsis

Τὸ τοίνυν ἕτερον μάνθανε τμημα τοῦ νοητοῦ λέγοντά με τοῦτο, οὗ αὐτὸς ὁ λόγος ἄπτεται τῆ τοῦ διαλέγεσθαι δυνάμει, τὰς ὑποθέσεις ποιούμενος οὐκ ἀρχὰς, ἀλλὰ τῷ ὄντι ὑποθέσεις, οἷον ἐπιβάσεις τε καὶ ὁρμᾶς, ἵνα μέγρι τοῦ ἀνυποθέτου ἐπὶ τὴν τοῦ παντὸς ἀρχὴν ἴων,⁴⁸⁰ ἀψάμενος αὐτῆς, πάλιν αὖ ἐχόμενος τῶν ἐκείνης ἐχομένων, οὕτως ἐπὶ τελευτὴν καταβαίνη αἰσθητῶ παντάπασι οὐδενὶ προσχωόμενος, ἀλλ' εἶδεν αὐτοῖς δι' αὐτῶν εἰς αὐτὰ, καὶ τελευτᾷ εἰς εἶδη. Μανθάνω, ἔφη, ἱκανῶς μὲν οὐ· δοκεῖς γάρ μοι συχνὸν ἔργον λέγειν· ὅτι μέντοι βούλει διορίζειν σαφέστερον εἶναι τὸ ὑπὸ τῆς τοῦ δια-

rebus, quae a rebus inferis (sub sensus cadentibus) effictae ad illarumque similitudinem expressae sunt, et quidem illis, quae ad alias comparatae pro evidentibus habentur et magni aestimantur.

B γεωμετρίας] γεωμετρικαῖς Vind. F.

τε] om. Ven. B.

ταύτης] ταύταις Lob. Vat. B. et, sup. ης, Ven. B. editiones omnes, tacentibus Bip. Ego a tot libris et ab optimo exhibitum singularem praeferre non dubitavi. Nam quod Stallbaumius in pr. (in sec. tacet) „ita etiam antea ἐν γεωμετρίᾳ scribi debuisse“ autumat, nihil obstare videtur, quo minus affinium illarum, quae proprie γεωμετρίας dicuntur, disciplinarum complexus pro una arte ponatur. Tum vero ipsa numeri diversitas mirum non est si librariis offensionem fuit. Accedit quod ad ταύταις parum grata ambiguitate nescias, utrum γεωμετρίας, an τέχναις supplendum sit.

τοίνυν] om. Fic.

λέγοντά με] λέγοντα μετὰ Vind. F. Flor. R. ἄλλως λέγοντά με Ang. B.

αὐτὸς ὁ] ὁ αὐτὸς Vind. B.

τῆ τοῦ] τῆ om. Par. K. sec. Bekk.

τῷ ὄντι — ἐπιβάσεις] τῶντι — ὑποβάσεις Vind. E. Proclus in Civ. p. 429: λέγει δὲ οὕτως

περὶ τούτων ἣν ἔχει διάνοιαν ἐκδιδάσκων, ὡς αἱ μὲν ἄλλαι ἐπιστήμαι δοκοῦσαι εἶναι ποιοῦνται τὰς ἀρχὰς ὑποθέσεις, μόνη δὲ διαλεκτικὴ ἐπ' αὐτὴν ὁρμωμένη τὴν ἀρχὴν ἀναιρεῖ τὰς ὑποθέσεις, ὡς ἂν εὖρη τὴν μὲν ὄντως οὖσαν ἀρχὴν ὡς ὑπόθεσιν, ἀλλ' ὄντως ἀνυπόθετον. Idem in Parmen. T. V. p. 323: καὶ ὅτι διὰ τῆς ὑποθέσεως ταύτης ἀνείσιν ἐπ' αὐτὸ τὸ ἐν, ὅπερ αὐτὸς ἀνυπόθετον ἐν Πολιτείᾳ προσονομάζει.

αὖ] om. Vind. F. Ang. B. Flor. R.

ἐκείνης] ἐκείνοις Vind. F. Vat. H.

οὕτως ἐπὶ τελευτὴν] οὕτω ἐπιτελευτὴν Vind. E.

καταβαίνη] καταβαίνοι Lob. Vind. B. Ven. B. Vat. M. καταβαίνει Vind. EF.

ἱκανῶς μὲν οὐ·] *quanquam minime sufficienter, ut cuperem* Fic. ἱκανῶς μὲν οὖν Lob. Vind. BEF. Par. K. sec. Bekk. et a m. pr. D. Vat. HM. Flor. ACV.

δοκεῖς γάρ μοι] δοκεῖ σοι Vind. F. qui ante ἱκανῶς mutatae personae indicium et ante haec nullam interpunctionem habet. Astius in tert. et Stallbaumius verbis δοκεῖς — λέγειν parentheses signa addunt.

διορίζειν] λέγειν Vind. B. Vat. M.

ἢ τὸ] ἢ τῷ Vat. H. Flor. AC.

λέγεσθαι ἐπιστήμης τοῦ ὄντος τε καὶ νοητοῦ θεωρούμε-
 νου, ἢ τὸ ὑπὸ τῶν τεχνῶν καλουμένων, αἷς αἱ ὑποθέ-
 σεις ἀρχαὶ καὶ διανοίᾳ μὲν ἀναγκάζονται, ἀλλὰ μὴ αἰ-
 σθησέσιν, αὐτὰ θεᾶσθαι οἱ θεώμενοι, διὰ δὲ τὸ μὴ ἐπ' D
 ἀρχὴν ἀνελθόντες σκοπεῖν, ἀλλ' ἐξ ὑποθέσεων, νοῦν
 οὐκ ἴσχειν περὶ αὐτὰ δοκοῦσί σοι, καίτοι νοητῶν ὄντων
 μετὰ ἀρχῆς. διάνοιαν δὲ καλεῖν μοι δοκεῖς τὴν τῶν
 γεωμετρικῶν τε καὶ τὴν τῶν τοιούτων ἔξιν, ἀλλ' οὐ
 νοῦν, ὡς μεταξύ τι δόξης τε καὶ νοῦ τὴν διάνοιαν οὖ-
 σαν. Ἰκανώτατα, ἣν δ' ἐγὼ, ἀπεδέξω. καὶ μοι ἐπὶ τοῖς
 τέτταρσι τμήμασι τέτταρα ταῦτα παθήματα ἐν τῇ ψυχῇ

καλουμένων] καλουμένο Vat.
 H. τι καλουμένων Ven. B. Vind.
 F. τι καλούμενον Vind. E. τί κα-
 λουμένο Flor. AC.

αἷς αἱ] οἷς Ven. B.

διανοίᾳ] διανοίαι, a m. s.
 διάνοιαι, Vind. F.

αἰσθησέσιν] αἰσθήσει Vind. E.
 Ang. B. αἰσθησιω Vat. H.

οἱ θεώμενοι] οἰόμενοι Mon. B.
 a m. pr.

D ἀνελθόντες] Ita Par. A. Lob.
 Vind. BEF. Vat. BM. Ven. B.
 Ang. B. Flor. ACTV. ἀνελθὸν
 Mon. B. ἀνελθόντας reliqui cum
 editis. Nominativum sequens δο-
 κοῦσι tuetur.

μετὰ] μετ' Vind. F. Ang. B.
 Flor. R.

καλεῖν μοι δοκεῖς] καλή μοι
 δοκεῖς Vat. H. δοκεῖς μοι καλεῖν
 Par. K. Ast. tert.

καὶ τὴν] τὴν om. Lob. Vind.
 B. Vat. BM. Par. K.

οὐ νοῦν] Ita Par. AD. Vind.
 E. Ang. B. Flor. ACRTV. οὐ
 νῦν Vind. F. Vat. H. οὖν reliqui
 editique ante Bekkerum. Veram
 lectionem secutus est Ficinus in
 genere τῶν γεωμετρικῶν falsus:
*videris autem mihi geometricarum
 et similium rerum habitum cogi-
 tationem potius appellare quam
 intellectum.*

τι] πον Vind. B. om. Vind. E.

οὔσαν] ἰούσαν Par. K. κάλ-
 λιον. οὔσαν idem in margine sec.
 Bekk. (sec. Bip. nil nisi οὔσαν.)

Ἰκανώτατα] Ἰκανότατα Bas.
 ab.

ἀπεδέξω] ἀπεδειξω Vind. B.
 Vat. M. Par. K. sec. Bekk. et
 ante corr. Lob.

τέτταρσι] τέσσαρσι Lob. Vind.
 B. Mon. B. Flor. U. Neque
 abest suspicio, quin idem in aliis
 Bekkeri codicibus exstet, quorum
 tam inmemor fuerit, quam fuit
 Vind. et Mon. Ceterum vulga-
 tam non solum sequens τέτταρα,
 verum constans, ut videtur, scri-
 ptoris usus flagitat. Cf. L. V.
 p. 460. E. VIII. 544. E. Phae-
 don. 104. B. Phileb. 23. E. Tim.
 44. E. quibus locis pro τεσσ.
 quod in editionibus erat, nunc
 secundum codices τεττ. legitur.
 Nam de Par. A. quem Bekkerus
 Timaei loco inter Atticae fornæ
 assertores non magis, quam Mon.
 B. qui eandem exhibet, nomina-
 vit, Vind. CCCXXXVII. in quo
 item exstat, vix dubitare sinit.
 Praeterea σσ oppido raro in co-
 dicibus singularibus binisve appa-
 ret, ut L. III. pag. 400. A. in
 Amb. C. Flor. T. V. 449. A. in
 Par. D. Flor. T. Parmen. 127. B.
 in Clark. (τεσσαράκοντα) Menon.
 91. E. in Vat. A. (idem) Tim.
 56. E. in Lob. Par. Y. (τέσσαρα
 pro δύο) Ib. 60. A. in Par. S.
 Leg. VI. 759. E. in Ang. B.
 L. XII. p. 963. C. in Pal. C.
 Flor. M.

τμήμασι] τιμήμασι Vind. E.

Ε γιγνόμενα λαβέ, νόησιν μὲν ἐπὶ τῷ ἀνωτάτῳ, διάνοιαν δὲ ἐπὶ τῷ δευτέρῳ, τῷ τρίτῳ δὲ πίστιν ἀπόδος καὶ τῷ τελευταίῳ εἰκασίαν, καὶ τάξον αὐτὰ ἀνὰ λόγον, ὥσπερ ἐφ' οἷς ἐστὶν ἀληθείας μετέχειν, οὕτω ταῦτα σαφηνείας

λαβέ] λάβε codices mei et editiones ante Bekkerum. V. Vol. I. p. 389, b. — Proclus in Alcib. T. II. p. 57. Cous. (p. 21. Creuz.) ἀλλ' ὥσπερ αὐτὸς ὁ Σωκράτης ἐν Πολιτείᾳ διέκρινε, τῇ μὲν ἀπλῇ καὶ μονοειδεῖ καὶ νοερᾷ γνώσει τὰ νοητὰ πάντα συζύγως θεωρεῖν, τῇ δὲ ἐπιστημονικῇ καὶ διανοητικῇ τῶν εἰδῶν ἀνελίξει καὶ συνθέσει τοὺς μέσους τῶν ὄντων λόγους ἐπισκοπεῖσθαι, τρίτη δὲ ἀπὸ τῆς ἀληθείας τῇ αἰσθήσει δι' ὀργάνων ἐραπτομένη τῶν οὐκ εἰδῶν γινώσκων τὰ αἰσθητὰ πάντα διακρίνειν δεόντως, τῇ δὲ εἰκαστικῇ τὸ λοιπὸν δυνάμει τὰ εἰκαστὰ τῶν αἰσθητῶν εἶδωλα τυγχάνοντα γινώσκειν. Idem in Civ. pag. 429: σαφέστατα τοῦ Πλάτωνος ἐπιστήμην μὲν ἐπὶ τοῦ ὄντος τούτουτος, πίστιν δὲ ἐπὶ τῷ δοκοῦντί πως εἶναι καὶ αἰσθητῶ, διάνοιαν δὲ ἐπὶ τοῖς διανοητοῖς καὶ εἰκασίαν ἐπὶ τοῖς εἰκαστοῖς, δόξαν δὲ ἐπὶ τοῖς αἰσθητοῖς καὶ εἰκαστοῖς καὶ νόησιν [μὲν] ἐπὶ τοῖς νοητοῖς καὶ διανοητοῖς [καὶ εἰκαστοῖς]. Idem in Tim. p. 75: τοῦτο δὴ οὖν ἐστὶν ὁ λόγος, τὸ νοοῦν ἡμῶν τὰ νοητὰ, καὶ ὄν (s. οὐ) ὁ ἐν Πολιτείᾳ Σωκράτης νόησιν εἶπε τὴν ἐνέργειαν, ὡς διάνοιαν τὴν τῶν μέσων γινώσκων νοητῶν καὶ δοξαστῶν. Cf. ib. p. 105, 21. et in Civ. p. 431, 2. ἀνωτάτῳ] ἀνοτάτῳ Vind. E. ἀνωτάτω Lob. Erant enim qui haec adverbium cum *ε* scriberent, ut ex Etymologico collegit Fischerus anim. ad Well. II. p. 114. Hinc non solum ἐγγυτέρῳ L. I. p. 330. E. in Ald. Bas. ab. sed etiam ἐγγυτάτωι et περαιτέρῳ Soph. p. 265. A. et Alc. II. 149. B. in Clarkiano codice scriptum est. Quamquam nostro loco etiam ipse datus videri potuit librario

sequeris aevi usum ad Platonem transferenti. Cf. Buttmanni gramm. I. p. 277. II. p. 411. Sic τοῦ ἀνωτάτου ἀέρος Defin. p. 411. C. legitur, quod Bekkerus secundum unum Ven. D. in ἀνωτάτω mutandum putavit. Quod in Stallbaumii sec. hic item exstat ἀνωτάτῳ, id ipso tacente typhothetae culpa tribuendum videtur.

δὲ] δ' Vind. F. Ang. B. E
τῷ τρίτῳ] τῷ om. Mon. B.
Par. DK. Flor. U.

τάξον] τάξιν Vind. EF.
ἀνὰ λόγον] ἀνὰ λόγον codices mei et editiones ante Astii sec.

ἐφ' οἷς] ἐφοῖς Vind. F.
ἐστὶν] ἐστὶν Bekkerus, Astius in tert. et Stallbaumius. Conf. L. VII. p. 534. A: τὴν δ' ἐφ' οἷς ταῦτα ἀναλογίαν, ubi ἐστὶν omissum est.

ἀληθείας] ἀληθει Vind. E.
μετέχειν,] Ita cum reliquis codicibus Mon. B. sed subscriptis extremae litterae punctis duobus, quae Bekkeri aciem effugerunt, quibus librarius μετέχει scribendum esse demonstrabat; idque magnopere vellem in bono aliquo libro repertum. Nam qua ratione quatuor illae rerum species, ad quas animi affectivae quatuor modo dictae pertinent, veritatis participes essent, Socrates pro certo et ex superioribus iam satis cognito ponere, non Glauconi existimandum relinquere debebat, quemadmodum secundum vulgatam lectionem facere videtur, si quidem ad μετέχειν ex sequentibus supplendum est ἡγή. Atque haec ipsa supplementi ex sequentibus petendi necessitas non nihil offensionis habet, quum fere in antecedentibus verbum finitum relativo necessarium inesse soleat. Sic Phaedon. p. 72. A: τούτου δὲ ὄντος ἰκανόν που ἐδόκει τε-

ἡγησάμενος μετέχειν. Μανθάνω, ἔφη, καὶ ξυγχωρῶ καὶ τάττω ὡς λέγεις.

μηρίον εἶναι, ὅτι ἀναγκαῖον τὰς τῶν τεθνεώτων ψυχὰς εἶναι πον, ὅθεν δὴ πάλιν γίνεσθαι. scil. ἔφαμεν, quod latet in ἐδόκει. Leg. I. III. p. 677. A: Ἄρ' οὐν ὑμῖν οἱ παλαιοὶ λόγοι ἀληθεῖαν ἔχειν τιὰ δοκοῦσιν; Κλ. Ποῖοι δὴ; Ἀθ. Τὸ πολλὰς ἀνθρώπων φθορὰς γεγονέναι κατακλυσμοῖς τε καὶ νόσοις καὶ ἄλλοις πολλοῖς, ἐν οἷς βραχὺ τι τῶν ἀνθρώπων λείπεσθαι γένος. sc. φασὶν οἱ λόγοι. Phileb. p. 15. B: πρῶτον μὲν εἴ τινας δεῖ τοιαύτας εἶναι μονάδας ὑπολαμβάνειν ἀληθῶς οὐσας· εἶτα πῶς αὖ τὰντας, μίαν ἐκείστην οὐσαν αἰεὶ τὴν αὐτὴν καὶ μήτε γένεσιν μήτε ὄλεθρον προσδεχομένην, ὅμως εἶναι βεβαίωτατα μίαν ταύτην. sc.

ὑπολαμβάνειν δεῖ. Denique si μετέχειν ad sequentia referri vellet scriptor, quidni omitteret potius et genitivi ἀληθείας prorsus eandem, quam σαφηνείας conditionem faceret? Itaque si tamen scripsit μετέχειν, non ἡγγῆ, sed οἶσθα vel ἡγούμεθα in mente habuisse idque ob similitudinem eius, quod additurus erat, omis- sisse videtur. Sed multo probabilius est μετέχει.

ξυγχωρῶ] συγ. Vind. F. Idem post λέγεις initium sequentis libri μεταταῦτα δὴ εἶπον ἀπεικασον: additum habet.

Τέλος τοῦ πολιτειῶν (πλιπειῶν Ald.) ἢ περὶ δικαίου ἔκτου λόγου. Ald. Bas. ab.

514 Μετὰ ταῦτα δὴ , εἶπον , ἀπεικασον τοιοῦτω πάδει τὴν ἡμετέραν φύσιν παιδείας τε πέρι καὶ ἀπαιδευσίας· ἰδὲ γὰρ ἀνθρώπους οἶον ἐν καταγείῳ οἰκῆσει σπηλαιώδει

πλάτωνος πολιτειῶν , ζ'.
Lob. πολιτειῶν λόγος ἕβδομος
Vind. B. ζ'. Vind. E. πλάτωνος
πολιτειῶν ἕβδομη Mon. BC. Flor.
U. πλάτωνος πολιτεία ἢ περὶ
δικαίου ἕβδομη Flor. V. πλάτω-
νος πολιτειῶν ἢ περὶ δικαίου
λόγος ἕβδομος Flor. AC. Ald.
Bas. ab. (hae maiusculis litteris)
ΠΟΛΙΤΕΙΩΝ ΔΙΑΛΟΓΟΣ ἕ-
βδομος Steph. Z. Bekkerus et
Stallb. pr.

514 Μετὰ ταῦτα — ἡ δημοσία.
517. C.] excerpisit Iamblichus
Προτρεπτ. cap. 15. p. 228. sqq.
ed. Kiesslingii a. 1813. p. 92. sqq.
ed. pr. Arcerii a. 1598. Eadem
paucis complexus est Alcinous
isag. c. 27. p. 114: ὁμοιωσθαι
γὰρ τοὺς ἀφρονὰς τοῖς ὑπὸ γῆν
ἀνθρώποις καταμισμένοις καὶ
φῶς μὲν μηδέποτε λαμπρὸν ἐω-
ρακόσιν , ἀμυδρὰς δὲ τινὰς σκιὰς
ὄρωσι τῶν παρ' ἡμῶν σωμάτων,
οἰομένοις δὲ σαφῶς ἀντιλαμβάνε-
σθαι τῶν ὄντων. ὡς γὰρ τού-
τους τυχόντας τῆς ἐκ τοῦ ζόφου
ἀνόδου καὶ εἰς τὸ καθαρὸν φῶς
προελθόντας εὐλόγως καταγνώ-
σεσθαι τῶν τότε φανέντων καὶ
πολὴν πρόσθεν ἐαυτῶν ὡς ἐξηπα-
τημέναν, οὕτω δὲ καὶ τοὺς ἀπὸ
βιωτικῆς ζόφου μεταβαίνοντας
ἐπὶ τὰ κατ' ἀλήθειαν θεῖα καὶ
καλὰ τῶν μὲν πάλαι θαυμασθέν-
των αὐτοῖς καταφρονήσειν, τῆς
δὲ τούτων θεωρίας σφοδρότεραν
ἔξεν ὄρεξιν. — In codice Iam-
blichii Cizensi, quem Kiesslingius

contulit, initio μεταῦτα, in Lob.
Vind. E. Mon. B. Ald. μετα ταῦ-
τα scriptum est.

εἶπον] ἐγὼ addit Mon. C.
ἀπεικασον] ἀπεικᾶσαι δεῖ Iam-
blich. Proclus in Civ. p. 432:
ἐν προοιμίῳ τοῦ ἕβδομου σιό-
πει τί φησιν ἀπεικασιν (scripse-
rat φησιν. ἀπεικασον) τὴν ἡμε-
τέραν φύσιν, αὐτὴν δὴπον τὴν
ἀνθρωπίνην ζωὴν, οὐ κατ' ὅσον
ἐστὶν οὐσία καὶ δύναμιν ἔλαχε
τοιάνδε ἢ τοιάν, ἀλλὰ παιδείας
τε πέρι καὶ ἀπαιδευσίας.

τοιούτω] τοιῶδε Mon. B. Flor.
U.

πέρι καὶ ἀπαιδευσίας] περὶ
καὶ ἀπεδευσίας Vind. E.

ἰδὲ] Ita Par. A. scholiastes ad
h. l. et Porphyrius de antro Nym-
pharum pag. 255. ed. Cantabrig.
a. 1655. haec usque ad τὸ σπη-
λαιον laudans. Nec aliter Pro-
clus l. c. ubi haec ita leguntur:
εἰ δὲ γὰρ ἀνθρώπους ἐν κατα-
γείῳ σπηλαίῳ διοικῆσει. Reliqui
codices cum Iamblichio editisque
ante Astii sec. ἰδὲ. Cf. Thomas
Mag. pag. 468. et quae Vol. I.
p. 389, b. dicta sunt.

καταγείῳ] καταγείῳ Mon. C.
καταγείῳ Iamblichii cod. Ciz.
καταγείῳ Flor. T. a m. s. Phry-
nichus Bekkeri anecd. p. 47, 14:
κατάγειον· οὐχὶ κατάγειον διὰ
τῆς αἰ διφθόγγου. Infra p. 532.
B. καταγείου sine discrepantia
legitur.

οἰκῆσει] οἰκῆσει Ald. Bas. a.
ἄνθρωπ καὶ οἰκῆσει Porph.

ἀναπεπταμένην πρὸς τὸ φῶς τὴν εἴσοδον ἐχούσῃ μακρὰν παρ' ἅπαν τὸ σπήλαιον, ἐν ταύτῃ ἐκ παίδων ὄντας ἐν δεσμοῖς καὶ τὰ σκέλη καὶ τοὺς ἀχένας, ὥστε μένειν τε αὐτοὺς εἰς τε τὸ πρόσθεν μόνον ὄραῖν, κύκλω B δὲ τὰς κεφαλὰς ὑπὸ τοῦ δεσμοῦ ἀδυνάτους περιάγειν, φῶς δὲ αὐτοῖς πυρὸς ἄνωθεν καὶ πόρρωθεν καόμενον ὕπιοθεν αὐτῶν, μεταξὺ δὲ τοῦ πυρὸς καὶ τῶν δεσμοτῶν ἐπάνω ὁδόν, παρ' ἣν ἰδὲ τειχίον παρῳκοδομημέ-

ἀναπεπταμένην] ἀναπεπταμένην Vind. E. Vat. H. Flor. AC. Iamblichii cod. Ciz.

παρ' ἅπαν] παρὰ πᾶν Iamblichii cod. Ciz. et ed. Kiessl. παρῳπαν Vind. EF. Mon. C.

τὸ σπήλαιον] τοῦ σπηλαίου Vind. E. Flor. RT. In editionibus ante Bekkerum h. l. et in sequentibus post περιάγειν et post αὐτῶν maior interpunctio est.

σκέλη] σκέλη Iambl. cod. Ciz. μένειν τε] τε om. Bas. b.

εἰς τε] εἰς Lob. Vat. M. et a m. pr. B. καὶ εἰς Mon. B. Flor. U. Par. DK. sec: Bekk. et a m. s. Vat. B. καὶ εἰς τε Par. K. sec. Bip.

B πρόσθεν] πρόσθε Iambl. cod. Ciz. Conf. Vol. I. pag. 125, a. vers. 12.

μόνον] om. Vat. M.

κύκλω δὲ] κύκλω μὲν Iamblichii codex Parisiensis a Kiesslingio adhibitus. Stallbaumius in sec. verba κύκλω δὲ usque ad περιάγειν praecedentibus ὥστε — ὄραῖν anteponenda fuisse autumat haeretque in eo, quod inferuntur demum post illa εἰς τὸ πρόσθεν μόνον ὄραῖν. Scilicet qui cervices vinculo adstrictas habet ita, ut nihil nisi anteriora videat, ei facultatem capitis in orbem circumagendi deesse facile intelligitur. Nihilo minus quum ad conditionem istorum describendam pertineret maxime, anteaque videre tantum, non etiam posse nihil nisi anteriora videre dicti essent, expressis verbis addi et tamquam alterum in istis consi-

derandum proponi sine tautologia poterat. Esse autem hoc alterum idque ab ἰδὲ pendens, non ab ὥστε, particula δὲ et adiectivum ἀδυνάτους arguunt, quorum neque Astius in interpretatione (caput vero propter vincula nequeant circumferre) neque Stephanus minore post ὄραῖν, quam post σπήλαιον et post περιάγειν interpunctio usus rationem habuit.

ἀδυνάτους] ἀδυνάτου Iambl. cod. Ciz.

πυρὸς] om. Vind. E. Schleiermachero accusativum desideranti φῶς καόμενον minus placuisse videtur, et solet φῶς fere ἀπτόμενον, πῦρ vero καόμενον dici. Sed quemadmodum λύγρος et δᾶς, de quibus cf. Stephani thesaurus T. II. p. 174. F. H. haud secus φῶς praesertim ab igne profisciscens κάεσθαι dici potuit. Et τὸ τοῦ πυρὸς φῶς infra redit p. 517. B.

καόμενον] κατόμενον Lob. ante corr. Vind. EF. Flor. ACR. Iambl. ed. pr. Bas. ab.

μεταξὺ] Proclus l. c. μεταξὺ γοῦν φησὶ τῶν τε δεσμοτῶν δεῖν νοεῖν ἡμᾶς καὶ τοῦ πυρὸς ἐπάνω ὁδόν.

δεσμοτῶν] δεσμοτῶν Mon. C. Iambl. ed. pr. Ald. Bas. ab.

ἣν ἰδὲ] ἣνιδε Vind. F. ἣ ἣν ἰδεῖν Lob. Mon. B. Vat. M. Flor. U. Par. K. sec. Bip. ἣν ἰδεῖν Vat. B. Par. DK. sec. Bekk. ἣν εἶναι Iambl. codd. Ciz. et Par. et ed. Kiessl. ἣν ἰδε Mon. C. Vind. BE. cum Iambl. ed. pr. et editis ante Astii sec. secus quam paries sit constructus exiguus Fi-

νον, ὅσπερ τοῖς θανματοποιοῖς πρὸ τῶν ἀνθρώπων
 πρόκειται τὰ παραφράγματα, ὑπὲρ ὧν τὰ θαύματα δει-
 C κνύσιν. Ὁρῶ, ἔφη. Ὅρα τοίνυν παρὰ τοῦτο τὸ τειχίου
 φέροντας ἀνθρώπους σκευή τε παντοδαπὰ ὑπερέχοντα
 515 τοῦ τειχίου καὶ ἀνδριάντας καὶ ἄλλα ζῶα λίθινά τε καὶ
 ξύλινα καὶ παντοῖα εἰργασμένα, οἷον εἰκὸς, τοὺς μὲν
 φθεγγομένους, τοὺς δὲ σιγῶντας τῶν παραφερόντων.
 Ἄτοπον, ἔφη, λέγεις εἰκόνα καὶ δεσμώτας ἀτόπους.

cinus; qui in hoc libro interpre-
 tando multo liberius, quam in
 prioribus versatus; parcius deinceps a nobis commemorabitur.

τειχίου] τοιχίου Mon. B. Flor.
 U.

παραφοδομημένον] ᾠκοδομη-
 μένον Iambl.

πρὸ] πρὸς Bas. b.

παραφράγματα] παραδείγματα
 Vind. B. Mon. C.

θαύματα] Timaeus lex. p. 140:
 θαύματα· νευροσπάσματα. quod
 docte et copiose illustravit Ruhn-
 kenius.

δεικνύσιν] Ita Par. A. Vind.
 B. Mon. C. Flor. ACV. δεικνύ-
 ούσιν Lob. Vind. E. Ven. B.
 Vat. HM. Iambl. cod. Ciz. ed.
 Kiessl. δεικνύουσι Iambl. cod.
 Paris. Bas. b. δεικνύσιν Vind. F.
 δεικνύσιν reliqui libri, Iamblich.
 ed. pr. Ald. Bas. a. Steph. Ast.
 pr. sec. Terminationem in ὕασι,
 quae Thoma Mag. (in ζευγνύασι)
 iudice pulchrior, Moeridis testi-
 monio aliquanto graviore (p. 127.
 171.) recentioribus (δευτέροις seu
 μέσοις) Atticis tam usitata, quam
 veteribus (πρώτοις) in ὕσι fuit,
 Platoni prae altera placuisse lo-
 corum comparatio docet. Civ.
 L. VIII. pag. 586. B. et Polit.
 p. 298. B. ἀποκτινύασι, Leg.
 L. VIII. p. 835. D. σβεννύασι
 vulgo et in optimis libris, —ὕσι
 in nullo, —ύουσι in paucis legi-
 tur. Civ. L. III. pag. 421. A.
 ἀπολλύασι et Gorg. p. 466. B.
 ἀποκτινύασι secundum codices
 vulgato —ύουσι praelatum, —ὕσι
 nusquam inventum est. Denique
 Gorg. pag. 466. C. codices inter

ἀποκτινύασι et —ύουσι, Theaet.
 p. 153. C. inter ἀπολλύασι et
 —ύουσι fluctuant ita, ut —ύασι
 praeferendum videatur. Contra
 unus est locus Leg. L. III.
 pag. 706. C. ἀπολλύσι pro certo
 exhibens. Itaque δεικνύσιν non
 frustra hic in optimo codice scrip-
 tum recteque a Bekkero et se-
 quentibus receptum est. Ceterum
 ne ea quidem, quam Thomas et
 Moeris communem perhibent, ter-
 minatione in ὕοσι Plato absti-
 nuisse videtur, quum Gorg. p. 496.
 B. haud dubie ἀπολλύει, non ut
 vulgo legebatur ἀπολύει, scrip-
 serit; unde dubitatio progreditur,
 Criton. p. 47. C. διόλλυσιν
 an διολλύει, Tim. p. 76. A. πε-
 ριημφιέννυ an —έννυε; Phileb.
 p. 25. D. συμμίγνυ an συμμίγνυε,
 Leg. L. VIII. p. 838. B. κατα-
 σβέννυσι an κατασβεννύει, quo-
 rum utrumvis codicum auctoritate
 non contemnenda munitur, potius
 sit habendum. Sed infra p. 523.
 A. δεικνύ extra dubitationem po-
 situm est.

Ὁρῶ, ἔφη.] ὀρθῶς ἔφη. Lob.
 Vat. BM. om. Iambl.

Ὅρα τοίνυν] ἔτι τοίνυν ὄρα
 Iambl.

τειχίου] τοιχίου Vind. F. τοι- C
 χίου Mon. B. Flor. U.

φέροντας] post ἀνθρώπους
 Flor. T.

ἀνθρώπους] ἀνθρώποις, Mon.
 B.

τε] om. Mon. C.

τειχίου] τοιχίου Mon. B. Flor.
 U.

ζῶα] „ζῶα, ut solet, Par. 515
 A.“ Etiam Ald. Bas. ab. h. l.

Ὁμοίους ἡμῶν, ἣν δ' ἐγώ. τοὺς γὰρ τοιοῦτους πρῶτον μὲν ἑαυτῶν τε καὶ ἀλλήλων οἶε ἂν τι ἑωρακέναι ἄλλο, πλὴν τὰς σκιάς τὰς ὑπὸ τοῦ πυρὸς εἰς τὸ καταντικρὺ αὐτῶν τοῦ σπηλαίου προσπιπτούσας; Πῶς γὰρ, ἔφη, εἰ ἀκινήτους γε τὰς κεφαλὰς ἔχειν ἠναγκασμένοι εἶεν B διὰ βίου; Τί δὲ τῶν παραφερομένων; οὐ ταῦτόν τοῦτο; Τί μῆν; Εἰ οὖν διαλέγεσθαι οἶοί τ' εἶεν πρὸς ἀλλήλους, οὐ ταῦτα ἡγῆ ἂν τὰ παρόντα αὐτοὺς νομίζειν ὀνομά-

ut alibi ζῶα habent. Cf. Vol. I. p. 60, a. Post ζῶα Stallbaumius in sec. incisionis signum fecit, quod ad sensum minime ineptum, sed in hac verborum positurā superfluum videtur.

σιγῶντας] σιγοντας cum ᾧ super o Vind. E.

τῶν] in margine a m. s. habet Mon. B.

ἔφη] om. Lob. Vat. BM.

λέγεις] λέγειν Vind. E. — Mon. B. in ima pagina, cuius hoc extremum verbum est, a m. pr. scripta haec habet: πάντα τὰ μικρῶς ἀποδηνείμενα, μετ' ἀσαφίας γράφονται:

Ὁμοίους ἡμῶν] post ἣν δ' (δὲ Mon. C.) ἐγώ Vind. B. Mon. C. ὁμοίως ἡμῶν Vind. E. ὁμοῦς ἡμῶν Par. D. Mon. B. Iamblichus haec ab ἄτοπον inde in τὴν δὴ ἄτοπον εἰκόνα ταύτην καὶ τοὺς δεσμῶτας τοὺς (id em. ed. pr.) ἀτόπους (ἀπόνους ed. Kiessl.) θὲς εἶναι ὁμοίους (ὁμοίως Ciz.) ἡμῶν mutavit.

μὲν] om. Lob. Mon. B. Vat. BM. Par. DK. Flor. U.

τε] om. Iambl. codd. Ciz. et Paris.

καταντικρὺ] κατάντικρυ Vind. F. κατ' ἀντικρὺ Iambl. ed. pr. Ald. Bas. ab.

Πῶς γὰρ, ἔφη,] Post γὰρ in Ald. Bas. ab. nulla interpunctio est, Stephanus signum interrogationis fecit, quod Bas. ab. post ἔφη habent. οὐδὲν ἄλλο. πῶς γὰρ Iambl.

ἔχειν] om. Vind. F. Ang. B.

B βίου;] βίου. Ald. Bas. ab.

Τί δὲ] τὸ δὲ Mon. B. In Ald.

post δὲ comma positum, post παραφερομένων vero ut in Bas. ab. omissa interpunctio est; non omnino male.

τοῦτο] om. Iambl. cod. Ciz. et is, quo usus est Arcerias, nec non ed. Kiessl.

Τί μῆν;] om. Iambl.

οἶοί τ'] οἶοί τε Vind. F. οἶον τ' Mon. C.

ταῦτα] ταυτα sine accentu Vind. B. ταῦτὰ Par. A. Vat. H. Flor. ACRV. Mon. C. Vind. EF.

ἡγῆ] ἡγεῖ Vind. F. Ang. B. Flor. R. Astius in sec. et tert. Bekkerus et Stallbaumius.

παρόντα] παριόντα Flor. T. Astius in sec. et tert. et Stallbaumius; quod valde ineptum videtur, sive cum Stallbaumio interpreteris: nonne putas eos res, quae praeterferrentur, suo quodam modo esse nominaturos, quas quidem viderent? sive cum Astio: nonne censes eos res praeterlatas arbitratos esse nominandas quas viderent? Non enim hoc rogat Socrates, an nomina umbris imponenda existimaturi aut re vera imposituri essent, quippe quod citra errorem facere eis liceret, sed an haec, quae viderent, tamquam res praesentes, non tamquam umbras appellare, de praesentibus, non de absentibus loqui sese opinaturi essent. Quem sensum et vulgatae lectioni subesse et sequentibus unice convenire apparet. Fere eodem redit, quod Iamblichus ex codd. Ciz. Paris. et Arceriano restituit Kiesslingius, ὄντα, quod etiam Proclus legisse videtur l. c. (p. 432.) scribens:

ξειν, ἀπερ ὀρῶεν; Ἀνάγκη. Τί δ'; εἰ καὶ ἡγῶ τὸ δε-
 σμωτήριον ἐκ τοῦ καταντικροῦ ἔχοι, ὁπότε τις τῶν πα-
 ριοντων φθέγγεται, οἷε ἂν ἄλλο τι αὐτοὺς ἡγεῖσθαι
 τὸ φθειγγόμενον, ἢ τὴν παριουσαν σκιάν; Μὰ Δί' οὐκ
 C ἔγωγ', ἔφη. Παντάπασι δὴ, ἦν δ' ἐγὼ, οἱ τοιοῦτοι
 οὐκ ἂν ἄλλο τι νομίζοιεν τὸ ἀληθές, ἢ τὰς τῶν σκενα-
 στῶν σκιᾶς. Πολλὴ ἀνάγκη, ἔφη. Σκόπει δὴ, ἦν δ'
 ἐγὼ, αὐτῶν λύσιν τε καὶ ἴασιν τῶν δεσμῶν καὶ τῆς
 ἀφροσύνης, οἷα τις ἂν εἴη, εἰ φύσει τοιαύδε ξυμβαῖνοι

τὰς σκιᾶς ἢ τῶν δεσμωτῶν ἢ τῶν
 σκευῶν, ἃ δὴ καὶ τὴν ἀρχὴν
 ὄντα νομίζουσιν οἱ δεσμῶται δι'
 ἀπαιδευσίαν. Simul intelligitur
 illud ταῦτά, quod in optimo li-
 bro exstat, aliquatenus ferri posse:
eadem, quae viderent, non alia;
 sed quoniam alia illis non sunt
 praeter ea, quae vident, ταῦτα
 multo melius est. Ficinus Socrati
 haec tribuit: *Si ergo invicem lo-
 qui liceret, nonne ista quae co-
 ram viderent loqui opinarentur?*
 ex quibus nihil ego sani elicere
 possum.

νομίζειν] ὀνομάζειν Iamblich.
 cod. Paris. om. codd. Ciz. et Ar-
 cerian. et ed. Kiessl.

ὀνομάζειν] om. Vind. EF. καὶ
 ὄν. Flor. RT. et post ἀπερ ὀρῶεν
 Ang. B.

ὀρῶεν] ὀρῶμεν Iambl. ed. pr.
 ὀρῶ ἐν cod. Ciz.

δ'; εἰ] δεῖ Vind. F. δ' εἰ Ald.
 Bas. ab. Steph.

καὶ ἡγῶ] Horum loco in Iambl.
 cod. Paris. lacuna est. καὶ ἡγῶ
 Vind. F. cum corr. in ἦ.

δεσμωτήριον] δεσμοτήριον
 Vind. E.

καταντικρὺ] καταντικρὺς Flor.
 R. κατάντικρως Vind. F. Ang. B.
 κατ' ἀντικρὺ Iambl. ed. pr.

ἔχοι] ἔχει Vind. E.

ἡγεῖσθαι] ἡγησθαι Vat. M.

παριουσαν] παροῦσαν Lob.
 Vind. B. Mon. C. Vat. HM. Flor.
 T.

Μὰ Δί' οὐκ ἔγωγ', ἔφη.] οὐ-
 δὲν ἄλλο. Iambl. — Δία Mon. C.
 — ἔγωγε idem et Lob.

δὴ] om. Flor. T.

ἦν δ' ἐγὼ] οὐν Iambl.

τι] om. Lob. Vat. M.

τὸ ἀληθές] τἀληθές Vind. F.

Ang. B. τὸ ἀληθές Ald.

ἦ] ἦ καὶ Vind. E.

σκιᾶς] σκιᾶς Vind. F.

ἀνάγκη] ἂν ἀνάγκη Vat. H.

ἔφη] om. Iambl.

δὴ] δὲ Vind. F. Ang. B. οὐν
 Iambl.

ἦν δ' ἐγὼ] om. Iambl.

τῶν δεσμῶν] Vulgo interposi-
 tum τε cum Par. A. Vind. BE.
 Mon. C. Vat. H. Flor. ACRV.
 omisi.

οἷα] οἷα Vind. F. Iambl. cod.
 Ciz. οἷά Lob. Vind. E.

εἰ φύσει τοιαύδε] ἢ φύσει τοιαύ-
 δε Iambl. cod. Ciz. φύσει τοιαύδε
 Lob. Vat. BM. Par. DK. φύσει
 τοιαύδε εἰ Mon. B. φύσει εἰ τοιαύ-
 δε Flor. U. et Stallbaumius. Idem,
 sed commate post φύσει, non
 ante id posito, probat Schleier-
 macherus. Mihi vulgata melior
 videtur, modo ne Astium et Stall-
 baumium τοιαύδε pro feminino ha-
 bentes et φύσει re vera interpre-
 tantes sequamur. Sensus hic est:
*si res et natura ferret, ut haec
 eis contingerent.*

ξυμβαῖνοι] ξυμβαίνει Lob.
 Vind. F. Mon. B. Vat. BM. Ven.
 B. Ang. B. Flor. RTU. Ald. Bas.
 ab. Steph. et, sup. οι, Par. K.

λυθειῆ] λυθοίη Par. K. sec.
 Bip.

ἀνίστασθαι] ἀνίσταται Vind.
 F.

C

αὐτοῖς· ὁπότε τις λυθείη καὶ ἀναγκάζοιτο ἐξαίφνης ἀνίστασθαι τε καὶ περιάγειν τὸν αὐχένα καὶ βαδίζειν καὶ πρὸς τὸ φῶς ἀναβλέπειν, πάντα δὲ ταῦτα ποιῶν ἀλγοῖ τε καὶ διὰ τὰς μαρμαρυγὰς ἀδυνατοῖ καθορᾶν ἐκεῖνα, ὧν τότε τὰς σκιὰς ἐώρα, τί ἂν οἶει αὐτὸν εἰπεῖν, εἴ τις D αὐτῷ λέγοι, ὅτι τότε μὲν ἐώρα φλυαρίας, νῦν δὲ μᾶλλον τι ἐγγυτέρω τοῦ ὄντος καὶ πρὸς μᾶλλον ὄντα τετραμμένος ὀρθότερα βλέπει, καὶ δὴ καὶ ἕκαστον τῶν παριόντων δεικνὺς αὐτῷ ἀναγκάζοι ἐρωτῶν ἀποκρίνεσθαι,

φῶς ἀναβλέπειν] φῶς ἄνω βλέπειν Vind. E. ἄνω φῶς βλέπειν Flor. T.

D αὐτὸν εἰπεῖν] εἰπεῖν αὐτὸν, sup. β α, Vind. B.

αὐτῷ λέγοι] αὐτὸ λέγει Iambl. cod. Ciz.

μᾶλλον τι] τι om. Lob. Mon. B. Par. DK. Vat. M. Flor. U. et a m. pr. Vat. B. Par. A. qui si a manu recenti additum habet, retinendi caussa non videtur, quamquam facilius omitti, quam assui a librariis potuit.

καὶ] om. Lob. Vat. M.

τετραμμένος] τετραμμένος idem. τετραμμένος Vind. E.

ὀρθότερα] ὀρθότερον Vind. BE. Mon. BC. Par. DK. Vat. H. Flor. ACV. Iambl. codd. Ciz. et Arcerian. et ed. Kiessl. ὀρθώτερον Vind. F. Ang. B. Pluralem Astius magis Atticum, Buttmanus gramm. II. p. 268. poeticum perhibet: mihi usu minus tritus, ceterum eodem loco habendus videtur. Cf. Polit. pag. 276. E: εὐηθέστερα τοῦ δέοντος εἰς αὐτὸν βασιλέα καὶ τύραννον ξυνέθεμεν.

βλέπει] βλέπει Mon. B. Flor. U. Iambl. codd. Ciz. Arcer. ed. Kiessl. Bekkerus, Astius in tert. et Stallbaumius; sine necessitate. Post illa εἴ τις αὐτῷ λέγοι, ὅτι optativus praesentis legitimus est haud secus atque aoristi Phaedonis initio: οὔτε τις ξένος ἀφίκεται χρόνου συχνοῦ ἐκείθεν, ὅστις ἂν

ἡμῖν σαφές τι ἀγγεῖλαι οἶός τ' ἦν περὶ τούτων, πλὴν γε δὴ ὅτι φάρμακον πιῶν ἀποθάνοι· τῶν δὲ ἄλλων οὐδὲν εἶχε φράζειν. Neque vero praecedens indicativus ἐώρα alterum subsequentem habeat necesse est. Cf. ib. p. 96. B: πολλάκις ἐμαντὸν ἄνω κάτω μετέβαλλον σκοπῶν — πότερον τὸ αἶμά ἐστιν ᾧ φρονοῦμεν, ἢ ὁ ἀήρ ἢ τὸ πῦρ, ἢ τούτων μὲν οὐδὲν, ὁ δὲ ἐγκρατικός ἐστιν ὁ τὰς αἰσθήσεις παρέχων τοῦ ἀνοῦειν καὶ ὀρᾶν καὶ ὀσφραίνεσθαι, ἐν τούτων δὲ γίγνοιτο μνήμη καὶ δόξα, ἐκ δὲ μνήμης καὶ δόξης λαβούσης τὸ ἤρεμειν κατὰ ταῦτα γίνεσθαι ἐπιστήμη. et p. 95. D. ubi post ἦν item obliqua in oratione infertur ζῶη et ἀπολλύοιτο. — Post βλέπει Steph. et in pr. Astius signum interrogandi fecerunt. In Vind. E. mutatae personae nota apposita est.

καὶ δὴ καὶ] Alterum καὶ om. Vind. BE. Mon. C. Vat. H. Flor. ACV.

παριόντων] παρόντων Vind. F. Ang. B. In pr. Stallbaumius Florentinum T. παρόντων δὴ ἕκαστον exhibere tradens quorum ea loco ibi exhibitae sint non ostendit.

ἀναγκάζοι] ἀναγκάζει Vind. F. et, sup. οι, B. Mon. B. Flor. RU.

ἀποκρίνεσθαι] ἀποκρίνασθαι Par. K. sec. Bekk. Iambl. cod. Ciz. et ed. Kiessl.

ὅτι ἔστιν; οὐκ οἶει αὐτὸν ἀπορεῖν τε ἂν καὶ ἡγεῖσθαι τὰ τότε ὁρώμενα ἀληθέστερα, ἢ τὰ νῦν δεικνύμενα; Πολύ γ', ἔφη. Οὐκοῦν καὶ εἰ πρὸς αὐτὸ τὸ φῶς ἀναγκάζοι αὐτὸν βλέπειν, ἀλγεῖν τε ἂν τὰ ὄμματα καὶ 481
 E φεύγειν ἀποστρεφόμενον πρὸς ἐκεῖνα, ἃ δύναται καθορᾶν, καὶ νομίζειν ταῦτα τῷ ὄντι σαφέστερα τῶν δεικνυμένων; Οὕτως, ἔφη. Εἰ δ', ἦν δ' ἐγὼ, ἐντεῦθεν ἔλκοι τις αὐτὸν βία διὰ τραχείας τῆς ἀναβάσεως καὶ ἀνάντους καὶ μὴ ἀνεῖη, πρὶν ἐξεγκύσειεν εἰς τὸ τοῦ ἡλίου

ἔστιν] In Lob. et Astii sec. encliticon est, oxytonon in Vind. BE. Mon. C. Iambl. ed. Kiessl. Steph. Ast. pr. Pro signo interrogandi Ald. Bas. ab. Ast. pr. sec. item Iamblichii editiones comma habent.

αὐτὸν] αὐτὸ Iambl. ed. pr. Ald. Bas. ab.

τὰ τότε] τὰ τε Iambl. codd. Ciz. et Paris.

ἀληθέστερα] Redit h. l. Ven. C. Cf. ad L. VI. pag. 507. E. monitum.

τὰ νῦν] τανῦν Vind. F. Mon. B.

Πολύ γ', ἔφη] πάνν γ' ἔφη Vind. B. Mon. C. πάντως δήπου Iambl.

E δύναται] δύνανται Vind. B. Mon. C. Vat. H. Flor. AC. et a m. pr. Ven. B. Iambl. ed. pr. Ald. Bas. ab.

τῷ ὄντι] τῶντι Mon. C. Vind. E.

σαφέστερα] σαφέστατα Mon. C. ante corr.

δεικνυμένων] δυννυμένων Vind. E.

Οὕτως, ἔφη.] om. Iambl.

Εἰ δ'] εἰ δὲ Vind. BEF. Mon. C. et Iamblichus, qui sequentia ἦν δ' ἐγὼ omisit.

διὰ τραχείας] διατρ. Vind. F.

τῆς ἀναβάσεως] Haec respexit Plotinus Enn. II. L. VIII. c. 6. p. 203. F. (Bas. 1580.) εἰδῶτων καὶ σαφῶς τῶν Ἑλλήνων ἀτύφως λεγόντων ἀναβάσεις ἐκ τοῦ σπηλαίου καὶ κατὰ βραχὺ εἰς θεῖον ἀληθεστέραν μάλλον καὶ μάλλον προϊούσας.

καὶ ἀνάντους] αὐτοὺς καὶ Iambl. cod. Paris.

ἀνεῖη] Ita Par. A. a m. pr. ἀνίοι Vind. B. Mon. B. Flor. U. ἀνίη, sup. οι, Mon. C. ἀνίη Lob. Vind. EF. Iambl. ed. pr. Ald. Bas. ab. ἀνίη Steph. tacentibus Bipontinis. Idem in reliquis Flor. et in Bekkeri codicibus, de quibus nihil significat, nec non in Par. A. a m. s. scriptum videtur. ἂν οἶει Iambl. cod. Par. ἂν εἴη Ciz. ex quo verum eruit Kiesslingius, idem in Platone reponi iubens. Contra Stephanus significationem tantum curans neque modum respiciens ἀνῆ scribendum statuebat annot. p. 24. cui in pr. ed. obsecutus Astius in sec. ἀνεῖη de coniectura restituit. neque permetteret quicquam aspicere Fic.

ἄρα οὐχὶ ὀδυνᾶσθαι] οὐ δύνασθαι Iambl. cod. Ciz. ὀδυνᾶσθαι in suo codice solum invenisse videtur Arcerius ἄρα οὐχὶ e Platone addidisse demonstrans. ἄρ' οὐχὶ ὀδ. Vind. F. Ang. B. ἄρ' οὐχὶ ὀδ. Vind. E. ἄρα οὐχὶ ὀδ. Vind. B. Mon. C.

φῶς, ἄρα οὐχὶ ὀδυνᾶσθαι τε ἂν καὶ ἀγανακτεῖν ἐλκόμενον, καὶ ἐπειδὴ πρὸς τὸ φῶς ἔλθοι, ἀγῆς ἂν ἔχοντα 516
τὰ ὄμματα μετὰ ὄρθῶν οὐδ' ἂν ἐν δύνασθαι τῶν νῦν
λεγομένων ἀληθῶν; Οὐ γὰρ ἂν, ἔφη, ἐξαίφνης γε. Συ-
νηθείας δὴ, οἶμαι, δέοιτ' ἂν, εἰ μέλλοι τὰ ἄνω ὄψε-
σθαι, καὶ προῦτον μὲν τὰς σκιὰς ἂν ῥᾶστα καθορῶ καὶ
μετὰ τοῦτο ἐν τοῖς ὕδασι τὰ τε τῶν ἀνθρώπων καὶ τὰ
τῶν ἄλλων εἶδωλα, ὕστερον δὲ αὐτά: ἐκ δὲ τούτων τὰ
ἐν τῷ οὐρανῷ καὶ αὐτὸν τὸν οὐρανὸν νύκτωρ ἂν ῥᾶον

τε ἂν] Prius om. Vat. M. po-
sterius Vind. BE. Mon. C. Vat.
H. Flor. T. et a m. pr. Ven. B.

ἐλκόμενον,] ἐλκόμενον; Steph.
Ast. pr. sec.

516 ἂν ἔχοντα] ἀνέχοντα Vind. F.
ἔχοντα Ang. B. Flor. RT. Haec
et illa, quae infra E. leguntur,
Proclus respexit in Tim. pag. 6.
extr. ὡς πον καὶ αὐτὸς εἰρηκεν
ὁ Σωκράτης ἐν Πολιτείᾳ, τοὺς
ἐν ἀγῆ καθορᾷ τετραμμένους
ἀμβλυώττειν εἰς τὸ σπήλαιον
καταβάντας ὑπὸ τοῦ ἐκεί σκό-
τους, ὥσπερ καὶ τοὺς ἀναβάν-
τας ἐκ τοῦ σπηλαίου διὰ τὸ μὴ
δύνασθαι πρὸς τὸ φῶς ἀν-
τωπεῖν.

οὐδ' ἂν ἐν] οὐδ' ἂν Iamblich.
cod. Arcer. οὐδ' ἂν ἐν Vind. F.
Ang. B. (hunc enim significare
voluisse Bekkerum suspicor, non
Vat. M. quem significat; post-
quam eundem οὐδ' ἂν ἐν exhibere
demonstravit.) οὐδὲν ἂν Ven. B.
Vind. E. Vat. H. Flor. ACT.
Iambl. ed. pr. Ald. Bas. ab. Steph.
οὐδὲ ἂν ἐν Ast. pr. οὐδ' ἂν ἐν
Kiesslingius secundum codd. Ciz.
et Paris. in Iamblichō scripsit et
in Platone scribendum esse do-
cuit, quod reliquorum librorum
consensus comprobavit.

Οὐ γὰρ ἂν, ἔφη, ἐξαίφνης
γε.] ὥστε ἐξαίφνης αὐτοῖς προσ-
βάλλοντας Iambl.

δὴ] δὲ (Par. DK.) Iambl. ed.
pr. Ald. Bas. ab. Steph. Ast. pr.

μέλλοι] μέλλει Par. K. sec.
Bip.

τὰ ἄνω] τᾶνω Vat. B. Bek-
kerus.

τὰς σκιὰς] τὰ σκολιά Vind. E.
τὰς σκολιάς Vind. B. Vat. H.
Flor. AC. cuius utriusque in mar-
gine legitur: γο τὰς σκιὰς· ὁ
καὶ κάλλιον.

καθορῶ] Ita Par. A. Lob.
Vind. F. Vat. BM. Ven. C. Par.
D. Ang. B. Flor. RU. καθορᾷ
Par. K. sec. Bekk. καθορᾶν, e
corr. —ρῶν, Vind. E. καθορῶν
Vind. B. Mon. C. Vat. H. Flor.
ACTV. καθορῶν Ven. B. Mon.
B. sed hic correctus in ultima,
quae a m. pr. ὦι vel ὦν fuerit,
et Iambl. cum editis. Cf. Vol. I.
p. 366. sq.

καὶ] om. Ven. B. Fic. editique
ante Bekkerum.

μετὰ τοῦτο] μετατοῦτο Vind.
F. Mon. B. Ald. Bas. ab. μετὰ
ταῦτα Mon. C. post haec Fic.

τῷ οὐρανῷ] τῷ om. Lob. Vind.
B. Mon. C. Par. K. Ast. sec. —
Proclus in Civ. p. 432: μετὰ δὲ
ταῦτά φησιν αὐτὸν ἰδεῖν ἤδη
τὸν ὅλον οὐρανὸν ἐν νυκτὶ καὶ
τὰ ἄστρα τῶν νοητῶν ὄντα ὁ-
μοιώματα καὶ τὰ ἐν αὐτοῖς φῶ-
τα, καθὼς ἠλιοειδῆ πάντα ἐστίν.

αὐτὸν] αὐτὸν ἂν (Ven. B.
Vat. B.) Iambl. ed. pr. cum edi-
tis ante Astii sec.

ἂν] om. Ven. B. Vat. BM.

- B θεάσαιτο, προσβλέπων τὸ τῶν ἀστρῶν τε καὶ σελήνης φῶς, ἢ μεθ' ἡμέραν τὸν ἥλιόν τε καὶ τὸ τοῦ ἡλίου. Πῶς δ' οὐ; Τελευταίου δὴ, οἶμαι, τὸν ἥλιον οὐκ ἐν ὕδασι οὐδ' ἐν ἀλλοτρίᾳ ἔδρα φαντάσματα αὐτοῦ, ἀλλ' αὐτὸν καθ' αὐτὸν ἐν τῇ αὐτοῦ χώρᾳ δύναται ἂν καταδεῖν καὶ θεάσασθαι, οἷός ἐστιν. Ἀναγκαῖον, ἔφη. Καὶ μετὰ ταῦτ' ἂν ἤδη συλλογίζοιτο περὶ αὐτοῦ, ὅτι αὐτὸς ὁ τὰς τε ὥρας παρέχων καὶ ἐνιαυτοὺς καὶ πάντα ἐπιτροπεύων τὰ ἐν τῷ ὄρωμένῳ τόπῳ καὶ ἐκείνων, ὧν
- C σφεῖς ἐώρων, τρόπον τινὰ πάντων αἴτιος. Δῆλον, ἔφη, ὅτι ἐπὶ ταῦτα ἂν μετ' ἐκεῖνα ἔλθοι. Τί οὖν; ἀναμνησκόμενον αὐτὸν τῆς πρώτης οὐκλήσεως καὶ τῆς ἐκεῖ

ἀστρῶν] ἀστέρων Vind. F.
Ang. B. Flor. R.

- B σελήνης] σεληνῶν Iambl. codd. Ciz. et Paris. τῆς σελήνης Par. K. et Astius. Cf. Vol. I. p. 435, a. extr. et a Stallbaumio laudatus locus Polit. p. 271. C: τὴν μὲν γὰρ τῶν ἀστρῶν τε καὶ ἡλίου μεταβολήν.

μεθ' ἡμέραν] μεθημ. Mon. C.
μετ' ἡμέραν Iambl. ed. pr. Bas. a.
τε καὶ τὸ] καὶ Flor. RT.

ἡλίου] τὸ φῶς addunt Ang. B.
Flor. RT. Cf. Vol. I. p. 366,
a. in.

Πῶς δ' οὐ;] om. Iambl.
δὴ] δὲ Mon. B. Flor. U. —
Proclus in Civ. p. 432. extr. τε-
λευταίου φησι δεῖν ἐν τῷ ὄρατῷ
τὸν ἥλιον ὄραν.

τὸν ἥλιον] Vulgo comma ad-
dunt.

οὐδ'] ἀλλ' Vind. E.
ἔδρα] om. Mon. C. Vat. H.
Eius locus in Vind. B. vacuus
est.

καθ' αὐτὸν] καθ'αυτὸν Vind.
F.

αὐτοῦ] αὐ. Lob. Vind. BEF.
Mon. BC. Iambl. ed. pr. cod.
Ciz. Ald. Bas. ab. quod non vi-
tiosum est. αὐτῇ Par. K.

κατιδεῖν] καὶ κατιδεῖν Vat. B.
οἷός] οἷός τε Iambl. cod. Ciz.
secundum quem Kiesslingius οἷός
z exhibuit, quod multo deterius
vulgato est.

ἐστιν] ἔστιν Vind. F.

Ἀναγκαῖον, ἔφη.] om. Iambl.
(Ἀναγκαῖον Ald.)

μετὰ ταῦτ' ἂν] μετὰ ταῦτ' ἂν
Lob. Vind. E. Mon. B. μετὰ ταῦ-
τα Vind. F. Etiam Ang. B. ἂν
omittit.

αὐτὸς] Ita Par. A. Vind. BE.
Mon. C. Vat. H. Flor. ACTV.
ὁ τοιοῦτος Iambl. cod. Paris. et,
omisso ὅτι, Arcerianus. Reliqui
codices et editiones omnes οὗτος
exhibent, quod ingratae scilicet
repetitionis evitandae caussa fac-
tum videtur. Sed ita supra
L. V. p. 462. E: ὥρα ἂν εἴη
ἐπανέναι ἡμῖν ἐπὶ τὴν ἡμετέραν
πόλιν καὶ τὰ τοῦ λόγου ὁμολο-
γήματα σκοπεῖν ἐν αὐτῇ, εἰ αὐ-
τῇ μάλλιστ' ἔχει, εἴτε καὶ ἄλλη
τις μάλλον. quo loco Bekkerus
αὐτῇ a Mon. B. oblatum recte
contempsit. Omnino Plato huius-
cemodi repetitiones minime fugit.
Nec sine vi casui obliquo rectus
statim succedit. Ceterum vulgo
pronomini additum ἐστιν in uno
Ven. B. repertum neque in Iam-
blichii tribus codicibus exstans
merito delevit Bekkerus, Astius
in tert. et Stallbaumius. De ea
ellipsi cf. Vol. I. p. 104, a.

ἐπιτροπεύων τὰ] ἐπιτροπεύ-
οντα Vind. E.

τόπῳ] τύπῳ Vat. M. Lob.
In Stephani ed. colon. in reliquis
comma additum est.

σοφίας καὶ τῶν τότε ξυνδεσµωτῶν οὐκ ἂν οἶει ἑαυτὸν
 μὲν εὐδαιμονίζειν τῆς μεταβολῆς, τοὺς δ' ἔλεειν; Καὶ
 μάλα. Τιμαὶ δὲ καὶ ἔπαινοι εἰ τινες αὐτοῖς ἦσαν τότε
 παρ' ἀλλήλων καὶ γέρα τῷ ὀξύτατα καθορῶντι τὰ πα-
 ριόντα καὶ μνημονεύοντι μάλιστα, ὅσα τε πρότερα αὐ-
 τῶν καὶ ὕστερα εἰώθει καὶ ἅμα πορεύεσθαι, καὶ ἐκ τού- D
 των δὴ δυνατώτατα ἀπομαντενομένῳ τὸ μέλλον ἦξειν,
 δοκεῖς ἂν αὐτὸν ἐπιθυμητικῶς αὐτῶν ἔχειν καὶ ζηλοῦν
 τοὺς παρ' ἐκείνοις τιμωμένους τε καὶ ἐνδυναστεύοντας,
 ἢ τὸ τοῦ Ὀμήρου ἂν πεπονθέναι καὶ σφόδρα βούλεσθαι
 ἐπάρορρον ἴοντα θητευέμεν ἄλλῳ ἀνδρὶ παρ' ἀκλήρω
 καὶ ὀτιοῦν ἂν πεπονθέναι μᾶλλον, ἢ κείνᾳ τε δοξάζειν

C ἐκείνων] ἐκείνως Mon. C.
 αἴτιος.] Pro puncto Mon. B.
 correctus interrogandi notam ex-
 hibet.

ἔφη] γὰρ Iambl.
 ἐπὶ ταῦτα] ἐπιτ. Vind. E.
 οἰκήσεως] κινήσεως Iamblich.
 cod. Paris.

οἶει] οἶη Iambl. cod. Ciz.
 ἑαυτὸν] αὐτὸν Vat. M. Flor.
 RTV. αὐτὸν Lob. Vind. BEF.
 Mon. C. Ang. B. Vat. H. Iambl.
 cod. Ciz. et unus vel plures Flor.
 quos significare Stallbaumius obli-
 tus est.

τοὺς δ'] τοὺς δὲ Lob. τοὺς
 δὲ Mon. C. Vind. BEF. Flor.
 ACTV.

μάλα] μᾶλλον cum acuto ante
 circumflexum et λα super λλον
 Lob.

εἰ] οἷ Lob. Vat. BM.
 αὐτοῖς] post ἦσαν Iambl.
 παρ' ἀλλήλων] παραλλ. Vind.
 EF. περὶ ἄλλ. Iambl. codd. Ciz.
 et Paris.

ὀξύτατα] ὀξυτάται Lob. ὀξυ-
 τάτω Vat. M. et a m. pr. B.
 ὀξυτάτως a m. s.

παριόντα] παρόντα Lob. Mon.
 B. Par. K. Vat. M. Flor. U.

τε πρότερα] τὰ προ. Vind. F.
 εἰώθει] εἰώθε Iambl. codd.
 Ciz. et Paris.

καὶ ἅμα] καὶ om. Vind. BE.
 Mon. C. Ang. B. Vat. H. Flor.
 ACRTV.

δυνατώτατα] ἀδυνατώτατα
 Vind. F. Ang. B.

δοκεῖς] δοκοῖς Vat. B. Vind.
 E. δοκῆς Iambl. codd. Ciz. et
 Paris.

ἂν] om. Lob. Vat. BM.
 αὐτὸν—αὐτῶν] αὐτῶν—αὐ-
 τὸν Ven. B.

τοὺς] Ad hoc τοῖς pertinere
 videtur, quod Mon. B. in mar-
 gine habet.

ἐνδυναστεύοντας,] ἐνδυναστεύ-
 οντας; Bas. ab. Steph.

ἢ τὸ] om. Vat. H. τὸ om.
 Flor. AC.

τοῦ Ὀμήρου] τοῦ om. Vind.
 E. Locus Homeri iam L. III.
 p. 386. C. citatus et ibi proscrip-
 ptus est Odys. XI. 489.

καὶ σφόδρα] om. Mon. C. Fic.
 βούλεσθαι] βουλευέσθαι Lob.
 Vat. BM. Ven. C.

ἐπάρορρον] ἐπαρορρον Vind.
 F. ἐπ' ἄρορρον Vind. B. Mon. C.
 Vat. H. ἄρορρον Vind. E.

θητευέμεν ἄλλῳ] θητευέμεν
 ἄλλο Mon. C.

παρ' ἀκλήρω] παρακλήρω Lob.
 Vind. BF. Mon. C. Vat. M. Post
 ἀκλήρω in Ald. punctum, in Bas.
 ab. comma est; Stephanus (Ast.
 pr. sec.) interrogationis signum
 posuit, ceterum versuum particu-
 las lineis transversis ante θητευ-
 ἔμεν et maiuscula prima nominis
 ἀνδρὶ significandas putavit; de-
 nique Stallbaumius verba ἐπάρορ-

Ε καὶ ἐκείνως ζῆν; Οὕτως, ἔφη, ἔγωγε οἶμαι, πᾶν μᾶλλον πεπονθέναι ἂν δέξασθαι, ἢ ζῆν ἐκείνως. Καὶ τότε δὴ ἐννόησον, ἦν δ' ἐγώ. εἰ πάλιν ὁ τοιοῦτος καταβάς εἰς τὸν αὐτὸν θᾶκον καθίζοιτο, ἄρ' οὐ σκότους ἀνάπλεως σχοίη τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐξαίφνης ἤκων ἐκ τοῦ ἡλίου; Καὶ μάλα γ', ἔφη. Τὰς δὲ δὴ σκιάς ἐκείνας πάλιν εἰ δέοι αὐτὸν γνωματεύοντα διαμιλλᾶσθαι τοῖς

ρον — ἀκλήρω diductioribus literis scribi iussit. Conf. Vol. I. p. 14, b. 123, a. b. 130, a.

ὀτιοῦν] ὅτι Vind. F.

ἂν] om. Flor. T.

ἢ κείνά] ἢ ἐκείνά Lob. Vind. BEF. Mon. BC. Vat. BHM. Ven. B. Ang. B. Flor. ACRTUV. Iambl. Ast. sec. tert. Bekkerus et Stallbaumius. ἢ κείνά priores. Cf. Vol. I. p. 154, b.

ἐκείνως] ἐκείνω Vind. F.

Ε ἔφη] om. Iambl.

οἶμαι,] Comma Stallbaumius in sec. apposuit; in Vind. E. etiam punctum est.

ἂν δέξασθαι] ἂν μᾶλλον δέξασθαι Vat. H. Nec aliud in Flor. AV. repertum fuerit, quos Stallbaumius in pr. πᾶν ἂν μᾶλλον δέξασθαι pro πᾶν μᾶλλον ἂν δέξασθαι, quod nusquam legitur, exhibere tradit.

τόδε] τότε Lob. Vind. B. Mon. C. Vat. HM. Flor. ACTV. τότε δὲ Iambl. codd. Arcer. τοῦτο Vind. E.

ἦν δ' ἐγώ] om. Iambl.

εἰ] εἰβ Mon. C.

ὁ τοιοῦτος] ὅτι οὔτος Par. A. Vind. B. Mon. C. Vat. H. et a m. pr. Ven. B.

θᾶκον] Ita Vind. F. Par. DK. Flor. RT. τᾶκον Ang. B. θᾶκον Par. A. Vat. B. Ven. C. Ast. sec. tert. Bekkerus et Stallbaumius. θᾶκον reliqui codices et Ald. Bas. ab. Steph. Ast. pr. quod Thomas Mag. p. 430. poëticum perhibet, usus Ionicum potius habendum esse docet. De accentu nescio cur secus statuerit h. l. Bekkerus, qui anecd. p. 263, 26. θᾶκοι· καθέδραι. ediderit atque

α longum esse haud dubie non ignoraret. V. Soph. Ant. 986: εἰς γὰρ παλαιὸν θᾶκον ὀρνιθοσκόπον. Aristoph. Ran. 1511: ταῦτα ποιήσω· σὺ δὲ τὸν θᾶκον. 1518: μηδέποτε' ἐς τὸν θᾶκον τὸν ἐμόν. Nub. 993: καὶ τῶν θᾶκων τοῖς πρεσβυτέροις. Quin igitur properispomenon esse debeat, non ambigendum videtur, idque altero Platonis loco restituendum, Polit. p. 288. A: τούτων δὴ τρίτον ἕτερον εἶδος κτημάτων πάμπαν κατοπτέον—ἐν ὄνομα ἔχον, διότι πᾶν ἐνεκά τινος ἐφέδρας ἐστὶ, θᾶκος ἀεί τινι γιγνόμενον. quo loco si quis pro neutro habeat ex eoque codicis Ravennatis Nubium l. c. scripturam θαικῶν defendi posse existimet, a vero non aberraverit. Similia v. in Buttmanni gramm. I. p. 208. not. 4.

καθίζοιτο] καθέζοιτο Mon. B. Flor. U.

ἄρ'] ἄρ' Vind. F.

ἀνάπλεως] ἀνάπλεω idem cum litura post ω. Timaei glossam p. 30. ἀνάπλεως· ἀναπεπλησμένος. χρῆται δὲ ἐπὶ τοῦ μεμολυσμένου. minus recte huc pertinere statuit Wyttenbachius anim. in Plut. T. I. p. 292.

σχοίη] De hoc optativo praeter Platonis consuetudinem particula ἂν destituto cf. Vol. I. pag. 91. Ante ἀνάπλεως tamen illa particula facillime excidere potuit.

Καὶ] om. Vind. F. Ang. B. Iambl. codd. et ed. pr. (Kiesslingius ex Platone addidit.)

μάλα γ'] μάλα γε Mon. C. Iambl. μάλα Vind. E. Vat. BM. μάλ' Lob.

αἰὲ δεσμώταις ἐκείνοις, ἐν ᾧ ἀμβλυώττει, πρὶν κατα- 517
στῆναι τὰ ὄμματα, οὗτος δ' ὁ χρόνος μὴ πάνυ ὀλίγος
εἴη τῆς συνηθείας, ἅρ' οὐ γέλωτ' ἂν παράσχοι, καὶ λέ-
γοιτο ἂν περὶ αὐτοῦ, ὡς ἀναβὰς ἄνω διεφθαρμένος
ἦκει τὰ ὄμματα, καὶ ὅτι οὐκ ἄξιον οὐδὲ πειραῶσθαι ἄνω
ἵέναι, καὶ τὸν ἐπιχειροῦντα λύειν τε καὶ ἀνάγειν, εἴ-
πως ἐν ταῖς χερσὶ δύναιντο λαβεῖν καὶ ἀποκτείνειν,

ἔφη.] om. Iambl.

πάλιν] om. Vind. E. Fic.

γνωματεύοντα] Ita omnes co-
dices atque editiones, nec aliter
legisse videtur Timaeus, cuius in
lexico scriptum γνωμονεύοντα
Ruhnkenius p. 72. e Suida et hoc
ipso Platonis loco, quem lexico-
grapho observatum esse probabile
est, in γνωματεύοντα mutavit.
Timaeus explicationis caussa δια-
κρίνοντα καὶ διαγιγνώσκοντα ad-
scripsit. In scholiis est διακρί-
νοντα, διαγιγνώσκοντα ἀκριβῶς.
Schneiderus in lexico umbrarum
mentionem deceptus umbras in gno-
mone scrutantem proprie γνωμα-
τεύειν dici statuit, Etymologus
vero plane ineptit e γνώμη et
ματεύω conflatum existimans.
Quum γνώμα indicium et docu-
mentum significet, γνωματεύειν
fere idem, quod γνωρίζειν esse
intelligitur, in quaerendo indicio
versari, cognoscere.

ἀμβλυώττει] ἀμβλυώττειν Mon.
C. ante corr. ἀμβλωπεῖ Iambl.
codd. Ciz. et Paris. ed. Kiessl.
ἀμβλυώττοι Mon. B. Flor. U.
Bekkerus, Ast. tert. et Stallbau-
mius, sine necessitate. Illum ali-
quantisper caecutire necesse est.
Procli locum haec respicientis
supra ad A. indicavi. De verbo
ipso cf. L. VI. p. 508. D. Inci-
sionem vulgo omissam cum Stall-
baumio in sec. feci.

517 τὰ ὄμματα] τὸ ὄμμα Vind. BE.
Mon. C. Vat. H. Flor. ACTV.

δ'] δὲ Iambl. Male Astius in
tert. verba οὗτος δ' — συνηθείας
parentheseos signis circumdedit,
quem Stallbaumius secundum ea,
quae ad p. 515. C. adscripsit,

sequi debbat. Optativum εἴη
ita ut δέοι ab εἰ pendere parti-
cula μὴ docet.

ἅρ'] ἅρα Vind. F.

γέλωτ'] γέλωτα Mon. BC.

παράσχοι] παράσχη cum oi
super η Mon. C. πράσχοι Vind.
F. παρέχοι Iambl.

λέγοιτο] λέγοιτ' Lob. Vat. M.
Par. K. sec. Bip.

ἀναβὰς] ἀναβολὰς Iambl. codd.
Ciz. et Paris.

ἦκει] ἦκει Ang. B. ἦνοι Par.
D. Mon. B. Flor. U. Iambl. ed.
pr. et Kiessl. (non codd.) editi-
que ante Bekkerum.

ὄμματα,] ὄμματα; Steph.

ἄνω ἵέναι] ἀνιέναι Iamblich.
codd. Ciz. et Paris. ed. Kiessl.

εἴ πως] ὅπως Lob. Vat. M.

δύναιντο] δύναιτο Vind. E.
Vat. H. Flor. AC.

καὶ ἀποκτείνειν, ἀποκτινύναι
ἂν; Σφ.] καὶ om. Mon. C. Pro
ἀποκτείνειν idem et Vind. BE.
Vat. H. Flor. ACTV. (signum
Flor. T. in Stallbaumii pr. per-
peram omissum eiusque loco ite-
rum Flor. A. significatus est.)
ἀποκτενεῖν, Ven. B. ἀποκτινύν-
ειν, editi ante Bekkerum et Iam-
blich. ed. pr. ἀποκτινύναι ex-
hibent. Pro ἀποκτινύναι in Lob.
Mon. B. Par. K. sec. Bip. et
Iambl. cod. Ciz. ἀποκτινύναι,
in Vind. F. Ang. B. ἀποκτεινῶ-
ναι, et pro ἂν in Vind. BE.
Vat. H. Flor. ACV. αὖ legitur.
Ceterum editi ante Bekkerum et
Iamblichii editiones alia persona-
rum distinctione utuntur et Glau-
coni ἀποκτινύναι ἂν σφ. tri-
buunt, cui Bekkerus secundum
Ven. B. Vind. B. Par. D. nil nisi

ἀποκτινύναι ἄν; Σφόδρα γ', ἔφη. Ταύτην τοίνυν, ἣν δ' ἔγω, τὴν εἰκόνα, ᾧ φίλε Γλαύκων, προσαπτεῖον ἅπαν
 B σαν τοῖς ἔμπροσθεν λεγομένοις, τὴν μὲν δι' ὄψεως φαινομένην ἔδραν τῆ τοῦ δεσμοωτηρίου οἰκίσει ἀφομοιοῦντα, τὸ δὲ τοῦ πυρός ἐν αὐτῇ φῶς τῆ τοῦ ἡλίου δυνάμει· τὴν δὲ ἄνω ἀνάβασιν καὶ θεῖον τῶν ἄνω τὴν εἰς τὸν νοητὸν τόπον τῆς ψυχῆς ἄνοδον τιθεῖς οὐχ ἀμαρτήσει τῆς γ' ἐμῆς ἐλπίδος, ἐπειδὴ ταύτης ἐπιθυμεῖς

Σφόδρα γ' assignavit. Etiam Lob. et Flor. U. ante σφόδρα mutatae personae indicem, Mon. B. Vind. (B)E. interrogandi signum, Mon. C. Flor. ACV. punctum habent, in Vind. F. vero ante καὶ et post ἀποκτινύναι punctum, ante σφόδρα comma positum est. Bekkeri distributionem secuti sunt Astius in tert. et Stallbaumius, sed locum corruptum putant. Scilicet non apparet, quo infinitivus ἀποκτινύναι referendus sit. Nam Ficini interpretationi diciturque nunquam ad supera contendendum esse, et eum, qui solvere tentet et sursum ducere, si deprehendatur, protinus occidendum? Tota haec imago etc. quum interpositorum εἴ πως δύναιτο sententia narrantis haud dubie multo, quam istorum ipsorum orationi convenientior, tum linguae ratio λέγοιτο ἄν περὶ αὐτοῦ ἀποκτινύναι ἄν illo sensu dici nequaquam patientis repugnat. Sed si pro verbis ἄρ' οὐ γέλωτ' ἄν παράσχοι καὶ λέγοιτο ἄν Socrates οὐκ οἶει γέλωτ' ἄν αὐτὸν παρασχεῖν καὶ λέγεσθαι ἄν dixisset, infinitivus ille salva perspicuitate subiecti significatione careret, et quia λέγεσθαι ἄν idem, quod ἐκείνους ἄν εἰπεῖν foret, hoc ipsum ἐκείνους nullo negotio subaudiretur. Hac igitur explicatione utendum exitumque orationis non ab eo, quo usa est, ingressu, sed ab altero illo, quo uti pariter potuisset, repetendum censeo. Nexus autem horum extremorum et antecedentium per anacoluthon non tollitur. Itaque comma post

ἄνω λέγειν, quod Bekkerus et sequentes in signum interrogationis mutarunt, restitui. Non multo aliter de h. l. sensisse videtur Bernhardt synt. p. 368. hunc infinitivum *parentheticum* nominans similemque statuens ei, quo Herodotus L. III. c. 110. extr. et Plato Phaedon. p. 96. B. in verbis supra ad p. 515. D. adscriptis usi sint, *im leichten Absprung von dem Indikativ und Optativ*, et mutationis causam in ellipsi *notionis cuiusdam subiectivae*, qualem verbum λέγω vel ἡγοῦμαι contineat, positam existimans: nisi forte supplementum illud extrinsecus, quemadmodum in dictionibus εἰς Αἶδον, ὁ Ἀρίστωνος et similibus, adsciscendum statuit.

Σφόδρα γ', ἔφη] σφόδρ' ἔφη Par. K. sec. Bip. σφόδρα ἔφη Mon. B. Par. K. sec. Bekk. σφόδρα γε Iambl. (om. Fic.)

Ταύτην — δυνάμει B.] laudat Porphyrius de antro Nymph. p. 255.

ἣν δ' ἔγω] om. Iambl. Porph. ᾧ φίλε Γλαύκων] om. Iambl.

ἅπασαν] ἅπασιν Vind. F. Ang. B. et, sup. σαν, Lob. ἅπασιν Flor. RT.

τοῖς ἔμπροσθεν] τοῖς ἔμπροσθε Vind. F. Flor. V. Cf. supra p. 514. B. 1. et Vol. I. p. 125, b. vers. 21. ὡς ἀληθῶς τοῖς Iambl.

λεγομένοις,] εἰρημένοις, in m. B a m. pr. λεγο, Mon. C. λεγομένοις: Vind. E. λεγομένοις. Ald. Bas. ab. Steph.

ἀκούειν· θεὸς δὲ που οἶδεν, εἰ ἀληθῆς οὐσα τυγχάνει.
τὰ δ' οὖν ἐμοὶ φαινόμενα οὕτω φαίνεται, ἐν τῷ γνω-
στῷ τελευταία ἢ τοῦ ἀγαθοῦ ἰδέα καὶ μόγις ὁρᾶσθαι,
ὄφθαισα δὲ συλλογιστέα εἶναι, ὡς ἄρα πᾶσι πάντων C
αὕτη ὀρθῶν τε καὶ καλῶν αἰτία, ἐν τε ὀρατῷ φῶς καὶ
τὸν τούτου κύριον τεκοῦσα ἐν τε νοητῷ αὕτη κυρία
ἀλήθειαν καὶ νοῦν παρασχομένη, καὶ ὅτι δεῖ ταύτην
ἰδεῖν τὸν μέλλοντα ἐμφρόνως πράξειν ἢ ἰδίᾳ ἢ δημοσίᾳ.

δεσμοτηρίου] δεσμοτηρίου cum
ω super o Vind. E.

ἀφομοιοῦντα] ἀφομοιοῦντας
Porph.

τῆς ψυχῆς] om. Vind. E. Vat.
H. Flor. AC. et a m. pr. Ven. B.

ἀμαρτήσῃ] Ita Par. AD. et
sup. ση, K. Vind. F. Ven. C.
Aug. B. Vat. H. Flor. ACRTV.
Iambl. cod. Ciz. et ed. pr. ὀμαρ-
τήσῃ Iambl. cod. Paris. ἀμαρτή-
ση Vind. B. Mon. BC. Flor. U.
ἀμαρτήσεις reliqui codices et
editiones ante Bekkerum, ex qui-
bus Kiesslingius idem Iamblichio
impertiendum putavit.

τῆς γ' ἐμῆς] τῆς γε ἐμῆς Lob.
τῆς ἐμῆς Vind. E. τῆς σ' ἐμῆς,
e corr. τῆς ἐμῆς, Mon. B. τῆς
ἀληθείας, αὕτη (αὕτη ed. Kiessl.)
δὲ που οὕτω φαίνεται etc. Iambl.
omissis ἐλπίδος — φαινόμενα.

ἐπειδὴ] ἐπεὶ Par. K.

ἐπιθυμεῖς] ἐπιθυμεῖ idem sec.
Bip. ἐπηθυμεῖς Ald.

θεός] Ad h. l. Mon. B. in m.
a m. pr. scripta haec habet: κα-
λὸς λέγεις. ὁ θεὸς πάντα ἤδεν.
ἀλλ' οὐ δίκνησι τὰ ψευδεῖ καὶ τὰ
ἀλιθεῖ, ὅπια· et in ima pagina
haec, quibus boni quae sequitur
descriptio carpi videtur: ὁμοῦ δὲ
πάντα ἐν τόδε τὸ μέρι ὧ γενναίε
συνίθρισας. ποιητικὴν καὶ ριτω-
ρικὴν, καὶ σοφιστικὴν. ὅστε δίξε
ἀναγκαζόμενος, τὴν ἀκρίβησαν
τῆς θανατοπιῆας.

ἀληθῆς] ἀληθῆς Mon. C.

τυγχάνει] τυγχάνοι idem et
Vind. B.

τὰ δ' οὖν] ταδοῦν Vind. F.

φαίνεται,] Editiones ante Bek-
kerum pro commate colon vel
punctum habent, quorum prius
ferri potest, quia οὕτω partim
ad sequentia pertinet. Magis vero
ad antecedentia referendum et
quod sequitur pro appositione ha-
bendum, cui comma aptius vide-
tur. Cf. p. 528. A.

τελευταία] τελευταῖα Vind. EF.
Bas. ab. τελευταίως Iambl. —
Proclus in Civ. p. 433: ὅτι δὲ
καὶ πάλιν δαιμονίας εἴρηται τε-
λευταίαν ἐν τῷ γνωστῷ τὴν ἀγα-
θοῦ ἰδέαν ὁρᾶσθαι καὶ μόγις
(καὶ γὰρ τοῦτο προσέθηκεν) δή-
λον ἂν γένοιτο νοήσασαι, διότι
etc.

ἰδέα] εἰδέα Vind. F.

αὕτη] αὕτη Lob. Vind. F. C
Par. D. Ang. B. Vat. M. (non
Mon. B. quem Bekkerus quartum
addit.)

ὀρατῷ] τῷ ὀρ. Iambl. cod. Ciz.
et ed. Kiessl.

τεκοῦσα] τεκοῦσα. Ald. Bas.
ab. τεκοῦσα. Steph.

νοητῷ] τῷ νο. (Ven. B. Flor.
ACRTUV.) Iambl. ed. pr. et
Kiessl. Ald. et reliquae ante Bek-
kerum nec non Stallbaumii pr.

αὕτη] Ita Lob. Vind. F. Mon.
B. Vat. B. Par. DK. sec. Bekk.
Ang. B. Flor. U. αὕτη Ven. C.
αὕτη reliqui codices cum Iambl.
et editis ante Bekkerum.

παρασχομένη] παρεχομένη Iam-
blich. cod. Ciz. et ed. Kiessl.

δεῖ] om. Iambl. cod. Ciz.

δημοσίᾳ] δημοσίους idem.

Ξυνοίομαι, ἔφη, καὶ ἐγὼ, ὅν γε δὴ τρόπον δύναμαι.
 Ἴδι τοίνυν, ἦν δ' ἐγὼ, καὶ τόδε ξυνοιήθητι καὶ μὴ
 θαυμάσης, ὅτι οἱ ἐνταῦθα ἐλθόντες οὐκ ἐθέλουσι τὰ
 τῶν ἀνθρώπων πράττειν, ἀλλ' ἄνω ἀεὶ ἐπείγονται
 D αὐτῶν αἱ ψυχαὶ διατρίβειν· εἰκὸς γάρ που οὕτως, εἴπερ
 αὖ κατὰ τὴν προειρημένην εἰκόνα τοῦτ' ἔχει. Εἰκὸς
 μέντοι, ἔφη. Τί δέ; τόδε οἶε τι θαυμαστὸν, εἰ ἀπὸ
 θείων, ἦν δ' ἐγὼ, θεωριῶν ἐπὶ τὰ ἀνθρώπειά τις ἐλ-
 θὼν κακὰ ἀσχημονεῖ τε καὶ φαίνεται σφόδρα γελοῖος
 ἔτι ἀμβλυώττων καὶ πρὶν ἱκανῶς συνήθης γενέσθαι τῷ

Ξυνοίομαι] Συνοίομαι Steph.
 Mon. C. Flor. U.

ἐγὼ ὅν] ἔπομαι ὅσον (ἐς ὅσον
 Flor. U.) κατ' ἐμόν Mon. B. Flor.
 U.

τοίνυν] om. Lob. Vat. BM.
 δὴ τοίνυν Vind. EF. Ven. B.
 Ang. B. Flor. CRT. editi ante
 Bekkerum.

ἦν δ' ἐγὼ] post τόδε Vind. F.
 Ang. B.

τόδε] τὸ Vind. E.

οἶ] εἰ Vat. B. om. Vind. EF.
 Ang. B. Vat. H. Flor. ACR.

ἀεὶ ἐπείγονται αὐτῶν] αὖ. ἐπ.
 ἀεὶ Flor. . . . In Vind. E. Mon.
 C. αὐτῶν post αἱ ψυχαὶ legitur.

D διατρίβειν] ἀεὶ δ. Vind. E.

εἰκὸς γάρ etc. — ἔχει.] om.
 Fic.

αὖ] om. Vat. M.

εἰκόνα] εἰκόνα καὶ Vind. E.

τοῦτ'] Ita Par. A. Vind. BEF.
 Mon. C. Ang. B. Vat. H. Flor.
 ACRV. Bekkerus. ταῦτ' reliqui
 codices et editi.

ἔφη.] ἔφη; Stallb. sec.

τόδε οἶε τι] τὸ δέοι ἢ τί Vind.
 F. In Vind. E. Mon. B. non ante,
 sed post τόδε interpungitur. Si-
 militer Ficinus: Quid autem hoc?
 mirandum putas etc.

ἀπὸ θείων] ἀποθ. Vind. E.

τὰ ἀνθρώπειά] τὰνθρώπειά
 Vind. BF. Mon. C. Ang. B. τὰ
 ἀνθρώπινά Vind. E.

ἀσχημονεῖ] ἀσχημονεῖν Lob.

γελοῖος] γελοῖος Ven. B. Vat.
 H. Flor. V.

ἔτι ἀμβλυώττων] ἐπαμβλυώτ-
 των Vind. F. Ang. B. Flor. R.
 Stephanus signum interrogandi
 adiecit.

σκότῳ] σκόπῳ Mon. C. ante
 corr.~

ὑπὸ τῶν αὐτῆν] Ita Mon. B. E
 videtur a m. pr. scriptum ha-
 buisse, sed τῶν in τὴν corre-
 ctum et in m. ab eadem manu
 ὑπὸ τὴν αὐτῆν appositum est.
 Post αὐτῆν Lob. Vat. M. ἐκείνην
 addunt.

μὴ πάποτε] μὴπω ποτ' Vind.
 F. μὴπόποτ' Ang. B. μὴποτε
 Lob. Vat. M. Flor. T. et ante
 corr. Vind. E.

ιδόντων] εἰδόντων Vind. F.
 Ang. B. Flor. R.

Οὐδ' ὁπωστιοῦν θαυμαστὸν]
 μὴδ' ὁπωστιοῦν; οὐ θαυμαστὸν
 Mon. B. Flor. U. sine interpun-
 ctione post ἰδόντων. μὴδ' etiam
 Par. DK. pro οὐδ' habent. In
 Vind. EF. ὁπωστιοῦν scriptum.

ἔφη] ante θαυμαστὸν Vind. F.
 Ang. B.

γε] om. Lob. Vat. BM. Par.
 K.

παρόντι σκότῳ ἀναγκαζόμενος ἐν δικαστηρίοις ἢ ἄλλοθὶ πον ἀγωνίζεσθαι περὶ τῶν τοῦ δικαίου σκιῶν ἢ ἀγαλμάτων ὧν αἱ σκιαί, καὶ διαμιλλᾶσθαι περὶ τούτου, ὅπη ποτὲ ὑπολαμβάνεται ταῦτα ὑπὸ τῶν αὐτὴν δικαιοσύνην E μὴ πώποτε ἰδόντων; Οὐδ' ὀπωστιοῦν θαυμαστὸν, ἔφη. Ἄλλ' εἰ νοῦν γε ἔχοι τις, ἦν δ' ἐγὼ, μεμνητ' ἄν, ὅτι 518 διτταὶ καὶ ἀπὸ διττῶν γίνονται ἐπιταράξεις ὄμμασιν, ἔκ τε φωτὸς εἰς σκότος μεθισταμένων καὶ ἔκ σκότους εἰς φῶς. ταῦτά δὲ ταῦτα νομίσας γίνεσθαι καὶ περὶ ψυχὴν, ὁπότε ἴδοι θορυβουμένην τινὰ καὶ ἀδυνατοῦσάν

ἔχοι] ἔχοι Vind. E. ἔχει Vind. F. Mon. B. Par. K. Ang. B. Flor. RT. ἔφη cum ζ super φ Par. D.

518 ἐγὼ,] οὐ addunt Lob. Vat. M.

μεμνητ'] μέμνητ' Lob. Mon. B. Vat. B. (hic cum οἱ super η) HM. Ven. C. Par. DK. secundum Bekk. Bas. b. μέμνοιτ' Vind. E. Flor. T. μεμοῖτ' Ven. B. Mon. C. et corr. in οἱ Vind. B. (ante corr. erat in hoc quoque proparoxytonon.) μέμνημαι, omisso ἄν, Vind. F. Ang. B. μεμνητ' Ald. μεμνητ' Bas. a. μέμνητ' Ast. tert. et Stallbaumius rationi a Buttmanno gramm. I. p. 442. excogitatae obsecutus. Cui quum auctor ipse ib. II. p. 422. ab Hermannō monitus diffidere coeperit, in re dubia grammaticorum a Dobreo ad Aristoph. Plut. 991. citatorum praeceptum et codicis Par. A. auctoritatem cum Bekkero sequi et Stephanianam scripturam servare maluit. Quamquam de Par. A. dubitatio quaedam oriri ex eo potest, quod Mon. B. qui clare μέμνητ' exhibet, mentionem Bekkerus non magis, quam illius iniecit, et quod idem ille Par. A. Leg. L. V. p. 731. C. 742. E. VI. 776. B. XI. 931. E. optativum (nam is ubique requiritur) perfecti κέντημαι ita ut reliqui κέντητο facit. Neque nostro loco Florentinos quinque, de quibus Stallbaumius tacet, cum Stephano consentire credo. Sed grammati-

corum consensus rationi certe non repugnans in hac re plus valet.

διτταὶ] διττὰ Ald. Bas. ab.

ἀπὸ] ὑπὸ Vind. F. Ang. B.

γίνονται] γίνονται Mon. C. γίνουιτ' ἄν Lob. Vat. BM. (Par. K. sec. Bip. Flor. U.) cum editionibus ante Bekkerum.

ἐπιταράξεις] Pollux II. 65: νόσημα δὲ ὀφθαλμῶν, ὀφθαλμία. ἐπιταράξεις ὀμμάτων, παρὰ Πλάτωνι γλαμᾶν, καὶ λημᾶν. In quibus verba παρὰ Πλάτωνι ad omnia quatuor referenda videntur.

ἔκ τε] ἔκ γε Ald. Bas. a. Steph.

μεθισταμένων] μεθισταμένο Ven. B.

ἔκ] ἐ, adscripto in m. a m. pr. ἐκ, Mon. B.

σκότους] σκότον (Par. K. sec. Bip.) Ald. etc. ante Bekkerum.

ταῦτά δὲ ταῦτα] Ita Par. AK. sec. Bekk. Vind. E. et corr. B. Mon. BC. Ven. B. Ang. B. Vat. M. Flor. ACRTV. ταῦτα δὲ ταῦτα Lob. Vind. F. et ante corr. B. Ven. C. Vat. BH. ταῦτα δὲ ταῦτά (Par. D. Flor. U.) editi ante Astii sec.

νομίσας] νομίσας τις Lob. Par. DK. Mon. B. Vat. M. Flor. U. et a m. s. Ven. B. cum editis ante Astii sec.

ὁπότε ἴδοι] ὁπὸτ' εἶδοι Vind. F.

τι καθορῶν, οὐκ ἂν ἀλογίστως γελῶ, ἀλλ' ἐπισκοποῖ
 ἂν, πότερον ἐκ φανότερου βίου ἤκουσα ὑπὸ ἀηθείας
 B ἐσκότῳται, ἢ ἐξ ἀμαθίας πλείονος εἰς φανότερον ἰοῦσα
 ὑπὸ λαμπροτέρου μαρμαρυγῆς ἐμπέλησται, καὶ οὕτω
 δὴ τὴν μὲν εὐδαιμονίσειεν ἂν τοῦ πάθους τε καὶ βίου,
 τὴν δὲ ἐλεήσειε, καὶ εἰ γελῶν ἐπ' αὐτῇ βούλοιο, ἦττον
 ἂν καταγέλαστος ὁ γέλωσ αὐτῶ εἶη, ἢ ὁ ἐπὶ τῇ ἄνωθεν
 ἐκ φωτὸς ἠκούσῃ. Καὶ μάλα, ἔφη, μετρίως λέγεις.
 Δεῖ δὴ, εἶπον, ἡμᾶς τοιόνδε νομίσαι περὶ αὐτῶν, εἰ 482
 ταῦτα ἀληθῆ· τὴν παιδείαν οὐχ οἶαν τινὲς ἐπαγγελλό-
 μενοὶ φασιν εἶναι, τοιαύτην καὶ εἶναι. φασὶ δέ που οὐκ

ἂν ἀλογίστως] ἀναλογίστως
 Vind. BF.

γελῶ] Ita Par. A. Vind. BF.
 Mon. C. Vat. H. et a m. pr.
 Ven. C. om. Flor. AC. γελῶν
 reliqui codices (addito ἂν Vind.
 E.) et editi. Cf. Vol. I. p. 366, b.

ἐπισκοποῖ] ἐπισκοποῖη Vat.
 BM. Ven. B. Vind. E. (hic omisso
 ἂν) Flor. T. Stallbaumius.

φανότερον] Ita Par. ADK.
 sec. Bekk. Lob. Vat. BM. Ven.
 C. a m. pr. Ang. B. Flor. T.
 Ald. Bas. ab. φανερωτέρου Vind.
 B. Mon. C. Ven. B. Vat. H. φα-
 νερωτάτου Vind. E. φανωτέρου
 Mon. B. Vind. F. (Flor. ACRUV.)
 Steph. Ast. pr. sec.

ἤκουσα] ἤκ. Lob. Vind. EF.

ἀηθείας] Ita Par. A. Vind. BF.
 Mon. C. Ven. B. et corr. C.
 Ang. B. Vat. H. Flor. ACRY.
 ἀληθείας Lob. Vind. E. Vat. BM.
 Flor. T. et a m. pr. Ven. C.
 ἀμαθίας Ald. Bas. a. ἀμαθίας
 Mon. B. (addito hic commate.)
 Par. K. et corr. D. Flor. U. item
 corr. et Steph. Ast. pr.

ἐξ ἀμαθίας] ἐξάμ. Vind. F.
 ἐξ ἀμαθίας Lob. Vind. E.

φανότερον] φανερωτέρου Vind.
 EF. Ven. B. Ang. B. Bas. b. Ast.
 pr. φανώτερον Mon. BC. (Flor.
 RU.) Steph. Ast. sec. φανότερον
 cum reliquis Par. K. sec. Bekk.

B ἰοῦσα] ἰοῦσαν Vat. H.

λαμπροτέρου] Stallbaumius im-
 perite pro feminino habet. Hunc
 locum expressit Celsus apud Ori-

genem L. VI. p. 321. φάσκων,
 οὓς ἂν τις εἰς λαμπρὸν φῶς ἐκ
 σκότους προαγάγῃ, τούτους μὴ
 δυναμένους ἀντέχειν ταῖς μαρ-
 μαρυγαῖς κολάζεσθαι τὴν ὄψιν
 καὶ βλάπτεσθαι καὶ νομίζειν πη-
 ροῦσθαι.

εὐδαιμονίσειεν ἂν] εὐδαιμονή-
 σειεν ἂν Vind. BF. Mon. C. Ven.
 B. Vat. H. εὐδαιμονήσεις Lob.
 Etiam Vat. BM. ἂν omittunt.

τε] om. Ven. B. Par. K.

δὲ] δ' Vind. F. Ang. B.

ἐλεήσει] Ita Lob. Vind. BEF.
 Mon. BC. Vulgo tacentibus omni-
 bus ἐλεήσειεν.

ἐπ' αὐτῇ] ἐπαντῇ Vind. E.

μάλα] μάλ' Vind. F. Ang. B.
 Flor. T.

Δεῖ δὴ — τέτραπται. 519. B.]
 excerpit Iamblichus προτροπεπ.
 cap. 16. p. 241. sqq. Kiessl. ini-
 tio hunc in modum reficito: Ἐπι-
 τοίνυν, εἰ ταῦτα ἀληθῆ, δεῖ
 νοῆσαι περὶ αὐτῶν τοιόνδε τι·
 τὴν παιδείαν etc. νοῆσαι pro νο-
 μίσαι, superscripto tamen a m.
 pr. vulgato, etiam Flor. T. ex-
 hibet.

ταῦτα] ταῦτ' Vind. BE. Mon.
 C. Vat. H.

ἀληθῆ·] Astius, Bekkerus et
 Stallbaumius pro colo comma po-
 nentes incertum relinquunt, utrum
 verba εἰ ταῦτα ἀληθῆ ad sequen-
 tia pertineant, an ad antecedentia.

παιδείαν] παιδίαν Mon. C.

ἐνούσης ἐν τῇ ψυχῇ ἐπιστήμης σφεῖς ἐντιθέσθαι, οἷον C
 τυφλοῖς ὀφθαλμοῖς ὄψιν ἐντιθέσθαι. Φασὶ γὰρ οὖν,
 ἔφη. Ὁ δὲ γε νῦν λόγος, ἦν δ' ἐγὼ, σημαίνει ταύτην
 τὴν ἐνούσαν ἐκάστων δύνάμιν ἐν τῇ ψυχῇ καὶ τὸ ὄργα-
 νον, ᾧ καταμανθάνει ἕκαστος, οἷον εἰ ὄμμα μὴ δυνα-
 τὸν ἦν ἄλλως, ἢ ξὺν ὄλῳ τῷ σώματι στρέφειν πρὸς τὸ
 φανὸν ἐκ τοῦ σκοτώδους, οὕτω ξὺν ὄλῳ τῇ ψυχῇ ἐκ
 τοῦ γιγνομένου περιοικτέον εἶναι, ἕως ἂν εἰς τὸ ὄν καὶ
 τοῦ ὄντος τὸ φανότατον δυνατὴ γένηται ἀνασχέσθαι
 θεωμένη· τοῦτο δ' εἶναι φάμεν τὰ γὰρ. ἦ γὰρ; Ναί. D
 Τούτου τοίνυν, ἦν δ' ἐγὼ, αὐτοῦ τέχνη ἂν εἴη, τῆς

παιδείαν, Steph. Bekkerus et Stallbaumius.

οἷαν τινὲς] οἷον τινες Iambl. ed. pr. et cod. Ciz. οἰάντινες Ald. οἰάν τινες Bas. ab. Astius ante οἷαν incisionem fecit.

ἐπαγγελλόμενοι] ἀπαγγελλόμενοι Ald. Bas. a.

C σφεῖς] σφᾶς Vind. E. σφεῖ Vind. F. om. Iambl.

ἐντιθέσθαι] ἐντιθέσθαι Mon. B. Flor. U.

Φασὶ γὰρ οὖν, ἔφη.] om. Iambl. item proxima sequentia ἦν δ' ἐγὼ, in quibus Mon. C. pro δ' ante corr. δὲ habebat.

ἐνούσαν] ἐνούσαν Vind. E.

ἐκάστων] ἐκάστω Iambl. Ast. tert. Cf. p. 527. D: ὅτι ἐν τούτοις τοῖς μαθηματικῶν ἐκάστων ὄργανόν τι ψυχῆς ἐκασταίρεται. Phaedon. p. 117. A: ἕως ἂν σου βάρος ἐν τοῖς σκέλεσι γένηται. Symp. p. 215. E: οὐδ' ἐτεθορύβητό μου ἡ ψυχὴ. quibus locis datus naeque commodus erat, genitivus autem non pro eo positus aut eius vi praeditus videri debet, quemadmodum Stallbaumio visus est. Cf. p. 538. D.

ᾧ] ὄ Vind. BF. Mon. C. Vat. H. Flor. ACR. Iambl. cod. Ciz. et ed. pr.

οἷον εἰ] οἷον εἰ Lob. Vind. F. Vat. M. οἷον εἰ Vind. E.

μὴ δυνατὸν ἦν] εἶναι μὴ δυν. Lob. Vat. M. εἶναι μὴ δυν. ἦν Bas. b.

ἄλλως] ἄλλω Vind. F. Ang. B. Flor. . . . (R. opinor.)

ξὺν ὄλῳ] ξυνόλω Vind. F. Ang. B.

φανὸν] φαινὸν Iambl.

ξὺν ὄλῳ] ξυνόλω Vind. F.

ὄντος τὸ] τὸ om. Iambl. cod. Ciz.

φανότατον] Ita Lob. Vind. BE. Iambl. cod. Ciz. et ed. pr. Ald. Bas. ab. φανώτατον Mon. BC. Vind. F. Iambl. ed. Kiessl. Steph. Ast. pr. sec. Bekkerus et Stallbaumius hoc tantum demonstrant, φανώτατον vulgatum esse, de codicibus tacent, Stallbaumius forsitan recte, Bekkerus haud dubie perperam.

γένηται] γένοιται Mon. C.

ἀνασχέσθαι θεωμένη] ἀνοσχέσθαι θ. Iambl. cod. Ciz. speculando transcendere Fic.

τούτου δ'] τούτ' Vind. BE.

Mon. C. Flor. ACR. Etiam Vat.

H. δ' omittit.

ἦ γὰρ; Ναί.] om. Iambl. Pro

ἦ Vind. F. ἦ habet. Aldus, Ste-

phanus et Astius in pr. et sec.

H dederunt.

Τούτου] Τοῦτο editiones ante Astium (Ald. τοῦτο) et fortasse Par. A. Vat. M. quos quidem Bekkerus in eis, secundum quos τούτου scripserit, non refert. Sed non magis in eis refert Mon. B. qui tamen τούτου exhibet, quae necessaria reliquorum omnium et Iamblichii lectio est.

ἦν δ' ἐγὼ] om. Iambl.

περιαγωγῆς, τίνα τρόπον ὡς ῥᾶστί τε καὶ ἀνυσιμάτατα μεταστραφήσεται, οὐ τοῦ ἐμποιῆσαι αὐτῷ τὸ ὄραν, ἀλλ' ὡς ἔχοντι μὲν αὐτὸ, οὐκ ὀρθῶς δὲ τετραμμένῳ οὐδὲ βλέποντι οἱ ἔδει, τοῦτο διαμηχανήσασθαι. Ἔοικε γὰρ, ἔφη. Αἱ μὲν τοίνυν ἄλλαι ἀρεταὶ καλούμεναι ψυχῆς κινδυνεύουσιν ἐγγύς τι εἶναι τῶν τοῦ σώματος· τῷ ὄντι γὰρ οὐκ ἐνοῦσαι πρότερον ὕστερον ἐμποιεῖσθαι ἔδει·

E τε καὶ ἀσκήσεσιν· ἡ δὲ τοῦ φρονεῖν παντὸς μᾶλλον θειοτέρου τινὸς τυγχάνει, ὡς ἔοικεν, οὐσα, ὃ τὴν μὲν δύναμιν οὐδέποτε ἀπόλλυσιν, ὑπὸ δὲ τῆς περιαγωγῆς

αὐτοῦ] *om.* Vat. H.

εἴη,] Comma scite apposuit Bekkerus. Artem non inferendae animo scientiae neque alius cuiuspiam rei, sed huius ipsius, quae modo commemorata sit, conversionis efficiendae esse Socrates docet.

περιαγωγῆς,] περὶ ἀγωγῆς. Iambl. ed. pr. περιαγωγῆς. Ald. Bas. ab.

τίνα τρόπον ὡς] Τίνα τρόπον, ὡς Ald. Τίνα τρόπον; Ὡς Bas. ab. τίνα τρόπον; ὡς Iambl. ed. pr. Προ τίνα Vind. F. τινὰ, Lob. τίνα habet.

οὐ τοῦ] αὐτοῦ Vind. E. Vat. H. Flor. AC.

αὐτῷ] αὐτὸ Vind. BE. Mon. C. Ven. B. Vat. H.

τὸ] *om.* Iambl. cod. Ciz.

αὐτῷ] αὐτὸν Par. D. αὐτῶ V. H.

τετραμμένῳ] τετραμμένος Iambl. cod. Ciz.

διαμηχανήσασθαι] δὴ μηχανήσασθαι Mon. C. Vind. B. Vat. H. Flor. ACV. Iambl. cod. Ciz. Ast. sec. tert. δεῖ μ. Vind. E. et a m. s. Par. A. Idem in Iamblichio requirebat Scaliger, recte improbante Kiesslingio. Cf. Leg. L. V. p. 746. C: τοῦτ' αὐτὸ διαμηχανᾶσθαι ὅπως ἂν γίνηται. Epist. VII. p. 348. A: ὃ δὲ διαμηχανώμενος, τίνα τρόπον ἀνασβήσοι με. quem locum Stephanus in thes. habet.

Ἔοικε γὰρ, ἔφη.] *om.* Iambl.

ἐγγύς τι] τι *om.* Mon. C.

τῷ ὄντι] τῶντι idem et Vind.

E. ὕστερον] *om.* Mon. B.

ἐμποιεῖσθαι] ἐμπεσεῖσθαι Vind. B. Mon. C.

τε] *om.* Vind. F. Mon. B. Par. K. Ang. B. Flor. RU. Iambl. cod. Ciz.

παντὸς μᾶλλον] μ. π. Lob. E. Vat. B. Flor. T. παντὸς Vat. M.

δύναμιν] διάνοιαν Vind. E.

χρησίμῳ τε] τε *om.* Par. AD. Ven. C. quod ob reliquorum et affinium dissensionem librariorum negligentiae imputandum videtur. Ceterum necessariam particulam non puto, sed aptam.

ἀρρηστον] ἀχριστον Vind. E.

γίνηται] γίν. Vind. B. Mon. 519 C.

ἐννεοῦσας] μὲν νεοῦσας Mon. C. ἐνεοῦσας Vind. F. ἐννεοῦσας Lob. ἐνεοῦσας Vat. M. Comma a Stephano, Bekkero et Stallbaumio additum delevi, quia genitivi, qui sequuntur, non minus a praecedente verbo, quam a nomine subsequente pendent.

πονηρῶν μὲν] μὲν π. Iambl. μὲν *om.* Par. K. sec. Bekk. πων: μὲν Ald.

δρομῷ] δρομῷ Mon. C.

βλέπει] βλέπειω Iambl. cod. Paris.

ταῦτα] πάντα (Ven. C.) Iambl. ed. pr. Ald. Bas. ab. Steph. Ast. (ea Fic.)

ἐφ' ᾧ] ἐφ' ᾧ Vind. F. ἐφ' ὃ Stallb. pr.

τέτραπται] τρέπεται Mon. C.

χρήσιμόν τε καὶ ὠφέλιμον καὶ ἄχρηστον αὖ καὶ βλαβε- 519
 ρὸν γίγνεται. ἢ οὐπω ἐννεονήκας τῶν λεγομένων πονη-
 ρῶν μὲν, σοφῶν δὲ, ὡς δριμύ μὲν βλέπει τὸ ψυχάριον
 καὶ ὀξέως διοραῖ ταῦτα, ἐφ' ἃ τέτραπται, ὡς οὐ φαύλην
 ἔχον τὴν ὄψιν, κακίᾳ δ' ἠναγκασμένον ὑπηρετεῖν, ὥστε
 ὄσῳ ἂν ὀξύτερον βλέπη, τοσοῦτω πλείω κακὰ ἐργασό-
 μενον; Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη. Τοῦτο μέντοι, ἣν δ' ἐγὼ,
 τὸ τῆς τοιαύτης φύσεως εἰ ἐκ παιδὸς εὐθύς κοπτόμενον
 περιεκόπη τὰ τῆς γενέσεως ξυγγενῆ, ὥσπερ μολυβδίδας, B
 αἰ δὴ ἐδωδαῖς τε καὶ τοιούτων ἠδουαῖς τε καὶ λιχνείαις

ὡς] ἄτε Mon. B. Flor. U.
 ἔχον] ἔχων Vind. F. et, sup.
 ο, Lob.

δ'] δὲ Vind. F. Iambl.
 ἠναγκασμένου] ἠναγκασμένη
 Iambl. cod. Ciz. ἠναγκασμένην
 cod. Paris.

ὑπηρετεῖν,] ὑπηρετεῖν; Steph.
 ὥστε] om. Ang. B. Flor. RT.
 Stallbaumius. Astio in tert. καὶ
 eius loco ponendum videtur. Sed
 satius fuerit participium ἐργασό-
 μενον, pro quo iidem libri, qui
 ὥστε omitunt, cum Ven. B. ἐρ-
 γάσεται, Ang. B. etiam praepo-
 sito variae lectionis indice ἄλλως,
 exhibent, vel verbi finiti pote-
 state praeditum statuere, qua
 ratione usus est Bernhardy synt.
 p. 471. vel coniunctioni ὥστε ita
 subiunctum habere, ut si pro ea
 καὶ οὕτως seu καὶ διὰ τοῦτο di-
 ctum esset. Cf. L. II. p. 362.
 D: ὥστε καὶ σὺ, εἴ τι ὄδε ἐλλεί-
 πει, ἐπάμνε. et Leg. L. VIII.
 p. 834. D: ὥστε ἔστω καὶ τοῦ-
 των παιδιᾶς χάρις ἔρις τε καὶ
 ἀγωνία. quibus locis imperativus
 a coniunctionis natura certe haud
 minus alienus eodem modo expli-
 candus videtur.

Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη.] om.
 Iambl. πᾶν μὲν etc. Lob. Vat. M.
 μέντοι] bis deinceps scriptum
 in Vind. E.

ἣν δ' ἐγὼ] om. Iambl.

κοπτόμενον] σιοπτόμενον Vind.
 F. Iambl. cod. Ciz. περικοπτό-
 μενον Vind. E.

περιεκόπη] περιεκόπει Iambl.
 cod. Ciz.

τὰ] τὰς Vind. EF. Mon. B.
 Par. DK. Flor. ACU. Ven. C. a
 m. s. et Iambl.

ξυγγενῆ] ξυγγενεῖς non solum
 illi codices, qui τὰς habent, (Ven.
 C. sine correctione) sed etiam
 Vind. B. Mon. C. Vat. H. et
 Flor. R. ξυγγενῆς Ang. B. ξυγ-
 γενείας Iambl. Comma Stallbau-
 mius in sec. nullum addens verba
 sequentia ὥσπερ μολυβδίδας ut
 artius cum his, quam cum verbo
 περιεκόπη coniuncta, videantur,
 fecit; quod si verum putaret, τὰς
 ξυγγενεῖς praeferre debebat. At-
 que id ipsa Schleiermacherus
 dubitabat an praestaret. Mihi
 Plato, si τὰς scripsisset et iam
 hic μολυβδίδας in animo habuis-
 set, non ξυγγενεῖς, sed aliud
 massae plumbeae magis conve-
 niens adiectivum positurus fuisse
 videtur.

μολυβδίδας] μολυβδίνας Flor.
 AC. μολιβδίδας Mon. B. Vat. B.
 ut est apud Origenem adv. Cels.
 L. VII. p. 334: βαρουμενή (ψυ-
 χή) ὑπὸ τῶν τῆς κακίας μολιβδί-
 δων. et in uno Clementis Al. co-
 dice Strom. L. III. p. 570. haec
 imitati: διὰ ταῦτα οὐδὲ καθά-
 ραν ἀπολύουσιν τὴν ψυχὴν, ἀλλ'
 ὥσπερ μολυβδίδας τὰς ἐπιθυμίας
 μεθ' ἐαυτῆς φερομένην.

ἐδωδαῖς] αιδωδαῖς Vind. F. B
 τοιούτων] τῶν τοιούτων Vind.
 EF. Ven. B. Ang. B. Flor. R.
 Iambl. ed. pr. et Kiessl. (non

προσφουεῖς γιγνόμεναι περὶ τὰ κάτω στρέφουσι τὴν τῆς ψυχῆς ὄψιν· ὧν εἰ ἀπαλλαγὴν περιεστρέφετο εἰς τὰ ἀληθῆ, καὶ ἐκεῖνα ἂν τὸ αὐτὸ τοῦτο τῶν αὐτῶν ἀνθρώπων ὀξύτατα ἑώρα, ὥσπερ καὶ ἐφ' ἃ νῦν τέτραπται. Εἰκόσ γ', ἔφη. Τί δέ; τόδε οὐκ εἰκόσ, ἦν δ' ἐγὼ, καὶ ἀνάγκη ἐκ τῶν προειρημένων, μήτε τοὺς ἀπαιδεύτους καὶ ἀληθείας ἀπίρους ἱκανῶς ἂν ποτε πόλιν ἐπιτρο-
C πεῦσαι, μήτε τοὺς ἐν παιδείᾳ ἑωμένους διατρίβειν διὰ τέλους, τοὺς μὲν, ὅτι σκοπὸν ἐν τῷ βίῳ οὐκ ἔχουσιν ἓνα, οὗ στοχαζομένους δεῖ ἅπαντα πράττειν, ἃ ἂν πράττωσιν ἰδίᾳ τε καὶ δημοσίᾳ, τοὺς δὲ, ὅτι ἐκόντες εἶναι οὐ πράξουσιν, ἠγούμενοι ἐν μακάρων νήσοις ζῶντες ἔτι

codd. Ciz. et Paris.) Ald. Bas. ab. Steph. (tacentibus Bip.) et Astius.

τε] om. Vat. B. Vind. E. λιχνείαις] λιχνίαις Vind. E. λιχνείαις Iambl. codd. Ciz. et Paris. λιχνίαις Mon. C.

γιγνόμεναι] γιν. Vind. E. τὰ] om. Par. A. Vind. BF.

Mon. C. Vat. H. Flor. ACV. Ven. C. et a m. pr. B. τὸ Lob. Vat. BM. Ang. B. Flor. RT. et a m. s. Ven. B. quod aequè bonum et a codicibus aequè firmum ac vulgatum τὰ videtur. Itaque incertum est, utrum genuinum sit. Nisi forte etiam περὶ in dubitationem vocare volumus.

εἰ] om. Lob. Vat. M.

περιεστρέφετο] περιεστρέφοιτο „ut videtur“ Par. D. περιεστρέφοιτο Mon. B. Flor. U.

τὰ ἀληθῆ] Ita Lob. Vind. BEF. Mon. BC. Flor. ACRTUV. Iambl. ed. Kiessl. ἀληθῆ Iambl. ed. pr. Ald. Bas. a. τὰληθῆ reliquae editiones, Bekkerō et Bipontinis tacentibus. Ceterum quod Stallbaumius in sec. „temerario consilio post εἰς τὰληθῆ interpunctionem in ceteris editionibus omissam esse“ queritur, de iis, quas contulit, hoc est, de Bekkeriana, Astii tertia et ipsius priori interpretandum est: reliquae omnes comma habent.

ἐκεῖνα] εἰ ἐκεῖνα Vind. F. Flor. AC. ἢ ἐκ. Ang. B.

ἑώρα, ὥσπερ] om. Iambl. codd. Ciz. et Paris. „Post ὀξύ in ms. nostro erat lacuna, quam proclive erat tollere ex Platone.“ Arcerius: ἑώρα ὦ. Ald.

καὶ] om. Ang. B. Flor. R. γ'] γε Lob. Vind. B. Mon. C. δέ] δαί Par. A. Stallb. sec. Cf. Vol. I. p. 155, b. In Vind. BE. non hic, sed post τόδε interpunctio est. Similiter Ficinus: Quid istud? nonne probabile etc. οὐκ εἰκόσ] Ita Mon. B. ante corr. οὐκείκόσ e corr.

ἐπιτροπεῦσαι] ἐπιτροπεύσει Vind. F. ἐπιτροπεύσειν Ang. B. Flor. R.

διὰ τέλους,] διατ. Vind. E. C διὰ τέλους. Ald. Bas. ab. διὰ τέλους; Steph. Ast. pr. sec.

σκοπὸν] σκοπῶν Vind. F. ἔχουσιν — δεῖ — πράξουσιν] ἔχουσι — δὴ — πράξουσιν idem. ζῶντες] ζῶντες τε Vind. BE. Ven. B.

ἔτι] om. Vind. F. ἀποκρίσθαι] ἀποκρίσθαι idem, ἀποκρίσθαι Ang. B. Cf. Polit. p. 284. E. Pro signo interrogandi editiones ante Bekkerum punctum habent.

ἔφη] λέγεις Vat. M. Ἡμέτερον] In Par. K. primis litteris ὄμ superscriptum. οἰμιστῶν,] Vulgo comma abest. ἀφικέσθαι — ἀνάβασιν D.] laudat Clemens Al. Strom. I. V.

ἀπωκίεσθαι; Ἀληθῆ, ἔφη. Ἡμέτερον δὴ ἔργον, ἦν δ' ἐγὼ, τῶν οἰκιστῶν, τὰς τε βελτίστας φύσεις ἀναγκάσαι ἀφικέσθαι πρὸς τὸ μάθημα, ὃ ἐν τῷ πρόσθεν ἔφαμεν εἶναι μέγιστον, ἰδεῖν τε τὸ ἀγαθὸν καὶ ἀναβῆναι ἐκείνην D τὴν ἀνάβασιν, καὶ ἐπειδὴν ἀναβάντες ἰκανῶς ἴδωσι, μὴ ἐπιτρέπειν αὐτοῖς ὃ νῦν ἐπιτρέπεται. Τὸ ποῖον δὴ; Τὸ αὐτοῦ, ἦν δ' ἐγὼ, καταμένειν καὶ μὴ ἐθέλειν πάλιν καταβαίνειν παρ' ἐκείνους τοὺς δεσμώτας μηδὲ μετέχειν τῶν παρ' ἐκείνοις πόνων τε καὶ τιμῶν, εἴτε φανλότεραι εἴτε σπουδαιότεραι. Ἐπειτ', ἔφη, ἀδικήσομεν αὐτοὺς καὶ ποιήσομεν χειρὸν ζῆν δυνατὸν αὐτοῖς ὃν ἄμεινον; Ἐπελάθου, ἦν δ' ἐγὼ, πάλιν, ᾧ φίλε, ὅτι νόμῳ οὐ E

p. 729. ex eoque Eusebius praep. ev. L. XIII. pag. 404. cum hac praefatione: εἰκότως τοίνυν καὶ (Eus. ὃ pro καὶ habet) Πλάτων ἐθίζει τὰς βελτίστας φύσεις. Pro ἀφικέσθαι Par. DK. Mon. B. Flor. U. ἐφικέσθαι praebent, et in Vind. B. ἀφι correctioni debetur.

πρόσθεν] Ita Par. ADK. sec. Bekk. Lob. Vind. BF. Mon. C. Vat. BM. Ven. C. Ang. B. Flor. RV. Clem. Euseb. ἔμπροσθεν reliqui codices cum Ald. Bas. ab. Steph. Ast. Stallb. pr.

τε] om. Euseb.

τὸ ἀγαθὸν] ἀγαθὸν Vat. H. τὰγαθὸν Clem. Euseb.

D δεσμώτας] δεσμώτας Ald. Bas. ab.

ἀδικήσομεν] ἀδικήσωμεν Vind. F. et, sup. o, Ang. B. Flor. R. αὐτοὺς] αὐτούς; Steph. In reliquis fere comma additum.

ποιήσομεν] ποιήσωμεν Vind. F. et, sup. o, Ang. B.

χειρὸν] χείρω Mon. C.

ζῆν] Ita h. l. Aldus, qui i illud plerumque omittit.

δυνατὸν αὐτοῖς ὃν ἄμεινον; Ἐπελάθου, ἦν δ' ἐγὼ, πάλιν, ᾧ φίλε, ὅτι νόμῳ οὐ τοῦτο μέλει] Horum loco Ven. C. a m. pr. nihil nisi δυνατὸν habebat, cui recens manus reliqua addidit. In Vat. B. Par. DK. Bekkerus δυνατὸν τούτου μέλει pro iis

scriptum idque in Par. D. in ἀλλ' οὐ τούτου ἦν δ' ἐγὼ correctione mutatum, hoc ipsum vero in Vat. M. (sine litura et a m. pr.) exaratum tradit. Sed Parisiensem K. δυνατὸν τοῦτο μέλει habere Biontini testantur, et Vaticano B. ac Parisiensi D. (ante corr.) ipse Bekkerus postea τοῦτο assignat. Lob. ἀλλ' οὐ τούτου, ἦν δ' ἐγὼ, μέλει habet. Singularis et ad lacunam explendam non omnino inepte excogitata est lectio Mon. B. haec: σὺ ἦν δ' ἐγὼ ζοικας ἐπιλελησθαι ὃ πολλάνις ἐν τοῖς ἔμπροσθεν ἔφαμεν, ὅτι ἀνδρὶ νομοθέτῃ οὐ δυνατὸν τοῦτο μέλει, quae eadem in Flor. U. sed in margine et a m. s. scripta exstat, addito ibidem proxime sequente ὅπως, quo certius inter ζῆν et ὅπως ista inserenda esse constaret. Neque vero difficile erat ex eis, quae Glauco respondet, sensum eorum, quae intercidisse apparebat, colligere, sed πάλιν divinando assequi ille non poterat, quia Glauco nondum oblitus illud erat, sed Adimantus initio libri quarti immemorem se consilii ad totius civitatis felicitatem necessario pertinentis exhibuerat, cuius oblivionis Socrates hic Glauconem arguens non ipse memoria lapsus, sed eadem libertate usus est, quam Vol. I. p. 170, b. et 182, b. demonstravimus. Hanc enim

τοῦτο μέλει, ὅπως ἔν τι γένος ἐν πόλει διαφερόντως εὖ
 πράξει, ἀλλ' ἐν ὅλη τῇ πόλει τοῦτο μηχανᾶται ἐγγενέ-
 σθαι ξυναρμόττων τοὺς πολλὰς παιδοὶ τε καὶ ἀνάγκη,
 ποιῶν μεταδιδόναι ἀλλήλοις τῆς ὠφελείας, ἣν ἂν ἕκαστοι
 520 τὸ κοινὸν δυνατοὶ ὦσιν ὠφελεῖν, καὶ αὐτὸς ἐμποιῶν
 τοιοῦτους ἀνδρας ἐν τῇ πόλει, οὐχ ἵνα ἀφίη τρέπεσθαι
 ὅπη ἕκαστος βούλεται, ἀλλ' ἵνα καταχρῆται αὐτὸς αὐτοῖς
 ἐπὶ τὸν ξύνδεσμον τῆς πόλεως. Ἀληθῆ, ἔφη· ἐπελαθό-
 μην γάρ. Σκέψαι τοίνυν, εἶπον, ὦ Γλαύκων, ὅτι οὐδ'

interpretationem alteri praefero, quam μέμνημαι illud Glauconis L. V. p. 466. A. commendare alicui possit, ut Socrates hoc dicat: *semel tu recordatus, iterum oblitus es.* Sed utramlibet adsciveris, πάλιν supra interpolatoris captum fuisse fateberis. πολλάκις vero obtrudere Platoni non debebat, quum re vera non amplius bis dictum in superioribus esset. Non magis feliciter ei in nomine δυνατὸν, quod ante τοῦτο μέλει superesse videbat, cum reliqua oratione construendo res cessit, neque in verborum μηχανᾶται, ξυναρμόττων et reliquorum subiecto coniectura eum non fefellit, ut paullo post apparebit.

ὄν ἄμεινον] Ita Par. A. Vind. F. Ang. B. Flor. R. et a m. s. Ven. C. ἄμεινον ὄν Vind. BE. Mon. C. Vat. H. Flor. ACTV. Stallb. pr. ἄμεινον Ven. B. editi ante Bekkerum; qua lectione non iterum uti debebat Matthiae gramm. p. 1112. ut omitti hoc participium posse doceret. Quamquam hoc ipsum recte statuere videtur.

E πάλιν] om. Fic.

νόμῳ] Ita Par. A. Vind. BEF. Mon. C. Ven. B. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTV. hoc est, omnes, qui integrum hunc locum exhibent. Nec aliter in supplemento Veneti C. scriptum est, et Ficinus quoque legi posuit. Itaque νομοθέτη, quod in omnibus editionibus exstat, nullam a librorum testi-

monio auctoritatem habet. At per se optimum est. Neque vero alterum ineptum. Cf. Tim. p. 24. B: τὸ δ' αὖ περὶ τῆς φρονήσεως ὁρᾶς πον τὸν νόμον τῆδε ὄσσην ἐπιμέλειαν ἐποίησατο εὐθύς κατ' ἀρχὰς περὶ τε τὸν νόμον ἅπαντα μέχρι μαντικῆς καὶ ἰατρικῆς πρὸς ὑγίειαν ἐκ τούτων θείων ὄντων εἰς τὰ ἀνθρώπινα ἀνευρών, ὅσα τε ἄλλα τούτοις ἔπεται μαθήματα, πάντα κτησάμενος. Simillima his nostro loco μέλει, μηχανᾶται, ξυναρμόττων, ποιῶν habemus: αὐτὸς ἐμποιῶν vero et ἵνα καταχρῆται αὐτὸς si quis iusto audacius de ipsa lege praedicari censeat, de legislatore dicta putet enallage facillima.

τοῦτο] Hoc quoque ob librorum auctoritatem in locum vulgati τούτου, quod tantum Lob. Ven. B. Vat. M. exhibent, substituendum putavi. Legitur in Par. A. Vind. BEF. Mon. C. Ven. C. (a m. s.) Ang. B. Vat. H. De Par. DK. Vat. B. supra dictum est. Nec non accedere videntur Flor. ACRTV. quibus Stallbaumius in pr. (in sec. neque hoc neque νόμῳ commemoratione dignum putavit.) τούτῳ tribuit. Cf. p. 538. C. et Timaei locus modo citatus, qui paullo ante illa haec habet: οἷς οὐδὲν ἄλλο πλὴν τὰ περὶ τὸν πόλεμον ὑπὸ τοῦ νόμου προσετέχθη μέλειν. Etiam Bernhardy synt. p. 150. τοῦτο h. l. recipiendum suspicabatur.

ἀδικήσομεν τοὺς παρ' ἡμῶν φιλοσόφους γιγνομένους, ἀλλὰ δίκαια πρὸς αὐτοὺς ἐροῦμεν προσαναγκάζοντες τῶν ἄλλων ἐπιμελεῖσθαι τε καὶ φυλάττειν. ἐροῦμεν γὰρ, ὅτι οἱ μὲν ἐν ταῖς ἄλλαις πόλεσι τοιοῦτοι γιγνόμενοι B εἰκότως οὐ μετέχουσι τῶν ἐν αὐταῖς πόλεων· αὐτόματοι γὰρ ἐμφύονται ἀκούσης τῆς ἐν ἐκάστη πολιτείας, δίκην δ' ἔχει τό γε αὐτοφυῆς μηδενὶ τροφήν ὀφείλον μηδ' ἐκτίνειν τῷ προθυμεῖσθαι τὰ τροφεῖα· ὑμᾶς δ' ἡμεῖς ὑμῶν τε αὐτοῖς τῆ τε ἄλλῃ πόλει ὥσπερ ἐν σμήνεσιν

μέλει] μέλλει Flor. ACRTV.

ἐν πόλει] post διαφερόντως Vind. B. Mon. C.

πράξι] πράξη Par. K. sec. Bekk. πράξη Mon. B. (tacente eodem) Ald. Bas. ab.

ἐγγενέσθαι] ἐπαινεῖσθαι Vind. F.

ξυναρμόττων] ξαρμόττων Vind. E. ξυναρμόττον Lob. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. Ald. Bas. ab.

ἀνάγκη,] In editis ante Bekkerum ante πειθοῖ interpungitur non sine concinnitatis detrimento.

ἕκαστοι] ἕκαστος Vind. E.

520 καὶ] om. Ang. B.

ἐμποιωῶν] ἐκποιῶν Ven. B.

τοιούτους] τοιαύτους Vind. E.

ἐν] om. idem.

ἀφίη] ἀφίη Bekkerus, Astius in tert. et Stallbaumius. Cf. ad L. V. p. 458. B. — Ficinus haec inde a verbis ἀλλ' ἐν ὅλη ita interpretatus est, ut quaedam aliter legisse videatur: sed ut tota civitas profecto ad hoc cives ipsos persuasione et impulsione conciliat, facitque ut mutuo sese adiuvant communemque pro viribus utilitatem colant. nempe lex civili coetu homines congregat, non ut permittat —.

τρέπεισθαι] τρέπεται Vind. F.

ὄπη]. ὄποι Lob. Vind. E. Vat. B.

βούλεται] βούληται editi ante Astii sec. tacentibus Bipontinis.

αὐτὸς] post αὐτοῖς Flor. T. αὐτοῖς Vind. E. ante corr.

ἐπὶ] ἐν ἧ Vind. F.

ξύνδεσμον] συν. Vind. E.

εἶπον] εἶπεν Vind. E. εἶπων Mon. B. a m. pr.

γιγνομένους] ante φιλοσόφους Par. D. ante corr. Ald. Bas. ab. Steph. Ast. In Bekkeri editione excidit, in comm. suo loco restitutum est.

ἐπιμελεῖσθαι τε] τε om. Mon. C.

γὰρ] δὲ Vat. M. Ald. Bas. a. Steph. Ast. pr. sec. tac. Bip.

μὲν] om. Mon. C.

αὐτόματοι] αὐτόματο Bas. a. B αὐτόματα Bas. b. Stephanus haec usque ad τροφεῖα parenthesis fecit.

τό γε] τό τε Lob. Vat. M.

ὀφείλον] ὀφείλειν Vind. B. Mon. C. Vat. H. ὀφείλειν Vind. E.

μηδ'] μηδὲ Vind. F.

ἐκτίνειν] ἐκτίνειν Vind. BEF. Mon. C. Flor. ACTV.

τῷ] τὸ Vind. F. τῷ ante corr. Vind. B. Mon. B. τῷ editi ante Bekkerum, quod Stephanus in supplemento annot. p. 79. in τῷ mutandum docuit.

τὰ] om. Vat. B.

δ' ἡμεῖς] δὲ ἡ. Vind. F.

ὑμῶν] ἡμῶν Vind. B. Mon. C. Ven. B. Flor. T.

ἡγεμόνας τε καὶ βασιλέας ἐγεννήσαμεν, ἄμεινόν τε καὶ
 C τελεώτερον ἐκείνων πεπαιδευμένους καὶ μᾶλλον δυνατοὺς
 ἀμφοτέρων μετέχειν. καταβατέον οὖν ἐν μέρει ἐκάστῳ
 εἰς τὴν τῶν ἄλλων ξυνοίκησιν καὶ συνεδιστέον τὰ σκο-
 τεχνὰ θεάσασθαι· ξυνεθιζόμενοι γὰρ μυρίῳ βέλτιον ὄψε-
 σθε τῶν ἐκεῖ καὶ γνώσεσθε ἐκάστα τὰ εἶδωλα ἅττα ἐστὶ
 καὶ ὦν, διὰ τὸ τἀληθῆ ἑωρακέναι καλῶν τε καὶ δικαίων
 καὶ ἀγαθῶν πέρι. καὶ οὕτως ὕπαρ ἡμῖν καὶ ὑμῖν ἡ πόλις
 οἰκῆσεται, ἀλλ' οὐκ ὄναρ, ὡς νῦν αἱ πολλαὶ ὑπὸ σκια-
 D μαχούντων τε πρὸς ἀλλήλους καὶ στασιαζόντων περὶ
 τοῦ ἄρχειν οἰκοῦνται, ὡς μεγάλου τινὸς ἀγαθοῦ ὄντος.
 τὸ δὲ που ἀληθὲς ᾧδ' ἔχει· ἐν πόλει ἧ ἥκιστα πρόθυ-
 μοι ἄρχειν οἱ μέλλοντες ἄρξειν, ταύτην ἄριστα καὶ ἀστα-

ἡγεμόνας] ἡγεμόνος editio Bekkeri.

C ἐκάστῳ] ἐκαστον Vind. EF. (Ven. B. Ang. B. Flor. ACR.) Ald. Bas. ab. Steph. Ast. sec. tert. Stallb. pr. quos sequitur Matthiae gramun. p. 840. invitis non linguae legibus, sed codicibus.

ξυνοίκησιν] οἰκήσιν Vind. F. Ang. B. Flor. R.

συνεδιστέον] ξυν. Flor. T. et septem illi, qui supra ἐκαστον, et Astius, Bekkerus, Stallbaumius. Cf. p. 530. A: συστήσασθαι, οὕτω ξυνεστάναι.

θεάσασθαι] θεάσθαι Vind. E. ξυνεθιζόμενοι] συν. Vind. F.

μυρίῳ] μυρίων Ang. B. Flor. R.

βέλτιον] βελτίονι Lob. Vat. BM. βέλτιόν τε Vind. EF. Ven. B. Ang. B. Flor. CR. cum editis ante Astii sec. Etiam Par. K. de quo Bekkerus tacet, Bipontinis testibus τε omittit.

ὄψεσθε] ὄψεσθαι Vat. H. Idem Vind. B. ante corr. videtur habuisse. ἄψεσθαι Ang. B. Flor. R. et ante corr. Vind. F. ἄψεσθε idem correctus ab eadem manu.

γνώσεσθε] γνώσεσθαι Ang. B. et, sup. ε, Vind. E.

ἅττα] ἅττα Vind. E. Mon. B. τἀληθῆ] ἀληθῆ Vind. E.

καλῶν τε] καλῶν γε Mon. B.

πέρι] περὶ Vind. E.

οὕτως] οὕτω Vind. BF. Mon. BC. Flor. R. Ald. Bas. ab.

ὕπαρ] ὕπαρ, e corr. ὑπέρ, Vind. E. παρ' Ang. B. Flor. R. ἡμῖν καὶ ὑμῖν] ὅ. καὶ ἧ. Vind. F. Flor. R.

τοῦ] τὸ Mon. B. Par. DK. D Flor. U. Ald. Bas. ab.

τὸ δὲ — ἐναντίως.] excerptis Stobaeus serm. XXXXI. p. 259. Sed in cod. A. extrema inde a τὴν δ', in Trinc. omnia desunt.

ᾧδ'] ᾧδ' Vind. F. ᾧδε Vind. B. Mon. C.

ἧ] om. Lob. Vat. M. Conf. L. VIII. pag. 552. D. et Bernhardy synt. pag. 203. Quamquam quod sequitur ταύτην (cuius loco Stobaei cod. A. et ed. Gesn. ταύτη exhibent) tale est, ut Socrates sibi non ἐν πόλει, ἐν ἧ, sed ἐν ἧ πόλει dixisse visus videatur. Aliter, sed non minus ἀνακολούθως, haec eadem sententia pronuntiata est L. I. p. 347. D. ἀστασιαστότατα] ἀστασίαστα Stob. cod. A.

τὴν δ'] τὴν δὲ Flor. T.

σχοῦσαν] ἰσχοῦσαν Ang. B. Flor. R. et margo A. ἰσῦσαν Vind. F.

ἡμῖν] om. Vat. B.

ταῦτ'] ταῦτα Vind. F.

διαστότατα ἀνάγκη οἰκεῖσθαι, τὴν δ' ἐναντίους ἄρχοντας
 σχοῦσαν ἐναντίας. Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη. Ἀπειθήσουσιν
 οὖν ἡμῖν, οἷε, οἱ τρόφιμοι ταῦτ' ἀκούοντες καὶ οὐκ
 ἐθειλήσουσι ξυμπουεῖν ἐν τῇ πόλει ἕκαστοι ἐν μέρει,
 483 τὸν δὲ πολὺν χρόνον μετ' ἀλλήλων οἰκεῖν ἐν τῷ καθά-
 ρῳ; Ἀδύνατον, ἔφη· δίκαια γὰρ δὴ δικαίους ἐπιτάξο- F
 μεν. παντὸς μὴν μᾶλλον ὡς ἐπ' ἀναγκαῖον αὐτῶν ἕκαστος
 εἶσι τὸ ἄρχειν, τοῦναντίον τῶν νῦν ἐν ἐκάστη πόλει
 ἄρχόντων. Οὕτω γὰρ ἔχει, ἦν δ' ἐγώ, ὡς ἑταῖρος· εἰ
 μὲν βίου ἐξευρήσεις ἀμείνω τοῦ ἄρχειν τοῖς μέλλουσιν 521
 ἄρξαιν, ἔστι σοι δυνατὴ γενέσθαι πόλις εὖ οἰκουμένη·
 ἐν μόνῃ γὰρ αὐτῇ ἄρξουσιν οἱ τῷ ὄντι πλούσιοι, οὐ
 χουσίου, ἀλλ' οὐ δεῖ τὸν εὐδαίμονα πλουτεῖν, ζωῆς ἀγαθῆς

ἐν τῇ] ἐν om. Vind. F. Ang.
 B. Flor. . . (R?) τῇ om. Par. K.
 πολὺν] πολλὸν ante corr. Mon.
 BC. πολλὴν Ald. Bas. a.
 μετ' ἀλλήλων] μεταλλ. Vind.
 F.
 Ἀδύνατον] Ἀδύναστον Ald.
 δίκαια] Ultimam Vind. B. int.
 vers. a m. s. habet.
 E δὴ] om. Vind. E. Vat. H.
 δικαίους] δικαίως Vind. F.
 ἐπ' ἀναγκαῖον] ἐπαν. idem.
 ἕκαστος εἶσι] ἕκαστος εἶσι idem.
 ἕκαστος εἰσὶν Lob. Vat. B. ἕκα-
 στος εἰσὶν Vat. M. ἕκαστω εἰς
 Mon. B. Par. K. Flor. U. ἕκά-
 στον εἰ Par. D. ἕκαστος εἶν eius
 margo. ἕκαστος εἶσι. γρ. margo
 Mon. B. a m. s.
 ἐν] om. Vind. E. Vat. H. Flor.
 ACT.

ἔχει] ἔχειν Vind. F.
 ἑταῖρος] ἑταῖρος, Ald. Steph.
 Ast. pr. sec. ἑταῖρος. reliquae.
 οὕτω magis ad sequentia pertinet,
 quibus Socrates aversationis
 a Glaucone demonstratae causam
 et necessitatem exponit: recte tu
 de illis auguraris, et opus est, ut
 invitati imperium suscipiant; nam
 ita res habet: si vitam imperato-
 ria meliorem norint, quam com-
 mutare cum ista non nisi coacti
 sustineant, poterit civitas bene
 instituta existere.

PLATONIS OP. II.

τοῦ ἄρχειν] Non legisse haec
 dicas scholiasten, qui ita scri-
 pserit: εἰ μὲν εὐροῖς, φησὶ, βίου
 ἀμείνω φιλοσόφου βίου. λέγοι δ'
 ἂν θεοῦ μόνον· καὶ γὰρ θεὸς
 ἀμείνων φιλοσόφου μόνος.
 ἔστι] ἐστὶ Lob. Steph. Ast. pr. 521
 sec.

δυνατὴ] δυνατὸν Par. K. sec.
 Bip.

ἐν μόνῃ — ἄλλην πόλιν.] habet
 Stobaeus serm. XXXXI. p. 259.
 Trinc. non habet.

αὐτῇ] αὐτῇ Vind. F. αὐτοὶ
 Flor. T.

τῷ ὄντι] τῶντι Vind. E. Mon.
 C.

οὐ] om. Lob. Vind. F. Vat. M.
 et a m. pr. B. Ven. C. Par. K.
 et a m. pr. D.

οὐ] οὐ Lob. Vind. EF. Vat.
 M.

ἀγαθῆς] ἄτερο ἀγαθῆς Lob.
 Vat. M. Bas. b. „Ex quodam
 vet. libro annotatur alia lectio,
 quam satis mirari non possum,
 ζωῆς ἄτερο ἀγαθῆς τε etc. Quid
 enim hic ἄτερο ager? quid aliud
 quam praeclaram sententiam cor-
 rumpet? — Sed tamen ne hanc
 quidem γραφὴν διάφορον celare
 te volui, si forte ipse aliquid in
 ea perspicere possis quod meorum
 oculorum aciem fugiat: alioqui
 hinc discas, in bonis etiam libris

S

τε καὶ ἔμφρονος· εἰ δὲ πτωχοὶ καὶ πεινῶντες ἀγα-
θῶν ἰδίων ἐπὶ τὰ δημόσια ἴασιν ἐντεῦθεν οἰόμενοι
τὰγαθὸν δεῖν ἀρπάξαι, οὐκ ἔστι· περιμάχητον γὰρ τὸ
ἄρχειν γιγνόμενον, οἰκειὸς ὢν καὶ ἔνδον ὁ τοιοῦτος
πόλεμος αὐτούς τε ἀπόλλυσι καὶ τὴν ἄλλην πόλιν. Ἀλη-
B θέστατα, ἔφη. Ἔχεις οὖν, ἦν δ' ἐγὼ, βίον ἄλλον τινα
πολιτικῶν ἀρχῶν καταφρονοῦντα, ἢ τὸν τῆς ἀληθινῆς
φιλοσοφίας; Οὐ μὰ τὸν Δία, ἦ δ' ὅς. Ἀλλὰ μέντοι δεῖ
γε μὴ ἐραστὰς τοῦ ἄρχειν ἵεναι ἐπ' αὐτό· εἰ δὲ μὴ,
οἷ γε ἀντερασταὶ μαχοῦνται. Πῶς δ' οὐ; Τίνας οὖν

aliquando valde malas γραφὰς in-
terdum inveniri. Ex eo enim
unde sumpta est illa exemplari,
non paucorum emendationes loco-
rum sunt profectae.“ Steph. an-
not. p. 24. Proxime praecedentem
lectionis varietatem intuenti
ne huius quidem origo obscura
esse potest.

τε] om. Mon. C.

εἰ] οἰ Vind. E.

ἴασιν] ἰᾶσιν Vind. BEF. ζῶ-
σιν Stob. cod. A.

οἰόμενοι] ἰόμενοι Vind. F.
Flor. R.

δεῖν] int. vers. Mon. C.

οὐκ ἔστι] οὐκ ἔστιν Vind. B.

et ante corr. Mon. C. Hanc le-
ctionem Stephanus l. c. ferri nullo
modo posse statuens οὐ ἔστι cum
hypostigme scribendum suspicatur
et Ficinum quoque ita legisse,
sed ea verba nulla interpunctione
adhibita cum sequentibus con-
iunxisse putat; utrumque perpe-
ram. Ficinus vulgatam recte est
interpretatus: *sin autem inopes
bonisque propriis vacui ad publi-
ca adventaverint, bona illinc ra-
pere cupientes, civitas illa felix
esse non poterit, nam ubi de prin-
cipatu contenditur, cum proprium
hoc sit et intestinum bellum, tum
eos qui ita pugnant, tum reli-
quam civitatem perdit.* Step-
hanum autem nominativi absoluti
περιμάχητον τὸ ἀρχειν γιγνόμε-
νον fefellisse videntur, si absoluti
dicendi sunt qui pene eodem iure,
quo sequentes οἰκειὸς ὢν ὁ πό-

λεμος, cum verbo ἀπόλλυσι con-
strui possunt. Similem nominativi
usum, sed magis iam anacoluthi
manifestum habet locus Leg.
L. VIII. p. 866. B: ἐὰν δ' ὁ
προσῆκων ἐγγύτατα μὴ ἐπεξίη
τῷ πατήματι, τὸ μίasma ὡς εἰς
αὐτὸν περιεληλυθὸς τοῦ παθόν-
τος προστερομένου τὴν πάθην,
ὁ βουλόμενος ἐπεξελθὼν τούτῳ
δίμην πέντε ἔτη ἀποσχέσθαι τῆς
αὐτοῦ πατρίδος ἀναγκαστέω κα-
τὰ νόμον.

περιμάχητον] περιμαχητόν
Vind. F.

γιγνόμενον] γιν. Mon. B.

αὐτούς τε] αὐτούς καὶ Ang.

B.

Ἀληθέστατα] ἀλληθ. Mon. B.

τινά] om. Vind. E.

πολιτικῶν] π. τινων Lob. π.
τινῶν Vat. M.

καταφρονοῦντα] καταφρονούν-
των Lob. Vat. M. καταφρονοῦν-
τος Par. K.

ἀληθινῆς] ἀλιθινῆς Vind. E.

Δία] δι' Lob. Vind. BE. Vat.

HM. διὰ Ald.

ὅς. Ἀλλὰ] ὅς, ἀλλὰ Ald.

ἐπ' αὐτό] ἐπαντὸ Vind. F. et
paullo post ἐπιφυλακῆν.

οἷ περὶ] οἰ περὶ Lob. Vind.
E. οἷπερ Mon. B. Par. DK. Flor.

U. editi ante Astii sec.

τούτων] ταῦτα Vind. E.

τε] om. Vind. F. Par. K. Ang.

B. Flor. RT. Ast. sec. et Stallb.
φρονομώτατοι] φρονομώτατοι

Vind. E. et a m. pr. Mon. B.

βίον] βίου Ald. Bas. ab.

B

ἄλλους ἀναγκάσεις ἵνα ἐπὶ φυλακὴν τῆς πόλεως, ἢ οἱ περὶ τούτων τε φρονιμώτατοι, δι' ὧν ἄριστα πόλις οἰκεῖται, ἔχουσί τε τιμὰς ἄλλας καὶ βίον ἀμείνω τοῦ πολιτικοῦ; Οὐδένας ἄλλους, ἔφη. Βούλει οὖν τοῦτ' ἤδη C σκοπῶμεν, τίνα τρόπον οἱ τοιοῦτοι ἐγγενήσονται, καὶ πῶς τις ἀνάξει αὐτοὺς εἰς φῶς, ὥσπερ ἐξ Ἄιδου λέγονται δὴ τινες εἰς θεοὺς ἀνελθεῖν; Πῶς γὰρ οὐ βούλομαι; ἔφη. Τοῦτο δὴ, ὡς ἔοικεν, οὐκ ὀστράκου ἂν εἴη περιστροφῇ, ἀλλὰ ψυχῆς περιαγωγῇ ἐκ νυκτερινῆς τινὸς ἡμέρας εἰς ἀληθινὴν τοῦ ὄντος οὔσαν ἐπάνοδον, ἣν δὴ

Οὐδένας ἄλλους] οὐδένας ἄλλας Vind. E. οὐδὲν ἄς ἀλλήλους Vind. F.

C τοῦτ' ἤδη] τουτὶ δὴ Vind. F. Ang. B. Idem Flor. R. exhibere videtur, quem Stallbaumius ita pro Τοῦτο δὴ, quod paullo post legitur, scriptum habere tradit.

ἐξ Ἄιδου] ἐξάιδου Vind. F. In editis ante Bekkerum nomen a minuscula incipit.

λέγονται] λέγοντες Vat. H. Flor. ACV.

Τοῦτο δὴ — φήσομεν εἶναι.] laudat Clemens Al. Strom. L. V. p. 729. ex eoque Eusebius praep. ev. L. XIII. p. 404. Τοῦτο δὲ etc. Clem. De testa cf. in primis Hermias ad Phaedrum, ab Astio editus p. 90.

ψυχῆς] om. Vind. F. — Clemens l. c. L. III. p. 575, 40: τὴν δὲ μεταστροφὴν τὴν ἐπὶ τὰ θεῖα οἱ μὲν Στωϊκοὶ ἐν μεταβολῆς φασὶ γενέσθαι, Πλάτων δὲ τῆς ψυχῆς ἐπὶ τὰ ἀμείνω περιαγωγὴν λαβούσης καὶ μεταστροφὴν ἐκ νυκτερινῆς τινὸς ἡμέρας. L. V. p. 712, 18: πάλιν τε αὖ ὁ Πλάτων ἐν μὲν τῷ ἑβδόμῳ τῆς Πολιτείας τὴν ἐνταῦθα ἡμέραν νυκτερινὴν κέκλημεν διὰ τοὺς κοσμοκράτορας, οἶμαι, τοῦ σκότους τούτου.

ἡμέρας] μοίρας Mon. B.

όντος] ὄντως Vind. B. Clem. cuius cod. Flor. ὄντως ὄντος, Ottobon. vero ὄντος habet.

οὔσαν] om. Ven. B. ἰούσας Ald. Bas. ab. ἰούσης Mon. B.

Par. DK. Flor. U. Steph. et recentiores; quod mihi non solum propter codices respuendum, sed etiam per se multo deterius videtur. Nam ἰούσης ψυχῆς περιαγωγῇ significata h. l. esse nequit, quippe quae nihil aliud sit, nisi deturbatio mentis et a recta via, quam ingredi iam coeperit, in pravam revocatio. Itaque ea intelligi debet, qua mens ἰούσα fiat, ψυχῆς περιαγωγῇ εἰς τὸ ἐκ νυκτερινῆς τινὸς ἡμέρας εἰς ἀληθινὴν τοῦ ὄντος ἵνα ἐπάνοδον. atque ita Stephanum eiusque assecclas intelligi voluisse comma ab eis post περιαγωγῇ positum declarat. Sed eandem nemo non videt brevius et certius ψυχῆς περιαγωγῇ εἰς ἀληθινὴν ἐπάνοδον dici. Neque obscurum esse potest, quid sit τοῦ ὄντος ἐπάνοδος, qua dictione Alcinoos quoque in hac re utitur isag. c. 7. Cf. Bernhardy synt. p. 174. et Apollodorus Heynii p. 200. τῆς Ἄιδου καταβάσεως στόμιον eadem ratione dicens. Quod autem ad ἀληθινὴν etiam οὔσαν addidit, partim proximi ὄντος, caussa factum videri potest, magis vero ad augendam veritatis significationem pertinet. Sunt enim et aliae ἐπάνοδοι οὐκ ἀληθιναὶ οὔσαι, quas vulgares illius aevi magistri (οἱ εἰς φιλοσοφίαν ἀνάγοντες p. 529. A.) monstrabant ab ea philosophia, quam Socrates veram statueret, longe remoti. Itaque in sequentibus non

φιλοσοφίαν ἀληθῆ φήσομεν εἶναι. Πάνυ μὲν οὖν. Οὐ-
 κοῦν δεῖ σκοπεῖσθαι, τί τῶν μαθημάτων ἔχει τοιαύ-
 D την δύναμιν; Πῶς γὰρ οὐ; Τί ἂν οὖν εἴη, ᾧ Γλαύ-
 κων, μάθημα ψυχῆς ὄλκον ἀπὸ τοῦ γιγνομένου ἐπὶ τὸ
 οὔν; τόδε δ' ἐννοῶ λέγων ἅμα· οὐκ ἀθλητὰς μέντοι πο-
 λέμου ἔφαμεν τούτους ἀναγκαῖον εἶναι νέους ὄντας;
 Ἔφαμεν γάρ. Δεῖ ἄρα καὶ τοῦτο προσέχειν τὸ μάθημα,
 ὃ ζητοῦμεν, πρὸς ἐκείνω. Τὸ ποῖον; Μὴ ἀχρηστον

frustra iterata appellatio est: ἦν δὴ φιλοσοφίαν ἀληθῆ φήσομεν εἶναι. ubi Vat. B. perperam ἀληθῆ omittit. Similem huius participii usum habet locus Leg. L. V. p. 728. B: ἔστι δὲ ἡ μεγίστη (τῆς κακουργίας δίκη) τὸ ὁμοιοῦσθαι τοῖς οὔσι κακοῖς ἀνδράσιν. Sic codices optimi, Par. A. et Vossianus, et Stobaeus, quos recte secuti sunt Astius et Bekkerus, quum vulgo οὔσι desset, quia supervacaneum videretur. Ceterum eorum interpretum, qui in hac verborum compositione ἀληθινῆν non ad ἐπάνοδον, sed ad ἡμέραν e proximo petendum spectare censent, rationem non magis habere possum, quam quibus alii indulserunt conjecturarum.

φήσομεν] φήσομαι Clementis editiones. Sed φήσομεν codd. Paris. et Ottob.

δεῖ] δὴ Vind. F.

ἔχει] post τοιαύτην Vind. BE. Mon. C. Ven. B. Vat. H. Flor. ACV.

D δύναμιν;] δύναμιν. Mon. B. Ald. Steph.

Τί ἂν οὖν — Πῶς δ' οὐ; 522. B.] recitat Eusebius praep. ev. L. XIII. p. 435. Pro ἂν οὖν Vind. BF. Mon. C. Ang. B. Flor. R. οὖν ἂν habent.

εἴη, ᾧ] εἶπω Vind. F. εἴη Mon. C.

ὄλκον] ὄλκον Vind. EF. ἔλιον Lob. Mon. B. Vat. BM. Par. D. Ang. B. Flor. RTU. et a m. s. Ven. BC. Cf. p. 524. E: οὐκ ἂν ὄλκον εἴη ἐπὶ τὴν οὐσίαν. et 527. B: ὄλκον ψυχῆς πρὸς ἀλήθειαν εἴη ἂν. quorum locorum

uterque similem lectionis varietatem habet. Erant fortasse quibus hoc adiectivum omnino minus probaretur, quemadmodum fuisse constat qui de hominibus dicendum negarent, quos contra Antitatticistes Bekk. p. 111, 1. ὄλκος, inquit, ἀνθρωπος. Πλάτων Πολιτείας πέμπτω. σημαίνει δὲ τὸν ἐκλυσιτικὸν, ἐπαγωγόν. non quo alicubi in hoc libro (in quinto enim non exstat) masculinum invenisset, sed quod nihil obstare existimabat, quo minus id, quod neutro genere usurpatum a Platone videret, etiam masculino usurparetur.

ἐπὶ] om. Par. K.

τόδε δ'] τό δ' Mon. C. Par. K. sec. Bip. τόδε sec. Bekk.

ἐννοῶ] ἐννοῶν Vind. B. Mon. C. Flor. ACV. ἐνοῶ, sup. ν a m. s., Mon. B.

ἀναγκαῖον] ὡς ἂν. Mon. B. Flor. U. ἀλλ' ἂν. Vind. BE. Mon. C. Vat. H. Flor. ACV. Ast. sec. et Ficinus: quippe non athletas eos belli esse diximus: sed necessarium, dum iuvenes sunt, tales esse. Errorem ex eo fluxisse apparet, quod οὐ cum interrogatione dictum non caperent et immemores essent loci L. III. p. 403. E: ἀθλητὰι μὲν γὰρ οἱ ἄνδρες τοῦ μεγίστου ἀγῶνος. cl. VIII. 543. B: ὅσπερ ἀθλητὰς τε πολέμου καὶ φύλακας.

ἄρα καὶ] ἄρα. καὶ Lob. quae interpunctio sequentium verborum depravationes peperit.

προσέχειν] προσεχῶς Lob. Vat. M. πως ἔχειν Mon. B. παρέχειν Vind. E. Ven. B. Vat. H.

πολεμικοῖς ἀνδράσι εἶναι. Δεῖ μέντοι, ἔφη, εἴπερ οἶόν τε. Γυμναστικῇ μὲν καὶ μουσικῇ ἔν γε τῷ πρόσθεν ἐπαιδεύοντο ἡμῖν. Ἦν ταῦτα, ἔφη. Γυμναστικῇ μὲν Ε που περὶ γιγνόμενον καὶ ἀπολλύμενον τετεύτακε· σώματος γὰρ αὔξης καὶ φθίσεως ἐπιστατεῖ. Φαίνεται. Τοῦτο μὲν δὴ οὐκ ἂν εἴη ὃ ζητοῦμεν μάθημα. Οὐ γάρ. Ἄλλ' 522 ἄρα μουσικῇ ὄσῃν τὸ πρότερον διήλθομεν; Ἄλλ' ἦν ἐκεῖνη γ', ἔφη, ἀντίστροφος τῆς γυμναστικῆς, εἰ μέμνη-

ὁ] om. Lob. Vat. BM. et a m. pr. Ven. C. Par. D. ὁ Vind. E. [ζητοῦμεν] ζητῶμεν Lob. Vat. M.

ἀνδράσι] ἀνδράσι Ald. Bas. a. ἔφη] καὶ Bas. b.

Γυμναστικῇ — ἔφη.] om. Vind. E. γυμναστικῇ etc. Vind. BF. Mon. C.

μὲν] πη Euseb. μέντοι Lob. Vat. BM. μὲν που Mon. B. Par. DK. Flor. U. editi ante Bekkerum. μὲν Astius in tert. quod ipsum in sec. ex Mon. C. affert. Sed is cum reliquis μὲν habet: atqui.

μουσικῇ] μουσικῇ Vind. BF. Mon. C.

ἔν γε] ἔν γε Flor. T.

Γυμναστικῇ] καὶ γυμν. Vind. F. Vat. M. Euseb. probante Stephano annot. pag. 24. Sed που repugnare videtur.

E μὲν] μὲν γέ Mon. B. γιγνόμενον] γιν. Vind. E. τὸ γιν. Lob.

τετεύτακε] Ita Par. A. Vind. B. Mon. C. Vat. H. (hi τετεύτακεν. Cf. Vol. I. p. 123, b.) Flor. ACRTV. Euseb. τεύτακε Vind. F. et, γρ τέτανχε, Ang. B. τετάχεται... Vind. E. τέτευχε Ven. C. correctus et reliqui cum editis ante Astii sec. Timaeus lex. p. 253: τευτάζων· πραγματευόμενος, ἐνδιατρίβων. Pollux L. VIII. c. 137: καὶ τὸ τευτάζειν παρὰ τε Πλάτωνι καὶ ἄλλοις εἰρημόνων· ἀλλ' οὐ πρόσκειμαι τοῦ νομα. Photius Pors. pag. 504: (Lips.) τευτάζειν· — σημαίνει δὲ καὶ τὸ σπουδάζειν· Πολιτείας ζ'. Cf. Bachmanni anecd. I. p. 386. 3. Sed in primis conferenda est

doctissima Ruhnkenii annotatio ad Timaeum, in qua etiam h. l. τετεύτακε ex Eusebio male a Stephano (p. 24.) contempto et veteri grammatico apud Photium, Suidam et Etymologum, cuius testimonium e Photio Porsoni verum libri numerum (ζ) pro reliquorum vitioso (δε) exhibente adscripsi, et ex codice Parisino (A.) recipiendum esse docet idemque a scholiasta ad h. l. comprobari perhibet, cuius tamen nulum in ipsius aut Bekkeri collectione hic exstat scholion, de ipso denique verbo τευτάζειν recte veretur, ne mendose scriptum originem dederit verbo ταυτάζειν, a quo Schneiderus in lexico perperam Ruhnkenium auctorem ferens τευτάζειν ducere originem statuit.

αὔξης] Ita Mon. B. sed in m. a m. pr. αὔξισης habet. αὔξησεως Ang. B. Flor. RT. et tribus litteris extremis int. vers. superscriptis Vind. F.

φθίσεως] φθίσεως Ald.

ὁ] ἦ Vind. E.

Ἄλλ' ἄρα] ἀλλὰ Lob. Vat. BM. Pro ἄρα Vind. BF. Mon. BC. (Flor. ARTUV. Par. K. sec. Bip.) et editiones ante Bekkerum ἄρα habent.

ὄσῃν] ὄση Mon. C. ἦν Vind. F. Ang. B. Flor. R. ὄσον Par. K. Ast. sec. tert.

τὸ πρότερον] τὸ om. Vind. F. Ang. B. τοπρ. Lob. Vind. B. Mon. BC. Par. K. sec. Bip. (Florentini) cum editionibus ante Astii sec.

ἐκεῖνη] ἐκεῖ Mon. B. νη in m. a m. s.

σαι, ἔθρεσι παιδεύουσα τοὺς φύλακας, κατὰ τε ἀρμονίαν εὐαρμοστίαν τινὰ, οὐκ ἐπιστήμην, παραδιδούσα καὶ κατὰ ῥυθμὸν εὐρυθμίαν, ἐν τε τοῖς λόγοις ἕτερα τούτων ἀδελφὰ, ἔφη, ἅττα ἔχουσα, καὶ ὅσοι μυθώδεις τῶν λόγων καὶ ὅσοι ἀληθινώτεροι ἦσαν· μάθημα δὲ πρὸς τοιοῦτόν τι ἀγαθόν, οἷον σὺ νῦν ζητεῖς, οὐδὲν ἦν
 B ἐν αὐτῇ. Ἀκριβέστατα, ἦν δ' ἐγὼ, ἀναμιμνήσκεις με· τῷ γὰρ ὄντι τοιοῦτον οὐδὲν εἶχεν. ἀλλ', ὦ δαιμόνιε Γλαύκων, τί ἂν εἴη τοιοῦτον; αἶ τε γὰρ τέχνηαι βάναν-

ἔθρεσι] *consuetudine moribusque*
 Fic.

εὐαρμοστίαν] καὶ εὐ. Lob.
 Vat. BM.

παραδιδούσα] παραδοῦσα Par.
 DK. Ald. Bas. ab. et in secunda
 Astius cum Mon. C. ut falso existimabat.

καὶ κατὰ ῥυθμὸν εὐρυθμίαν,]
 His Vind. E. mutatae personae indicium (:) utrinque appositum habet. καὶ κατ' ἀριθμὸν. Par. K. καὶ κατὰ ῥυθμὸν Mon. B. Par. D. καὶ κατ' ἀριθμὸν εὐρυθμίαν Vind. F. — ῥυθμῶν — Vat. M. — εὐρυθμίαν Vind. B.

ἔφη] *om.* Flor. T. ἔθη Vind. F. Ang. B. Flor. R. et a m. s. Ven. C. cum Eusebio: „Emendationem insignem (nisi fallor) afferam, quae Eusebio debetur. apud eum enim vera lectio invenitur, ubi hunc locum affert. Ea autem est ἔθη pro ἔφη. Cui emendationi confirmatione opus non est, meo quidem iudicio: praesertim. quum praecedat, ἔθρεσι παιδεύουσα τοὺς φύλακας.“ Stephan. annot. p. 24. „sed ἕτερα ἅττα non ad ἔθη in praecedentibus spectat, sed ad εὐαρμοστίαν et εὐρυθμίαν.“ Astius in sec. p. 564. Id vero Stephani sententiae non obstat. Magis obstat ἅττα, tum codicis auctoritas et vulgatae lectionis praesentia. Iteratum enim ἔφη memoriae facultatem Glauconis magis insignem reddit atque ethicam, ut ita di-

cam, vim habet. Similem, sed alio spectantem obtinet Phaedon. p. 78. A: πόθεν οὖν, ἔφη, ὦ Σώκρατες, τῶν τοιούτων ἀγαθὸν ἐπιδὸν ληψόμεθα, ἐπειδὴ σὺ, ἔφη, ἡμᾶς ἀπολείπεις; ubi intendendae pronominiis σὺ significationi inservit, quemadmodum supra p. 517. D. insolentiori loco positum ἦν δ' ἐγὼ augendo nominis θεῖον ponderi. Sed quae Heindorfius et Stallbaumius ibi adscripserunt repetitionis exempla, ea ad vulgaris sermonis imitationem facta sunt.

ἅττα] ἅττα Vind. F. Mon. C.

τῶν λόγων] τῷ λόγῳ Mon. B.
 a m. pr. et Flor. U.

δὲ] *om.* a m. pr. Vat. B. et Ven. C.

τοιοῦτόν] τὸ τοιοῦτόν Par. K.
 τοιοῦτό Vind. B. Mon. C.

ἀγαθόν] ὄν ἀγαθόν Ang. B.
 ay Vind. F. *om.* Flor. R. ἀγον Euseb. et γρ Ven. C. Id Stephano p. 25. multo magis, quam ἀγαθόν probatum Astius in sec. ex Eusebio recepit „postulante sensu et praepositione πρὸς, quae e voce μάθημα pendere non potest.“ Pendet vero a nomine ἀγαθόν et eam rem significat, cuius rei respectu seu ratione habita aliquid bonum seu utile dicatur. Sic L. VIII. p. 559. A: πρὸς οὐδὲν ἀγαθόν. Alcib. I. p. 109. C: βέλτιον πρὸς τὸ πολεμεῖν καὶ μη. Xen. Mem. III. 6, 10: ἄρ' οὖν τοὺς μὲν ἀγαθοὺς πρὸς τὰ δεινὰ καὶ

σοί που ἅπασαι ἔδοξαν εἶναι. Πῶς δ' οὐ; καὶ μὴν τί
 ἔτ' ἄλλο λείπεται μάθημα, μουσικῆς καὶ γυμναστικῆς
 καὶ τῶν τεχνῶν κεχωρισμένον; Φέρε, ἦν δ' ἐγώ, εἰ μη-
 δὲν ἔτι ἐκτὸς τούτων ἔχομεν λαβεῖν, τῶν ἐπὶ πάντα
 τεινόντων τι λάβωμεν. Τὸ ποῖον; Οἶον τοῦτο τὸ κοι- C
 νόν, ᾧ πᾶσαι προσχρῶνται τέχναι τε καὶ διάνοιαι καὶ
 ἐπιστήμαι, ὃ καὶ παντὶ ἐν πρώτοις ἀνάγκη μανθάνειν.
 Ποῖον; ἔφη. Τὸ φαῦλον τοῦτο, ἦν δ' ἐγώ, τὸ ἐν τε
 καὶ τὰ δύο καὶ τὰ τρία διαγιγνώσκειν· λέγω δὲ αὐτὸ

ἐπικίνδυνα ὄντας ἀνδρείους ἡγή-
 εἶναι, τοὺς δὲ καινοὺς δειλοὺς;

σὺ νῦν ζητεῖς] σὺ ζητεῖς Ang.
 B. Flor. R. συζητεῖν Vind. F.

B τῷ γὰρ ὄντι] τωγαρόντι Vind.
 E. τῶντι γὰρ Mon. C.

αἳ τε] Ita omnes codices, etiam
 Mon. C. quem Astius in sec. te
 omittit tradit et quasi omittentem
 in tertia quoque sequitur. Cf. Vol. I. p. 167, a. Quid ad-
 dere Socrates in animo habuerit,
 Glauconis intercipientis verba do-
 cent: καὶ μὴν τί ἔτ' ἄλλο λείπε-
 ται μάθημα;

βάνανσοι] καὶ β. Mon. B. Par.
 D. Cf. L. VI. p. 495. E.

ἅπασαι] post ἔδοξαν Vind. E.
 αἰπασαι Mon. C.

εἶναι] Huic in Mon. B. et a
 m. s. in m. Flor. U. καὶ οὐ προ-
 σαπτόν αὐτῶν ὃν πολεμικοῖς
 ἀνδράσι additum legitur, quod
 Bekkerus et Stallbaumius reci-
 piendum non putarunt. Scilicet
 illud καὶ in Par. D. ante βάναν-
 σοι insertum requirere alterum
 aliquid videbatur.

καὶ] Καὶ Bas. ab. Stephanus.
 Etiam Ficinus Socratis personam
 h. l. interponit, deinde pro φέρε,
 ἦν δ' ἐγώ, age itaque pergentem
 facit. Sed hoc ipsum ἦν δ' ἐγώ
 in distribuendis partibus sequi,
 porro incitatum Glauconis cursum
 non subito inhibere, sed paullim
 revocare, denique Socratem

non sine causa iterum pene de-
 sperantem in scenam producere
 debemus.

ἔτ' ἔτι Lob.

τῶν] τε Vind. F.

κεχωρισμένον] κεχωρισμένων,
 sup. on, Par. D.

πάντα] ταῦτα Flor. T.

τι λάβωμεν] τί λάβωμεν; Mon.
 B.

Οἶον] οἶον Ald. Steph.

τέχναι] om. Lob. Vat. M.

ἐν πρώτοις] post ἀνάγκη Vind.
 E.

μανθάνειν.] μανθάνειν; Mon.

B.

Ποῖον;] Vulgo Τὸ ποῖον;
 quo quum in proximo usus sit
 Glauco, crescenti eius admirationi
 paullulum mutatam verborum for-
 mam satis convenire existimans
 articulum secundum Par. A. Vind.
 BE. Mon. C. et m. pr. Ven. B.
 omisi. Cf. Vol. I. pag. 341, a.
 Infra p. 527. C: καὶ γὰρ τὰ πά-
 ρεργα αὐτοῦ οὐ σμικρά. Ποῖα;
 ἦ δ' ὅς. 530. E: ἡμεῖς δὲ παρὰ
 πάντα ταῦτα φυλάξομεν τὸ ἡμέ-
 τερον. Ποῖον; Plura collegit Hein-
 dorfius ad Soph. §. 52.

διαγιγνώσκειν] γινώσκειν Ven.
 B. a m. pr. cognoscere Fic. δια-
 γινώσκειν Vind. BE. Mon. BC.
 (Florentini et Par. K. sec. Bip.)
 et cum γ super in Lob. Etiam
 Ald. Bas. ab. Steph. hoc γ omit-
 tunt; fortasse recte. V. ad L. V.
 p. 472. A.

λέγω] Λέγω Steph. anteposito
 puncto.

ἐν κεφαλαίῳ ἀριθμὸν τε καὶ λογισμὸν. ἢ οὐχ οὕτω περὶ τούτων ἔχει, ὡς πᾶσα τέχνη τε καὶ ἐπιστήμη ἀναγκάζεται αὐτῶν μέτοχος γίνεσθαι; Καὶ μάλα, ἔφη. Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγὼ, καὶ ἡ πολεμικὴ; Πολλή, ἔφη, ἀνάγκη. Παγ-
D γέλοιον γοῦν, ἔφην, στρατηγὸν Ἀγαμέμνονα ἐν ταῖς τραγωδίαις Παλαμήδης ἐκάστοτε ἀποφαίνει. ἢ οὐκ ἐννε- νόηκας, ὅτι φησὶν ἀριθμὸν εὐρῶν τὰς τε τάξεις τῶ στρατοπέδῳ καταστήσαι ἐν Ἰλίῳ καὶ ἐξαριθμηθῆσαι ναῦς τε καὶ τᾶλλα πάντα, ὡς πρὸ τοῦ ἀναριθμητῶν ὄντων

ἐν κεφαλαίῳ] ὡς ἐν κεφ. Ven. B. Flor. V. cum editis ante Bekkerum Cf. Ion. p. 531. E: οὐκοῦν ἐν κεφαλαίῳ λέγωμεν, ὡς ὁ αὐτὸς γνώσεται αἰεὶ περὶ τῶν αὐτῶν πολλῶν λεγόντων, ὅστις τε εὖ λέγει καὶ ὅστις κακῶς. Soph. 232. E: ἀτὰρ δὴ τὸ τῆς ἀντιλογικῆς τέχνης ἄρ' οὐκ ἐν κεφαλαίῳ περὶ πάντων πρὸς ἀμφισβήτησιν ἰκανὴ τις δύναμις ἔοικ' εἶναι; Symp. 196. E: ᾧ δὴ πρόκειται ἡμᾶς μαρτυρίῳ χρῆσθαι, ὅτι ποιητῆς ὁ "Ἐρῶς ἀγαθὸς ἐν κεφαλαίῳ πᾶσαν ποίησιν τὴν κατὰ μουσικὴν. Sed ὡς ἐν κεφαλαίῳ cum infinitivo, velut εἰπεῖν, ἐπᾶνελθεῖν vel simili construī solet.

τέχνη τε] τε om. Mon. C.
 αὐτῶν μέτοχος] μετ. αὐτῶν, sup. β α, idem. αὐ. μέτοχοι Vind. F.

γίνεσθαι] γίν. Vind. F.
 μάλα] μάλ' idem et Ang. B.

Παγγέλοιον — ἠπίστατο; D.] laudat Theo Smyrnaeus a Stallbaumio significatus de arithmetica pag. 7. ed. de Gelder. cum hac praefatione: ἐν δὲ τῷ ἑβδόμῳ τῆς Πολιτείας περὶ ἀριθμητικῆς λέγον ὡς ἔστι ἀνάγκαιοτάτη πασῶν φησὶν, ἔπειτα, ἧς δεῖ πάσαις μὲν τέχναις, πάσαις δὲ διανοίαις καὶ ἐπιστήμαις καὶ τῇ πολεμικῇ. παγγέλοιον etc. πανγέλοιον etc. Vind. F.

γοῦν] οὖν Vind. BE. Mon. C. Ven. B. Vat. H. Flor. ACTV. Astius in sec. et tert. et Stallbaumius, cui „sententiarum ra-

tio“ id postulare visa est. Sed necessariam imperatoři arithmetice esse nequaquam adhuc dictis ita probatum erat, ut concludere ex eis Socrati liceret perridiculum eius inscientia imperatorem fieri Agamemnonem; neque, si esset probatum, Agamemnonis commemoratione opus erat. Contra eo, quod ex adversus numeri inventorem non posset non ridiculus imperator videri, haud dubie verisimile fiebat belli ducem gnarum arithmeticae esse debere. Itaque argumenti loco Socrates hoc ipsum sumens Certe valde ridiculum, inquit, imperatorem Agamemnonem. in fabulis Palamedes facere solet ut habeamus ipsam vero necessitatem in sequentibus Glauconi agnoscendam proponit: ἄλλο τι οὖν μάθημα ἀναγκαῖον etc. Ex his γοῦν aptissimum, οὖν ineptum esse intelligitur.

ἔφην] ἔφη Vind. F. Mon. C. Ang. B. Ald. Bas. ab. om. Theo.

ἢ οὐκ ἐννενόηκας, ὅτι φησὶν] **D** φησὶ γὰρ Theo. (ἐννεόηκας Vind. E. ἐννεόηκας Vind. F. ἐννεόηκας cum v super ὁ Mon. C.) Verba ipsa, quae sequuntur, Palamedis incertum est ad unam quandam fabulam pertineant, in qua numero invento ordines constituisse exercitui et naves reliquasque res omnes enumerasse gloriaretur, an pluribus communem locum et beneficiorum istorum commemorationem respiciant, qualem et fabulae argumentum requirebat, et

καὶ τοῦ Ἀγαμέμνονος, ὡς ἔοικεν, οὐδ' ὅσους πόδας
εἶχεν εἰδότης, εἴπερ ἀριθμεῖν μὴ ἠπίστατο; καίτοι ποῖόν
τιν' αὐτὸν οἶε στρατηγὸν εἶναι; Ἄτοπόν τιν', ἔφη, ἔγωγε,
εἰ ἦν τοῦτ' ἀληθές. Ἄλλο τι οὖν, ἦν δ' ἐγὼ, μάθημα E
ἀναγκαῖον πολεμικῶ ἀνδρὶ θήσομεν καὶ λογίζεσθαι τε
καὶ ἀριθμεῖν δύνασθαι; Πάντων γ', ἔφη, μάλιστα, εἰ
καὶ ὁτιοῦν μέλλει τάξεων ἐπατεῖν, μᾶλλον δ' εἰ καὶ ἄν-
θρωπος ἔσεσθαι. Ἐννοεῖς οὖν, εἶπον, περὶ τοῦτο τὸ
μάθημα ὅπερ ἐγὼ; Τὸ ποῖον; Κινδυνεύει τῶν πρὸς τὴν

Aeschylum pariter atque Euripi-
dem in sua Palamede posuisse ex
earum fragmentis (p. 114. Schütz.
p. 246. Matth.) apparet. Neque
Sophoclem, qui et ipse Palame-
den docuisse fertur, in diversa
abiisse crediderim, quum Plato
quotiescunque in scenam prodeat
Palamedes, ἐν ταῖς τραγωδίαις
ἐκείστοτε, ridiculum fieri Agame-
mnonem dicat: de eius tamen
Nauplio, quam Schleiermacherus
hic significatam esse pro certo
ponit; propterea non cogitandum
videtur, quod ipse Palamedes nul-
las in ea partes habebat.

τῷ στρατοπέδῳ] post κατα-
στῆσαι Theo. τῷ om. Ang. B.
καταστῆσαι] καστῆσαι Mon. C.
Ἰλίῳ] ἠλίῳ idem et Vat. B.
Ἰλίῳ καὶ τᾶλλα πάντα Ang. B.
καὶ ἐξαριθμῆσαι — ὄντων]
om. Mon. C.

τᾶλλα] τᾶλλα Vind. F. τ' ἄλλα
Vind. E. τᾶλλα Vind. B. Mon. B.
(Flor.) Steph. Ast.

πάντα,] πάντα; Steph.
πρὸ τοῦ] προτοῦ Mon. B.
(Flor.) Theo Geld. cum parte
codicum, Steph. Ast. pr.

ἔοικεν] ἔοικε Vind. E.

οὐδ' — ἠπίστατο] οὐδὲ ὅσους
εἶχε πόδας εἰδότης, εἶχε μὴ ἠπί-
στατο ἀριθμεῖν Theo.

τιν'] τινα Lob. et ante corr.
Mon. C.

οἶε στρατηγὸν εἶναι] στρατη-
γὸν οἶε γεγονέναι Flor. T.

τιν', ἔφη] τινα Mon. C.

Ἄλλο τι οὖν] ἀλλ' ὁτιοῦν Lob.
ἀλλ' ὅτι οὖν Vind. E. et a m.

pr. Mon. B. (manus secunda o ex
o fecit.)

ἦν δ' ἐγὼ] post μάθημα Lob. E
Vat. BM.

ἀναγκαῖον] om. idem.

καὶ λογίζεσθαι] Ita Par. A.
Vind. E. Vat. H. Flor. ACV. ἢ
τὸ λογ. Mon. C. Vind. B. μᾶλλον
λογ. Vat. M. μᾶλλον ἢ λογ. editi
ante Bekkerum et, ut videtur,
Ven. C. a m. s. cui Glauconis
responsum aperte repugnat. Astius
in sec. τὸ pro μᾶλλον ἢ scriben-
dum suspicabatur, in tertia, ut
Stallbaumius; secutus est Bekke-
rum cum ceteris codicibus (Ven.
C. a m. pr.) μᾶλλον ἢ simplici-
ter omittem. Mihi καὶ, quod
codex optimus habet, genuinum
et ex eo primum ἢ, in quod saepe
corruptum est, tum μᾶλλον ἢ et
reliqua varietas originem ducere
videtur. Et aliarum rerum et
arithmeticas peritum imperatorem
esse decet.

δύνασθαι] δυναμένῳ Par. DK.
(—vo sec. Bip.)

γ'] γε Vind. F.

μάλιστα] μ. τοῦτο Mon. C.
Vind. B. Id post illud ἢ τὸ uti-
que necessarium erat, Astio vero
in sec. praeter necessitatem etiam
deleto ἢ recipiendum videbatur.

δ' εἰ] δεῖ Vind. F. δε εἰ Lob.
εἰ Vind. BE. Mon. C. Par. DK.
Vat. H. Flor. ACV.

Ἐννοεῖς] ἐνοεῖς Mon. C.

εἶπον] om. Lob. Mon. B. Vat.
BM. Ven. C. Par. DK. Flor. U.

Κινδυνεύει — οὐσίαν. 523. A.]
Haec Theo l. c. superioribus illis

523 νόησιν ἀγόντων φύσει εἶναι, ὧν ζητοῦμεν, χρῆσθαι δ' οὐδείς αὐτῷ ὀρθῶς, ἐλκτικῷ ὄντι παντάπασι πρὸς οὐσίαν. Πῶς, ἔφη, λέγεις; Ἐγὼ πειράσομαι, ἦν δ' ἐγὼ, τό γ' ἐμοὶ δοκοῦν δηλῶσαι. ἃ γὰρ διαιροῦμαι παρ' ἑμαυτῷ ἀγωγὰ τε εἶναι οἱ λέγομεν καὶ μὴ, ξυνθεατῆς γενόμενος ξύμφραθι ἢ ἄπειπε, ἵνα καὶ τοῦτο σαφέστερον ἴδωμεν εἰ ἔστιν οἶον μαντεύομαι. Δείκνυ, ἔφη. Δείκνυμι δὴ, εἶπον, εἰ καθορᾶς, τὰ μὲν ἐν ταῖς αἰσθήσεσιν οὐ παρακα-
 B λοῦντα τὴν νόησιν εἰς ἐπίσκεψιν, ὡς ἱκανῶς ὑπὸ τῆς αἰσθήσεως κρινόμενα, τὰ δὲ παντάπασι διακελευόμενα ἐκείνην ἐπισκέψασθαι, ὡς τῆς αἰσθήσεως οὐδὲν ὑγιὲς 484 ποιούσης. Τὰ πόρρωθεν, ἔφη, φαινόμενα δῆλον ὅτι λέγεις καὶ τὰ ἐβλιαγραφημένα. Οὐ πάνυ, ἦν δ' ἐγὼ, ἔτυχεσ οὐ λέγω. Ποῖα μὲν, ἔφη, λέγεις; Τὰ μὲν οὐ

εἴ γε μὴ ἠπίστατο ἀριθμεῖν continuat: κινδυνεύει γοῦν (cod. Scalig. οὐν) τῶν πρὸς νόησιν ἀγόντων φύσει εἶναι, καὶ οὐδείς αὐτῷ χρῆται ἐλκτικῷ ὄντι πρὸς οὐσίαν.

523 ὧν] Ita Par. A. Vind. BF. Mon. C. Ven. C. a m. s. (ὄν a m. pr.) Ang. B. Vat. H. Flor. ACTV. ὃ Ven. B. a m. s. et reliqui codices editique ante Astii sec. in qua veram lectionem accurata Monacensis C. collatione destitutus Ficino praeunte (*qualia nos perquirimus*) et similis ductu loci p. 525. B. ὧν ζητοῦμεν ἄρα μαθημάτων ἂν εἴη restituit.

δ'] δὲ Vind. BF. Mon. C. δι' Ald. δ' i Bas. a.

ὀρθῶς] om. Ven. B. a m. pr. τό γ' ἐμοὶ] τό γε μοι Vind. F. Ang. B.

οἱ] Ita Par. A. οι Vind. F. om. Ang. B. Flor. R. οἶα reliqui codices et editiones ante Bekkerum, item Ficinus: *qualia nos dicimus*. Ferri vix poterat.

μὴ] μὴν Par. DK. μοι Ang. B.

ἄπειπε] ἀπειπεῖν Vind. F. Ang. B.

ἵνα] ἃ Vind. F.

ἴδωμεν] εἰδῶμεν Vat. M.

Δείκνυ] δεῖκνυ' Mon. B. δεῖ-

νυσε Ang. B. Flor. R. δεικνὺς Vind. F. Cf. supra p. 250.

Δείκνυμι] δεικνυμι Mon. B. δοκεῖ μοι Vind. E. δεῖ μοι Vat. H. Flor. AC.

δῆ] δεῖ Vind. F. ante corr. καθορᾶς,] Comma Bekkero debetur.

τὰ μὲν] Stephanus in m. τῶν addendum suspicatur, quo opus non esse Astius docuit.

αἰσθήσεσιν οὐ] αἰσθήσεσι Mon. C.

ὡς] om. Lob. Vat. M. B

ἱκανῶς] ἱκανὸς Vind. F.

ἐπισκέψασθαι] διασκέψασθαι Par. K. sec. Bip.

ποιούσης] Astius νοούσης conicit Platonem scripsisse et legisse Ficinum: *quasi sensus in eis nihil sincere diiudicet*. Sed αἰσθήσεως non est νοεῖν, et Ficinus sensum, non significationem verbi propriam secutus est, quamquam et ipsam egregie huic loco convenientem. Nam quae sensuum ope percipiuntur, quum ita comparata sunt, ut esse aliquid et simul non esse videantur vel diversam et contrariam speciem pariter exhibeant, sensus fallacibus nuntiis et infidis interpretibus similes fiunt et nihil sincere agere merito arguuntur, et αἰσθησις οὐδὲν ὑγιὲς ποιούσα

παρακαλοῦντα, ἣν δ' ἐγὼ, ὅσα μὴ ἐκβαίνει εἰς ἐναντίαν
 αἴσθησιν ἅμα· τὰ δ' ἐκβαίνοντα ὡς παρακαλοῦντα τί- C
 θημι, ἐπειδὴν ἢ αἴσθησις μηδὲν μᾶλλον τοῦτο, ἢ τὸ
 ἐναντίον δηλοῖ, εἴτ' ἐγγύθεν προσπίπτουσα εἴτε πόρρω-
 θεν. ὧδε δὲ ἂ λέγω σαφέστερον εἴσῃ. οὔτοι, φαρὲν,
 τρεῖς ἂν εἶεν δάκτυλοι, ὅ τε σμικρότατος καὶ ὁ δεύτε-
 ρος καὶ ὁ μέσος. Πάνυ γ', ἔφη. Ὡς ἐγγύθεν τοίνυν
 ὄρωμένους λέγοντός μου διανοοῦ. ἀλλὰ μοι περὶ αὐτῶν
 τόδε σκόπει. Τὸ ποῖον; Δάκτυλος μὲν αὐτῶν φαίνεται
 ὁμοίως ἕκαστος, καὶ ταύτῃ γε οὐδὲν διαφέρει, ἔάν τε D
 ἐν μέσῳ ὄραται ἔάν τ' ἐν ἐσχάτῳ, ἔάν τε λευκὸς ἔάν τε
 μέλας, ἔάν τε παχὺς ἔάν τε λεπτός, καὶ πᾶν ὅτι τοιοῦ-
 τον. ἐν πᾶσι γὰρ τούτοις οὐκ ἀναγκάζεται τῶν πολλῶν
 ἢ ψυχὴ τὴν νόησιν ἐπερέεσθαι, τί ποτ' ἔστι δάκτυλος·

eodem iure dicitur, quo ἀνὴρ οὐ-
 δὲν ὕγιες εἰργασμένος Aristoph.
 Flu. 355. Cf. ib. 50: ὡς σφόδρ'
 ἔστι συμφέρον τὸ μηδὲν ἀσκεῖν
 ὕγιες ἐν τῷ νῦν χρόνῳ. Simili-
 ter infra E: ἢ ὧδε ποιεῖ ἕκαστη
 αὐτῶν· πρῶτον μὲν etc. in qui-
 bus amplificatam prosopopoeiam
 vides.

φαινόμενα] φαινόμεθα Mon.
 B. a m. pr.

δῆλον ὅτι] δηλονότι Lob. Vind.
 BE. Mon. BC. Flor. ACTUV.
 (Par. K. sec. Bip.) editi ante
 Astii sec. Cf. Vol. I. p. 163. sq.
 οὐ] οὐ Vind. F.

Ποῖα] ποῖα Vind. E.

ἐκβαίνει] ἐκβαίνῃ Lob. Vind.
 BF. Mon. C. Ven. B. Ang. B.
 Vat. H. Flor. ACRV.

C τὰ δ'] τὰ δὲ Mon. C.

ἐπειδὴν] ἐπειδ' ἂν Vind. E.

εἴτ'] εἴτ' Vind. F.

προσπίπτουσα] πίπτουσα Mon.
 B. Flor. U.

ἂ] ὁ Ang. B. Flor. R. quod
 Fic.

σαφέστερον] σαφέστερα Mon.
 B.

εἴσῃ] εἰς Vind. F. εἴῃ Ang. B.
 εἴσει recentiores.

ἂν εἶεν] εἶεν ἂν Vind. F. ἂν
 εἶεν ἂν Ang. B.

Πάνυ γ'] πᾶν γε Mon. C.

τόδε] ὧδε Flor. T.

μὲν] μὲν που Vind. F. Ang.
 B. Flor. R. Ven. C.

καὶ ταύτῃ γε] καὶ Mon. B. D
 idque in fine versus a m. s. ad
 ἕκαστος additum.

ἔάν τε] ἔάν τ' Vind. F. Ang.
 B.

ἐν μέσῳ] ἐν τῷ μ. Flor. T.

ἔάν τ'] ἔάν τε Lob. Vind. BF.
 Mon. C.

μέλας] μέγας Lob. Vat. BM.
 Ven. C.

παχὺς — λεπτός] λεπτός —
 παχὺς Vat. B.

τοιοῦτον] τοιοῦτο idem et Lob.

τῶν πολλῶν] Haec verba Astius,
 quum in commentario secundum
 Ficinum (*quid e multis sit digi-
 tus*) cum sequente τί construenda
 esse docuisset, in addendis et in
 tert. ed. glossematis suspecta ha-
 bet et eiicienda opinatur; neu-
 trum recte. Sunt enim ad rerum
 naturam perscrutandam facta in-
 genia, quae etiam colore conspe-
 cto aliave re non contraria, sed
 tamen ab ipso, cui inhaeret, di-
 versa sensuum ope percepta exci-
 tentur, ut, quid illud ipsum sit,
 anquirant et causam explorent,
 cur digitus, ut Socratis exemplo
 utar, quem album vident, digitus
 sit potius, quam color albus. Sed

οὐδαμοῦ γὰρ ἢ ὄψις αὐτῇ ἅμα ἐσήμηνε τὸν δάκτυλον
 τοῦναντίου, ἢ δάκτυλον εἶναι. Οὐ γὰρ οὖν, ἔφη. Οὐ-
 κοῦν, ἦν δ' ἐγὼ, εἰκότως τό γε τοιοῦτον νοήσεως οὐκ
 E ἂν παρακλητικὸν οὐδ' ἐγερτικὸν εἴη. Εἰκότως. Τί δὲ
 δῆ; τὸ μέγεθος αὐτῶν καὶ τὴν σμικρότητα ἢ ὄψις ἄρα
 ἱκανῶς ὄρα, καὶ οὐδὲν αὐτῇ διαφέρει ἐν μέσῳ τινὰ αὐ-
 τῶν κείσθαι ἢ ἐπ' ἐσχάτῳ; καὶ ὡσαύτως πάχος καὶ λε-
 πτότητα ἢ μαλακότητα καὶ σκληρότητα ἢ ἀφή; καὶ αἰ
 ἄλλαι αἰσθήσεις ἄρ' οὐκ ἐνδεῶς τὰ τοιαῦτα δηλοῦσιν;

ii pauci sunt: plurimorum animus
 non nisi contrariis animadversis
 sollicitari et ad philosophandum
 impelli solet.

ἐπερῆσθαι] ἐπέρεσθαι Vind. F.
 Flor. R. ἐπαίρεσθαι Vind. BE.
 Mon. C. Vat. H. Flor. ACV. ad
 disceptandum provocare Fic.

ἔστι] ἐστὶ Lob. Vind. BE.
 Astius in tert.

αὐτῇ] Ita Par. A. αὐτῆ Lob.
 αὐτῆ Vind. BEF. Mon. C. Ven.
 B. Ang. B. Vat. H. Flor. ACTV.
 αὐτῆ-reliqui cum editis ante Bek-
 kerum.

ἅμα] om Lob. Mon. B. Vat.
 BM. Ven. C. Par. K. Flor. U.

ἐσήμηνε] Ita Par. AD. Vind.
 F. Mon. B. Ven. C. Ang. B. Flor.
 ACTV. ἐσήμηνέ τε Flor. U. Par.
 K. sec. Bip. ἐσήμηνε sec. Bekk.
 ἐσήμηνε Lob. Vind. BE. Mon. C.
 (Flor. R. et, nisi fallor, Vat.
 BHM. Ven. B. de quibus Bekke-
 rus item ut de Vind. B. tacuit)
 cum Ald. Bas. ab. Steph. Ast.
 pr. sec. Aoristum etiam Step-
 hanus videtur desiderasse, etsi p. 25.
 scripsit: „Vide annon potius ἐσή-
 μηνε scribendum sit.“ At id
 ipsum ediderat.

Οὐ γὰρ οὖν] οὐγαροῦν Lob.

τό γε] τὸ Vind. F. Ang. B.

τοιοῦτον] τοιοῦτο Lob. Vat.
 B.

οὐδ' ἐγερτικὸν] om. Ven. B. a
 m. pr.

E Τί δὲ δῆ;] τί δαὶ δῆ Par. A.
 δῆ om. Mon. B. Par. DK. Flor.
 U. cum editis ante Bekkerum.
 Stallbaumius in utraque ed. etiam
 apud Iamblichum id exstare mo-

net, sed Iamblichi locum non si-
 gnificat, nec ego inveni.

σμικρότητα] σμικρότητα Vind.
 F. Flor. R.

ἄρα] ἄρα. Lob. Vind. EF.
 Flor. ACUV. et a m. pr. Mon. B.
 ἱκανῶς] ἱκ. καὶ Mon. C.

ὄρα,] ὄρα; Bas. ab. Steph.
 Ast. pr.

ἐσχάτῳ] ἐσχάτων Mon. B. Par.
 DK. Flor. U. editi. ante Bekke-
 rum. in extremis Fic.

ἀφή;] In Vind. B. Mon. B.
 Ald. Bas. ab. nulla h. l. inter-
 punctio est.

αἰσθήσεις] Hic Ald. punctum,
 Bas. ab. interrogationis notam
 habent.

δηλοῦσιν;] δηλοῦσιν, Ald.
 Bas. ab. quod ferri potest.

ἢ ὡς ποιεῖ] εἰ ὡς ποιεῖ Vat.
 B. Ven. B. εἰ ὡδ' ἐποίη. Lob.
 Vat. M. ὡς ποιεῖ Par. D. a m.
 pr. . . . δ' ἐποίη Par. K. sec.
 Bip. . . . δ' ἐποίη sec. Bekk. ἢ
 ὡδ' πη Vind. E. ἢ οὐχ ὡς ποιεῖ
 Mon. B. et corr. Flor. U. Id
 Schleiermacherus secutus est et
 Stallbaumius in sec. recepit. Sed
 quae praecedunt, ἄρ' οὐκ ἐνδεῶς,
 idem significant, quod ἄρ' ἀνε-
 δεῶς seu ἱκανῶς.

αὐτῶν.] αὐτῶν; Bas. ab.
 Steph. Ast. pr. sec. Stallb. sec.
 αὐτῶν, Bekkerus, Ast. tert.
 Stallb. pr.

τεταγμένη] τε τεταγμένη, e524
 corr. τε ταγμένη, Mon. B.

ἠνάγκασται] ἠνάγκασθαι Mon.
 C. ante corr.

τῷ] μὲν Bas. b.

παραγγέλλει] παραγγέλει Vind.

ἢ ὧδε ποιεῖ ἐκάστη αὐτῶν· πρῶτον μὲν ἢ ἐπὶ τῷ σκλη- 524
 ρῷ τεταγμένη αἰσθησις ἠνάγκασται καὶ ἐπὶ τῷ μαλακῷ
 τετάχθαι καὶ παραγγέλλει τῇ ψυχῇ ὡς ταῦτόν σκληρόν
 τε καὶ μαλακὸν αἰσθανομένη; Οὕτως, ἔφη. Οὐκοῦν,
 ἦν δ' ἐγὼ, ἀναγκαῖον ἐν τοῖς τοιούτοις αὖ τὴν ψυχὴν
 ἀπορεῖν, τί ποτε σημαίνει αὕτη ἢ αἰσθησις τὸ σκληρόν,
 εἴπερ τὸ αὐτὸ καὶ μαλακὸν λέγει, καὶ ἢ τοῦ κούφου
 καὶ ἢ τοῦ βαρέος, τί τὸ κούφον καὶ βαρὺ, εἰ τό τε
 βαρὺ κούφον καὶ τὸ κούφον βαρὺ σημαίνει; Καὶ γὰρ, B

F. „Crediderim παραγγέλλει mu-
 tandum esse in προσαγγέλλει.“
 Steph. annot. pag. 25. Scilicet
 παραγγέλλειν vulgo non factum,
 sed faciendum denuntiari, hor-
 tari, imperare significat, et ita
 Plato Criton. p. 50. D. Phaedon.
 59. E. 116. C. et alibi eo utitur.
 Sed ea quoque, quae agi et fieri
 non possunt, sed credi et vera
 haberi et, si res ita ferat, pro
 norma agendi observari iubentur,
 παραγγέλλεσθαι dicit. Sic supra
 L. III. p. 429. C. ubi fortitudi-
 nem eam vim esse demonstrat, ἢ
 διὰ παντὸς σώσει τὴν περὶ τῶν
 δεινῶν δόξαν, ταῦτά τε αὐτὰ
 εἶναι καὶ τοιαῦτα, ἃ τε καὶ οἶα
 ὁ νομοθέτης παρήγγειλεν ἐν τῇ
 παιδείᾳ. et 442. C. tum fortem
 aliquem praedicans, ὅταν αὐτοῦ
 τὸ θυμοειδὲς διασώξῃ διὰ τε λυ-
 πῶν καὶ ἡδονῶν τὸ ὑπὸ τοῦ λό-
 γου παραγγελθὲν δεινόν τε καὶ
 μῆ. et sapientiam in ea animi
 parte ponens, ὃ ἦρχέ τ' ἐν αὐτῷ
 καὶ ταῦτα παρήγγειλεν. Confer
 L. VIII. p. 556. D. Ita hic sen-
 sum contraria nuntiantem utraque
 credere animum iubere atque
 ita magna perturbatione implere
 significat. Aliter res habet. Xe-
 noph. Anab. VI. 3, 22. quo loco
 παραγγέλλουσι iure secundum
 optimos libros in ἀπαγγέλλουσι
 mutatum est.

αἰσθανομένη] αἰσθνομένη cum
 ano super o Ven. B. Signum
 interrogandi cum Mon. B. appo-
 sui propter sequens οὕτως, quod
 magis respondentis, quam assen-
 tientis videretur. Idem Astius in

tert. et Stallbaumius in sec. fece-
 runt. Bekkerus punctum tenuit.
 ἐν] ἐν γε Vind. F. Ang. B.
 Flor. R.

αὖ τὴν] αὐτὴν Bas. b. αὖ di-
 versam harum perceptionum ab
 illis, quae animum movere non
 solent, indolem demonstrat.

αὕτη ἢ αἰσθησις] Ita Par. A.
 Vind. BEF. Mon. C. Ven. B.
 Ang. B. Vat. H. et Ficinus: (duri)
 hic sensus. Pro αὕτη in Mon. B.
 Flor. ACUΥ. αὐτῇ, in reliquis
 et vulgo αὐτῇ legitur, quod fa-
 cilius, si opus sit, ad σημαίνει,
 quam αὕτη, quo opus est, ad ἢ
 αἰσθησις cogitando addas. Non
 enim facultatem aut instrumentum
 percipiendi, sed ipsam perceptio-
 nem h. l. intelligendam esse se-
 quentia ἢ τοῦ κούφου καὶ ἢ τοῦ
 βαρέος docent, quibus αὕτη ἢ
 αἰσθησις, hoc est, ἢ τοῦ σκλη-
 ροῦ αἰσθησις, optime respondet.

σκληρόν] σκληρῶν Bas. a. Ge-
 nitivum, quem Astius in tert. re-
 quirat, post αὕτη nemo desidera-
 verit.

καὶ] om. Vat. H.

λέγει] λέγοι Vind. E. Ven. B.
 Vat. H. Flor. AC. In Bas. ab.
 signum interrogandi adiectum.

ἢ τοῦ βαρέος] βαρέος Lob.
 Vat. M. τοῦ βαρέος Vat. B. Ast.
 pr. sec. ἢ τοῦ βαρέως Vind. F.
 τό τε] τε τὸ Vind. F. τότε
 Ald. Bas. ab. „τε τό] τότε Ang.
 B.“ Bekkerus ad h. l. adnotans
 cum Vind. F. potius, quam cum
 Ald. consentientem significare co-
 dicem Angelicum voluisse videtur.

σημαίνει;] σημαίνει. Ald. Steph.

ἔφη, αὐταί γε ἄτοποι τῇ ψυχῇ αἱ ἐρμηνεῖαι καὶ ἐπισκέψεως δεόμεναι. Εἰκότως ἄρ', ἣν δ' ἐγὼ, ἐν τοῖς τοιούτοις πρῶτον μὲν πειρᾶται λογισμὸν τε καὶ νόησιν ψυχῇ παρακαλοῦσα ἐπισκοπεῖν, εἴτε ἔν εἴτε δύο ἐστὶν ἕκαστα τῶν εἰσαγγελλομένων. Πῶς δ' οὐ; Οὐκοῦν ἐὰν δύο φαίνηται, ἕτερόν τε καὶ ἔν ἐκάτερον φαίνεται; Ναί. Εἰ ἄρα ἔν ἐκάτερον, ἀμφοτέρα δὲ δύο, τὰ γε δύο κεχωρισμένα νοήσει· οὐ γὰρ ἂν ἀχώριστά γε δύο ἐνόει, C ἀλλ' ἔν. Ὁρθῶς. Μέγα μὲν καὶ ὄψις καὶ μικρὸν ἑώρα, φάμεν, ἀλλ' οὐ κεχωρισμένον, ἀλλὰ συγκεχυμένον τι. ἦ γάρ; Ναί. Διὰ δὲ τὴν τούτου σαφήνειαν μέγα αὐ καὶ μικρὸν ἢ νόησις ἠναγκάσθη ἰδεῖν οὐ συγκεχυμένα, ἀλλὰ διωρισμένα, τούναντίον, ἢ κείνη. Ἀληθῆ. Οὐκοῦν ἐντεῦθεν ποθεν πρῶτον ἐπέρχεται ἐρέσθαι ἡμῖν, τί οὖν ποτ' ἐστὶ τὸ μέγα αὐ καὶ τὸ μικρὸν; Παντάπασι μὲν οὖν. Καὶ οὕτω δὴ τὸ μὲν νοητὸν, τὸ δ' ὄρατὸν ἕκα-

Bekkerus et Stallbaumius in pr. quae ratio sequentibus aequae conveniens minus convenire praecedentibus et illi οὐκοῦν videtur.

B αὐταί] Ita Par. A. Lob. Vind. BEF. Mon. C. et a m. s. B. (a m. pr. αὐταί) Ven. B. Ang. B. Vat. HM. αὐταί (Flor. Par. K. sec. Bip.) editi ante Astii sec. qui Ficinum (*hae — interpretationes*) secutus est. De reliquis Bekkeri libris non constat.

αἱ] *om.* Flor. T. non male.

ἄρ'] ἄρ' Bas. b. ἄρα Lob. Vind. BEF. ἄρα Mon. C.

τε] *om.* Lob. Vat. BM.

ψυχῇ] ψυχῆς Vind. F.

εἴτε ἔν] εἴ ἔν Ald. Bas. a.

ἀμφοτέρα δὲ] ἀμφοτέρα γε Lob. Vat. BM.

τά γε] τά τε Mon. C.

ἐνόει] ἐνόει Vat. H. ἐνός Bas. b.

C καὶ ὄψις] Ita Par. AK. et a m. s. D. Vind. B. Mon. BC. Ven. C. Vat. H. Flor. UV. ὄψις Lob. Vat. BM. καὶ ἢ ὄψις Ang. B. Flor. AC. Vind. F. et post καὶ μικρὸν E. ἢ ὄψις (Flor. R.) Ald. Bas. ab. Steph. Ast. Stallb. pr. Idem in Flor. T. sed post καὶ μικρὸν legitur. De Ven. B.

et m. pr. Par. D. Bekkerus nihil ostendit. *magnum quidem et parvum aspectum videre dicimus.* Fic.

μικρὸν] μικρὸν Mon. C. ἦ] ἦ Vind. F. Mon. B. Ἡ Ald. Steph.

μικρὸν] σ int. vers. Mon. C. ἰδεῖν] ἰδεῖν, Bas. ab. Steph. Stallb. sec.

ἢ κείνη] Ita Par. A. Lob. Vind. B. Vat. BHM. Ven. BC. Ang. B. et, ut videtur, Vind. F. ἢ κείνη Flor. ACTV. et corr. Mon. C. ἢ ἐκείνη idem ante corr. cum reliquis et editis. Cf. Vol. I. p. 154, b.

ποθεν] *om.* Mon. C. πόθεν Vind. EF.

πρῶτον] *om.* Vind. B. Mon. C. post ἐπέρχεται Lob. Vat. BM. Flor. T. πρῶτον μὲν Vind. EF. Ven. B. Ang. B. Flor. ACR. editiones ante Bekkerum.

ἐρέσθαι] Sic Bekkerus secundum Ven. B. Par. DK. de quo Bipontini tacent. Non aliter Lob. Vind. E. Mon. B. Reliqui mei et Florentini cum editis ante Bekkerum ἐρέσθαι habent.

ποτ' ἐστὶ] Ita Lob. ποτέ ἐστὶ Vind. F. ποτ' ἐστὶ Vind. BE.

λέσαμεν. 'Ορθότατ', ἔφη. Ταῦτα τοίνυν καὶ ἄρτι ἐπε- D
 χείρου λέγειν, ὡς τὰ μὲν παρακλητικὰ τῆς διανοίας
 ἔστι, τὰ δ' οὐ, ἃ μὲν εἰς τὴν αἰσθησιν ἅμα τοῖς ἐναν-
 τίοις ἑαυτοῖς ἐπίπτει, παρακλητικὰ ὀριζόμενος, ὅσα δὲ
 μὴ, οὐκ ἔγερτικὰ τῆς νοήσεως. Μανθάνω τοίνυν ἤδη,
 ἔφη, καὶ δοκεῖ μοι οὕτω. Τί οὖν; ἀριθμὸς τε καὶ τὸ
 ἐν ποτέρων δοκεῖ εἶναι; Οὐ ξυννοῶ, ἔφη. Ἄλλ' ἐκ τῶν
 προειρημένων, ἔφη, ἀναλογίζου. εἰ μὲν γὰρ ἱκανῶς
 αὐτὸ καθ' αὐτὸ ὁρᾶται ἢ ἄλλη τι αἰσθησεί λαμβάνε- E
 ται τὸ ἐν, οὐκ ἂν ὄλκον εἶη ἐπὶ τὴν οὐσίαν, ὥσπερ
 ἐπὶ τοῦ δακτύλου ἐλέγομεν· εἰ δ' αἶτι αὐτῶ ἅμα ὁρᾶ-
 ται ἐναντιώμα, ὥστε μηδὲν μᾶλλον ἐν, ἢ καὶ τούναντιον
 φαίνεσθαι, τοῦ ἐπικρινούντος δὴ δέοι ἂν ἤδη, καὶ
 ἀναγκάζοιτ' ἂν ἐν αὐτῶ φυγὴ ἀπορεῖν καὶ ζητεῖν κινουῦσα
 ἐν ἑαυτῇ τὴν ἔννοιαν καὶ ἀνερωτᾶν, τί ποτ' ἔστιν αὐτὸ
 τὸ ἐν, καὶ οὕτω τῶν ἀγωγῶν ἂν εἶη καὶ μεταστρεπτικῶν 525

Mon. BC. Ald. Bas. ab. Steph.
Ast.

σικρόν] μικρόν Lob. Signum
interrogandi in Ald. et Steph.
deest.

τὸ δ'] τό δ' Lob.

D ὀρθότατ'] οὐθότατ' Mon. C.
ὀρθότατα Lob. ὀρθώτατα Vind.
F.

τὰ δ'] τὰδ' Vind. F. τὰδ' Mon.
B. τὰ δ' Ald. Bas. ab. τὰ δὲ
Vind. BE.

τὴν] om. Flor. T.

ἐαυτοῖς] om. Mon. B.

ὀριζόμενος] ἐργαζόμενος Vind.
F. et margo Flor. A.

οὕτω.] οὕτως. Bekkerus.

Τί οὖν;] In Ald. Bas. ab. nulla
hic distinctio, sed deinde post
ἐν comma est. Simili modo Fi-
cinus.

ποτέρων] πότερον Mon. BC.
Vind. BE. Flor. T. et a. m. pr.
Ven. B. πρότερον Vat. H. Flor.
A.

ἔφην] ἔφη Vind. F.

ἱκανῶς] ἱκανὸς idem. Deinde
καθ' αὐτό.

E ἂν ὄλκον] ἀνολκον Lob. Mon.
B. ἂν ἔλκον Par. K. sec. Bekk.
Flor. T. In Vat. M. lacuna est.
Cf. supra p. 276.

τι αὐτῶ] τε, e corr. τι, αὐτὸ
Vind. F.

ἢ] om. Vind. E.

τούναντιον] τούναντιον Ald.
Bas. a.

δὴ] om. Vind. E. Flor. R.

ἀναγκάζοιτ'] ἀναγκάζοι τ' Ald.

αὐτῶ φυγὴ — ἀπαντα ταῦτα
528. C.] om. Vind. B. Mon. C.
Vat. H. sine ullo lacunae indicio.
Hos igitur tres ex uno derivatos
habemus, in quo casu aliquo, qua-
lem L. VI. p. 507. E. Veneto C.
accidisse vidimus, ista interierant.
Pro αὐτῶ Flor. T. Bas. b. αὐτῇ
exhibent.

ἐαυτῇ] ἐαυτῇ Ald. „Alia etiam
est lectio, κινουῦσα ἐν αὐτῇ τὴν
ἔννοιαν: sed ἐν ἐαυτῇ retinea-
mus necesse est.“ Steph. p. 25.
Vereor, ne haec lectio non di-
versa sit ab ea, quam modo ex
Bas. b. retulimus.

τί ποτ' ἔστιν] Ita Lob. Vind.
F. — ἔστιν duo reliqui mei et
Ald. Bas. ab. Steph. Ast.

τὸ] om. Ven. B. a. m. pr.

ἀγωγῶν] ἀναγωγῶν Mon. B. 525
Par. DK. Flor. U. et a. m. s.
Ven. C.

μεταστρεπτικῶν] μεταστρεπι-
κὸν Vind. E. μεταστρεπτικῶν Lob.

ἐπὶ τὴν τοῦ ὄντος θείαν ἢ περὶ τὸ ἐν μάθησις. Ἀλλὰ μέντοι, ἔφη, τοῦτό γ' ἔχει οὐχ ἥμιστα ἢ περὶ αὐτὸ ὄψις· ἅμα γὰρ ταῦτόν ὡς ἐν τε ὀρῶμεν καὶ ὡς ἄπειρα τὸ πλήθος. Οὐκοῦν εἴπερ τὸ ἐν, ἦν δ' ἐγὼ, καὶ ξύμπας ἀριθμὸς ταῦτόν πέπονθε τοῦτο; Πῶς δ' οὐ; Ἀλλὰ μὴν λογιστικὴ τε καὶ ἀριθμητικὴ περὶ ἀριθμὸν πᾶσα. Καὶ B μάλα. Ταῦτα δέ γε φαίνεται ἀγωγὰ πρὸς ἀλήθειαν. Ὑπερφυῶς μὲν οὖν. Ὡν ζητοῦμεν ἄρα, ὡς ἔοικε, μαθημάτων ἂν εἴη· πολεμικῶ μὲν γὰρ διὰ τὰς τάξεις ἀναγκαῖον μαθεῖν ταῦτα, φιλοσόφῳ δὲ διὰ τὸ τῆς οὐσίας ἀπτεῖον εἶναι γενέσεως ἐξαναδύντι, ἢ μηδέποτε λογιστικῶ γενέσθαι. Ἔστι ταῦτ', ἔφη. Ὁ δὲ γε ἡμέτερος φύλαξ πολεμικὸς τε καὶ φιλόσοφος τυγχάνει ὢν.

Vind. F. Vat. BM. Ang. B. Flor. ACRT. μετατρεπτικόν, sup. ὦν, Ven. B.

μάθησις] μάθισις Ald.

Ἀλλὰ] ἀλλὰ Ald. Bas. b. Steph.

γ'] γε Vind. EF.

ἦ] ἦ Par. K. sec. Bekk. et, ut videtur, a m. pr. Mon. B. item Ald. Bas. ab.

αὐτὸ] Ita Vind. EF. Ang. B. Flor. ACTV. et a m. pr. Ven. B. τὸ αὐτὸ reliqui cum editis ante Bekkerum. At nondum aliud quicquam de uno praedicatum est, ut hoc tanquam alterum eidem assignandum proponi potuerit.

ταῦτόν] ταῦτό Ven. B. τε αὐτό Vind. E. Ang. B. τε αὐτόν Vind. F. ipsum Fic.

ἐν τε] ἐν τι Vind. E.

πλήθος. Οὐκοῦν] πλήθος, οὐκοῦν Ald.

εἴπερ] ὑπὲρ Vind. E.

ταῦτόν] Ita cum Bekkero, Astio in tert. et Stallbaumio secundum Par. A. Ven. C. pro ταῦτόν scribendum putavi, quia iidem librarii alibi, velut Tim. p. 44. B. Par. A. et infra p. 530. A. Ven. C. ταῦτόν ante eandem π exhibentes non praeceptum aliquod de pleniori forma ubique repraesentanda, sed exemplarium suorum scripturam h. l. secuti videntur.

τοῦτο] om. Vat. M. τούτω

Par. A. quod multo deterius est, quia Socrates non quidvis, sed certum quoddam, de quo modo dixerat, universo numero pariter atque uni accidere significat.

ἀριθμητικὴ] ἀριθμητικὴ τε Par. K. sec. Bekk.

δέ γε] γε om. Flor. T.

Ὡν] ὅ Vind. E. Cf. p. 523. B A.

πολεμικῶ] πολεμικῶς Vind. E.

μὲν] om. idem et Flor. T.

τῆς οὐσίας] τῆς om. Ang. B.

ταῦτ'] ταῦτα Lob. Vind. E.

φιλόσοφος] φιλόσοφον Ald.

Bas. a.

τὸ μάθημα] τὸ om. Flor. ACV.

μεθέξεν] μέθεξεν Ven. C. et a m. pr. Par. D.

ἐπὶ λογιστικῆν] ἐπιλογ. Vind.

E. ἐπὶ λογιστικόν Flor. V.

ἀνθάπτεσθαι] ἐὰν θάπτεσθαι C

Vind. F. Hanc Socratis ῥῆσιν Theo Smyrnaeus de arithm. p. 8. Geld. minus accurate recitat: ἀπτεῖον δὲ τῆς (id cod. Scal. omittit.) λογιστικῆς μὴ ιδιωτικῶς, ἀλλ' ὡς ἂν ἐπὶ θεῶν τῆς τῶν ἀριθμῶν φύσεως ἀφικανταί τῆ νοήσει, οὐδὲ πράξεως χάριν ἐμπόρων ἢ καπήλων μελετῶντες, ἀλλ' ἔνεκα ψυχῆς τῆς ἐπ' ἀλήθειαν καὶ οὐσίαν ὁδοῦ.

αὐτῆς] αὐτῶν Par. K.

ἀλλ'] ἀλλὰ Vind. F. ἀλλὰ καὶ Flor. ACT.

Τί μὴν; Προσῆκον δὴ τὸ μάθημα ἂν εἴη, ὡς Γλαύκων, νομοθετῆσαι καὶ πείθειν τοὺς μέλλοντας ἐν τῇ πόλει τῶν μερίστων μεδέξιν ἐπὶ λογιστικὴν ἵεναι καὶ ἀνθά- C
πτεσθαι αὐτῆς μὴ ἰδιωτικῶς, ἀλλ' ἕως ἂν ἐπὶ θεῶν τῆς τῶν ἀριθμῶν φύσεως ἀφίκωνται τῇ νοῆσει αὐτῇ, οὐκ ὦνῆς οὐδὲ πράσεως χάριν ὡς ἐμπόρους ἢ καπήλους μελετῶντας, ἀλλ' ἔνεκα πολέμου τε καὶ αὐτῆς τῆς ψυχῆς ῥαστώνης μεταστροφῆς ἀπὸ γενέσεως ἐπ' ἀλήθειάν τε καὶ οὐσίαν. Κάλλιστ', ἔφη, λέγεις. Καὶ μὴν, ἦν δ' ἐγὼ, νῦν καὶ ἐννοῶ ἡθῆντος τοῦ περὶ τοὺς λογισμοὺς D
μαθήματος, ὡς κομψόν ἐστι καὶ πολλαχῇ χρῆσιμον ἡμῖν πρὸς ὃ βουλόμεθα, εἰς τοῦ γνωρίζειν ἔνεκά τις αὐτὸ ἐπιτηδεύη, ἀλλὰ μὴ τοῦ καπηλεύειν. Πῆ δὴ; ἔφη. Τοῦτό γε,

ἀφίκωνται] ἀφίκονται Vind. F. Flor. R.

αὐτῇ] Ven. B. ὦν super ἡ habet.

ψυχῆς ῥαστώνης μεταστροφῆς] Ita Vind. EF. Mon. B. (hic cum gravi a m. s. super α posito: μεταστροφῆς) Vat. B. Ven. BC. Par. D. Flor. ACRUV. et Ald. Bas. ab. (hae cum puncto post ψυχῆς) Ast. sec. tert. Stallb. nec aliter Theo videtur legisse. ψυχῆς ῥαστώνης καὶ μεταστροφῆς Lob. Par. K. Ang. B. Vat. M. Flor. T. Steph. Ast. pr. ψυχῆς ῥαστώνης τε μεταστροφῆς Par. A. Bekkerus. quod etsi ferri possit, ita ut τε, quemadmodum καὶ saepius, epexegesi inservire statuatur, qualem Leg. L. V. p. 744. B. in verbis πολλῶν ἔνεκα τῶν τε κατὰ πόλιν καιρῶν ἰσότητος ἔνεκα facere videtur, eoque ascito particula καὶ quomodo in codices nonnullos venerit facilius intelligatur, tamen quum τε in uno tantum libro exstet, pariter atque καὶ ad evitandum genitivorum concursum interpolando additum conciderim. Quem concursum scriptores non reformidasse Matthiaei exempla gramm. p. 699. n. 2. docent. ψυχῆς ῥαστώνη autem μεταστροφῆς non ineleganter conditionem animi eo, quod iam facilius convertatur, meliorem red-

dendam significat et ita ψυχῆς ῥαστώνη dicitur, ut simul μεταστροφῆς ῥαστώνη esse demonstraretur. Pari brevitate Tim. p. 24. B. ἡ τῆς ὀπλίσεως αὐτῶν σχέσις ἀσπίδων καὶ δοράτων armaturae eorum ratio in clypeorum et hastarum usu posita appellatur, quasi dicatur ἡ τῆς ὀπλίσεως σχέσις ἀσπίδων καὶ δοράτων σχέσις οὐσα.

ἐπ' ἀλήθειάν τε] τε ἐπ' ἀλήθειαν Vind. E. Flor. ACR.

νῦν καὶ] om. Vind. E. καὶ Flor. T. νῦν Vind. F. Flor. R. ἐννοῶ] ἐννοῶ Ald.

πολλαχῇ] πολλαχῇ Ald. Bas. a. D (Bekkerus et Stallbaumius.) πολλαχῇ Vind. F. πολλαχοῦ Par. K. πολλαχοῖ Mon. B.

αὐτὸ] αὐτῶν Vind. E. αὐτῶ Vat. M.

Πῆ] πῶς Vind. E. Flor. T.

Τοῦτό γε] Τοῦ τόγος Ald. — Theo l. c. post ὁδοῦ ita pergīt: τοῦτο γὰρ ἄνω ἄγει τὴν ψυχὴν καὶ περὶ αὐτῶν τῶν ἀριθμῶν ἀναγκάζει διαλέγεσθαι, οὐκ ἀποδεχόμενον, ἂν τις αὐτῶ σώματα ἢ αὐτὰ ὀρατὰ ἔχοντα ἀριθμοῦς (ἀριθμὸν cod. Scalig.) προσφερόμενος διαλέγηται. in quibus Gelderus ἢ αὐτὰ et ἔχοντα secundum Platonem in ἀπτά ἢ et ἔχοντας mutavit.

ο νῦν δὴ ἐλέγομεν, ὡς σφόδρα ἄνω ποι ἄγει τὴν ψυχὴν καὶ περὶ αὐτῶν τῶν ἀριθμῶν ἀναγκάζει διαλέγεσθαι, οὐδαμῆ ἀποδεχόμενον, ἐάν τις αὐτῇ ὄρατὰ ἢ ἀπτὰ σώματα ἔχοντας ἀριθμούς προτεινόμενος διαλέγηται. οἶσθα γάρ που τοὺς περὶ ταῦτα δεινοὺς, ὡς ἐάν τις αὐτὸ τὸ ἐν ἐπιχειρῇ τῷ λόγῳ τέμνειν, καταγελοῶσθε καὶ οὐκ ἀποδέχονται, ἀλλ' ἐάν σὺ κερματίσης αὐτὸ, ἐκεῖνοι πολλαπλασιοῦσιν, εὐλαβοῦμενοι, μὴ ποτε φανῆ τὸ ἐν μὴ ἐν, ἀλλὰ πολλὰ μέρια. Ἀληθέστατα, ἔφη, 526 λέγεις. Τί οὖν οἶε, ὦ Γλαύκων, εἴ τις ἔροίτο αὐτοὺς, ὦ θαυμάσιοι, περὶ ποίων ἀριθμῶν διαλέγεσθε, ἐν οἷς τὸ ἐν οἶον ὑμεῖς ἀξιοῦτέ ἐστιν, ἴσον τε ἕκαστον πᾶν

ποι] πη Mon. B. Par. DK. Flor. U. editi ante Bekkerum; quod, quia regio adverbio ἄνω designata satis certa et in antecedentibus sermonibus definita est, alicui tenendum videri possit. Sed nihil obstat, quo minus ποι non ad totum ἄνω, sed ad eius partem referamus: in aliquem superioris regionis locum.

οὐδαμῆ] οὐδαμῆ Vind. F.

ἀποδεχόμενον] ἀποδεχόμενος Flor. T.

αὐτῇ] αὐτῆ Vind. F. Flor.

AC. αὐτὸ ἐπὶ Ang. B. αὐτῆν ἐπὶ τὰ Flor. T.

ἀπτὰ] τοὺς τὰ Vind. E. ἀπὸ τὰ Flor. AC. ἐπὶ τὰ Flor. T. ἐπὶ τὰ ἀπτὰ Ang. B.

ἔχοντας] ἔχοντα Ang. B. Flor. TU.

ἀριθμούς] ἀριθμὸν Mon. B. a m. s. Quid a m. pr. fuerit, non liquet. In m. a m. s. γρ. οὐσ habet.

προτεινόμενος] post διαλέγηται Flor. T.

που] om. Lob. Vat. M.

τοὺς] nescio cuius errore in Ast. pr. et sec. excidit.

δεινοὺς, ὡς] δεινοὺς δύο ὡς Par. A. Vat. B. Ven. C. Hoc δύο, cuius ego in meis libris nullum vestigium deprehendi, non habeo, unde ortum aut quo referendum dicam, nisi forte notae cuiusdam numero β simili, qua

scholion in Par. A. adscriptum, τοὺς ἀριθμητικούς, ad hanc contextus partem et ad verba τοὺς περὶ ταῦτα δεινοὺς revocaretur, originem debet. Nam duo tantum arithmeticos, qui quidem hoc nomine digni essent, quoniam significare voluisse quis credat? praesertim quum illi codices ab eiusmodi glossematis liberi esse soleant; quod ipsum impedit, quo minus ex interpretamento εἰς δύο ad sequens τέμνειν appposito residuum existimemus.

τις] τε Mon. B.

ἀλλ'] ἀλλὰ Vind. E.

πολλαπλασιοῦσιν] πολλὰ πλασιοῦσιν idem. πολυπλασιοῦσιν Lob. Vat. M.

φανῆ] φανῶ Par. K.

μὴ ἐν, ἀλλὰ πολλὰ] ἀλλὰ Mon. B.

οἶε] οἶσθα Vind. E. οἶσθ' Flor. ACT.

ἀξιοῦτέ ἐστιν] ἀξιοῦντες ἐστὲ 526 Lob. Vat. BM. ἀξιοῦντε ἐστὶ Ven. C. ἀξιοῦτε ἐστιν Vind. EF.

ἴσον] ἴσόν Lob. cum editis ante Bekkerum. ἴσον Mon. B.

σμικρὸν] σμικρῶ Vind. E.

διαφέρον] Stephanus interrogationis notam, reliqui editores comma adiocerunt.

μέριόν τε] μέριόν τι Vind. E.

ἄλλως δ'] ἄλλως δὲ Vind. EF.

οὖν] om. Vind. E. et a m. pr. Ven. B.

παντὶ καὶ οὐδὲ σμικρὸν διαφέρειν μόριόν τς ἔχον ἐν
 ἑαυτῷ οὐδέν; τί ἂν οἶε αὐτοὺς ἀποκρίνασθαι; Τοῦτο
 ἔρωγε, ὅτι περὶ τούτων λέγουσιν, ὧν διανοηθῆναι μό-
 νον ἐγκωρεῖ, ἄλλως δ' οὐδαμῶς μεταχειρίζεσθαι δυνα-
 τόν. Ὁρᾶς οὖν, ἦν δ' ἐγὼ, ὦ φίλε, ὅτι τῷ ὄντι
 ἀναγκαῖον ἡμῖν κινδυνεύει εἶναι τὸ μάθημα, ἐπειδὴ
 φαίνεται γε προσαναγκάζον αὐτῇ τῇ νοήσει χρῆσθαι B
 τὴν ψυχὴν ἐπ' αὐτὴν τὴν ἀλήθειαν; Καὶ μὲν δὴ, ἔφη,
 σφόδρα γε ποιεῖ αὐτό. Τί δέ; τόδε ἤδη ἐπεσκεψάω, ὡς
 οἷ τε φύσει λογιστικοὶ εἰς πάντα τὰ μαθήματα ὡς ἔπος
 εἰπεῖν ὀξεῖς φύονται, οἷ τε βραδεῖς, ἂν ἐν τούτῳ παι-
 δευθῶσι καὶ γυμνάσωνται, κἂν μηδὲν ἄλλο ὠφεληθῶσιν,

ἦν] om. Vind. F. Flor. AC.

τῷ ὄντι] τῶντι Vind. E.

ἀναγκαῖον ἡμῖν κινδυνεύει εἶ-
 ναι] κ. ε. ἄ. ἦ. Lob. Vat. M. κ.
 ἦ. ἄ. ε. Flor. T.

B γε] τε Flor. V.

προσαναγκάζον] προσαναγκά-
 ζον Lob.

αὐτῇ τῇ] τῇ om. Par. A. et
 certe non necessarium est. Sic
 L. III. p. 437. E. αὐτοῦ πάμα-
 τος, huius libri p. 517. E. αὐ-
 τὴν δικαιουσύνην legimus. Sed
 quum in reliquis codicibus omni-
 bus exstet et post αὐτῇ facillime
 praetermitti a librario potuerit,
 pro genuino habendum videtur.

τὴν ψυχὴν] τῇ ψυχῇ Vind. F.
 Vat. B. Flor. AC.

ἐπ' αὐτὴν] ἐπαν. Vind. E.

μὲν] μὴν Par. DK. (Flor.
 RTUV.) editi ante Bekkerum.

Τί δέ;] Τί δαί; Stallbaumius
 in sec. cum Par. A. cui in hoc
 vocabulo nihil tribuendum esse
 saepe experti sumus. Neque vero
 hoc, quod sequitur, tanti ad
 summam quaestionis momenti est.

ἤδη] om. Par. K. Sequentia
 Theo. l. c. p. 9. in haec contra-
 xit: ἔτι οἱ λογιστικοὶ εἰς πάντα
 (ἅπαντα cod. Scal.) τὰ μαθή-
 ματα ὀξεῖς φύονται, οἷ τε βρα-
 δεῖς εἰς τὸ ὀξύτερον (ὀξύτερον
 cod. Thuan.) αὐτοὶ (id duo codd.
 Paris. omittunt.) αὐτῶν γενέσθαι.

λογιστικοὶ] λογικοὶ Lob. Vat.
 M.

φύονται] Ita Par. A. Vind.
 EF. Ven. C. Ang. B. Vat. M.
 Flor. ACRT. et Theo. φαίνον-
 ται, sup. ὄν, Lob. φαίνονται
 reliqui septem cum editis. videntur
 Fic. φαίνονται non malum
 est et ferri debebat, donec late-
 bat melius: melius est φύονται
 propterea, quod acumen illud at-
 que ingenii sollertiam, quae natu-
 rali arithmetices facultate prae-
 ditis ad omnem scientiam adesse
 soleat, item naturalem, non arte
 aut exercitatione paratam esse
 certius et sine ulla ambiguitate
 significat, ex quo facultatum
 ab ipsa natura instituto consortio
 Socrates futurum coniecit, ut qui
 arithmetice rite doceantur, iidem
 reliquam scientiam optime perci-
 piant. Neque repugnantiae spe-
 cies, quum οἱ φύσει λογιστικοί,
 quos tamen natos esse oporteat,
 priusquam tales nominari possint,
 iterum ὀξεῖς φύεσθαι dicantur,
 detertere nos debet. Est enim
 prolepsis quaedam, qua ad sub-
 iecti descriptionem interdum res
 praedicato non anteriores tem-
 pore, sed posteriores adhibentur:
 οἱ φύσει λογιστικοί, qui quidem
 postmodum tales apparituri sunt,
 ὀξεῖς φύονται eo scilicet tem-
 pore, quo φύσει λογιστικοὶ nondum
 facti sunt. Eodem modo expli-

ὅμως εἰς γε τὸ ὀξύτεροι αὐτοὶ αὐτῶν γίνεσθαι πάντες
 C ἐπιδιδόασιν; Ἔστιν, ἔφη, οὕτω. Καὶ μὴν, ὡς ἐγῶμαι,
 ἃ γε μείζω πόνον παρέχει μανθάνοντι καὶ μελετῶντι,
 οὐκ ἂν ῥαδίως οὐδὲ πολλὰ ἂν εὖροις ὡς τοῦτο. Οὐ
 γὰρ οὖν. Πάντων δὴ ἕνεκα τούτων οὐκ ἀφετέον τὸ
 μάθημα, ἀλλ' οἱ ἄριστοι τὰς φύσεις παιδευτέοι ἐν αὐ-
 τῷ. Ἐύμφημι, ἧ δ' ὅς. Τοῦτο μὲν τοίνυν, εἶπον, ἐν
 ἡμῶν κείσθω· δεύτερον δὲ τὸ ἐχόμενον τούτου σκεψώμεθα

candus est Phaedri locus p. 253.
 C: ἀλίσκεται δὲ δὴ ὁ αἰρεθεὶς
 τοιῶδε τρόπῳ. et Leg. L. VIII.
 p. 869. A: εἰάν μὲν ὁ τελευτήσας
 πρὶν τελευτήσαι τὸν δράσαντα
 φόνον ἀφίη ἐκάν. Ceterum ver-
 bum φύεσθαι non semel in φαί-
 νεσθαι corruptum est. Cf. supra
 L. VI. p. 503. B. et Leg. L. III.
 pag. 712. A. ubi pro φύεται in
 Ven. B. - Vat. CM. et Flor. C.
 φαίνεται, in Flor. AW. φαίνεται
 cum ὕ super αἰ legitur.

ἂν ἐν] εἰάν ἐν Ven. B. εἰάν
 Vind. EF. ἂν Ang. B.

τούτῳ] τούτω cum circumflexo
 super acuto et o super ω Vind.
 E.

παιδευθῶσι] παιδευθῶσιν Lob.
 μηδὲν] μηδέ Par. K. secundum
 Bekkerum.

ὀξύτεροι] ὀξύτερον Vind. F.
 Ang. B.

αὐτῶν] αὐ. Mon. B. Vind. EF.
 Ald. Bas. ab. ἐαυτῶν Lob. Vat.
 M. Flor. AV.

ἐπιδιδόασιν;] ἐπιδιδόασιν. et
 supra φαίνονται; editi ante Astii
 sec.

οὕτω.] οὕτως. Bekkerus et
 Stallbaumius, qui alibi Bekkerum
 in hac re non sequitur.

C ἃ γε] ἄγε Vind. F.
 μείζω] μείζον Lob. Vat. M.
 πόνον] πόνων Ald. — Ut dif-
 ficile esset quod discerent futuri
 civitatis custodes et philosophi,
 Socrates L. VI. p. 503. E. re-
 quisiverat, eoque magis nunc arith-
 meticen probat, quod non fa-
 cile alia ea difficilior disciplina
 sit. Scholiastes contra: ἴσως τοῦ-
 το βούλεται λέγειν ὁ Πλάτων,

ὅτι τῶν μετὰ πολλοῦ πόνου κα-
 τορθουμένων τεχνῶν οὐκ ἔστιν
 οὐδεμία τοιαύτη εὐκολος, ὡς ἡ
 (id Ruhkenius omisit.) ἀριθμη-
 τική. Haerebat in particula ὡς
 ante τοῦτο, quam quum ad com-
 parativum μείζω referri non posse
 intelligeret, comparativum ipsum
 per se accipiendum, adverbium
 autem ῥαδίως pro adiectivo ha-
 bendum statuebat. Sed illud ὡς
 ita dictum est, ut si οὕτω μέγαν,
 non μείζω praecessisset. Conf.
 Apol. pag. 36. D: οὐκ ἔσθ' ὅτι
 μᾶλλον πρέπει οὕτως, ὡς τὸν
 τοιοῦτον ἄνδρα σιτεῖσθαι, πολὺ
 γε μᾶλλον, ἢ εἴ τις ὑμῶν — νε-
 νίκηκεν Ὀλυμπιάσιν. ubi expres-
 sum vides quod hic reticetur.
 Nostro simillimus est Origenis
 locus adv. Cels. L. III. p. 200:
 τίς ἂν ἄλλος λόγος ἐπιστρεφέστε-
 ρον προσάγει τὴν ἀνθρωπίνην
 φύσιν τῷ εὐ ζῆν, ὡς ἡ πίστις—;
 Adde Theocriti et Euripidis ver-
 sus a Matthiaeo gramm. p. 851.
 c. commemoratos.

Οὐ γὰρ οὖν] οὐγαροῦν Lob.
 παιδευτέοι] παιδευταῖοι Vind.
 F. Flor. RT.

εἶπον] post ἡμῶν Lob. Vat.
 BM. Flor. V.

ἐν] ἐν Lob. Vind. F. Vat. BM.
 Ven. C. Ang. B. om. Fic.

τούτου] τοῦτο Vind. F. Flor.
 AC.

σκεψώμεθα] σκεψάμεθα Mon.
 B.

ἄρα τι] Ita Vind. E. Mon. B.
 Ast. sec. tert. ἄρα τι Lob. Ald.
 Bas. ab. ἄρα τί Vind. F. Flor.
 ACRTV. Stallb. pr. ἄρα, τί. Ast.
 pr. ἄρα τί Steph. Bekkerus et

ἄρα τι προσήκει ἡμῖν. Τὸ ποῖον; ἢ γεώμετριαν, ἔφη, λέγεις; Αὐτὸ τοῦτο, ἦν δ' ἐγώ. Ὅσον μὲν, ἔφη, πρὸς τὰ πολεμικὰ αὐτοῦ τείνει, δῆλον ὅτι προσήκει· πρὸς D γὰρ τὰς στρατοπεδεύσεις καὶ καταλήψεις χωρίων καὶ συναγωγὰς καὶ ἐκτάσεις στρατιᾶς καὶ ὅσα δὴ ἄλλα σχηματίζουσι τὰ στρατόπεδα ἐν αὐταῖς τε ταῖς μάχαις καὶ πορείαις, διαφέρου ἂν αὐτὸς αὐτοῦ γεωμετρικὸς καὶ μὴ ὢν. Ἄλλ' οὖν δὴ, εἶπον, πρὸς μὲν τὰ τοιαῦτα βραχύ

Stallbaumius in sec. hoc pro ἄρα προσήκει ἡμῖν καὶ τί προσήκει ἡμῖν accipiens et Matthiae gramm. §. 630. conferri iubens, qui §. 488. 12. n. 2. p. 919. duarum interrogationum una enuntiarum exempla quaedam significavit, quale est Platonicum πῶς τί Theaet. pag. 208. E. et alibi usurpatum. Sed ἄρα τί neque Heindorfius ad Hipp. §. 40. neque alius, quod sciam, sic iunctum monstravit, et ut possit aliquando de re ipsa dubitans aliquis eamque dubitationem per ἄρα ostendens subito quasi non amplius dubitans modum rei exquirere et priori interrogationi alteram per τί enuntiatam copulare, hoc quidem loco inusitatae dictionis pro usitata recipiendae causa non videtur.

ἡμῖν. ἡμῖν; Lob. Mon. B. Ald. Bas. ab. σκεψάμεθα hortantis est.

D αὐτοῦ] om. Vind. E. αὐτὰ Ald. Bas. a. Steph. αὐτὸ Ast. pr. αὐτῆ idem in sec. „Legitur etiam αὐτοῦ. ut sit ὅσον αὐτοῦ. q. d. ea eius pars quae ad res bellicas pertinet.“ Steph. in m.

τείνει] εἴη Vind. E. εἰ Ang. B. εἰ Vind. F. Flor. ACT.

δῆλον ὅτι] δηλονότι Lob. Vind. E. Mon. B. Ald. Bas. ab.

προσῆκει] om. Vind. EF. Ang. B.

καταλήψεις] τὰς κ. Lob. Vat. BM. et a m. s. Ven. B. καταλήψη Vind. F.

χωρίων] τῶν χ. Par. K. sec. Bekk. χωρίον Vind. F.

ἐκτάσεις] ἐκτός Vind. F. ἐκτός Vind. E. Ang. B. Flor. ACR.

ἐξετάσεις legisse videtur Theo, qui l. c. post γενέσθαι hoc addit: ἔτι ἐν τῷ αὐτῷ φησί· καὶ ἐν πολέμῳ δ' (καὶ δ' ἐν πολιτικῷ cod. Scal.) αὐτὸς χρήσιμον πρὸς τὰς στρατοπεδεύσεις καὶ καταλήψεις χωρίων καὶ συναγωγὰς καὶ ἐξετάσεις στρατιᾶς. Gelderus ἐκτάσεις ex Platone exhibuit.

στρατιᾶς] στρατείας Vind. EF. Vat. B. Ang. B. Flor. ACR. In Lob. εἰ super ι positum.

σχηματίζουσι] σχηματίζουσα Lob. Vat. M.

διαφέρου] διαφέρει Flor. AC. αὐτοῦ] Ita Par. ADK. sec. Bekk. Ven. C. αὐτοῦ Mon. B. ἑαυτοῦ reliqui cum editis ante Bekkerum. Cf. quae ad p. 538. D: adscripti.

γεωμετρικὸς] Ante Bekkerum γεώμετρικὸς τε legebatur, ut infra p. 527. C. etiamnum legitur ἡμῖνος τε γεωμετρίας καὶ μή. Sed h. l. τε non solum in Par. AD. Vat. B. et a m. pr. in Ven. C. quos Bekkerus secutum se profitetur, sed etiam in Mon. B. et Bipontinis testibus in Par. K. et in Lob. Flor. UV. omissum his invitis non est quod retineatur.

δὴ] om. Par. A. a m. pr. quo remoto fieri potest, ut non tam adversaturus, quam novum quidem, sed ex superioribus colligendum adiecturus Socrates hoc dicere videatur: Sed quoniam huius rei mentionem iniecasti, illud addam, ad eiusmodi usum. Accedente vero per illam particulam affirmatione graviori hoc dicit: Sed, quoniam hac de re dicere coepisti, profecto ad eius-

τι ἂν ἕξαγωνοῦ γεωμετρίας τε καὶ λογισμῶν μόριον· τὸ
 E δὲ πολὺ αὐτῆς καὶ πορρότερον προῖον σκοπεῖσθαι δεῖ
 εἴ τι πρὸς ἐκεῖνο τείνει, πρὸς τὸ ποιεῖν κατιδεῖν ῥᾶον
 τὴν τοῦ ἀγαθοῦ ἰδέαν. τείνει δὲ, φαμέν, πάντα αὐτόσε,
 ὅσα ἀναγκάζει ψυχὴν εἰς ἐκεῖνον τὸν τόπον μεταστρέ-
 φεσθαι, ἐν ᾧ ἔστι τὸ εὐδαιμονέστατον τοῦ ὄντος, ὃ δεῖ
 αὐτὴν παντὶ τρόπῳ ἰδεῖν. Ὁρθῶς, ἔφη, λέγεις. Οὐκοῦν
 εἰ μὲν οὐσίαν ἀναγκάζει θεάσασθαι, προσήκει, εἰ δὲ
 γένεσιν, οὐ προσήκει. Φαμέν γε δῆ. Οὐ τοίνυν τοῦτο
 527 γε, ἣν δ' ἐγὼ, ἀμφισβητήσουσιν ἡμῖν ὅσοι καὶ σμικρὰ

modi etc. Cf. supra L. VI. p. 501. A. et 509. D. ubi ἄλλ' οὖν positum est, cum L. VIII. p. 544. A. et Phaedon. p. 100. A. ubi ἄλλ' οὖν δῆ legitur. De ἄλλ' οὖν omnino probabiliter disputavit Hoogveenius doctr. part. Cap. I. sect. XI. sed vim particulae δῆ non respexit.

τὰ] om. Lob. Vat. B.

βραχύ] καὶ βραχύ Vind. EF. Ven. B. Ang. B. Vat. M. (Flor. ACRTUV.) Ald. Bas. ab. Steph. Ast. tacentibus Bip. Id, si per codices liceret, tenendum fuisse Stallbaumium non fugit.

ἕξαγωνοῦ] ἕξαγωνεῖ Vind. F.

λογισμῶν] Ita Par. ADK. sec. Bekk. Lob. Mon. B. Vat. BM. Flor. UV. λογισμὸν Ven. C. a m. pr. λογισμοῦ reliqui libri cum Ald. Bas. ab. Steph. Ast. Singulari usus est Plato Phaedr. pag. 274. C: τοῦτον δὲ πρῶτον ἀριθμὸν τε καὶ λογισμὸν εὐρεῖν καὶ γεωμετρίαν καὶ ἀστρονομίαν. Euthyphr. p. 7. B: ἐπὶ λογισμὸν ἔλθόντες περὶ γε τῶν τοιούτων ταχὺ ἂν ἀπαλλαγείμεν. Plurali supra L. VI. p. 510. C: οἱ περὶ τὰς γεωμετρίας τε καὶ λογισμοὺς καὶ τὰ τοιαῦτα πραγματευόμενοι et huius libri p. 525. C: ῥηθέντος τοῦ περὶ τοὺς λογισμοὺς μαθήματος. et p. 536. D: τὰ μὲν τοίνυν λογισμῶν τε καὶ γεωμετριῶν καὶ πάσης τῆς παιδείας. item Xenophon Mem. L. III. c. 7. §. 8: ἐκέλευε δὲ

καὶ λογισμοὺς μανθάνειν. quem locum Schneiderus in lexico rectius, quam in indice libri Xenophontei interpretatus est.

τὸ] τ, sup. οἱ, Vind. F. τὰ Flor. AC.

προῖον] προσῖον Par. A. προῖων cum o super ὠ Vind. F.

ἐκεῖνο] ἐκεῖνων Par. K. sec. E Bip.

τείνει δὲ] τείνειν δὲ Vind. E. Mon. B. Par. K. sec. Bekk. Flor. RT.

αὐτόσε] αὐτὰ τε Vind. E. om. Flor. UV.

ἔστι] ἔστι Ast. tert. Stallb. sec.

ὃ] οὐ Par. A. quod vitiosum est, quia relativum ad τὸ εὐδαιμονέστατον pertinet.

λέγεις] om. Lob. Mon. B. Vat. BM. Par. DK. et a m. pr. Ven. C.

εἰ δὲ γένεσιν, οὐ προσήκει] om. Ang. B.

τοῦτο γε] γε om. Vind. EF. Ven. B. Ang. B.

ἀμφισβητήσουσιν] ἀμφισβη-527 τοῦσιν Vind. E. Flor. ACRT.

σμικρὰ] μικρὰ Vind. EF.

λόγοις] om. Ven. B.

ὑπὸ] τοῖς ὑπὸ Vind. EF. Ang. B. Flor. ACRT.

μάλᾳ] μάλιστα iidem (μάλιστα Vind. E.) et Ven. B.

ἀναγκαίως] quasi coacti saepe Fic. V. L. VI. p. 510. B. — 511. A. cuius loci consideratio

γεωμετρίας ἔμπειροι, ὅτι αὕτη ἡ ἐπιστήμη πᾶν τὸ ὑναντίον ἔχει τοῖς ἐν αὐτῇ λόγοις λεγομένοις ὑπὸ τῶν μεταχειριζομένων. Πῶς; ἔφη. Λέγουσι μὲν πού μάλα γελοίως τε καὶ ἀναγκαίως· ὡς γὰρ πράττοντές τε καὶ πράξεως ἕνεκα πάντα τοὺς λόγους ποιούμενοι λέγουσι, τετραγωνίζειν τε καὶ παρατείνειν καὶ προστιθέναι καὶ πάντα οὕτω φθεγγόμενοι· τὸ δ' ἔστι πού πᾶν τὸ μάθημα γνώσεως ἕνεκα ἐπιτηδευόμενον. Παντάπασι μὲν οὖν, B ἔφη. Οὐκοῦν τοῦτο ἔτι διομολογητέον; Τὸ ποῖον; Ὡς τοῦ ἀεὶ ὄντος γνώσεως, ἀλλ' οὐ τοῦ ποτέ τι γιγνομένου

eos, qui hic illius aevi geometras reprehendi autumant, non methodium illorum, sed vitium quoddam ipsius scientiae notari docebit, quae quum res sensibiles adhibere ad theoremata sua explicanda cogatur, verbis quoque efficientiam sensibilem significantibus uti debeat; quamquam hic locus ipse et quod Socrates vel paullulum geometriae peritos secum consensuros affirmat, idem docere eos poterat.

οὕτω] οὗτοι Lob. Vat. B.

τὸ δ' ἔστι] τὸ δ' ἐστὶ Lob. Mon. B. Vind. E. Steph. Ast. pr. sec. τό δ' ἔστι Ald. Bas. ab. In hac formula, cuius usum exemplis Heindorfius ad Theaet. §. 37. rationem Astius in comm. ad L. I. p. 363. explicuit, verbum substantivum formulam excipiens inclinari recusat. Cf. Protag. p. 344. E: τὸ δ' ἔστι γενέσθαι μὲν χαλεπὸν, δυνατόν δὲ ἐσθλόν, ἔμμεναι δὲ ἀδύνατον. Sic unus inter recentiores Bekkerus: reliqui τὸ δ' ἔστι. Cf. D.

B Τὸ ποῖον;] om. Mon. B.

Ὡς τοῦ] Ita cum reliquis omnibus Ven. B. a m. pr. In editionibus ante Bekkerum τῆς interpositum.

τι] om. Vind. EF. Ang. B. Flor. ACRT. Fic. et Stallbaumius in sec. incertum utrum significatione magis, an casu pronominis offensus. Sed significatio nullam difficultatem habet: ad casum

quod attinet, sane solocismo similis et Graeci pariter atque Latini participii naturae contraria est haec nominativi cum genitivo constructio, et tamen, quemadmodum τὸ ποτέ τι γιγνόμενον, ita etiam τοῦ ποτέ τι γιγνομένου dici potuisse videtur, ipsa vocabuli brevitate et ambiguitate vitium occultante. Simili libertate Galenus de Hipp. et Plat. decr. L. VIII. in. T. V. p. 649. Kühn. οὐδὲν ὡς πρὸς τὰ παρόντα διαφέροντος dixit, maiore Origenes adv. Cels. L. III. p. 200. inf. ὡς μόνης ψυχῆς ἔργον οὐσης θεοῦ, maxima ipse Plato Polit. p. 272. E: πάσας ἐκάστης τῆς ψυχῆς τὰς γενέσεις ἀποδεσνωκίας, ὅσα ἦν ἐκάστη προσεχθὲν, τὸσαῦτα εἰς γῆν σπέεματα πεσοῦσης. Atque ut haec ob codicum discrepantiam pro corruptis haberi, Origenis ἔργον autem facile in ἔργον mutari possit, Galeni quidem οὐδὲν extra dubitationem positum et ad τι tuendum sufficere videtur. Nec magnopere obstat Alcinois isag. c. 7. haec e nostro loco repetens: τό γε μὴν κατὰ τὴν γεωμετρίαν ἐπιτηδειότατον καὶ αὐτὸ πρὸς τὴν τοῦ ἀγαθοῦ γνώσιν, ὅταν γέ τις μὴ πράξεως ἕνεκεν μετὶ γεωμετρίαν, ἀλλὰ προσχωόμενος αὐτῇ ὡς ἐπὶ τὸ ὄν ἀεὶ ἀνιέναι καὶ μὴ διατρίβειν περὶ τὸ γινόμενον καὶ ἀπολύμενον.

γιγνομένου] γιν. Vind. E.

καὶ ἀπολλυμένου. Εὐομολόγητον, ἔφη· τοῦ γὰρ αἰὲ ὄντος ἢ γεωμετρικῆ γνώσις ἐστίν. Ὀλκὸν ἄρα, ᾧ γενναῖε, ψυχῆς πρὸς ἀλήθειαν εἴη ἂν καὶ ἀπειραστικὸν φιλοσόφου διανοίας πρὸς τὸ ἄνω σχεῖν ἂ νῦν κάτω οὐδέον ἔχομεν. Ὡς οἶόν τε μάλιστα, ἔφη. Ὡς οἶόν τ' ἄρα, C ἦν δ' ἐγὼ, μάλιστα προστακτέον, ὅπως οἱ ἐν τῇ καλλιπόλει σοι μηδενὶ τρόπῳ γεωμετρίας ἀφέξονται. καὶ γὰρ τὰ πάρεργα αὐτοῦ οὐ σμικρά. Ποῖα; ἦ δ' ὅς. Ἄ τε δὴ σὺ εἶπες, ἦν δ' ἐγὼ, τὰ περὶ τὸν πόλεμον, καὶ δὴ

Εὐομολόγητον] διομολογητέον Ang. B. Flor. ACRT. εὐ διομολογητέον Par. A. adscripto, ut Faehsius refert, in margine vulgato. Fortasse Plato εὐδιομολόγητον scripsit

γὰρ] δὲ Lob. Vat. M.

γεωμετρικῆ] In Ald. Bas. ab. Steph. comma additum editoribus hoc nomen substantivum visum esse arguit. Mihi adiectivum videtur.

Ὀλκὸν] Ita Par. A. Ang. B. Flor. ACRT. ὄρκον Vind. F. οὐκοῦν Vind. E. ἔλκον Ven. C. a m. s. et reliqui cum Ald. Bas. ab. Steph. Ast. Cf. ad p. 521. D. dicta.

ψυχῆς πρὸς ἀλήθειαν] Sic idem, qui ὄλκον, et Vind. EF. Ven. C. ψυχῆν πρὸς ἀλήθειαν reliqui praeter Ven. B. qui cum editis supra significatis πρὸς ἀλήθειαν ψυχῆν exhibet.

ἂ] ἂν Vind. F.

οἶόν τ'] οἶόν τε Vind. EF.

C καλλιπόλει] καλλειπόλει Vat. B. καλῆ πόλει Ven. C. a m. s. καλλίστη πόλει Ven. B. Bas. b. Steph. „In praeced. editionibus καλλιπόλει, pro quo quidam vet. καλλίστη πόλει. Alioqui videri potuisset scribendum καλῆ πόλει. Sed superlativum gradum agnoscit et Fic.“ idem in m. (qui praeclarissimam hanc habitant civitatem Fic.) Themistius or. XXI. p. 248. A: βασιανιστήρια, οἷς ἐκάθηρε τοὺς φιλοσόφους ἐν τῇ καλλιπόλει καὶ ἀπειράσατο τελειότερον, ἦ Φειδίας τὰ ἀγάλματα. quem

locum Astius de Platone eiusque civitate agentem recte ad stabiliendam lectionem καλλιπόλει adhibuit. Sed ne Stephanum quidem sine ratione recipere eam dubitasse et tamen recipendam esse ex eis apparet, quae Lobeckius ad Phryn. p. 600. sqq. de huiusmodi compositionibus verborum disputavit.

σοι] σου Vind. EF. Ang. B. Flor. ACRT. Ald. Bas. ab. Steph. Ast. sec.

ἀφέξονται] Ita Lob. Vat. BM. Reliqui codices (Par. K. sec. Bekk.) et editi ante Steph. ἀφέξονται habent.

αὐτοῦ] „Quomodo quis tueri possit genitivum αὐτοῦ non intelligo, quum genitivo opus sit qui περὶ τῆς γεωμετρίας dicatur, cuius nomen praecessit. Nec vero dubito quin scriptum ita fuerit in Fic. libro: qui hunc locum ita vertit — quae praeter ipsius propositum quodammodo esse videntur —.“ Steph. p. 25. quem mireris tam cito oblitum esse illorum p. 526. C: ἢ γεωμετρίαν λέγεις; αὐτὸ τοῦτο. ut alia per multa taceam, quae significavit Matthiae gramm. p. 819. sq. Cf. Vol. I. p. 364, a.

Ποῖα] ποῖα Vind. F.

εἶπες] In Ven. C. ας super es scriptum.

πόλεμον,] Ita Astius in tert. et Stallbaumius. πόλεμον. vel πόλεμον· reliqui editores.

καὶ δὴ καὶ] Ita Par. A. Vind. EF. Ven. B. Ang. B. Flor. ACRT.

καὶ πρὸς πάσας μαθήσεις, ὥστε κάλλιον ἀποδέχεσθαι, ἴσμεν πού ὅτι τῷ ὄλῳ καὶ παντὶ διοίσει ἡμμένους τε γεωμετρίας καὶ μῆ. Τῷ παντὶ μέντοι νῆ Δί', ἔφη. Δεύτερον δὴ τοῦτο τιθῶμεν μάθημα τοῖς νέοις; Τιθῶμεν, ἔφη. Τί δέ; τρίτον θῶμεν ἀστρονομίαν; ἢ οὐ δο- D
κεῖ; Ἐμοιγ' οὖν, ἔφη· τὸ γὰρ περὶ ὄρας εὐαισθητοτέρως ἔχειν καὶ μηνῶν καὶ ἐνιαυτῶν οὐ μόνον γεωργία οὐδὲ ναυτιλία προσήκει, ἀλλὰ καὶ στρατηγία οὐχ ἦττον. Ἡδὺς εἶ, ἦν δ' ἐγὼ, ὅτι ἔοικας δεδιότι τοὺς πολλοὺς,

Steph. Bekk. Ast. tert. Stallb. καὶ δὴ reliqui.

ὥστε] ὡς τὸ Lob. Vat. M. et a m. pr. B. Ang. B. Flor. RT.

ἴσμεν] ἴσμεν Vind. E. ἴσως μὲν Flor. R. Ang. B.

γεωμετρίας] καὶ γ. Lob. Vat. B. Ven. C. γ. τὲ Vind. E.

μέντοι] μὲν Vind. EF. Ven. B. Ang. B. Flor. ACRT.

Δεύτερον — ἔφη.] om. Lob. Mon. B. Vat. B. et a m. pr. M. Par. DK.

νέοις;] νέοις. editi ante Bekkerum.

ἔφη] ἔχη Ald. Bas. a. ἔχει Bas. b.

Τί δέ;] τί δ' ἔφη Vat. M. Τί δαί; cum Par. A. Flor. T. Stallbaumius in sec. In Vind. E. Mon. B. Ald. Bas. ab. sine distinctione τί δὲ τρίτον etc. scriptum et in Mon. B. post θῶμεν interrogationis signum positum.

D Ἐμοιγ' οὖν] ἔμοιγοῦν Vind. F. Ἐμοὶ γοῦν Bekkerus, Astius in tert. et Stallbaumius, quemadmodum est in Lob. scriptum. Cf. Vol. I. pag. 30. Hoc vero loco etiam verbi ellipsis Bekkeri rationi adversatur.

τὸ] : τὸ Vind. E. Τὸ Bas. ab. ναυτιλία] ναυτηλία Vind. E. Flor. R.

Ἡδὺς etc.] Theo l. c. p. 6: τὸ τε χρήσιμον παραδεικνύς τῶν μαθημάτων φησίν· ἡδὺς εἶ, (ἔστιν cod. Scal.) ὅτι ἔοικας δεδιέναι, μὴ ἄχρηστα τὰ μαθήματα προστάττοιμι. (καὶ προστάττοιμι cod. Reg. 3. προστάττωμεν cod.

Scal.) τὸ δ' ἔστιν (τουτέστιν idem.) οὐ πᾶν φαύλοισι, ἀλλὰ πᾶσι χαλεπὸν (γαλ. πᾶ. idem.) πιστευθῆναι, ὅτι ἐν τούτοις τοῖς μαθήμασιν ἐκάστου οἶον ὀργάνοις τὸ ψυχῆς ἐκκαθαίρεται καὶ ἀναζωπυρεῖται ὅμα τυφλούμενον καὶ ἀποσβεννύμενον ὑπὸ τῶν ἄλλων ἐπιτηδευμάτων, κρείττον δὲ σωθῆναι μυρίων ὀμμάτων· μόνῳ γὰρ αὐτῷ ἀλήθεια (ἢ ἄλ. idem.) ὁράται. Nicomachus isag. arithm. L. I. c. 3. pag. 71. Ast. καθὰ καὶ ὁ παρὰ Πλάτωνι ἐν τῇ Πολιτείᾳ Σωκράτης τοῦ προσδιδεγομένου αἰτίας τινὰς εὐλόγους ἐπιφέρειν δοκοῦντος τοῖς μαθήμασιν — ἐπιπλήττων φησίν· ὡς ἡδὺς εἶ, (λῶστε addit cod. 76.) ὅτι ἔοικας δεδιέναι, μὴ ἄρα ἄχρηστα ταῦτα (id om. idem.) τὰ μαθήματα προστάττοιμι. τὸ δὲ ἐστὶ παρχάλεπον, μᾶλλον δὲ ἀδύνατον· ὅμα γὰρ τῆς (om. idem et cod. 482.) ψυχῆς ὑπὸ τῶν ἄλλων ἐπιτηδευμάτων ἀποτυφλούμενον καὶ κατορυντόμενον διὰ τούτων μόνων ἀναζωπυρεῖται καὶ ἀνεγείρεται, κρείττον δὲ σωθῆναι μυρίων σωματικῶν ὀμμάτων· μόνῳ γὰρ αὐτῷ ἢ περὶ τοῦ παντὸς ἀλήθεια ὁράται. — Pro ἡδὺς Mon. B. Par. DK. Flor. U. ὡς ἡδὺς exhibent, quod Astius tenuit. Etiam Ficinus: *Quam dulcis vir es.* Atque ita Gorg. p. 491. E: ὡς ἡδὺς εἶ. Hipp. mai. p. 288. B: ὡς γλυκὺς εἶ, φῆσει, ὃ Σώκρατες. Sed supra L. I. p. 337. D: ἡδὺς γὰρ εἶ. quem ad locum Timaei glossam (ἡδὺς· εὐήθης

μη δοκῆς ἀχρηστα μαθήματα προστάττειν. τὸ δ' ἔστιν οὐ πᾶν φαῦλον, ἀλλὰ χαλεπὸν πιστεῦσαι, ὅτι ἐν τούτοις τοῖς μαθήμασιν ἐκάστου ὄργανόν τι ψυχῆς ἐκκα-
Eθαίρεται τε καὶ ἀναξωπυρεῖται ἀπολλύμενον καὶ τυφλούμενον ὑπὸ τῶν ἄλλων ἐπιτηδευμάτων, κρείττον ὃν σωθῆναι μυρίων ὀμμάτων· μόνω γὰρ αὐτῷ ἀλήθεια ὁράται. οἷς μὲν οὖν ταῦτα ξυνδοκεῖ ἀμηχάνως ὡς εὖ δόξεις λέγειν, ὅσοι δὲ τούτου μηδαμῆ ἠσθημένοι εἰσὶν, εἰκό-

καὶ ἄφρων.) a Ruhnkenio illustratam significavi.

εἶ] εἰ Vind. E.

δεδιότι] De hoc dativo conf. Heindorfius ad Crat. p. 416. E.

δοκῆς] δοκεῖς Flor. U. et a m. pr. Mon. B.

μαθήματα] τὰ μ. Par. K.

τὸ δ'] τὸ δ' Ald. Bas. ab. τοδῆ Lob. τοῦδ' Vind. F. τοῦδε Flor. ACR. τοῦτο δ' Vind. E. Ang. B.

ἔστιν] In editis ante Stallbaumii sec. ἔστιν scriptum est, quo ille tacite in ἔστιν mutato sensum loci fere eundem, quem Theo, esse statuit: *lepidè agis, quum vereri videaris, ne homines putent te inutiles disciplinas praescribere. Illud vero haud sane facile, sed difficile est ad persuadendum, hisce disciplinis etc.* qua interpretatione adhibita non apparet, quo iure Socrates Glaucōnem istud verentem reprehendere, aut hanc intelligendae utilitatis, quam istae disciplinae habeant, difficultatem opponere speciosae earum inutilitati potuerit. Itaque hoc potius dicere videtur: *tu vereris, ne inutiles disciplinas praecipere videaris, quum tamen minime contemnendam, quamquam ad credendum difficilem utilitatem hanc habeant, quod etc.* et ita demum ἔστιν aptum et necessarium est, ut paullo ante ad A. demonstravimus. Nicomachi interpretatio, si integra est, longe a vero aberravit.

ἐκάστου] Ita Par. ADK. Lob. Vind. EF. Mon. B. Ven. C. Ang. B. Vat. M. et a m. pr. B. Flor. ACR. Theo et scholiastes, (ἐκά-

στον ἀνδρὸς τοῦ μανθάνοντος) quos merito secutus est cum Astio in tert. Stallbaumius. Reliqui codices et editi ἐκάστοις habent, quod etiam ambiguitate laborat.

ὄργανόν τι] ὄργανόν τε Vind. EF. Ang. B. Flor. AC. quibus Stallbaumius Flor. V. addit, ex quo postea ὄργανόν τι τῆς affert. Videtur τε pro τι in Flor. R. repertum fuisse, τι τῆς in V. existare.

τε] τι Lob.

κρείττον ὃν etc.] Plutarchus **E** symposiac. L. VIII. probl. 2. quo quaerit, πῶς Πλάτων ἔλεγε τὸν θεὸν αἰεὶ γεωμετρεῖν, p. 718. D. hunc locum et Phaedon. p. 83. D. simul respiciens ἐπιζομένην γὰρ, inquit, (sc. ἡ διάνοια) ὑπὸ τοῦ σφόδρα πονεῖν καὶ ἠδεσθαι τῷ περὶ τὰ σώματα πλανητῶν προσέχειν ὡς ὄντι τοῦ ἀληθῶς ὄντος τυφλοῦται καὶ τὸ μυρίων ἀντάξιον ὀμμάτων (ita cod. Vulcobii: ὀνομάτων ed. Ald. Bas. σωμάτων Steph.) ὄργανον ψυχῆς καὶ φέγγος ἀπόλλυσιν, ᾧ μόνω θεατόν ἐστι τὸ θεῖον. Iamblichus de vita Pythag. c. 16. §. 70. pag. 148. Kiessl. τὸ θεῖον ὄμμα κρείττον ὃν σωθῆναι κατὰ τὸν Πλάτωνα μυρίων σαρίνων ὀμμάτων. Alcinous isag. c. 27. p. 114: ὁθεν δὴ καὶ μεγάλων τε καὶ θαυμασιῶν τὰς τῷ ὄντι φιλοσόφους ψυχὰς ἐφασκεν ἀναμέστους καὶ μετὰ τὴν τοῦ σώματος διάλυσιν συνεστίους θεοῖς γινομένας καὶ συμπεριπολούσας καὶ τὸ τῆς ἀληθείας πεδίον θεωμένας, ἐπέπερ καὶ ἐν τῷ ζῆν ἐφίεντο τῆς ἐπιστήμης αὐτοῦ καὶ τὴν ἐπιτηδευ-

τως ἡγήσονται σε λέγειν οὐδέν· ἄλλην γὰρ ἀπ' αὐτῶν οὐχ ὀρθῶς ἀξίαν λόγου ὠφέλειαν. σκοπεῖ οὖν αὐτόθεν, πρὸς ποτέρους διαλέγη, ἢ πρὸς οὐδετέρους, ἀλλὰ σὰν- 528 τοῦ ἔνεκα τὸ μέγιστον ποιεῖ τοὺς λόγους, φθονοῖς μὴν οὐδ' ἂν ἄλλω, εἰ τις τι δύναται ἀπ' αὐτῶν ὀνασθαι. Οὕτως, ἔφη, αἰροῦμαι, ἔμαντοῦ ἔνεκα τὸ πλεῖστον λέγειν τε καὶ ἐρωτῶν καὶ ἀποκρίνεσθαι. "Αναγε τοίνυν, ἦν δ' ἐγὼ, εἰς τοῦπίσω· νῦν δὴ γὰρ οὐκ ὀρθῶς

σιν αὐτοῦ προετίμων, ἀφ' ἧς ὥσπερ τι ὄμμα ψυχῆς ἐκκαθηραμένους καὶ ἀναζωπυρήσαντας ἀπολλύμενον τε καὶ ἀποτυφλούμενον, κρεῖττον ὄν σώζεσθαι μυρίων ὀμμάτων, δυνατοὺς γίνεσθαι ἐπορξέσθαι τῆς τοῦ λογικοῦ παντὸς φύσεως.

ἀμηχάνως ὡς] ὡς om. Mon. B. Par. DK. sec. Bekk. Flor. U.

μηδαμῆ] μηδαμῆ Vind. F. μηδαμῆ Steph. Ast. pr. sec.

ἡσθημένοι] ἡσθημένοις Flor. A.

οὐχ] om. Lob. Vat. M.

διάλεγη] διαλέγει Ang. B. et recentiores.

ἢ πρὸς οὐδετέρους] Ita Vind. EF. Ven. B. Ang. B. Flor. ACRT. et Ficinus: an forte cum neutris. Reliqui cum editis οὐ inter ἢ et πρὸς interpositum habent, cui, si post ὀνασθαι cum Astio in pr. et sec. et Stallbaumio in sec. interrogationis signum fieri debet, hic non est locus. Nam qui videre aliquem iubet, cum utris disputet, non potest simul opinari eum cum neutris disputare, nedum hanc opinionem tamquam rationem, cur illud iubeat, pronuntiare; quod utrumque secundum illam lectionem Socrates facit. Cf. L. VI. p. 505. C: ἢ οὐ καὶ οὗτοι ἀναγκάζονται ὁμολογεῖν ἡδονὰς εἶναι κακὰς; et sic sexcenties. Accedit quod Glaucō οὕτως αἰροῦμαι respondens optionem sibi aliquam a Socrate datam, non affirmandum aliquid propositum ostendit. Itaque post ὀνασθαι cum reliquis editoribus

punctum et ante ἢ οὐ non colon, quod iidem habent, sed comma faciendum erit, ut Socrates videre eum iubeat, utrum eligere alterutros, an negligere utrosque malit. Verum ne sic quidem negationi locus, et dictionis πρὸς ποτέρους pro πότερον πρὸς ὀποτέρους accipiendae brevis incommoda et obscura videtur. Quare οὐ delevi: Platonem tamen sὺ pro eo scripsisse suspicor.

ποιεῖ] Ita Par. A. Vind. F. 528 ποιεῖη Vind. E. ποιῆς cum εἰ super ἦ Ang. B. ποιῆι Lob. ποιῆ Mon. B. ποιῆ Ald. Bas. ab Steph.

φθονοῖς] φθονοῖς Lob. Vat. B. et a m. s. Ven. C. φθονεῖν non Stephanus, ut Bekkeri typotheta voluit, sed Mon. B.

μῆν] μέντοι Ald. Bas. ab Steph. Ast. et fortasse Ven. B. a m. pr. Hunc enim correctum Bekkerus tradit μῆν exhibere cum reliquis, inter quos etiam Mon. B. referendus est, cuius notam ille praetermisit, vel, si Bipontinorum silentium non fallit, cum Parisiensis K. nota confudit.

τι] om. Par. K. sec. Bekk.

ὀνασθαι] ὀνασθαι Ald. Bas. ab.

Οὕτως] οὕτω γ' Vind. EF. Ven. B. Ang. B. Flor. ACRT. editi ante Bekkerum.

λέγειν] om. Vind. E.

"Αναγε] ἀνάγασε idem. "Ανα γε Ald. "Αρα γε Bas. a. ἄρα γε Bas. b. et Par. K. sec. Bekk.

δῆ] om. Vind. E.

τὸ ἐξῆς ἐλάβομεν τῆ γεωμετρίας. Πῶς λαβόντες; ἔφη. Μετὰ ἐπίπεδον, ἣν δ' ἐγὼ, ἐν περιφορᾷ ὃν ἤδη στερεὸν λα-486
B βόντες, πρὶν αὐτὸ καθ' αὐτὸ λαβεῖν· ὀρθῶς δὲ ἔχει ἐξῆς μετὰ δευτέραν αὔξην τρίτην λαμβάνειν. ἔστι δὲ που τοῦτο περὶ τὴν τῶν κύβων αὔξην καὶ τὸ βάθους μετέχον. Ἔστι γὰρ, ἔφη· ἀλλὰ ταῦτά γε, ὧς Σώκρατες, δοκεῖ οὐπω εὐρησθαι. Διτὰ γὰρ, ἣν δ' ἐγὼ, τὰ αἷτια· ὅτι τε οὐδεμία πόλις ἐντίμως αὐτὰ ἔχει, ἀσθενῶς ζητεῖται χαλεπὰ ὄντα, ἐπιστάτου τε δέονται οἱ ζητοῦντες, ἄνευ οὗ οὐκ ἂν εὐροίεν· ὃν πρῶτον μὲν γενέσθαι χαλεπὸν,
C ἔπειτα καὶ γενομένου, ὧς νῦν ἔχει, οὐκ ἂν πείθονται

τὸ ἐξῆς] τοξῆς Vind. E. τὸ ἐξῆς Vind. F.

τῆ γεωμετρίας] τρία Mon. B. In Lob. ἣν super ἦι et an super a scriptum.

ἐν] Huic in Mon. B. τὸ int. vers. a m. s. praescriptum est.

καθ' αὐτὸ] καθ'αὐτὸ Vind. F. καθ'αὐτὸ τὸ Vind. E.

B. δὲ ἔχει ἐξῆς] δὴ ἔχει Vind. E. — Alcinoüs isag. c. 7: καὶ μὴν ἣ γε στερεομετρία (v. ἣ τε γεωμετρία) χρησιμωτάτη· μετὰ γὰρ τὴν δευτέραν αὔξην ἀκόλουθος ἣ κατ' αὐτὴν θεωρία τρίτην αὔξην ἔχουσα.

τοῦτο] om. Vind. EF. Ang. B. Flor. ACRT.

βάθους] βάθος Lob. Vind. F. Vat. BM. Flor. RT.

δοκεῖ οὐπω] Ita Par. ADK. Lob. Mon. B. Vat. B. Ven. C. Flor. UV. οὐπω δοκεῖς Vind. E. οὐπω δοκεῖ reliqui et editiones ante Bekkerum.

ὅτι τε] ὅτι om. Ang. B. τε om. Lob. Flor. V. Vat. B. et a m. pr. M.

ἀσθενῶς] ἀσθενῶς τε Mon. B. Par. DK. Flor. U. Fic. (et cum inventu difficilia sint, haud ardentem quaeruntur:) Ald. Bas. ab. Steph. Ast.

ζητεῖται] ζητεῖτε Lob. Vat. M. et, sup. αι, B.

ἐπιστάτου τε] τε om. Par. A. a m. pr. In Lob. eius loco ante correctionem δὲ erat. Astius in tert. γε pro eo requirit.

ἄνευ] post οὗ Vind. EF. Ven. B. Flor. ACRTV. Vat. M. a m. s. Stallb. pr.

ὃν] ὃν Vind. E.

πρῶτον] τρόπον, in m. πρῶτον, Par. D.

γενομένου] γενομένους Bas. b. εἰ δὲ — πείθονται] om. Mon. C B.

ξυνεπιστάτοϊ] ξυνεπιστάτοι Vind. F. ξυνεπιστάται Vind. E. ξυνεπιστάται Lob. Vat. M. Flor. TV.

καὶ] In Mon. B. a m. s. τοῖ int. vers. additum est.

ξυνεχῶς] συν. Vind. F.

ἐντόνως] εὐτόνως Vind. EF. Flor. RT. et cum v super v Ang. B. ἐμπόνως Mon. B. Par. DK. sec. Bekk. Flor. U.

ἔχει] ἔχοι Mon. B. Flor. UV. Stallb. pr.

νῦν ὑπό] Vulgo additum μὲν quamvis bonum secundum Par. ADK. (de quo Bipontini tacent) Lob. Mon. B. Ven. C. Flor. UV. et Vat. M. a m. pr. omisi, quibus libris hoc eodem iure debetur, quo obsequium in οὕτως (A.) δοκεῖ οὐπω (B.) et ἄνευ οὐ ne a Bekkero quidem negatum; praesertim quum μὲν obsequens δὲ librariis necessarium videri potuerit et alibi non semel interpolatum reperiat. Conf. Vol. I. p. 162, a. n. 7. et 184, a. n. 1.

κολούμενα] κολουόμενα Lob. κολνώμενα Vind. EF. Ang. B. et a m. pr. Ven. B. Idem Fici-

οὐ περὶ ταῦτα ζητητικοὶ, μεγαλοφρονούμενοι. εἰ δὲ πόλις ὄλη ξυνεπιστατοῖ, ἐντίμως ἄγουσα αὐτὰ, οὕτοί τε ἂν πείθοιντο, καὶ ξυνεχῶς τε ἂν καὶ ἐντόνως ζητούμενα ἐκφανῆ γένοιτο ὅπη ἔχει· ἐπεὶ καὶ νῦν ὑπὸ τῶν πολλῶν ἀτιμαζόμενα καὶ κολουόμενα, ὑπὸ δὲ τῶν ζητούντων λόγον οὐκ ἔχόντων, καθ' ὅτι χρήσιμα, ὅμως πρὸς ἅπαντα ταῦτα βία ὑπὸ χάριτος ἀξάνεται, καὶ οὐδὲν θαυμαστὸν αὐτὰ φανῆναι. Καὶ μὲν δὴ, ἔφη, τό γε ἐπίχαρι καὶ διαφερόντως ἔχει. ἀλλὰ μοι σαφέστερον εἰπέ ἂ νῦν δὴ ἔλεγες. τὴν μὲν γάρ που τοῦ ἐπιπέδου πραγματείαν γεωμετρίαν ἐτίθης. Ναί, ἦν δ' ἐγώ. Εἰτά γ', ἔφη, τὸ

nus legisse videtur: *quamquam et vulgus ista contemnit et prohibet. Nec multum interest. Scilicet eo, quod vulgo stereometriam contemnebant, fiebat, ut minora incrementa caperet. Alterum obstaculum erat, quod qui ei operam dabant, utilitatem eius et cum altiori mathesi coniunctionem nondum perspexerant, qua intellecta et rectius et studiosius eam tractaturi fuissent. Cf. Historia problematis de cubi duplicatione auctore N. Th. Reimer. (Göttingae 1798.) c. VI. p. 35. sq. In verbis autem hoc alterum demonstrantibus participium, velut διωκόμενα vel ζητούμενα, post χρήσιμα omissum, et quoniam incrementum disciplinae a quaerentibus illis quamvis utilitatis eius ignaris proficiscebatur, hoc ipsum ἀξάνεται cum ὑπὸ τῶν ζητούντων constructum, hisque interpositum δὲ quasi primitivae orationis monumentum relictum est. Male igitur Stallbaumius καὶ κολουόμενα post χρήσιμα ponenda suspicatur. Unde tandem incrementa caperet ars, nisi ὑπὸ τῶν ζητούντων? Neque probabiliter Schleiermacherus: da sie schon jetzt, wiewol von den meisten gar nicht geachtet, sondern eher gehemmt, und von den Forschenden selbst, welche die rechte Einsicht nicht haben, nur so weit als sie nützlich ist, dennoch dem allen zum Trotz vermöge ihres innern*

Reizes gedeiht. Propius ad Graeca accesserint haec: *da es auch jetzt schon von der Menge verachtet und unterdrückt und von suchenden, die nicht anzugeben wissen, wiewohl es nützt, gleichwohl trotz allen dem unwillkürlich wegen seines Reizes grösseren Bestand erhält.*

καθ' ὅτι] καθότι Lob. Vind. EF. Mon. B.

ἀξάνεται] ἀξάνεσθαι Vind. B. Mon. C.

αὐτὰ] ταῦτα Vind. BE. Mon. D C. Vat. H. Flor. ACTV. Ast. sec.

τό γε] τό γ' Vind. F.

ἔχει] ἔχει Mon. C.

τοῦ ἐπιπέδου πραγματείαν] Proclus in Euclidis librum I. (Bas. 1533.) p. 32: *τοῖς μὲν παλαιότεροις τῶν φιλοσόφων οὐκ ἔδοκει τῆς ἐπιφανείας εἶδος τίθεσθαι τὸ ἐπίπεδον, ἀλλ' ὡς ταῦτὸ ἐνότερον παραλαμβάνειν εἰς παράστασιν τοῦ διχῆ διαστάτος μεγέθους. οὕτω γὰρ καὶ ὁ θεῖος Πλάτων τὴν γεωμετρίαν τῶν ἐπιπέδων ἔφατο θεωρητικὴν εἶναι πρὸς τὴν στερεομετρίαν αὐτὴν ἀντιδιαρῶν, ὡς ἂν τῆς αὐτῆς οὐσίας τῷ ἐπιπέδῳ τῆς ἐπιφανείας.*

ἐτίθης] Ita Par. A. Vind. B. Mon. BC. Ven. C. Vat. H. Flor. Y. ἐτίθεις reliqui mei et Florentini et editiones ante Bekkerum et Stallbaumius. Vid. ad L. VI. p. 497. D. In Vind. B. Mon. C.

μὲν πρῶτον ἀστρονομίαν μετὰ ταύτην, ὕστερον δ' ἀνεχώρησας. Σπεύδων γὰρ, ἔφην, ταχὺ πάντα διεξελθεῖν μᾶλλον βραδύνω· ἐξῆς γὰρ οὖσαν τὴν βάθους αὐξῆς μέθοδον, ὅτι τῇ ζητήσει γελοίως ἔχει, ὑπερβάς αὐτὴν
 E μετὰ γεωμετρίαν ἀστρονομίαν ἔλεγον, φορὰν οὖσαν βάθους. Ὁρθῶς, ἔφη, λέγεις. Τέταρτον τοίνυν, ἦν δ' ἐγὼ, τιθῶμεν μάθημα ἀστρονομίαν, ὡς ὑπαρχούσης τῆς νῦν παραλειπομένης, ἐὰν αὐτὴν πόλις μετή. Εἰκός, ἦ δ' ὅς. καὶ ὅ γε νῦν δὴ μοι, ὦ Σώκρατες, ἐπέπληξας περὶ ἀστρονομίας ὡς φορτικῶς ἐπαινοῦντι, νῦν
 529 ἦ σὺ μετέρχῃ ἐπαινω. παντὶ γὰρ μοι δοκεῖ δῆλον, ὅτι

Ald. Bas. ab. signum est interrogandi.

γ'] γε Mon. C.

μετὰ ταύτην] Ita Par. A. Vind. E. Ven. B. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTV. Bas. b. et ante ἀστρονομίαν Vind. B. Mon. C. μεταταῦτα τὴν Vind. F. μετ' αὐτὴν reliqui libri scripti et editi. Cf. p. 529. E.

δ'] δὲ Lob.

ἀνεχώρησας] ἀνεχώρισας Ald. Bas. ab.

ἔφην] ἔφη Lob.

ἐξῆς] ἐξ ἧς Vind. E. Pro aspero Vind. F. e corr. lenem habet.

βάθους] βάθος Vind. F.

αὐξῆς] αὐξην Lob. Vat. M. αὐξῆσιν Vind. F. Flor. R. „Vat. M.“ Puto Ang. B.

γελοίως] γελοῖος Bas. b. γελοίως ἔχειν τῇ ζητήσει dicitur stereometria non „quia ita est comparata, ut eam disquirere ridiculum sit“ quemadmodum Stallbaumius explicat, sed quia imperite tractabatur. Cf. p. 529. E: κάλλιστα μὲν ἔχειν ἀπεργασία.

μετὰ γεωμετρίαν] μεταγ. Vind. F.

E βάθους] βάθος idem ante corr. Quod astronomiam φορὰν, non μέθοδον φορᾶς, appellat, eadem brevitate p. 530. D. ὡς πρὸς ἀστρονομίαν, inquit, ὄμματα πέπηγεν.

μετή] μετίοι Vind. B. Mon. C. μετεῖη Ald. Bas. ab.

καί] : καὶ Vind. E. Καὶ editi ante Astii sec.

Σώκρατες] σώσωκρατες Vind. E.

ἀστρονομίας] ἀστρονομίας Bas. b.

σὺ μετέρχῃ] Ita Par. AK. Vind. BEF. Mon. C. Vat. BH. Ven. B. Ang. B. Flor. ACRTUV. σὺ μετέρχε Mon. B. συμμετέρχῃ Lob. (—η) Ald. Bas. ab. Steph. σὺ μετέρχει recentiores, inter quos Bekkerus σὺ μετ. ex Mon. B. et reliquis septem supra indicatis afferens terminationem incertam reliquit neque de Ven. C. Par. D. Vat. M. quicquam significavit, Stallbaumius autem σὺ μετέρχει in Florentinis, Monacensi (C.) et Parisiensi (K.) scriptum ostendit.

γὰρ μοι] bis Mon. C. 529

δῆλον] εἶναι idem et Vind. B. addunt. Theo Sm. p. 9: ἐν τε τοῖς ἐξῆς ἐπαινῶν τὴν περὶ τὰ τοιαῦτα μαθήματα σπουδὴν γεωμετρία μὲν, φησὶν, ἐστὶ περὶ τὴν τοῦ ἐπιπέδου θεωρίαν, ἀστρονομία δὲ περὶ τὴν τοῦ στερεοῦ φορὰν; αὐτὴ δὲ ἀναγκάζει εἰς τὸ ἀνω ὄραν, καὶ ἀπὸ τῶν ἐνθένδε ἐκείσε ἄγει.

οὕτω] οὕτως Par. K. sec. Bip. et recentiores. Cf. Vol. I. p. 398, a. inf.

οἱ] οὗ Bas. ab.

αὕτη γε ἀναγκάζει ψυχὴν εἰς τὸ ἄνω ὄρα̃ν καὶ ἀπὸ τῶν ἐνθένδε ἐκείσε ἄγει. Ἴσως, ἦν δ' ἐγὼ, παντὶ δῆλον πλὴν ἐμοί· ἐμοὶ γὰρ οὐ δοκεῖ οὕτω. Ἄλλὰ πῶς; ἔφη. Ὡς μὲν νῦν αὐτὴν μεταχειρίζονται οἱ εἰς φιλοσοφίαν ἀνάγοντες, πάνυ ποιεῖν κάτω βλέπειν. Πῶς, ἔφη, λέγεις; Οὐκ ἀγεννῶς μοι δοκεῖς, ἦν δ' ἐγὼ, τὴν περὶ τὰ ἄνω μάθησιν λαμβάνειν παρὰ σταντῶ ἢ ἔστι· κινδυνεύεις γὰρ καὶ εἴ τις ἐν ὀροφῇ ποικίλματα θεώμενος ἀνακύ- B
πτων καταμανθάνοι τι, ἠγείσθαι ἂν αὐτὸν νοήσει, ἀλλ' οὐκ ὄμμασι θεωρεῖν. Ἴσως οὖν καλῶς ἠγγῆ, ἐγὼ δ' εὐηθικῶς. ἐγὼ γὰρ αὖ οὐ δύναμαι ἄλλο τι νομίσαι ἄνω ποιοῦν

ἀνάγοντες] ἄγοντες Flor. T. Cf. p. 521. C. Secus Schleiermacherus: *welche sie als Philosophie erheben wollen.*

ἀγεννῶς] ἀγενῶς Vind. E. Flor. U. et, sup. a m. s. altero v, Mon. B. Cf. Phaedr. p. 264. B: ἐμοὶ μὲν γὰρ ἔδοξεν ὡς μηδὲν εἰδότι οὐκ ἀγεννῶς τὸ ἐπιὸν εἰρησθαι τῷ γράφοντι. *non sine generosa fiducia.*

μοι δοκεῖς] om. Mon. C.

ἦ] ἦ Par. K. sec. Bekk. et a m. s. A. Ven. C. ἦ Vind. E. ἦ Bas. b.

κινδυνεύεις] κινδυνεύει Vind. F. Ang. B. Flor. R.

B καὶ] om. Mon. C.

ἀνακύπτων] ἀνακαλύπτων Vind. E.

καταμανθάνοι] καταμανθάνει Mon. B. Ven. B. καταμανθάνει cum oi ei super ultimo v Mon. C. καταλαμβάνει Vat. M. Cf. L. V. p. 475. D.

αὐτὸν] αὐτὴν Par. K. sec. Bekk.

νοήσει] Ita Mon. BC. Par. K. sec. Bekk. Ang. B. Flor. RTU. et cum litura post ei Vind. BF. νοεῖν τι Ven. B. intelligere Fic. νοήσειν reliqui cum editis ante Bekkerum, quod Stephanus p. 25. in νοεῖν, Porsonus vero testante, ut Stallbaumius commemoravit, Malthbyo in Morelli thes. pros. p. 603. secundum codices quosdam Oxonienses in νοήσει mutan-

dum docuit. Ego νοήσειν, si sequeretur ὄρα̃ν, ob temporum diversitatem sollicitandum non putarem, cuius exempla Vol. I. p. 52. monstravi, neque ipsum verbum non aptum haberi potest; sed ὄμμασι θεωρεῖν, quae dictio insolentior est, prae simplici ὄρα̃ν non aliter, nisi quod νοήσει praecessisset, placuisse scriptori videtur.

οὐκ ὄμμασι] Ita Lob. Vind. BE. Mon. B. (hic οὐκόμμασι) Flor. ACRTUV. Bas. b. et Stallbaumius. οὐκ ὄμμασιν Mon. C. Vind. F. Ald. Bas. a. Steph. (tacentibus Bip.) Bekkerus item tacens et Astius. Conf. Vol. I. p. 123, b.

ἠγγῆ] ἠγεῖ Par. D. et recentiores.

δ' εὐηθικῶς] δευ. Vind. E.

ποιοῦν] Pro eo Heindorfius ad Theaet. §. 83. obiter ostendit ποιεῖν scribendum, cui Astius νομίζειν frequenter cum participio loco infinitivi coniungi dictitans duos Xenophontis locos obiecit, qui nihil probant. Unus est Anab. VI. 6, 24: νόμιζε δ', εἰάν ἐμὲ νῦν ἀποκτείνης, δι' ἄνδρα δειλόν τε καὶ πονηρὸν ἄνδρα ἀγαθὸν ἀποκτείνων. Alter de rep. Lac. I. 6: καὶ τοῦτο συμφέρον τῇ εὐγονίᾳ νομίζων. Neque ego exemplis refutare Heindorfium possum, sed aliud esse puto νομίσαι τι ποιεῖν, aliud ποιοῦν

ψυχὴν βλέπειν μάθημα, ἢ ἐκεῖνο, ὃ ἂν περὶ τὸ
 ὄν τε ἢ καὶ τὸ ἀόρατον, εἴαν τέ τις ἄνω κεκηνῶς ἢ
 κάτω συμμεμνικῶς τῶν αἰσθητῶν ἐπιχειρῇ τι μανθάνειν,
 οὔτε μαθεῖν ἂν ποτέ φημι αὐτὸν, ἐπιστήμην γὰρ οὐδὲν
 C ἔχειν τῶν τοιούτων, οὔτε ἄνω, ἀλλὰ κάτω αὐτοῦ βλέ-
 πειν τὴν ψυχὴν, κἂν ἐξ ὑπτίας νέων ἐν γῆ ἢ ἐν θαλάττῃ

idque huic loco magis aptum, scilicet non solum facere s. faciendo in praesentia occupatum esse, sed vim et consuetudinem faciendi habere aliquid existimare. Nec nihil alteri infinitivo βλέπειν et variandae orationis studio tribuendum videtur.

τὸ ὄν] τὸ om. Mon. C.

τε ἢ] γε ἦν Vind. E.

ἀόρατον] ὄρατὸν Par. K. sec. Bekk.

εἴαν τέ τις — μανθάνειν] εἴαν τέ τις ἄνω κεκηνῶς ἢ εἴαν τε κάτω συμμεμνικῶς. εἰ δὲ τις αἰσθητῶν περὶ μανθάνειν ἐπιχειρῇ Vind. B. Eadem est Mon. C. lectio, praeterquam quod pro συμμεμνικῶς simplex μεμνικῶς habet. εἴαν τέ τις ἄνω κεκηνῶς ἢ κάτω συμμεμνικῶς τούτων τι μανθάνη· εἴαν δ' ἄνω πον κεκηνῶς ὅτιοῦν τῶν αἰσθητῶν ἐπιχειρῇ μανθάνειν Mon. B. et, τούτων — ὅτιοῦν in m. a. m. s. positus, Flor. U. Hanc lectionem Bekkerus et in sec. Stallbaumius receperunt. Reliqui codices et Ficinus in nostram cum reliquis editionibus consentiunt, nisi quod Ficinus pro ἢ κάτω συμμ. nunquam conversus deorsum posuit, quasi μή ν. σ. legisset, et pro εἴαν τέ Vind. F. Ang. B. εἴαν δέ, pro κεκηνῶς Vind. F. κεκηνὸς, pro ἢ Vind. E. ἦ, pro συμμεμνικῶς Lob. Vat. M. μεμνικῶς, Vat. B. Ven. B. uterque a. m. s. νεμνικῶς, pro τι Ang. B. τε habet, quod ipsum τι in Lob. omisum, in Par. A. Ven. B. Vat. HM. eo quo nos posuimus loco, in reliquis et in Ald. Bas. ab Steph. (quem falso Bekkerus cum

Par. A. consentire significat) Ast. et Stallb. pr. ante ἐπιχειρῇ vel ἐπιχειρεῖ, quomodo in Vind. EF. Flor. AC. scriptum est, legitur. Quae omnia exigui et ad minuendam vulgatae auctoritatem nullius momenti esse apparet. Haud multo maioris ea sunt, quae Schleiermacherus et ipse Monacensem Bekkeri secutus obiicit. Primum negat rebus sensibilibus intentum non solum ἄνω κεκηνῶτα, sed etiam κάτω συμμεμνικῶτα dici debuisse, quod Ficino quoque offensionem fuit. Sed hoc omisso corporis statui erecto et ori aperto non tam efficiendae cognitionis vis negata, quam impediendae tributa videretur. Itaque nulla eiusmodi vi praedita illa et omnino inefficacia demonstraturus Socrates si quis sursum aperto, inquit, vel clauso deorsum ore sensibile quid cognoscere studet, neque cognoscere mihi neque sursum spectare animo videtur. Deinde in particula τε post εἴαν offendit et contrarii significationem desiderat, non animadvertens duas negationes, οὐ δύναμαι et οὐ φημι, recte per τε copulari, et si necessarium esset δὲ, id unum servatis ceteris ex Ang. B. vel etiam ex coniectura restitui potuisset. Bekkeri lectioni praeter codicum auctoritatem hoc maxime obstat, quod viro gravi et gravissimis in rebus delixo personam comicam, πρόσωπον κεκηνῶς, adiecit. Accedit quod sensibilibus intentum non quamvis, sed quod ἄνω κεκηνῶς sit, cognitione privare videtur, et quod non apparet, cur ἢ κάτω συμμεμνικῶς potius, quam εἴαν τε ν. σ. dicatur. Atque hac ex parte multo magis

μανθάνη. Δίκην, ἔφη, ἔχω· ὀρθῶς γάρ μοι ἐπέπληξας. ἀλλὰ πῶς δὴ ἔλεγες δεῖν ἀστρονομίαν μανθάνειν παρὰ ἃ νῦν μανθάνουσιν, εἰ μέλλοιεν ὠφελίμως πρὸς ἃ λέγομεν μαθήσεσθαι; Ὡδε, ἦν δ' ἐγώ· ταῦτα μὲν τὰ ἐν τῷ οὐρανῷ ποικίλματα, ἐπέπερ ἐν ὄρατῷ πεποιίκεται, κάλλιστα μὲν ἠγείσθαι καὶ ἀκριβέστατα τῶν τοιούτων D

tolerabilis et haud paullo modestior est alterius Monacensis interpolatio, quem Schleiermacherus pro inutili abiicere et cum Bekkeriano confundere non debet.

ποτε] om. Vind. F. Ang. B. Flor. R.

ἔχειν] ἔχει idem.

τῶν τοιούτων] τὸν τοιοῦτον Lob. Vind. BE. Mon. C. Ven. B. Vat. HM. Ast. sec. tert. scientiam enim adipisci hunc nego Fic. Cf. prima lectionis varietas in D.

ἀλλὰ] οὔτε Vind. F. Ang. B. Flor. R.

C ἐξ ὑπτίας νέων] νέων, pro quo Vat. BM. Ven. B. et, sup. ε, Lob. ναίων, Par. DK. sec. Bekk. νεῶν, Par. A. Mon. C. Vat. H. μὲν; Vind. B. μῆν, Vind. E. (ἐξυπτίας ut F.) μῆ exhibit, Ficinus iacens posuit, Stephanus p. 25. recte negat in νέον mutandum aut pro habitans accipiendum, quum sit natans. Polux VII. 138: νεῖν δ' ἐξ ὑπτίας μάθημα κολυμβητῶν Ἀριστοφάνης εἶπε καὶ Πλάτων. Astius, qui in pr. νεῶν dederat, in sec. metaphorice dictum putat, ut ἐξ ὑπτίας νέων nihil aliud sit, nisi supinus. Atque ita Galenus intellexisse aut νέων non legisse videtur de usu part. L. III. T. III. p. 183. Kühn. ad haec respiciens: τὸ δὲ μὴδὲ Πλάτωνος αὐτοῦς ἀκημιόεναι λέγοντος, ὡς οὐ τοῦτ' ἐστὶ τὸ ἀνω βλέπειν, ὅταν τις ὑπτιον αὐτὸν ἀνακλίνει χασμώμενος, ἀλλ' ὅταν, οἶμαι, τῷ νῷ τὴν τῶν ὄντων φύσιν ἐπισκοπήται, δεινῶς ὀλίγορον. Sed huic interpretationi per se non nimis

probabili etiam addita ἐν γῆ ἢ ἐν θαλάττῃ parum conveniunt, et mare natantem, qui proprie dicitur, requirit. Neque vero propterea opus est, ut cum Mon. B. Flor. U. ἐν θαλάττῃ ἢ ἐν γῆ scribatur, quod Stallbaumius in sec. fecit. Namque in ea orbis terrarum parte, quae γῆ vocatur, non minus, quam in altera natari potest. γῆ non idem est, quod χέρος.

Δίκην] νῦν τιμορίαν. scholiastes; recte. Cf. Xenophon Cyrop. VII. 2, 24. et ibi a Schneidero citatus Lysias epitaph. §. 7. Bekk. p. 59. Reisk.

ἀλλὰ] Ἄλλὰ Ald.

δὴ ἔλεγες] διέλεγες Vind. E.

παρὰ] παρ' idem. πρὸς Par. K.

μέλλοιεν] μέλλοι Vat. H. μέλομεν Vind. E. Flor. ACT. et Ficinus: si eius nobis perceptio sit ad ea, quae dicimus, profutura.

λέγομεν] λέγομεν Vind. F. Ang. B. Flor. R.

τῷ] om. Vat. H. et Stallbaumio in pr. referente Flor. ACT. Sed idem in Par. K. omissum dicit. Itaque ἐν οὐρανῷ pro ἐν ὄρατῷ e Florentinis illis notatum accepisse et perperam huc retulisse videtur. Nam pro ὄρατῷ Bekkerus et Bipontini testantur in Par. K. οὐρανῷ legi. Idem legitur in Vind. E. eratque ante corr. in Lob.

τῶν τοιούτων] τὸν τοιοῦτον D Vind. BE. Mon. C. Vat. H. Flor. V.

ἔχειν, τῶν δὲ ἀληθινῶν πολὺ ἐνδεῖν, ἄς τὸ ὄν τάχος καὶ ἡ οὕσα βραδύτης ἐν τῷ ἀληθινῷ ἀριθμῷ καὶ πᾶσι τοῖς ἀληθέσι σχήμασι φορᾶς τε πρὸς ἄλληλα φέρεται καὶ τὰ ἐνόητα φέρει· ἃ δὴ λόγῳ μὲν καὶ διανοίᾳ ληπτὰ, ὄψει δ' οὐ. ἢ σὺ οἶε; Οὐδαμῶς, ἔφη. Οὐκοῦν, εἶπον, τῇ περὶ τὸν οὐρανὸν ποικιλίᾳ παραδείγμασι χρηστέον τῆς πρὸς ἐκεῖνα μαθήσεως ἕνεκα, ὁμοίως ὥσπερ ἂν εἴ
E τις ἐντύχοι ὑπὸ Δαιδάλου ἢ τινος ἄλλου δημιουργοῦ ἢ

τῶν δὲ ἀληθινῶν] τὸν δὲ ἀληθινὸν Vind. B. Mon. C. τὸ δὲ ἀληθινὸν Vind. E.

ἄς] ὁ Ang. B. ἃ Flor. R. Id Stallbaumius in sec. probat atque extrema sic scripta velit: σχήμασι πάσας φορᾶς πρὸς ἄλληλά τε καὶ τὰ ἐνόητα φέρει. additque interpretationem, quae quoniam fundamento caret, commemoranda non videtur. Astius ὦν pro ἄς scribendum et post βραδύτης comate posito καὶ inserendum idque pro καὶ ἃ accipiendum statuit; cui multa repugnant; illud vere monuit, ἄς non pertinere ad τῶν ἀληθινῶν, quasi hoc sit femininum et φορᾶς per attractionem pro φορῶν positum, quod nuper placuit Bernhardyo synt. p. 302. Denique Schleiermacherus in vulgata acquiescit, sed una cum veris motibus sensibiles simul significari totamque enuntiationem ellipticam, summam autem sententiae hanc esse censet: τὰ ἐν τῷ οὐρανῷ πολὺ τῶν ἀληθινῶν ἐνδεῖ κατὰ τὰς φορᾶς. Ego neque a grammatica, neque a sensu quicquam obstare puto, quo minus ad τῶν ἀληθινῶν ex antecedentibus repetamus ποικιλιάτων, tum verarum varietatum descriptionem contineri putemus verbis ἄς τὸ ὄν τάχος etc. φορᾶς τε πρὸς ἄλληλα φέρεται καὶ τὰ ἐνόητα φέρει, quasi dicat τῶν ἀληθινῶν ποικιλιάτων, τοῦτ' ἐστι τῶν φορῶν, ἄς etc. Quae ratione vera celeritas, et vera tarditas quum invicem ferri, tum quae insint ferre dicantur, haud difficile intellectu nec non signifi-

ficatum a Schleiermachero est. Quemadmodum enim sensibilis coeli varietas eo efficitur, quod stellas in coelo conspicuas alias celerior, alias tardior motus per definita temporis spatia certasque figuras circumagit, qui motus est non verae, sed sensibilis celeritatis tarditatisque et per numeros atque figuras item sensibiles decurrit, ita veram varietatem vera celeritas et tarditas efficiunt eo, quod veras stellas secundum verum numerum verasque figuras movent, qui motus partim ipsarum est, quia celeritas et tarditas motu carere non possunt, partim ad res motās seu veras stellas pertinet, quae τὰ ἐνόητα dicuntur, quia celeritas et tarditas cum eis sese coniungentes eas amplectuntur et continent. Cf. Proclus in Tim. p. 244: πρόεισι κατ' ἀριθμὸν ὁ ὡς ἀληθῶς χρόνος, ἀριθμῶν τὰ μετέχοντα (γ. ἃ. μεταμετέχοντα) αὐτοῦ καὶ αὐτὸς ὦν νόητος ἀριθμὸς; ὄν καὶ ὁ Σωκράτης ἔλεγε καὶ ἠνίσσεται, ἠνίκα ἔλεγεν, ἐν τῷ ἀληθινῷ ἀριθμῷ λέγων εἶναι τὸ αὐτοτάχος καὶ τὴν αὐτοβραδυτητα, οἷς διαφέρει τὰ ὑπὸ τοῦ χρόνου ἀριθμούμενα, θάττον ἢ βραδύτερον κινούμενα. et in Parm. T. III. p. 158: ὥσπερ τῶν ἐνεργειῶν ἢ ἰσοταχῆς καὶ ἀνισόταχῆς ἐστὶ καὶ βραδύτης ἐν τῷ ἀληθινῷ ἀριθμῷ, μεμαθηκίκαμέν ἐν Πολιτείᾳ. in quibus post ἀριθμῷ nonnulla excidisse suspicor.

τάχος] πάχος Vind. F. et int. vers. Flor. A. βραδύτης] Ita Vind. EF. βρα-

γραφῆως διαφερόντως γεγραμμένοις καὶ ἐκπεποιημένοις
 διαγράμμασιν. ἠγγῆσαιτο γὰρ ἂν πού τις ἔμπειρος γεω-
 μετρίας ἰδὼν τὰ τοιαῦτα κάλλιστα μὲν ἔχειν ἀπεργασία,
 γελοῖον μὴν ἐπισκοπεῖν ταῦτα σπουδῆ ὡς τὴν ἀλήθειαν
 ἐν αὐτοῖς ληψόμενον ἴσων ἢ διπλασίων ἢ ἄλλης τινὸς 530
 συμμετρίας. Τί δ' οὐ μέλλει γελοῖον εἶναι; ἔφη. Τῶ
 ὄντι δὲ ἀστρονομικόν, ἦν δ' ἐγὼ, ὄντα οὐκ οἶει ταύ-
 τὸν πείσεσθαι εἰς τὰς τῶν ἀστρῶν φορὰς ἀποβλέποντα;

δυτῆς reliqui mei cum editis,
 contra Herodiani, scholiastae Ve-
 neti et Eustathii (T. II. p. 149,
 5. Lips.) praeceptum. Cf. Butt-
 mannus gramm. II. p. 324. Idem
 Defin. p. 415. E. ex duobus co-
 dicibus Bekkeri unoque Mon.
 DXIII. pro vulgato βραδυτῆς
 restituendum.

πρὸς ἄλληλα] προσάλλ. Vind.
 F.

δῆ] om. Vind. E.

ληπτὰ] λεπτά Vind. B.

δ'] δέ, Lob.

ἦ] ἦ Vind. F. Mon. B.

Οὐδαμῶς ἔφη] om. Mon. B.
 οὐδαμῶς γε ἔφη Vind. F. (Flor.
 ACR.) Stallb. pr. οὐδαμῶς γ' ἔφη
 Ven. B. Ang. B. Ald. Bas. ab.
 Steph. (tac. Bip.) Ast.

παραδείγμασι] παραδείγματι
 Vind. B. et corr. Mon. C. (ante
 corr. —σι) Steph. Ast. pr. sec.
 exemplo Fic. In Lob. τι super
 ei scriptum; De Vat. M. (et Vind.
 B.) Bekkerus nihil ostendit.

ἐκεῖνα] ἐκεῖνα μαθήσεως, Vind.
 E.

ἐντόχοι] ἐντόχη Vind. BF.
 Vat. M.

E. ἠγγῆσαιτο] ἠγγῆσατο Vind. F.
 ἂν] idem int. vers. habet.

κάλλιστα] κάλλιστον Vind. B.
 Mon. C. In Mon. B. κάλλι τα,
 sup. a m. s. σ, legitur.

ἀπεργασία] ἀπεργασίαν Vind.
 F. Ang. B. Flor. R. Cf. p. 528.
 D.

μῆν] μὲν Vind. F. Ang. B.
 Vat. H. δ' Vind. E. μέντοι Flor.
 TV. Ald. Bas. ab. Steph. Ast. et,
 ut videtur, Ven. B. quem Bekke-
 rus tradit μῆν pro varia lectione

(γο) exhibere. Conf. p. 528. A.
 Perperam, ut alia, Stallbaumius
 in sec. μὲν vulgatum fuisse dicit.
 ἐπισκοπεῖν] ἐσκοπεῖν Vind. E.
 ταῦτα] αὐτὰ Lob. Vind. F.
 Mon. B. Vat. BM. Par. DK. Ven.
 C. et γο B. Ang. B. Flor. RÜ.
 Stallb.

σπουδῆ] om. Lob. Vat. BM.
 Ven. B. sed is pro var. lect. ha-
 bet. In Flor. T. ante ταῦτα le-
 gitur.

ὡς] πρὸς Ven. C. Par. DK.
 et, sup. ὡς, Vat. B. πρὸς τὸ
 Lob. Vat. M.

ληψόμενον] ληψόμενος Mon.
 C. ληψόμενον, sup. εσθαι, Ven.
 C.

ἴσων] ἦ ἴ. Ang. B.

οὐ] ὃ Lob. om. Vat. M.

530

μέλλει] μέλλοι Flor. T.

εἶναι] om. Vat. H.

Τῶ ὄντι] τῶντι Vind. E.
 Mon. C. τὸ τῶ ὄντι Lob. Vat.
 M. τὸν τῶ ὄντι Mon. B. Flor.
 TU. Idem invenisse videtur scho-
 lii auctor: ὁ τῶ ὄντι, φησὶν,
 ἀστρονομικὸς etc. Articulum re-
 cepit Stallbaumius.

δῆ] δὲ Vind. B. Mon. C.

ἦν δ' ἐγὼ] post ὄντα iidem.

οὐκ οἶει ταῦτὸν πείσεσθαι]
 om. Lob. Vat. M. Pro ταῦτὸν
 Mon. C. τὸν αὐτὸν, Ven. C.
 ταυτὸ, Vat. B. αὐτὸ habet. Pro
 πείσεσθαι, ut videtur, nam ver-
 sus numerus non congruit, πῆσε-
 σθαι Bekkerus in Par. K. legit.
 Bipontini silent. Idem quoque fa-
 cturum putare debemus verum
 astronomum etc. Fic.

ἀστρῶν φορὰς] ἀστρῶ φορ-
 ρὰς Mon. C.

νομιεῖν μὲν, ὡς οἶόν τε κάλλιστα τὰ τοιαῦτα ἔργα συ-
στησασθαι, οὕτω ξυνεστάναι τῷ τοῦ οὐρανοῦ δημιουργῷ
αὐτόν τε καὶ τὰ ἐν αὐτῷ· τὴν δὲ νυκτὸς πρὸς ἡμέραν
ξυμμετρίαν καὶ τούτων πρὸς μῆνα καὶ μηνὸς πρὸς ἐνι-
B αὐτόν καὶ τῶν ἄλλων ἄστρον πρὸς τε ταῦτα καὶ πρὸς
ἄλληλα οὐκ ἄτοπον, οἷε, ἠγήσεται τὸν νομίζοντα γίγνε-
σθαί τε ταῦτα ἀεὶ ὡσαύτως καὶ οὐδαμῇ οὐδὲν παραλ-
λάττειν, σώμα τε ἔχοντα καὶ ὁρώμενα, καὶ ζητεῖν παντὶ
τρόπῳ τὴν ἀλήθειαν αὐτῶν λαβεῖν; Ἐμοὶ γοῦν δοκεῖ,
ἔφη, σοῦ νῦν ἀκούοντι. Προβλήμασιν ἄρ', ἦν δ' ἐγὼ,
χρῶμενοι ὡσπερ γεωμετρίαν οὕτω καὶ ἀστρονομίαν μέ-
τιμεν, τὰ δ' ἐν τῷ οὐρανῷ ἐάσομεν, εἰ μέλλομεν ὄντως
C ἀστρονομίας μεταλαμβάνοντες χρήσιμον τὸ φύσει φρό-
νιμον ἐν τῇ ψυχῇ ἐξ ἀχρήστου ποιήσειν. Ἡ πολλαπλά-

οὕτω] οὐ τῷ Ald. Bas. ab.

οὐρανοῦ] οὐρανῷ Vind. F.

αὐτόν τε] αὐτόν idem. Paullo
post ἐναυτῷ et συμμετρίαν et
πρὸς τε ταυτὰ.

B οἷε] Ven. C. a m. recenti et
additum habet. Cf. L. VI. p. 486.
C.

ἠγήσεται] ἠγήσεσθαι Mon. B.
et ante corr. C. Ang. B. Flor.
RTU.

γίγνεσθαι] γίν. Vind. E. Mon.
C. Ald. Bas. ab. Steph. (non
Florentini.)

οὐδαμῇ] οὐδαμῇ Vind. F. οὐ-
δαμῇ Steph. Ast. pr. sec.

σώμα] τὰ σώματά Vind. F.
Flor. A. Plotinus Enn. II. L. I.
c. 2: πῶς γὰρ ἂν, φησὶ, σώ-
ματα ἔχοντα καὶ ὁρώμενα ἀπα-
ραλλάκτως ἔξει καὶ τὸ (an αἰεὶ?)
ὡσαύτως; συγχαρῶν καὶ ἐπὶ τού-
των δηλονότι τῷ Ἡρακλείτῳ, ὡς
(L. ὁς) ἔφη αἰεὶ καὶ τὸν ἥλιον
γίνεσθαι.

ἔχοντα] ἔχ. αὐτὰ Flor. T.

καὶ ζητεῖν] καὶ om. Vind. F.
Ang. B.

ἀλήθειαν] βοήθειαν Vind. F.
αὐτῶν] αὐτῷ Lob. αὐτῷ
Vat. M.

Ἐμοὶ γοῦν] ἔμοιγοῦν Vind. F.
ἔμοιγ' οὖν Mon. B. Vid. ad p. 527.

D.

ἀκούοντι] ἀκούοντος Par. K.

ἄρ'] ἄρα Vind. BEF. Mon. C.

ἐάσομεν] ἐάσωμεν Vind. F.

Mon. C. (hic sup. o) Par. DK.
Ang. B. Vat. M. Flor. ACRT.
Ald. Bas. a.

μέλλομεν] μέλλοιμεν Vind. B.

Mon. C. Vat. M. et a m. s. Ven.
C. μέλλοντες Vat. H. Flor. A.

ἐξ ἀχρήστου] ἐξαχρ. Vind. E. C

ἐξ ἀρχῆς τοῦ cum π super τ Vat.
B. ἐξ ἀρχῆς τῶι Lob. Vat. M.

(hic τῷ) ἐξαρχῆς Mon. B. Par.
K. Flor. U. πρὸς ἀχρήστου Vind.
F. Ang. B.

Ἡ] ἦ Vind. F.

προστάτεις] προστάσεις Par.
K. sec. Bip. In Bas. ab. signum
interrogandi additum.

εἶπον] ἔφην Mon. C.

τάλλα] τᾶλλα Vind. F. τ' ἄλλα
Vind. E. τᾶλλα Vind. B. Mon.
BC. Steph. Ast.

τρόπον] λόγον Ven. B.

ὡς νομοθετῶν] post-ὄφελος
Lob. Vat. BM.

ἄλλα] Ἄλλα idque ut novi ca-
pitis initium exhibent editiones
Bekkeri, Astii tertia et Stallbau-
mii. Sic Τί δέ; p. 527. C. extr.
Τοῦτο μὲν 526. C. Βούλει οὖν
521. C. et in superioribus atque
insequentibus libris certis quibus-
dam locis, ubi transitus ad aliam
rem fieri videretur. Quas inci-
siones ego, si solum argumentum

σιον, ἔφη, τὸ ἔργον, ἢ ὡς νῦν ἀστρονομεῖται, προστά-
 τεις. Οἶμαι δὲ γε, εἶπον, καὶ τᾶλλα κατὰ τὸν αὐτὸν
 τρόπον προστάξιν ἡμᾶς, ἐάν τι ἡμῶν ὡς νομοθετῶν
 ὄφελος ἦ. ἀλλὰ γὰρ τί ἔχεις ὑπομνήσαι τῶν προσηκόν-
 των μαθημάτων; Οὐκ ἔχω, ἔφη, νῦν γ' οὕτωςί. Οὐ μὴν ἔν,
 ἀλλὰ πλείω, ἣν δ' ἐγὼ, εἶδη παρέχεται ἢ φορὰ, ὡς
 487 ἐγῶμαι. τὰ μὲν οὖν πάντα ἴσως ὅστις σοφὸς ἔξει εἰπεῖν. D
 ἃ δὲ καὶ ἡμῖν προφανῆ, δύο. Ποῖα δὴ; Πρὸς τούτῳ,
 ἣν δ' ἐγὼ, ἀντίστροφον αὐτοῦ. Τὸ ποῖον; Κινδυνεύει,
 ἔφην, ὡς πρὸς ἀστρονομίαν ὄμματα πέπηγεν, ὡς πρὸς
 ἐναρμόνιον φορὰν ὄτα παγῆναι, καὶ αὐταὶ ἀλλήλων
 ἀδελφαὶ τινες αἱ ἐπιστῆμαι εἶναι, ὡς οἵ τε Πυθαγόρειοί
 φασι, καὶ ἡμεῖς, ὧ Γλαύκων, συγχωροῦμεν. ἢ πῶς
 ποιῶμεν; Οὕτως, ἔφη. Οὐκοῦν, ἣν δ' ἐγὼ, ἐπειδὴ

sequuntur, horum sermonum natura, de qua Vol. I. p. XII. sq. dixi, minus convenientes et ita demum, si quod extrinsecus vel alio conversi colloqui vel narrationis requiescentis indicium accedat, admittendas existimo.

γὰρ τί] γὰρ τι Vind. F. Mon. B.

ἔχεις] —s int. vers. additum habet Mon. C.

ἔχω] ἔγωγ' Mon. B. ἔγωγε Flor. U. ἔχω γ' editi ante Bekkerum, qui γ' ab octo suorum abesse demonstrans de Par. DK. nihil significavit. Etiam Bipontini tacent.

γ'] om. Mon. C. γs Flor. U.

οὕτωςί] οὕτωςίν Mon. B. Flor. U. Ald. Bas. ab. In Vind. F. post í litura est. Conf. Vol. I. p. 12, a.

μὴν] μόνον Vat. H.

εἶδη] ἦδη Vind. F. Mon. C. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTV.

εἶδη, sup. η, Vind. B.

φορὰ] φρά Mon. C.

D τούτῳ] τοῦτο Lob. Vind. EF. Ang. B. Vat. M. et cum ω super ultima B. τούτῳ Ald.

πέπηγεν] πέποιγεν Vind. E. Alcinous isag. c. 7: ὥσπερ γὰρ πρὸς ἀστρονομίαν ὄμματα συνέστηκεν, οὕτως ἀκοή πρὸς τὸ ἐναρμόνιον.

ὡς] οὕτως Vind. F. Ang. B. Flor. R. et int. vers. AT. οὕτω Ven. C. a m. s. ὡς Lob. Vind. BE. Mon. C. Bas. b. Ast. pr. ὡς Ast. sec. Hermannum de emend. rat. gr. gr. p. 113. secutus, qui tamen postea ipse usum certum maluit, quam doctrinam incertam sequi. Cf. Phaedr. p. 241. D: ὡς λύκοι ἄρν' ἀγαπῶσ', ὡς παῖδα φιλοῦσιν ἐρασταί. Protag. pag. 338. A: ὡς οὖν ποιήσετε. 326. D: ὥσπερ οἱ γραμματισταὶ — ἀναγκάζουσι — ὡς δὲ καὶ ἡ πόλις — ἀναγκάζει etc. quem ad locum Heindorfius nostrum et duo Sophocleus adscriptit.

αἱ] om. Mon. C. Theo Sm. p. 9: καὶ μὲν δὴ περὶ μουσικῆς ἐν τῷ αὐτῷ φησὶν, ὅτι δεῖν (al. δυοῖν) δεῖται ἢ τῶν ὄντων θεωρία, ἀστρονομίας καὶ ἀρμονίας, καὶ αὐταὶ ἀδελφαὶ αἱ ἐπιστῆμαι, ὡς οἱ Πυθαγόρειοί. οἱ μὲν οὖν τὰς ἀνονομένας etc. Cf. p. 531. A.

εἶναι] εἶσιν Lob. Bas. b. εἶεν Par. K.

Πυθαγόρειοί] πυθαγόριοι Vind. F. Mon. C.

ἡμεῖς] ὑμεῖς Ven. B.

συγχωροῦμεν] συγχ. Flor. T. Stallb.

ἢ πῶς ποιῶμεν;] vel quidnam agemus? Fic. ἢ πῶς ποιῶμεν;

Ε πολὺ τὸ ἔργον, ἐκείνων πεισόμεθα, πῶς λέγουσι περὶ αὐτῶν καὶ εἴ τι ἄλλο πρὸς τούτοις· ἡμεῖς δὲ παρὰ πάντα ταῦτα φυλάξομεν τὸ ἡμέτερον. Ποῖον; Μὴ ποτ' αὐτῶν τι ἀτελὲς ἐπιχειρῶσιν ἡμῖν μανθάνειν οὐς θρόψομεν, καὶ οὐκ ἐξῆκον ἐκεῖσε αἰεὶ, οἷ πάντα δεῖ ἀφήκειν, οἷον ἄρτι περὶ τῆς ἀστρονομίας ἐλέγομεν. ἢ οὐκ οἶσθ', δι

531 καὶ περὶ ἁρμονίας ἕτερον τοιοῦτον ποιοῦσι; τὰς γὰρ ἀκουόμενας αὖ συμφωνίας καὶ φθόγγους ἀλλήλοις ἀναμετροῦντες ἀνήνυτα ὥσπερ οἱ ἀστρονόμοι πονοῦσι. Νῆ

Vind. EF. Ven. B. Ang. B. Flor. R. Cf. Vol. I. p. 168.

Ε ἔργον, ἐκείνων] ἔργον ἐκείνων, editi ante Bekkerum. Veram distinctionem viderat Ficinus. Cf. p. 531. B. extr.

πεισόμεθα] πασόμεθα Vind. E. πεισώμεθα Vind. F.

πάντα ταῦτα] Ita Par. A. Vind. BEF. Mon. C. Ven. B. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTUV. ταῦτα πάντα reliqui mei cum editis ante Bekkerum.

φυλάξομεν] φυλάξωμεν Vind. F. Mon. C. Ang. B. Flor. R. et cum o super ω Ven. B.

ἡμέτερον.] ἡμέτερον; Bas. ab. Ast. tert. At nullum sequitur responsum.

Μὴ ποτ' αὐτῶν — ἐκάτεροι. 531. C.] laudat Eusebius praep. L. XIII. p. 435. Pro μὴ ποτ' in Lob. Vat. M. μὴ τ' exstat. Post αὐτῶν Vind. E. τῶν addit. οἷ] οἷ Vind. F. οὔ Flor. R.

πάντα] πάντας Euseb.

δεῖ] δῆ Ven. B. Vat. H. Flor. ACTV.

ἀφήκειν] ἀνήκειν Euseb. quod Stephanus annot. pag. 25. recipi posse censet. Idem thes. T. I. pag. 1690. C. ἐφήκειν coniicit. Codicum consensus et verbi ἀφινεῖσθαι, quod infra p. 531. D. in simili re positum est, analogia vulgatum quamvis ἄπαξ λεγόμενον satis tuetur.

ἦ] ἦ editiones ante Astium.

531 τοιοῦτον] τοιοῦτο Vind. BE. Mon. C. — Theo Sm. p. 9: οἱ μὲν οὖν τὰς ἀκουόμενας συμφω-

νίας αὖ καὶ φθόγγους ἀλλήλοις ἀναμετροῦντες (ἀν. ἀλλ. cod. Scal.) ἀνήνυτα πονοῦσι· τελείως παραβάλλοντες τὰ ὄρα, οἷον ἐκ γειτόνων φωνὴν θηροῦμενοι, οἱ μὲν φασιν ἀκούειν ἐν μέσῳ τινὰ ἦγον καὶ μικρότατον εἶναι διάστημα τοῦτο, ὃ μετροῦμεν, οἱ δὲ ἀμφισβητοῦσιν, ὡς ὅμοιον ἤδη φθεγγόμενον, τὰ ὄρα τοῦ νοῦ προσησάμενοι, ταῖς χορδαῖς πράγματα παρέχουσιν ἐπὶ τῶν κολλάβων (κοχλάβων cod. Reg. A. κοχλάβων margo cod. Reg. B.) στρεβλοῦντες. (στρεβλοῦνται Reg. A.)

συμφωνίας] Pollux II. 114: παρὰ δὲ Πλάτωνι συμφωνεῖ καὶ διαφωνεῖ καὶ συμφωνία καὶ διαφωνία. Verbum frequentius est. Cf. L. V. p. 463. E. X. 617. B. Crat. 436. D. et Phaedon. 101. D. quo loco cum altero contrarium significante iunctum est.

ἀναμετροῦντες] μετροῦντες Ven. B.

ἀνήνυτα] ἀνόνητα Vind. EF. Flor. ACR. et, sup. η et υ, Ang. B.

ἀστρονόμοι] ἀστρολόγοι Bas. b. Idem „in quodam vet. libro legi“ monet Stephanus p. 25.

πονοῦσι] ποιοῦσι Lob. Mon. B. Ven. B. Par. DK. sec. Bekk. Vat. M. Flor. U. Euseb. Ald. Bas. ab. πονοῦσιν Bekkerus.

γελοῖως] γελοῖα Vind. EF. Ang. B. Flor. R. (τελείως Theo.)

πυκνώματ' ἄττα] πυκνώματα Lob. Vind. F. πυκνώμαθ' ἄττα Vind. E. crebriores quasdam

τοὺς θεοὺς, ἔφη, καὶ γελοίως γε, πικνώματ ἄττα ὀνομάζοντες καὶ παραβάλλοντες τὰ ὄττα, οἶον ἐκ γειτόνων φωνὴν θηρευόμενοι, οἱ μὲν φασὶν ἔτι κατακούειν ἐν μέσῳ τινὰ ἡχὴν καὶ σμικρότατον εἶναι τοῦτο διάστημα, ᾧ μετροτέον, οἱ δὲ ἀμφισβητοῦντες ὡς ὅμοιον ἤδη φθειγγομένων, ἀμφοτέροι ὄττα τοῦ νοῦ προστησάμενοι. B
 Σὺ μὲν, ἦν δ' ἐγὼ, τοὺς χρηστοὺς λέγεις, τοὺς ταῖς χορδαῖς πράγματα παρέχοντας καὶ βασανίζοντας, ἐπὶ τῶν κολλόπων στρεβλοῦντας· ἵνα δὲ μὴ μακροτέρα ἢ

vocum congestiones Fic. frequentamenta Gellii L. I. c. 11. et V. 1. quae lexicographi huc referunt, quamquam secundum Graecum vocabulum dicta videntur, ab hac tamen re aliena sunt haud minus, quam frequentes chordarum pulsationes soni experiendi causa, quas alii hic intelligunt. Artis vocabulum, quem terminum technicum vocant, pronomen ἄττα, nescio quae, et verbum ὀνομάζοντες haud dulie indicat, idque rem, non actionem significare ipsa nominis ratio docet. Iam quum Aristoxenus intervalla illa minora in tetrachordo ad genus chromaticum et harmonicum aptato, quae bina minima comprehendunt, πικνὰ appellaverit, (elem. harm. L. I. p. 24. Meibom. πικνὸν δὲ λεγέσθω τὸ ἐκ δύο διαστημάτων συνεστημὸς, ἃ συνεθέντα ἔλαττον διάστημα περιέξει τοῦ λεπόμενου διαστήματος ἐν τῷ διὰ τεσσάρων.) haec ipsa πικνὰ vel alia parva et tamen composita intervalla iam ante Aristoxenum simili nomine πικνώματα a quibusdam propter sonorum in angusto spatio quasi confertorum frequentiam dicta et in dubitationem vocari solita esse credi potest. Cf. Bullialdus ad Theonem p. 206. et 279. et Boeckhius de metris Pind. p. 208. Sed pro certo ponendum non puto.

θηρευόμενοι] θηρώμενοι Mon. C. et Theo p. 10. sed p. 23. καθ' αὐτὸν καὶ αὐτὸς, inquit, ὁ Πλάτων ἀφηγεῖται λέγων, ὡς οὐ χρῆ

ὥσπερ ἐκ γειτόνων (τόνων Reg. C.) φωνὴν θηρευομένους πράγματα παρέχειν ταῖς χορδαῖς. velut viciniore loco vocem ipsam venantes Fic. quae interpretatio non magis probabilis videtur, quam qua Schleiermacher usus est: als ob sic den Ton von seinem Nachbar ablauschen wollten. Eodem modo isti ad chordas, quo ex contigua domo vocem aucupantes ad parietem aures admovevere dicuntur.

φασὶν ἔτι] φασὶν ὅτι Par. K. φασὶ Vind. F. Etiam Ang. B. Flor. R. ἔτι omittunt.

τοῦτο.] τοῦτο τὸ Flor. T.

ᾧ] ὡς Lob. Vat. BM. Flor. T.

δὲ] δ' Euseb. Pro ἀμφισβητοῦντες expectabatur ἀμφισβητοῦσιν, quod praecedenti φασὶν responderet; atque ita scriptum a Theone vidimus. Sed redit oratio ad participium, a quo fecerat initium, quasi etiam φασιόντες, non φασὶν positum esset.

φθειγγομένων] φθειγόμενον Ven. B. Vat. H.

ἀμφοτέροι] ἀμφοτέρα Euseb.

προστησάμενοι] προσησάμενοι B
 Ang. B. et margo Flor. R. Idem liber a m. s. δεξάμενοι ἀρεσθέντες vulgato superscripta habet.

μὲν] μὲν οὖν Flor. T.

κολλόπων] κολόπων Mon. B. Flor. U, κολλοπίων Par. K. sec. Bip. quod sine articulo satis commodum esset. καλλόπων Vat. M. κολλόπων cum β super π Vind.

εἰκὼν γίγνηται πλήκτρῳ τε πληγῶν γιγνομένων καὶ κατηγορίας πέρι καὶ ἐξαρνήσεως καὶ ἀλαζονείας χορδῶν, παύομαι τῆς εἰκόνοσ καὶ οὐ φημι τούτους λέγειν, ἀλλ' ἐκείνους, οὓς ἔφαμεν νῦν δὴ περὶ ἀρμονίας ἐρήσεσθαι.

C ταῦτόν γὰρ ποιοῦσι τοῖς ἐν τῇ ἀστρονομίᾳ· τοὺς γὰρ ἐν ταύταις ταῖς συμφωνίαις ταῖς ἀκουομέναις ἀριθμοὺς ζητοῦσιν, ἀλλ' οὐκ εἰς προβλήματα ἀνίσιν ἐπισκοπεῖν, τίνες ζύμφωνοι ἀριθμοὶ καὶ τίνες οὐ, καὶ διὰ τί ἑκάτεροι. Δαιμόνιον γὰρ, ἔφη, πρᾶγμα λέγεις. Χρήσιμον μὲν οὖν, ἦν δ' ἐγὼ, πρὸς τὴν τοῦ καλοῦ τε καὶ ἀγα-

E. κολάβων Flor. T. κολλάβων, ut Theo scripsit, Timaeus legisse videtur, cuius glossa est p. 161: κόλλαβοι· τὰ τῶν χορδῶν ἐπιτόνια. κολλόπων scholiastes agnoscit et per κολλάβων explicat. In Flor. R. a m. s. πασσαλίσκων superscriptum est. Cf. Ruhnkenius ad Tim. l. c. ubi Bekkeri anecdoton Antiatt. pag. 102, 33. protulit. Post κολλόπων Eusebius καὶ addit, quod Stephanus p. 25. refert, non probat, ut ait Valckenarius in epist. ad Ernestium p. 167. Tittm. quem conferri iussit Stallbaumius. Idem Stephanus in referenda Eusebii lectione τῶν ante κολλόπων omitit.

κατηγορίας πέρι] κ. περὶ Vind. E. Hoc quoque artis vocabulum esse liquet. Alii item metaphoricis isti, quum de plectro et fidium percussione loquebantur, usi fuerint, quae Socrates breviter significat verbis πλήκτρῳ πληγῶν γιγνομένων. Ficini interpretatio huius loci vel ad mutilum librum facta vel ipsa mutila videtur: Sed ne longius haec provehatur similitudo circa plectri accusationemque et negationem ac elationem chordarum, imagini iam huic finem impono.

ἀλαζονείας] ἀλαζονίας Mon. C. εἰκόνοσ] In editionibus ante Astii sec. maior h. l. interpunctio est.

οὐ φημι] οὐ φημι Lob. Vind. E. Mon. BC. cum editis ante

Astii sec. Perperam haec interpretatur Ficinus: neque his dicendum assero, sed illis etc. Aliter, sed item perperam Schleiermacherus: und läugne, dass diese Leute etwas von der Sache sagen, sondern vielmehr jene etc. quasi λέγειν τι scriptum esset. Neque in eo assentiri viro egregio possum, quod sequens ποιοῦσι cum Astio et Stallbaumio ad empiricos a Glaucone introductos referendum putavit, quae opinio eum ad illam interpretationem videtur adduxisse. Sed quo modo isti, qui toti ex auribus pendebant, numeros investigare et quod in numeris consisterent neque causas eorum scrutarentur, reprehendendi dici poterant? Quum vero verborum nostrorum sententia alia esse nequeat, nisi haec: non hos, quos tu memoras, sed illos, quos modo de harmonia interrogandos dixeramus, in mente habebam, quum inanem a quibusdam in hac disciplina item ut in astronomia laborem consumi et nobis a tali eius tractatione cavendum esse demonstrabam, sequitur, ut Pythagoreos eosdem, quos antea reliquis praetulerat, nunc ab eo reprehendi et quamvis empiricis non comparandos, tamen verae rationis ne ipsos quidem omnino composes dici statuamus.

ἔφαμεν] φημὲν Vind. F. Ang. B. Flor. R.

δὴ] δὲ Mon. B.

ἐρήσεσθαι] Ita Par. A. Mon.

δοῦ ζήτησιν, ἄλλως δὲ μεταδιωκόμενον ἄχρηστον. Εἰκός γ', ἔφη. Οἶμαι δὲ γ', ἣν δ' ἐγὼ, καὶ ἡ τούτων πάντων, ὧν διεληλύθαμεν, μέθοδος ἐὰν μὲν ἐπὶ τὴν ἀλλήλων D κοινωσίαν ἀφίηται καὶ ξυγγένειαν, καὶ ξυλλογισθῆ ταῦτα ἣ ἔστιν ἀλλήλοις οἰκεία, φέρειν τι αὐτῶν εἰς ἃ βουλόμεθα τὴν πραγματείαν, καὶ οὐκ ἀνόνητα πονεῖσθαι, εἰ δὲ μὴ, ἀνόνητα. Καὶ ἐγὼ, ἔφη, οὕτω μαντεύομαι· ἀλλὰ πάμπολυ ἔργον λέγεις, ὡς Σώκρατες. Τοῦ προοιμίου, ἣν δ' ἐγὼ, ἡ τίνος λέγεις; ἢ οὐκ ἴσμεν, ὅτι πάντα ταῦτα προοίμιά ἐστιν αὐτοῦ τοῦ νόμου, ὃν δεῖ μαθεῖν;

BC. Vind. BF. Vat. B. et a m. s. H. Ven. BC. Ang. B. Flor. ARTUY. εἰρησθαι Euseb. αἰρήσεσθαι Vind. E. Flor. C. et, sup. ε, Lob. Idem in editis ante Astii sec. exstat, tacentibus de Par. K. Bipontinis. Neque Bekkerus, quid in eo aut in Par. D. et Vat. M. legerit, ostendit.

C ταῖς συμφωνίαις] ταῖς om. Mon. B.

προβλήματα] προβλημάτων Flor. AC.

ἀνιάσιν] ἀνιᾶσιν Par. K. sec. Bekk. Vind. B. Euseb.

διὰ τί] διατί Lob. Vind. E. Ald. Bas. a. διατί Mon. B. Euseb. Bas. b.

γὰρ] om. Flor. T. Theo Sm. p. 10: οἱ δὲ ἀγαθοὶ ἀριθμητικοὶ ζητοῦσιν ἐπισκοποῦντες, τίνες σύμφωνοι ἀριθμοὶ ἀριθμοῖς καὶ τίνες οὐ. καὶ τοῦτο χρησίμων πρὸς τὴν τοῦ ἀγαθοῦ καὶ καλοῦ (τοῦ καλοῦ cod. Scal.) ζήτησιν, ἄλλως δὲ ἄχρηστον. καὶ τούτων πάντων (id omittunt duo Reg.) ἡ μέθοδος ἐὰν μὲν ἐπὶ τῶν (immo τὴν) ἀλλήλων ἀφίηται κοινωσίαν καὶ ξυλλογισθῆ, ἣ ἔστιν ἀλλήλοις οἰκεία, (v. οἰκεία) φέρει αὐτῶν (αὐτῶ Reg. C.) ἡ πραγματεία καρπὸν. οἱ δὲ ταῦτα δευοὶ διαλεκτικοί· οὐ γὰρ μὴ δύνωνται λαβεῖν τε καὶ ἀποδέξασθαι λόγον· οὐχ οἷόν τε δὲ τοῦτο μὴ δι' ἐκείνων ἐλθόντα τῶν μαθημάτων· ὁδὸς γὰρ ἐστι δι' αὐτῶν ἐπὶ τὴν τῶν ὄντων θεῖαν ἐν τῷ διαλέγεσθαι. quorum

priora parum accurate excerpta, posteriora vero Platonis sententiae contraria esse apparet.

ἄλλως δὲ] Pro δὲ Vind. F. Flor. R. τε, Ang. B. τι habet.

γ'] γε Vind. B. Mon. C. δ' Par. K. sec. Bekk.

γ'] γε Lob. Vind. BEF. Mon. C.

ἀφίηται] ἀφίληται Ald.

ξυλλογισθῆ] ξυλογ. Vind. F. συλλ. Flor. T. Steph. tacentibus Bip.

ἡ] ἡ Vind. E. oi Mon. C. α Mon. B. Flor. U.

πραγματεία] πραγματατεία Vind. E.

οὐκ ἀνόνητα] οὐκ αν. Vind. F. πονεῖσθαι] ποεῖσθαι Bas. b.

Καὶ] om. Ang. B.

προοίμιον] Alcinous isag. c. 7: ἔστι γὰρ ἡ τῶν μαθημάτων ἐπίσκεψις ὡς ἐν προοίμιόν τι πρὸς τὴν τῶν ὄντων θεωρίαν.

ἡ τίνος] ἡ τίνος Bas. b.

πάντα] om. Lob. Vat. BM. Par. K.

προοίμιά] προοίμοιά Mon. B. ἐστιν] ἐστι Ald. Bas. ab.

ὄν] Astius in tert. ἣ scribendum suspicatur, recte dissentientibus Schleiermachero et in sec. Stallbaumio. Cf. Tim. p. 29: D: τὸ μὲν οὖν προοίμιον θευμασίως ἀπεδεξάμεθα σου, τὸν δὲ δὴ νόμον ἡμῖν ἐφεξῆς πέραινε. Ita enim secundum codices legendum, non λόγον, quod Stallbaumius ex quibusdam pro νόμον recepit. Accedit Procli auctoritas, qui

Ε ου γάρ που δοκούσι γέ σοι οἱ ταῦτα δεινοὶ διαλεκτικοὶ εἶναι. Οὐ μὰ τὸν Δία, ἔφη, εἰ μὴ μάλα γέ τινες ὀλίγοι ὦν ἐγὼ ἐντετύχηκα. Ἄλλ' ἤδη, εἶπον, μὴ δυνατοὶ τινες ὄντες δοῦναί τε καὶ ἀποδέξασθαι λόγον εἴσεσθαι ποτέ τι ὦν φαμέν δεῖν εἰδέναι; Οὐδ' αὖ, ἔφη, τοῦτό γε.
532 Οὐκοῦν, εἶπον, ὦ Γλαύκων, οὗτος ἤδη αὐτός ἐστιν ὁ

p. 103. verborum significationem demonstrat: ὁ δὲ νόμος εἰληπται ἀπὸ τῶν κηθαρωδικῶν νόμων. οὔτοι μὲν οὖν εἰσὶ μέλη τινὰ πεποιημένα τὰ μὲν Ἀθηναϊκὰ, τὰ δὲ Ἀρεϊκὰ, καὶ τὰ μὲν ἐνθεαστικὰ, τὰ δὲ σοματικὰ (f. σωστικὰ) τῶν ἡθῶν. πρὸ δὲ τῶν νόμων τούτων προοίμια προτάτειν εἰώθασιν, ἃ καὶ διὰ τοῦτο προσηλαφήματα ἐκάλουν. — καὶ γάρ τὰ μέλη νόμους ἐκάλουν, ὅτι δὴ ἀκίνητα ἔμενε, καὶ ὅτι διανεμήματο τὰ πρόποντα ἐφ' ἐκάστοις. (v. ἀφ' ἐκάστης.) Conf. Heindorfius ad Crat. §. 73.

[οὐ γάρ που] οὐ γάρ που Vind. BE. Mon. C. Vat. H. Flor. ACRTV. οὐ γάρ που cum ω super ου Ang. B. nondum enim Fic. πω Astius in sec. praetulit, quod ferri poterat, sed explicuit ita, ut ferri non posset: nondum exposuimus tibi que persuasimus, in his h. e. in philosophia intelligentes esse dialecticos. In tertia που restituit et veram interpretationem secutus est.

οἱ ταῦτα δεινοὶ] Ita Par. A. Vind. BEF. Mon. C. Ven. C. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTV. οὐ ταῦτα δεινοὶ Vat. BM. οὐ ταῦτα δεινοὶ οἱ Lob. εἰς ταῦτα δεινοὶ Mon. B. et a m. s. Flor. U. ταῦτα δεινοὶ οἱ Ven. B. cum editis ante Bekkerum.

εἶναι.] εἶναι; Ald. Bas. ab. non omnino inepte.

Δία] δι' Vind. BEF. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTUV. Hos secutus est Stallbaumius.

εἰ μὴ] εἰμὴ Ald. Bas. a. εἰμι Bas. b.

ἐντετύχηκα] ἐντετυχήμεν Lob.

Vat. BM. In Ald. Bas. ab. comma appositum.

Ἄλλ' ἤδη] ἀλλὰ ἤδη Vind. BE. Mon. C. ἀλλὰ δὴ Vind. F. Ang. B. Flor. AR. ἀλλ' οἷε Mon. B. Flor. U. At enim Fic. Ἄλλὰ δὴ Astius in sec. e coniectura positum in tertia tenuit eumque secutus est Stallbaumius. Sed splendendum est ἔδοξαν, quod ipsum Glauconis verbis magis accommodatum est, quam δοκούσι.

μὴ] εἰ μὴ Vind. E. Ang. B. Vat. H. οἱ μὴ Par. A. Vind. B. Mon. C.

δυνατοὶ] δυνασταί Mon. B.

τινες ὄντες] ὄντες om. Flor. T. et editi ante Bekkerum, tacentibus Bipontinis. Astius in sec. cum Mon. C. τινες omittendum et οἱ ante μὴ recipiendum statuit et in tertia οἱ μὴ δυνατοὶ ὄντες scripsit. Sed in Mon. C. ut in reliquis omnibus τινες ὄντες legitur. Articulus autem etsi consistere quodam modo cum τινες possit, ut ii, qui non sint aliqui ex numero valentium, οἱ μὴ δυνατοὶ τινες ὄντες eadem ratione dicantur, qua illa, quae Vol. I. p. 310, a. commemoravi, tamen insolentius positus videtur, quam qui paucorum librorum testimonio recipi debeat.

εἴσεσθαι] εἴσεσθε Flor. RTU. In Vind. F. incertum est —αι prius scriptum fuerit, an —ε, sed illud magis clarum.

δεῖν] om. Ven. B. a m. pr.

εἰδέναι;] εἰδέναι. Stallb. sec.

ὄν τὸ διαλέγεσθαι περαινέ] 532 Ita Vind. F. Mon. B. Ang. B. Flor. ACRTUV. ὄν τὸ διελέσθαι παραινέ Mon. C. (contra Crat. p. 425. B. διελέσθαι quidam in διαλέγεσθαι corrumpere.) ὄν τὸ

νόμος, ὃν τὸ διαλέγεσθαι περαίνει; ὃν καὶ ὄντα νουητόν μιμοῖτ' ἂν ἢ τῆς ὄψεως δύναμις, ἣν ἐλέγομεν πρὸς αὐτὰ ἤδη τὰ ζῶα ἐπιχειρεῖν ἀποβλέπειν καὶ πρὸς αὐτὰ ἄστρα τε καὶ τελευταῖον δὴ πρὸς αὐτὸν τὸν ἥλιον; οὕτω καὶ ὅταν τις τῷ διαλέγεσθαι ἐπιχειροῦν ἄνευ πασῶν τῶν αἰσθησέων διὰ τοῦ λόγου ἐπ' αὐτὸ ὃ ἔστιν ἕκαστον ὄρου,ν,

διαλέγεσθαι παραινεῖ reliqui codices et Astius in sec. ὃ τὸ διαλέγεσθαι περαίνων editiones ante Astii sec. quae (lex) per disserendi artem ostenditur Fic. Quum νόμος h. l. duplicem significationem habeat, unam ex superioribus retentam, qua prooemio oppositam modorum compagem seu compositionem ipsam denotat, alteram vulgari propiore legitima agendi rationis, quam inferiora sequuntur, verbum περαίνειν ita ad priorem accommodatum est, ut simul posteriori conveniat: an igitur hic, qui reddenda accipiendaque ratione continetur, modus ipse est, qui excipere prooemium debet, is scilicet, quem dialectica persequitur? Itaque nec vulgatae olim lectionem, neque eam, quae in optimis libris est, ferri posse, et περαίνει unice verum esse apparet. Pro signo interrogandi Ald. Bas. ab. punctum, Steph. colon, Astius in pr. et sec. comma habet, quorum propter particulam οὐκοῦν et maiorem ante ὃν καὶ faciendam pausam nihil non deterius videtur.

μιμοῖτ'] παραι τ' Vind. B. παραιτοῖτ' cum duobus punctis (:) super priori τ Mon. C.

ἣν] ἣν Bas. a.

τὰ ζῶα] om. Mon. C. (τὰ ζῶα Ald. Bas. ab.)

τὸν ἥλιον] τὸν om. Mon. C. Post ἥλιον Stephanus et recentiores puncto vel colo usi sunt: mihi nexus his cum proximis intercedens, similis illi, qui L. VI. p. 506. C. et alibi per relativum efficitur, tum optativus μιμοῖτ' ἂν haec quoque cum interrogatione pronuntiata esse persuasit, cuius proinde etiam in fine ver-

borum Socratis post ὄρατοῦ, ubi omnes editiones punctum habent, signum ponendum fuit.

τῷ διαλέγεσθαι ἐπιχειροῦν] ὃ διαλέγεσθαι ἐπιχειρεῖ Flor. U. quae lectio ad sequentium verborum difficultatem explicandam non prorsus inepta, ceterum nullius pretii est. Etiam Par. K. sec. Bip. ὃ pro τῷ habet.

πασῶν] om. Fic.

αὐτὸ] αὐτῷ Vind. F.

ὃ ἔστιν] ὃ ἔστιν editi ante Bekkerum cum Lob. Mon. B. Vind. BE. et ante corr. F.

ἕκαστον] om. Vind. BE. Mon. C. Vat. H. Flor. ACV.

ὄρου,ν] Sic Astius in sec. et tert. e coniectura scripsit, quem ego Clementis Alex. accedente auctoritate sequendum existimavi. Ita enim ille Strom. L. V. p. 690: δυνατὸν δὲ καὶ τῷ διαλέγεσθαι τὸ καταμαντεύεσθαι τοῦ θεοῦ, ἐὰν ἐπιχειροῦν τις ἄνευ πασῶν τῶν αἰσθησέων διὰ τοῦ λόγου ἐπ' αὐτὸ ὃ ἔστιν ἕκαστον ὄρου,ν καὶ μὴ ἀποστατεῖν τῶν ὄντων, πρὶν ἐπαναβαίνων ἐπὶ τὰ ὑπερκείμενα αὐτῷ ὃ ἔστιν ἀγαθὸν αὐτῇ νοήσει λάβῃ ἐπ' αὐτῷ γινόμενος τῷ τοῦ νοητοῦ τέλει κατὰ Πλάτωνα. Scilicet ὄρου,ν, quae nostrorum codicum et reliquarum editionum lectio est, si deinde, ut codices iubent, καὶ μὴ ἀποστῆ teneri volumus, pro conjunctivo habere et commate post ἐπιχειροῦν posito (quod Astius in sec. recte deletum in tert. nescio qua ratione restituit) ad explicandum hoc una cum μὴ ἀποστῆ additum statuere cogimur: si quis dialecticae studet, hoc est, remotis sensibus omnibus ratione ad ipsum quod est unumquodque contendit et non

Β καὶ μὴ ἀποστῆ, πρὶν ἂν αὐτὸ ὃ ἔστιν ἀγαθὸν αὐτῇ νοήσει λάβῃ, ἐπ' αὐτῷ γίνεται τῷ τοῦ νοητοῦ τέλει, ὡσπερ ἐκεῖνος τότε ἐπὶ τῷ τοῦ ὄρατου; Παντάσασιν μὲν οὖν, ἔφη. Τί οὖν; οὐ διαλεκτικὴν ταύτην τὴν πορείαν καλεῖς; Τί μὴν; Ἡ δέ γε, ἦν δ' ἐγὼ, λύσις

desistit etc. Quam viam a Bekkero et Stallbaumio in pr. tentatam valde impeditam reddit copulae post ἐπιχειροῦ defectus et quod commate illo in loco posito fieri vix potest, quin ὁρμᾶ indicativus et in apodosi esse videatur. Itaque inter καὶ et μὴ ἀποστῆ aliquid inserendum erit, quod coniunctivum regat alteramque protasin efficiat cum verbo γίνεται sic, ut priora illa ὅταν τις τῷ διαλέγεσθαι ἐπιχειροῦ cum ὁρμᾶ cohaerentem. Ac Stephanus quidem ἐὰν inseruit, Ficini, ut opinor, interpretationem secutus: *haud secus cum quis ad dialecticam artem disserendi se confert absque sensibus, ratione dumtaxat ad ipsum, quod est, quodlibet nititur: qui si non destiterit prius, quam ipsum, quod est bonum, intelligentia ipsa perceperit, tunc demum ad finem intelligibilis ipsius ita pervenit, ut ille alter ad visibilis finem ascendit.* cui codices non, ut alibi, assensum praebuerunt. Minus etiam probari potest εἰ, quod Ang. B. habet. Superest ἦν, quod ex Vind. B. allatum Schleiermacherus et in sec. Stallbaumius asciverunt, quod etiam Mon. C. exhibet. Id ferri posse non nego, quamquam fateor neque in protasi illa dictionem ἐπιχειροῦ τῷ διαλέγεσθαι post paullo ante positam ἐπιχειροῦ ἀποβλέπειν, neque apodosin ipsam magnopere mihi placere, quum Socrates effectum potius, quam conatum dialecticae describere ideoque rectius apodosin illi reservare, hunc in protasi deinceps significare, denique, si ipse h. I. eum, qui dialecticae studeat, ratione ad id, quod est, contendere docuit, minus apte interro-

gationem illam τί οὖν; οὐ διαλεκτικὴν ταύτην τὴν πορείαν καλεῖς; subiicere videatur; sed ante omnia codices respiciendos censeo, in quibus ὁρμᾶν haud dubie facilius in ὁρμᾶ mutari, quam ἦν omitti potuit. Per se vero ὁρμᾶν optimum esse quis neget? τῷ διαλέγεσθαι ut Latinorum gerundii ablativus actionem, διὰ τοῦ λόγου rem, qua id, quod est, consequi aliquis studet, demonstrat. Nec frustra hic non simpliciter ὁρμᾶν ἐπ' αὐτὸ ὃ ἔστιν ἐκαστον, sed quia res magnimoliminis est, ἐπιχειροῦν ὁρμᾶν item, ut ille ἐπιχειροῦν ἀποβλέπειν dicitur.

ὃ ἔστιν] ὅ ἔστιν codices mei editique ante Bekkerum.

αὐτῇ] αὐτῇ Ald. Bas. a. Par. B. K. sec. Bekk. αὐτῇ τῇ Bas. b. Vind. E. Ven. B. et articulo a m. s. in m. posito Mon. B.

λάβῃ] λάβοι Lob. Ven. B. In editionibus omnibus una Bekkeri excepta post λάβῃ leguntur verba τότε δὴ, quae quum tantum Vind. EF. Ven. B. Ang. B. Flor. CRT. et Ficini auctoritate nitantur, neque tam tunc demum, non prius, quam omnino perveniri illuc ea, qua dictum fuerat, via Socratis interessē videatur ostendere, ad haec τότε paullo post alia significatione positum sit, merito Bekkerus omisit.

αὐτῷ] αὐτὸ Lob. Vat. B. αὐτοῦ Mon. B.

γίνεται] γίν. Vind. E.

ἐκεῖνος] ἐκεῖνη idem. Scilicet ἢ τῆς ὕψεως δύναιμις.

τῷ τοῦ] τῷ om. Lob. Vind. BE. Mon. C. Vat. BHM. Ven. B. Flor. ACRTV. τοῦ om. Par. A. a m. pr.

Τί οὖν;] Signum interrogandi

τε ἀπὸ τῶν δεσμῶν καὶ μεταστροφῇ ἀπὸ τῶν σκιῶν ἐπὶ τὰ εἶδωλα καὶ τὸ φῶς καὶ ἐκ τοῦ καταγείου εἰς τὸν ἥλιον ἐπάνοδος καὶ ἐκεῖ πρὸς μὲν τὰ ζῶά τε καὶ φυτὰ καὶ τὸ τοῦ ἡλίου φῶς ἐπ' ἀδυναμία

in Mon. B. Vind. E. editionibus-
que ante Astii sec. male omis-
sum et sine distinctione *τί οὖν*
οὐ etc. scriptum est. Pro *οὖν*
Ven. B. δὲ habet.

ταύτην] om. Mon. C.

[H] "H Ald. "H Bas. a. ἢ Vind.
E. Bas. b.

γε] γ' Bas. b.

μεταστροφῇ] μετατροπῇ Bas. a.
ἐπάνοδος] Ald. Bas. ab. pun-
ctum, Stephanus colon, recentior-
res comma addunt.

ἐπ' ἀδυναμία] Praepositionem
Vind. F. Ang. B. Flor. R. omit-
tunt, et Ven. B. pro ea ἔστιν
habet. Pro ἀδυναμία in Ang. B.
ἀδυναμίαν, in Ven. B. a m. pr.
δυναμία scriptum est. ἐπ' ἀδυ-
ναμία βλέπειν is dici posse vi-
detur, cuius visio seu videndi
actio cum imbecillitate coniuncta
et robore destituta infirmo quasi
fundamento nititur et effectu ca-
ret. Certe non multo aliter prae-
positione usus est Euripides Tro-
ad. 329. Seidl. ἐπὶ δάκρυσι καὶ
γόοισι τὸν θανόντα πατέρα πα-
τρίδα τε φίλαν καταστένουσ'
ἔχεις, et Phoen. 1571. Pors. οὐκ
ἐπ' ὄνειδεισιν οὐδ' ἐπιχάρμασιν,
ἀλλ' ὀδύναισι λέγω, quos locus
Erfurdcius ad Soph. Ant. 755.
adhibens verba, quae ibi legun-
tur, Creontis ἀλλ' οὐ, τόνδ' Ὀ-
λυμπον, ἔσθ' ὅτι χαίρων ἐπὶ ψό-
γοισι δειννάσεις ἐμέ eodem modo
intellexisse videtur, quo Bern-
hardy, qui ea synt. p. 250. una
cum his nostris inter exempla
praepositionis ἐπὶ cum dativo
coniunctionem significantis retulit.
Similis huic est alter Sophoclis
locus El. 108: ἐπὶ κωνυτῶ τῶν-
δε πατρῶων πρὸ θυρῶν ἡχῶ
πᾶσι προφωνεῖν, quo Erfurdcius
item ἡχῶ ἐπὶ κωνυτῶ per ἡχῶ
θρηνητικὴν interpretatur. Verum
Sophocles magis proprie et suo

more locutus fuerit, si dictionibus
ἐπὶ ψόγοισι et ἐπὶ κωνυτῶ re-
prehendendi caussa et *luctus*
provocandi caussa significaverit,
quemadmodum Hermannus statuit.
Neque Platonicae consuetudini
aliud convenientius, quam dictio-
ne ἐπ' ἀδυναμία propter imbecil-
litate significatum statuere. Ita-
que Stephanus in marg. μὴ ante
βλέπειν excidisse coniciebat et
annot. p. 25. Non dubium est,
inquit, quin depravatus sit hic
locus: quem etiam in iis quae
margini adscripti, aliqua ex parte
restituere conatus sum. Postea
autem hanc eius expositionem in-
veni, Et illic quidem visus ad
animalia, et plantas, et solis lu-
men: in videndi vero debilitate
ad spectra in aquis: eique expo-
sitioni subiunctam hanc lectionem,
καὶ ἐκεῖ μὲν ὄψις πρὸς τὰ ζῶά
τε καὶ φυτὰ, καὶ τὸ τοῦ ἡλίου
φῶς· ἐπ' ἀδυναμία δὲ τοῦ βλέ-
πειν, πρὸς τὰ ἐν ὕδασι φαντά-
σματα. Ego autem legens μὴ
βλέπειν, iungebam cum praece-
dentibus, πρὸς μὲν τὰ ζῶά τε
καὶ φυτὰ καὶ τὸ τοῦ ἡλίου φῶς,
tanquam ἐν ἀδυναμία seorsum
positum esset. "Eadem, qua Ste-
phanus et Cornarius (nam Cor-
narii est expositio illa et lectio,
quam postea invenisse Stephanus
ait) de praepositionis vi opinione
ductus Morgensternius symb. 1815.
p. 14. sqq. commate ante τὸ τοῦ
ἡλίου φῶς positō haec ipsa ver-
ba non a praecedente πρὸς, sed
a sequentibus ἐπ' ἀδυναμία βλέ-
πειν regi autumat et alia quae-
dam parum probabilia proponit,
quae omnia probavit Astius in
tert. Platonem sic scripsisse con-
ficiens: καὶ ἐκεῖ μὲν πρὸς τὰ ζῶά
τε καὶ φυτὰ καὶ, τὸ τοῦ ἡλίου
φῶς ἐπ' ἀδυναμία βλέπειν, πρὸς
τὰ ἐν ὕδασι φαντάσματα, ἐν-

C βλέπειν, πρὸς δὲ τὰ ἐν ὕδασι φαντάσματα θεῖα καὶ σκιὰς

ταῦτα δὲ etc. nec improbasse Stallbaumius in sec. videtur. Ego, quum Stephani coniecturae codices omnes refragentur, si plures praepositionem omitterent, aut inserendae potius, quam omittendae causa librariis fuisse videretur, cum Vind. F. Flor. R. ἀδυναμία scribendum idque cum infinito βλέπειν sic ut δύναμις cum ἀκείσθαι L. II. p. 364. B. C. ὄννος cum ἀπτεσθαι, λέγειν, εἶπειν V. 450. D. 473. E. VI. 503. B. constructum statuerem: nunc vulgatam retinendam et secundum Euripidem eo, quo supra ostendi, modo interpretandam, ad sequentia πρὸς δὲ τὰ ἐν ὕδασι φαντάσματα autem contrarium illius cum imbecillitate coniunctae visionis supplendum existimo, quam rationem Schleiermacherus quoque secutus est. Transitus a substantivo ad infinitivum, ἢ ἐπάνοδος καὶ βλέπειν, nullam offensionem habet. Sic infra p. 535. B: δριμύτητα δεῖ αὐτοῖς πρὸς τὰ μαθήματα ὑπάρχειν καὶ μὴ χαλεπὸς μανθάνειν.

βλέπειν,] βλέπειν: Vind. E. βλέπειν. Ald. Bas. ab.

C φαντάσματα θεῖα] His vulgo quatuor verba ἐνταῦθα δὲ πρὸς φαντάσματα interposita leguntur, quibus receptis descriptioni vincitorum et solutionis eorum immiscetur aliquid ex disciplinis mathematicis petitum; ἐνταῦθα enim ad regionem intelligibilem referendum est, quam ipsam Socrati etiam quum ἐκεῖ diceret obversatam statuunt, quasi e specu ad solem productos utramque regionem simul ingressos cogitasset; et verba πᾶσα αὐτῇ ἢ πραγματεία, quibus tamen recentiores aposiopesis vel anacoluthi signum praefigunt, cum initio ἢ δὲ γε λύσις etc. grammaticè cohaerent, et solutio illa et conversio et ad solem ascensio et imaginum visio pariter ac mathesis hanc vim habere dicitur, ut rationem ad boni ideam conspiciendam evehat, quod

et per se ineptum et sequentibus illis ὥσπερ τότε τοῦ σαφεστάτου etc. contrarium est. Tum non apparet, qua ratione theorematum mathematica φαντάσματα θεῖα dicantur, multo minus qua εἰδώλων σκιὰν esse negentur. Imaginum umbris isti intenti fuerant in specu vincti: at regionem ingressi intelligibilem quibus et ipsi umbris idearum initio operam dant, eas si cum aliis umbris longius a veritate remotis comparare vellet Socrates, non cum illis comparare debebat, quas in specu contemplati essent, sed cum iis, quas soluti in regione visibili oculis luci nondum assuefactis inspicerent, quippe quae eundem in hac regione, quem theorematum mathematica in altera locum tenerent. Itaque huius saltem incommodi vitandi causa εἰδωλα aliter sane, quam paullo ante, corpora ipsa interpretari et commate post εἰδώλων σκιὰς, quod Stephanus posuit, servato participium ἀποσκιάζομενας ad σκιὰς τῶν ὄντων referre et ἕτερον τοιοῦτον φῶς verum lumen seu ideam boni, quae cum sole comparata reapse verum lumen sit, dictum statuere debebant ij, quibus additamentum istud genuinum videretur. Verum res salva est. Codices omnes uno Ven. B. excepto, cuius hic quoque Aldus vestigia pressit, verba ἐνταῦθα δὲ πρὸς φαντάσματα omittunt. Quae si ad sensum necessaria aut utilia aut denique non omnino inepta essent, ob homoeoteleuton a ceteris neglecta in uno libro isto quemadmodum alia fideliter servata videri possent; quum vero iis electis omnia plana et expedita fiant, quis non glossema ex male intellecto adverbio ἐκεῖ vel unde libet oriundum et de industria homoeoteleuton factum agnoscat? Scilicet τὰ ἐν ὕδασι φαντάσματα θεῖα solis dei (v. L. VI. p. 508. A.) imagines in aquis conspicuae sunt, quae eodem nomine supra

τῶν ὄντων, ἀλλ' οὐκ εἰδώλων σκιάς δι' ἑτέρου τοιούτου

p. 516. B. ἐν ὕδασι φαντάσματα αὐτοῦ dicuntur, quas, quia ipsius lumen ferre nondum queunt, soluti primum inspicere debent. His accedunt σκῆαι τῶν ὄντων, umbrae rerum naturalium, quae res licet proprie ὄντα non sint, tamen cum rerum simulacris in specu apparentibus comparatae ὄντα dici possunt utpote μᾶλλον ὄντα, (515. D.) quarum propterea umbrae recte εἰδώλων σκῆαι esse negantur, quales in specu per aliud lumen et ipsum εἶδωλον, non verum, si cum sole compareretur, h. e. per ignem illum superne accensum efficiebantur. Itaque Socrates, postquam methodi seu legis dialecticae effectum et finem demonstravit similem illum ei, quem legitima visus exercitatio habeat, disciplinarum mathematicarum, de quibus adhuc disputaverant, utilitatem ac vim, qua sint ad illum effectum praeparandum instructae, declaraturus atque ita dialecticae ipsius naturam illustraturus primum mentionem facit medicinae, quam vincit in specu adhibendam initio huius libri dixerat, similemque ei disciplinarum illarum vim statuens solutio vinculorum, inquit, et reliqua istis facienda huic artium studio respondent, quod quidem rationem eodem modo ad ideam boni, quo illa oculus ad solis conspectum, evhere contendit. Longiore autem eorum, quae vincit fieri dixerat, repetitione usus ab instituto orationis cursu deflectit et verbum, quod ad nominativos λύσις, μεταστροφῆ etc. pertineret, quale foret δύναται (ταῦτόν τῇ τῶν τεχνῶν πραγματείᾳ) vel μιμείται (τῇν πραγματείαν), omittens πᾶσα αὐτή etc. dicit, ut si initio ἦν δέ γε ἡ λύσις etc. δύναμιν ἔχει vel simile quid dixisset. Cuius anacoluthi seu nominativi absoluti exempla Vol. I. p. 377. ostendit. Neque vero postpositum sine articulo adiectivum θεῖα post τὰ ἐν ὕδασι

φαντάσματα offensionem esse debet, quum non indolem aut conditionem imaginum, sed originem significet ideoque non multo artius cum substantivo cohaereat, quam gentilia aut pronomina possessiva, quae simili modo interdum postposita reperiuntur, ut Phaedonis initio τῶν πολιτῶν Φλιασίων, (von unsern Landsleuten aus Phlius) quod codices et lexicon Bekkeri anecd. p. 352, 25. et aliquot Pausaniae in huiusmodi rebus auctoritate non facile destituti dictiones (cf. Siebelis ad L. I. c. XXV. §. 6.) satis tuentur, Soph. Ai. 570. ὁ λυμεῶν ἔμός, Eurip. Hippol. 683. ὁ γεννήτωρ ἔμός, Theocr. Id. XXVII. 58. τῶμπέχονον ἔμόν, quae omnia contra libros corrigere non auisim. Accedit quod verba ἐν ὕδασι inter τὰ et φαντάσματα epitheti loco posita alterum epitheton ut laxius necti substantivo et praedicati instar extrinsecus adiacere possit faciunt. Sic Thucyd. VI. 31: εἰ γὰρ τις ἐλογίσαστο τὴν τε τῆς πόλεως ἀνάλωσιν δημοσίαν καὶ τῶν στρατενομένων τὴν ἰδίαν. Aristot. Eth. Nic. VI. 11, 1: ἡ δὲ καλουμένη γνώμη — ἡ τοῦ ἐπιεικοῦς ἐστὶ κρῖσις ὀρθή. quos locos significavit Bernhardt synt. p. 323. Omnino Platonem quoque adiectivum nonnunquam contra consuetudinem posuisse praeter Phaedonis locum illa Leg. L. III. p. 713. D. docent: ταῦτόν δὲ καὶ ὁ θεὸς ἄρα καὶ φιλόανθρωπος ὦν τὸ γένος ἄμεινων ἡμῶν ἐπίστη τὸ τῶν δαιμόνων. Itaque nec τὰ post φαντάσματα, quamvis facile excidere potuerit, inserendum nec θεῖα in θεῖα miltandum putō, quod Astius in sec. post alterum φαντάσματα, quum de glossemate nihil suspicans et ἐνεὶ antrum, ἐνταῦθα locum sub divo significare posse opinans de verbo tantum, quo alterum πρὸς pertineret, sollicitus esset, pro θεῖα in contextu positum in addendis βλέπειν e superioribus

φωτὸς ὡς πρὸς ἥλιον κρίνειν ἀποσκιαζομένας, πᾶσα αὕτη ἡ
πραγματεία τῶν τεχνῶν, ἃς διήλθομεν, ταύτην ἔχει τὴν
δύναμιν καὶ ἐπαναγωγὴν τοῦ βελτίστου ἐν ψυχῇ πρὸς
τὴν τοῦ ἀρίστου ἐν τοῖς οὖσι θεῶν, ὥσπερ τότε τοῦ
D σωματοειδεῖ τε καὶ ὄρατῶ τόπω. Ἐγὼ μὲν, ἔφη, ἀπο-
δέχομαι οὕτω. καίτοι παντάπασι γέ μοι δοκεῖ χαλεπὰ
μὲν ἀποδέχεσθαι εἶναι. ἄλλον δ' αὖ τρόπον χαλεπὰ μὴ
ἀποδέχεσθαι. ὅμως δὲ (οὐ γὰρ ἐν τῷ νῦν παρόντι μό-
νον ἀκουστέα, ἀλλὰ καὶ αὖθις πολλάκις ἐπανιτέον) ταῦτα
θέντες ἔχειν ὡς νῦν λέγεται, ἐπ' αὐτὸν δὴ τὸν νόμον

repeti debere sentiens retractavit.

σκιᾶς] σκιᾶς Vind. F. item paullo post.

δι' ἑτέρον] διετ. Vind. E.

ἀποσκιαζομένας,] ἀποσκιαζο-
μένας: Vind. E. ἀποσκιαζομένας.
Bas. ab. Steph.

ὡς] ἦν Lob. Vat. M.

ἔχει] ἔχη Mon. B.

ἐπαναγωγὴν] ἐπαγωγὴν Ven.
B. ἐπ' ἀναγωγὴν Ald. Bas. ab.

βελτίστου ἐν ψυχῇ πρὸς τὴν
τοῦ] om. Ang. B. — ἐν τῇ ψ. —
Mon. C.

θεῶν] θεοῖς cum an super ois
Vat. B.

ὥσπερ] ὡπερ Steph.

τότε] τό, τε Vind. E.

ἐν — φανοτάτου] om. Vat. B.
σώματι] σώμασι Vind. EF.

Mon. C. Flor. ACTV. σώμασιν
Vind. B. Ang. B. Vat. H.

φανοτάτου] Ita Par. ADK.
sec. Bekk. Lob. Vind. BEF.

Mon. B. Ven. BC. Vat. HM. Ald.
Bas. ab. φανοτάτου Mon. C.

(Florentini, Ang. B.) Steph. Ast.
pr. sec.

τῶ] om. Vind. B. Mon. C.
Ald. Bas. a. Steph.

σωματοειδεῖ] σωματοειδῆ Vind.
E.

D τε] om. Bas. ab. Ficinus hanc
Socratis ῥῆσιν ita interpretatus
est: *Atqui quemadmodum solutio
illa a vinculis, conversioque ab
umbris ad simulacra ac lumen, et*

*ex antro ad solis lumen exitus,
ibique animalium et plantarum
inspectio solisque, et siderum in
aqua propter imbecillitatem oculo-
rum intuitus; ipsum, quod in
corporibus est clarissimum, ad id
convertunt, quod est in corporali
et visibili regione omnium fulgen-
tissimum: ita omnium supra di-
ctarum artium studium deducit
animum per umbras non simula-
crorum, sed eorum potius, quae
vere sunt: iudicareque eas efficit
apparentes ad aliud quoddam lu-
men, tanquam ad solem; habet-
que vim quandam extollendi id,
quod est in animo praestantissi-
mum, ad contemplationem eius,
quod in ordine rerum est optimum.*

εἶναι — ἀποδέχεσθαι] bis deinceps posuit Vind. F.

πολλάκις] om. Vat. M.

θέντες] ,,θέντας (ut videtur)
Ven. B. Idem habet Ald. Bas.
ab.

νῦν] νῦν δὴ Par. K. secundum
Bekkerum.

διέλθωμεν] ἐλθώμεν Par. ADK.
sec. Bip. Vind. BE. Mon. C. Ven.

C. Vat. H. Cf. Vol. I. p. 356, a.
οὔτως] om. Vind. F. Flor. R.

δὴ] om. Lob. Vat. BM. post E
εἰδῆ Vind. F. Ang. B.

εἰδῆ] ἤδη Vat. H.

αὖ] αἰ Lob. Vat. M. om. Fic.
(et quae viae sint.)

ἄν] om. Vat. H.

ἴωμεν καὶ διέλθωμεν οὕτως, ὥσπερ τὸ προοίμιον διήλ-
θωμεν. λέγε οὖν, τίς ὁ τρόπος τῆς τοῦ διαλέγεσθαι δυ-
νάμεως, καὶ κατὰ ποῖα δὴ εἶδη διέστηκε, καὶ τίνες αὖ E
ὁδοί. αὐταὶ γὰρ ἂν ἤδη, ὡς ἔοικεν, αἱ πρὸς αὐτὸ ἄ-
γουσαι εἶεν, οἳ ἀφικομένῳ ὥσπερ ὁδοῦ ἀνάπαυλα ἂν
εἶη καὶ τέλος τῆς πορείας. Οὐκέτ', ἦν δ' ἐγὼ, ὃ φίλε
Γλαύκων, οἷός τ' ἔση ἀκολουθεῖν· ἐπεὶ τό γ' ἐμὸν οὐ- 533
δὲν ἂν προθυμίας ἀπολίποι, οὐδ' εἰκόνα ἂν ἔτι οὐ λέ-
γομεν ἴδοις, ἀλλ' αὐτὸ τὸ ἀληθές, ὃ γε δὴ μοι φαίνε-
ται· εἰ δ' ὄντως, ἢ μὴ, οὐκέτ' ἄξιον τοῦτο δυσχυρίζε-
σθαι· ἀλλ' ὅτι μὲν δὴ τοιοῦτόν τι ἰδεῖν, ἰσχυριστέον.

αὐτὸ] αὐτὸν Vind. BE. Mon.
C. Vat. H.

οἷ] οὐ Vind. F. οὐ Ang. B.
Flor. R.

πορείας] πορείας Vind. E.

Οὐκέτ'] οὐκ ἔτ' Mon. C. οὐ-
κέτι Vind. F.

533 οἷός τ'] οἷός τε Vind. F.
ἔση] εἰ Vind. F. Ang. B. Flor.
AR. ἔσει recentiores.

ἐπεὶ] ἐπὶ Vind. E. profecto
Fic.

ἀπολίποι] Ita Vat. BM. Ang.
B. Flor. R. et a m. pr. Par. A.
Ven. C. quod ob sequens ἴδοις
merito a Bekkero praelatum Astius
in tert. et Stallbaumius in pr.
recepit. ἀπολείποι reliqui libri
excepto Mon. C. in quo ἑλλείποι
legitur, cum editis ante Bekke-
rum et Stallbaumio in sec. Etiam
Matthiae gramm. pag. 865. haec
verba propter τὸ ἐμὸν laudans
praesens tenuit.

οὐδ'] οὐδὲ Vind. F. Flor. R.

ἂν] post ἔτι iidem.

ἴδοις] εἰδοῖς Mon. C. ἦδεις
Vat. B. a m. pr. et, sup. ι et
οι, Lob. In Ven. C. η et ει
super ι et οι posita sunt.

τό] om. Flor. T.

δὴ] om. Par. K. sec. Bekk.
δὴ ὡς μὲν ἔστιν ὄγ' ἐμοὶ Mon. B.

μοὶ] Ita secundum Par. A.
Vind. BE. Mon. C. Ven. B. Vat.
H. Flor. ACTV. pro vulgato
ἐμοὶ scripsi, quia nihil opus est,

PLATONIS OP. II.

ut sonus verbi φαίνεται cum pro-
nomine communicetur.

εἰ δ' ὄντως] ἰδόντος Ven. C.
a m. pr. ἰδόντι Mon. B. Par. DK.
Ald. Bas. a. et cum os super ι
Lob. Vat. M. εἰ ἰδόντι Flor. U.
secundum Stallbaumium, qui idem
in Par. K. Ald. Bas. a. legi tra-
dit. „In praeced. edit. male
ἰδόντι pro εἰ δ' ὄντως, ut habet
vet. lib. Alioqui legi etiam pos-
set εἰ δὲ τῶ ὄντι.“ Steph. in m.
οὐκέτ'] οὐκ ἔτ' Vind. E. Mon.
BC.

μὲν δὴ τοιοῦτόν] δεῖ μὲν τοι-
οῦτό Vind. B. Mon. C.

τι] om. Vat. B. Ven. B. τις
Ald. Bas. ab.

ἰδεῖν] Hoc vulgo omissum e
Par. A. Vind. BEF. Mon. C.
Ang. B. Vat. E. Flor. ACRTV.
et recenti Ven. C. scriptura re-
cipere eo minus dubitavi, quo
magis ad summae ideae descri-
ptionem in superiori libro exhi-
bitam appositum est. Lectum
idem Ficino, sed simul δεῖ pro
δὴ: quod tale aliquid est cogno-
scendum

ἰσχυριστέον] „Rectius fortasse
δυσχυριστέον scribetur, ut mox
dicet δυσχυρίζεσθαι.“ Stephan.
p. 25. Magis etiam ob antece-
dens δυσχυρίζεσθαι probabile id
videri poterat. Sic Phaedon. p. 63.
C: καὶ τοῦτο μὲν οὐκ ἂν πάνν
δυσχυρισαίμην· ὅτι μέντοι παρὰ
θεοῦς δεσπότης πάνν ἀγαθούς

X

ἢ γάρ; Τί μὴν; Οὐκοῦν καὶ ὅτι ἡ τοῦ διαλέγεσθαι δύ-
 ναμὶς μόνη ἂν φήνειεν ἐμπείρω ὄντι ὧν νῦν δὴ διήλ- 488
 θομεν, ἄλλη δὲ οὐδαμῆ δυνατὸν; Καὶ τοῦτ', ἔφη, ἄξιον
 δισχυρίζεσθαι. Τόδε γοῦν, ἣν δ' ἐγὼ, οὐδεὶς ἡμῖν
 B ἀμφισβητήσει λέγουσιν, ὡς αὐτοῦ γε ἐκάστου περὶ ὃ
 ἐστὶν ἕναστος οὐκ ἄλλη τις ἐπιχειρεῖ μέθοδος ὁδοῦ περὶ
 παντὸς λαμβάνειν, ἀλλ' αἱ μὲν ἄλλαι πᾶσαι τέχναι ἢ
 πρὸς δόξας ἀνθρώπων καὶ ἐπιθυμίας εἰσὶν, ἢ πρὸς γε-
 νέσεις τε καὶ συνθέσεις, ἢ πρὸς θεραπείαν τῶν φρομέ-
 νων τε καὶ συντιθεμένων ἅπασαι τετράφεται· αἱ δὲ

ἦξιεν, εὖ ἴστε, ὅτι εἴπερ τι ἄλ-
 λο τῶν τοιούτων, δισχυρισάι-
 μην ἂν καὶ τοῦτο. Ac simplicis
 alia significatio est Gorg. p. 489.
 C: τῷ σώματι ἰσχυρίσασθαι. Sed
 eadem, quae compositi, ib. p. 495.
 B: σὺ δὲ τῷ ὄντι, ὡς Καλλιπύκλεις,
 ταῦτα ἰσχυρίζη; ubi codices non
 magis, quam hic, dissentiunt.
 Cf. Thucyd. L. VI. c. 55: ὅτι
 δὲ προσβύτατος ὦν Ἰππίας ἠρ-
 ξεν, εἰδὼς μὲν καὶ ἀνοῆ ἀκρι-
 βέστερον ἄλλων ἰσχυρίζομαι.

ἢ] ἢ Vind. F. Ald. Bas. ab.
 Steph.

φήνειεν] φήσειεν Lob. Vat. M.
 φήνειεν ἐν Flor. T. (φήνειεν
 editiones ante Astii sec.)

νῦν δὴ] δὴ om. Lob. Mon. B.
 Vat. BM. Par. DK. Ven. C.
 Flor. U. et editiones ante Astii
 sec.

ἄλλη] ἄλλη Lob. Ald. Bas. ab.
 οὐδαμῆ] οὐδαμῆ Vind. F. οὐ-
 δαμῆ Steph. Ast. pr. sec.

δυνατὸν; Καὶ] δυνατὸν, καὶ
 editi ante Astii sec. et codices
 mei excepto Vind. E. qui duo
 puncta interponit. Etiam Ficinus
 recte distinxit.

δισχυρίζεσθαι] δισχυρίζομαι,
 εσθ in m. a m. s., Mon. B. (δι-
 σχυρίζεσθαι; Ast. pr.)

γοῦν] γ' οὖν Vind. F.

ἡμῖν] ἂν ἡμῖν Vind. E.

B ἀμφισβητήσει] ἀμφισβητήσει
 Vind. E. ἀμφισβητεῖσιν Par. K.
 sec. Bekk.

περὶ] περὶ Vind. BE.

ὃ ἐστὶν] ὃ ἐστὶν Vind. B. ὃ
 ἐστὶν Bekkerus, Astius in tert.
 et Stallbaumius, ut supra p. 532.
 A. Sed h. l. post αὐτοῦ, i. e.
 ὄντως ὄντος, ἐκάστου repetitum
 ἕναστος et sequens λαμβάνειν
 pronomen ὃ praedicatum et ver-
 bum ἐστὶν nihil nisi copulam esse
 arguunt: quod unumquodque sit.
 Quare commata ante ὃ et post
 ἕναστος deleui.

οὐκ] om. codices omnes uno
 Par. A. excepto et editi ante
 Stephanum, nec non omitti pos-
 set, si ὡς a verbo ἀμφισβητή-
 σει penderet, de quo cf. Hein-
 dorffius ad Theaet. §. 40. Sed
 ὡς pendet a λέγουσιν et simul
 ad sequentia ἀλλ' αἱ μὲν ἄλλαι
 pertinet. Itaque negatio abesse
 nequit. Idem sensit Ficinus: Ne-
 mo autem adversabitur nobis di-
 centibus, quod disserendi facul-
 tas duntaxat conatur ordine certo
 circa unumquodque, quid ipsum
 sit, invenire.

ἄλλη τις] ἀλλ' ἢ τις Lob.

περὶ] παρὰ Bas. b.

πρὸς γενέσεις] προσγενέσεις
 Ald.

τε καὶ συνθέσεις] om. Ang. B.
 ἢ] Ita Par. A. Vind. B. Mon.
 C. Vat. H. Flor. AT. Reliqui
 cum editis addunt καὶ, quod mul-
 tis locis interpolatum (cf. Vol. I.
 p. 166, a. b. 177, b. 178, a. 254,
 a. b. 270, a. 420, b. 432, a. et
 infra, p. 533. B. pr. in Vat. B.
 post ἢ) hic superfluum et tantum

λοιπαί, ἄς τοῦ ὄντος τι ἔφαμεν ἐπιλαμβάνεσθαι, γεω-
μετρίαν τε καὶ τὰς ταύτη ἐπομένας, ὁρῶμεν ὡς ὄνει- C
ρώττουσι μὲν περὶ τὸ ὄν, ὕπαρ δὲ ἀδύνατον αὐταῖς
ἰδεῖν, ἕως ἂν ὑποθέσεισι χρώμεναι ταύτας ἀκινήτους
ἕωσι, μὴ δυνάμεναι λόγον διδόναι αὐτῶν. ᾧ γὰρ ἀρχή
μὲν ὃ μὴ οἶδε, τελευτή δὲ καὶ τὰ μεταξὺ ἐξ οὗ μὴ οἶδε
συμπέπλεται, τίς μηχανὴ τὴν τοιαύτην ὁμολογίαν ποτὲ
ἐπιστήμην γενέσθαι; Οὐδεμία, ἣ δ' ὅς. Οὐκοῦν, ἣν
δ' ἐγὼ, ἣ διαλεκτικὴ μέθοδος μόνη ταύτη πορεύεται,
τὰς ὑποθέσεις ἀναιροῦσα ἐπ' αὐτὴν τὴν ἀρχὴν, ἵνα

non intolerabile, certe accuratae
artium, quam Socrates exhibet,
divisioni contrarium videtur.

τε] int. vers. Vind. B.

τετράφεται] τετράφατε, sup.
a m. s. αι, Mon. C.

ἐπιλαμβάνεσθαι] ἀντιλαμβάνε-
σθαι Ven. B. Vind. E.

γεωμετρίαν] γεωμετρίας Lob.
Mon. B. Vat. BHM. Ven. C.
Par. DK.

C ἀδύνατον αὐταῖς] ἀδύνατοι
αὐτὸ Mon. B. Flor. U.

ταύτας] ταύται Vind. F. πάν-
τας Ald.

δυνάμεναι] δυνάμενα Ald.

ἀρχή] ἀρχῆ Ald. — Proclus
in Parmen. T. V. p. 323: εἰ δὲ
τις τὴν ὑπόθεσιν ἀρχὴν ποιή-
σαιτο, περὶ τούτου ταῦτα ῥη-
τέον, ἀπὸ (l. ἀ περὶ) τῶν γεω-
μετρικῶν ἐκείνος εἰρημεν· ὧ γὰρ
ἀρχὴ μὲν * δι' ἐν, τελευτή δὲ καὶ
μέσα ἐξ ὧν οὐκ οἶδεν, οὐδεμία
μηχανὴ τὸ τοιοῦτον ἐπιστήμην
εἶναι. quibus quae desunt nullo
negotio hinc addideris et vitiosa
correxeris. Cousin tamen nil
deesse et δι' ἐν sanum videbatur.

συμπέπλεται] συμπλέκεται
Lob. Vat. BM. connectuntur Fic.

τίς] τις Ald. Bas. ab.

τὴν] om. Vind. E.

Οὐδεμία] οὐδὲ μία Mon. B.

Οὐκοῦν ἣ διαλεκτικὴ — ὠρι-
σάμεθα. D.] excerpit Stobaeus
ecl. L. II. p. 157. Cant.

μόνη] μόνη Lob. μόνη editi
ante Astium. Bekkerus μόνη
tantum ex Par. A. Ven. C. retu-
lit, hos solos, opinor, innuens
dativum a nominativo distinguere
solere. Sed Stephanum μόνη ha-
bere non ostendit.

ἀναιροῦσα] Ita Stobaei cod.
Augustanus et Vaticanus. ἀνά-
γουσα Cant. quod, nisi proxime
sequens ἀνάγει obstat, prae-
ferrem. Nam quum dialectica
secundum L. VI. p. 511. B. C.
D. non id agat, ut axiomata et
postulata mathematica tollat seu
evertat, sed ad principium refer-
rat eique coniuncta ut iam scian-
tur efficiat, ἀναιροῦσα diversam
h. l. a vulgari significationem ha-
bere et, quod collocatio quoque
verborum flagitat, cum sequenti-
bus ἐπ' αὐτὴν τὴν ἀρχὴν con-
struendum esse sequitur: *dialec-
tica sola hac, cui contraria in
proximis demonstrata est, via
procedit, positiones non fixas et
immotas relinquens, sed ad ipsum
principium extollens, ut firmas
et certas reddat.* Sed verbi ἀναι-
ροεῖν cum praepositione ἐπὶ con-
structi exemplum nusquam inve-
nio, neque qua ratione constitui
possit, satis intelligo. An igitur
ἀναιροῦσα scribendum? cuius ver-
bi quanvis rari certus tamen lo-
cus est in Euripidis Electra
v. 102: "Ἐως γὰρ λευκὸν ὄμμ'
ἀναιροῦται. Neque diversum ab
eo Homericum est ἀναιροεῖν.

τὴν] om. Mon. B.

D βεβαιώσεται, καὶ τῷ ὄντι ἐν βορβόρῳ βαρβαρικῷ τινὶ τὸ τῆς ψυχῆς ὄμμα κατορωρυγμένον ἤρεμα ἔλκει καὶ ἀνάγει ἄνω, συνερίθους καὶ συμπεριαγωγοῖς χρωμένη αἷς διήλθομεν τέχναις· ἃς ἐπιστήμας μὲν πολλάκις προσείπομεν διὰ τὸ ἔθος, δέονται δὲ ὀνόματος ἄλλου, ἐναργεστέρου

βεβαιώσεται] βεβαιώσητε Mon. C.

καὶ] om. Stob.

τῷ ὄντι] τῶντι Vind. E. Mon. C.

D βαρβαρικῷ] βαρικῷ Vind. F. βαρβαρικῶς Stob. cod. Vat. βαρβαρικῶν Cant.

τὸ] Ita Stob. cod. Aug. et Vat. τῷ Cant.

κατορωρυγμένον] κατορυγμένον Vind. E. κατορῶνυγμένον Stob. Cant. (non cod. Aug. Vat.) κατορωρυγμένον Ald. Bas. ab.

ἤρεμα] ἤρ. Vind. E. Mon. C.

ἀνάγει ἄνω] Ad hoc Timaei glossam p. 31. ἀνατείνας τὴν ψυχὴν· ἐπὶ τὰ ἄνω τρέψας καὶ ἐπὶ τὴν τῶν θεῶν θείαν. non dubie referendam esse et Timaeum ἀνατείνει pro ἀνάγει ἄνω legisse statuit Ruhnkenius. Mihi pari, si non maiori iure ad p. 540. A. referri ibique pro ἀνακλιναντας Timaeus ἀνατείναντας in suo codice invenisse statui videtur. Sed utrumque incertum, lectio quidem nostri loci non minus, quam alterius certa est. Alia significatione ἀνάγειν ἄνω Plato Phaedr. p. 272. D. dixit.

συνερίθους] ξυν. Stob. συνεριθμοῖς Lob. Vat. B. et a m. pr. Ven. C. συνεδισμοῖς Mon. B. Par. D. Flor. U. συνωθισμοῖς Par. K. συνέργοις Flor. R. a m. s. ex glossemate. Nam ita Timaeus lex. p. 242: συνέριθοι· συνεργοί. Cf. Leg. L. X. p. 889. D: γραφικὴ καὶ μονακὴ καὶ ὄσαι ταύταις εἰσὶ συνέριθοι τέχναι.

συμπεριαγωγοῖς] συμπεριαγωγῶν Vind. F. συμπεριαγωγαῖς Mon. B. Flor. U. συμπεριαγωγῆς Stob. cod. Vat. συμπεριαγωγῆ Par. K. περιαγωγοῖς Vind. B.

Mon. C. Vat. H. Flor. ACV. περιαγωγαῖς Vind. E.

αἷς] ἃς Vind. B. Mon. C. Flor. V.

τέχναις] τέχνας Vind. B. Mon. C.

ἐναργεστέρου] ἐνεργεστέρου Stob.

δὲ, ἢ] δ' idem.

διάνοιαν δὲ] διάνοιάν γε Vind. F. Ang. B. Flor. RT.

που] πῶς Par. K. sec. Bip. πως sec. Bekk. om. Mon. C. Vid. p. 522. C. et L. VI. p. 511. A. C. D.

δ'] δὲ Lob. Vind. F.

ἢ] om. Lob. Vind. B. Mon. BC. Vat. BHM. Ven. C. Par. DK. Flor. TUV. Articulus eam designat contentionem, quae sit vel possit esse inter tantis de rebus disquirentes.

τοσοῦτων] τοσοῦτον Lob. Vat. M. et a m. pr. B. Par. K. sec. Bekk. et cum ω super ultima D. et Ven. C. τοσοῦτο, sup. ων, Vind. B. τοσοῦτον Vat. B. a m. s. Ald. Bas. ab.

περὶ σκέψις] περὶ σκέψις Vind. E.

περίσκεψις Lob. Vind. BF. Mon. C. Par. K. sec. Bekk. Vat. M.

ὄσων] ὄσον Lob. Vat. BM. Par. K. sec. Bekk. et a m. pr. D. et Ven. C. Conf. Matthiae gramm. p. 886. Bernhardt synt. p. 203.

Οὐ γὰρ οὖν] οὐγαροῦν Lob. οὐ γὰρ ἄν Mon. C. οὐ γὰρ ἄν Vind. B. Quae praeterea in codicibus plerisque non sine magna varietate atque in editionibus Bas. b. Astii pr. Bekkeri et Stallbaumii sec. tamquam a Glaucone dicta post ἔφη adduntur, quoniam nihil eorum neque integrum neque modeste et quantum liceret

μὲν, ἢ δόξης, ἀμυδροτέρου δὲ, ἢ ἐπιστήμης· διάνοιαν δὲ αὐτὴν ἐν γε τῷ πρόσθεν που ὠρισάμεθα· ἔστι δ', ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, οὐ περὶ ὀνόματος ἢ ἀμφισβήτησις οἷς τοσοούτων πέρι σκέψις ὅσων ἡμῖν πρόκειται. Οὐ γὰρ E οὖν, ἔφη. Ἀρέσκει οὖν, ἦν δ' ἐγὼ, ὥσπερ τὸ πρότε-

immutatam aut sententiam non ineptam aut orationem Platone dignam habere atque ipsa additio ab eius consuetudine abhorrere, codicum vero auctoritas non omni exceptione carere videbatur, facere non potui, quin pro insitiis abicerem. Sunt autem haec: ἀλλ' ὃ (ἀλλο Bas. b. ἄλλο Lob. Vind. F. Vat. BM. Ven. C. Par. D.) ἂν μόνον δηλοῖ (ἂν δήλου μόνον Par. K. sec. Bip. ἂν δηλοῖ μόνον sec. Bekk.) πρὸς τὴν ἔξιν (π. τ. λέξιν Mon. B. Flor. U. Bekk. Stallb.) σαφηνεῖα (om. Flor. AC. Fic. σαφηνεῖα Vind. E. σαφηνεῖαν Vind. B. Mon. C. Ast. pr. σαφηνεῖα Bekk. Stallb.) λέγει (λέγει cum is super i Par. A. λέγειν Vind. BEF. Mon. C. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTV. λόγου Ast. pr. ὃ λέγοι Mon. B. Flor. U. Bekk. Stallb.) ἐν (ἐν τῇ Mon. C.) ψυχῇ. Ex his quod Bekkerus secundum Mon. B. pro genuino, Stallbaumius ut glossema cum uncis edidit, ἀλλ' ὃ ἂν μόνον δηλοῖ πρὸς τὴν λέξιν σαφηνεῖα ὃ λέγοι ἐν ψυχῇ, si sensum illum habet, quem videtur habere, quem Schleiermacher non satis accurate ita reddidit: *sondern wenn eines (ein Wort) nur das bestimmt bezeichnet für den Vortrag was man bei sich denkt*, aliquid requirit, quod si adsit, profecto amplius desiderari nequeat. Quod enim melius aut magis perfectum vocabulum esse potest, quam σαφηνεῖα, hoc est, perspicue et sine ulla obscuritate cogitatum significans? Et tamen Glaucō in hoc se acquiescere diceret, quasi severior alter plus exigere posset? Nihil dicam de molesta verborum πρὸς τὴν λέξιν abundantia, nihil de incommoda

dictionis λέγοι ambiguitate, quam nescias utrum ad ὄνομα an ad loquentem referas: sententia mihi tam absona videtur, ut eam vix interpolatori mediocri, nedum Platoni tribuere audeam. Paullo tolerabiliorem ex superscripta in Par. A. lectione effeceris una littera adiecta scribens ἀλλ' ὃ ἂν μόνον δηλοῖ πρὸς τὴν ἔξιν σαφηνεῖα ἢ λέγεις ἐν ψυχῇ: sed (id requirimus seu probamus) quod duntaxat pro rerum conditione perspicue monstret, quae tecum apud animum loquaris. cui sententiae similem Ficinus fecit: *nam solam exigunt ad rerum habitum interni conceptus expressionem*. eamque Stephanus in marg. ostendit sibi videri sub illis latere, quae inter ἔφη et ἀρέσκει „ex vet. cod. sed mendosa afferuntur.“ Nam qui πρὸς τὴν ἔξιν ita dixerit, is summa et absoluta remissa perspicuitate medicrem quandam et relativam postulaverit, qua contentus utique non severissimus sit. Sed Platonem πρὸς τὴν ἔξιν eo sensu posuisse, non saltem τῶν πραγμάτων addidisse non credo: sequioris aevi lectorem facilius adducor ut nimia illa, quam Socrates concessisset, licentia offensum hanc conditionem scripsisse et πρὸς τὴν ἔξιν aut ita, ut ostendi, aut, postquam ἔξιν idem quod δύναιμι significare coepisset, pro viribus intelligi voluisse credam. Eidem illud λέγειν ἐν ψυχῇ pro νοεῖν condonandum puto, quod certe h. l. parum aptum est. Nam si cogitationem interna animi oratione constare volumus, quemadmodum Plotinus Enn. I. L. II. c. 3. p. 13. F. τὸν ἐν φωνῇ λόγον μίμημα τοῦ ἐν ψυχῇ, et ipse

534 ρον, τὴν μὲν πρώτην μοῖραν ἐπιστήμην καλεῖν, δευτέ-
 ραν δὲ διάνοιαν, τρίτην δὲ πίστιν καὶ εἰκασίαν τετάρ-
 την, καὶ ξυναμφότερα μὲν ταῦτα δόξαν, ξυναμφότερα
 δ' ἐκεῖνα νόησιν, καὶ δόξαν μὲν περὶ γένεσιν, νόησιν
 δὲ περὶ οὐσίαν, καὶ ὅτι οὐσία πρὸς γένεσιν, νόησιν

Plato Theaet. p. 190. C. τὸ λέ-
 γειν πρὸς ἑαυτὸν δοξάζειν dicit,
 nomen quoque aliquod intus apud
 animum pronuntiantem ponere de-
 bemus eum, qui cogitat, quod
 nomen diversum esse nequit ab
 eo, quod idem, quum loquitur,
 ore emittit. Quomodo igitur ore
 pronuntiatum nomen ita demum
 probabile dici potest, si interni
 nominis et sermonis significatio-
 nem perspicue exprimat, quum
 ipsum illud internum sit et tan-
 tum eo differat, quod ore pro-
 nuntiatum? Quae quidem ratio
 Bekkeri scripturae non minus,
 quam cuilibet illa extrema reti-
 nenti vehementer repugnat. His
 accedit quod in Platonis dialogis
 quum negationi assensus per for-
 mulam οὐ γὰρ οὖν praebetur,
 nunquam assentiens quicquam ad-
 dit, quod ex contrario petitam
 negati descriptionem contineat id-
 que per affirmationem cum par-
 ticula ἀλλὰ definiat. Unus est
 Sophistae locus isque admodum
 dubiae lectionis et personarum
 distinctionis, qui exceptionem ad-
 ditam habet, p. 240. B: οὐ γὰρ
 οὖν· πλήν γ' εἰκῶν ὄντως. Bis
 novum et alio spectans subiicitur:
 Polit. pag. 266. A: οὐ γὰρ οὖν.
 ἀλλὰ τινι δὴ τῶ δύο διαιρου-
 μεν; et Phileb. p. 16. B: οὐ γὰρ
 οὖν, ὃ παῖδες, ὧς φησιν ὑμᾶς
 προσαγορεύων Φίληβος. οὐ μὴν
 ἔστι καλλίων ὁδὸς etc. Nonnun-
 quam verbum ex praegressa al-
 terius interlocutoris oratione re-
 petitur: Civ. L. III. p. 338. E:
 οὐ γὰρ οὖν δεῖ. et ib. 397. E.
 V. 454. B. Hipp. mai. 299. D.
 Theaet. 205. D: οὐ γὰρ οὖν δὴ
 φαίνεται. Plerumque vero nihil
 praeter tria illa verba ponitur:
 Civ. II. 375. A. 376. D. III. 394.

E. 398. D. III. 439. B. V. 465.
 B. VI. 508. B. nostri libri p. 523.
 D. 526. C. 534. D. VIII. 556. C.
 X. 603. A. Euthyphr. 2. B. Phae-
 don. 93. E. 104. C. Theaet. 160.
 A. 171. B. 182. E. 185. A. 186.
 E. (189. B: οὐ γὰρ οὖν δὴ.)
 193. D. 203. E. Soph. 233. E.
 252. A. 256. A. Phil. 17. C. 30.
 C. 42. C. Alcib. I. 134. A. Charm.
 167. E. Lys. 215. B. 218. A.
 Leg. I. 627. C. 634. D. III. 696.
 C. Parm. 134. B. 138. B. 139. A.
 C. E. 140. B. 146. E. 147. A.
 149. A. D. 154. C. 156. C. D.
 158. B. 162. D. 163. B. 164. E.
 166. A. Phaedr. 277. E. Itaque
 praeter consuetudinem Platoniam
 verba ἀλλ' ὃ ἔν μόνον etc. assuta
 videntur. Denique non solum in
 Ald. Bas. a. Steph. sed haud du-
 bie etiam in Ven. B. omissa sunt,
 quem codicem supra p. 532. C.
 Aldo glossematis recipiendi aucto-
 rem exstitisse vidimus, cuius Bek-
 kerus cum Stephani scilicet textu
 a se collati neque ullam ab eo
 discrepantiam exhibentis mentio-
 nem facere oblitus est, tantum
 Stephanum ista omittere signifi-
 cans.

οὖν] om. Bas. b. γοῦν Par. A.
 Vind. BE. Mon. C. Ven. B. Vat.
 H. quod ad sequens ἐῶμεν et ad
 affirmationem, quam posterior lu-
 ius sermonis pars habet, magis
 accommodatum, quam οὖν, ob
 significationem tamen admitti ne-
 quit, nisi forte voluntatem pro
 ratione sequi Socratem statuimus.
 Itaque οὖν tenendum, ut in in-
 terrogatione, quae in affirmatio-
 nem exeat. Cf. Vol. I. p. 294, b.
 τὸ πρότερον] τοπαρ. Lob. Ald.
 Bas. ab. Steph.

δευτέραν δὲ] τὴν δὲ δευτέρων
 Flor. T.

πρὸς δόξαν, καὶ ὅτι νόησις πρὸς δόξαν, ἐπιστήμην πρὸς πίστιν καὶ διάνοιαν πρὸς εἰκασίαν· τὴν δ' ἐφ' οἷς ταῦτα ἀναλογίαν καὶ διαίρεσιν διχῆ ἑκατέρου, δοξαστοῦ τε καὶ νοητοῦ, ἐῶμεν, ᾧ Γλαύκων, ἵνα μὴ ἡμᾶς πολλαπλασίον λόγων ἐμπλήρησῃ, ἢ ὅσων οἱ παρεληλυθότες. B

534 τρίτην] τρίτον Ald. Bas. ab. μὲν ταῦτα δόξαν, ξυναμφοτέρα δ' ἐκεῖνα νόησιν] Quatuor priora om. Lob. Vat. BM. Par. DK. sec. Bekk. et a m. pr. Ven. C. μὲν ἐκεῖνα νόησιν, ταῦτα δὲ δόξαν Mon. B. μὲν et in m. ἐκεῖναι δόξαν, ξυναμφοτέρα δὲ ταῦτα νόησιν Flor. U. quemadmodum in pr. ed. Stallbaumius testatus est. In sec. vero ἐκεῖνα νόησιν, ταῦτα δὲ δόξαν in eius margine scripta perhibet. Etiam Ficinus aliter haec ordinavit: et ambo illa simul intelligentiam, haec autem ambo simul opinionem. qua libertate saepe eum usum vidimus. Pro δ', quod et ipsum Lob. Par. K. omittunt, in Vind. BE. Mon. C. δὲ scriptum est.

καὶ] καὶ δόξαν. Par. K.

περὶ γένεσιν] om. Par. D. πρὸς γένεσιν Par. K. περιγένησιν Vind. E.

δὲ] δὲ καὶ Par. K.

περὶ οὐσίαν] περιουσίαν idem séc. Bip.

οὐσία] Ita Par. A. Lob. Vind. BE. Mon. C. Vat. BHM. Ven. BC. Fic. Reliqui codices a me et a Bekkero collati (nam de Florentinis Stallbaumii silentium mihi suspectum est) cum editionibus omnibus οὐσίαν habent, quod ferre potest, cui καλοῦμεν supplere placet. Sed proxima illa περὶ γένεσιν et περὶ οὐσίαν ita dicta sunt, quasi εἶναι praecessisset, nec aliter sequentia πρὸς δόξαν, πρὸς πίστιν, πρὸς εἰκασίαν. Cur vero εἶναι suppleamus et ὅτι pro accusativo habeamus, quod genus attractionis durissimum est, nulla caussa videtur.

γένεσιν] γέννησιν Vat. H.

νόησιν] νόησις Flor. ACRTV.

et iidem, qui οὐσία, exceptis Par. A. Ven. C. item Ficinus.

καὶ ὅτι νόησις πρὸς δόξαν] Haec vulgo omissa ex Par. A. Vind. BE. Mon. C. Ven. BC. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTV. Fic. recipere non dubitavi, quum sine iis ἐπιστήμη et διάνοια non partes νοήσεως esse neque ea contineri, sed iuxta eam positae videantur, quod incommodum Bekkerus frustra commate ante ἐπιστήμην delendo evitare conatus est, scriptor haud dubie μὲν et δὲ post ἐπιστήμην et διάνοιαν inserendo evitasset. Quam facile excidere potuerint, nemo non videt: glossematis suspicionem codicum indoles defendit.

ἐπιστήμην] ἐπιστήμη Par. A. Lob. Vind. BE. Mon. C. Vat. HM. et, addito a m. s. δὲ, B. Ven. B. Flor. ACRTV. Fic. καὶ ἐπιστήμην Vind. F. καὶ ἐπιστήμη Ang. B. Cernitur hic praestantia Veneti C.

διάνοιαν] διάνοια Lob. Vind. BE. Mon. C. Ang. B. Vat. HM. Flor. ACRTV. et Ficinus, qui haec inde ab ὅτι οὐσία ita reddidit: Quod autem est ad generationem essentia, id ad opinionem intelligentia: quodve intelligentia est ad opinionem, id et ad fidem scientia, et ad imaginationem denique cogitatio.

δ'] δὲ Vind. F.

ἀναλογίαν] ἀναλογίαν τε Mon. C. Ast. sec. et tert.

διχῆ] διχῆ editi.

τε] om. Lob. Vat. BM.

ἐῶμεν] ἐῶμεν Vind. B. θεῶμεν Ang. B.

πολλαπλασίον] πολλασίον Mon. C.

ὅσων] Pro eo Bekkerus in Par. A. Vat. BH. Ven. C. ὅσον inve-

Ἄλλὰ μὴν ἕμοιγ', ἔφη, τὰ γε ἄλλα, καθόσον δύναμαι ἔπεσθαι, ξυνδοκεῖ. Ἡ καὶ διαλεκτικὸν καλεῖς τὸν λόγον ἐκάστου λαμβάνοντα τῆς οὐσίας; καὶ τὸν μὴ ἔχοντα, καθ' ὅσον ἂν μὴ ἔχη λόγον αὐτῷ τε καὶ ἄλλῳ διδόναι, κατὰ τοσοῦτον νοῦν περὶ τούτου οὐ φήσεις ἔχειν; Πῶς γὰρ ἂν, ἢ δ' ὅς, φαίην; Οὐκοῦν καὶ περὶ τοῦ ἀγαθοῦ ὁσαύτως· ὅς ἂν μὴ ἔχη διορίσασθαι τῷ λόγῳ ἀπὸ τῶν ἄλλων πάντων ἀφελῶν τῆν τοῦ ἀγαθοῦ ἰδέαν καὶ

nisse videtur, quamquam versus numerus ad ὅσον in comm. adscriptus uno minor est numero eius, in quo ὅσων in editione legitur, atque meorum et Florentinorum codicum omnium in ὅσων consensus testimonium illud suspectum reddere possit. Dictionem ipsam scriptor negligentius, quam fere solet in his libris, velut ex duabus conflata exhibuit, quum aut ὅσοι οἱ παρεληλυθότες aut ὅσων τὰ παρεληλυθότα seu τὰ πρότερα dicendum fuisset, ὅσων οἱ παρεληλυθότες dicens, quasi sermones eos sermonum impleverint. Nam nomen λόγοι ad παρεληλυθότες suppleendum ob id ipsum, quod ex superioribus repetendum est, eadem, qua ibi, significatione accipi debet. Non multo tamen aliter L. VI. pag. 490. A. opinionibus opinionem tribuit. Sermones autem ante habiti, quibus Socrates nunc prolixiores ciere veretur, libri sexti posteriores sunt, quo loco δοξαστὸν et νοητὸν in binas partes dividens principium dividendi non ab ipsa rerum illarum natura, sed a diversa hominis eas percipientis et cognoscentis actione petierat.

B

ἕμοιγ'] ἕμοιγε Lob.

ἄλλα] ἄλλὰ Ven. C.

καθόσον] καθ' ὅσον Mon. B.

Ἡ] ἢ Lob. Vind. BEF. Mon. C. Flor. ACTV.

καὶ] om. Vind. F. Ang. B. Flor. R.

διαλεκτικὸν καλεῖς] διελεγκτικὸν καλεῖς Ald.

καθ' ὅσον] Ita h. l. cum Mon.

B. scribendum putavi pro καθόσον, quia κατὰ τοσοῦτον sequitur.

ἔχη] ἔχει Ven. C. Par. D. ἔχοι Lob. Mon. B. Vat. BM. Flor. U. et, sup. ἔχη, Par. K. αὐτῷ] αὐ. Lob. Vind. EF. αὐτῶν Vind. B. Mon. C.

ἄλλῳ] ἄλλων Vind. B. Mon. C. Vat. H. Flor. ACV.

κατὰ τοσοῦτον] κατὰ τοσοῦτο Vind. F. Mon. B. κατὰ τόσοῦτο Vind. B.

νοῦν] οὖν Lob. Vat. BM. Par. DK. sec. Bekk. et a. m. s. Ven. C.

φαίην] οὐ φαίην Steph. Ast. pr. sec. Certe non aliter est dicendum. Ficinus; qui quum in superioribus illum vero — catenus intelligentiam circa hoc habere negabis? idque recte dixisset, vulgatam ante Stephanum et codicum omnium lectionem πῶς γὰρ ἂν φαίην illo modo reddere poterat.

τοῦ] om. Ang. B.

ὅς ἂν — ἐπικαταδαρθάνειν; D.] excerptis Stobaeus ecl. L. II. c. 8. §. 36. Heer. p. 200. Cant. et initio ὡς pro ὅς habet.

μὴ] μὲν Lob. Vat. M.

ἔχη] ἔχοι Lob. Mon. B. Vat. BM. Par. DK. sec. Bekk. Flor. U. Ald. Bas. ab.

διορίσασθαι] διορίσασθαι Mon. C.

τῷ] om. idem.

πάντων] om. Vind. F. Ang. B. ἀπάντων Stob.

ἀφελῶν] ἀφελῶν Stob. Cant. Procli locum huc spectantem ad p. 540. A. adieci.

ὥσπερ ἐν μάχῃ διὰ πάντων ἐλέγχων διεξιῶν, μὴ κατὰ C
 δόξαν, ἀλλὰ κατ' οὐσίαν προθυμούμενος ἐλέγχειν, ἐν
 πᾶσι τούτοις ἀπτῶτι τῷ λόγῳ διαπορεύηται, οὔτε αὐτὸ
 τὸ ἀγαθὸν φήσεις εἰδέναι τὸν οὕτως ἔχοντα οὔτε ἄλλο
 ἀγαθὸν οὐδὲν, ἀλλ' εἴ πη εἰδώλου τινὸς ἐφάπτεται,
 δόξῃ, οὐκ ἐπιστήμῃ ἐφάπτεσθαι καὶ τὸν νῦν βίον ὄνει-
 ροπολοῦντα καὶ ὑπνώττοντα, πρὶν ἐνθάδε ἐξεργεσθαι,
 εἰς Αἴδου πρότερον ἀφικόμενον τελέως ἐπικαταδαρθᾶ- D

C ἐν μάχῃ] ἄν μ. Ald. Bas. ab.
 Hunc locum respexit Proclus in
 Parm. T. III. p. 106. verbum
 διαμάχεσθαι Parm. p. 127. E.
 ita illustrans: τὴν γὰρ διὰ τῶν
 ἀποφάσεων ἀτραπὸν μάχῃ προ-
 σεῖκασεν. οὕτως ἄρα καὶ ἐν Πο-
 λιτεία παρακελεύεται περὶ τοῦ
 ἀγαθοῦ ποιῆσθαι τὸν λόγον,
 ὥσπερ ἐν μάχῃ, φησὶν, οὐδὲν
 ἄλλο ἀξιῶν, ἢ διὰ τῶν ἀποφα-
 τικῶν αὐτὸ συμπερασμάτων αἰ-
 ρεῖν. καὶ δεῖ μῆδὲ ἐνταῦθα τὸ
 διαμάχεσθαι παρέργως ἀκούειν,
 ἀλλὰ κἀκεῖνο διὰ τούτων γνώρι-
 μον ποιεῖν, ὡς τῆς μάχης τὰς
 ἀποφάσεις αὐτῷ δηλοῦσης καὶ
 ἐκεῖ καθάπερ ἐν τούτοις. Item
 in Civ. p. 430, 8: μόνον ἂν οὔ-
 τως τῷ Σωκράτει συμφωνοῦμεν
 ἀξιούντι καθάπερ ἐν μάχῃ διε-
 ξιόντα περὶ τοῦ ἀγαθοῦ ὡς ἄρα
 οὐκ ἔστι διελέγχειν ἐν τι τῶν ἄλ-
 λων. οὐ γὰρ ἄλλο τι δηλοῖ ταῦ-
 τα πλὴν τῶν ἀφαιρέσεων.

διὰ πάντων] διαπ. Vind. F.
 διεξιῶν — ἐλέγχειν] ter. dein-
 cepts scripta habet Mon. B. atque
 in secunda scriptione verba qua-
 tuor priora obelo notata, reliqua
 uncis inclusa sunt.

κατ'] κατὰ Vind. F. καθ' Bas.
 b.

προθυμούμενος] προθυμούμε-
 νον Stobaei cod. August.

ἐλέγχειν] ἐλέγχων Mon. B. in
 secunda scriptione et a m. pr. in
 tertia.

ἀπτῶτι] ἀπτῶτι Vind. F.
 ἀπτῶσι Stob. cod. Paris. et ed.
 Cant. In Flor. R. βεβαίῳ super-
 scriptum. Cf. Dissenius ad Pind.
 Ol. VIII. 92.

τῷ] om. Vind. E.

διαπορεύηται] διαπορεύεται
 Flor. R.

οὔτε] οὔτ' Lob. Vat. M.

αὐτὸ] om. Vind. F. Ang. B.
 αὐτὸ φησὶ Stob. cod. Vatic.

τὸ ἀγαθὸν] τ' ἀγ. Stob. Heer.

Quod in editionibus ante Astii
 sec. additum legitur οὐδὲν, Astius
 secundum Par. K. Bekkerus se-
 cundum decem suorum delevit,
 de uno Par. A. nihil significans.
 In quo si exstat, e versu sequente
 subrepsisse videtur. Florentini
 et a me collati omnes cum Sto-
 baeo recte omittunt.

φήσεις] φησὶ Stob. Cant. φη-
 σιν Heer. om. cod. Vatic.

οὔτε] οὔτ' Stob.

οὐδὲν,] οὐδέν; editi ante Bek-
 kerum.

εἴ πη] Ita Stob. cod. Vat. εἰπε
 August. ἐπεὶ Cant. Heer.

εἰδώλου] αὐτοῦ εἰδῶλον Sto-
 baei codices Aug. Vat. Par. et
 ed. Cant. αὐτοῦ εἰδώλου Heer. e
 con. (Platonis locum ignorabat.)

ἐφάπτεται] cum tribus sequen-
 tibus om. Stob. cod. Aug. Vat.

ἐφάπτεσθαι] ἐφάπτεται Lob.
 Mon. C. Vat. M. ἐφάπτεσθαι;
 Steph. ἐφάπτεσθαι, reliquae.

τὸν νῦν] Ita Stob. cod. Aug.
 Vat. τοίνυν Cant. Heer.

ὑπνώττοντα] ὑπνοῦντα Stob.
 Cant. (ὑπνώττοντα cod. Aug.
 Vat.)

ἐνθάδε] Ita Lob. Vind. BEF.
 Mon. BC. Stob. Vulgo ἐνθάδ'
 omnibus tacentibus.

ἐξεργεσθαι] ἐξεργεῖσθαι Vind.
 F. Flor. AR. ἐξαργεῖσθαι Stob.

νειν; Νῆ τὸν Δία, ἣ δ' ὄς, σφόδρα γε πάντα ταῦτα φήσω. Ἀλλὰ μὴν τοὺς γε σαυτοῦ παῖδας, οὓς τῷ λόγῳ τρέφεις τε καὶ παιδεύεις, εἴ ποτε ἔργῳ τρέφοις, οὐκ ἂν ἐάσεις, ὡς ἐγὼμαι, ἀλόγους ὄντας ὥσπερ γραμμὰς ἄρχοντας ἐν τῇ πόλει κυρίους τῶν μεγίστων εἶναι. Οὐ γὰρ οὖν, ἔφη. Νομοθετήσεις δὴ αὐτοῖς ταύτης μάλιστα τῆς παιδείας ἀντιλαμβάνεσθαι, ἐξ ἧς ἐρωτᾶν τε καὶ ἀποκρίνεσθαι ἐπιστημονέστατα οἰοί τ' ἔσονται; Νομοθετήσω, ἔφη, μετὰ γε σοῦ. Ἄρ' οὖν δοκεῖ σοι, ἔφην

Cant. Heer. ἐξαγρεύσαι cod. Vat. ἐξαγρεύεσται August.

Ἄιδου] ἄδου editi ante Astium et in Stobaeo Canterus et Heerenius.

D ἐπικαταδαρθάνειν] Ita Mon. C. ante corr. ἐπικαταδαρθεῖν Stob. et Mon. C. corr. ἐπικαταδαρθάνειν Vind. B. Plotinus Enn. I. L. VIII. c. 13. extr. καὶ τοῦτό ἐστι τὸ ἐν ἄδου ἐλθόντα ἐπικαταδαρθεῖν.

Δία] δι' Lob. Vind. E. Vat. HM.

γε] γε, Vind. F.

πάντα] post ταῦτα Lob. Vind. BE. Mon. C. Vat. BHM. Ven. BC. Par. K. Flor. AC.

φήσω.] φήσω; Bas. b.

τρέφεις τε] τε om. Vind. E. Mon. C.

τρέφοις] τρέφεις cum oi super ei Vind. F.

ἐάσεις] In Mon. B. i int. vers. positum.

ὥσπερ γραμμὰς] Cornarius ecl. p. 101. ὡς Φρύγας Μίδας, Stallbaumius ὥσπερ γραφὰς scribendum, Astius γραμμὰς litteras seu descriptiones, quae vitae et rationis expertes interroganti nihil respondeant, Schleiermacherus mathematicorum, quippe διάνοιαν tantum, non ἐπιστήμην habentium, at si rationem reddere nequeant, ad δόξαν delabentium figuras, quae et ipsae rationem sui reddere seseque explicare non possint, dictas statuunt, quorum nihil probabile videtur. Veram

interpretationem petas ab Euclide, qui libro suo decimo has definitiones praeposuit: καλεῖσθω οὖν ἡ μὲν προτεθειῖσα εὐθεία ῥητὴ, καὶ αἱ ταύτη σύμμετροι εἴτε μήκει καὶ δυνάμει εἴτε δυνάμει μόνον ῥηταί· αἱ δὲ ταύτη ἀσύμμετροι ἄλογοι καλεῖσθωσαν. καὶ τὸ μὲν ἀπὸ τῆς προτεθειῖσης εὐθείας τετράγωνον ῥητόν, καὶ τὰ τούτω σύμμετρα ῥητὰ, τὰ δὲ τούτω ἀσύμμετρα ἄλογα καλεῖσθω, καὶ αἱ δυνάμεναι αὐτὸ ἄλογοι.

κυρίους] κυρίως Par. K. sec. Bekk.

Οὐ γὰρ οὖν] οὐγαροῦν Lob. δὴ] δὲ Vind. B. et, ut videtur, Mon. C.

ταύτης] om. Vind. F. Ang. B. Flor. R.

ἐξ ἧς] ἐξῆς Vind. F.

οἰοί τ'] οἰοί τε Lob.

Ἄρ'] ἄρ' Vind. F. Haec usque E ad μαθημάτων; 535. A. excerpit Stobaeus ecl. L. II. p. 157. Cant.

σοι] σοι ὥσπερ Vat. H.

θριγκὸς] θριγκος Ven. C. Ang. B. (Flor. V.) θριγγὸς Vind. E. Mon. B. Vat. M. Flor. U. θριγγος Vind. F. Stob. cod. Aug. et Vat. Alcinous isag. c. 7: ἐπεὶ δὲ ἡ διαλεκτικὴ ἰσχυρότατον τῶν μαθημάτων, ἅτε καὶ περὶ τὰ θεῖα καὶ βέβαια γινομένη, διὰ τοῦτο καὶ ἀνωτέρω τῶν μαθημάτων τάττεται, ὥσπερ θριγγὸς τις ὑπάρχουσα ἢ φυλακὴ τῶν λοιπῶν. Proclus in Parm. T. V.

ἐγὼ, ὥσπερ θριγκὸς τοῖς μαθήμασιν ἢ διαλεκτικῇ ἡμῖν ἐπάνω κεισθαι, καὶ οὐκέτ' ἄλλο τούτου μάθημα ἀνωτέρω ὀρθῶς ἂν ἐπιτίθεσθαι, ἀλλ' ἔχειν ἤδη τέλος τὰ τῶν μαθημάτων; "Εμοίγ', ἔφη. Διανομὴ τοίνυν, ἦν 535 δ' ἐγὼ, τὸ λοιπὸν σοι, τίσι ταῦτα τὰ μαθήματα δώσομεν καὶ τίνα τρόπον. Δῆλον, ἔφη. Μέννησαι οὖν τὴν προτέραν ἐκλογὴν τῶν ἀρχόντων, οἷους ἐξελέξαμεν; Πῶς γὰρ, ἦ δ' ὄς, οὐ; Τὰ μὲν ἄλλα τοίνυν, ἦν δ' ἐγὼ, ἐκείνας τὰς φύσεις οἷου δεῖν ἐκλεκτέας εἶναι· τοὺς τε

p. 274: τὴν διαλεκτικὴν, ἣν θριγκὸν ἐν Πολιτείᾳ τῶν μαθημάτων ἐκόλλεσεν, ἐν λογικαῖς ἡμᾶς ἀνελίξει καὶ διεξόδοις γυμνάζουσαν πρὸς τὴν ἀκριβεστέραν νόησιν τῶν αὐτῶν καὶ χωριστῶν πραγμάτων. Idem in Cratylum p. 2. Boiss. Platonem ait nosse τὴν διαλεκτικὴν θριγκὸν (θριγκὸν cod. B.) οὖσαν τῶν μαθημάτων καὶ ἀνάγουσαν ἡμᾶς ἐπὶ τὴν μίαν πάντων αἰτίαν, τάγαθόν. et in Civ. pag. 429, 35: οὐνοῦν ἀπὸ τούτων δῆλον, ὡς ἄρα τὴν διαλεκτικὴν θριγκὸν ἐπιστημῶν εἶναι δοκουσῶν ἀποικαλῶν καὶ ὄντως ἐπιστήμην ὀριζόμενος ἐξ ἀνυποθέτου φησὶν ἀρχῆς ὀρρωμένῃν πάντα σκοπεῖν, ὡς ἔχει φύσεως, ὅτι ποτ' ἐστὶν ἕκαστον. Denique, quem locum Astius citavit, in Euclid. p. 12, 39: πάλιν ἐκεῖνα θεωρήσομεν, ὅπως ὁ Πλάτων θριγκὸν τῶν μαθημάτων ἐν Πολιτείᾳ τὴν διαλεκτικὴν προσείρηκεν. — θριγκὸς οὖν εἰκότως ἐστὶν ἢ διαλεκτικὴ τῶν μαθημάτων, πᾶν τὸ νοερὸν αὐτῶν τελειοῦσα καὶ τὸ ἀκριβὲς ἀνελεγκτότερον (v. ἀνελεγκτότερον. cf. p. 13, 20.) ἀπεργαζομένη καὶ τὸ ἀκίνητον μόνιμον ὡσαύτως διαφυλάττουσα καὶ τὸ αὐτὸν καὶ τὸ καθαρὸν εἰς τὴν ἀπλότητα τὴν τοῦ νοῦ καὶ τὴν αὐλίαν ἀναφέρουσα, καὶ τὰς τε ἀρχὰς αὐτῶν τὰς πρώτας ἀφορίζουσα διὰ τῶν λόγων καὶ τὰς τῶν γενῶν καὶ εἰδῶν τῶν ἐπ' αὐτὰ διακρίσεις ἐμφαίνουσα, τὰς τε συνθέσεις τὰς ἐν τῶν ἀρχῶν τὰ μετὰ τὰς ἀρ-

χὰς προαγοῦσας καὶ τὰς ἀναλύσεις τὰς ἐπὶ τὰ πρῶτα καὶ τὰς ἀρχὰς ἐπανιούσας ἀναδιδάσκουσα. Quod ad orthographiam nominis attinet, duplex γ neque Eustathius ad Od. T. I. p. 262, 21. Lips. novit, neque Suidas aut lexicographus Bachmanni anecd. I. p. 257, 25. neque Hesychius, in cuius lexico MS. Schowio teste θρι. ὄς et altero loco tantum τριγῶσαι sine Musuri additamento ἢ θριγγῶσαι legitur: in codicibus quidem nonnunquam ut h. l. ita alibi exstat, e. c. Clementis Al. Paed. L. III. p. 303, 18. περιθριγγούμεθα. Sed usitatum dubito an nunquam fuerit.

μαθήμασιν] μαθήμασι Mon. B.

οὐκέτ'] οὐμέτ' Vind. F. οὐκ ἔτ' Mon. BC. οὐκ ἔτι Stob.

μάθημα] post ἀνωτέρω Stob. ἀλλ' ἔχειν ἤδη] ἀλλὰ ἔ. ἦ. Stobaei cod. Aug. Vat. ἀλλ' ἔχειν ἔδει Cant.

ἔφη. Διανομὴ] ἔφη διαν. Ald. 535

Pro διανομῇ Par. K. Mon. B. Flor. U. διανοῆ habent.

τοίνυν] om. Ald. Bas. a.

ἦν] ἦν Ald.

τὸ λοιπὸν] τολ. Vind. E. Ald. Bas. a.

σοι] σὺ Par. K. sec. Bekk.

τρόπον.] τρόπον; Mon. B. Ald. Bas. ab.

τὴν προτέραν ἐκλογὴν] L. III. p. 412. C. sqq.

οἷου] οἷου Vind. F.

γὰρ βεβαιοτάτους καὶ τοὺς ἀνδρειοτάτους προαιρετέου καὶ κατὰ δύναμιν τοὺς εὐειδεστάτους· πρὸς δὲ τούτοις
 B ζητητέον μὴ μόνον γενναίους τε καὶ βλοσυροὺς τὰ ἦδη, ἀλλὰ καὶ ἃ τῆδε τῆ παιδεία τῆς φύσεως πρόσφορα ἐκτέον αὐτοῖς. Ποῖα δὴ διαστέλλει; Δριμύτητα, ᾧ μακάριε, ἔφην, δεῖ αὐτοῖς πρὸς τὰ μαθήματα ὑπάρχειν καὶ μὴ χαλεπῶς μανθάνειν· πολὺ γὰρ τοι μᾶλλον ἀποδειλιῶσι ψυχὰι ἐν ἰσχυροῖς μαθήμασιν, ἢ ἐν γυμνασίοις· οἰκειότερος γὰρ αὐταῖς ὁ πόνος, ἴδιος, ἀλλ' οὐ κοινὸς ὢν μετὰ τοῦ σώματος. Ἀληθῆ, ἔφη. Καὶ μνήμονα δὴ καὶ

καὶ τοὺς ἀνδρειοτάτους] *om.*
 Lob. Mon. B. Vat. BM. Ven. C.
 Par. DK. Flor. U. καὶ *om.* Ang.
 B. τοὺς *om.* Vind. F. Flor. R.

κατὰ δύναμιν τοὺς εὐειδεστάτους] *καταδύναμιν τοὺς αειδεστάτους* Vind. F.

B βλοσυροὺς] βλωσυροὺς Vind. F.
 βλοσυροὺς Lob. Vind. BE. Ven.
 B. Par. K. sec. Bekk. Vat. M.
 et a m. s. Mon. B. βλισυροὺς
 idem a m. pr.

ἦδη] ἔδη Mon. B.

τῆδε] *int. vers.* Vind. F.

πρόσφορα] *προσφορὰ* idem.

ἐκτέον] ἐκτέον Lob. Vind. BE.
 ἐκτέα Flor. R. ἐκτέα Vind. F.
 Ang. B.

διαστέλλει] Ita Par. A. Vind.
 B. Mon. C. Vat. H. Par. K. sec.
 Bip. Flor. ACV. *διαστέλλει* Lob.
διαστέλλη Vind. E. Mon. B. *δια-*
στέλλη Ald. Bas. ab. Steph. *om.*
 Vind. F. Ang. B. Fic. (*Quas?*
sc. dotes.)

ᾧ μακάριε] *om.* Fic.

δεῖ] δεῖν Vind. E.

μανθάνειν.] *μανθάνειν*, Bekkerus.

τοι] *τι* Vind. B. Ven. B. Vat.
 H. Flor. ACTV.

ἢ] *om.* Bas. b.

αὐταῖς] αὐτοῖς Vind. F. In
 Mon. C. *oi* super *αῖ* a m. s. scrip-
 tum est.

τοῦ] *om.* Vind. F. Ang. B.
 Vat. M.

Καὶ μνήμονα δὴ] Ita Par. A.
 Vind. BEF. Mon. C. Ang. B.
 Vat. H. et Ficinus: *Quaerendus*

itaque vir est etc. Reliqui libri cum editis δὲ pro δὴ habent. Sed quae Socrates h. l. deinceps requirit, ea non tamquam nova, sed ob ipsam disciplinarum difficultatem modo commemoratam necessaria requirit, cui necessitati significandae δὴ inservit.

καὶ] *om.* Lob. Ang. B.

ἄρρατον] Ita Par. A. Vind.
 BF. Mon. C. Ven. C. Vat. H.
 Flor. ACR. ἄρα τὸν Lob. Vat.
 M. ἀκρατον Ven. B. Vat. B. a
 m. s. (Flor. TUV.) Ald. Bas. ab.
 Steph. ἀρητον Par. DK. ἀριτον
 Mon. B. ἄρα ἰσχυρὸν μὴ ῥέοντα
 Ang. B. quae lectio e duobus
 glossematis conflata videtur. In
 scholiis enim ad h. l. ἄρρατον
 per ἰσχυρὸν, στερεὸν, ἢ δυσκί-
 νητον, et ad Crat. p. 407. D.
 ubi alterum eius exemplum in no-
 minis Ἄρης etymologia κατὰ τὸ
 σκληρὸν τε καὶ ἀμετάστροφον,
 ὃ δὴ ἄρρατον καλεῖται, sic dicti
 exstat, per ἀσφαλὲς ἢ ἀνάματον
 vel secundum alios ἰσχυρὸν ex-
 plicatur, eodemque modo Timaeus
 lex. p. 50. ἄρρατον ἰσχυρὸν, στε-
 ρεὸν interpretatus est; originem
 nominis vero erant qui satis pro-
 babiliter a ῥαίω repeterent, ut
 Methodius et Phrynichus a Ruhn-
 kenio laudati. Cf. Bekkeri anecd.
 p. 24, 5. 442, 20. 446, 15. quo
 loco Platonis auctoritas ad Timaei
 glossam addita est. Quod praeter-
 earea in scholio ad Crat. legitur,
 ἐνιοι μικρὸν, οἱ δὲ μέγα, nisi
 fallor, ad penultima quantitatē

ἄρῳατον καὶ πάντη φιλόπονον ζητητέον. ἢ τίμη τρόπον C
οἶει τὰ τε τοῦ σώματος ἐθελήσειν τινὰ διαπονεῖν καὶ
τοσαύτην μάθησίν τε καὶ μελέτην ἐπιτελεῖν; Οὐδένα, ἢ
δ' ὅς, ἐὰν μὴ παντάπασί γ' ἢ εὐφρῆς. Τὸ γοῦν νῦν
ἀμάρτημα, ἣν δ' ἐγὼ, καὶ ἡ ἀτιμία φιλοσοφία διὰ
ταῦτα προσπέπτωκεν, ὃ καὶ πρότερον εἶπον, ὅτι οὐ
κατ' ἀξίαν αὐτῆς ἄπτονται· οὐ γὰρ νόθους ἔδει ἄπτε-
σθαι, ἀλλὰ γνησίους. Πῶς; ἔφη. Πρῶτον μὲν, εἶπον,
φιλοπονία οὐ χωλὸν δεῖ εἶναι τὸν ἀψόμενον, τὰ μὲν D
489 ἡμίσεια φιλόπονον, τὰ δὲ ἡμίσεια ἄπονον. ἔστι δὲ τοῦτο,

pertinet, de qua dubitatio esse
nequit, si verum est, quod scho-
liastes Victorianus ad II. XIII.
56. tradit, pro ἄρῳατον (γῳῶν
τε καὶ αὐτῶν εἰλαρ ἔσεσθαι)
alios legisse ἄρῳατον.

C πάντη] In hoc omnes a Bek-
kero collati codices (etiam Par. K.
de quo Bipontini tacent) uno Par.
A. fortasse excepto, cuius Bek-
kerus mentionem non facit, con-
sentiant, item mei praeter Vind.
F. qui παντὶ habet, et Florentini
cum Bas. b. in qua est πάντη.
Ald. Bas. a. Steph. Ast. pr. sec.
πάντα exhibent, quod paullo
asperius videtur.

ἢ τίμη] ἢ τίμη Lob. Vind. F.
Bas. b. Id sufficere poterat Prin-
stererio, quem Stallbaumius re-
fert Prosopogr. p. 209. propter
τὴν τρόπον in sequentibus Glau-
conis verbis οὐδενὶ pro οὐδένα
legendum censuisse. Sed ille ita
respondet, ut si τίμη οἶει inter-
rogatus fuisset. Conf. Charm.
p. 167. A: ἄρα ταῦτά ἐστιν ἃ
λέγεις; Ἐγὼ γ', ἔφη. Gorg. p. 467.
E: ἄρ' οὖν ἔστι τι τῶν ὄντων,
ὃ οὐχὶ ἦτοι ἀγαθὸν γ' ἐστὶν ἢ
κακὸν ἢ μετὰξὺ τούτων, οὔτε
ἀγαθὸν οὔτε κακὸν; Πολλὴ ἀνάγ-
κη, ὦ Σώκρατες.

ἐθελήσειν] ἐθελήσει Vind. F.

ἐπιτελεῖν] διατελεῖν Vat. M.

παντάπασί γ' ἢ] παντάπασι
γῳῆ Vind. F. παντάπασιν ἢ Bas.
b. παντάπασιν ἢ reliquae ante
Bekkerum cum Vind. BE. Mon.

C. Ven. B. Vat. H. Ang. B.
Flor. ACRT.

γοῦν] οὖν Vind. E.

ἣν δ' ἐγὼ] om. Lob. Vat. BM.
φιλοσοφία] φιλοσοφία cum ας
super ultima Ang. B. φιλοσοφία
Ald. (Lob.)

διὰ ταῦτα] δια τ. Lob. Vind.
EF.

εἶπον] Sic Par. A. Vind. B.
Mon. C. Vat. H. et Ficinus: ut
supra dicebam. εἶπομεν reliqui
cum editis. Singularis eo praefer-
endus videri poterat scriptori,
quo magis Socrati, hoc est, sibi
peculiarem sententiam de con-
temptu philosophiae eiusque caus-
sis L. VI. p. 495. C. sqq. expo-
sitam significaret. εἶπομεν autem
facilius ex εἶπον, quam hoc ex
illo oriri potuit.

κατ' ἀξίαν] καταξ. Vind. E.
αὐτῆς] αὐτοῖς Vind. F. αὐ-
τοῦ Bas. b.

Πρῶτον μὲν — φιλοπονίαν. D.]
excerpsit Stobaeus serm. XXVIII.
p. 206. Sed in cod. A. desunt.

εἶπον] δὴ εἶπον Par. K. sec.
Bekk. ἔφην Vat. M. om. Stob.

φιλοπονία] φιλοπονίας Lob.
Mon. B. Par. DK. sec. Bekk.
Vat. M. Flor. TU. et a m. s.
Ven. C.

ἀψόμενον] ἀψάμενον Vind. D
EF. Stob.

φιλόπονον] ὄντα addunt Vind.
EF. Ven. B. Ang. B. (Flor. RTU.)
Ald. Bas. ab. Steph. Ast.

τὰ δὲ] τὰ δ' Lob. Vind. BE.
Mon. C. Vat. M.

ὅταν τις φιλογυμναστής μὲν καὶ φιλόθης ἢ καὶ πάντα τὰ διὰ τοῦ σώματος φιλοπονῇ, φιλομαθῆς δὲ μὴ, μηδὲ φιλήκοος μηδὲ ζητητικὸς, ἀλλ' ἐν πᾶσι τούτοις μισοπονῇ· χωλὸς δὲ καὶ ὁ τάναντία τούτου μεταβεβληκῶς τὴν φιλοποιαν. Ἀληθέστατα, ἔφη, λέγεις. Οὐκοῦν καὶ πρὸς ἀλήθειαν, ἣν δ' ἐγὼ, ταῦτόν τοῦτο ἀνάπηρον
 E ψυχὴν θήσομεν, ἣ ἂν τὸ μὲν ἐκούσιον ψεῦδος μισῇ καὶ χαλεπῶς φέρῃ αὐτὴ τε καὶ ἐτέρων ψευδομένων ὑπεραγανακτῇ, τὸ δ' ἀκούσιον εὐκόλως προσδέχεται καὶ ἀμαθαινοῦσά που ἀλισκομένη μὴ ἀγανακτῇ, ἀλλ' εὐχερῶς
 536 ὥσπερ θηρίον ὕειον ἐν ἀμαθίᾳ μολύνεται; Παντάπασι

ὅταν τις] ὅταντις Vind. E.
 φιλογυμναστής] Pro η Mon.
 B. a m. pr. ἰ habebat.
 καὶ φιλόθης ἢ] ἢ καὶ φιλο-
 μόθης Stob. Conf. L. III.
 p. 412. B.
 τὰ διὰ] τὰ om. Lob. Vat. BM.
 διὰ om. Vind. B. Mon. C. Vat.
 H. Flor. ATV.
 φιλοπονῇ] φιλοπονεῖ Vind. F.
 διαπονῇ Stob.
 φιλομαθῆς δὲ μὴ] μὴ om.
 Stob. Trinc. ante φιλ. ponunt
 Gesn. et Gaisf.
 μηδὲ] μὴ δὲ Lob. Vind. B.
 Mon. C. Stob. Trinc. Ald.
 φιλήκοος] φιλεῖκοος Mon. C.
 μηδὲ] μὴ δὲ Vind. B. Stob.
 Trinc. Ald. μὴ δὲ Lob.
 μισοπονῇ] μισοπονεῖ Vind. BF.
 Mon. C.
 τούτου] τῆ τούτου Vat. B.
 Cf. L. III. p. 424. C.
 Οὐκοῦν — μολύνεται; E.] ha-
 bet Stobaeus serm. XII. p. 141.
 Οὐκ οὖν etc. Gaisf.
 ταῦτόν] ταῦτό Stob. cod. A.
 ἀνάπηρον] ἀνάπειρον Mon. C.
 Phrynichus Bekkeri anecd. p. 9,
 22: ἀναπῆρία: διὰ τοῦ ἢ τὴν
 τρίτην, οὐ διὰ τῆς εἰ διαφθο-
 γον, ὡς οἱ ἀμαθεῖς. τὸ μὲν οὖν
 ἀνάπῆρος καθωμίληται, τὸ δ'
 ἀναπῆρία σπάνιον. Sed in Mon.
 C. η et εἰ saepe confusa sunt,
 et Phrynichū reprehensio fortasse
 tantum ad substantivum pertinet.
 Ceterum nescio, quid Gesnerus
 cogitaverit, qui in margine Sto-

baei pro ἀνάπῆρον sese μετρίαν
 malle ostendit.
 ψυχὴν] ψυχῇ Stob. cod. A.
 ἢ] ἢ Lob. Vind. F. et a m. E
 pr. Mon. B.
 μισῇ] μισεῖ Mon. C. μισοῖ Lob.
 Vat. M.
 φέρῃ] φέρει; sup. η, Mon. C.
 αὐτὴ] αὐτῇ Stob. cod. A.
 Trinc. αὐτῆς Gesn.
 ὑπεραγανακτῇ] ὑπεραγανακτεῖ
 Vind. F. Stob. Trinc. ἀγανακτῇ
 cod. A. Stephanus signum inter-
 rogandi addidit.
 τὸ δ' — ἀγανακτῇ] om. Mon.
 C. τὸ δὲ etc. Stob. Bas. b.
 προσδέχεται] προσδέχεται
 Mon. B.
 ἀμαθαινοῦσά] ἀμαθαιν. Vind.
 F. ἀμαρτάνουσά Ang. B.
 που] πη Mon. B. πως Vat.
 M.
 ἀμαθία] ἀμαθεια Vind. E.
 Mon. C.
 μολύνεται] μολύνεται Mon. B.
 ἀνδρίαν] ἀνδρεία Lob. Vind. 536
 F. Mon. C. Flor. ACRT. Steph.
 Stallb.
 οὐχ ἤμιστα] οὐχ ἡμ. Vind. B.
 Mon. C. non minus Fic.
 δεῖ] δὴ Vind. F. Mon. C.
 τὸν νότον] τὸ ν. Vind. E.
 τε] om. Mon. C.
 τὸν γνήσιον] τὸ γ. Vind. E.
 ἐπιστήται] ἐπιστῆται Bas. b.
 ἐπιστῆσεται Ang. B. Flor. R.
 τὰ τοιαῦτα] His vulgo prae-
 positum πάντα, quum tantum in
 Par. DK. Mon. B. Flor. U. re-

μὲν οὖν, ἔφη. Καὶ πρὸς σωφροσύνην, ἣν δ' ἐγὼ, καὶ ἀνδρίαν καὶ μεγαλοπρέπειαν καὶ πάντα τὰ τῆς ἀρετῆς μέρη οὐχ ἥμιστα δεῖ φυλάττειν τὸν νόθον τε καὶ τὸν γνήσιον. ὅταν γὰρ τις μὴ ἐπίσθηται τὰ τοιαῦτα σκοπεῖν καὶ ἰδιώτης καὶ πόλις, λανθάνουσι χωλοῖς τε καὶ νόθοις χρώμενοι πρὸς ὅτι ἂν τύχῳσι τούτων, οἱ μὲν φίλοις, οἱ δὲ ἄρχουσι. Καὶ μάλα, ἔφη, οὕτως ἔχει. Ἡμῖν δὴ, ἣν δ' ἐγὼ, πάντα τὰ τοιαῦτα διευλαβητέον, ὡς ἔαν B μὲν ἀρτιμελεῖς τε καὶ ἀρτίφρονας ἐπὶ τοσαύτην μάθησιν καὶ τοσαύτην ἀσκησιν κομίσαντες παιδεύωμεν, ἣ τε δίκη ἡμῖν οὐ μέμφεται αὐτῇ, τὴν τε πόλιν καὶ πολι-

pertum, in Lob. Vind. F. Vat. BM. Ven. C. Ang. B. Flor. R. pro eo πάντα scriptum sit, secundum Par. A. Vind. BE. Mon. C. Ven. B. Vat. H. Flor. ACTV. et Ficinum (quando enim haec minus considerant) omittendum existimavi. Articulus enim sufficere videtur ad complexum earum rerum significandum, quae ita comparatae sunt, ut ex iis subditicii ac genuini agnosci et diiudicari possint, et πάντα ex sequentibus πάντα τὰ τοιαῦτα interpolari potuit, quo plenior oratio fieret.

λανθάνουσι] λανθάνουσα Vind. EF. Flor. ACR.

πρὸς ὅτι] προσότι Vind. F.

τούτων, οἱ] τούτω σοι idem ante corr. τούτω οἱ e corr. τούτοις οἱ Ang. B. quod verum videtur Stallbaumio, „ut ad πρὸς ὅτι ἂν τύχῳσι more frequenti verbum χρῆσθαι denuo intelligatur, hoc sensu: ad quodcumque iis utantur.“ Meo iudicio τούτοις supervacaneum et languidum, ad τύχῳσι autem haud dubie χρώμενοι denuo intelligendum, τούτων vero pro neutro habendum et cum ὅτι construendum est: ad quodcumque horum negotiorum, hoc est, aliquam ex his, quae dictae sunt, virtutibus requirentium, fors tulerit ut vel amicis vel praesidiis utantur.

ἄρχουσι.] ἄρχουσιν, Bekkerus et Stallbaumius.

μάλα] μάλ' Vind. F. Ang. B. ἔφη] om. Lob. Mon. B. Vat.

BM. Par. DK. Ven. C. Flor. U.

δὴ, ἣν δ' ἐγὼ] δὲ ἣν δ' ἐγὼ

Lob. Vind. E. Mon. C. Vat. BM.

Ven. B. δ' ἐγὼ Ald. Bas: ab.

δ', ἔφην ἐγὼ, Steph. Ast. pr.

ἔαν μὲν] μὲν om. Par. DK. B

Mon. B. Vat. H. Flor. TU. cum

editis ante Bekkerum.

ἀρτιμελεῖς] ἀρτί ἀμελεῖς Vat.

B. a m. pr. ἄρτι ἐμμελεῖς Lob.

Vat. M.

ἐπὶ τοσαύτην] ἐπιτοσ. Vind.

E.

κομίσαντες] κομησαντες Par.

K. sec. Bekk.

παιδεύωμεν] παιδεύομεν Vind.

F.

δίκη] Non aliter haec dicta

videntur atque illa L. VI. p. 487.

A: οὐδ' ἂν ὁ Μῶμος τό γε τοι-

οὔτον μέμφαιτο. Neque incogni-

tum Platoni Δίκης numen. Cf.

Leg. L. III. pag. 717. D: πᾶσι

γὰρ ἐπίσκοπος τοῖς περὶ τὰ τοι-

αῦτα ἐτάχθη Δίκης Νέμεσις ἀγ-

γελος. XII. 943. E: παρθένος

γὰρ αἰδοῦς Δίκη λέγεται τε καὶ

ὄντως εἴρηται. quemadmodum He-

siodus tradidit ἔφ. 254: Ἡ δὲ τε

παρθένος ἐστὶ Δίκη, Διὸς ἐγγε-

γενία, Κυδνή τ' αἰδοίη τε θεοῖς,

οὐδ' Ὀλυμπον ἔχουσιν. Itaque Δί-

κη etiam h. l. scribi poterat, nisi

obstaret αὐτῇ, quod personae

instar quidem cogitandam δίκην,

sed non pro numine accipiendam

esse declarat. Similiter αὐτῇ τῇ

τείαν σώσομεν, ἄλλοίους δὲ ἄγοντες ἐπὶ ταῦτα τάναντία πάντα καὶ πράξομεν καὶ φιλοσοφίας ἔτι πλείω γέλωτα καταντλήσομεν. Αἰσχρὸν μὲντ' ἂν εἴη, ἧ δ' ὅς. Πάνυ μὲν οὖν, εἶπον. γελοῖον δ' ἔγωγε καὶ ἐν τῷ παρόντι
 C ἔοικα παθεῖν. Τὸ ποῖον; ἔφη. Ἐπελαθόμεν, ἧν δ' ἐγὼ, ὅτι ἐπαίζομεν, καὶ μᾶλλον ἐντεινόμενος εἶπον. λέγων γὰρ ἅμα ἔβλεψα πρὸς φιλοσοφίαν καὶ ἰδὼν προπεπηλακισμένην ἀναξίως ἀγανακτήσας μοι δοκῶ καὶ ὥσπερ θυμωθεὶς τοῖς αἰτίοις σπουδαιότερον εἰπεῖν ἢ εἶπον. Οὐ μὰ τὸν Δί', ἔφη, οὐκ οὖν ὡς γ' ἐμοὶ ἀκροατῆ. Ἄλλ' ὡς ἐμοὶ, ἧν δ' ἐγὼ, ῥήτορι. τότε δὲ μὴ ἐπιλανθανώμεθα, ὅτι ἐν μὲν τῇ προτέρᾳ ἐκλογῇ πρεσβύτας ἐξελέ-
 D γομεν, ἐν δὲ ταύτῃ οὐκ ἐγγωρήσει. Σόλωνι γὰρ οὐ πειστέον, ὡς γηράσκων τις πολλὰ δυνατὸς μανθάνειν, ἀλλ' ἦττον, ἢ τρέχειν· νέων δὲ πάντες οἱ μεγάλοι καὶ

ἀληθεία interpretandum videtur
 Crat. p. 433. A.

ἡμῖν] post οὐ μέμψεται Par. K.

ἄλλοίους] ἄλλοῖους Vind. F. ἀλλοίως Lob. Mon. B. Vat. BM. Ven. C. Par. K. sec. Bekk. Flor. U.

καὶ πράξομεν] καὶ om. Vind. F. Mon. BC. Par. D. Ang. B. Flor. RU. Ald. Bas. a. Steph. Ast. pr. sec. Stallb. sec. Est il- lud paullo insolentius positum, sed ita, ut τάναντία πάντα par- tim ad civitatis conditionem, qua- lem ineptis indignisque ad illa studia admissis experturi sint, partim ad opinionem hominum at- que existimationem philosophiae, quam sequi errorem istum oporteat, spectare et utramque con- tra, quam dictum optandumque sit, casuram esse significet.

μὲντ' ἂν] μὲν τ' ἂν Vind. F. Mon. C. Ald. Bas. ab. μὲντ' ἂν Vind. E.

εἴη] om. Mon. B.

ἧ] om. Vind. F.

γελοῖον] γέλοιοι Lob. Vind. F. Cf. huius Vol. p. 14.

τῷ] om. Bas. b.

Ἐπελαθόμεν] ἠπελαθόμεν Mon. C.

ἐντεινόμενος] ἐντεινόμενος C idem.

γὰρ] γὰρ ἅμα Mon. B. for- tasse vere. Sic Apol. p. 32. A: ἴν' εἰδῆτε, ὅτι οὐδ' ἂν ἐνὶ ὑπει- κάτοιμι παρὰ τὸ δίκαιον δείσας θάνατον, μὴ ὑπέικων δὲ ἅμα καὶ ἄμ' ἂν ἀπολοίμην. quem lo- cum bene explicuit Fischerus recteque cum Xenophonteo Cyrop III. 1, 15. (27.) composuit.

προπεπηλακισμένην] προσπε- πηλακισμένην Par. D.

ἀγανακτήσας] ἀγανακτῆσαι Mon. B. Flor. U.

Δί'] δία Mon. B. Bas. b.

ἔφη] Ita Lob. sed corr. ἔφην Vat. M.

γ' ἐμοὶ] ἐμοὶ Vind. F. Ang. B. Flor. R. γε μοι φαίνεται, e corr. γε μοι, Mon. C.

τόδε] οὐ τότε Vind. F. Flor. AC.

δὲ] δὴ Vat. M.

ἐπιλανθανώμεθα] Ita Lob. in v^o corr. ἐπιλανθανόμεθα Vind. E.

πρεσβύτας] L. III. p. 412. C. οὐκ ἐγγωρήσει] οὐκεγγ. Vind. F.

Σόλωνι] Cf. N. Bachii diss. de Solonis carminibus, Bonnæ

οἱ πολλοὶ πόνοι. Ἀνάγκη, ἔφη. Τὰ μὲν τοίνυν λογι-
σμῶν τε καὶ γεωμετριῶν καὶ πάσης τῆς προπαιδείας,
ἣν τῆς διαλεκτικῆς δεῖ προπαιδευθῆναι, παισὶν οὐσι χορῆ
προβάλλειν, οὐχ ὡς ἐπάναγκες μαθεῖν τὸ σχῆμα τῆς
διδασκῆς ποιουμένους. Τί δὴ; "Οτι, ἦν δ' ἐγὼ, οὐδὲν
μάθημα μετὰ δουλείας τὸν ἐλεύθερον χορῆ μανθάνειν. E
οἱ μὲν γὰρ τοῦ σώματος πόνοι βία πονοῦμενοι χεῖρον
οὐδὲν τὸ σῶμα ἀπεργάζονται, ψυχῇ δὲ βίαιον οὐδὲν
ἔμμονον μάθημα. Ἀληθῆ, ἔφη. Μὴ τοίνυν βία, εἶπον,
ὦ ἄριστε, τοὺς παῖδας ἐν τοῖς μαθήμασιν, ἀλλὰ παί-
ζοντας τρέφε, ἵνα καὶ μᾶλλον οἷός τ' ἦς καθορῶν ἐφ' 537
ὃ ἕκαστος πέφυκεν. Ἐχει ὃ λέγεις, ἔφη, λόγον. Οὐκοῦν
μνημονεύεις, ἦν δ' ἐγὼ, ὅτι καὶ εἰς τὸν πόλεμον ἔφα-
μεν τοὺς παῖδας εἶναι ἀκτέον ἐπὶ τῶν ἵππων θεωροῦς,
καὶ εἴαν πον ἀσφαλῆς ἦ, προσακτέον ἐγγυς καὶ γευστέον

1825. p. 22. Scholiastes ad h. l. initium versus pentametri paullo aliter scriptum habet: αἰεὶ γη-
ράσκω πολλὰ διδασκόμενος. Vulgo est γηράσκω δ' αἰεὶ π. δ.

D πειστέον] πιστέον Vind. F.
πολλὰ] πολὺ Mon. C. in dies plurima Fic.

Τὰ μὲν] τὰ μὲν Ald. Bas. b. Steph. Ast. pr.

γεωμετριῶν] προπαιδειῶν Par. K.

τῆς διαλεκτικῆς δεῖ] δεῖ τ. δ. Lob. Vat. B. τοῖς διαλεκτικοῖς δεῖ Vind. B. Mon. C. δεῖ τοῖς διαλεκτικοῖς Vat. M.

προπαιδευθῆναι] προσπαιδευθῆναι Vind. F.

προβάλλειν] προσβάλλειν Lob. Vind. E. Mon. B. Vat. BM. Flor. U. παραβάλλειν Mon. C.

ἐπάναγκες] Cf. Rückertus ad Symp. p. 27.

E πόνοι] ingentes labores Fic.
οὐδὲν] in fine versus evanuit in Vind. F.

ψυχῇ] ψυχῇ idem.

ἔμμονον] ἔμμονον Vind. E. ἔμμονον Flor. R. Ald. Ad hoc pertinere videtur, quod Mon. C. in m. habet: σῆ τοῦ μεγάλου βα-

σιλ. ὅθεν ἐλήφθη. Basilii locum nescio.

μάθημα] Ultima syllaba evanuit in Vind. F.

Ἀληθῆ — μαθήμασιν] om. Mon. C.

παίζοντας] quasi ludentes Fic.

τ' ἦς] τῆς Vind. F. τ' ὦ Bas. 537 b. τ' ἦ Ald. Bas. a. Steph. tacentibus Bip.

ἐφ' ὃ] ἐφ' ὃ Mon. C. ἔφη ὃ Ang. B. ἐφ' ὃ Vat. BM. Lob. (hic ὃ) et a m. s. Par. A.

λέγεις] ἔφη Vind. E.

εἶναι ἀκτέον] „Videri posset infinitivus εἶναι ante ἀκτέον irreptitius esse, quum eo minime sit opus: sed tali loco adhibitum et alibi me observare memini.“ Steph. p. 25. E. g. p. 518. C. Atque ubi non est adhibitum verbum substantivum (nam modi infinitivi aliam atque reliquorum statuisse rationem Stephanum non credo) ibi certe subaudiendum et de ellipsi potius, quam h. l. de pleonasmo cogitandum est. Ceterum locus, quem Socrates hic respicit, est L. V. p. 467. E.

θεωροῦς,] θεωρούς; Steph. προσακτέον] πρασακτέον Vind. F.

αἵματος, ὥσπερ τοὺς σκύλακας; Μέννημαι, ἔφη. Ἐν
 πᾶσι δὴ τούτοις, ἦν δ' ἐγὼ, τοῖς τε πόνοις καὶ μαθη-
 μασι καὶ φόβοις ὃς ἂν ἐντρεχέστατος αἰεὶ φαίνεται, εἰς
 B ἀριθμὸν τινα ἐγκριτέον. Ἐν τίνι, ἔφη, ἡλικίᾳ; Ἡνίκα,
 ἦν δ' ἐγὼ, τῶν ἀναγκαίων γυμνασίων μεθιένται. οὗτος
 γὰρ ὁ χρόνος, ἕαν τε δύο ἕαν τε τρία ἔτη γίγνηται,

ἔφη.] ἔφη ἐν πᾶσι. Mon. C.
 τε] om. idem.

ὃς] οἷς Par. K. sec. Bekk.

ἐντρεχέστατος] Antiatticistes
 Bekkeri an. p. 94, 30: ἐντρεχῆ
 ἄνδρα Πλάτων Πολιτεία. ἐντρε-
 χέστατον. Itaque fuerint qui pro-
 bum et Atticum esse negarent.
 Neque ego alterum apud anti-
 quiores exemplum exstare novi.

ἐγκριτέον] ἐγκριτέος Mon. B.
 Flor. U.

B Ἐν τίνι] ἐν τίνι Vind. F.

Ἡνίκα] In Mon. B. κ a m. s.
 int. vers. positum.

μεθιένται] ἀφίενται Flor. T.
 Cf. D.

δύο ἕαν τε] in m. habet Lob.
 γίγνηται] γένηται Vind. E.

κόποι] Pseudoplutarchus de
 educ. p. 8. C: κατὰ γὰρ Πλάτω-
 να ὕπνοι καὶ κόποι μαθήμασι
 πολέμιοι.

βασάνων] βασάνων Vat. M.
 et corr. Lob.

τίς] τρῖς Ald. Bas. ab. Pro
 eo Cornarius ecl. p. 101. ποιός
 τις scribendum censebat, quam
 coniecturam Stephanus pag. 25.
 tamquam aliam lectionem comme-
 moravit, ipse feliciore coniectura
 τίς scripsit, quod omnes codices
 confirmarunt. Tamen Astius in
 pr. et sec. Cornarium secutus
 etiam in tert. ποιός τις probabili-
 us statuit. Cf. Bernhardt synt.
 p. 443.

ἐκαστος] om. Vind. F. Ang. B.
 Flor. R.

οὐκ; ἔφη] οὐκ ἔφη Lob. Vind.
 BEF. Mon. B. Ald. Bas. ab.

δὴ] Id mei codices omnes et
 reliquorum plerique pro δὲ, quod
 ante Bekkerum tacentibus Bip.
 vulgatum erat, exhibent: tantum
 de Par. A. Vat. M. et Flor. U.

Bekkerus et Stallbaumius rem in-
 certam reliquerunt. Sed etiam
 per se δὴ praestat, quum Socra-
 tes h. l. inchoatam verbis ὃς ἂν
 ἐντρεχέστατος αἰεὶ φαίνεται, εἰς
 ἀριθμὸν τινα ἐγκριτέον senten-
 tiam Glauconis quaestione ἐν τίνι
 ἡλικίᾳ interruptam denuo susci-
 piat et absolvat. Ficinus particu-
 lam neglexit.

ἐν τῶν — ὄντος φύσεως. C.]
 adhibuit Theo Sm. de arithm.
 p. 6. Geld.

εἰκοσιν ἐτῶν] εἰκοσι καὶ πέντε
 ἐτῶν Theo, quod ex ἔ ἐτῶν,
 quemadmodum in Vind. B. Mon.
 C. scriptum est, perperam gemi-
 nato ε̄ ortum videtur. Gravius
 est quod Vind. F. εἰκοσιετῶν
 exhibet, cuius ductu nescio an εἰ-
 κοσιετῶν Platoni restituendum
 fuerit. Pariter enim durum τὰ
 εἰκοσιν ἔτη vicenarios atque ar-
 ticulo a nomine divulso τοὺς εἰ-
 κοσιν ἐτῶν eos, ex quibus optimi
 eligendi sint, dictos statuere, si-
 cuti Leg. L. III. p. 721. A. et
 B. ἐπειδὴν ἐτῶν ἢ τις τριάκον-
 τα, et L. VI. p. 755. A. πεντή-
 κοντα γεγονῶς ἐτῶν dicitur. Quo-
 rum si tamen alterutrum propter
 codices subeundum est, prius
 praetulerim, ut ἀντίστροφον hoc
 idioma illius sit, quo L. V. p. 460.
 E. mulier ἀπὸ εἰκοσιετιδος μέ-
 χρι τετρακονταετιδος τικτειν,
 νῆρ μέχρη πεντεκαιπεντηκονταε-
 τος γεννᾶν τῇ πόλει iubentur.
 Cf. p. 540. E.

μείζους] post τῶν ἄλλων Theo.

χύδην μαθήματα] χύδημα θή- C
 ματα Vind. F. χύδην μαθήματα
 codices Paris. Theonis.

παισίν] πᾶσιν Theo. παισι
 Vind. F. Flor. R.

ἀδύνατός τι ἄλλο προᾶξαι· κόποι γὰρ καὶ ὕπνοι μαθη-
μασι πολέμιοι· καὶ ἅμα μία καὶ αὕτη τῶν βασάνων οὐκ
ἐλαχίστη, τίς ἕκαστος ἐν τοῖς γυμνασίοις φανεῖται. Πῶς
γὰρ οὐκ; ἔφη. Μετὰ δὲ τοῦτον τὸν χρόνον, ἦν δ' ἐγὼ, ἐκ
τῶν εἰκοσιν ἐτῶν οἱ προκριθέντες τιμὰς τε μείζους τῶν ἄλ-
λων οἴσονται, τὰ τε χύδην μαθήματα παισὶν ἐν τῇ παιδείᾳ C

- ἐν] om. Vind. F. Flor. R. Ang. B.

παιδείᾳ] παιδείᾳ Theonis codd. Paris. παιδία eiusdem edd. et Mon. B. παιδιᾶ Par. DK. sec. Bekk. Flor. U. Totidem modis discrepantes in hoc nomine libros vidimus Vol. I. p. 209, b. Atque illo loco ambiguum non erat, quin παιδεία verum et sermo de institutione puerorum esset, hoc nostro vero pueritiae significatio non inepta est, eaque non solum Theo, si πᾶσιν pro παισὶν scripsit, haud dubie est usus, sed etiam Plato, quamquam παισὶν scripserat, uti potuit ita, ut unam notionem duobus nominibus declararet, quemadmodum alibi fecit, velut Criton. p. 45. D: οἷά περ εἴωθε γίνεσθαι ἐν ταῖς ὀρφανείαις περὶ τοὺς ὀρφανούς. Itaque cum Theone et Mon. B. scribi h. l. παιδία poterit, si pueritiam eo nomine appellatam fuisse statuimus. Quod quum Budaeus primum ob locum quendam Platonis L. VIII. de Legibus sibi probabile videri demonstrasset, Stephanus in thesauro T. III. p. 14. E. nomen παιδία secundum Budaenum recepit et Platonis loco, qui est p. 864. D., in verbis ἢ γῆρα ὑπερμέτρω ξυνεχόμενος ἢ παιδείᾳ χρώμενος pro παιδείᾳ, quae antecedentium quatuor editionum lectio erat, „in exempl. vet.“ repertum παιδία reposuit, et in adnot. p. 38. etiam in aliis „huius operis“ locis perperam παιδεία pro παιδία legi monuit, ad L. VII. p. 808. E. ut videtur, respiciens, ubi non quidem παιδείας, sed παιδιᾶς ante ipsum legebatur in verbis παιδίας καὶ ψηφίότητος χάριν,

et fortasse ad Polit. p. 268. E. quo loco ad verba οὐ πολλὰ ἐμφεύγεις παιδιᾶς ἔτη in margine „omnino παιδίας, quum de pueritia seu puerili aetate intelligatur, non παιδιᾶς scribendum“ observaverat. Atque hanc Stephani sententiam lexicographi insequentes amplexi παιδία in ordinem receperunt et pueritiam interpretati sunt; alii, ut Casaubonus ad Athenaei L. VII. p. 323. C. et Dorvillius ad Charit. p. 405. eam vocem omnino Graecam esse negarunt. Sed Atticos παιδίαν dixisse quae communi lingua παιδιὰ vocaretur, Etymologus p. 657, 50. et Suidas et e Suida corrigendus Aristophanis scholiastes ad Plut. 1057. memoriae prodiderunt, quorum testimonio Hemsterhusio quoque et Dobreo probato haud exiguum pondus accedit e loco Epinom. p. 975. D: τό γε μετὰ τοῦτο παιδιὰ τις ἀνλείποιο μμητική μὲν τὸ πλεῖστον, ἀλλ' οὐδαμῆ σπουδαία. ubi optimi codices παιδία, ceteri cum Stephano παιδεία exhibent, nec nihil ex eis, quibus quum eandem ludi iocique significationem requirant, in codicibus tamen omnibus vel plerisque παιδεία legitur, quod quidem ex παιδιὰ facilis, quam ex παιδιὰ oriri potuit. Tales sunt Polit. p. 307. D. Leg. L. X. p. 889. D. Epist. VI. extr. Saltem hactenus igitur παιδία Graecum esse concedi debebat. Verum amplius concedendum et non Atticis tantum propriam eam dictionem fuisse puto. Etenim Athenaeus l. c. de accentu vocabuli σηπίας disputans ὡς αἰτίας, inquit, ἢ παραλήγουσα δέξυται, ὡς Φι-

γενόμενα τούτοις συνακτέον εἰς σύνοψιν οικειότητος ἀλλήλων τῶν μαθημάτων καὶ τῆς τοῦ ὄντος φύσεως. Μόνη γοῦν, εἶπεν, ἡ τοιαύτη μάθησις βέλβαιος ἐν οἷς ἂν ἐγγένηται. Καὶ μεγίστη γε, ἦν δ' ἐγὼ, πείρα διαλεκτικῆς φύσεως καὶ μῆ. ὁ μὲν γὰρ συνοπτικὸς διαλεκτικὸς, ὁ δὲ μὴ οὐ. Ξυνοίωμα, ἦ δ' ὅς. Ταῦτα
 D τοίνυν, ἦν δ' ἐγὼ, δεήσει σε ἐπισκοποῦντα οἷ ἂν μάλιστα τοιοῦτοι ἐν αὐτοῖς ὧσι καὶ μόνιμοι μὲν ἐν μαθήμασι, μόνιμοι δ' ἐν πολέμῳ καὶ τοῖς ἄλλοις νομίμοις,

λήμων ιστορεῖ· ὁμοίως καὶ ταῦτα· παιδία, ταινία, οἰκία. Haec ita demum recte coniuncta et ad propositum apta haberi possunt, si pariter omnibus Graecis communia pariterque certo accentu praedita erant. Iam quum utroque Platonis de Legibus loco L. VII. et VIII. pueritiam a scriptore designatam esse pateat, παιδείαν autem et παιδιάν usus linguae innumeris documentis extra dubitationem positus aliter, quam institutionem eruditionemque et ludum iocumque interpretari vix patiat, παιδία vero a παις ad pueri habitum et conditionem significandam sic derivari potuerit, ut ἀνδρία ab ἀνήρ et οὐδενία (Theaet. p. 176. C.) ab οὐδεις, denique Hippocrates προόρητ. L. II. T. I. p. 231. Kühn. nomine παιδίη de eadem re usus sit, (γίνεται δὲ τὸ νόσημα τοῦτο οἷσιν ἐν τῇ παιδίῃ τε καὶ νεότητι ξύνηθες ἐὼν αἷμα ῥεῖν ἐν τῶν ῥινῶν πέπανται.) codicibus aliquam tamen optionem inter παιδείαν, παιδιάν et παιδίαν dantibus hoc quamvis in paucioribus neque optimis (L. VII. in Ven. B. et int. vers. Vat. C. Flor. A. L. VIII. in Flor. CMW.) reperitum nihilo minus praeferendum et nomen idem, quod Athenaeus in animo habebat, ea, quae Budaeo et Stephano placuit, significatione bis a Platone positum videtur. Ac libro quidem VII. etiam Bekkerus παιδίας tenuit, sed VIII. παιδεία scripsit, for-

tasse Photii auctoritate inductus, qui παιδείαν παιδικὴν ἡλικίαν interpretatur; cuius glossam ego vel corruptam et in παιδιάν mutandam vel corruptis locis, quales permulti sunt, enatam, denique non pluris, quam a Bekkerō anecd. 296, 21. e lexico rhetorico editam: παιδιά· τῆς ἐν παισὶν ἡλικίας faciendam censeo. Nostro tamen loco quum παιδεία satis commodum sit et αὐτῶν nullo negotio subaudiatur, codices optimos plurimosque sequi praestat.

γενόμενα] γινόμενα Lob. Vat. BM.

συνακτέον] συντακτέον Mon. B. Flor. U.

σύνοψιν] σύναψιν Mon. C. Pollux L. VI. 159: Πλάτων δὲ συμμαθητῆς ἔφη, καὶ σύνοψιν οικειότητος.

οικειότητος] οικειότητός τε Vind. F. Ang. B. Flor. R. Theo. γοῦν] οὖν Flor. T. om. Fic.

Καὶ μεγίστη] μεγίστην Mon. C.

γε] om. Ven. B. Vind. E. Vat. H. Flor. ACT.

πείρα] πείρα Vind. F.

γὰρ] om. Flor. R.

Ξυνοίωμα] Teneo equidem Fic.

δεήσει σε] δεήσεις Vind. F.

δεήσει Ang. B.

ἐπισκοποῦντα] ἐπισκονποῦντα Mon. B.

οἷ ἂν] οἷ ἂν Ald. Bas. ab. D

οἷαν Vind. F. οἷοι ἂν Lob. Vat.

BM.

τοιοῦτοι] τοιοῦτον Vind. F.

τούτους αὖ, ἐπειδὴν τὰ τριάκοντα ἔτη ἐκβαίνωσιν, ἐκ τῶν προκρίτων προκρινάμενον εἰς μείζους τε τιμὰς καθιστάναι καὶ σκοπεῖν τῇ τοῦ διαλέγεσθαι δυνάμει βασιλεύοντα, τίς ὀμμάτων καὶ τῆς ἄλλης αἰσθήσεως δυνατὸς μεθιέμενος ἐπ' αὐτὸ τὸ ὄν μετ' ἀληθείας ἵεναι. καὶ ἐνταῦθα δὴ πολλῆς φυλακῆς ἔργον, ὧ ἑταῖρε. Τί μάλιστα; ἢ δ' ὅς. Οὐκ ἐννοεῖς, ἣν δ' ἐγὼ, τὸ νῦν περὶ τὸ διαλέγεσθαι κακὸν γιγνόμενον ὄσον γίνεταί; Τὸ ποῖον; ἔφη. Παρανομίας πον, ἔφην ἐγὼ, ἐμπίπλεται.

μόνοιμοι δ'] μ. δὲ Vind. BF. Mon. C.

καὶ τοῖς] Ita Vind. BE. Mon. C. Flor. ACRTV. καὶ ἐν τοῖς Lob. Vind. F. Mon. B. Flor. U. cum editionibus ante Bekkerum, qui in comm. καὶ τοῖς in Par. A. Ven. B. Vind. B. Vat. H. omitti, in reliquis et apud Stephanum καὶ ἐν τοῖς legi scribens in priori adnotationis parte haud dubie erravit et quatuor illos libros non haec tria vocabula, sed medium eorum omittere seque eorum auctoritatem secutum demonstrare voluit.

τούτους] post αὖ Vat. M. τούτοις Lob. Vat. B. Ven. C. Par. K. Flor. ACU. Ald. Bas. ab. et a m. s. Mon. B. (a m. pr. τούτους.)

προκρίτων] om. Mon. B.

προκρινάμενον] προκρινάμενον Vind. B. Mon. C.

καθιστάναι] καθιστᾶναι Vind. F.

βασανίζοντα] βασανίζονται idem. βασανίζοντας Mon. B. Par. K. sec. Bekk. Flor. U. Ald. Bas. ab.

ὀμμάτων] ὀμμ. τε Vind. EF. Flor. ACRT. (Ven. B. Ang. B.) editi ante Bekkerum.

δυνατὸς] post μεθιέμενος Steph. Ast. pr. sec.

μεθιέμενος] μετιέμενος Bas. b.

ἐπ' αὐτὸ] ἐπαντὸ Vind. F.

καὶ] om. Ang. B.

πολλῆς] Prius λ Mon. B. int. vers. a m. s. habet.

ἐννοεῖς] In Mon. C. alterum v int. vers. est.

κακὸν] καλὸν Par. A. Vind. BE. Mon. C. Vat. H. Flor. ACV. Sed ironiae hic non erat locus, et frequens ista in deterioribus libris confusio est, quam hic in optimo factam videmus.

γιγνόμενον] γιν. Lob. Mon. C. γίνεταί] γίν. Mon. C.

ἐμπίπλεται] ἐμπίπλεσθαι Vind. E. et margo Mon. B. in quo a m. s. σθ pro τ, quod contextus exhibet, scriptum est. ἐμπίπλεται Vind. B. Mon. C. Vat. H. Flor. ACRTV. idque Stallbaumius ab Astio in tert. commentatum recepit et Ficini auctoritate munivit, qui Socratem Iniquitate prorsus abundant respondentem fecit. Pluralis ad sequentia et ad pronomem αὐτούς haud dubie aptior est singulari, sed magis respicienda sunt antecedentia, in quibus quum Socrates ita locutus esset, quasi ipsi dialecticae, quemadmodum tunc opera ei daretur, magnum malum accideret, consentaneum erat malum sciscitanti Glauconi item ut inhaerens dialecticae ostendere eamque iniquitatis, qua adolescentes impleret, ipsam plenam dicere. Ceterum hoc periculum una cum remedio infra p. 539. B. commentato aliquoties secundum hos locos memoravit Proclus in Parmen. T. III. p. 41: τὴν διαλεκτικὴν μηδαμῶς προσήκειν παραδίδοσθαι νέοις, ὡς ὁ Σωκράτης ἐν Πολιτείᾳ φησί, μὴ λάθω-

Καὶ μάλα, ἔφη. Θανμαστὸν οὖν τι οἶει, εἶπον, πά-
 σχειν αὐτοὺς καὶ οὐ ξυγγιγνώσκεις; Πῆ μάλιστ'; ἔφη.
 Οἶον, ἦν δ' ἐγὼ, εἴ τις ὑποβολιμαῖος τραφεῖη ἐν πολ-
 538 λοῖς μὲν χρήμασι, πολλῶ δὲ καὶ μεγάλῳ γένει καὶ κό-
 λαξι πολλοῖς, ἀνὴρ δὲ γενόμενος αἰσθόιτο, ὅτι οὐ τού-
 των ἔστι τῶν φασκόντων γονέων, τοὺς δὲ τῷ ὄντι γεν-
 νήσαντας μὴ εὗροι, τοῦτον ἔχεις μαντεύσασθαι, πῶς
 ἂν διατεθείη πρὸς τε τοὺς κόλακας καὶ πρὸς τοὺς ὑπο-
 βαλομένους ἐν ἐκείνῳ τε τῷ χρόνῳ, ᾧ οὐκ ἦδει τὰ παρὶ 490
 τῆς ὑποβολῆς, καὶ ἐν ᾧ αὐτὸς ἦδει; ἢ βούλει ἐμοῦ μαν-
 τευομένου ἀκοῦσαι; Βούλομαι, ἔφη. Μαντεύομαι τοίνυν,
 εἶπον, μᾶλλον αὐτὸν τιμᾶν ἂν τὸν πατέρα καὶ τὴν
 Β μητέρα καὶ τοὺς ἄλλους οἰκείους δοκοῦντας, ἢ τοὺς
 κολακεύοντας, καὶ ἦττον μὲν ἂν περιυδεῖν ἐνδεεῖς τινός,

σιν εἰς παρανομίαν ἐλάσαντες.
 p. 77: καὶ τὸν ἐν Πολιτείᾳ Σω-
 κράτην παρακλεεῦεσθαι νέοις οὐ-
 σὶν μὴ παραδιδόναι τοὺς διαλε-
 κτικούς λόγους, μὴ πως λάθωσιν
 εἰς παρανομίαν ὑπ' αὐτῶν προ-
 αχθέντες, ὃ δὴ φιλοῦσιν οἱ νέοι
 πάσχειν ἄρτι γενεσάμενοι τῶν λο-
 γικῶν θεωρημάτων. T. V. p. 269:
 τῆς διαλεκτικῆς — νέοις οὐ πα-
 ραδοτέας, ὡς αὐτὸς ἐν Πολι-
 τείᾳ λέγει, μὴ πη λάθωσιν εἰς
 παρανομίαν ἐλάσαντες. et p. 270:
 τὸ δὲ ἐν Πολιτείᾳ μὴ παραδιδό-
 ναι νέοις τὴν διαλεκτικὴν ἀληθῆς
 μὲν, ἔχει δὲ αἰτίαν εὐλόγιστον,
 διότι τοὺς ἐκεῖ παιδευομένους
 νέους ἀνάμικτον ἔχειν ἀνάγκη
 τὴν φύσιν καὶ οὐ πάντως ἀρί-
 στην, καὶ διὰ τοῦτο δέος εἶναι,
 μὴ καὶ τινες αὐτῶν εἰς τὴν εἰρη-
 μενὴν παρανομίαν ἐλάσωσι.

μάλα] μάλ' Vind. F. Ang. B.
 εἶπον] om. Vind. E. Mon. C.
 Vat. M.

ξυγγιγνώσκεις] ξυγγιγνώσκειν
 Vind. F. Ang. B. ξυγγιγνώσκεις
 Lob. Vind. BE. Mon. BC. (hic
 ξυγγιν.) Ald. Bas. ab. Steph.
 (Flor.) tacentibus Bip. Etiam
 Bekkerus tacet. Cf. huius Vol.
 p. 99. sq.)

Πῆ] πῶς Par. K.

μάλιστ'] μάλιστ' Lob. Vind.
 BE. Mon. C. Flor. ACTV.

καὶ κόλαξι] καὶ om. Vat. B. 538
 et ad κόλαξι a m. s. additum δὲ
 habet.

ἀνὴρ δὲ] δὲ om. Lob. Mon.
 B. Vat. BM. Ven. C. Par. DK.
 sec. Bekk. Flor. U.

γενόμενος] γεν. καὶ Flor. AC.
 ἔστι] ἔστω Vind. F. Stallb.
 sec.

τῷ ὄντι] τῶντι Vind. E. Mon.
 C.

ἔχεις] ἔχοις Mon. B.

καὶ πρὸς] πρὸς om. Vind. E.

ὑποβαλομένους] ὑποβαλλομέ-
 νους Lob. Vind. BEF. Mon. BC.
 Vat. BM. Ver BC. Par. DK.
 sec. Bekk. Ang. B. Flor. ACRTV.
 Ald. Bas. ab. Itaque perpauci
 restant lectionis a Stephano pro-
 fectae assertores, Par. A. Vat.
 H. Flor. U. et ne hi quidem per
 silentium Bekkeri Stallbaumique
 satis certi, quum etiam Mon. B.
 silentio a Bekkero praetermissus
 tamen ὑποβαλλομένους habeat.
 Ac nescio an qui suppositum sibi
 aliquando filium pro suo habere
 et vënditare pergunt, eodem mo-
 do ὑποβαλλόμενοι dici potuerint,
 quo Vol. I. p. 301. veteres legis-
 latores καθιστάνας μουσικῆ καὶ

ἦττον δὲ παράνομόν τι δοῦσαι ἢ εἰπεῖν εἰς αὐτούς, ἦττον δὲ ἀπειθεῖν τὰ μεγάλα ἐκείνοις, ἢ τοῖς κόλαξιν, ἐν ᾧ χρόνῳ τὸ ἀληθὲς μὴ εἰδείη. Εἰκὸς, ἔφη. Αἰσθόμενος τοίνυν τὸ ὄν, μαντεύομαι αὖ περὶ μὲν τούτους ἀνεῖναι ἂν τὸ τιμᾶν τε καὶ σπουδάζειν, περὶ δὲ τοὺς κόλακας ἐπιτεῖναι καὶ πείθεσθαι τε αὐτοῖς διαφερόντως, ἢ πρότερον, καὶ ζῆν ἂν ἤδη κατ' ἐκείνους, ξυνόντα C αὐτοῖς ἀπαρακαλύπτως, πατρὸς δὲ ἐκείνου καὶ τῶν ἄλλων ποιουμένων οἰκείων, εἰ μὴ πάννυ εἴη φύσει ἐπιεικῆς, μέλειν τὸ μηδέν. Πάντ', ἔφη, λέγεις οἷά περ ἂν γένοιτο. ἀλλὰ πῆ πρὸς τοὺς ἀπτομένους τῶν λόγων αὕτη φέρεται ἢ εἰκὼν; Τῆδε. ἔστι σου ἡμῖν δόγματα ἐκ παιδῶν περὶ δικαίων καὶ καλῶν, ἐν οἷς ἐκτεθράμμεθα ὥσπερ ὑπὸ γονεῦσι, πειθαρχοῦντές τε καὶ τιμῶντες αὐτά. Ἔστι

γυμναστικῇ παιδεύειν dictos esse vidimus. Itaque si Par. A. auctoritas ad reliquos accesserit, praesens restituendum erit.

ᾧ] ἐν ᾧ Ven. B. cum editis ante Bekkerum.

οὐκ ἦδει] οὐκ εἶδει Vind. F.

ἦ] εἰ idem. ἦ οὐ Lob. Vat. BM.

αὐτὸν] post τιμᾶν ἂν Vind. F.

Ang. B.

πατέρα] π. τε iidem et Flor. . .

(R?)

B. ἦ] ἢ καὶ Vat. B.

ἐνδεεῖς] ἐνδεοῦς Vat. M. et corr. Lob. (ante corr. ἐνδεεῖς)

δοῦσαι] δοῦσαι Lob. Vind. EF. Mon. BC. editiones ante Bekkerum.

ἢ εἰπεῖν εἰς αὐτούς] om. Flor. T. In Lob. καὶ pro ἦ legitur.

μὴ] οὐκ Ang. B. om. Lob. Vind. F. Ven. C. Par. DK. Vat. M. et a m. pr. B. et Mon. B. quorum in priori a m. s. ante τὸ ἀληθὲς insertum, in posteriori hoc loco item a m. s. int. vers. subscriptum est.

Αἰσθόμενος etc.] Cf. Vol. I. p. 377. sq.

αὖ] αὖ. Vind. B.

τούτους] τούτου τοὺς Vind. F.

ἀνεῖναι] ἀνεῖ, superscripto a m. s. ναί, Mon. B.

τιμᾶν τε] τε om. Mon. C.

ἀπαρακαλύπτως] ἀπαρακαλύπτως Mon. B. C

ποιουμένων] Conf. huius Vol. p. 193.

εἴη] post φύσει Vat. M.

φύσει] φύσις Vind. E. Vat. H. Flor. RT.

μέλειν] μέλλειν Vind. F. Ang.

B. μέλλει Lob. μέλει Vat. M.

τὸ] om. Lob. Vat. BM.

πρὸς τοὺς ἀπτομένους] Ita Par. A. Vind. BEF. Mon. C. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTV. προσάπτομένους Lob. Mon. B. Par. DK. sec. Bekk. Ven. C. Vat. M. Flor. U. προσάπτομένους Vat. B. προσάπτομεν οὐς Ven. B. Ald. Bas. ab. Steph. Ast. pr. πρὸς ἀπτομένους Ast. sec.

τῶν] In Vat. B. v int. vers. superscriptum.

Τῆδε] πῆ δὴ Vind. E.

ἐκτεθράμμεθα] ἐτεθράμμεθα Vind. B. Mon. C. ἐντεθράμμεθα Flor. T.

ὑπὸ γονεῦσι] ὑπογ. Vind. E. ἐπὶ γ. Ang. B.

αὐτά.] αὐτά; Mon. B. Ald. Bas. ab.

D γάρ. Οὐκοῦν καὶ ἄλλα ἐναντία τούτων ἐπιτηδεύματα ἠδονὰς ἔχοντα, ἃ κολακεύει μὲν ἡμῶν τὴν ψυχὴν καὶ ἔλκει ἐφ' αὐτὰ, πείθει δ' οὐ τοὺς καὶ ὀπηροῦν μετρίους· ἀλλ' ἐκεῖνα τιμᾶσι τὰ πάτρια καὶ ἐκείνοις παιδαρχοῦσιν. Ἔστι ταῦτα. Τί οὖν; ἦν δ' ἐγώ· ὅταν τὸν οὕτως ἔχοντα ἐλθὸν ἐρώτημα ἐροῖται, τί ἐστι τὸ καλόν, καὶ ἀποκριναμένου ὃ τοῦ νομοθέτου ἦκουεν, ἐξελέγχη ὁ λόγος καὶ πολλάκις καὶ πολλαχῆ ἐλέγχων εἰς δόξαν καταβάλλη, ὡς τοῦτο οὐδὲν μᾶλλον καλόν, ἢ αἰσχρόν, καὶ περὶ δικαίου ὁσάυτως καὶ ἀγαθοῦ καὶ ἃ μάλιστα ἦγεν

D ἄλλα] ἄλλως Vat. B.
ἐναντία] ἐναντίω Vind. E.
ἠδονὰς ἔχοντα] ἔχ. ἠδ., sup.
β α, Mon. C.
κολακεύει] κολακεύειν Vind. F.
Vat. H.
ἡμῶν] ἡμῖν Vind. F. Ang. B.
om. Mon. C. αὐτῶν Bas. b. Cf.
ad p. 518. C. adscripta, quibus addo L. III. p. 411. D: εἴ τι καὶ ἐνῆν αὐτοῦ φιλομαθῆς ἐν τῇ ψυ-

χῆ.
ἐφ' αὐτὰ] Ita Par. A. Vind. BE. Mon. C. Ven. B. Vat. H. Flor. ACRT. ἐφαντὰ Vind. F. ἐφ' ἐαντὰ reliqui codices. Id Bekkerum una cum ceteris editoribus tenuisse et optimo codici refragatum esse eo magis miror, quo saepius eum ab eodem vel solo vel paucos habente comites trisyllabum recepisse video, veluti infra L. VIII. p. 550. B. et Tim. 34. A. 69. C: ἐν ἐαντῶ. Tim. p. 29. E: παραπλήσια ἐαντῶ. 44. B: τὴν ἐαντῶν. 49. D: τις ἐαντόν. 81. C: τῶν ἐαντῆς. Leg. III. 687. D: ἐκεῖνοι ἐαντοῖσιν. N. 731. D: πᾶς ἐαντῶ. quibus omnibus locis scriptori quidem, si is trisyllabum praetulit, causas quasdam praeferendi fuisse easque in numero potissimum et in sono quaerendas esse concedo, nobis vero eas ubique invenire inventisque pro norma uti aut aurium nostrarum iudicio plus, quam codicum auctoritati tribuere licere nego. Nam id ipsum, quod numerosius cadere suavisve sonare eruditores omnes consen-

tiant, nonnunquam ut nimis artificiosum improbari a scriptore potuit. Itaque singulorum locorum scriptura secundum codices instituenda est, quorum ex observatione haec collegi, Platonem in dictionibus e reflexivo et personali pronomine compositis bisyllabum potius, quam trisyllabum usurpavisse et αὐτὸς αὐτοῦ, αὐτὸς καθ' αὐτόν et similia frequentius, quam ἐαν. dixisse, hoc tamen, ubi homoeoteleuton et nullum vocabulum interpositum esset, praetulisse et αὐτὸ ἐαυτοῦ, αὐτοῦς ἐαντοῦς etc. ut Phaedon. 61. E. 62. A. C. raro αὐτὸ αὐτόν etc. ut Phaedr. 246. D. scripsisse, porro, quum bis deinceps reflexivo utendum esset, plerumque et tamen non semper (vid. L. VIII. p. 553. B.) eodem vel bisyllabo vel trisyllabo utrobique usum esse, ut Tim. 33. C. ἐν ἐαντῶ καὶ ὑφ' ἐαντοῦ. 32. B: τὰ τε μεθ' ἐαντῆς ξυνδεῖν καὶ ἐαντήν. Critia 120. B: αὐτῶ καὶ τῶ ἀφ' αὐτοῦ. in ceteris vero dictionibus, qualis haec nostra est, nullam legem certa formula comprehendendam observasse, sed librariis quibusdam, ut Lob. Vat. BM. trisyllabum, aliis, ut Clarkiano, bisyllabum magis placuisse. Iam quum Par. A. quoque ad prius inclinare videatur, eo certior quum alibi tum h. l. a nullo assecularum suorum destitutus duosque diversae familiae adscriptos consentientes habens bisyllabi auctor existimandus est.

ἐν τιμῇ, μετὰ τοῦτο τί οὔει ποιήσῃν αὐτὸν πρὸς αὐτὰ
τιμῆς τε πέρι καὶ πειθαρχίας; Ἀνάγκη, ἔφη, μήτε τιμᾶν
ἔτι ὁμοίως μήτε πείθεσθαι. Ὅταν οὖν, ἦν δ' ἐγὼ, μήτε
ταῦτα ἠγγῆται τίμια καὶ οἰκεία ὥσπερ πρὸ τοῦ, τὰ τε 539
ἀληθῆ μὴ εὐρίσκη, ἔστι πρὸς ὁποῖον βίον ἄλλον, ἢ τὸν
κολακεύοντα εἰκότως προσχωρήσεται; Οὐκ ἔστιν, ἔφη.
Παράνομος δὴ, οἶμαι, δόξει γεγενῆσθαι ἐκ νομικοῦ.
Ἀνάγκη. Οὐκοῦν, ἔφην, εἰκὸς τὸ πάθος τῶν οὕτω λό-
γων ἀπτομένων, καὶ ὃ ἄρτι ἔλεγον, πολλῆς συγγνώμης
ἄξιον; Καὶ ἔλεον γ', ἔφη. Οὐκοῦν ἵνα μὴ γίγνηται ὃ

πειθεῖ] πείθε Vind. B.

δ'] δὲ Vind. E.

ὀπιοῦν] ὀπιοῦν Lob. Mon.
C. Vat. BM. Par. K.

πειθαρχοῦσιν.] πειθαρχοῦσιν;
Mon. B.

ἔλθον] ἔλθων Vind. B. Mon.
C. Ven. B. Ang. B. Vat. H. Flor.
R. Hos videtur adventus quae-
stionis male habuisse. Recordari
debebant ἔλθόντος τοῦ λόγου
L. III. p. 402. A.

ἔρηται] om. Lob. Vat. BM.
εἴρηται (Par. K.) editi ante Bek-
kerum.

ἀποκρινάμενον] Ita Par. ADK.
Vind. BEF. Mon. B. Ven. C.
Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTUV.
ἀποκρινάμενον cum *on* super *on*
Lob. ἀποκρινομένου Mon. C.
ἀποκρινάμενον Ven. B. Vat. BM.
cum editis. *respondentem* Fic.
Genitivum ut defendam, vix opus
est; si tamen est opus, confer
L. VIII. p. 590. D: ὡς ἄμεινον
ὄν παντὶ ὑπὸ θεῖου καὶ φρονί-
μον ἄρχεσθαι, μάλιστα μὲν οἰ-
κείον ἔχοντος ἐν αὐτῷ, εἰ δὲ μὴ,
ἔξωθεν ἐφεστῶτος. et Schaefer-
um ad Lamb. Bosium p. 50. sq.

ἤκουεν] ἤκουσεν Vind. BE.
Mon. C. Ven. B. Vat. H. Flor.
ACV. Non semel ille audiverat.

ἔξελέγχη] ἔξελέγχοι Lob. ἔξε-
λέγχει Ven. B. ἔξελέγξει Vind. B.
Mon. C. Vat. H. Flor. ACV. οὐκ
ἐλέγχη. Par. K.

καὶ πολλαχῆ] om. Par. K. καὶ
πολλαχοῦ Flor. U. καὶ πολλαχῆ
Vind. F. καὶ πολλαχῆ Ald. καὶ
πολλαχῆ Bas. ab. (recentiores.)

καταβάλλη] καταλάβη Par. A.
Vind. B. (hic commate anteposi-
to.) Mon. C. Vat. H. Flor. AC.
καταβάλλη Lob. Mon. B. Ven. C.
Vat. M. Flor. U. καταβάλλει
Vat. B.

ὡσαύτως] post καὶ ἀγαθοῦ E
Vind. B. Mon. C.

μετὰ τοῦτο] μετὰτοῦτο Mon.
B. Ald. Bas. ab.

πέρι] περὶ Vind. E.

ἠγγῆται] ἠγγῆται Vind. F.

πρὸ τοῦ] προτοῦ Mon. BC.
Steph. Ast. pr. πρὸς τοῦ Bas. b.

εὐρίσκη] εὐρίσκει Vind. F.

πρὸς ὁποῖον] προσωπεῖον
idem.

βίον] βίον Ald. bis Bas. ab.

δόξει] δόξεις Lob. Vat. BM. 539
δόξει γε Vind. B. Vat. H.

ἐκ] om. Bas. b.

νομικοῦ] νομίμον Vind. BEF.
Mon. C. Ven. B. Ang. B. Vat. H.
Flor. ACRTV. Bas. b. Ast. sec.
tert. Stallb. (ex) iusto Fic. Quem-
admodum Leg. L. I. p. 625. A.
in verbis ἐπειδὴ δὲ ἐν τοιούτοις
ἤθεσι τέτραφθε νομικοῖς mores
a legibus originem ducentes legi-
busque constituti ἤθη non, ut
plerumque, νόμιμα, sed νομικά
appellāntur, ita non solum vita
et ratio agendi legibus accommo-
data, sed etiam vir, qui ea uti-
tur, νομικὸς appellari potuit, a
legibus pendens, ein gesetzlicher.
συγγνώμης] συγγνώμης Mon.
BC.

ἄξιον;] ἄξιον. Ald. Steph.

ἐλεον] ἐλεους Vind. BE. Mon.
C. Ven. B. Vat. H. Flor. ACV.

ἔλεος οὗτος περὶ τοὺς τριακοντούτας σοι, εὐλαβουμένῳ παντὶ τρόπῳ τῶν λόγων ἀπτεόν; Καὶ μάλ', ἣ δ' ὄς.
 B Ἄρ' οὖν οὐ μία μὲν εὐλάβεια αὕτη συχνή, τὸ μὴ νέουσι ὄντας αὐτῶν γενέσθαι; οἶμαι γάρ σε οὐ λεληθέναι, ὅτι οἱ μειρακίσκοι, ὅταν τὸ πρῶτον λόγων γέωνται, ὡς παιδιᾶ αὐτοῖς καταχρῶνται, ἀεὶ εἰς ἀντιλογίαν χρώμενοι, καὶ μιμούμενοι τοὺς ἐξελέγχοντας αὐτοὶ ἄλλους ἐλέγχουσι, χαίροντες ὥσπερ σκυλάκια τῷ ἔλκειν τε καὶ σπαράττειν τῷ λόγῳ τοὺς πλησίον αἰ. Ὑπερφυῶς μὲν οὖν, ἔφη. Οὐκοῦν ὅταν δὴ πολλοὺς μὲν αὐτοὶ ἐλέγξω-
 C σιν, ὑπὸ πολλῶν δὲ ἐλεγχθῶσι, σφόδρα καὶ ταχὺ ἐμπιπτούσιν εἰς τὸ μηδὲν ἠγεῖσθαι ὥνπερ πρότερον· καὶ ἐκ τούτων δὴ αὐτοὶ τε καὶ τὸ ὅλον φιλοσοφίας περὶ εἰς

τριακοντούτας] Ita Par. A. Vind. BEF. Mon. C. Vat. BH. Ven. C. Flor. ACV. et cum eis super as Lob. τριάνοντά Bas. b. τριακοντούσεις Mon. B. τριακοντούσεις reliqui cum editis ante Bekkerum. Grammaticis apud Atticos haec heteroclitica et ad primam declinationem traducta fuisse testantibus codices et hic et Leg. L. II. p. 670. A. τριακοντούτας et πεντηκοντούτας exhibentes adstipulantur, qua de re Buttmanus gramm. I. p. 210. et Lobeckius ad Phryn. p. 408. adhuc dubitabant. Sed in addendis Buttmanus (II. 403.) horum locorum ratione habita fidem grammaticis habere coepit, Choeroboscum vero (apud Bekkerum anecd. ind. in ἔτος) pluralem tantum heterocliton agnoscere statuit, qui tamen p. 1376, 10. ἀπὸ τοῦ τριακονταέτης τριακονταέτου femininum τριακονταέτης Atticos fecisse docet.

σοι,] Ita Bekkerus et in sec. Stallbaumius. σοι cum commate post εὐλαβουμένῳ Ald. Bas. ab. σοὶ cum eadem distinctione Stephanus. Astius et in pr. Stallbaumius post οὗτος incisionem fecerunt. γίνεσθαι necessario cum περὶ iungendum, et quum non de omnibus triceniis, sed de electis a legislatore optimis

sermo sit, σοι ad τριακοντούτας referendum et ad εὐλαβουμένῳ iterum ut encliticon subaudiendum videtur.

τρόπῳ] λόγῳ Lob. Vat. M. ἀπτεόν;] ἀπτεόν. editi ante Astii sec.

μάλ' μάλ' Vind. BEF. Mon. C. Ἄρ'] ἄρ' Vind. F.

οὐ μία] οὐδεμία Vind. B. Mon. C. Vat. H. Flor. ACV. οὐδὲ μία Vind. E.

γενέσθαι] evanuit in Vind. F. B
 Locos Procli huc pertinentes ad p. 537. E. adscripsi.

τὸ πρῶτον] τοπρῶτον Lob. Vind. BE. Ald. Bas. ab. Steph.

γέωνται] γέονται Bas. b.

παιδιᾶ] παιδεία Vind. F. παιδία Ven. C. Vind. E. Conf. ad p. 537. C. de hoc nomine dicta.

αἰ] om. Ven. B.

καὶ σπαράττειν] καὶ om. Mon. C. — Plutarchus ab Astio cita-

tus mor. p. 78. E: πάντες γάρ, ὡς ἀπλῶς εἰπεῖν, οἱ ἀρχόμενοι φιλοσοφεῖν τοὺς πρὸς δάξαν (sc. λόγους) διώκουσι μᾶλλον, οἱ μὲν ὥσπερ ὄρνιθες ἐπὶ τὴν λαμπρότητα τῶν φεσικῶν καὶ τὸ ὕψος ὑπὸ κορυφότητος καὶ φιλοτιμίας καταίροντες, οἱ δ' ὥσπερ τὰ σκυλάκια, φησὶν ὁ Πλάτων, τῷ ἔλκειν καὶ σπαράττειν χαίροντες ἐπὶ τὰς ἔριδας καὶ τὰς ἀπορίας καὶ τὰ σοφίσματα χωροῦσιν.

τοὺς ἄλλους διαβέβληνται. Ἀληθέστατα, ἔφη. Ὁ δὲ δὴ πρεσβύτερος, ἦν δ' ἐγὼ, τῆς μὲν τοιαύτης μανίας οὐκ ἂν ἐθέλοι μετέχειν, τὸν δὲ διαλέγεσθαι ἐθέλοντα καὶ σκοπεῖν τάληθές μᾶλλον μιμήσεται, ἢ τὸν παιδιᾶς χάριν παίζοντα καὶ ἀντιλέγοντα, καὶ αὐτὸς τε μετριώτερος ἔσται καὶ τὸ ἐπιτήδευμα τιμιώτερον ἀντὶ ἀτιμοτέρου D ποιήσει. Ὁρθῶς, ἔφη. Οὐκοῦν καὶ τὰ προειρημένα τούτου ἐπ' εὐλαβεῖα πάντα προείρηται, τὸ τὰς φύσεις κοσμίους εἶναι καὶ στασίμους οἷς τις μεταδώσει τῶν λόγων, καὶ μὴ, ὡς νῦν ὁ τυχῶν καὶ οὐδὲν προσήκων ἔρχεται ἐπ' αὐτό; Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη. Ἀρχεῖ δὴ ἐπὶ λόγων μεταλήψει μείναι ἐνδεδεχῶς καὶ ξυντόνως μηδὲν ἄλλο πράττουσι, ἀλλ' ἀντιστρόφως γυμναζομένῳ τοῖς

ἔφη] ἔφην Mon. C. ante corr. ἐλέγξωσιν] ἐξελέγξωσιν Ven. B. Vind. EF. Ang. B. Flor. CRT. cum editis ante Bekkerum.

δὲ] om. Bas. b.

ἐλεγχθῶσι] ἐλεχθῶσι Mon. C. ἐξελεγχθῶσι iidem, qui ἐξελέγξωσιν. (ἐξελεγχθῶσι Vind. E.)

C ἠγείσθαι] ἠγῆσθαι Ald. Bas. ab.

ὄνπερ] ὄν Mon. C.

διαβέβληνται] Praepositionem Ven. B. a m. s. additam habet.

ἔφη] ἔφης Lob. Vat. BM. Ven. C.

Ὁ] οὐκοῦν Vat. B.

τάληθές] τὸ ἀληθές Vind. F. Flor. R.

μιμήσεται] μεμνήσεται γο Par. A. a m. s. (Faehsius tantum μεμνήσεται in eius margine scriptum tradit.)

παιδιᾶς] παιδιᾶς Ven. C. παιδείας Vat. B. Vind. F.

αὐτός τε] τε Vind. B. int. vers. habet.

D τιμιώτερον] μετριώτερον Par. DK. Mon. B.

ἀτιμοτέρου] ἀτιμωτέρου Vind. E. Mon. C. Ald. Bas. ab.

ἐπ' εὐλαβεῖα] ἐπευλ. Vind. F. φύσεις] φύσεις τε Vind. F.

Ang. B. Flor. R.

καὶ μὴ] Astius in sec. εἰ δὲ μὴ scripsit, in tert. scribendum proposuit; frustra. Potius comma

post νῦν cum Bekkero, quem secutus est Stallbaumius, delere et ex sequentibus οὕτως ἔρχεσθαι ad καὶ μὴ sepetere debebat. Nam quod Stallbaumius subaudiendum putat, τοιούτους εἶναι, quum non sequatur οἷοι νῦν ἔρχονται, minus est aptum.

οὐδὲν] μηδὲν Ven. B. Bas. b.

ἔρχεται] ἔρχηται Vind. E.

αὐτό;] αὐτό. editi ante Bekkerum. Quod Stephanus p. 25. potius αὐτοὺς scribendum existimabat, non maiori hic, quam p. 527. C. iure in neutro videtur offendisse.

- ἐπὶ λόγων] ἐπιλ. Vind. E.

μείναι] δοῦναι ante corr. Mon. C.

ἐνδεδεχῶς] ἐντελεχῶς Flor. R. Et Ang. B. τ super δ scriptum habet. Quam Hesychius adverbio ἐνδεδεχῶς significationem tribuit, idem, quod ἀδιαλείπτως, συνεχῶς, ἐπιμόνας esse tradens, quae explicatio et nostro et Menandri loco p. 182. Mein. ἐνδεδεχῶς ἀεὶ dicentis confirmatur, eandem ἐντελεχῶς Leg. L. X. p. 905. E. in verbis ἀρχοντας μὲν ἀναγκαῖόν που γίνεσθαι τοὺς γε διοικήσοντας τὸν ἅπαντα ἐντελεχῶς οὐρανόν habere indeque haud exiguum Luciani T. I. pag. 62. Lehm. et Gregorii Cor. p. 155. ἐντελέχειαν et ἐνδεδεχῆειαν syno-

Ε περὶ τὸ σῶμα γυμνασίοις, ἔτη διπλάσια, ἢ τότε; Ἐξ, ἔφη, ἢ τέτταρα λέγεις; Ἀμέλει, εἶπον, πέντε θῆς· μετὰ γὰρ τοῦτο καταβιβαστέοι ἔσονται σοι εἰς τὸ σπήλαιον πάλιν ἐκεῖνο καὶ ἀναγκαστέοι ἄρχειν τὰ τε περὶ τὸν πόλεμον καὶ ὅσαι νέων ἀρχαί, ἵνα μηδ' ἐμπειρία ὕστερῶσι τῶν ἄλλων. καὶ ἔτι καὶ ἐν τούτοις βασανιστέοι,
540 εἰ ἐμμενοῦσιν ἐλκόμενοι πανταχόσε ἢ τι καὶ παρακινήσουσι. Χρόνον δὲ, ἢ δ' ὅς, πόσον τοῦτον τίθης; Πεν-

nyma et diversis tantum dialectis adscribenda statuentium sententiae firmamentum accedere videtur, nec non eodem ducit, quod Hesychius ἐνδεδελεγει Λακόνες pro πυννάζει dixisse perhibet.

ἕντωνως] συν. Mon. C.

πράττοντι] Quum ἀρκεῖ dativum regat, non aliter haec atque pervulgata illa ἔξεστι εὐδαίμονι εἶναι et similia dicta, et male Bernhardy synt. p. 360. hoc loco ad tuendum dativum in verbis ἀρα καὶ παιδὸς ἢ αὐτῆ ἀρετῆ καὶ δούλον, ἄρχειν οἶφ τε εἶναι τοῦ δεσπότου; Menon. p. 73. D. usum esse apparet.

γυμναζομένω]. Cf. Procli locus ad L. VI. p. 503. E. adscriptus.

ἔτη διπλάσια] ἔτι δ. Ven. B. τῆ διπλάσια Vind. F.

Ε πέντε θῆς] πέντεθῆς Ald. πέντετες Bas. a.

γὰρ] om. Fic. Socrates duplicati annorum numeri rationem reddit positam in eo, quod e disciplina dimissos vita excipiat negotiorum et diversarum curarum plenissima. Itaque parum apte Schleiermacherus pro γὰρ aber posuit.

καταβιβαστέοι] καταβιβαστέα Par. K. sec. Bekk.

εἰς τὸ σπήλαιον] post πάλιν Vind. E.

ἀναγκαστέοι] ἀναγκαστέον Par. K. sec. Bekk.

μηδ'] μηδὲ Mon. B.

βασανιστέοι] βασανιστέον Par. K. sec. Bekk.

εἰ] ἐν Ven. C. om. Lob. Vat. BM.

ἐμμενοῦσιν] ἐμμένουσιν Vind.

F. μένουσιν Mon. B. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. sec. Bekk. Flor. U. et corr. Lob. μέλλουσιν idem ante corr.

ἢ] εἰ Vind. E. Mon. B. Vat. 540 H.

παρακινήσουσι.] παρακινήσουσι, Ald. παρακινήσουσιν. Bekkerus.

Χρόνον δὲ] χρόνον Ang. B. χρόνων Vind. F.

πόσον] ποσὸν Vind. F.

τοῦτον] τοῦτο Lob. Vind. BE. Mon. C. Vat. BM. Ven. B. istis (adscribis) Fic.

τίθης] τιθῆς Lob. Vind. F. τίθεις Mon. C. τιθεις Par. DK. sec. Bekk. Vat. M. τίθης, π. Ald.

Πεντεκαίδεκα] πέντε καὶ δέκα Vind. F. Flor. R.

ἔτη] post ἦν δ' ἐγὼ Vind. F. Ang. B. Flor. R. Conf. Vol. I. p. 302, a. ἔτι Vat. B. Ven. C.

δὲ] om. Vind. F. Ang. B. Flor. R.

πεντημοντουτῶν] Ita Vind. BE. Mon. C. (hic πεντε.) Vat. H.

πεντήμοντα τούτων Ven. B. Ald. Bas. ab. πεντημοντούτων Stephanus et recentiores cum reliquis

codicibus contra primae, cui supra p. 539. A. haec ab Atticis attributa vidimus, pariter ac ter-

tiae declinationis legem.

ἀριστεύσαντας] διαριστεύσαντας Mon. C.

πάντη] πάντη Ald. Bas. ab. (Bekkerus etc.)

ἐν ἔργοις τε] ἐν om. Lob. Vat. M. τε om. Mon. B.

ἤδη ἀκτέον] ἤδηακτέον Vind. F.

ἀνακλίναντας τὴν τῆς ψυχῆς

τεκαίδεκα ἔτη, ἦν δ' ἐγώ. γενομένων δὲ πεντηκοντουτῶν τοὺς διασωθέντας καὶ ἀριστεύσαντας πάντα πάντη ἐν ἔργοις τε καὶ ἐπιστήμαις πρὸς τέλος ἤδη ἀκτέον καὶ ἀναγκαστέον ἀνακλίναντας τὴν τῆς ψυχῆς ἀγῆν εἰς αὐτὸ ἀποβλέψαι τὸ πᾶσι φῶς παρέχον, καὶ ἰδόντας τὸ ἀγαθὸν αὐτὸ, παραδείγματι χρωμένους ἐκείνω, καὶ πόλιν καὶ ἰδιώτας καὶ ἑαυτοὺς κοσμεῖν τὸν ἐπίλοιπον βίον B ἐν μέρει ἐκάστους, τὸ μὲν πολὺ πρὸς φιλοσοφίαν δια-

ἀγῆν] Pro τῆς ψυχῆς in Par. K. sec. Bip. ψυχῆν, sec. Bekk. ψυχῆς, pro ἀγῆν in eodem αὐτῆν et in Lob. Vat. M. εἰς ἀγῆν scriptum, in Vind. F. ἀγῆν omissum, denique in editis ante Bekkerum eius loco ἀκτίνα positum est, quod Ficinus quoque invenisse in suo codice videtur: *animi radium ad supera dirigentes*. Ac poterat id non ineptum haberi, et, quemadmodum teste grammatico Bekkeri anecd. p. 386, 23. erant qui ἀμαρυνγὰς ἀκτίνας ὄψεως interpretarentur, ita ἀκτίν ψυχῆς *luminosus animi obtutus*, ἀνακλίνειν autem, ut ἐρεΐδειν et ἀπερεΐδασθαι ὄμμα et ὄψιν εἰς τι, propria significatione intelligi, *reclinare* seu *defigere*; et si per se aestimetur utraque lectio, ἀγῆν magis, quam ἀκτίνα glossemati simile censeas. Nihilo minus codicum ratio cogit, ut aliter sentiamus et ἀγῆν a scriptore secundum poetas. pro ὄφθαλμὸν positum et, ut in Par. K., in αὐτῆν corruptum postea leni sane et pronuntiatione adiuta emendatione in ἀκτίν et ἀκτίνα mutatum, ἀνακλίνειν autem vel ea, quam Astius vere, sed ad ἀκτίνα parum apte ei inesse ostendit, significatione *aperiendi*, vel eadem illa, quam propriae proximam dixi, *defigendi* praeditum statuamus. Ad codices accedit Procli et Damascii testimonium, qui ψυχῆς ἀγῆν aliquoties hinc citant, Proclus in Civ. p. 428. extr. μόνη ἄρα γνωστὸν (sc. τὸ ἀγαθὸν) τῇ ἐνθάδε προσβολῇ τῇ τοῦ νοῦ κρείττονι, ἦν αὐτὸς ἀγῆν καλεῖ

τῆς ψυχῆς, ἦν ἀνακλινεῖν φησιν ἐκείνω δεῖν (v. φασίν ἐκ. δεῖ) προσβάλλειν διὰ τῆς ἀφαιρέσεως τῶν μετ' αὐτὸ πάντων. καὶ γὰρ τοῦτο σαφῶς εἶπεν αὐτὸς, (supra p. 534. B.) ὅτι ἀφελεῖν δεῖ τὴν ἀγαθοῦ ἰδέαν ἀπὸ πάντων, καὶ οὕτως ἐπ' αὐτῶ ἀνακλίνει τὴν τῆς ψυχῆς ἀγῆν, εἰπερ μέλλοι τις ὄψεσθαι αὐτὴν καθ' αὐτῆν. Idem in Parm. T. V. p. 277: τῷ δὲ ἡλικίαν νεωτέραν δυναμένω τὰ πράγματα καθορᾶν καὶ τὸ ὡς ἀληθῶς αἴτιον τῶν πάντων ἀνακλινεῖν τὴν τῆς ψυχῆς ἀγῆν, ὡς αὐτὸς ἐν Πολιτείᾳ εἶπε, θεωρεῖν. Damascii ἀπορ. καὶ λύσ. p. 62. Kopp. ἤδη δὲ ποτε καὶ ἡμεῖς ἐπιβαλοῦμεν, ὅταν, ὡς φησι, τὴν ἀγῆν (in cod. Mon. τ super γ a m. s. scriptum.) τῆς ψυχῆς ἀνακλίνωμεν. p. 95: οὐχὶ δὲ καὶ ὁ Πλάτων αὐτῆς εἶναί φησι τῆς ψυχῆς ἀγῆν τινα, ἦν δεῖ ἀνακλινεῖν τῷ φῶτι συναφθῆναι τῆς ἀληθείας; p. 111: ἢ οὐν ἀγῆ τῆς ψυχῆς τί βούλεται τῷ Πλάτωνι; ἢ συνάπτειν etc.

πόλιν] πάλιν Vind. F. κοσμεῖν] Ita Par. A. Vind. BF. B Mon. C. Ven. B. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTV. κοσμεῖν Vind. E. κατακοσμεῖν Bas. b. κατακοσμεῖν reliqui codices et editi. *Ornare* etiam aptius h. l. videtur, quam *in ordinem redigere*. Cf. L. VIII. p. 560. A. καὶ κατεκοσμήθη πάλιν. et Polit. p. 273. A: μετὰ δὲ ταῦτα προσελθόντος ἰκανοῦ χρόνου θεωρῶν τε καὶ ταραχῆς ἤδη πανόμενος (sc. ὁ κόσμος) καὶ τῶν σεισμῶν, γαλήνης ἐπιλαβό-

τρίβοντας, ὅταν δὲ τὸ μέρος ἦκη, πρὸς πολιτικοῖς ἐπι-
 ταιλαιπωροῦντας καὶ ἄρχοντας ἐκάστους τῆς πόλεως ἐνε-
 κα, οὐχ ὡς καλόν τι, ἀλλ' ὡς ἀναγκαῖον πράττοντας,
 καὶ οὕτως ἄλλους ἀεὶ παιδεύσαντας τοιοῦτους, ἀντικα-
 ταλιπόντας τῆς πόλεως φύλακας, εἰς μακάρων νήσους
 ἀπιόντας οἰκεῖν· μνημεῖα δ' αὐτοῖς καὶ θυσίας τὴν πό-
 C λιν δημοσίᾳ ποιεῖν, ἐὰν καὶ ἡ Πυθία ξυναναιρῇ, ὡς
 δαίμοσιν, εἰ δὲ μὴ, ὡς εὐδαίμοσι τε καὶ θείοις. Παγκά-
 λους, ἔφη, τοὺς ἄρχοντας, ὧ Σώκράτες, ὥσπερ ἀνδρι-
 αυτοποιὸς, ἀπείργασαι. Καὶ τὰς ἀρχούσας γε, ἣν δ' ἐγὼ, 491

μενος εἷς τε τὸν εἰσθότα δρόμον
 τὸν ἐαυτοῦ κατακοσμούμενος ἦει.
 cum Leg. L. III. pag. 718. B:
 ὅσα τε ξενικὰ πρὸς θεῶν θερα-
 πεύματα καὶ ὀμιλίας ξυμπάντων
 τούτων ἀποτελοῦντα τὸν ἐαυτοῦ
 βίον φαιδρυνάμενον κατὰ νόμον
 κοσμεῖν δεῖ.

ἐν μέρει ἐκάστους] et singula
 vicissim Fic.

ἦκη] ἦνοι Lob. Ald. Bas. ab.
 τοιοῦτους,] Ante Bekkerum
 comma non hic, sed post παιδευ-
 σαntas erat.

μνημεῖα δ'] μ. δὲ Vind. F.
 δημοσίᾳ] δημόσια Lob.

C ξυναναιρῇ] ξυναιρῇ Par. A.
 Vat. H. Flor. AC. ξυναιρη Lob.
 Vind. F. Vat. BM. Ven. C. ξυνα-
 νερῇ Vind. E. Aristides T. II.
 p. 12. Dind. ἀλλὰ καὶ οὗτος (Πλά-
 των) ἀξιοῖ τὴν Πυθίαν ἐρωτᾶν,
 ὅπῃταν πολιτεύηται καὶ νομοθε-
 τῇ, καὶ τότε φησὶ δεῖν (δεῖν
 φησι cod. Barocc. 136.) ποιεῖν,
 ἐὰν καὶ ἡ Πυθία συναναιρῇ, (ita
 cod. Laurent. tert. et Oxon. συ-
 νανερῇ Coisl. συναιρῇ Barocc.
 συναναιρεῖ ed. Cant. et Iebb.)
 πρότερον δὲ οὐ θαρσύνει. Thomas
 Mag. in ἀνεῖλεν p. 67: Πλάτων
 ἐν τινι τῶν Πολιτειῶν· (haec
 quatuor om. cod. Oxon.) τότε δεῖ
 ποιεῖν, ἐὰν καὶ ἡ Πυθία συνα-
 ναιρῇ. quae non ex fonte hausta,
 sed ex Aristide derivata esse
 praemissa verba τότε δεῖ ποιεῖν
 arguunt. Indidem haec, ut alia,
 derivata habet lexicon ab Her-
 manno editum p. 344: ἀναιρῶ· τὸ

μαντεύω. ὡς παρὰ Πλάτωνι τότε
 δεῖ ποιεῖν, ἐὰν καὶ ἡ Πυθίη συ-
 ναναιρῇ. Aristides autem nostrum
 locum potius, quam similem L. V.
 p. 461. E: ἀδελφούς δὲ καὶ ἀ-
 δελφὰς δώσει ὁ νόμος συνοικεῖν,
 ἐὰν ὁ κληρὸς ταύτῃ ξυμπίπῃ,
 καὶ ἡ Πυθία προσαναιρῇ. respe-
 xisse ex eoque etiam illud ποιεῖν
 petiisse videtur, ad quod utique
 δεῖ ex verbalibus, quae praeces-
 serant, subaudiendum est.

Παγκάλους] παγκάλλους Lob.
 ὥσπερ ἀνδριαντοποιὸς] ὥσπερ
 ..... Vat. B. et Lob. cuius in
 margine scriptum est τὸ λείπον,
 ἀνδριάντας οἶμαι εἶναι ἐθέλει.
 coniectura fortasse ex L. II. p. 361.
 D. ducta. ὥσπερ ἀνδριάντας οἶ-
 μαι Vat. M. ὥσπερ τοποιὸς Ven.
 C. ὡς περιττοποιὸς Mon. B. Par.
 DK. Flor. U. ὥσπερ ἀνδριάντας
 τοποιὸς Ven. B. Ecce lineas,
 quibus horum codicum stemma
 continetur.

ἀπείργασαι. Καὶ] ἀπείργασαι,
 καὶ Ald.

γε] om. Mon. C.

Γλαύκων] γλαύκω idem.

τι] τοι Vind. E. Mon. B. Flor.

U.

οἶον] οἶει Vind. F. Ang. B.

εἰρηκέναι] εἶρ. με Par. K. sec.

Bip.

- γυναικῶν] καὶ γυν. Vind. F.
 Ang. B. Flor. T.

αὐτῶν] αὐταὶ Lob. Vat. M.

ἐγγίγνονται] ἐγγίγνονται Vind.

F. ἐγγένωνται Mon. C. Ast. tert.
 Scilicet. matas esse oportebat

ὁ Γλαύκων. μηδὲν γάρ τι οἴου με περὶ ἀνδρῶν εἰρη-
κέναι μάλλον ἢ εἶρηκα, ἢ περὶ γυναικῶν, ὅσαι ἂν αὐ-
τῶν ἱκαναὶ τὰς φύσεις ἐγγίγνωνται. Ὁρθῶς, ἔφη, εἶπερ
ἴσα γε πάντα τοῖς ἀνδράσι κοινωνήσουσιν, ὡς διήλθο-
μεν. Τί οὖν; ἔφη. ξυγχορεῖτε περὶ τῆς πόλεως τε D
καὶ πολιτείας μὴ παντάπασιν ἡμᾶς εὐχὰς εἰρηκέναι, ἀλλὰ
χαλεπὰ μὲν, δυνατὰ δὲ πη, καὶ οὐκ ἄλλη, ἢ εἴρηται.
ὅταν οἱ ὡς ἀληθῶς φιλόσοφοι δυνάσται, ἢ πλείους ἢ
εἷς, ἐν πόλει γενόμενοι τῶν μὲν νῦν τιμῶν καταφρο-
νήσωσιν, ἡγησάμενοι ἀνελευθέρους εἶναι καὶ οὐδενός

omnes, quibus eadem, quae viris, tribui Socrates iuberet, id vero significari non item oportebat, magis in rem erat ostendere rationem illam mulierum haud secus atque virorum habendam ad omne tempus civitatis optimae pertinere. Verum, nisi fallor, neque de nascentibus neque de natis, sed de signis sermo est, e quibus mulieres ad rem publicam gerendam idoneae agnoscantur, quae simul atque appareant, ipsas idoneas fieri, hoc est, ad numerum idonearum accedere indeque ab eo tempore eodem loco, quo viros idoneos, habendas esse Socrates dicat; qua interpretatione adhibita praesens multo aptius, quam aoristus videtur. Cf. L. VIII. p. 557. C: παντοδαποὶ δὴ ἂν, οἴμαι, ἐν ταύτῃ τῇ πολιτείᾳ μά-
λιστα ἐγγίγνοντο ἀνδρωποὶ.

ἴσα γε πάντα] ἴσα γ. π. Lob. Mon. B. εἰς ἅπαντά γε Vind. F. Ang. B.

D ξυγχορεῖτε] Ita Vind. BEF. Mon. BC. Flor. ACRTUV. conceditis Fic. „ξυγχορεῖ-τε Par. A.“ quo compendio Bekkerus videtur lituram inter εἶ et τε significare voluisse. ξυγχορεῖν τε Lob. et cum puncto sub ν Vat. BM. Ven. C. ξυγχορεῖς τε Par. K. et a m. s. D. Ang. B. Vat. H. ξυγχορεῖς (Ven. B.) editi ante Bekkerum. Sequentia usque ad πλείστα ὀνή-
σειν p. 541. A. Stobaeus serm. XXXXI. p. 260. excerpit: Χα-

λεπὸν μὲν οὖν πόλεως τε καὶ πολιτείας etc. Sed eius cod. A. ea omittit.

τε] om. Vind. F. Ang. B.

ἡμᾶς] om. Stob.

χαλεπὰ μὲν, δυνατὰ] χαλεπὸν μὲν, δυνατὸν idem.

οὐκ ἄλλη] οὐκ ἄλλη Vind. F. οὐκ ἄλλῃ Vind. E. οὐ κακῶς Ven. B. Bas. b. „Invenitur et haec lectio, καὶ οὐ κακῶς εἴρηται;“ Steph. annot. p. 25.

ἢ] Ita Par. A. Vind. B. Mon. C. Vat. H. Flor. ACV. ea duntaxat ratione qua diximus Fic. πη Stob. ἢ ἢ Mon. B. Flor. U. Stallbaumius. Reliqui codices et Ald. Bas. ab. Steph. Ast. pr. tert. particulam omittunt. Astius in sec. ἢ ὡς edidit idque in tert. a Platone scriptum coniecit. ὡς non magis necessarium, quam ἢ. Cf. L. I. p. 334. E: ἐροῦμεν τούναντιον, ἢ τὸν Σιμωνίδην ἔφαμεν λέγειν. cum p. 339. E: τούναντιον, ἢ ὃ σὺ λέγεις. Iamblichus de myst. p. 35, 30. Gal. καὶ διότι τούτοις εἰσὶν ἄγνωστοὶ καὶ ἀφανεῖς, (sc. οἱ ἀφανεῖς θεοί) οὕτως ἐπονομάζονται, πολὺ διαφρονήτως, ἢ ἐπὶ τῶν δαιμόνων λέγεται τὸ ἀφανές. quo loco nonnulli libri ὡς post ἢ insertum habent.

ὅταν] ἢ ὅταν Stob. Gesn. Gaisf.

ὡς] om. Vind. F. Stob.

καταφρονήσωσιν] τε κ. Flor. T. καταφρονήσωσιν Vind. E. ἡγησάμενοι — ποιησάμενοι]

ἀξίας, τὸ δὲ ὀρθὸν περὶ πλείστου ποιησάμενοι καὶ τὸς
 E ἀπὸ τούτου τιμᾶς, μέγιστον δὲ καὶ ἀναγκαιότατον τὸ
 δίκαιον, καὶ τούτῳ δὴ ὑπηρετοῦντές τε καὶ αὐξοντες
 αὐτὸ διασκευωρήσονται τὴν ἑαυτῶν πόλιν; Πῶς; ἔφη.
 "Ὅσοι μὲν ἂν, ἣν δ' ἐγὼ, πρεσβύτεροι τυγχάνωσι δεκε-
 541 τῶν ἐν τῇ πόλει, πάντας ἐκπέμψωσιν εἰς τοὺς ἀγροὺς,
 τοὺς δὲ παῖδας αὐτῶν παραλαβόντες ἐκτὸς τῶν νῦν

om. Stob. cod. B. ἡγησάμενος
 etc. Vind. E.

ἀξίας]. ἀξίους Flor. T. Stob.
 E μέγιστον δὲ] μέγιστόν γε Vind.
 F. Flor. R. Ang. B.

τούτῳ] τοῦτο Vind. BE. Mon.
 C. Vat. BH. Ven. B.

τε] om. Lob. Vat. M.
 αὐτὸ] αὐτοὶ Vind. E.

διασκευωρήσονται] διασκευω-
 ρίσονται Lob. Par. DK. sec. Bekk.
 διασκευωρήσονται Stob. Gesn.
 διασκευωρήσονται Vind. BF. Mon.
 C. et a m. pr. B. (a m. s. —ων-
 ται) Ven. B. Vat. M. Flor. ACRTV.
 διασκευάσονται Vind. E. Conf.
 Epist. III. p. 316. A: ἀνούα γὰρ
 ὕστερον ὑμῶν τινὰς αὐτὰ (τὰ
 τῶν νόμων προοίμια) διασκευω-
 ρεῖν, formam legum in prooemiis
 descriptam exprimere ac perficere.
 Similiter h. l. omnium rei publi-
 cae partium diligentem constitu-
 tionem significat, cuius fundamen-
 tum in sequentibus demonstratur.

πόλιν] πάλιν Stob. cod. B.
 Stephanus, qui in superioribus
 post εἰρηκέναι et εἴρηται inter-
 rogationis notam posuit, hic pun-
 ctum fecit.

ἂν] οὖν Stob.

δεκετῶν] δέκ' ἐτῶν Par. A. et
 a m. s. D. Vind. B. Mon. C. Vat.
 H. Flor. ACV. δὲ κέκτων Vind.
 E. δὲ καὶ τῶν Vind. F. Par. K.
 Flor. U. et, vulgata a m. s. in
 m. adscripta, Mon. B. δέκα Stob.
 In re dubia, quum de apicibus
 agatur, in quibus codicum aucto-
 ritatem minus certam esse con-
 stat, vulgatam utpote magis pro-
 prietati sermonis Graeci conve-
 nientem tenui. Cf. L. V. p. 460.
 E. Leg. L. VII. p. 794. C: μετὰ

δὲ τὸν ἐξέτη καὶ τὴν ἐξέτιν δια-
 κρινέσθω μὲν ἤδη τὸ γένος ἑκα-
 τέρων. Ceterum δέκ' ἐτῶν pro-
 pter elisionem in numeralibus ra-
 riorem scribis offensionem esse ideo-
 que in vocabulum usitatus muta-
 ri potuisse non nego. Sic τριῶ
 ἐτη Leg. VII. p. 792. B. in τριε-
 τῇ et τρία ἔτη, et p. 793. D. in
 τριετῇ et τριετοῦς depravatum,
 et multis locis δύο ex δύο' a li-
 brariis factum est.

ἐκπέμψωσιν] ἐκπέμψουσιν Vind.
 E. (Ven. B.) et editi ante Bek-
 kerum, qui etiam Par. K., de
 quo Bipontini tacent, coniuncti-
 vum exhibere testatur. Eundem
 modum in verbo θρέψονται plu-
 rium et meliorum codicum con-
 sensu firmatum videmus, ut iam
 non dubitandum sit, quin illud
 ὅταν suam vim, quae Glauconis
 interlocutione fracta videbatur,
 hucusque extendat. Maiori etiam
 hoc in genere licentia Plato
 L. VIII. p. 550. A. usus videtur,
 ubi ἀνούη magnam a codicibus
 neque ab iis solum commendatio-
 nem habet. Neque nostro loco
 interna coniunctivo veritatis nota
 deest. Scilicet accusativi cum in-
 finitivis, in quos haec Socratis
 oratio exit, haud dubie ad ver-
 bum ξυγχαρῆτε initio proximae
 positum referri debent. Id quanto
 facilius fiat, si haec priora quo-
 que ex proximorum parte aliqua
 pendeant, nemo non intelligit.
 Atque huic nexui similem, quam-
 quam ob maiorem nectendorum
 propinquitatem minus notabilem
 supra p. 515. D. extr. animad-
 vertimus.

ἡθῶν, ἃ καὶ οἱ γονῆς ἔχουσι, θρέψωνται ἐν τοῖς σφετέρους τρόποις καὶ νόμοις, οὔσιν οἷοις διεληλύθαμεν τότε, καὶ οὕτω τάχιστα τε καὶ ῥᾶστα πόλιν τε καὶ πολιτείαν, ἣν ἐλέγομεν, καταστᾶσαν αὐτήν τε εὐδαιμονήσειν καὶ τὸ ἔθνος, ἐν ᾧ ἂν ἐγγένηται, πλεῖστα ὀνήσειν; Πολύ γ', ἔφη· καὶ ὡς ἂν γένοιτο, εἶπερ ποτὲ γίγνοιτο, Βδοκεῖς μοι, ᾧ Σώκρατες, εὖ εἰρηκέναι. Οὐκοῦν ἄδην

541 νῦν ἡθῶν] *συνῆθων* Stob. νῦν *om.* Bas. b.

ἃ] καὶ ἃ Mon. B. Par. DK. sec. Bekk.

οἱ γονῆς] Ita Par. A. et a m. pr. Ven. C. Astius in sec. et tert. Bekkerus et in sec. Stallbaumius. οἱ γονεῖς Vind. BEF. Mon. C. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTV. Stob. et Stallbaumius in pr. *parentes* Fic. οἰκογενῆ Mon. B. Flor. U. οἰκογενεῖς reliqui codices editique ante Astii sec. cui defectus articuli et Atticorum consuetudo οἰκότριβας potius, quam οἰκογενεῖς dicentium, de qua re Phrynichus Lob. pag. 201. et Bekkeri lexicographus anecd. p. 286, 18. conferendi sunt, denique hoc repugnat, quod vernae non tanti sunt, ut eorum potissimum mentio facienda fuerit. De terminatione vide Vol. I. p. 157, a.

ἔχουσι] ἔχουσι Lob. Vat. M.

θρέψωνται] *θρέφονται* Vind. EF. Mon. B. Par. K. Ang. B. Flor. ART. Stob. cum editis ante Bekkerum.

σφετέρους] *σαφεστέρους* Vat. B. Ven. B.

τρόποις] *τρόποισι* Vind. F. Ang. B. Flor. R. Conf. Vol. I. p. 223, a.

οὔοις] οὗς Stob.

καὶ οὕτω] Vulgo haec puncto ab antecedentibus dirimunt (Stephanus adeo *Καὶ οὕτω* scripsit) quibus tamen non aliter, quam superiora ὅταν οἱ ὡς ἀληθῶς sibi proximis adiecta sunt. Pendent enim, ut dixi, a *ξυγχωρεῖτε*

et alteram interrogationis partem continent, cui Glauco deinde, ut par est, respondet. Itaque hic comma et post ὀνήσειν interrogationis signum feci. Ficinus hunc locum ita interpolavit: *Atque ita celerrime atque facillime ea civitas et res publica orictur, quam supra diximus, si quando exstiterit, beatam fore, et genus hominum, in quo condita fuerit, plurimum iuaturam.*

τε] *om.* Vat. H.

ἣν ἐλέγομεν] ἣν λέγομεν Vat. H. εἶναι λέγομεν Mon. B. (hic adscripto in m. a m. s. ἣν ἐλ) et Flor. U. quod Stallbaumius in pr. recepit. Ita laboranti, ut videbatur, structurae corrector ille succurrebat et εἶναι pro ἐξεῖναι accipi volebat, quam significationem Crat. p. 429. D. extr. et alibi habet, sed vereor, ut usquam cum infinitivo futuri.

καταστᾶσαν] *καταστάσαν* Mon. B.

ἐγγένηται, πλεῖστα] *γένηται* πλείονα Lob. Vat. M.

ὀνήσειν] *ὀνήσειν* Mon. B.

Πολύ] *Πολύν* Bas. b.

καὶ] *Καὶ* Ald. Bas. ab. Steph. B. ὡς] *ὡς* Vind. F. Ang. B.

γένειτο] *γῆνοιτο*, a m. s. *γίγνοιτο*, Mon. B.

γίγνοιτο] *γένειτο* Vind. E.

εὖ εἰρηκέναι] *εὖ εὐρηκέναι* Vind. E. *εὐρηκέναι* Vind. F. Flor. R. *adinvenisse* Fic.

ἄδην] Ita Par. A. Lob. Vind. F. Vat. BH. Ven. B. Flor. ACRTV. ἄδην Ven. C. Vind. B. ἄδην Mon. C. ἄδην reliqui et editiones ante Bekkerum. Conf. Vol. I. p. 49, b.

ἤδη, εἶπον ἐγὼ, ἔχουσιν ἡμῖν οἱ λόγοι περὶ τε τῆς πό-
λεως ταύτης καὶ τοῦ ὁμοίου ταύτῃ ἀνδρός; δῆλος γάρ
που καὶ οὗτος, οἷον φήσομεν δεῖν αὐτὸν εἶναι. Δῆλος,
ἔφη· καὶ ὅπερ ἐρωτᾶς, δοκεῖ μοι τέλος ἔχειν.

ἤδη] post εἶπον Vind. B. Mon.

C. οἱ λόγοι] ὀλίγοι Vat. B. Ven.

C. ἀνδρός;] Signum interrogatio-
nis Bekkerus fecit.

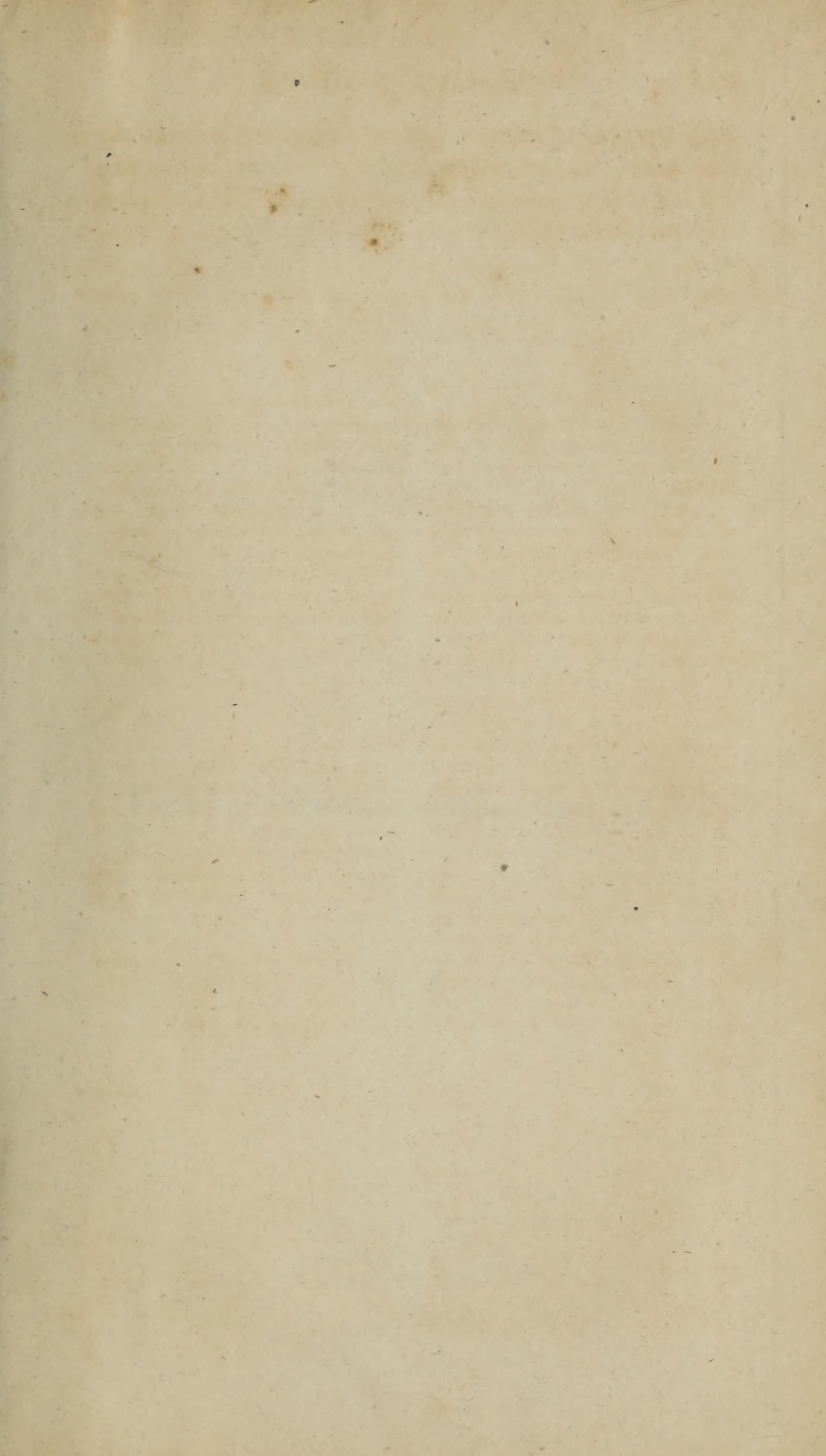
δῆλος] δῆλον Mon. B. Vat. H.
Hic locus ad tuendam lectionem
L. V. p. 465. C. extr. receptam
adhiberi potest.

ἐρωτᾶς,] In sec. ed. Stallbau-
mius comma multis locis in pr.
cum Bekkero non distinctis re-
stitutum huic loco, quem in pr.
secundum eundem Bekkerum et
reliquos editores incisum exhi-
buerat, tacite subtraxit, fortasse
quo magis dissentire ab Astii rati-
one videretur, qui in tert. ver-
bis ὅπερ ἐρωτᾶς quasi in paren-
thesi positus utrinque commata
circumdedit, hac interpretatione
addita: *et, quod rogas, videtur
mihī res ad exitum esse adducta.*
Quae ratio quamvis ad usum par-
ticulae περ cum relativo coniun-
ctae, qualis vulgo obtinet, ac-
commodata tamen hoc loco im-
probanda est, quia non solum
de viro civitati optimae simili, sed
etiam de ipsa civitate atque de ea
potissimum satis sibi dictum vi-
deri Glauco ostendere debebat,
adhibita vero ratione illa verbi
δοκεῖ non *res*, quod Astius ponit,

sed ἀνὴρ subiectum statuendum
esset. Itaque dictio ὅπερ ἐρωτᾶς
nihil aliud, nisi τὸ ὑπὸ τοῦ ἐρω-
τώμενον seu τοῦτο, ὃ ἐρωτᾶς,
particula περ autem ut Latino-
rum *nempe* responsionis, conve-
nientiam cum interrogatione signi-
ficare videtur, quam qui pluribus
declarare velit, ita fere dicat:
*id, quod quaeris, quoniam par
est, ut interroganti respondeam,
ad finem perductum existimo.*
Sic Phaedr. p. 228. C: σὺ οὖν,
ὦ Φαῖδρε, αὐτοῦ δεήθητι, ὅπερ
τάχα πάντας ποιήσει, νῦν ἤδη
ποιεῖν. et addito, quod hic omis-
sum est, demonstrativo Phaedon.
p. 60. E: καὶ ἐγὼ ἐν γε τῷ πρό-
σθεν χρόνῳ ὅπερ ἐπραττον, τοῦ-
το ὑπελάμβανον αὐτό μοι παρα-
κελεύεσθαι τε καὶ ἐπικελεύειν,
ὥσπερ οἱ τοῖς θεοῦσι διακελευό-
μενοι· καὶ ἐμοὶ οὕτω τὸ ἐνύ-
πνιον ὅπερ ἐπραττον, τοῦτο ἐπι-
κελεύειν. Ion. p. 534. A: καὶ
τῶν μελοποιῶν ἡ ψυχή τοῦτο
ἐργάζεται, ὅπερ αὐτοὶ λέγουσι.
Sed huic explicationi comma post
ἐρωτᾶς, modo ne alterum ante
ὅπερ ponatur, minime obstat.

Τέλος: — Lob. πολιτεία ζ'
Vind. F. Τέλος τοῦ πολι-
τειῶν, ἣ περὶ δικαίου ἐβδό-
μου. Ald. Bas. ab.

4874

Plato. - Opera. (Schneider, ed.)

v. 2

PONTIFICAL INSTITUTE
OF MEDIAEVAL STUDIES
89 QUEEN'S PARK
TORONTO 5, CANADA

4874 .

